
3 9153 01160628 4

THEOCRITUS

BION ET MOSCHUS

GRÆCE ET LATINE

ACCEDUNT

VIRORUM DOCTORUM ANIMADVERSIONES

SCHOLIA, INDICES

ET M. ÆMILII PORTI LEXICON DORICUM

VOL. II

LONDINI

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A.M.

SUMTIBUS WHITTAKER, TREACHER, ET ARNOT

R. PRIESTLEY

J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGIÆ

MDCCCXXIX

CONSPECTUS

EORUM QUÆ HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

ARGUMENTA VETERA

CARMINUM

THEOCRITI;

QUIBUS PRÆMITTUNTUR NONNULLA *

DE GENERE THEOCRITI

ET

DE BUCOLICIS CARMINIBUS

PROUT ILLA LEGUNTUR PARTIM IN COD. REGIO PARIS.
PARTIM IN ED. ROM. ZACH. CALLIERGI.

EX ALTERA VALCKENARII EDITIONE REPETITA.

* Plurima jam dederat, additis variis lectionibus et aliis quibusdam, Reiske post præfationem ad alterum suæ editionis volumen. Harl.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητής, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι,

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι· πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωοῦ. περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν· τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον [1]ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δέ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπόν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι κἀν τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι καὶ Ποιμενικὰ καὶ Μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφήν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικὰ εἴρηται πάντα.

[1] ἀχθῆναι] Schaefer suspicatur ᾀσθῆναι. Kiessl.

Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν [2] *ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν* [3] *κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον· ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν,* [4] *ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,*

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι [5] *τὰν ὑγίειαν,*
Ἃν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗι ΑΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκά, νῦν δ᾽ ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ᾽ ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·
Υἱὸς Πραξαγόραο, [6] *περικλειτῆς τε Φιλίνης,*
Μοῦσαν δ᾽ ὀθνείην οὔποτ᾽ ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστέον, ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἴδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.[7]

[2] *ἀτιμαγελώσας.* ab *ἀτιμαγελᾷν.* Proba, opinor, forma, quanquam alia ejus exempla, quæ quidem certa sint, nusquam reperi. SCHAEF.

[3] *κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Κορεῖν* i. q. *ἐπιμελεῖσθαι.* Sic passim in Grammaticorum scriptis explicitum legas. — Conf. Locellam in Eckhelii Doctrina Numor. Veter. P. i. Vol. iv. p. 289. SCHAEF.

[4] *ἀγείροντας*] Sic pro *ἀγείραντας* scribendum esse, monuit Schaefer. Idem mox suspicatur *ᾄδειν δὲ καὶ ἄλλα τινὰ* —. KIESSL.

[5] *τὰν ὑγίειαν*] Hanc veram lectionem pro vulgata *δ᾽ ὑγιείαν* exhibet editio Zach. Calliergi. Sunt enim hi versus Priapeii, non heroici. Conf. Hermanni Observ. ad Bucolic. post Schaef. præfat. ad Sophocl. p. viii. KIESSL.

[6] *περικλειτῆς*] Quod hic vulgo legitur *περικλυτῆς*, metro adversatur. Quare illud restitui cum Schaefero, qui citat Dorvill. ad Chariton. p. 446. (p. 471. Ed. Lips.) KIESSL.

[7] Ultima hæc verba paullo aliter profert Toup. p. 409. tom. ii. Wart. cujus integram notam, qua coronidem imponit Addendis in Theocritum, repetere juvat: — "Si Epigrammata excipias, reliqua omnia tum Theocriti, tum Moschi et Bionis, nescio quomodo uno nomine *Εἰδύλλια* nuncupantur; de qua voce alii aliter, ut solent, interpretes. Etymologus *Ἡδύλλια* vocat: sed perperam. Auctor, nescio quis, *Προλεγομένων* ad Theocritum: *Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται Εἰδύλλιον.* Ut *Εἴδη* Pindari, sic *Εἰδύλλια* Theocriti.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικὸν καὶ μικτικόν. [8]*τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν [9]*γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμήν, καὶ Αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.*

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [forte [1]*τὴν τοῦ*] *Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.*

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ [2]*ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.*

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι (διαλέγεται γὰρ

Adscribam insignem locum Pempeli Pythagorei apud Stobæum pag. 681. ex quo vide an aliquid certi de hoc loco designari possit: *Εἰ δέ τινα φάμα ἀμύητος* (leg. *ἀμύητον*) *ὤτων ποτὶ κώφωσιν κατίσχει τοιῶνδε λόγων εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς πέλει καὶ ἀνδράσιν, τοῖς ποτὶ συνέσιος ἑρπύξασιν ἀτραπόν.* Ubi notandum verbum *εἰδύλλεσθαι*, et lexicographis commendandum. Nam antiquum et notæ interioris est."—Adde Reisk. p. 145. Harl.

[8] Conf. Aristotel. Poet. c. i. etc. Hanc divisionem copiosius explicuerunt Casaubon. de Satirica Græcorum poesi etc. lib. i. c. 3. ejusque docti editores, Cren. et Rambach. pag. 76. sqq. Halæ 1774. Harl.

[9] De Daphnide vide Diodor. iv. 84. et Heyne V. C. in Argumento Ecl. v. Virgil. ubi plures commemorat. Adde notam ad Idyll. i. 65. Harl.

[1] *τὴν τοῦ*] Possis simplicius *παρὰ τὴν Ἐπ.* Schaef.

[2] *ὑπεγράφησαν*] Sæpius hic legas verbum *ὑπογράφειν*, pro quo exspectaveris alterum compositum, *ἐπιγράφειν*. Schaef.

ἔν τισι πρόσωπα·), ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ᾽ ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ᾽ ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι᾽ ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατός φησιν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προῄρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναί φασι. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

[3] Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύ-

[3] Τοῦτο—ἐστι] Hæc verba desunt in cd. Schell. qui item omittit οὖν post μέν, post βουκόλος autem οἵ inserit. Idem mox omittit ὁ Θεόκριτος et βουκόλου. Deinceps legit ἀπὸ Μίλ. τοῦ (quem articulum, utpote necessarium, recepimus)

δων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως· Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὅν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος τοῦ παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καί εἰσι λεπταί. [4]Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι [5]μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴ γε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ [forte leg. τῇ ἑβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ, Θεόκριτος δέ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν κδʹ [sic Ms. Par. Ed. Rom. ἑκατοστήν. forte scrib. ρκδʹ.] Ὀλυμπιάδα [6]ἤκμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. [7]δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, [8]ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην [9]ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν [1]προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπο-

π. ἀχθ' λίαν ἰσχ. ὄ. ὅπως ἀγων.—ταῦτα τὲ —οἱ βόες—λεπτοί, vocabulo βουκόλου iterum omisso. Kiessl.

[4] Cod. Schell. τὰ μὲν πράγμ. ἐν Κρότ. τῇ ἰταλικῇ ὑπόκεινται. Kiessl.

[5] Cod. Schell. ἐπεὶ μέμνηται—ἀλλ' ἔτι ν. πολύ—τὴν ἑβδόμην πάλιν νικᾷ. ὁ δὲ Θεόκρ. Kiessl.

[6] ἤκμαζεν omittit cod. Schell. in quo hæc præterea sunt adjecta: ἀρχαιότερος οὖν ὁ Μίλων μέμνηται δὲ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Hæc in codice hoc brevius argumentum excipit: Βάττος μὲν αἰπόλος, καὶ Κορύδων βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται. τὰ δὲ πράγματα ἐν Κρότωνι τῆς Σικελίας. αἱ δὲ βόες Αἴγωνος. ὁ δὲ πεπόρευται εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα ἀγωνίσασθαι μετὰ Μίλωνος.—Denique de loco hujus hypotheseos, qui spectat Theocriti ætatem, juvat repetere observationem Casauboni sub fin. Lectt.: "Certum est neque centesima, neque civ. Olympiade floruisse Theocritum: sed post centesimam et vigesimam. quare scripserat fortasse hic grammaticus: ὁ δὲ Θεόκριτος, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν ρκδʹ Ὀλυμπιάδα ἤκμασε. non, ut editum est, κατὰ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα· neque, ut scriptum offendimus, κατὰ τὴν ρδʹ, nam illis temporibus ne natum quidem arbitror fuisse hunc, nedum ἀκμάσαι. Floruit vero sub Hierone juniore Syracusarum tyranno, et Ptolemæo Philadelpho Ægypti rege altero ex gente Ptolemæorum. ille interstinctum majorum imperium Syracusis redivivum excitavit, anno secundo Olympiadis cxx. hic circa Olympiadem cxxiv. a patre Ptolemæo Sotere traditum sibi regnum cœpit administrare." Conf. eundem Lectt. Theocr. cap. vi. ad hoc Idyll. p. 84. sq. Kiessl.

[7] δραματ.—ἐμφαινομένου] Hæc in cd. Schell. sic corrupte exhibentur: τοῦ ποιητικοῦ προσώπου συνεκφωνουμένου. Kiessl.

[8] ὃς καὶ—αἶγας] Cd. Schell. εὐμάρα τοῦ συβαρίτα νέμοντος αἶγας. Idem mox: θουρίου συβαρίτου νέμοντος θρέμματα. Kiessl.

[9] ἐρωμένην] Cd. Schell. ἀγαπωμένην. Idem reliqua sic: ὁ δὲ ποιμὴν ἐρώμενος εὐμήδους. ἐρίζουσι δὲ περὶ εὐμουσίας περὶ (leg. παρὰ) μόρσωνι κριτῇ, ὃς καὶ τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ χαίρει καὶ γέγηθεν. προλογίζει Κομάτας. Kiessl.

[1] προκαλοῦνται] Sic correxit Schaef. vulgatum προσκαλ. Kiessl.

νέμει. ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δέ εἰσιν ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὖρις [sic Ms. lege Δοῦρις] φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.[2]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα [3]ἐν Κῷ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἤρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος [4]Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ΑΛΨΑΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει

[2] In cd. Schell. hæc leguntur: Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ προσδιαλέγεται τῷ Ἀράτῳ, οὗ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς θαλυσίοις (v. 98.), Ἄρατος δ' ὁ τὰ (in cd. τοὺς) πάντα φιλαίτητος, καὶ (v. 122.) μηκέτι φρουρέωμες (in cd. φρονέομεν) περὶ προθύροισιν Ἄρατος. Διάκεινται δὲ δύο ἄνδρες ᾄδοντες ἐπὶ—τῆς Σικελίας, Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας. ᾄδουσι δὲ τὸν Πολυφήμου (in cd. περιφήμου) τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα, ἀμφότεροι μερισάμενοι τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ὁ μὲν Δάφνις τὸν Κύκλωπα μιμεῖται, τινὰ διαλεγόμενος πρὸς αὐτοῦ περὶ τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Δαμοίτας τὸν Κύκλωπα ὑποκρινόμενος. Οὖρίς φησι κ. τ. λ. Reliqua non recedunt ab iis, quæ jam vulgata erant. Pro Γαλατείᾳ corrupte γάλα. In fine additur: βουκολιασταὶ Δωρίδι Κομάτας καὶ Δάφνις. KIESSL.

[3] ἐν Κῷ] Cd. Schell. διάκειται ἐν Κῷ. Mox: καθ' ὃν χρόνον πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπορεύετο πρὸς Πτολεμαῖον. Paulo post ὅθεν omittit. Proxima sic: κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοι—τῷ κυδωνίτῃ ἀπὸ Κρ. καὶ πῶς. KIESSL.

[4] Μιτυληναίου] Cd. Schell. Μιτυλήνης. Mox μυρτοῦς ὄνομα. Denique Λυκίδα et χωρίζ. ἀλλήλων. KIESSL.

τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ 'Αμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατός φησι, μετὰ Φρασιδάμου καὶ 'Αντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

ΑΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτήν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. 'Αλέξανδρος δέ φησιν ὁ Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. Μικτὸν διηγηματικόν. [† Absunt a Ms.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται. νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει [5] πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα [6] Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὅν φησιν 'Ερμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. 'Ιστέον δέ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν [7] πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

'Επιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον 'Εργατίναι ἢ Θερισταί· ἄδηλον δέ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχήν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν

[5] πρὸς τὸν Μενάλκαν] Ad hoc usque nomen cd. Schell. pristinæ scripturæ concinit, nisi quod formam genit. Μενάλκα pro Μενάλκου exhibet. At post illud nomen argumentum de integro incipit hunc in modum: τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίᾳ κεῖνται. παρακαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλ. κ. τ. λ. Reliqua, in quibus cd. discedit, utpote levissima, omitto. KIESSL.

[6] Σικελὸν] Post hoc vocabul. Schæfero videtur articulus τὰ excidisse. KIESSL.

[7] πάλιν] Cd. καὶ πάλ. KIESSL.

φησίν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ [8]ἀνάκωλος· Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ [9]τὸν Ἔρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾖσεν ᾠδήν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε, πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ΑΛΛΩΣ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται [1]ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς [2]Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀΐτας, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον· ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ [3]Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀΐτας λέγει· οἱ δέ φασιν Ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀΐτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ Ἀΐτας ὁ σύμπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γε-

[8] ἀνάκωλος] Cd. Schell. addit: τοιαῦται καὶ ἐν ταῖς χώραις ἀκρίδες. Kiessl.

[9] τὸν Ἔρωτα] Cd. Schell. τῶν ἀκρίδων προϊόνδων ὀστερηθεὶς (f. ὑστερηθεὶς)—ἀπήγγειλεν ᾠδήν. Tum iterum plura sunt turbata. Post verba ἐν τῷ θερίζειν hæc leguntur: παυσαμένου δὲ αὐτοῦ τῆς ᾠδῆς, ἀναδέχεται ὁ Μίλων ὡς πρέπουσαν ἐργασίαν ᾠδῆς εἴρηκε· παραινεῖ δὲ τὸν κατ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι—Μίλων βουκαῖος. Kiessl.

[1] ἀντιγεγρ.] Cd. Schell. ἀναγεγρ.—Schæf. suspicatur: ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεοκρίτου Κύκλωπι. Kiessl.

[2] Ἐρασιστρ.] Cd. Schell. addit ἰατροῦ. Kiessl.

[3] Ἀλκμὰν] Non commemoravit hunc locum Welckerus V. Cl. in fragmentis Alcmanis lyrici. Kiessl.

γενῆσθαι αὐτούς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας [4]ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἥδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγήν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα [5]βάσανον. Ἰστέον, ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτόν φασιν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβάλλουσι † τινὸς υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἔριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. [† Absunt et hæc a Ms.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ [6]ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ [7]Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινί, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει· τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. [Sic legitur argumentum in edit. Romana: abest a Ms.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. (τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ·) ὑποτίθεται γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων (forte leg. θεωμένων) τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργώ, καὶ ἡ

[4] ἔπνευσαν] Cd. Sch. ἔμπνευσαν. Mox καὶ pro ἢ. KIESSL.

[5] βάσανον] Hic desinit argumentum in cd. Schell. additis his verbis: Θεοκρίτου Ὕλας Δωρίδι. KIESSL.

[6] ὑπόθεσις] Cd. Schell. διήγημά ἐστι. KIESSL.

[7] Αἰσχίνου] Cd. Schell. Αἰσχύνου, item paulo post. Μᾶλλον omittit. Idem exhibet προλογίζει pro προλέγει. KIESSL.

Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα. ἄρχεται δὲ Γοργώ· προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνήρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

Ultimorum loco hæc prostant in edit. Rom. *Αἱ δὲ Συρακούσιοι ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς [8] *ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν* [9] *ἀγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων· ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες, καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει [1] *ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης. Τῶν δὲ ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἅτινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. Τινὰ δὲ ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. Ἄιδουσι δὲ τὸν ἐπιθαλάμιον αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς. Ex aliquot cdd. Vat. apud Gaisford. Habet etiam Call. in Scholiis.

ΕΙΔ. ΚΒ.

Θεοκρίτου Διόσκουροι κοινῇ Ἰάδι. Ex cd. Vat. apud Gaisford.

[8] ἀποδειχθεὶς] Correxit Schæfer. Vulgo ὑποδεχθείς. KIESSL.

[9] ἀγορευθῆναι] Schæfer malit ἀναγορευθῆναι. KIESSL.

[1] ὁ Μούνατος] Conf. Casaubon. in fin. Lect. Theocr. KIESSL.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΗ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἠλακάτην ἐλεφαντίνην, ἣν πλέων ἐπὶ Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἰατρὸν δῶρον ἐκόμιζε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ, περὶ τὸ Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον τὸ

Ῥοδοπαχέες ἁγναὶ Χαρίτες δεῦτε Διὸς κόραι.

Ὁ δὲ λόγος πρὸς τὴν ἠλακάτην. Καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς, γλαυκᾶς Ἀθάνας δῶρον ἠλακάτη φιλέριθε, τουτέστι φίλεργε, ταῖς γυναιξίν.

E duobus cdd. apud Gaisford.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΘ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Γέγραπται τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τὴν τοῦ φιλοῦντος φιλίαν· διὸ καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν πειρᾶται, ὡς μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φιλίαν αὐτοῦ διακείμενον. Τὸ δὲ μέτρον τοῦτο Σαπφικὸν πεντάμετρον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον. Ἡ δὲ ὁμιλία, παρ' ὅσον εἰρῆσθαι γεγράφασιν, Οἶνος καὶ ἀλήθεια παρὰ τὴν παροιμίαν.

Ex aliquot cdd. apud Gaisford.

ΣΧΟΛΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α.

1. *ΑΔΥ.* Ψιλοῦται τὸ α. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἡ τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς α, οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ [σχολίῳ] οὕτω. Τὸ ἁδύ τινες λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὗτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, πάνθ᾽ ἅλιος γράφων· καὶ Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα· καὶ Τί ποθ᾽ ἁδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. Ψιθύρισμα δὲ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κροῦμα. [Ἄλλως. Ψιθύρισμα τὸ μέλος, ποιὰ φωνή.] Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τοῦ ἤχου ἰδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. [Τὸ λεπτὸν τῶν φύλλων ἀπήχημα.] ὅθεν καὶ ψίθυρος, ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ὅμηρος,—κατειβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιὰς παρ᾽ Ὁμήρῳ. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ τινὰ λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπισθῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς [1]πνοῆς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,—Τῆμος χαίρων, ὁπόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Ἡ δὲ [2]διάνοια καὶ τὸ ἑξῆς ἔχει οὕτως· Αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐστὶ [3]παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖάν τινα μελίζει, ἤγουν μετὰ μέλους καὶ ῥυθμοῦ τινὸς ἀφίησι, τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπήχησιν. τοῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις, αἰπόλε. [Ἄλλως. Καὶ ἡ πρὸς ταῖς πηγαῖς πίτυς ἐκείνη ἡδύ τι μελουργεῖ, κατὰ τὸ ψιθύρισμα, ἀντὶ τοῦ ψιθυρίζουσα, ἡδέως μελίζει. Ἀλλὰ σὺ ἡδέως συρίζεις, καὶ τοσοῦτον τοὺς ἄλλους νικᾷς, ὡς οὐδεὶς τὸ ἔπαθλον [4]ἀνθαιρήσεται εἰ μὴ ἄρα ὁ Πάν. οἷον θεοῦ μόνου ἡττᾷ·] Ἄλλως. Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς

[1] πνοῆς] φωνῆς Vat. 3.
[2] διάνοια] ἔννοια Vat. 4.
[3] παρὰ] Vulgo περί. Monuit jam Toupius.
[4] ἀνθαιρήσεται] Toupius malebat ἀναιρήσεται. Nil mutandum esse docet Huschk. in Wolfii Anal. i. p. 178. nam ἀνθαιρεῖσθαι τὰ ἆθλα est *victoriæ præmium alteri præripere*. Eurip. Hec. 660. οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται. Mox θεοῦ μόνου ἡττᾷ, *deo solo minor es.*

λιγυρῶς ᾀδούσης· ἡδὺ δὲ καὶ σύ, ὦ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιεῖσθαί φασιν, ὡς τὸ [5]κρίκε ζυγόν, καὶ τὸ σίζε δὲ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ [6]ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσι. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν. ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ [7]τὸ θύρα. σημαίνει δὲ τὰ χείλη περιφραστικῶς. τὸ δὲ ψίθος ἀπὸ τοῦ ψεῦδος, ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν οἱ ἐν τοῖς αἴπεσι, τουτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι, τὰς αἶγας νέμοντες. οὕτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗΝΑ. Εὐθεῖα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. [Δωρικῶς.] οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. Τήνα Δωρικῶς οὕτω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη. ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα.

2. ΜΕΛΙΣΔ. Αἰολικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ μελίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ [8]Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις· τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

3. ΣΥΡΙΣΔΕΣ ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες· τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδεν. διαλύουσι δὲ τὸ ζ εἰς τὰ ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον στοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν, τὸ δι' αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον,—Χ' ὦ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν· Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. Συρίζω καὶ τὸ κατὰ Σύρους λέγω, ἢ φρονῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ συρισμοῦ τοῦ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως· καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς· οἷον, συρίττω τινά, ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐστίν, ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων. διαφέρει τὸ ᾄδειν τοῦ συρίζειν καὶ τοῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, τῷ τὰ μὲν μέλος ἔχειν μόνον, τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγου λέγεται ἐμμελοῦς. ΜΕΤΑ. Ἤγουν, ἀπολαβὼν οἴσεις, τουτέστιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τοῦ Πανὸς ἕξεις· τῶν δὲ ἄλλων τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝΑ. Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν [9]αὐτοῦ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμους· Ἀρίστιππος δὲ [10]ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς καὶ Νύμφης Οἰνηΐδος,

[5] Iliad. xvi. 470. κρίκε δὲ ζυγόν. Proxima sunt ex Odyss. ix. 394. ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός. Conf. Quintil. Inst. Or. i. c. 5. p. 137. Spald.

[6] ἐπὶ] Sic recte Call. Alii ἐστί. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 819. 1. s. v. ψιθύρισμα.

[7] τὸ] Vulgo τοῦ. Correxit Toupius.

[8] Πίνδαρος] Fragm. Parth. p. 28. ed. Heyn. Ibi Schneider. suspicatur πρὸς τὸν Πᾶνα, et pro σαύτα, quod pro σαυτοῦ est in Vat. 5., σαυτῷ.

[9] αὐτοῦ] Deest in Vat. 3.

[10] ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ] Toupio scribendum videtur, ἐν τῷ ά Ἀρκαδικῶν. *in primo libro Arcadicorum,* sive *historiæ Arcadicæ.* Aristippi *Arcadica* laudat Clemens Alexandrinus, et Diogenes Laertius in Aristippo. Conf. etiam Scholia ad Apollon. Rhod. iii. 1087.

οἱ δὲ λέγουσι διὰ τοῦτο Πάν, ὅτι τῆς ὥρας ἐστὶ σημεῖον, τουτέστι, τοῦ πάντος. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικειοῦται γὰρ ἡ μορφὴ τοῦ θεοῦ τῷ περιέχοντι, καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ μηνίσκους φασὶν εἶναι· τὸ δὲ πάρδαλιν [1]ἐνῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα· τὰ δὲ κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ [2]πνευμάτων μίμησιν εἶναι· τὸ δὲ αἰγωπόν, τῶν καταιγίδων τὰς αἰφνιδίους ταραχάς, καὶ τῶν ἀπὸ νεφῶν γενομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τουτέστι τοὺς μηροὺς δασεῖς, σημαίνοντας τοὺς ὑλώδεις τόπους· καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ ἀριθμήσεως, κατὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης· ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον κατὰ τὸ πρότερον σημαινόμενον λέγεται. ΑΠΟΙΣΗι. Κομίσῃ· ὡς τὸ λαψῆ, ἀντὶ τοῦ λήψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῆ, λαψῆ, γραψῆ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙΚΑ. Τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί· τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι [δίφθογγον]· τὸ δὲ ε ψιλὸν εἰς α βραχύ· οἷον, εἴκεν, αἴκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ παρακατιὼν συνέστειλε. ΛΑΨΗι. Ἐκτέταται τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι Δωρικόν, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπεί φησιν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν.

5. ΑΙ. Ἤγουν, εἰ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ, καὶ δώσει αἶγα θήλειαν, σὺ λήψῃ χίμαρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαρος γὰρ ἀῤῥενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δέ, ἡ ἐνιαυσιαία αἴξ, ἡ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὰ τράγον· ἀλλ' εἰ θελήσει ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσεται χίμαρος. Τὸ δὲ καταῤῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθήσεται. τὸ σύντονον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ. Ἐν ἄλλῳ· ΑΙΚΑ —ΤΗΝΟΣ. Ἐὰν ἐκεῖνος λάβῃ κερασφόρον τράγον (κεραὸς γὰρ καὶ κερασφόρος τὸ αὐτό, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐστι, τὸ δὲ κερασφόρος, κοινόν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, εἰς σὲ καταῤῥεῖ καὶ καταῤῥεύσει, ἤγουν εἰσελεύσεται, ἡ χίμαρος· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος. τὸ σύντονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

6. ΕΣΤΕ. Ἀντὶ τοῦ ἀνάμελκτος. ἐκ δὲ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ἡσίοδος, —Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφεται καὶ ἔς τ' ἂν ἀμέλξῃς.—ΧΙΜ. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστίν, ἕως αν ἀμέλξῃς αὐτήν. Ἔριφος, μέχρι [3]τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν. χίμαροι ἐπὶ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τουτέστιν, ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν, ἀφ' οὗ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἡ αἴξ.

[1] ἐνῆφθαι] Debetur Valcken. ad Herodot. p. 541. 68. Vulgo εἰλῆφθαι. Idem malebat παρδαλῆν· qua mutatione opus non esse docet Toupius.

[2] πνευμάτων] Pro hoc vocabulo Vat. 3. 5. legunt πάντων ἀνέμων τὴν.

[3] τριῶν κ. τ. λ.] τριῶν μηνῶν καὶ τεττάρων Vat. 1. 2. 4.

ταὐτὸ γὰρ αἲξ καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων, ἔριφος καὶ τράγος· οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄῤῥενος τὸν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ· ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὃ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοί, καὶ ὃ αἶγες ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων ὄϊες. ὃ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς τῷ Πανὶ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις· καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντες, ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς οὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσι τῷ δὲ Πανὶ, [4]καὶ ὡς χρωμένῳ σύριγγι, καὶ ἐπιστήμονι· καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐταῖς ᾠδῶν, ὧν αὐταὶ ἔφοροι.

7. Η ΤΟ. Κατωφερὲς ἢ ἠχοῦν ἢ καταχές, τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχοῦν, καὶ ὑποῤῥοιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλῳ. Ἢ τὸ καταχές. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τό, ταὐτὸ δυνάμενον τῷ ὅ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτω· ἡδύτερον, ὦ ποιμήν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. νῦν δὲ προτάττει αὐτό, καὶ [5]δυσνόητον ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. σύνηθες δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν ὄϊδα, ἤγουν τὴν ὄϊν, τὸ θῆλυ πρόβατον, δῶρον ἄγωνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σηκῖται δὲ ἄρνες, οὓς [6]ἔτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ [7]κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς, τουτέστιν, ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἕξεις.

12. ΛΗιΣ. Ἀντὶ τοῦ βούλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θέματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῷον τὸ ἐπωφελές, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῇς, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῇδε, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικόν, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας [τῶν βαρυτόνων] τῆς ληγούσης εἰς ζ διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις, ὦ αἰπόλε, πρὸς τῶν νυμφῶν, ὧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξύν, ὅπου αἱ μυρῖκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερές, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῷ ἄναντες· λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος ὁ αὐτὸς δήπου ἐστὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερὴς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερής. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀνωφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. [ΚΑΤ. Κάταντες ὁ μὲν Ὅμηρος τὸ κατωφερὲς δηλοῖ· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀπεναντίον.] Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ [8]πέδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς

[4] καί] Hoc loco posui καί, quod in edit. Wartoni paulo ante post τῷ Πανὶ positum est.

[5] δυσνόητον] δυσδιανόητον Vat. 1. 6.

[6] ἔτι] οὐκέτι Jacobs. in edit. Theocriti. Recte.

[7] κλείουσιν] Probat ἐγκλείουσι Wartonus, quod et ipsum in cdd. Vat. habetur. "Hujusmodi agnelli, jam a lacte depulsi, solebant in ἐσχατιαῖς *includi*, seorsim depasci saginarique scilicet, in extremis et sepositis agris. Vide quæ diximus in Not. ad Idyll. xiii. 26." *Warton.*

[8] πέδῳ] πεδίῳ Vat. 5.

καλεῖται. [ἀπορία] πῶς τῆς γαίας διφθογγογραφουμένης, φιλογραφεῖται τὸ γεώλοφον, ὡς τὸ ἀνώγεων, καὶ κατώγεων; καὶ φαμέν, ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες, οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν καί τινα ψιλογραφούμενα. [ΓΕΩ. Γεώλοφον τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐπανεστηκός, ὃ δὴ καὶ κάταντες τοῖς ἄνωθεν κάτω ἐρχομένοις, καὶ ἄναντες τοῖς κάτωθεν ἄνω ἐρχομένοις. Ἄλλως. Τόπος κολωνός, προέχων ἀπὸ τῆς γῆς μικρόν.]

13. ΜΥΡΙΚΑΙ. Ὅπου αἱ μυρσίναι, ἐφ' αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασιν.

15. ΜΕΣΑΜΒΡ. Τὸ μεσημερινόν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ β.

ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐστίν, ὦ ποιμήν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστιν· ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινί, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν. [Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ οὐ δίκαιον ἡμῖν ἐκ νόμου συρίζειν. Τὸν γὰρ Πᾶνα δεδοίκαμεν. Ἡνίκα γὰρ ἂν ᾖ κεκμηκὼς ἀπ' ἄγρας, ἀναπαύεται, καὶ ἄλλως πικρός ἐστι κατὰ φύσιν. τότε δὲ ἐπὶ πλέον ἀνάπτεται ἐξωργισμένος, μεθὸ ἔλθοι ἀγρεύσας.]

19. ΑΔ. Ἤγουν, [9]τὸ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δάφνιδός μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' ἄειδε, τριχῶς εὕρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· δηλονότι, ἄλγε' ἄειδες· καὶ λέγει τὸ ἄειδες, ἀντὶ τοῦ λέγοις ἄν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γάρ παρέλκει, καὶ ἄλγε' ἄειδε, ἀντὶ τοῦ λέγε, καὶ ἄλγεα εἶδες· ὃ καὶ βέλτιον· Ἄλλως. Ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ Θύρσι] τὸ σύ καὶ τὸ γάρ, ἐπὶ τὸν δεύτερον ἀφορᾷ στίχον. ὀφείλει καὶ τὸ τύ, καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀκόλουθος, ἔχων οὕτως· Ἀλλὰ τύ, ὦ Θύρσι, ᾆδε τὰ ἄλγη τοῦ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπειν εἰπὼν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα τὸν Θύρσιν προτρεπόμενος ᾄδειν. οὐ γὰρ ταὐτό ἐστι τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν, ἀλλὰ συρίζειν μέν ἐστι τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν, ᾄδειν δὲ τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαί φησι μὴ πρέπον εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι οὖσαν, καὶ οὐ [10]μέλον αὐτῆς τῷ Πανί. [ΕΠΙ. ὁ σκοπὸς τοιοῦτος· καὶ ἐν τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ πολὺ προβέβηκας, ὥστε νικᾶν.]

21. ΤΩ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ. ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται· ἔστι γὰρ οἱονεὶ βριήπυος, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις καὶ μέθαις ἐκβοήσεις· ἢ πρίητος, προϊέμενος τὸ σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τοῦ κρηνῶν· εἰ μή που τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πριή-

[9] τὸ] τὰ Vat. 3. 5.

[10] μέλον αὐτῆς] μέλλον ὂν αὐτῆς ed. Ven. αὐτοῖς Vat. 2.—Ad v. 21. post Διονύσῳ Vat. 5. inserit καὶ λάτης.

πῳ. τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανείας ἀπεδέξαντο, ἅ ἐστι δένδρα οὕτω καλούμενα. Ἐν ἄλλῳ. ΔΕΥΡ' ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἑσδώμεθα ἀντὶ τοῦ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πριάπου, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπου ἡ καθέδρα ἐκείνη ἡ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρῦς. ἐὰν δὲ ἄσῃς ὥσπερ ᾖσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτήν, ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. [ΕΣ. τρὶς μὲν τῆς ἡμέρας ἀμέλξεις. Πληρώσεις δὲ ἓξ πέλλας ὡς ἐπὶ μιᾶς φορᾶς. Πέλλα, καὶ Γαυλός, καὶ Τάλαρος, γαλακτοδόχα.]

[22. ΚΑΤ. [1]Τὸ κατέναντι τοῦ Πριήπου καὶ κρηνῶν ἐντός· εἰ μή τις νύμφας, Νύμφας Κρηναίας εἴπῃ, ὡς τὰς νύμφας ἱδρυμένας τῷ Πριήπῳ.]

25. ΔΙΔ. Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι· ὅθεν φησίν, ἡ αἲξ περιουσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν καὶ δύο πέλλας πίμπλησι· τοὺς δὲ ἀμολγοὺς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27. ΚΙΣ. Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς. ἢ [2]καυκίον ξύλινον ποιμενικόν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. [Ἄλλως. Τὸ ποιμενικὸν καυλίον ξύλινον.] Ἄλλως. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικόν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἷον χύω, χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον. [3]Ἡσίοδος,—ὀλίγον δὲ Εἴσεται κισσυβίῳ. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσσίπιόν τι ὄν. ΚΕΚ. [4]Ἤγουν λελουμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὃ [5]κεκονισμένον οἱ κοινοί φασιν, ἀπὸ τοῦ κλύζω. λέγεται δὲ τὸ κλύζειν ἐπὶ δύο· ἐπί τε τοῦ διὰ κλυστῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅτάν τι ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28. ΑΜΦ. [ἤγουν δύο ὠτία ἔχοντα.] Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ δὲ τούτου τὸ μέγεθος παρίστησιν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Ἀντὶ τοῦ προσόζον, ὀσμὴν πέμπον, καὶ μυρίζον. Γλυφάνοιο δέ, τουτέστι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω, στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω, λείβανος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.

29. ΤΩ. Οὗτινος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τοῦ πέπλεκται. [ΜΑ. Μήρυμα ἀναλύεται καὶ ἀνέλκεται. Μηρύω γὰρ κου-

[1] Τὸ κατέναντι κ. τ. λ.] Hic locus depravatus ex mente Toupii sic legendus et distinguendus est: Τὸ κατέναντι τοῦ Πριήπου καὶ τῶν κρηνῶν. ἐκτὸς εἰ μὴ τὰς νύμφας κρηναίας κρηνιάδας εἴπῃ, ὡς τὰς νύμφας συνιδρυμένας τῷ Πριήπῳ.

[2] καυκίον] Scribendum videtur καυκάλιον, quod etiam βαυκάλιον dicitur.

[3] Ἡσίοδος] Sunt hæc non Hesiodi, sed Callimachi, in cujus fragm. cix. hæc leguntur: ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

[4] Ἤγουν κ. τ. λ.] Cdd. Vat. 1. 4. 6. hæc ita legunt et supplent: βαθὺ κισσίβιον κεκλυσμένον ἡδείῳ κηρῷ, ἤγουν λελυμμένῳ κηρῷ.

[5] κεκονισμένον] κεκονιαμένον Vat. 1. 6. Literæ α et σ facile confunduntur. Κονίειν sive κονίζειν, ubi simpliciter pro χρίειν dictum fuit, non tulisse Græcæ linguæ puritatem, monet Sturz. de dial. Maced. p. 175.

βαριάζω. ἢ μαρύεται, ἀντὶ τοῦ κλώθεται. Μηρύω, ἐπὶ τῆς σχοίνου τῆς ἑλισσομένης.]

30. [ΚΙΣ. Εἶδος βοτάνης, οὗ τὸ εἶδος χρυσοειδές.] ΕΛΙ. Ὁ ἑλίχρυσος εἶδος [6] φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἑλίχρυσον βοτάνην λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. [Ἄλλως. ΕΛ. Εἶδος φυτοῦ ἔχοντος τὸ ἄνθος χρυσοειδές.] ΚΕ. Κονία, ἡ ἄσβεστος. ἀφ' οὗ κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέστῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος ἴσως ἀντὶ τοῦ κεχρισμένος ἁπλῶς, ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος κατὰ συγκοπήν. [ΚΕΚ. Ἄλλως. συμπεπλεγμένος.] ΑΥ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἱλεῖται, τουτέστι, στρέφεται τὴν ἑαυτῆς στροφήν.

31. ΑΓΑ. Ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. [ΑΓΑΛΛ. Χαίρει μονονουχί, ὅτι τοιοῦτον προΐσχει καρπόν. Ἢ, μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐμψύχων εἰς ἄψυχον, ὡς καὶ Ὅμηρος,—γέλασε δὲ χθὼν παμμήτωρ. ἢ ἀγαλλομένη καὶ ἀγάλλουσα, καὶ τέρψιν παρέχουσα τοῖς ὁρῶσιν ἐπὶ τῷ καρπῷ τῷ βεβαμμένῳ, ὡς ὑπὸ κρόκου.] ΚΡΟ. Ἤγουν, κρόκου χροιὰν ἔχοντι.

32. [7] ΕΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον γυνά τις κατεσκεύασται θεῶν δαίδαλμα, τουτέστιν, ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεούς. τινὲς τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά τι. τὸ δὲ τι πρὸς τὸ δαίδαλμα. [Ἀμερίας.]

33. ΑΣΚ. Ἀσκητή, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν, ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν. [ΑΜ. Κοινόν, περικεφαλαίᾳ.]

34. Ἤγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾷν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταὐτό, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾷν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Ἄλλως. Ἐθειράζοντες, κομῶντες, εὔτριχοι. ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες, ἢ ἐθειράδες, καὶ καθήκοντες, τὰ γένεια, ἢ κομῶντες. ἔθειρα δὲ ἡ θρίξ, ἡ ἐξ ἔθους τημελουμένη. Ἄλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας, οὐ γενειῶντες, ὥς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης [8] ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν·—Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, οὐκ ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. Ἀμοιβαδὶς νεικείουσιν ἐπέεσσιν, ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν· περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι ποιούμενοι.

35. ΤΑ. Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὗται καὶ ἔριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἅπτονται.

36. ΑΛΛΟΚΑ. Τὸ μέν τοι νοήσεώς ἐστι, τὸ δὲ ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως [9] [ὡς] ἐν γραφῇ κίνησιν εἶναι ζωτικήν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ὅμηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον·—Χρύσειαι ζωῇσι νεάνισιν εἰοικυῖαι.

[6] φυτοῦ] βοτάνης Vat. 2.

[7] In textu scholii Vat. 5. legit: ΕΝΤΟΣΘΙ ΔΕ ΓΥΝΑ ΤΙ.—Mox pro κατεσκεύασται in Vat. 2. κατασσκευασμένη.

[8] ἐν Ὁμήρῳ] Locus est Odyss. xvi. 176. Vid. Casaub. Lectt. Theocr. p. 243. (p. 62. Reisk.).

[9] ὡς] Hæc particula videtur ante τῶν γλυπτῶν ponenda esse.

Ἄλλως. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει.

38. ΚΥΛ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως δι' ἔρωτος πάσχουσι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. [τὰ ὑπώπια.] ΕΤΩ. Ἀντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πεῖσαι δυνήσηται; Ἄλλως. ὁ νοῦς· οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκούμενοι, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν.

39. ΓΡΙΠ. Γριπεύς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρίπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕΠΡ. Τραχεῖα, ἡ λευκὴ, ἡ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἡ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. ἡ λευκὴ, καὶ λέπρᾳ ἐοικυῖα. [Ἄλλως. Λεπρὰς, ἡ λευκή.] τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, καὶ ἐκσπιλωθεῖσαν οἷον καὶ βρωθεῖσαν. Ἄλλως. ὁ νοῦς· [Ἐπὶ τούτοις κατεσκεύασται] γριπεύς τις γέρων, ἤγουν δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τουτέστι βρύα, ἔχουσα· ἐφ' ἃ, καὶ ἐν ᾗ πέτρᾳ σπεύδων ὁ πρέσβυς μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὡμοιωμένος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερόν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν· ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

42. ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. [10] ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἄλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτόν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι, ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστὶ συνήθης, οἷον, συλλαβοῦ ὅση δύναμις. ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβοῦ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοί ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχύν, ὅση μοί ἐστιν. εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῷ· τῶν οἱ νῦν βροτοί εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβοῦ κατὰ τὴν ὅση σοι δύναμίς ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τοῦ τὴν ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτό, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμόν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτεινεν, εἶτα ὅπη μετακλιθέντα ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τοῦ τὴν ἀπόντος. κατὰ [1] ταὐτά ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τὸ ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ. τὸ γὰρ ἐντελές, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43. [2] ΩιΔΗΚ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένος ἢ

[10] ἢ παρὰ κ. τ. λ.] Hæc in Vat. 5. sic leguntur: ἢ παρὰ τὴν λεπίδα, ἢ ὅτι ἐλλειπομένην ἔχουσι τὴν ὄπα.

[1] ταὐτά] Correxit Toup. in Epist. de Syracus. p. 335. extr. Vulgo ταῦτα.

[2] ΩιΔΗΚΑΝΤΙ. ἀττικῶς ἢ δωρικῶς. Vat. 5. Idem pro γεγαυρισμένος legit ταυρισμένως.

πεφυσιωμένος καὶ ἐξωγκωμένος ὤν. οἰδῶ γάρ, οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. Ἶνες δὲ τὰ παρακαλουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς Ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἤγουν ἄξιόν ἐστι νέῳ τινὶ εἶναι. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ εὐήλιξ [3] ἐγέγλυπτο τῷ κισσυβίῳ, εὐμήκης τε τὴν σύνδεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἄλλως. ὁ νοῦς· [4] Ὡς δέ οἱ ᾠδήκαντι, οὕτως εἰσὶν ὠγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καίπερ ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

45. ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος, παρὰ τὸν [5] τιτθόν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν· ὅθεν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προταττόμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσόν· καθὰ τὸ ὅστις ἔχει τὸ ὅς τοῦ τις προταττόμενον· ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τίς ὃς τάδε ἐποίησε; καί, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε τοῦδε, ὅσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου διαστήματος, ἑτέρου ἐγνωσμένου, ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι· εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς, ὑφ' ᾧ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε εἰσίν· ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ τίς ὅδε ἐστὶ; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη· τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτάξεσθαι. Τυτθὸν δ' ὅσσον] Τὸ πᾶν οὕτως. μετὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἁλωά, ἤγουν ἄμπελος, βαρεῖται καλῶς σταφυλαῖς [6] πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡ. Ὡρίμοις, περκαζούσαις. [παρὰ τῶν ἀκτίνων γὰρ πυρούμεναι πεπαίνονται.] οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει οὖν ἑξῆς· φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον· ἢ ταῖς περκαζούσαις, παρ' ὅσον παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου πυροῦσθαι. Ἄλλως. Πυρναίαις ταῖς περκαζούσαις, ἢ τρωξίμοις· πύρνος γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἀλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· ὡς κατὰ πολὺ λῷων τοῦ ἁπλοῦ πεδίου. λέγεται ἀλωὰ καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λῷων τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλωὴ δὲ καὶ ἡ ἅλως.

47. ΚΩΡ. Ἡ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ χώρη τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ὑγροφυὴς καὶ τρυφερά, ἀπὸ τοῦ κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται. ἢ ἡ καθαρὰν καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κειρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἁπαλὸς τρυ-

[3] ἐγέγλυπτο] ἐζωγραφήθη Vat. 3. 5.
[4] Ὡς δέ] Scribendum ὧδε.
[5] τιτθόν] Vulgo τυτθόν. Correxit Toup. Adde notata ad Gregor. Cor. p. 198.
[6] πυρναίαις] πυρνέαις Vat. 6.

φερὸς πᾶς. Ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι] παρ᾽ ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ᾽ αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ἥμενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἕημι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕεμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑέμενος, ἥμενος. ΑΜΦ. [7] Ὅμοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ γὰρ ἀφ᾽ ἑτέρου προσώπου ἐφ᾽ ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταὐτὸ δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτόν, ἡ μὲν ἀνὰ τοὺς ὄρχους, ἤγουν τὰς [8] συστοιχίας τῆς ἀμπέλου στρέφεται, βλάψουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν· ἡ δὲ ἐπὶ πήρᾳ, ἤγουν κατὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχούσης, πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησί, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκράτιστον· ἤγουν οὐδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα· τὸ δὲ πρίν ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται· οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε· ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁριστικοῦ· οἷον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκεῖ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος· μετὰ ὁριστικοῦ δὲ ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος αὐτό. ΑΝ. Ὄρχος ὀρχάτου διαφέρει. Ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα· ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς· καὶ Ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Ἃ μὲν ἀν᾽ ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου· ἤγουν τοὺς [9] κλάδους. ΦΟΙ. Ὁρμᾷ· ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ὁτῶ, πλεονασμῷ τοῦ φ καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι καὶ ὁρμῶ.

49. [ΤΡ. τρωκτὸν τὸ ἤδη τρυγηθέν, καὶ εἰς βρῶσιν παρατεθέν, λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων. Τρώξιμος ἡ σταφυλὴ, ἡ τὸ στύφος τοῦ ὀμφακοῦ μεταβαλοῦσα εἰς γλυκύτητα καὶ τὴν γεῦσιν ἡδύνουσα. Ἡ δὲ ἀλώπηξ πάντα δόλον κινοῦσα, ὅπως τὰ ἐν τῇ πήρᾳ φάγουσα αὐτὸν ξηρὸν ἐάσῃ καθίξαι.]

50. ΤΕΤ. Κατασκευάζουσα. γράφεται καὶ κεύθοισα, ἀντὶ τοῦ κρύπτουσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον. [ΠΑΙΔ. Οὕτως ὡς τὸ παίγνιον. Ἀττικῶς δὲ οὕτω παραπλήσιον τὸ κλάδιον φέρνιον λέγουσι.]

51. ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσει αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν, ὡς οἶμαι, φησὶ τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε καὶ μέθην. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. [ὁ δὲ μὴ γευόμενος καὶ ξηραίνεται.] ΚΑΘ. Τὸ καθίξῃ γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

[7] Ὅμοιον] Vat. 6. legit: σχῆμα ὡς Ὅμηρος· οἱ δὲ δύο σκόπ.

[8] συστοιχίας] Sic Vat. 1. 4. 6. pro σύστιχίας.

[9] κλάδους] λαχιδίους Vat. 3. 5. Grammaticum h. l. ὄρχους et ὄρχεις confundere, docet Toupius.

52. ΑΝΘ. Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπός, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν· ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ᾠήθη τὸν [10]ἀθέρα τοῦ στάχυος. [Ἀνθέρικες τὰ προβαλλόμενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων. Καὶ εἰσὶν ἄθραυστοι, ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι.] ΑΤ. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων, ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Ἐπίθετόν ἐστι παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλός· τὸ θηλυκόν, καλή· ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα ἐγένετο καλός, διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸ ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθόν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53. ΕΦ. Ἀντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδῶν· σχοῖνος δὲ τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς [1]βρύλλον. [ἐπιτιθεμένους ἐκείνους συνδεῖ διὰ σχοίνου.] ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ οὔτε τι πήρης, τουτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον (τοῦτο γὰρ τὸ τοσσῆνον) καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι. [ΠΗ. Καλεῖται δὲ [2]κίβισις καὶ οὐλάς.]

55. ΠΑΝ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπταται καὶ περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδες χαμαίζηλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος. [Ὑγρὸς δὲ ὁ εὐκαμπής, ἢ ὁ νεόφυτος.]

56. ΑΙΟ. Ἤγουν θαῦμα οἷον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν τὸ ἀπατητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ [3]Ἱεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη δι' ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους· ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. [Γράφεται δὲ αἰπολικὸν] ἢ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικὸν, καὶ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. Ἄλλως. πάντῃ δὲ περὶ τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, περιτέταται ἁπαλὸς ἄκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θάημα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θεέω θεῶ, θεήσω, θέημα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Ἀντὶ τοῦ, ἐκπλῆξαι δυνάμενον. καὶ Ὅμηρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὂν τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σοῦ τὴν ψυχήν. καὶ δι' ὑπερ-

[10] ἀθέρα] Sic Toupius correxit vitiosum ἀνθέρα. In Vat. 5. legitur: ὁ δὲ Νεοπτόλεμος ἀνθερικῷ ᾠήθη τὸν αἰθέρα.

[1] βρύλλον] "Scholiastes cod. Schellersh. ita: σχοίνῳ τῷ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρούλλῳ. Recte. Hinc emenda Scholiast. editum, qui habet βρύλλον, nisi scripsit βρύελλον. vid. Cangii Glossar. med. et infim. Græc. p. 228. et Hemsterhus. ad Schol. Aristoph. Plut. p. 221." *Creuzer.* in Melet. P. 1. p. 85. Adde Schol. ad Pindar. Ol. vi. v. 90. et Warton. ad Theocr. Idyll. xviii. 32. Schol. Theocr. v. 125.

[2] κίβισις καὶ οὐλάς] Prius emendavit Toupius pro κίβυσσις. Idem tamen erravit, quod pro οὐλὰς legi jussit θυλάς· nam οὐλὰς sane est πήρα. conf. Tzetz. et Reines. ad Lycophr. Cass. 183.

[3] Ἱεροκλῆς] Toupio scrib ndum videtur Σοφοκλῆς.

βολὴν κάλλους, ἐραστὸν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξαι ἂν, τουτέστι [4]σεῖσαι, ἐκπλῆξαί σε κατὰ τὴν ψυχήν.

57. ΤΟΥ. Ἕνεκα μὲν τούτου ἐγὼ αἶγά τε ἔδωκα ὦνον τῷ πορθμεῖ, τῷ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος, καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὤνια τὰ πωλούμενα, ὦνος δὲ, ὃ δίδωσί τις, ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. [Τοῦτο δὲ τὸ δέπας ὠνησάμην παρὰ τοῦ πορθμέως αἰγὸς καὶ τυροῦ λευκοῦ γάλακτος. καὶ ἐστὶν ἡ σύνταξις Ἀττική. οὕτω φαμὲν πλὰξ μαρμάρου. τὸ δὲ λευκοῦ γάλακτος τὸ ἴδιον τίθησιν. οὕτω καὶ μέλαν σκότος.] ΠΟΡ. Ἢ ὄνομα κύριον, ἢ [5]τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκειντai γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμεῖ ἴσως διαπορθμεύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δέ τινες καὶ Καλυδνίῳ, ἀγνοοῦντες ὡς Κάλυδναι ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσίν. Ὅμηρος· Καὶ Κῶ Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρός, τυρόεις παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν [6]ρόεντα μέ, συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἷον τυρός, πυρός, ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ, τοῦ πυρός, βραχύ.

58. [ΩΝ. Ὤνιον τὸ πρᾶγμα. ὠνὴ ἡ [7]ἐνέργεια. ὦνος τὸ διδόμενον τίμημα. ἐκ δὲ τοῦ διδομένου τιμήματος καὶ εὔωνος.]

59. ΟΥ. Ἤγουν, οὔπω δὲ οὐδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυστον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. Καί τυ μάλα] Γράφεται καὶ τῷ κέντοι. [8]δι' οὗ καί σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δόξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδοὺς δηλονότι. [ΠΡΟ. Τὸ δὲ συνθετὸν πρόφρων καὶ πρόθυμος τὸ αὐτό· πρόφρων δὲ ποιητικόν. πρόθυμος, ὁ κινούμενος εἰς τὸ ἔμπροσθεν· η γὰρ πρό τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ· καὶ πρόφρων, ὁ ὑπὸ φρενὸς κινούμενος. Ὁ δὲ ποιεῖ φρονη . . . κινούμενος ποιεῖ . . . ἀεὶ δὲ ἐπ' ἐσκεμμένου καὶ λελογισμένου . . . τὸ δὲ πρόθυμον ἐπ . . . τοῦ μανικόν τι καὶ ἀκρατὲς δρᾶσαι, καὶ ἐπὶ ἐσκεμμένου ἐπαμφοτερίζει γάρ.]

61. ΑΙΚ. Ἐάν γε σύ, ὦ φίλος, ἢ σύ, ὦ φίλε, ἄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν· ἀντὶ τοῦ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἐμοί. λέγει γὰρ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδήν. τὸ [9]ἀρέσκω οὕτως· ἀρέσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δέ τινι, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι. [ΕΦ. ἵμερος ἡ ἔφεσις, καὶ ἱμερόεις ὁ ἵμερον ἔχων. ἐφίμερος δὲ ὕμνος, ὁ ἐπιπόθητος.]

62. ΚΟΥ. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σαυτὸν, ὦ ἀγαθέ, ἤγουν πρόσελθε, ἧξον. γράφεται καὶ κοὔτι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν οὐδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν ᾅδην τὸν ἐκλελαθόντα, [10]ἀντὶ τοῦ

[4] σεῖσαι] διασεῖσαι τὸν θυμὸν τοῦ ὁρῶντος. Vat. 6.

[5] τῷ κ. τ. λ.] τὸ ἀπὸ—αὐτῷ μετακομίσαντι Vat. 3. 5.

[6] ρόεντα μέ] Hæc corrupta sunt.

[7] ἐνέργεια] Antea εὐέργεια. Emendavit Toupius. ὠνὴ est *emtio* sive *actio emendi*, quod ἐνέργειαν vocant Græci magistri.

[8] δι' οὗ] ἤγουν Vat. 2.

[9] ἀρέσκω] De hujus verbi structura vid. Matthiæi Gram. Gr. §. 383.

[10] ἀντὶ τοῦ κ. τ. λ.] Hic locus in Vat. 3. ita legitur: ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ· ἤγουν τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ἢ τὸν ἐκλελαθόντα, τὸν λήθης αἴτιον.

τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστώς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω. [ΛΕΛ. Λελαθόντα τὸν λήθης ποιητικόν· ἐστὶ δὲ τὸ πάθος ἀναδίπλωσις, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ λελάχωσι καὶ τεταγών.]

64. ΑΡΧ. Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. τοῦτο δὲ λέγεται πρόασμα, καὶ ἐπιμελῴδημα, καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. [1]Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης Πανὸς υἱόν φησι Βουκολίωνα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βουκολεῖν. Ἄλλως. Ἄρχετε βωκολικᾶς] ἄρχετε, ὦ Μοῦσαι, ἤγουν προηγεῖσθε, τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. ΘΥΡ. Δεικτικῶς. ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἥδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτνη Σικελίας ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Αἴτνης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὥς φησιν Ἄλκιμος. [2]Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας Αἴτνην φησὶ κρῖναι Ἥφαιστον καὶ Δήμητραν περὶ τῆς χώρας ἐρίσαντας, Δημήτριος δὲ ὁ [3]Καλατιανὸς, τοῦ Βριάρεω, ἑνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι, [4]Σικανὸν, καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Ἄλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος καὶ κατὰ τὴν Αἴτνην νέμοντος. μέλλει δὲ ᾄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τῆς Ξενέας τοὔνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΑ. Ὁ Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν, ὅτε τὰ λοίσθια ἔπνεεν. ὅτι γοῦν Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι οὐδὲ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν.

67. ΠΗΝ. Πηνειὸς, ποταμὸς [5]Θετταλίας. τέμπη δὲ γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὅ ἐστι περικαλλές, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρυξιν διῃρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἢ ποταμός· κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς Περραιβοίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἴχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε. [ΤΕΜ. Τέμπη τὸ μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου, χωρίον χάριτας ἔχον πολλάς, δι' οὗ καὶ ὁ Πηνειὸς ῥεῖ. ΠΙΝ. ὄρος τῆς Περραιβίας, ἐγγὺς θαλάσσης.]

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὢν καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ· ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

69. ΑΚΙ. Ἄκις ποταμὸς Σικελίας· ὁ δὲ νοῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ

[1] Μνασέας] Μνασίας Vat. 3.

[2] Σιμωνίδης] Σιληνὸς scribi jubet Dorvill. in Sicul. p. 246. Conf. ibid. p. 473. adde Tzetz. ad Lycophr. v. 786. ibique Müllerum, eundemque in indice.

[3] Καλατιανὸς] Vulgo Καλετιανός. Correxit Toupius. Etiam Wartonus scribi voluit Καλλατιανός, qui Demetrius citatur ap. Steph. Byz. de Urb. v. ΑΝΤΙΚΥΡΑΙ.

[4] Σικανὸν] Ita Vat. 3. 5. pro vulgato Δικανόν. Illud reponendum esse, vidit etiam Toupius, quem de hoc *Sicano*, Cyclopis et Polyphemi patre, a quo Sicani denominati, consules.—Mox post ὄνομα supplet τῷ ὄρει Cluver. in Sicil. i. 2. p. 26.

[5] Θετταλίας] Hoc reposui pro Σικελίας. Paulo post pro Ἀρκαδίας item scribendum esse Θετταλίας, monuerunt Viri docti.

ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο· ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾷν ὑπερηφανευούσης αὐτὸν αἰνισσόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ἄκις δὲ παρὰ τὸ ἄκιδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομεν, φησίν, [6] ὅτι Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίας ἐνῆν. Ἄλλως. Ὁ νοῦς· Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦτε] ποῦ τότε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς οὗτος Θετταλίας. ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ οὗτος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἴχετε, ἤγουν ᾠκεῖτε, τὸν μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀνάπου· τῆς Σικελίας οὗτος ποταμός· οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης· περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ἄκιδος· ποταμὸς καὶ οὗτος Σικελίας. ἤγουν, οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν ᾠκεῖτε τότε. λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπούσης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε. [ΣΚ. Σκοπὸς ὁ σκεπτόμενος, σκοπιὰ δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἱστάμενος σκέπτεται. Ὁ δὲ καὶ σκόπελος ποιητικῶς γράφεται.]

71. ΤΗΝ. Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγηρύσαντο δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν θώων λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γοῦν τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝΟΝ. Γράφεται καὶ χ' ὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβή, λύει τὴν αἰτίαν· ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ· ἢ καί· εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73. ΑΡΧΕΤΕ. Ὅρα τὴν ἡδονήν. ἀντῳδὴ δὲ τὸ σχῆμα, ἥ τις γίνεται οὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.

75. ΔΑΜΑΛΑΙ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, πολλοὶ δὲ ταῦροι, πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, καὶ πόρτιες πολλαὶ, ἀπὸ κοινοῦ, ὠδύραντο· ἤγουν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μηδὲ [7] ὀχευθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι εὐτελέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων μόσχοι τὰ νεογνά, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ. Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος, ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, [ἢ ὡς νόμιος,] ἢ ὡς ἐραστής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν [8] αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον, βέλτιστος, βέντιστος, φίλτατος, φίντατος· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

[6] ὅτι Δάφνιδος κ. τ. λ.] Scribit Casaub. ὅτι ἐπὶ Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίᾳ ἐνῆν. Lectt. Theocr. p. 244. (p. 63. Reisk.). Reinesius pro θαυμάζομεν legit θαυμαζομένων.

[7] ὀχευθεῖσαι] Correxit Toupius. Vulgo ὀχηθεῖσαι. Mox pro ἀτελέστεραι ex cd. Vat. 4. scripsi εὐτελέστεραι.

[8] αὐτὸ] αὐτῷ scribendum putat Bast. ad Gregor. Cor. p. 198. Conf. Valcken. ad Adoniaz. p. 412. A.

78. [ΚΑΤ. Τρύχει καὶ τρύχεται, τὸ τραχέσι τισὶ καταπονεῖται. ΕΡ. Ἐρῶ σοῦ καὶ ἐρῶμαι ὑπὸ σοῦ. Ἔρασσαι δὲ παθητικὸν ὂν ἀντὶ τοῦ ἐρῶ λαμβάνεται, καὶ ἐστὶ ποιητικόν· καὶ [9] Εὐριπίδης· πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξας.]

81. ΗΝΘΕΝ. Οἰκείως. ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως. ἢ [10] ὡς ἐρώμενος τοῦ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης. [ΠΡΙ. Πρίηπος θεὸς ἔφορος τῆς ἀκολασίας, ὅθεν καὶ πριαπισμὸς ἡ ἔκτασις τοῦ αἰδοίου.]

82. ΚΗΦΑ. Καὶ ἔφη· ἐστὶ γὰρ τὸ πάθος [1] ἔκλειψις καὶ κρᾶσις. Α ΔΕ [Γράφεται, ἁ δέ τοι κώρα.] Τὸ ἑξῆς· ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83. ΠΟΣΣΙ. Μανιωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχῃ τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμενον, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84. ΑΡΧΕΤΕ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιούμενός φησιν. αἱ περιγραφαὶ δὲ συστέλλουσι τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχειν.

85. ΖΑΤΕΥΣ'. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἐπάνω. πάντῃ δὲ πλανᾶται ζητοῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, διὰ τοῦτο καὶ δύσερως. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρώτα. Ἄλλως. Ζατεῦσα] εἰρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣΕΡΩΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπροσμήχανον. ζητοῦσα γὰρ [σε] ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτό φησι πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος ἀπὸ τοῦ ὄρους, εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατατρύχει; ἤγουν δαπανᾷ, φθείρει; τίνος ἕνεκα, ὦ ἀγαθὲ, κατὰ τοσοῦτον ἔρασαι, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷς; ἦλθον οἱ βουκόλοι μετὰ τὸν Ἑρμῆν δηλονότι· ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων, τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἤγουν, ἄθλιε, τί σὺ τήκῃ; ἤγουν, διαῤῥέῃ, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι, παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει· δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. [ΔΥΣΕΡΩΣ. ὁ ἐπὶ κακῷ χρώμενος ἔρωτι. ΑΜΗΧΑΝΟΣ. ἐξηγητικὸν τὸ ἀμήχανος τοῦ δύσερως. ὁ γὰρ χαυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀμηχανεῖ, καὶ οὐ δύναται εὑρεῖν θεραπείαν ἐπὶ τῷ ἔρωτι.]

86. ΒΟΥΤΑΣ. [βούτης, ὁ βουκόλος ὁ τῶν βοῶν, ποιμὴν ὁ τῶν προβάτων, αἰπόλος ὁ τῶν αἰγῶν.] βουκόλος ὢν φησιν οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾷς, παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι κατωφερέστεραι οὖσαι αἱ αἶγες δελεάζουσι

[9] Εὐριπίδης] In Hippolyto, 219. ubi vulgato ἐρωμένου. recte legitur, θωΰξαι.

[1] ἔκλειψις] Scribit Heinsius ἔκθλιψις Lectt. Theocr. p. 303.

[10] ὡς ἐρώμενος] Sic recte Vat. 5. pro

τοὺς αἰπόλους. Ἄλλως. Παροιμία τοῦτο ἐπὶ τῶν ἡσύχων μὲν πρῶτον καὶ ἡμέρων, ἔπειτα δὲ ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες ἥμεροί εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τῶν βοσκομένων καὶ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, παρόσον καὶ εἰς τὰ [2]ὕψη τῶν ὀρῶν, καὶ εἰς κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87. ΩΠΟΛΟΣ. Ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμμένου τοῦ ι. οἷον, ὁ αἰπόλος, ᾡ' πόλος· οἱ αἰπόλοι, ᾡ'πόλοι. Ἄλλως. Βούτας μὲν] ὁ νοῦς· βουκόλος μὲν ἐλέγου, νῦν δὲ ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δὲ ταὐτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, οὐκ ἀξίως τῆς σεαυτοῦ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπής [3][τις] εἶναι, καὶ γενναίως τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ συμπίπτοντα δύνασθαι φέρειν. νῦν δὲ, ὡς ἔοικεν, ἐλέγου μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγουν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ἐπιῤῥηματικῶς, βατεῦνται, ἤγουν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἤγουν διαῤῥεῖται, φθείρεται, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ σὺ ἐπειδὰν ὁρᾷς τὰς παρθένους ὅπως γελῶσι, τήκῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτι οὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τούτους δὲ, οὕς τινας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τοὺς βούτας, τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν [4]ἐφθέγξατο ὁ βουκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέραινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. τοῦτο διχῶς· ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτείνωμεν τὸ ας, σημαίνει γενικὴν πτῶσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτό, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τοῦ ες ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Πρὸς τούτους ἤγουν τοὺς νομεῖς καὶ τὸν Πρίαπον, οὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ [5]ἀπεκρίνου ἀλγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἤνυε, ἤγουν ἔσπευδε τὸ τῆς μοίρας, ἤγουν ὃ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘΕ. Ἦλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, καὶ ἔφη· βούτα ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθης ἔρωτος καὶ ἐκάμφθης. ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ λεληθυῖά φησιν ἡ Κύπρις. [6]Εὔπολις· οἷον, λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα. Ἄλλως. Τὸ ἁδεῖα καὶ ἁ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ ι, ἁ δῖα, ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βούλεται. θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυνομένην ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκτηρισμῷ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως· Ἦνθέ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. [[7]Τῷ μὲν φαινομένῳ ἐθυμοῦτο, κεκρυμμένον δὲ ἐγέλα.] λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν,

[2] ὕψη] ὑψηλὰ Vat. 5. idem νέμονται pro βόσκονται, quod sequitur.

[3] τις] Hoc τις offert etiam Cd. Paris. 2758. vid. Schæfer. ad Gregor. Corinth. p. 8.

[4] ἐφθέγξατο] τι προσεφέγξατο, Vat. 3. Vera igitur lectio videtur esse: οὐδέν τι προσεφθέγξατο.

[5] ἀπεκρίνου] Hoc corruptum est. Forsitan ἐπέκραινεν.

[6] Εὔπολις] Versus Comici Toupio ita rescribendus videtur: οἷον λυγίζει καὶ στρέφει τὸν αὐχένα!

[7] τῷ — φαινομένῳ] Scribendum videtur τὸ — φαινόμενον.

βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέστιν, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὀργή, ἣν οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως ἐνέγκαι· καὶ εἶπε· σὺ δὴ, ὦ Δάφνι, κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὔχου, ἐκαυχῶ, λυγιξεῖν, ἤγουν, λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα, ἆρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτό ἐστιν. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐνεργητικοῦ, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλέξω, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, ὡς ἐπλέχθης.

97. [ΛΥΓ. Ὡς ἁπαλόν τινα κλάδον συντρίψαι. Λυγίζω, ὁ μέλλων λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ. Ἐστὶ δὲ τὸ λυγίζω ἐπὶ ἁπαλοῦ τινὸς κλάδου καὶ παλαίστρας.] Ἄλλως. καταδῆσαι, τουτέστι, περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος ἐκαυχῶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας εἰς τὴν θεόν, ταύτην ὑπέσχετο τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν. ἢ λυγιξεῖν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις, παρὰ τὸ δεσμεύειν. καὶ Ὅμηρος· Δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἢ [8] θλάσεο. ἁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. [Ἀμερίας γάρ φησι λύγους ῥάβδους, ἀγνοῶν ἴσως οὓς μαστιγώσει.] [9] λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν. λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψειν, δεσμεύσειν. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ τοῦ λύγος, τὸ βεργίον, καὶ ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος μεγαλοῤῥημονήσας, ταύτην ἔπαθε τὴν ποινήν.

100. ΤΑΝΔ'. Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. ἀφ' οὗ βαρύς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101. ΚΥΠΡΙ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθής, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ἅδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἄμμιν.

102. [ΗΔΗ ΓΑΡ. ὁ ἥλιος πάντα ἡμῖν ἔφρασε· δῆλον γὰρ ἐποίησε, ὡς συνεγένετό οἱ ὁ Ἄρης. Καὶ ἀσύνδετα τὰ ἑξῆς. ΔΕΔ. Τουτέστι θνήσκει ὁ Δάφνις, καὶ ἐν τῷ Ἅιδῃ κακὸν ἄλγος ἔσεται· οὐχ ὃ ἐποίησεν, ἀλλ' ὃ ἔπαθεν.]

105. ΟΥ. Τὸ οὗ [10] δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ καταισχύναι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον· ὅπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης τὰν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην καταισχύναι λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ κατὰ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει. ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ καται-

[8] θλάσεο] θλάσαι corrigunt Toup. et Heinsius in Lectt. Theocr. p. 304.

[9] λέγουσι, — δηλοῦν] In Vat. 3 locus ita habet: δυνατὸν δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν λέγεσθαι. Mox pro λυγρὰ Toup. emendat λυγαῖα.

[10] δασύνεται] δασυντέον Vat. 3.

σχύναι. ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τροίας. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη τῆς Ἴδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴδη, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι, ἀφ' ὑψηλοῦ γάρ τις ἐφιστάμενος δύναται πόῤῥω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἴδη καὶ ὄρος Κρήτης.

106. ΤΗΝΕΙ. Ὥστε σκέπειν τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπειν σὲ συνερχομένην τῷ Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, ταπεινὴ βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. [κύπειρος, χαμαίζηλος πόα.] κύπειρον δέ τινες λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βούτομον. ΔΡΥΕΣ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης· ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τοὺς ὁδίτας.

107. ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορούσας τῆς ἀκρασίας εὑρήσεις τὰς μελίσσας, εἰ πρὸς ἡμᾶς ἥκεις, διὰ τοῦ βόμβου τοὺς ὁδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμήνη δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος· ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νοῦς· ἕρπε ποτ' Ἴδαν· ἕρπε, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἴδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι, δηλονότι αἰσχύναι· ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγχίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἴδῃ.

109. ΩΡΑΙΟΣ. Ἀντὶ τοῦ τρυφερός. ὅθεν καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαί φησι Μένανδρος· [1] ὡς ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων· ὡς καὶ Ἡσίοδος· ὡραίαν δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως. ὁ νοῦς. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἤγουν λαγωοὺς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει. καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τἄλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τουτέστιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. τοῦ δὲ πτῶκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θῶας, Τρῶας· ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖνοι διὰ τῆς αι προφέρουσιν. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἱστορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Σμύρνης θυγάτηρ [2] Μοῖρα, ἥτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρός, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐλάνθανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη, καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα καὶ γεννῶσα τὸν Ἄδωνιν, ἐφωράθη. ἐφ' οἷς ἀχθομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

112. ΑΥΤΙΣ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὥς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὖθις ὅρα, ὅπως ἰοῦσα στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε,

[1] ὡς ὡραΐζεθ' κ. τ. λ.] Illud ὡς addidit Toup. κατωραΐζεθ' malebat Sopingius ad Hesychium in v. Locus Hesiodi est O. et D. 695. ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.

[2] Μοῖρα] Hoc nomen est depravatum ex Μύῤῥα, quod non differt a Σμύρνα. Conf. viros doctos, quos citat Müllerus ad Tzetz. in Lycophr. 829. Vulgata fabula est, Adonidem fuisse filium Cinyræ hujusque filiæ Smyrnæ s. Myrrhæ. Inde patet hujus loci Scholiorum corruptio. Adde Manso's mytholog. Versuche p. 112 sqq. — Paulo post scripsi ἀχθομένη pro αἰσθομένη· quod dudum emendarunt viri docti.

ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον. ἀλλὰ σὺ μώραινε, καὶ μάχου μοι. [ΔΙΟΜ. Τοῦτό φησιν, ὅτι ἔπληξεν ὁ Διομήδης τὴν Ἀφροδίτην κατὰ τὸ θέναρ, βουλόμενος συμμαχῆσαι τῷ υἱῷ αὐτῆς τῷ Αἰνείᾳ, ὃν ἐγέννησ τῷ Ἀγχίσῃ. Ὡς ποιμὴν ἀγροδίαιτος καὶ ταῖς ὕλαις ἐνδιατρίβων, μηδὲν εἰδὼς ἢ τὰ θηρία ἐπιβοᾶται καὶ τοῖς λογικοῖς διαλέγεται. Χαίρετε, ὅτι ὁ βουκόλος Δάφνις οὐκέτι ὑμῖν ἀνὰ τὴν ὕλην καὶ τοὺς δρυμοὺς ζῶν φανήσεται.]

115. Ω ΛΥΚΟΙ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ [3]Σώστρατος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων αἱ ἄρκτοι τίκτουσι καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάστικτοι. [Καὶ εἰς τὰ ὄρη φωλεύουσι, αἱ τοῖς φωλεοῖς προσκαθήμεναι καὶ ἀρκευόμεναι τῇ λείξει τῶν οἰκείων ποδῶν· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄρκτοι λέγονται.]

116. ΧΑΙΡΕΘ' Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτό φησι. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγόρευσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμούς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται ὕλη καὶ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὃς καὶ δρυμὼν λέγεται. [ΔΡΥΜ. Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν [4]δρυῶν πεπυκνωμένων ὄντων, καὶ μὴ ἐπί τινι θεῷ ἀνειμένων. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς τιμὴν θεοῦ ἀποτετμημένον.]

117. ΑΡΕΘΟΙΣΑ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἡ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἡ ἐν Σικελίᾳ, ἣ φασὶ διὰ πελάγους Ἀλφειὸν [5]ἥκειν· ὥς φησιν Ἴβυκος παριστορῶν [6]περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Πὰρ κόρακος πέτρῃ, καὶ ἐπὶ κρηνῃ Ἀρεθούσῃ. [7]χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτός φησιν [ἐν τῷ περὶ Στοιχείων], ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως. Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

118. ΠΟΤΑΜΟΙ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρόν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜΒΡΙΔΟΣ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναί φασι καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρυθείας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι· γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου χῶσαι τὸν ποταμόν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ κέφαλοι διαδείκνυνται κατοικοῦντες. [Ὁ Θεαίτητος δέ φησι συῤῥακοσίως ἀπὸ τῆς ὕβρεως.] Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ [8]Μυρλεανὸς διὰ

[3] Σώστρατος] Ita pro Σώπατρος Vat. 3. 5. quod reponendum esse, monuit Reinesius. vid. ad Idyll. vi. 28. Sopater, cujus meminit Athenæus xiv. p. 649., huc non pertinet.

[4] δρυῶν] Sic Toup. pro δρυμῶν. Idem mox τιμὴν pro τομήν· quod et ipsum restituimus.

[5] ἥκειν] συνήκειν scribit Heinsius Lectt. Theocr. p. 305.

[6] περὶ] Sic recte vett. edit. In recentiores irrepsit μέν. Est παριστορεῖν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης, *fabulam narrare de patera Olympica.* Conf. Toup. Strabon. vi. c. ii. § 4. p. 270. Casaub. (p. 415.) Pro φιάλης suspicatur πάλης Heinsius in Lectt. Theocr. p. 306. Male.

[7] χαριέντως κ. τ. λ.] Hæc in Vat. 3. 5. ita leguntur: χαρίεντος [χαριέντως Vat. 5.] τοῦ Ἐπαφροδίτου λέγοντος ἐν τῷ περὶ Στοιχείων, ὡς Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἀγνοήσας δὲ Κρατὶς [Κράτης Vat. 5.] μεταγράφει ἐπὶ κρήνης μελανύδρου.

[8] Μυρλεανὸς] Vulgo Μερλεανός. Cor-

τοῦ δ γράφει [9] Δύμβρις. ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦΝΙΣ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὔμμιν ἀποδεδομένον. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις οὐκέτι ἀναστραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμούς, καὶ τὰ ἄλση. ὁ Δάφνις ἐγὼ οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων, ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μέχρι τοῦ Δάφνις ἐγώ, διὰ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις· εἰ μή τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστὶ τοιοῦτος· ὦ τὸ πᾶν σύ, ὦ Πάν, ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῇ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ [10] Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ [1] Οἰνηΐδος, ἢ Νηρηΐδος, ἔνιοι δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚΑΙΟΥ. Ὑπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλουμένῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι· ἥν φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἠστερίσθαι. [ΛΥΚΑΙΟΥ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κληθὲν ἀπὸ Λυκάονος τοῦ Πελάσγου, ἐν ᾧ μαντίον Πανός.]

124. [ΑΜΦ. Ἀμφιπονεῖ τὸ περί τι ἀναστρεφόμενον πόνον ἔχοντα· ἀμφιπολεῖ δὲ περί τι πολοῦντα, ὃν μέν τοι καὶ κοπιῶντα.] ΜΑΙΝΑΛΟΝ. ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσονι παρέσχετο δόρυ ξένιον·

> [2] Δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅῤῥ' Ἀταλάντη
> Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125. ΡΙΟΝ. Τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιῤῥεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις καὶ πηγῶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς [3] τῷ ὁρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτου τάφου κεφαλή. καὶ Ὅμηρος· Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· εἰς ὃν φασι τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126. ΑΓΑΣΤΟΝ. Ἤγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. ὁ νοῦς· Ὦ Πάν, Πάν, εἴτε εἶς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρά, ἤγουν τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε περιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελήν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν· τῆς Ἑλίκης δὲ τὸ Ῥίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο [4] τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστὶ θαυμαζόμενον. τὸ

rigit Warton. Conf. L. Holsten. ad Stephan. Byz. de Urb. p. 215. v. ΜΥΡΛΕΙΑ.

[9] Δύμβρις] δύβρις Vat. 5. Mox pro ἄλλοι Vat. legit γράφουσι δέ τινες. Præpositio ὑπὸ videtur delenda. In glossis interlinearibus Cod. Laurent. num. 37. hæc habemus: ΔΥΒΡΙΔΟΣ. θαλάσσης. Conf. de h. l. Cluver. Sicil. Ant. l. i. c. 12. p. 171.

[10] Καλλιστοῦς] Θεμιστοῦς conjicit Warton. ut Stephan. Byz. v. ΑΡΚΑΣ. Themisto filia Hypsei, uxor Athamantis. Apollodor. i. 9. 2. § 3.

[1] Οἰνηΐδος] Διηνίδος Vat. 3. Mox ταφῆναι Vat. 6. pro τραφῆναι.

[2] Δεξιτερῇ] Est locus Apollon. Rhod. i. 769 sq.

[3] τῷ ὁρίῳ] Scribendum esse τῷ ῥίῳ docet Duker. ad Thucyd. p. 154. 9.

[4] τοῦ υἱοῦ] Quum Scholiastes Apollonii Rhod. i. 769. Mænalum vocet filium Arcadis, et sic nepotem Lycaonis, Wartono videtur legendum υἱωνοῦ, aut aliquid excidisse. Consentit tamen cum nostro Steph. Byz. v. ΜΑΙΝΑΛΟΣ. In Lycaonis filiis Mænalum recenset etiam Apollodor. iii. 8. 1.

δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον.

127. ΛΗΓΕΤΕ. Ὥσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ [5]ἄγετε.

128. ΕΝΘ'. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου οὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτὴν, ἤγουν περιειλημένην, φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην. εὔπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρόν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, καὶ μελίπνουν, τὴν ὀδωδυῖαν διὰ τὸν κηρόν. Ἄλλως. τὸ ἑξῆς· Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ εὐπήκτου περὶ τὸ χεῖλος εἱλουμένην ἐν τῷ συρίζειν.

132. ΒΑΤΟΙ. Ἡ βάτος θηλυκῶς λέγεται· ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται. [Νῦν ἐπεὶ θνήσκω, πάντα ἐνηλλαγμένα γένοιντο, καὶ ἡ βάτος φέροιτο καὶ βλαστῆσαι ἴα, ἡ δὲ ἄρκευθος ἐπὶ τῆς κόμης νάρκισσον, καὶ ἡ πίτυς ὄχνας.]

133. ΑΡΚΕΥΘΟΙΣΙ Ἄρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους. τὸ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε, τουτέστι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε, φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσος κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις, ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι γίνεται ἀπὸ τοῦ κομάω, κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω κατὰ τὸ [6]ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝΑΣ. Ἤγουν ἄπια ἐνείκαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. Ὄχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἢ καὶ ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς οὔσας· ὄχνας δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἣ ἐλέγετο Ἀπία.

135. [ΕΛΚ. Λαμβάνεται τὰ εὐκτικὰ ἀντὶ προστακτικῶν, ὥσπερ καὶ τὰ προστακτικὰ ἀντὶ εὐκτικῶν.]

136. ΣΚΩΠΕΣ. [7]Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε· οὐ δεῖ γὰρ φησὶ γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ· οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ. ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. [8]Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἷον, σκίωπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. [Καὶ οἱ βαρεῖς τὸ φθέγμα σκῶπες ἁμιλληθεῖεν ταῖς ἀηδόσι γλυκυτάταις τὸ φθέγμα οὔσαις.] Ἄλλως. καὶ τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἑλκέτω. καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν εἶναι τοὺς νυκτικόρακας.

[5] ἄγετε] ἔλθετε Vat. 7.

[6] ἄνω κ. τ. λ.] Sunt Euripidea ex Med. 414. Matth.

[7] Ἀλέξανδρος] Scil ὁ Μύνδιος, qui denuo commemoratur in Schol. ad Idyll. v. 96.

[8] Τυραννίων] ὅπερ κάλλιον Τυραννίδων Vat. 3. 5. Videntur igitur verba ὅπερ κάλλιον esse inserenda.

138. ΑΠΕΠΑΥΣΑΤΟ. ἢ ἀνεπαύσατο· εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὅμηρος· ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. [ΑΦΡ. Ἤγουν ἡ μὲν Ἀφροδίτη ἐβούλετο ἀναστῆσαι ὑγιαίνοντα· τῇ δὲ μοίρᾳ ἄλλως βεβούλευται. Ὁ γὰρ ἄτρακτος αὐτῆς ἐξεκέκλωστο, καὶ ὁ ἐπ' αὐτῷ μίτος ἐπέλιπεν.]

139. ΛΙΝΑ. Ἐπεπληρώκει τὸ χρεών. καὶ Ὅμηρος· Γεινομένου ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ [9]ἐρίου συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς· καὶ αὗται δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὴν εἰς γῆν ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέθανε, καὶ [διὰ τὸν] τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

141. ΦΙΛΟΝ. Καθὸ πρῶτος εὕρατο βουκολικήν. φίλον ἄνδρα, επεὶ πάσαις οἰκείως διέτριβε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγουν ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τά γε μὴν λίνα, τουτέστι, τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥοῦν, τοῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τουτέστιν ἡ συστροφὴ τῶν ῥευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον, ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΥΦΟΣ. Ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς [10]Μούσαις. εἶτα ἀποτείνει πρὸς τὰς Μούσας, καί φησιν· ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ [καὶ] χάριν ὑμῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἐπιὸν, ᾄσω ἡδύτερον.

146. ΠΛΗΡΕΣ. Ἀντωνυμία τὸ τοί. εἴθε γένοιτο τὸ καλόν σου στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. ΠΛΗΡΕΣ ΤΟΙ ΣΧΑΔΟΝΩΝ. Γράφεται καὶ πλῆρες δέ· σχαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὥς φησιν [1]Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ τοὺς κηροὺς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους, οἵτινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑΙΓΙΛΩ. [2]Αἴγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι, καὶ [3]Δείνων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ, ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Ἄλλως. ΠΛΗΡΕΣ. Ἤγουν μέλιτος κηρίου. περισσὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ τοί. καὶ ἀπ' Αἰγίλου εἴθε τρώγοις ἰσχάδα ἡδεῖαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

[9] ἐρίου] In edit. Brubach. est ἐλίου, quod Reines. mutat in βίου. Idem recte εἰς γῆν pro ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

[10] Μούσαις] νύμφαις Vat. 2.

[1] Ἀριστοτέλης] Ἀριστοφάνης Vat. 3. 5.

[2] Αἴγιλος κ. τ. λ.] J. Gavelius ad Steph. Byz. Misc. Obss. Tom. iv. Ann. 1742. p. 233. hæc ita corrigit: δῆμος φυλῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος ἥρωος Αἰγίλου. Aliter Heringa, cujus verba repetiimus in notis ad v. 147. Meursius conjicit: Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς . . . ἀπό τινος ἥρωος Αἰγίλου. quasi nomen tribus exciderit. Toupius delet φυλῆς.

[3] Δείνων] Vulgo Δίων. Emendat Toupius ad h. l. et in Epist. de Syracus. p. 330. Locus Dinonis servatus est ap. Athenæum l. xiv. p. 652.

148. ΦΕΡΤΕΡΟΝ. Ἤγουν βέλτιον τέττιγος.

149. ΗΝΙΔΕ. Ἤγουν ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. ΚΡΑΝΑΙΣΙ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ τοῦ ἔαρι· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως· Δοκασεῖς, ἤγουν δόξεις, νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν· οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον.

151. ΙΘΙ. Ἤγουν δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἢ ἡ πρὸς τὸ γεννᾶν διάπυρος καὶ θερμή, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γεννῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. εἰ δὲ κιναίθα γράψεις, κιναίθα ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα αἴξ· ἀπὸ τοῦ κινῶ καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Ἄλλως· Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσῶ καὶ τοῦ αἴθω, ἡ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΥΔ. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συννόμου δηλονότι στερούμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ οὐ, ἀπὸ κοινοῦ. ἤγουν, οὐ μὴ ἐπιβῇ [αὐταῖς] δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ· προλογίζει δὲ Σιμαίθα.

1. [ΔΑΦΝ. Συντελοῦσιν αἱ δάφναι ἐπὶ γοητείαν.]

2. ΣΤΕΨΟΝ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως· ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν [4]ποτηριοκλέπτῃ· ὅς τις ἐμὴν κελέβην ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπηύρα. ΟΙΟΣ. Προβατου ἄνθει, ἀντὶ τοῦ ἐρίῳ· ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτου πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τοῦ προβατοῦ, τῷ φοινικῷ· ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριόν φασιν εἶναι τὴν κελέβην.

3. ΩΣ ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΒΑΡΥΝΕΥΝΤΑ] ἵνα τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοντά με καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα. ὥσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ του σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἁπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ἵνα καταθύσομαι· ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ ἵνα εἴδομεν ἄμφω. βαρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρύνοντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. οὕτω γὰρ συνεφώνει τῷ μέτρῳ βραχὺ ἔχον τὸ ρυ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὕνω ῥήματα ἐπὶ

[4] ποτηριοκλέπτῃ] ποτηριοκλέπτῃ, ἢ ὁ ποτηριογλύπτης Vat. 5. Prius verum est; sicque correxit vulgatam ποτηριογλύπτῃ Toupius in Appendicula. Plena inscriptio fuit, Ἀραὶ ἢ Ποτηριοκλέπτης. Conf. Stephan. Byz. Ἀλύβη, ubi hic poematis versus, qui solus superest, sic citatur: ὅστις μευ κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνος ἀπηύρα· similiterque lectionem nostri scholiastæ emendat Casaubonus Lect. Theocr. p. 246. (p. 66. Reisk.). ἐμεῦ κελεύην Vat. 5.

τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν· οἷον κρίνω, κρινῶ· εὐρύνω, εὐρυνῶ· πλατύνω, πλατυνῶ. [Ἄλλως. Βαρύνει γάρ με, ἐπεὶ αὐτὸν φιλοῦσαν ἀποστρέφεται. Καταθύσομαι, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκείνου θύματα ποιήσω. Γράφεται καὶ [5]καταμαγεύσω· δεσμεύειν γάρ φασιν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχήν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσιν.]

4. [ΠΟΘ. Προσήκει, ἐπλησίασεν.]

6. ΑΡΡΑΞΕΝ. Ἔκρουσεν. ἀράσσω δι' ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρρασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες.

8. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΝ. Παλαίστρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛΑΝΑ. Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν [6]παρθένων, ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Ἄλλως. [7]Ταῖς ἔρωτι κατεχομέναις τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες· ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ [8]κατακαλυπτομένῳ Ἱππολύτῳ. κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔνιοί φασιν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐστιν ἡ νύξ. δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. [9]Μένανδρος· ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δεῖ πλεῖστον Ἀφροδίτης. ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἐρωτικήν τινα νενοσήκει· παρὸ καὶ ταῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημέναις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεός, καὶ τόδε πάθος τοιοῦτο.

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑΤΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων· Ἥραν μιχθεῖσαν Διῒ γεννῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἄγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν [10]ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξυνθεῖσαν δὲ κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην τὴν Ἥραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθᾶραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει· ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νῦν

[5] καταμαγεύσω] scribendum esse καταδήσομαι censet Toupius.

[6] παρθένων, ὅτι] παρθενίων τοι Vat. 5. idemque cod. paullo post pro τὸν ἥλιον habet εἶναι καὶ ἥλιον. Conf. de h. l. Schneider. ad Pindari fragm. p. 28. ed. Heyn.

[7] Ταῖς — κατεχομέναις] Ex Vat. 5. Antea legebatur τὰς — κατεχομένας.

[8] κατακαλυπτομένῳ] Sic Vat. 5. Recte. Antea legebatur καλουμένῳ. vide Toup. in Appendicula, et præter Bentl. Epist. ad Millium p. 31. sq. (p. 478 sq. Lips.) atque Valckenar. Præfat. in Euripid. Hippolyt. p. xvii. sq. quos citat Toupius, not. ad Eurip. fragm. p. 447. Lips.

[9] Μένανδρος] Menandri senarium Toup. ad Suid. v. ΙΥΓΞ ita scribit: ὦ νύξ· σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης ἔχεις. In Vat. 5. est δὴ pro δεῖ. Male hæc emendare conatur Heinsius Lect. Theocr. p. 301. — Observante Wartono in margine editionis a. 1545. ad ἐρωτικήν τινα adscriptum est ἔρωτα, ἢ ἐρωτικά· quod Warton. non debebat probare, nam ex νενοσήκει subintelligitur νόσον.

[10] ὑπὸ] Videtur φασὶ scribendum, quod in margine edit. Brubach. notatum est. Ibidem paulo post notatum est Καβείρους vel Καβάρνους.

Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ [1] φύλαξ, καὶ δᾳδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥΛΑΚΕΣ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι· Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ. τὴν Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεὰς καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας. [Ἑκάτη χθονία καὶ σελήνη ἡ αὐτή ἐστι· χθονία μὲν, ὡς γινομένη ὑπὸ τὸ ἡμισφαίριον· σελήνη δὲ, ὡς τὸ ὑπεράνω λάμπουσα. Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον, [3] χρυσεοσάνδαλον, καὶ λευχείμονα, καὶ μήκωνας ταῖς χερσὶν ἔχουσαν, καὶ λαμπάδας ἡμμένας. Καὶ ἐστὶ τὸ λευκὸν καὶ τὸ χρύσεον σημεῖον τῆς τοῦ φωτὸς παραυξήσεως· καὶ αἱ ἡμμέναι λαμπάδες. ὁ δὲ κάλαθος ὃν ἐπὶ τοῖς μετεώροις φέρει τῆς τῶν καρπῶν κατεργασίας, οὓς ἀνατρέφει κατὰ τοῦ φωτὸς παραύξησιν. ΣΚ. Ὅτι τῇ Ἑκάτῃ σκύλακας προσῆγον εἰς θυσίαν, ἣν ὡς φασματώδη δεδοίκασι.]

13. ΗΡΙΑ. Ἠρία οἱ τάφοι [κοινῶς] παρὰ τὸ [4] ἐνηρεῖσθαι τῇ γῇ. ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἥ ἐστιν ἱερά. [Τὰ ὑπὸ τὴν γῆν μνήματα.]

14. ΔΑΣΠΛΗΤΙ. Ἡ ἣ οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικόν, πολυπέλαστε. ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμική. ἢ ἔγκειται ἡ δαΐς, τουτέστιν ἡ μάχη. ἢ προσπελάζουσα ταῖς δᾳσί, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. Ἄλλως. Νε κύων ἀνά τ᾽ ἠρία] ἤγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλῆτι δέ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε, τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15. ΜΗΤΕ. Ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληναίῳ ὄρει ὅλμους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκοπτον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡΙΜΗΔΑΣ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ᾽ Ὁμήρῳ [5] Ἀγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα εἶδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓΞ. Ἴυγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων [6] μικρῷ μεῖζον σπίζης αὐτὸ λέγων. ἡ κίναιδος, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ἴυγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος, Ἠχοῦς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ

[1] φύλαξ] φυλακή Vat. 5. Forsitan φυλακίς.

[2] Ἀριστοφάνης] Locum Aristophanis Toupius sic legit et interpungit:
Τί δαί; Κυνίδιον λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ
Εἰς τὰς τριόδους;

[3] χρυσεοσάνδαλον κ. τ. λ.] Locum antea ita corruptum, χρυσέουσαν δαλὸν καὶ λευκείμωνα, sanavit Toupius.

[4] ἐνηρεῖσθαι] ἐνηρίσαι Vat. 3. 4.

[5] Ἀγαμήδη] Περιμήδη Vat. 4. 5. Iidem mox τόσσα—ὅσσα.

[6] μικρῷ κ. τ. λ.] Sic Reinesius hunc locum emendat, qui antea sic legebatur: μορίων vel μορίῳ μεῖζον πίννης. At locus apud Aristotelem non extat in libris περὶ ζώων μορίων, sed περὶ ζώων ἱστορίας lib. ii. c. 12. οἷον ἡ καλουμένη Ἴυγξ. αὐτὴ δέ ἐστι μικρῷ μὲν μείζων σπίζης. Pro πίννης legendum esse σπίζης, monuerunt etiam Heinsius Lectt. Theocr. p. 308. et Toupius.—Proxima Scholiastæ verba respiciunt Romanam vocem *motacillam*.—Pro καλουμένη in Vat. 4. 5. est καλεῖται.

τὸν Δία, ὅπως ἂν [7]αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Ἄλλως. Ἴϋγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἥν φασιν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ. ἀφ᾽ ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα ἴϋγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπυγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινὶ ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει. [Στρουθάριον, ὃ συμβάλλεται πρὸς μαγγανείαν· καὶ θέλγει, ὅθεν καὶ τοὺς θέλγοντας λόγους ἴϋγγάς φασι. Μὴ βουλόμενον δὴ λέγει, ἕλκε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον πρὸς τὸ ἐμὸν δῶμα.]

18. ΑΛΦΙΤΑ. Ὡς τῶν μαγευουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ, τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται ἔτι καὶ κάεται. ῥόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ [8]ῥύμβον καλοῦσι· παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὤν, καὶ μέση, καὶ τέλος· καὶ ἔστι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ᾽ ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ [τὸ τήκεται] ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, [9]καὶ φθείρεται. [ΕΠΙΠ. Πάσσω, τὰ τετριμμένα τινὰ ἐπιτίθημι. Πάσσω καὶ τὸ κοσμῶ. Ὅμηρος, πολλοὺς δ᾽ ἐνέπασσεν ἀέθλους· ἀντὶ τοῦ μετὰ κόσμου ἐτίθη.]

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον, ὄντως βδελυρά, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι;

20. [ΗΡΑ. Ἦρά γέ τοι μυσαρά, ὦ ἐπίπονε; καὶ σοὶ τὸ τέρμα τῆς εἱμαρμένης πάρεστιν· ἐξεπτοημένη γάρ, οὐ διακονεῖς μοι. τὸ δὲ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι, καταγέλαστός εἰμι παρὰ σοί.]

21. [ΕΠΙΧ. Ποιητικόν, ἐφ᾽ ᾧ ἐπιχαίρει τις· τὸ δὲ ἐπιχαίρειν τὸ κατά τινος χαρὰν ἔχειν.]

23. ΑΝΙΑΣΕΝ. Ἤγουν ἐλύπησε· καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνην καίω· καὶ ὡς λακήσει μεγάλως πυρακτωθεῖσα καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν εἴδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑΘΥΝΟΙ. Ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι. ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως εἴθε διαῤῥέοιτο εὐθὺς καὶ οὐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ σελήνῃ, ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι· Δαίμων ἀνδρὶ [10]παρίσταται εὐθὺς γινομένῳ. περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπου. [1]Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ᾽ ΩΣ. Καὶ καθὰ στρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Ἀφροδί-

[7] *αὐτῇ*] *τῇ Ἰοῖ* legit Kuster. ad Suid. v. ΙΥΓΞ. Mox pro *μεταβαλεῖν* Bentl. ad Fragm. Callim. p. 469. Ern. scribit *μεταβληθῆναι*. qua mutatione opus non est, quum forma activa etiam significationem neutram adsciscat. Conf. viros doctos, inprimis Schæfer. ad L. Bosii Ell. p. 312. et p. 521. Bast. Ep. crit. p. 151.

[8] *ῥύμβον*] Sic recte Vat. 4. 5. pro vitioso *κόρυμβον*. Illud reponendum esse, viderat jam Pierson. ap. Ruhnken. in Tim. Lex. Platon. p. 164. Conf. Warton. ad h. l. et Arnald. Lectt. Gr. II. c. XVI. p. 239.

[9] *καὶ*] deest in Vat. 6.

[10] *παρίσταται*] *συμπαρίσταται* Vat. 4. 5. ut in loco Menandri ap. Clement. Alex. citato a Toupio, ibidemque *γενομένῳ*.

[1] *Μύνδος*] *ὁ Μύνδιος ὁ Μύνδης* (vel *Μύνδου*) *ὅθεν*—Vat. 4. 5.

της, οὕτως ἐκεῖνος στρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις. [ΡΟΜ. Χαλκοῦν ἔφη ῥόμβον τὴν ἐκ τοῦ κηροῦ τοῦ αἰόλου καὶ τοῦ [2]πήνους ἴϋγγα διὰ τὴν στεῤῥότητα καὶ δύναμιν τῶν φαρμάκων. Μέχρι τριῶν τοῦτο ἐποίει, διὰ τὸ τέλειον καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τρίτου.]

33. ΘΥΣΩ. Πυρὶ καύσω. ἣν δὲ πρὸ τούτου Ἑκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομεῖναί τινα κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. [3]ΚΙΝΗΣΑΙΣ ΑΔΑΜΑΝΤΑ] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιδα, καί φησι· τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δόνει, καὶ εἴ τι περ στέρεμνον ἔχει τοῦ σώματος. [Τινὲς ἀδάμαντα τὸν Πλούτωνα· βέλτιον δὲ κυρίως ἀδάμαντα διὰ τὴν στεῤῥότητα τῶν πόνων.] Ἄλλως. Καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τίς ἐστιν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσαις ἄν, ἀντὶ τοῦ μαλάξαις. καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν [4]σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Ἄρτεμις δὲ ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. [Οὐχ ὅτι ἐν τῷ ᾅδῃ ὁ ἀδάμας ἐστίν, ἀλλὰ τὸν πάνυ σκληρόν φησιν· εἰ γὰρ δὲ ἐπὶ γῆς ἀδάμας οὕτως σκληρός, πολλῷ μᾶλλον ὁ ἐν ᾅδῃ. [5]Καὶ δὲ πρὸ τούτου Ἑκάτην ἔφη, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει διὰ τὸ ὑπομεῖναί τινα κοινωνίαν αὐταῖς ταῖς θεαῖς.]

35. ΘΕΣΣΥΤΑΙ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρομένη, ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν [6]τῶν κυνῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους πεφηνυίας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙΟΔΟΙΣΙ. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥίφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνελκόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι· διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος· Δέσποιν' Ἑκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑΛΚΙΟΝ. Τὸν γὰρ χαλκὸν [7]ἐπεῖδον, ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὥς φησι καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει ἀντὶ τοῦ ψόφει, κροῦε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνῃσι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον· καὶ παρὰ [8]Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητα. [Ἰδοὺ σιγᾷ μὲν ὁ πόντος, καὶ αἱ πνοαὶ ἐπαύθησαν· ἡ δὲ ἐντὸς τῶν στέρνων ἀνία ταράττουσα οὐ σιγᾷ, ἀλλ' ἤδη ὅλη δι' ἐκεῖνον καταίθομαι, ὅς με τὴν παρθενίαν ἀφείλετο, καὶ πεποίηκεν εἶναί με ἀναιδῆ ἀντὶ κοσμίας γυναικός.]

[2] πήνους] Antea legebatur πήνου.

[3] ΚΙΝΗΣΑΙΣ] Vat. 6. omittit ῥ' post κινήσαις. Mox pro τὸν Ῥαδάμαντα Valckenar. ad hunc Theocriti locum Scholion sic emendat: τόν ῥ' ἀδάμαντα.

[4] σκληρὸν] στεῤῥὸν Vat. 6. 7.

[5] Καὶ] ἣν scribendum, ut v. 33.

[6] τῶν κυνῶν] hæc inseruimus ex Vat. 4.

[7] ἐπεῖδον] Vocabulum corruptum, quod Reines. mutat in ἐπῆγον· equidem malim ἤπειγον. Mox in Vat. 5. κατηχουμένοις pro κατοιχομένοις· similiterque paulo inferius.

[8] Λάκωσι] Λάκωνος Vat. 5.

40. ΤΑΛΑΙΝΑΝ. Ὅς με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικός, ἐποίησεν εἶναι ἀγενῆ καὶ ἄσεμνον. [Οἷον [9]μαίνουσαν ἐποίησεν· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀπάρθενον· ὅστις μιν γαμετῆς γυναικὸς ἀπαρθένευτον ἐποίησε καὶ ἄκοσμον.] Τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγου, ἦμεν.

45. ΘΑΣΕΑ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι, ἥ τε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω χεῤῥόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

48. ΙΠΠΟΜΑΝΕΣ. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες οὔ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πώλους ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου [10]γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα εἰ δὲ μή, ἀπεχθαίρουσι καὶ οὐ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς οὖν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτό, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δὲ, ὅτι, εἰ αἴσθοιντο τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ οὗτος μέμνηται τοῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατεύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς [1]σικύου ἀγρίου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. οὐ μέντοι προστίθησι, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. Ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ [2]εἴκασιν· ἀντὶ τοῦ, φύματος. ὁ νοῦς· φυτόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιν ἱππομανές· ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τοῦτο ὥσπερ ἐφερμηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ἱππομανές. οὐ δείκνυσι δὲ, τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. Ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτό, καὶ ἐνθουσιᾷν ποιεῖ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ὀσφρώμενον.

50. ΩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι, μαινόμενον δηλονότι, καὶ εἰς τόδε τὸ οἴκημα εἴθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. [Λιπαράν φησι τὴν παλαίστραν διὰ τὸ ἔλαιον· ἠλείφοντο γὰρ οἱ εἰσιόντες ἐλαίῳ, γυμνοὶ παλαίοντες, διὰ γλίσχρον.] Λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

51. [Ἴδοιμι γοῦν τὸν Δέλφιν ἐκ τῆς παλαίστρας ἐρχόμενον εἰς τὸ ἐμὸν

[9] μαίνουσαν] Pro hac voce corrupta Toupio legendum videtur ἐγκυμονοῦσαν. Mox pro μιν scribendum videtur με ἀντί.

[10] γλοιῶδες] Vat. 5. γλυῶδες. Literæ οι et υ sæpissime commutantur. vide Koen. ad Gregor. Cor. p. 18. et Bast. ibid. p. 869. Ita in Idyll. xxii. 15. ἐφερποίσας pro ἐφερπύσας certa emendatione scripsimus.

[1] σικύου] συκῆς Vat. 5.

[2] εἴκασιν] Corrigit Toupius in Appendicula p. 8. ἴασιν· quæ correctio Liebelium ad Archilochi loc. p. 90. latuit.

δῶμα μαινομένῳ ἴκελον. Ἐπαμφοτερίζεται τὸ ἴκελος, καὶ δίφθογγος γράφεται ϊ, ὡς ἔστιν εὑρεῖν ἐν τοῖς μέτροις. Ἔστι δὲ ποιητικόν.]

53. ΤΟΥΤ'. Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἄκρου τῆς ἑαυτοῦ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγουν τῷ δραστηρίῳ, ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, τὸ ἄκρον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρασπέδου.

55. ΑΙ. Φεῦ, ὦ ἔρως ἀλγεινέ. διὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύς μοι; ἤγουν κατασχών με ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56. ΒΔΕΛΛΑ. Αἱ βδέλλαι [καὶ] ἐν λίμναις γίγνονται, καὶ ἐν ποταμοῖς, προσαγόμεναι δὲ [τῇ σαρκὶ] τὸ αἷμα ἐκθηλάζουσι. εἴρηται δὲ βδέλλα παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. [Βδέλλα, ἀπὸ τοῦ βδέλλω, καὶ βδάλλω, Ἀττικῶς, τὸ μύζω.] [3]Νίκανδρος· ἢ ἐ σύγε βδήλαιο νέον γλάγος.

58. ΣΑΥΡΑΝ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. διαλγοῦσα γὰρ καὶ ἐνθυμουμένη τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔστι δὲ αὕτη δυσχερής, ἥτις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα καὶ συντριβεῖσα σὺν ἀλφίτῳ δίδοται, μεμύθευται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59. ΘΡΟΝΑ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα· Κύπριοι δὲ τὰ [4]ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. [Τὰ φάρμακα, τουτέστι τὰ φίλτρα.]

60. ΦΑΙΑΣ. Γράφεται καὶ φιλίας, τουτέστι πρὸς φιλίαν.

61. ΔΕΔΕΜΑΙ. Ἤγουν ἐκδέδεμαι, ἐκκρεμής εἰμι [τῷ θυμῷ], τουτέστι, τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ οὐδεμίαν φροντίδα ποιεῖταί μου.

62. ΕΠΙΦΘΥΣΔΟΙΣΑ. [φθύουσα,] ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπᾴδουσα. [Ἀντὶ τοῦ μετὰ ψιθυρισμοῦ ἐπιπτύουσα.]

64. [ΜΟΥ. Ἀπελθούσης Θεστύλιδος μεμόνωτο ἡ Σιμαίθα, καὶ διηγεῖτο, ἐξ ἧς αἰτίας τῷ ἔρωτι τοῦ Δέλφιδος προσπεπτώκει.]

65. ΑΓΑΓΕ. Ἤγουν, προὐξένησεν.

66. ΗΝΘ. Ἄρχεται διηγεῖσθαι, ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ δὲ οὕτως· ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν [5]ἀγομένη τῇ θεῷ. [Ἄλλως. Αὕτη δὲ παρακληθεῖσα ὑπὸ φίλης ἐπὶ τὴν θέαν τῆς πομπῆς ἦλθεν, φησί, καὶ ἰδοῦσα τὸν Δέλφιν ἠράσθη αὐτοῦ.] εἰώθασι γὰρ [καὶ] τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα Ἀθήνῃσι πολιτεύονται. ἐκανηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τολοιπὸν φθείρεσθαι. καὶ [6]παρὰ Μενάνδρῳ·

[3] Νίκανδρος] Alexipharm. 253. Antea legebatur, καὶ συνέβδελμαι ἐὸν γλάγος. Nos cum Heinsio (Lectt. Theocr. p. 310.) et Arnaldo (Lect. Gr. i. vii. p. 44.) verba ita ut in Nicandro leguntur. In Vat. 5. ἢ σύ γε βδέλλα. Forsitan καὶ ante Νίκανδρος ponendum.

[4] ἀνθινὰ] ἀνθεινὰ Vat. 5.

[5] ἀγομένη] ἐπαγομένη Vat. 5.

[6] παρὰ Μενάνδρῳ] Toupio Menandri locus ita supplendus et numeris suis restituendus videtur: *αἱ κυΐσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλεῖσθε τὴν θεόν, quæ virum expertæ fuistis, Dianam invocate.* Quæ sequuntur,

Αἱ κυΐσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἦνθ' ἁ τῶ 'υβούλοιο] ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τοῦ Εὐβούλου ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἡ κανηφόρος, εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος, ἤγουν εἰς τὸ [7]*τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.*

67. *ΤΑ. Ταύτῃ δὴ τῇ Ἀναξοῖ δηλονότι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα θηρία συνεπόμπευε περισταδόν, ἤγουν, κατὰ κυκλικὴν στάσιν, κύκλοθεν. ἐζωγραφημένα δὲ ταῦτα, ὡς ἔοικεν, ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα ἐπόμπευε.*

70. *ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τοῦ Θεοχαρίλου ἡ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἡ μακαρῖτις· ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.*

71. *ΑΓΧΙΘΥΡΟΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ πλησίον ναίουσα καὶ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. τουτέστιν, ὅρκους μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἱκέτευσεν, ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.*

73. *ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυστυχής, ἠκολούθουν. οἶτος γὰρ οὐ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος, ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἐπείσθη προελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.*

74. *ΞΥΣΤΙΔΑ. Ξυστὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. [Ἦν δὲ καὶ ἀνδρῶν.* [8]*Ἀριστοφάνης· μ' ἐλαύνεις ἐπὶ πόλιν ξυστίδ' ἔχων.] Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν, ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν χοῦν ξύεσθαι, ἢ, ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χρῶτα.*

76. *ΕΥΣΑ. Ἤγουν οὖσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἐοῦσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον* [9]*τῆς ὁδοῦ τῆς πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους. τούτοις δὲ ἦν γενειὰς μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσου, στήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλέον ἢ τὸ στῆθος τῆς σελήνης δηλονότι ἢ τὸ φῶς.*

79. *[ΣΤΙΛ. Ὡς ἀπὸ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας ἔστιλβον. Καλὸν πόνον, τὸν καλλύνοντα. ἰσχὺν γὰρ περιποιεῖ καὶ εὐεξίαν γυμνάσιον.]*

80. *ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΟ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι· τουτέστι, τοὺς γενναίους ἀγῶνας τῆς πάλης λιποῦσιν.*

82. *[ΙΑΦΘΗ. Ἀντὶ τοῦ ἐτρώθη· ἀπὸ τοῦ ἰάπτω. τοῦτο δέ ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἰοῖς βάλλειν.]*

83. *ΟΥΚ. Καὶ οὐδαμῶς οὔτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἴσθησιν ἔσχον, οὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέστρεψα (τοῦτο γὰρ ὁμοῦ τὸ πάλιν ἀπῆνθον), ἔγνων.*

85. *ΑΛΛΑ. ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς ἐδαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ* [10]*ἐξάλαξεν, ἵν' ᾖ ἐξήλησε. Ἄλλως. Ἀλλάπαθα παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα· καὶ λάπαθος βοτάνη τις κενωτική.*

esse verba Scholiastæ, pro interpretamento adjecta. ἐπικαλεῖσθαι Vat. 5.

[7] τέμενος] τέλος Vat. 2.

[8] Ἀριστοφάνης] Nub. 69.

[9] τῆς ὁδοῦ] τῆς ὁδοῦ, ᾗ καὶ ὅπου τὰ Λύκωνος. γράφεται Λύκωνος· προσληπτέον δὲ τὰ οἰκήματα. Vat. 4. 5.

[10] ἐξάλαξεν κ. τ. λ.] ἐξάλλαξεν, ἵν' ᾖ ἐξήλλαξε, scribit Heinsius Lectt. Theocr. p. 313. assentientibus Valckenario (ad lo-

86. ΚΕΙΜΑΝ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ [ἐπὶ δέκα] νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγένετο καταπολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΘΑΨΩ. χλωρός, ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι [1] μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δὲ φυτόν τι χλωρόν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ [2] ὑπώπια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ. [Ἔστι δὲ καὶ κιτρινόν.]

90. ΟΣΤΕ'. [Καὶ ἐλεπτυνήθην, ὥστε τὰ ὀστέα μόνα ὑπολείπεται καὶ τὸ δέρμα.] Ὀστᾶ ἀκμήν εἰσιν ὑπόλοιπα· καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπῳδαῖς ἠπίστατο χρῆσθαι. ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ' ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. Χ'ΩΤΩ. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὑτωσὶ εἰποῦσα· εἶα ἄγε, ὦ Θέστυλι, μοι ἐπινόησόν τινα μηχανὴν ἢ ἔξευρε, ἕνεκα τῆς [3] χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99. ΦΡΑΖΕΟ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην, ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ἐνδυμίωνος.

100. ΚΗΠΕΙ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα εἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, καὶ εἰπέ· ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μούνατος παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται· οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως, καὶ ὅσια ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφην αὐτῇ, δηλονότι τῇ δούλῃ. ΑΔ. Αὐτὴ δ' ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον. [ΛΙΠΑΡ. Τὸν ἔχοντα τὸν χρόα λιπαρόν, ἤγουν πίονα.]

103. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλίαν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χιόνος ἅπασα ἐψυχράνθην. [Πᾶσα ἐψύχθην, ἀντὶ τοῦ ψυχροτέρα γέγονα καὶ χιόνος, ἱδρῶτι δὲ περιεῤῥεόμην ὅσῳ ἂν ἐν νοτίαις δρόσοις.]

104. [ΑΜΕΙΒ. Ἀντὶ τοῦ ἀμείβοντα. Ἀμείβω γὰρ τὸ διέρχομαι. καὶ Ὅμηρος, γήραος ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας. Ἀμείβω καὶ ἀντικαταλλάττω, ἀμείβομαι δὲ τὸ διαδέχομαι λόγῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ πράγματι.]

107. ΙΔΡΩΣ. κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔῤῥει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥοῦς. ὠνοματοπεποίηται δέ.

108. ΦΩΝΑΣΑΙ. Οὐδὲ φωνῆσαί τι ἐδυνάμην, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνοῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι

cum Theocriti) et Toupio (Animadvers. in Schol.).

[1] μήλινα] μήλλινα Vat. 4. 5.

[2] ὑπώπια] Antea legebatur ἐπώπια.

Correxit jam Reinesius: item Toupius.

[3] χαλεπῆς κ. τ. λ.] χαλεπῆς νόσου, ἤγουν βαρείας Vat. 1. 2.

ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοί τινι φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. [Ὅτε σαίνουσι τὸ οὐραῖον προσιόντες τοῖς δεσπόταις, καὶ κνυζυθμὸς ἡ φωνή.] ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχου καὶ ἀσήμου ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. ΑΛΛ'. Ἀντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην· οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοί, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγύς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν. [ΚΑΛ. ΧΙ. Κρυστάλλῳ ὁμοία, ἢ στήλῃ· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ὥστε στήλη ἔμπεδον μένει.]

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ στρωμνῇ, καὶ καθεζόμενος ἔφη. [ΟΜΜ. Καὶ Ὅμηρος· Ὀδυσσεὺς κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.]

114. ΗΡΑ. Ὄντως, ὦ Σιμαίθα, τοσοῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπου με παρεῖναι ἐκάλεσας, δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρώην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φιλῖνον τὸν χαρίεντα. [ἤγουν, ἀστεῖον καὶ χάριτος μέτοχον.]

118. ΗΝΘΟΝ. [Ἦλθον ἂν ἐγὼ πρότερον νυκτός, ἢ τρίτος, ἢ τέταρτος ὑπάρχων σοι προσφιλής· τουτέστιν, [4] ἐπεκώμασα ἄν σοι μετὰ τῶν τριῶν ἢ τεττάρων.] Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγώ, νὴ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὤν, ἢ μετὰ δύο ἄλλους ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτός, ἤγουν κατὰ τὴν παροῦσαν νύκτα. [ΤΡΙΤ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτός.] Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ [5] ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι [6] Φιλητᾶς, τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑΤΙ. Ὀλυμπιόνικός φησι τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημένον περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δὲ, φησί, λεύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρός ἐστι τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικά, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια μῖσος ἀπεργάζεται.

[4] ἐπεκώμασα—τεττάρων] Antea legebatur ἀπεκωμασαίην—τετάρτων· quod correximus.

[5] ἔρωτος ποιητικά] ἐρωτοποιητικά Vat. 4. 5.

[6] Φιλητᾶς] Philetæ locum Casaubon. Lectt. Theocr. p. 248. (p. 72. Reisk.) sic citat:

Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα
Δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Adde *I. H. Vossium* ad Virgil. Ecl. p. 80. et p. 315. sq.

μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρὴ καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι, κατάλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος, ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος. [ΗΡ. Κατελθὼν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς εἰς ᾅδην διὰ τὸν Κέρβερον, ἀνήγαγε καὶ τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος· οἱ δὲ ἀθλοῦντες εἰς γυμνάσια ἐστέφοντο ἐξ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ τιμῇ τοῦ Ἡρακλέος. Καλεῖται δὲ Ἀχεροντὶς ἡ λεύκη. ἦν μὲν ὁ στέφανος ἐκ λεύκης, ἐν παντὶ δὲ μέρει διειλημμένος ζώναις πορφυραῖς.]

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν ἐδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὔστροφος καὶ εὐειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαυόμην, ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου στόμα ἐφίλησα· εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ καταπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν καὶ λαμπάδες ἦλθον, ἤγουν κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

126. [ΩΘ. Ὠθῶ τὸ ταῖς χερσὶν ἀποπέμπω· ὠθίζω δὲ τὸ ἀντωθῶ ὑπὸ πολλῶν ὠθούμενος.]

130. [ΧΑ. Χάριν οἶδα τῇ Κύπριδι, καὶ μετ' ἐκείνην σοί· σὺ γάρ με ἐῤῥύσω τοῦ ἐρωτικοῦ πυρός.]

133. ΕΡΩΣ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει, καταπολὺ καυστικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου, ἤγουν τοῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ. [Λιπαραῖον πῦρ, τὸ εὐτρεφὲς καὶ μὴ λεπτόν, ἀλλ' ἐκ περιουσίας.]

136. ΠΑΡΘΕΝΟΝ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν, ἀντὶ τοῦ φυγεῖν ἐποίησε· σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην· καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην. [Καὶ παρθένον πολλάκις ἐκμήνας, ἔτι νύμφην οὖσαν, ἐτάραξε, καὶ ἐκίνησεν, ὥστε καταλιπεῖν μὲν τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς τὴν στρωμνήν, ἐπ' ἄλλους δὲ τραπῆναι.]

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν· ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἁψαμένη (τὸ γὰρ οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς, καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετὰ ἡδονῆς.

141. [ΧΡ. Καὶ ταχέως ἐμαλάχθημεν χρωτισθέντες ἐπ' ἀλλήλοις.]

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἂν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην, ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα, ἤγουν τὰ [7] τῆς μίξεως. [τὰ τῆς συνουσίας. Ἴσα δὲ ταῦτά φησιν, ὅ, τι ἐψιθυρίζομες ἁδύ.] καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι, ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε, μέχρι ἐχθές· τὸ πλησίον δὲ διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν· οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον ἥ τε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιξοῦς· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜΕΡΟΝ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον αἱ ἵπποι τοῦ ἅρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν, ἤγουν τὴν λαμπράν, [καὶ] τὴν τερπνήν, τουτέστι, κατὰ τὸν ὄρθρον, καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται, ἀντὶ

[7] τῆς μίξεως] τῆς συνουσίας Vat. 4. 5.

τοῦ ἐρᾷ, ἤγουν, ἔρωτί τινος κατέχεται, καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτόν, εἴτε καὶ ἀνδρός, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκές, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεί, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπειχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς, ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. [8]Καλλίμαχος· Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῶος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

151. [ΤΟΣ. Σύνηθες ἦν τοῖς πίνουσι, σπονδὴν ὑπὲρ οὗ ἐρᾷ τις ποιεῖν.]

152. ΕΣ ΤΕΛΟΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον, ᾤχετο φεύγων, ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤΟ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἤγουν χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν, ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις. [ΠΥΚ. Πυκάζειν· δύο σημαίνει ἡ λέξις, τὸ καλλύνειν καὶ τὸ σκεπάζειν.]

156. ΟΛΠΑΝ. Ὄλπη κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἐστὶν [9]ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται. [Τὸ ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον. Ὀλπίς, οἱονεὶ ἐλαιοπίς, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλπίς.]

158. [ΗΡ. Ἐραστὴς γέγονεν ἄλλου· οὐκ ἐπ' ἀκριβείας δὲ εἶχεν εἰπεῖν, εἴτε γυνὴ εἴτε ἀνήρ ἐστιν ὁ ἐρώμενος.] Ἠθικῶς ἐπαποροῦσά φησι· ἆρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνόν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159. ΦΙΛΤΡΟΙΣ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας, τὴν τοῦ ᾅδου κρούσει πύλην· τουτέστιν, ἀποθανεῖται. [ΑΡ. Ναί μοι τὰς μοίρας ἀράξει τὰς πύλας τοῦ Ἅιδου, τουτέστι τοῦ τάφου· ᾅδης γὰρ ὁ τάφος.]

161. ΤΟΙΑ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακά φημι κατ' αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα, [10](πρὸς σελήνην τοῦτο λέγει,) παρὰ τοῦ ἐμοῦ φίλου τοῦ Ἀσσυρίου τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ ἔθνος Περσικόν, ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὃν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. μέχρι δὲ τούτων τῶν περάτων Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ σεβασμία σελήνη, χαίρουσα πρὸς Ὠκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα, ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν. Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο —. τὸ ἑξῆς· χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλου, ἤγουν, τῆς ἡσύχου, κατὰ τὴν ἄντυγα, [ἤγουν] ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς. ἀπὸ

[8] Καλλίμαχος] Est Callimachi Epigr. xxxi. F. Ursinus, Virgil. Coll. Georg. i. 9. pro πάλιν reposuerat χάριν.

[9] ὀπτήσασθαι] Alberti vult ὀπιπεύεσθαι, Jensius ὀπτῆσθαι. Vid. Hesych. Albert. ii. p. 747.

[10] πρὸς σελήνην κ. τ. λ.] Hic locus in Vat. 5. sic legitur: παρὰ Ἀσσυρίου τινός φησι τὰ φάρμακα μεμαθηκέναι. Δέσποιναν δὲ τὴν σελήνην φησί.

τοῦ ἔκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, εὔκηλος, ὃ χωρὶς μὲν τοῦ υ δασύνεται· ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτό, ψιλοῦται.

166. ΝΥΚΤΟΣ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νύξ· [1]Εὐριπίδης· Ὦ νὺξ ἱερά, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δὲ ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτός, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν. [ΟΠ. τουτέστιν, ἀκολουθοῦντες τῇ νυκτὶ καὶ συμπαρεπόμενοι τῷ ἅρματι αὐτῆς. Ἄντυγα δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ἅρμα φησί.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ.

1. ΚΩΜΑΣΔΩ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινὰ, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐρᾷν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.

2. ΤΙΤΥΡΟΣ. Τοὺς [2]τράγους τιτύρους λέγουσι· νῦν δὲ ὄνομά ἐστιν αἰπόλου, κατὰ ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτῆρος. Ἄλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος· τινὲς δέ φασιν, ὅτι Σειληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς σατύρους, ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης· ἄλλοι δὲ τοὺς προσπόλους τῶν θεῶν, τινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Ἄλλως. Κωμάσδω.] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. [Μετὰ ᾠδῆς καὶ μετὰ κώμου συνδιάγω, ἀπέρχομαι, φοιτῶ μετὰ ἀνέσεως.] Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, δι' ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ [3]μικρὰν ἔχων οὐράν· ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΚΑΛΟΝ ΠΕΦΙΛΑΜΕΝΕ. Ἤγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε· ἢ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν, ἤγουν διὰ τὸ καλὸς εἶναι, ἢ διὰ τὸ καλόν σε εἶναι πεφιλαμένε; ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ λίαν, ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν. [ΚΑΛ. Ὀνομαστικὸν ἐπίῤῥημα, καὶ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ τὸ ἐνύπνιον ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίως.]

4. ΚΡΑΝΑΝ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν· [4]Ὅμηρος, πίομεν' ἐκ βοτάνης. ΕΝΟΡΧΑΝ. Τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ [5]ἡμιτομίαν. καὶ Ὅμηρος, Πεντήκοντα δ' ἐνόρχα παρ' αὐτόθι.

5. ΚΝΑΚΩΝΑ. Τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα ἔκφυγε, ἵνα μή σε κερατίσῃ. Ἄλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος, ἢ λάγνον. ΜΗ ΤΥ ΚΟΡΥΨΗι. [6]μή σε κερατίσῃ. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύττειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων

[1] Εὐριπίδης] Est fragmentum Andromedæ xxviii. p. 422. Ed. Beck. Conf. Toup. ad Suidam v. ΑΙΘΗΡ.

[2] τράγους] Antea legebatur ἀργούς, quod Reinesius correxit.

[3] μικρὰν] μακρὰν Vat. 2.

[4] Ὅμηρος] Iliad. xiii. 493. In scholiast. antea legebatur, πιόμεν ἐκ βοτανῶν· sed quum Vat. 4. 5. exhibeant πίωμεν ἐκ βοτάνης· locum sic, ut in Iliade legitur, restituimus.

[5] ἡμιτομίαν] ἢ μὴ τομίαν scribit Desiderius Heraldus in Advers. i. vii.

[6] μή σε κερατίσῃ] Conf. Phavorin. v. ΚΟΡΥΨΗι.

ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ [7] ταῖς κορυφαῖς πληττόντων καὶ ῥηγνυομένων. τὸ δὲ κορύψῃ οὐ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

6. [ΧΑΡ. Χαρίεις ἐπὶ εἴδους· [8] ὁ πεπαιδευμένος ὁ ἀστέα τινα λέγειν μετὰ χάριτος.]

7. ΕΡΩΤΥΛΟΝ. Τὸν ἐραστήν, τὸν ἐρωτικόν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ, ὥς τινες, [9] κύριον. παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ [10] ὄξυλος καὶ τοῦ ἴτυλος. Παῖδ' ὀλοφυρομένη ἴτυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜΟΣ. Τινὲς διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτόν φασιν, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὠνόμασται· πλὴν οὐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, οὐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ τοῦ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου, πατρωνυμικόν. ΗΡΑ ΓΕ ΤΟΙ. ἦ ῥά σοι, ὦ νύμφη, σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ τοῦ πλησίον; ἤγουν συνιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥίνα καὶ προγένειος; ἤγουν, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτήν, ὡς περικαλλῆ, καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δέ εἰσι τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια.

10. ΗΝΙ. Ἀντὶ τοῦ ἰδού. δασύνεται δὲ καὶ ὀξύνεται τὸ ἡνί, καὶ παρ' Ἀττικοῖς οὕτω προφέρεται. ΤΗΝΩΘΕ. Ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· ἐκεῖνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνός φασιν.

11. ΕΚΕΛΕΥ. Ἐκέλευσας ἦν, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς ἐκέλευ. ἢ κέλω λέγεται, τὸ προστάττω· ὁ παρατατικός, ἐκελόμην, ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ τρέπουσιν. Ἄλλως. Ὧ μ' ἐκέλευ] ἤγουν ἐφ' οὗ τόπου ἐκέλευες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προστάττω· ἀφ' οὗ τὸ ἐκέλου καὶ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣΑΙ. Θέασαι δὴ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχήν μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα. Ὅμηρος· Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛΙΣΣΑ. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, [1] ἵν' εἰσέλθῃ. μέλισσα δέ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἱζάνει· μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος· Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Ἄλλως. Ἱστορία· [2] Ῥοῖκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀσσυρίων, ἰδὼν εὐφυές τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπίπτειν μέλλον, κάμαξιν ἐνστηρίξας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν. ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτόν, εἴ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ᾐτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ· ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τοὺς ἔρωτας; ΠΤΕΡΙΣ δὲ εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ στρουθοκαμήλου, ἀφ'

7 ταῖς κορυφαῖς] Ita Vat. 3. 4. 5. Antea legebatur τὰς κορυφάς.

8 ὁ πεπαιδευμένος κ. τ. λ.] Hæc sic scribenda videntur: ὁ πεπαιδευμένος ἀστεῖά τινα λέγειν—.

9 κύριον] κυρίως Vat. 5.

10 ὄξυλος] Antea legebatur ὄξυνος— ὀλοφυρομένην. Desumtum est ex Odyss. xix. 522. Correxit Toupius. Adde Bastii Epist. cit. p. 243 sq.

1 ἵν'] Hanc particulam addit Toupius: *ut clam intromittatur*. In edit. Reiskii est: ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν εἰσελθών. Mox τὸ μῆλον Vat. 3. pro τῶν μήλων.

2 Ῥοῖκός τις] Ex Charonte Lampsaceno idem narrat scholiast. Apollon. Rhod. ii. 477. adde Tzetz. ad Lycophr. 480. quos citat Reinesius.

ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων διὰ τὴν μαλακότητα καὶ διὰ τὸ ἀποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τοὺς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ [3]βληχρόν.

15. ΛΕΑΙΝΑΣ. Οὐκ ἀφ' ἱστορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεύς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριόν φησιν Ὅμηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Ἄλλως. Ὄντως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ [ἡ Ἀφροδίτη.] τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ [4]δραστήριον διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ οὓς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17. ΚΑΤΑΣΜΥΧΩΝ. Σμύχω τὸ καίω, υ ψιλόν. Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, η, ἐξ οὗ σμῆγμα τὸ σαπώνιον. [ΑΧ. Ἄχρι τοῦ σκοποῦ πέμπω τὸ βέλος, καὶ ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν. καὶ καίει με ἄχρις ὀστέων, καὶ καίει με ἄχρις τὸ ὀστέον.]

18. ΠΟΘΟΡΩΣΑ. Ἤγουν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τουτέστιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. [Τουτέστιν ἡ βλέμμα ἔχουσα ἥμερον καὶ ἱλαρόν.] ΛΙΘΟΣ. Ἤγουν, σκληρὰ καὶ ἄτεγκτος, ἢ μονονουχὶ τοὺς ὁρῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον περὶ Γοργόνος λέγουσιν. ἢ λευκὴ ὅλη, οἷον ἄγαλμα μαρμάρινον. ἐὰν δὲ γράφηται ΛΙΠΟΣ διὰ τοῦ π, ἔσται οὕτως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν· ὡς Ὅμηρος· λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλοιφῇ· ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως. τὸ πᾶν λίθος] ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ διόλου· τουτέστι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛΑΙ. Τὸ ἑξῆς· ἤτοι κατατῖλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. [Ἤγουν, διασπαράξαι.] στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, εὐετηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὁμήρῳ· Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ποιήσεις με αὐτίκα τῖλαι εἰς λεπτά, ἤγουν διασπαράξαι, καὶ τεμεῖν τὸν στέφανον, ὃν χάριν σοῦ, ὦ Ἀμαρύλλι φίλη, φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ, ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, καὶ εὐώδεσι σελίνοις.

23. [ΚΑΛ. Κορύμβοις τριακονταφύλλοις.]

24. ΔΥΣΣΟΟΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διωκόμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λαὸν διώκουσα, ἢ σώζουσα. δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σόος. καὶ Ὅμηρος· Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί. [Ἄλλως· ἀπὸ τοῦ δυς τὸ κακόν, καὶ τοῦ σεύω τοῦ ὁρμῶ.]

25. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν μηλωτήν, ἢ τὴν διφθέραν, φησίν, ἀποῤῥίψας καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν [ἐκεῖθεν] ἁλοῦμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ ΟΛΠΙΣ ὁ ἁλιεὺς ΣΚΟΠΙΑΖΕΤΑΙ, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. [Σκοπιὰ ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπανεστηκὼς τόπος.] τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπίς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἔλλοπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως, παρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος σχέσιν. ὄλπιν γάρ φασι τὴν λήκυθον· ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνο-

[3] βληχρὸν] Reinesius legit βλῆχνον. [4] δραστήριον] ἀνήμερον Vat. 4.

μα· ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἔλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολούμενοι.

27. ΚΗΚΑ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω, φησὶν, ὅμως εὐφρανθήσῃ, ὅτι ἔῤῥιψα ἐμαυτόν· ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὅ σε τέρπει, γεγένηται.

28. ΕΓΝΩΝ. Ὁ νοῦς· πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν, εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον, δι' οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΙΛΟΝ ΠΟΤΕΜΑΞΑΤΟ ΤΟ ΠΛΑΤΑΓΗΜΑ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ οὕτω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ πρὸς τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὄν, τὸ δηλοῦν τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥιζίον τι θαμνῶδες· κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τρίκλωνον· τοὺς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ· λοβὸν δὲ ἀφίησιν ἑλικοειδῆ· ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, οὗ ἐπιχριομένου ὁ χρὼς ἐξαιμάττεται, καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἀπεπειρῶντο τοῦ ψόφου. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπόν, ἐπικρούουσι· καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· τοῦ χρωτὸς δ' ἐμπρησθέντος, ἢ ἑλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον.

30. ΠΑΧΕΙ. Τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, καί φησι πρὸς τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ ΑΥΤΩΣ οὕτως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἁπαλῷ πήχει· ἀντὶ τοῦ τοῖς ἁπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡΟΙΩ. Ἀγροιώ, ὄνομα κύριον. οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικήν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣΚΙΝΟΜΑΝΤΙΣ. Ἤγουν ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ. Ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς στάχυας ἀναλεγομένη. ποιὰν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν κατ' ἐξοχήν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιὰν ἐκάλεσαν. [5]ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ ποία ἡ βοτάνη. ἢ ἡ πρὶν καλάμην συλλέγουσα καὶ σταχυολογοῦσα. ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ. Ἡ ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙΘΑΚΙΣ. Ἤγουν, μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον· ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον, [6]ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

36. ΕΝΔΙΑΘΡΥΠΤΗι. Ἀπονοῇ, καὶ ἐμβλακεύῃ, σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

37. ΑΛΛΕΤΑΙ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαί τινα τῶν οἰκείων,

[5] ποιὸς] ποιὰ γὰρ κυρίως ὁ πυρός, scribendum putat Schæfer. ad Schol. Apollon. Rhod. ii. 470. Millies enim confusa α et ος. vid. not. ad Gregor. Cor. p. 413.

[6] ἀφ'] ἐφ' in margine edit. Brubach.

ἂν ἄλλωνται. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἄλλεται καὶ πηδᾷ. ἆρά γε θεάσομαι αὐτήν;

38. ΑιΣΕΥΜΑΙ. Ἐκνεύσας, τραπεὶς ὧδε πρὸς τὴν πίτυν, ᾀσεῦμαι, Δωρικῶς, ἤγουν ᾄσομαι, τὸ κοινῶς τραγῳδήσω. ΠΟΤΙΔΗι. Καί με ἴσως ἂν προσίδῃ, ἐπεὶ οὐκ ἐστὶν ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη· ἀλλ᾽ ἄνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40. ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ. Ἱστορία. ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθείς, Ἀφροδίτης συνεργούσης ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἢ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν, ἢ περιγενόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. [7]ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ τῶν Ἑσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἔῤῥιπτεν ἕκαστον αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφάσθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἁ δ᾽ Ἀταλάντα] Δύο Ἀταλάνται εἰσίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη τοξότις ἦν δεινή· ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα προέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν. καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικήσασα ἀνεῖλεν. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ᾽ αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ περιγενόμενος [8]τῷ δρόμῳ, ἔῤῥιπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τοὐπίσω. ἡ δὲ εὐθέως περὶ τὸν ἵμερον τῶν μήλων ἐγένετο, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δι᾽ αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβεν.

42. ΩΣ. Τὸ ως ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ οὕτως· ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ᾽ αὐτοῖς. ΩΣ ΕΙΣ ΒΑΘΥΝ ΕΡΩΤΑ αὐτῶν, δηλονότι τῶν μήλων, ΑΛΛΕΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἥλατο, τουτέστιν, ἐνέπεσε. ΒΑΘΥΝ δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ. Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα οὐκ ἐδίδου αὐτήν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς ἤρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἦν, πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν. [9]ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ἴφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ· ἄτεκνος γὰρ ἦν ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἴφικλος παῖς ὢν παρειστήκει· ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατήρ, ἣν εἶχε μάχαιραν, εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἴφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν, καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον ἀποξέσαντα [10]τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν· καὶ οὕτως

[7] ἔχων κ. τ. λ.] Hæc sic leguntur in Vat. 4. μῆλα χρυσᾶ λαβὼν παρ᾽ Ἀφροδίτης ἐκ τῶν Ἑσπερίδων κήπων.

[8] τῷ δρόμῳ] ἐκ τοῦ δρόμου Vat. 2. 3.

[9] ἐν ᾧ] Nonne ἐφ᾽ ᾧ? [ἐν prorsus deleam, ut natum e syllaba prægressa. G. H. S.]

[10] τὸν ἰὸν] Simili modo sanatus est Telephus. Conf. Ovid. Trist. I, i, 100. ii, 19. Pont. II, ii, 26. Horat. Epod. xvii, 8. Hygin. fab. 101.

αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας [1]δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πειροῦς γάμον περιεποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ῥοδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ. παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑΣ. Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, Σαλμωνεύς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ [2]Κρηθέως Νηλεύς· ἐξ οὗ Πειρώ· ἐξ ἧς Ἀλφεσιβοία. Ἄλλως. ΤΑΝ ΑΓΕΛΑΝ Χ' Ω ΜΑΝΤΙΣ] ὁ νοῦς· καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ἰφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν, ἀπὸ τοῦ Ὄθρυος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Ὄθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἦν Φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ἴφικλος, οὗ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δὲ Πειρὼ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Ἀλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τὴν δὲ περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ οὕτως ἐπιπολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν χωρὶς τοῦ μαζοῦ αὐτῆς τίθησιν;

47. [ΩΔ. Ὁ Ἄρης ἤρα τῆς Ἀφροδίτης, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἤρα τοῦ Ἀδώνιδος, διὸ τὸν μὲν Ἄρην ἀπεστρέφετο, τὸν δὲ Ἀδώνιδα ἐφίλει. ὃ γνοὺς ὁ Ἄρης καὶ λογισάμενος, εἰ ἀποκτείνων τοῦτον ἕξει τὴν Ἀφροδίτην ἐρῶσαν, αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν κυνηγεσίῳ χοῖρος γενόμενος.]

48 ΦΘΙΜΕΝΟΝ. Ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Ἄδωνιν τοῦ ἰδίου ἑαυτῆς μαστοῦ χωρίζει, ἀλλ' ἀεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ προστερνίζεσθαι. [3]λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν, ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος. καὶ ἐκτότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡΟΠΟΝ, ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱστορία. φασὶ γάρ, ὡς τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ Σελήνη, καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κυνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκύνηγος ὢν τῇ Σελήνῃ συνεθήρα νυκτός, ἡμέρας δὲ ὕπνωττεν. Ἄλλως. Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ Σελήνη· ἦν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. φιλοκύνηγος δὲ ὢν ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς Σελήνης, ἐξῄει πρὸς θήρας, ἤγουν ἐθήρευε, διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζω, φησί, διὰ τὸ ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ Σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως. Ἐνδυμίων, φασί, παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων ἠράσθη Ἥρας· ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς [4]ἀθάνατον. τὸ δὲ ἄντρον, ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

[1] δίδωσι καὶ διὰ] δοὺς διὰ Vat. 3. Paulo post pro ὅθεν καὶ est καὶ διὰ τοῦτο in Cdd. Vat. 3. 4. 5.

[2] Κρηθέως] Sic cod. Laur. 46. vulgo Κριθέως. Correxit etiam Toupius. Paulo post pro Πύλον est πόλιν in Vat. 2.

[3] λέγουσι] λέγει Vat. 3. 4. 5. Initio hujus male Reisk. δίου pro ἰδίου. Monuit Schæfer. in Epimetro ii. ad Aristoph. Plut. p. 37.

[4] ἀθάνατον] Vulgo ἀθάνατα. Correxit

50. ΙΑΣΙΩΝΑ. Ἱστορία. Ἰασίων ὁ Κρής, Κρήτης βασιλεύς, υἱὸς ἦν Μίνωος, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλούτωνα.

51. ΒΕΒΑΛΟΙ. Τουτέστιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ [5]μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος καὶ Δημήτερος.

52. ΤΙΝ. Σοὶ δὲ οὐ φροντίς ἐστι, τούτου δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε ποιητικῶς, ἀφ' οὗ σημαινομένου καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον, ὡς ἐν τούτοις· Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον [6]μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τοῦ προτέρου σημαινομένου, οὔτε πρῶτον ἔχει πρόσωπον, οὔτε δεύτερον· ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται ἔχει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω. [ΚΕΦΑΛΑΝ. Νίκανδρος. Κεφαλάν, ὡς] ἡμέραν. Πολλὰ γὰρ σώζεται παρὰ Συῤῥακουσίοις.]

54. ΒΡΟΧΘΟΙΟ. Βρόχθος λέγεται [7]τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. ἤγουν ὅπως τοῦτό σοι γλυκύ, ὡς κατὰ βρόχθου μέλι γένηται, τουτέστι τοῦ φάρυγγος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ.

3. ΗΡΑ. Ἦπου ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγεις; τῷ γὰρ ψε οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφε χρῶνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τοὺς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4. ΑΛΛ'. Οὐδαμῶς δηλονότι, ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. οὗτος δὲ τάχα ἂν εἴη πατὴρ τοῦ Αἴγωνος. πῶς, φησί, δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. ΑΥΤΟΣ. Ὁ δὲ βουκόλος, φησίν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη;

6. ΑΛΦΕΟΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν· παραῤῥεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Ἀλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ὀλύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησί· λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον. κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων, ἢ κυνῶν· ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὑρών τινας δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βαλόντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚΑ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τὸν ἀγῶνα θέλει δηλοῦν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. Ἄλλως. καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρήσατο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἥκιστα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χρῶνται. οὐχ, ὥς τινες

Toupius. Conf. Schol. Apollon. Rhod. iv. 57.

[5] μυστικὸν] μυστηριακὸν Vat. 3.

[6] μέλω] μέλος Vat. 2. Versiculus est pars Epigrammatis, quod repetit Toupius.

[7] τὸ ἐπίλακκον μέρος] *pars illa concava, quæ collo subjacet*. Latini vocant *jugulum*: Græci antiquiores σφαγήν. vid. Toup. in Appendic.—Mox pro ἤγουν in Vat. 3. ἄλλως.

ἀναγινώσκουσιν, ἐλαιόν, ὡς ἀραιόν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὗτος ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γενόμενος δίδοται, [8]ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτώ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.

8. ΒΙΗΝ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ κράτος, ἤγουν τὴν ἰσχύν, ἐκ παραλλήλου. ΕΡΙΣΔΕΝ [9]καὶ ἰσοῦσθαι. Ἄλλως. βίην καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον, ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ, ἔφη ἡ μήτηρ μου, τοῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Ἄλλως. τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ· τὸ γὰρ, κῆμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑΠΑΝΑΝ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταί, μάλιστα δὲ οἱ πύκται. Ἄλλως. Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη [τοῦ σώματος] [10]ἀναῤῥωννύντες. ΜΑΛΑ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ἐκ δὲ τούτου τὰ κρέατα τούτων φησίν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων ῥοιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ὅμηρος· Ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ ΤΟΥΤΩΘΕ ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

11. ΠΕΙΣΑΙ. Διεγεῖραι ἂν ὁ Μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαίνεσθαι. τὸ λυσσᾷν ἴδιον τῶν κυνῶν, ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομεῖναι· ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμήνῃ ἂν ὁ Μίλων, ὅπου καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜΑΛΑΙ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

14. ΟΥΚΕΤΙ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡΤΙΟΣ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἷόν τε τοὺς ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι. ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσῳ, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἰούσας.

16. ΠΡΩΚΑΣ. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. καὶ [1]Καλλίμαχος· Ὥσκεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πε-

[8] ἥτις] ἥτις Ἐλίσσης, aut Ἐλίσσοντος, aut Ἀλφειοῦ ἀπέχει etc. supplet Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 185.

[9] καὶ] ἀντὶ τοῦ Vat. 1. 2.

[10] ἀναῤῥωννύντες] ἀναδύοντες Vat. 3. 4. 5.

[1] Καλλίμαχος] Toupio hic locus ita restituendus atque in ordinem redigendus videtur: καὶ Καλλίμαχος·

—Ὥι κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν. — καί,
προίκιος ἐνδυκέως πρώϊον εἶδαρ ἔδων.

Bina loca hic proponit Scholiastes: quorum prior legitur apud Callimach. in Apoll. 41. posterior non legitur nisi apud nostrum Scholiastam. Conf. Callimach. ed. Ernest. p. 366. Alterum fragmentum Heinsius (Lect. Theocr. p. 321.) ita legit: πρώϊον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔδων τρέφεται. Aliter et infeliciter Casaubonus (Lectt. Theocr. p. 249. p. 73, Reisk.). In Vat. 3. 5. ἐκέραζε

σοῦσαι, προίκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔων. [Πρωὺξ ἡ πρωϊνὴ δρόσος διὰ τοῦ ω μεγάλου. πρὸξ δὲ ἡ ἔλαφος, [2] διὰ τοῦ ο μικροῦ.]

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν· ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣΑΡΟΣ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

18. ΚΩΜΥΘΑ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον. [ὡς] [3] Κρατῖνος· Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ στεφάνῳ. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. κώμυς, κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑΙΡΕΙ. Σκαίρειν κυρίως τὸ σκιρτᾷν· ἀφ' οὗ καὶ σκάρος· νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι· ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ [4] Ἀράτῳ. ΛΑΤΥΜΝΟΝ. Ὄρος Κρότωνος. ΒΑΘΥΣΚΙΟΝ δὲ τὸ ἄγαν σύνδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρει, σκιρτᾷ, ἀναστρέφεται· ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν· περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον· τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνόν τινες ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασίν.

20. ΠΥΡΡΙΧΟΣ. Ἀπὸ τοῦ πυῤῥός, πύῤῥιχος κατὰ παραγωγήν. τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυῤῥίχος. ἔστιν οὖν ὑποκοριστικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πύῤῥιχος, ὀσκάριος. τινὲς δὲ τὸν πύῤῥιχον ἠπειρωτικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκοῦσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι λείψανον εἶναι τῶν Γηρυονείων. [τῶν Λαμπριαδῶν δηλονότι.] ἦν δὲ καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὥς φησιν [5] Λυγγεύς. ἢ πύῤῥιχος κατά τινας, ὁ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ πυρὸς εὐκινήτου ὄντος, ἢ τὸν πυῤῥὸν κατὰ τὴν χροιάν.

21. ΛΑΜΠΡΙΑΔΑ. Ὁ τῶν Λαμπριαδῶν δῆμος, ἀπό τινος Λαμπρίου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τοὺς φυλέτας τοῦ Λαμπριάδου φησίν· εἴθε, ὅταν θύωσι τῇ Ἥρᾳ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῆς θεοῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜΟΣ. Ἢ ὁ ταῦρος, ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι, ὡς κακοῦ ὄντος τούτου τοῦ δήμου· ἢ ὁ Λάμπριος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως. Κακοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος· ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινά. ἦν γὰρ τάχα κεράστης. ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτόν, δηλονότι τὸν ταῦρον· ἢ λειπόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός· εἴθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, ἤγουν, οἱ ἀπὸ τοῦ Λαμπριάδου καταγόμενοι, ὅτε θύουσι τῇ Ἥρᾳ, ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσιν.

23. ΕΣ ΤΟ ΜΑΛΙΜΝΟΝ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐστομωμένας λίμνας οὕτω φασί. τοῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στόμα λίμνης. πιθανῶς δὲ τοῦτο ὠνόμασται. ΦΥΣΚΩ, μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ Φύσκος. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ Φύσκου ὄρους νομὰς ἐπιτηδείας τοῖς βουσὶν ἔχοντος.

πεσοῦν. Mox ἐκδικέρως ὕδωρ ἔδων Vat. 5. ἐκδηκέως Ven.

[2] διὰ τοῦ ο] Hæc addidit Toup. quæ conjectura codicis Par. 2758. auctoritate confirmatur. vid. Bast. ad Gregor. p. 36.

[3] Κρατῖνος] Locus Cratini ita legendus et disponendus est:

— Ὁ δὲ μετ' ΕΥΟΔΜΟΥ τρέχων
Κώμυθος. —

Cetera non expedio. Toup.

[4] Ἀράτῳ] Phænom. v. 281.

[5] Λυγγεύς] Toupius Λυγκεύς, ut intelligatur *Lynceus*, Samius, grammaticus satis nobilis, quem passim laudat Athenæus.

24. ΝΗΑΙΘΟΣ ποταμὸς Κρότωνος. Ὠνόμασται δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆάς ποτε συνέβη κατακαῆναι Ἑλληνικάς.

25. ΑΙΓΙΠΥΡΟΣ. Ἔστιν ἀκανθῶδες φυτόν, ἢ εἶδος βοτάνης· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός· ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. ΚΝΥΖΑ. φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στιβαδοποιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ οὖσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. [6]νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια. εἰσὶ δὲ τὰ θεσμοφόρια ταῦτα· παρθένοι γυναῖκες καὶ τὸν βίον σεμναὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἀπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. ἡ δὲ Ἐλευσίν ἐστι λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ. [ὡς φακός.]

26. ΦΕΥ. Προείρηται, ὅτι κωμικὴ ἡ διασκευή. οὐκοῦν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡΩΤΙ. Εὐρὼς κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη. ΠΑΛΥΝΕΤΑΙ δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλυν γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. [7]Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. ΕΠΑΞΑ. Τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται· ἐνόησω, ἐνόησα, ἐγράψω, ἐγράψα· [8]οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. ὁ νοῦς· φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ, ἥν ποτε ἐπήξω καὶ κατεσκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λεπτύνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝΑ. Ἐκείνη, φησίν, ἡ σύριγξ, οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται, μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν· ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελῳδεῖν. ΠΙΣΑΝ. Ἡ νῦν Ὀλυμπία· ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός· ἔνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. ΜΕΛΙΚΤΑΣ δὲ ὁ μέλη εἰδὼς ἐργάζεσθαι, τραγῳδητής. μελίζω γὰρ τὸ τραγῳδῶ.

31. ΓΛΑΥΚΑΣ. Ἡ Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός. [9]γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἥν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐρασθῆναι κριοῦ. ὁ δὲ Πύῤῥος Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟΤΩΝΑ. [10]Ἄλκιμος καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί· καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤΑΩΟΣ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον ἀκρώρειά τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Ἄλλως. ΤΟ ΛΑΚΙΝΙΟΝ.

[6] *νόμος*] Ex Cod. Laur. 46. hoc scholion suppletum et correctum dedimus. Heinsius in Lectt. Theocr. p. 322. corrigebat: *παρθένοι καὶ γυναῖκες, τὸν βίον σεμναὶ κατὰ τὴν* etc.

[7] *ἡδὺ*] "Scribendum putamus, *Εἴδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.* extat iste Cyrenæi poetæ pentameter in Etymologico magno, in voce *ἰάλεμος*, p. 463. 5." Casaubon. Lectt. Theocr. p. 74. Reisk. (p. 249.). Vid. Callimach. edit. Ernest. p. 508.

[8] *οὕτω*] *ὁμοίως* Vat. 3. 5.

[9] *γέγονε*] Vat. 4. 5. pro his ista habent: *ἐγένετο δὲ κατόπιν Φιλοξένου τοῦ διθυραμβοποιοῦ.*

[10] *Ἄλκιμος*] Ita hæc scribi jubet Dukerus (ad Thucyd. p. 212. 36.): *Ἀλκίνοος* vel *Ἀλκίνους καὶ Κρότων Φαίακος υἱοί.* Mox pro *Σικελίᾳ* scribendum *Ἰταλίᾳ.*

ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπό τινος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως. τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης [μέλη] ἀνακρούομαι, εὖ δὲ τὰ τοῦ Πύῤῥου. ἐπὶ τῶν κρουστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρούεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ἀνακρούομαι ἀντὶ τοῦ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἐπαινῶ τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος διὰ μέσου λέγεται μετὰ ἐπικρίσεως. τὸ δὲ ποταῶον ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι· ἵν' ᾖ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον· ἢ τὸ ἑῷον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνου ὠνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων [1] εὐανδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τἄλλα πρὸς Κρότωνα τἄστεα.

34. ΑΙΓΩΝ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ἀστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἴσθμια νικήσαντα καὶ οἴκοι παραγενόμενον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοός, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὁπλὴν δὲ λέγει τὴν χηλήν. καὶ Ἡσίοδος· Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλήν, μήτ' ἀπολείπων. Τὸ δὲ ΚΑΤΕΔΑΙΣΑΤΟ ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτέτραπται. ΜΑΖΑ δὲ τὸ νεομάλακτον καὶ νεοφύρατον ψώμιον.

35. ΤΗΝΕΙ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπό τινος ὄρους, καὶ παρασπάσας τῆς ὁπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑΡΥΛΛΙ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝΑΣ. Ἐλλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούσῃ διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολωλότος.

39. ΟΣΟΝ. Ἐνταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾶν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς, ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας, ὦ Ἀμαρυλλὶ, τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὖσα προσφιλὴς ἈΠΕΒΑΣ, ἤγουν ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὅσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἤγουν τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σύ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας, ἤγουν ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

40. [ΑΙ. Ἕνεκα τῆς κατὰ πολὺ κακωτικῆς μοίρας, ἥτις με ἔλαχεν, ἤγουν ἥτις μοι ἀπεκληρώθη.]

41. ΘΑΡΣΕΙΝ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

[1] εὐανδρίᾳ] Sic correxit Toupius vitiosum ἐπ' ἀνδρίᾳ. Cum eodem viro docto scripsimus πρὸς Κρότωνα· *si cum Crotone comparentur:* pro περὶ Κρότωνα. Vat. 4. 5. παρὰ Κρότωνος.

42. ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΙ. Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

43. ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν [2] ὑετῶν, ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛΛΟΝ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται πᾶν τὸ τεθηλός· κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣΣΟΑ. Τὰ δυσδίωκτα, ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὁρμᾷν, διὰ τὸ εἶναι πτωχά. ΣΙΤΤΑ. Ἐπίφθεγμα [3] βουκολικόν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι· ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. ΛΕΠΑΡΓΟΣ δὲ ὁ λευκός, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργόν, ὅ ἐστι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκός, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργόν, ἤγουν δέρμα λευκόν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜΑΙΘΑ. Ὄνομα βοός, καὶ αἰγός, παρὰ τὴν κώμυθα· ἢ παρὰ τὸ αἴθη, καὶ τὸ κόμη, ἡ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τουτέστι ξανθάς, ἢ ἐγκύμων.

48. ΙΔ'. Ἰδοὺ πάλιν πρόσεισι τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙΚΟΝ. Τὸ καμπύλον. [4] Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ δὲ ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται· ἢ ὅτι ῥάβδον οὖσαν ὀρθὴν ἐπεύχεται γενέσθαι καμπύλην, ἵνα μὴ ἔγκυον οὖσαν βλάψῃ τὴν βοῦν.

50. ΘΑΣΑΙ. Ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος ὁ Βάττος ἀπελάσαι τὴν δάμαλιν, ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, καί φησι· θέασαί με πρὸς τοῦ Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51. ΑΡΜΟΙ. Εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ ΒΑΘΕΙΑΙ ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52. ΑΤΡΑΚΤΥΛΙΣ εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας τὰ ἀγριολάχανά φασιν.

54. ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτήν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ΑΔΕ ταὐτὸ δύναται τῷ ἴδε. ὁ ΚΑΙ περισσός, ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττῳ, καί φησιν· ἅδε καὶ αὐτή.

55. ΟΣΣΟΝ. Βαβαί, ὅσον ἐστὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν. δεικτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ μικρὸν ὂν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τουτέστι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον, δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

[2] ὑετῶν] Verba Grammatici Heinsius (Lectt. Theocr. p. 322.) ita supplet: τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν· αἰθέρα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

[3] βουκολικόν] ἀποδιώκοντος τὰς βοῦς addit Vat. 3.

[4] Ἀρχίλοχος] Edit. Liebel. p. 112.

56. ΑΝΑΛΙΠΟΣ. Ἤγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἧλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα· ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα.

57. ΚΟΜΟΩΝΤΙ ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ [5]ἄκανθαι. ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι ἀποθνήσκουσιν. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. ΕΙΠ'. Ἄγε εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων. ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνος) ἆρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, τὴν μελαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; ΜΥΛΛΕΙ δὲ, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων. [Οὐχ Ἑλληνικὸν δὲ, ἀλλὰ ὑποκοριστικὸν, καὶ μύλλον τὸ διεστραμμένον· οἱ γὰρ γέροντες διεστραμμένοις τοῖς ὄμμασι βλέπουσιν.]

60. Ω ΔΕΙΛΑΙΕ. Οὐχ ὡς [6]λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκοριζόμενος καὶ ἀποκρινόμενος τοῦτο λέγει. πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸς ἐπελθὼν καὶ πρὸς τὴν ΜΑΝΔΡΑΝ, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελάμβανον, ὁπηνίκα ΕΝΗΡΓΕΙ τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν.

61. ΜΑΝΔΡΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων ὀρκάμην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἥ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, [7]οὗ φυρᾷν εἰώθασιν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾷν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛΟΙΦΑ. Ἤγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι Κόροιφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, ἔνθα καὶ [8]οἰφολὶς γυνή. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἥν φασι διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δέ φασι τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥυῆναι, ἤτοι διαδοθῆναι. αἱ Ἀμαζόνες ἐπὰν ἄῤῥεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐτῶν γένηται, καὶ [9]τούτοις ἀνδρωθεῖσι συνίασι. Σκυθῶν οὖν λεγόντων καλὸν συνεῖναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκεῖναι ἔφασαν· ἄριστα χωλοὶ οἴφουσιν. ΣΑΤΥΡΙΣΚΟΙΣ. [10]Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες [1]εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως. ἢ Σατυρίσκοις]

[5] ἄκανθαι] γράφεται καὶ κάτριοι, κάτιοι, κάκτιοι Vat. 3. 4. 5. (Idyll. x. 4.)

[6] λοιδορῶν] λοιδορούμενος Vat. 4. 5.

[7] οὗ] Forsitan legendum ἐν ᾧ.

[8] οἰφολὶς] *mulier salacior.* Correxit Toupius. Antea legebatur οἰφωλής. Quæ Scholiastes habet de κόροιφος, Phavorin. in v. οἰφεῖν descripsit, monente Sturzio de dialecto Macedonica p. 77.

[9] τούτοις] ταύταις ἀνδρωθὲν συνουσιάζοι Vat. 3.

[10] τοὺς Σατύρους κ. τ. λ.] Loci mens est: *tum Satyros, tum Silenos a nonnullis Panes appellari.* vid. Toup.

[1] εὐεπίφοροι] Scholiastes Theocriti ineditus *Genevensis:* ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοίοντες, καὶ Καλλίμαχός φησι. Pro καταγνοίοντες, quæ vox nulla est, emendabat Casaubonus, κατ' ἀγροὺς ὄντες· Bentleius (fragm. Call. ccclxvi. p. 558. ed. Ern.) καὶ λάγνοι ὄντες. Veram lectionem κατάλαγνοι ὄντες restituit Toupius.

ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη. σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρός, ὅπερ καὶ πέος λέγεται. [Ἄλλως. Καὶ Καλλίμαχός φησι· Εἴ τί φημι [2] ἄμωρος ἐρημώθη δύνατο ἐν πείρᾳ. Περὶ γὰρ τῶν σατύρων πρόδηλον· καὶ γὰρ τοὔνομα ὑπὸ τῆς σάθης λέγεται.]

63. ΚΑΚΟΚΝΑΜΟΙΣΙ. Ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν [3] κρημνῶν, κακοδέρμοις.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε.

1. ΑΙΓΕΣ. Ἰστέον ὅτι τοῦ μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρου τοῦ Συβαρίτου νέμει αἶγας, τοῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου Συβαρίτου νέμει θρέμματα. ΣΥΒΑΡΙΤΑΝ. [Τὸν ἀπὸ Συβάρεως πόλεως. Σύβαρις δὲ καὶ Θουρία ἡ αὐτή. Μετὰ γὰρ τὸ καθαιρεθῆναι ταύτην ὑπὸ Κροτωνιατῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐλθόντες ᾤκησάν τε ταύτην, καὶ Θουρίαν προσηγόρευσαν ἀπό τινος κρήνης Θουρίας. Θεόκριτος δὲ διϊστᾷ, καὶ ἄλλην τὴν Θουρίαν λέγει, καὶ ἄλλην τὴν Σύβαριν. λέγει γὰρ παρακατιών· ἁ δέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα· Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.] Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινός, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον· ταὐτὸ ὂν Θούριον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γάρ, ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθῃρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκισαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὁρμητικός.

2. [ΦΕΥ. Αἰπολικὸν τὸ ἦθος. διαλέγεται ταῖς αἰξὶν ὡς λόγῳ καὶ χρωμέναις, καὶ δυναμέναις συνιέναι ὅ, τι καὶ λέγει.] ΛΑΚΩΝΑ. Λάκων ὄνομα κύριον. ἐκτείνει δὲ τὸ α διὰ τὸ μέτρον. [4] εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα, οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα· Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚΟΣ. Ὅς μου τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ὅμηρος· Νάκος ἕλετ' αἰγὸς ὀριτρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς αἰγός φησιν. [Νάκος, κώδιον, ὃ μηλωτὴν καλοῦμεν.]

3. ΣΙΤΤ'. Σίττα, ψίττα, ποιμενικά, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιρρήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες. ἀποστήσεσθε ὤφελεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἤ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίττα χρῆται· ἔστι δὲ τοῦτο παρακέλευσις. ΑΜΝΙΔΕΣ, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμενηνά.

4. ΣΥΡΙΓΓΑ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. [5] ΣΥΒΑΡΤΑ. Δωρικῶς κατὰ τὴν γενικήν, ἀντὶ τοῦ Συβάρτου.

[2] ἄμωρος κ. τ. λ.] ἐρημώθη ἔμηρος δύναται ἔμπειραι Vat. 5.

[3] κρημνῶν] κνημῶν Vat. 3. 4. 5. Deest ibi κακοδέρμοις.

[4] εἰώθασι κ. τ. λ.] Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 8.

[5] Συβάρτα] Heinsius p. 323. legit: Συβάρτα ὡς Περδίκκα, Ἀγρίππα· quæ duo nomina transtulit e Scholio ad v. 3. quod apud Calliergum tale est: ΣΙΤ. Περδίκκα, Ἀγρίππα, Ψίττα, ποιμενικά etc.

ΔΩΛΕ δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. [6]δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὥς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρτας δὲ ὡς Περδίκκας, Ἀγρίππας. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, Συβαρίτης· κατὰ δὲ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6. ΚΟΡΥΔΩΝΙ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νοῦς· οὐκ ἀρκεῖ σοι, φησί, σὺν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσσᾷν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικόν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσδειν, [7]καὶ μόνον. ΚΑΛΑΜΗ δέ ἐστι τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν ὑποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ΠΟΠΠΥΖΕΙΝ δὲ τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Ἄλλως. τί δέ; οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανόν ἐστί σοι, αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης, ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν. ΣΥΝ ΚΟΡΥΔΩΝΙ, τουτέστιν, ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποίαν ἀποτείνει ἡ ἀπάντησις. τὸ δὲ Ω ἘΛΕΥΘΕΡΕ κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

10. ΟΥΔΕ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην ΕΥΜΑΡΑ ἐπικεκοιμῆσθαι, ἤγουν δέρματι. Ἄλλως. τὸ [8]εὐμάρα δέρματί φασιν εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρμα τι ἦν, ὥστε ἐνεύδειν. [ΕΥΜΑΡΑ ἀντὶ τοῦ Εὐμαρίτου, ἵν' ᾖ κύριον ὄνομα.]

13. ΒΑΣΚΑΙΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ φθονῶν, λυπούμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

14. ΑΚΤΙΟΝ. Ἀντὶ τοῦ τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοί, ὥς φησιν Ὀππιανός· ἤ, ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἐστὶ Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. [Τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον· οὗ ὁ ναὸς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἵδρυται.] τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν τὸν κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατά τινας, [9]τὸν Ἀττικόν.

15. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν. βαίτας γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνεῤῥαμμένα περιβόλαια. Ἀττικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασί. καὶ Ἀριστοφάνης· Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμεῖς δ' αὐτὰ σισυρίνιά φαμεν. ΚΑΛΑΙΘΙΔΟΣ. Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱός, οὐ λέγει· διὸ οἱ μὲν δοῦλον, οἱ δὲ υἱόν φασιν. ΚΑΤΑ. Ἢ εἰ τοῦτο ἐποίησα, ἢ εἰ ἐπιορκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ὦ ἄνθρωπε, εἰς μανίαν ἐμπεσών, εἰς Κρᾶθιν τὸν ποταμὸν πη δήσαιμι, ἢ φθαροίμην. (γράφεται καὶ ἀλοίμην, καὶ ὀλοίμην.) εἰώθασι γὰρ ἐκ πτοίας τινὲς ἢ μανίας κατακρημνίζειν ἑαυτούς. [Πάντα δέ εἰσι ταῦτα Πανὸς

[6] δοῦλος κ. τ. λ.] Conf. Ammonium de affin. vocab. differentia s. v. δοῦλοι.

[7] καὶ μόνον] Vide de hac locutione Toupium ad Suidam v. Ἴσαν.

[8] εὐμάρα] Conf. Schæfer. ad Apollon. Rh. Schol. p. 180.

[9] τὸν Ἀττικόν] ἀκτικὸν legit Warton. ex Glossa Vat. 4. Ἄκτιον τὸν ἐν ἀκταῖς διάγοντα, τὸν ἀκτικόν. Conf. ad h. l. fragm. Pindari p. 28. ed. Heyn.

δείματα.] ΚΡΑΘΙΣ δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς [10]Ἰταλίας. ἡ δὲ ΚΑΤΑ ἀντὶ τῆς ἀπό. Νυμφόδωρος δὲ καὶ Θεόφραστός φασι, τοῦ Κράθιδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Ἄλλως. ἢ κατὰ τῆνας] τὴν κατὰ τῷ ἀλοίμαν δεῖ συνάπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαιρεῖται τοῦ ῥήματος ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ. παρὰ δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ συνημμένη ἐστὶν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ ῥήματι, ὡς παρὰ [1]Φιλοστράτῳ· Ὁ δ' ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει καὶ τοῦ Ὀλύμπου κάτεισιν.

17. ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἤγουν τὰς ἀναστρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις, αἵτινες ἐμοὶ προσηνεῖς εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαθών.

21. ΘΕΜΕΝ. Ἀντὶ τοῦ θεῖναι, ἤγουν κατάθου. τὸ ΑΙΚΑ Δωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κέχρηται, διὸ καὶ ὑποτάσσει. ΕΝΤΙ. Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. οὐ γὰρ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδρύσεως [2]ἔκρινεν. [Ἄλλως. Ἔστι μὲν οὐδὲν μέγα, ὡς Ἀσκληπιάδης φησί.] Διονυσόδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναί φησιν ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεροῦ καὶ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ οὐδὲν ἱερόν, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἱδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδονίας, εἶδεν ἔκ τινος ἱεροῦ πολλοὺς ἐξιόντας. θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι, ἀνέκρινεν, ἤγουν ἠρώτησε, τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδώνιδος εἶναι, ἔφη, οὐδὲν ἱερόν, ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει. [Ἡρακλῆς ἐρχόμενος εἶδέ τινας φέροντας τὸ τοῦ Ἀδώνιδος ἄγαλμα ἐπὶ λιτανείᾳ, καὶ ἔφη, Οὐδὲν ἱερόν, ἀντὶ τοῦ, εὐτελοῦς δεῖσθε θεοῦ. Vat. 7.]

22. ΔΙΑΕΙΣΟΜΑΙ. Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω, διακριθῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.

23. ΥΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων.

24. ΕΥΒΟΤΟΝ. Τὸν εὐτραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον, καὶ ἱππόβοτον. ΕΡΕΙΔΕ. ἤγουν φέρων κατάθου. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πραγμάτων.

25. ΚΙΝΑΔ' ΕΥ. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς· ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟΚΙΞΑΤΟ. Ἀντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο. τίς γάρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι καὶ τεταμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός· ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ οὖλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅστις οὐ ποκίζεται.

[10] Ἰταλίας] Antea legebatur Σικελίας. Mutavit Toupius.

[1] Φιλοστράτῳ] Icon. i. 26.

[2] ἔκρινεν] ἐδοκίμασεν Vat. 5.—De iis, quæ cum Hesychio Suida Scholiastes hic narrat, conf. etiam Potteri Archæolog. ed. Rambach. T. i. p. 791.

27. ΒΟΥΛΕΤ' ΑΜΕΛΓΕΙΝ. Ἠ δῆλετ' ἀμέλγειν. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας.

28. ΟΣΤΙΣ. Ἤγουν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅστις πέποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέποιθα πεποίθω ἐνεστώς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδοίκω. Ἄλλως. ὅστις νικήσειν τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται· ἢ ὅστις θελήσει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὃς ἀντὶ αἰγὸς κύνα ἀμέλγει, οἷον καὶ σὺ νικήσειν φής, τὸν τοσοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑΞ. Ὁ σφήξ, φησί, σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον, τοῦ τέττιγος, τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛΑ οὐδαμῶς ὤριφος, ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ [3]ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ, ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ΙΣΟΠΑΛΗΣ, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν διά τι σπευδομένων. μὴ σπούδαζε, οὐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ΑΔΙΟΝ. Ἤγουν ἡδέως μᾶλλον ᾀσῇ.

32. ΤΑΔ'. Ὧδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τεῖνδε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧΡΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφυκυῖά ἐστι βοτάνη, καὶ ἥδε ἡ στιβάς, ἥ ἐστιν εἶδος βοτάνης. τὸ τηνεὶ ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν. [Ἀκρίδες λέγονται τὰ πωλία τὰ καθήμενα εἰς τὰ ἄκρα τῶν δένδρων, καταχρηστικῶς. Κυρίως δὲ αὐτὰ τὰ ἄκρα τῶν δένδρων.]

35. ΣΠΕΥΔΩ. Οὐδαμῶς σπουδάζω· μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὅντινά ποτε ἐδίδασκον ἐγώ, ᾄδειν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Ταῦτά φησιν, [4]ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντι, ὡς καὶ προκαλεῖσθαι αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν.

37. ΠΟΘΕΡΠΕΙ. Θέασαι, εἰς τί προσέρπει καὶ τελευτᾷ ἡ χάρις, ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕΨΑΙ. Ἐκθρέψειεν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, καὶ κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτοῦ, ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακοὺς ποιῶν εὖ. ΘΡΕΨΑΙ ΚΥΝΑΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' αὐτῶν ποιούντων τὶ ἀπὸ Ἀκταίωνος τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις. [Οὗτος γάρ, ὥς φησι, τὴν Ἄρτεμιν ἰδὼν γυμνήν, ἐκείνη αἰδεσθεῖσα λύσσαν τοῖς κυσὶν ἐμβάλλει, κἀκεῖνον κατέφαγον.]

40. ΑΝΔΡΙΟΝ. Ἀνδράριον, ὑποκοριστικῶς, ἀνθρωπάριον, ἢ δυσγενὲς καὶ ἀνελεύθερον. ΑΥΤΩΣ δὲ οὕτως· ἐν οὐδεμίᾳ χρείᾳ, μάτην.

41. ΕΠΥΓΙΖΟΝ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερῶς εἰπεῖν. ἢ ἐπέραινον, ἐβάτευον· σὺ δὲ ἤλγεις, αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο,

[3] ἀξιοῦται] Toupius legit ἰσαξιοῦται, non ejusdem pretii est cum agno.

[4] ἐπὶ τῷ κ. τ. λ.] Toupius scribendum censet, ἐπὶ τῷ τὸν Λάκωνα εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι—Ὡς καὶ προκαλεῖσθαι αὐτόν.

ἤγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τράγων. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ὤχευεν.

43. ΒΑΘΙΟΝ. Μὴ βαθυτέρου τύχῃς τάφου τοῦ πυγίσματος, οὗ φῄς με εἰργάσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως. Ταφείης, ἀντὶ τοῦ [5]γαμηθείης βαθύτερον σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνεῖται δὲ διὰ τούτου. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ Βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος πρὸς τὸ κρυπτόμενον καὶ ἔνδον νοούμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι, ἤγουν ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως. Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ ταφείης ἐκείνου τοῦ πυγίσματος. ΤΒΕ, ἤγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὑβὸς ἀπὸ τοῦ κυφός, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β. ὕβωσις καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν, ὕβωσις τὸ [6]κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος, κύρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

44. ΤΣΤΕΡΑ. Καὶ τελευταῖον τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ χρήσῃ ἐρίζων.

45. ΕΡΨΩ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΟΤΤΙ ΔΡΤΕΣ. Ἐνταῦθα δρύες. [Ἐκεῖσε, ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἢ οἶκον.] ὧδε κύπειρος, ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ [7]τῷ δένδρῳ λιγυρὸν ᾄδουσι καὶ ἡ σκιὰ οὐδαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοί, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους στροβίλους ἀφίησιν.

49. [ΚΩΝ. Στροβίλοις κυρίως, καταχρηστικῶς δὲ τοῖς καρποῖς.]

51. ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, ᾧ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ ἔρια, καὶ κηρός, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος οὐ κατὰ ταὐτὰ λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός. [Ὅμηρος· μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. ὅθεν εἴληφεν Ὕπνω μαλακώτερα.]

53. ΣΤΑΣΩ. Παρόσον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς Νύμφαις. αὗται γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν [8]Ἀρισταῖον, ἐδίδαξαν τὴν τοῦ ἐλαίου ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. ἵστημι, ὁ μέλλων στήσω, καὶ Δωρικῶς στασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας περισπῶσιν. ἱστᾶν δὲ τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθὸν τιθέναι. ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56. ΓΛΑΧΩΝ'. [9]Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

58. ΓΑΤΛΩΣ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ [10]γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήσσουσι τὸ γάλα· παρὸ καὶ εἴρηται πλεονασμῷ τοῦ υ· ἅτινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. στήσω τῷ Πανὶ ὀκτὼ μὲν γαυλούς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

[5] γαμηθείης] Corruptum est. Mox pro Κλέωνος scribendum Κλεισθένους. Locus est in Aristoph. Ran. 425.

[6] κατὰ] Antea legebatur μετὰ. Correxit Schæfer. ad Gregor. Cor. p. 285. ibidemque sanat locum Etymol. M. p. 774, 11. loco hujus Scholiastæ affinem.

[7] τῷ δένδρῳ] τοῖς δένδροις Vat. 2.

[8] Ἀρισταῖον] Ἀριστῆα Vat. 3. 5.

[9] βλήχων] Hæc est forma Attica. Pro βληκώνιον cod. Parisinus dat βλησκούνιον. vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 40. Glossæ Vaticanæ: Γλάχων'· τὴν κοινῶς λεγομένην βλισκούνην· et γλάχος τὸ βλισκούνιον. Adde Dufresnii Glossar. Gr. Barb. v. Βλησκούνη.

[10] γαλακτοδόχα] γαλακτοδόκα scribit Toupius. Γαυλῶς· γαυλοὶ λέγονται τὰ ξύλινα ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγουσι. Glossa Vat. 1. 2. 7. 8.

59. ΣΚΑΦΙΔΑΣ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας· τὸ δὲ πλέα ἀντὶ τοῦ πλήρη, [1] ἐν ᾧ εἰσὶ μελικηρίδες.

61. ΤΑΝ. Γῆν δηλονότι, ἢ χώραν. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣΤΡΗΣΟΜΕΣ. Ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.

65. ΞΥΛΟΧΙΣΔΕΤΑΙ. Ξυλεύεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς [2] πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. [Ξυλοχίζω, τὸ τὸν ξύλοχον τέμνω. Ξύλοχος δέ ἐστι τὸ σύστημα τὸ ἐκ δρυῶν.]

66. ΒΩΣΤΡΕΟΜΕΣ. Ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ· τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜΕΣ. Ἤγουν, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἦν κρείττων [κατὰ] τὴν ᾠδὴν βουκολικήν· ἢ ἐρίζοντες πειρώμεθα γνῶναι, ὅστις ἐστὶ κρείττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ, ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κρίνῃς ὁμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' οὖν σύ γε τούτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν· ἢ μήτε μὴν [3] περιΐδῃς ἀδικούμενον.

72. ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί. [ΣΥΒ. Πρῶτον Σύβαρις, ὕστερον δὲ ἡ αὐτὴ ἀνακτισθεῖσα Θούριον ὠνομάσθη ἀπό τινος Θουρίου ἀνακτιστοῦ.]

74. ΜΗ. Τοῦτο ὁ Λάκων φησίν, ἀγανακτῶν τῷ προπετεῖ καὶ περιέργῳ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ. Λοιδοριῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ἔτι καὶ νῦν τοῖς δι' ὄχλου τινὸς γινομένοις εἰώθαμεν τοῦτο λέγειν· ἄνες ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρῖναι. Ἄλλως. ἄγε λέγε, εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις, ἀπελθεῖν δηλονότι ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ΖΩΝΤ' ΑΦΕΣ. Τουτέστιν, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεὶς ἀπόλλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησίν. [Τὸ γὰρ εἰς πόλιν ἄφες τὸν ξένον ζῶντα ταὐτό ἐστιν, ὡς εἰ ἔλεγε, γελάσεται σὲ ἀκούων.] Ἄλλως. τοῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον, ὡς ἀηδές τι μέλος ἔλεξεν· καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνὴς γενήσεται, ἢ καὶ τέλος θάνῃ. ἢ ΖΩΝΤ' ΑΦΕΣ, ἀντὶ τοῦ ταχύν, ἀπὸ τοῦ ζέω· τοὺς γὰρ ταχεῖς, ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγουσι. ταῦτα δέ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγομένου τοῦ αἰπόλου τῷ Μόρσωνι.

79. Ω ΠΑΙΑΝ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣΑΙ. Ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καί φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων· καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων ΦΙΛΕΙ ΜΕΓΑ, ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ κατὰ πολύ.

83. ΕΦΕΡΠΕΙ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. ΚΑΡΝΕΑ δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὤν, εἵπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τούτοις μαντευόμενος· ὅντινα ἐκτραπεὶς εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τοὔνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν

[1] ἐν ᾧ κ. τ. λ.] Locum mutilum ita supplet Toupius: ΣΚΑΦΙΣ, ἀγγεῖον ἐν ᾧ εἰσὶ μελικηρίδες.

[2] πεσούσης] *jacente arbore, quivis ligna colligit.* Antea legebatur παρούσης. Correxit Wartonus. vid. Michael. Apostol. Cent. vii. 39. Erasmi Adag. p. 218.

[3] περιΐδῃς] *ne sinas eum injuria affici.* Correxit Toupius. Antea legebatur παρίδῃς.

λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα. καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἑορτὴν καὶ οὗτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ Δωρική, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἡγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος. ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ [4]λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. [5]Πραξιλᾶς μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνέου τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραῖναι, ὅ ἐστι [6]τελέσαι. φησὶ γάρ, ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ηὔξατο τιμῆσαι αὐτόν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτή ἐστι Διὸς Καρνεῖα ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται διὰ τὸ τὸν Δούρειον ἵππον ἐκ καρνείου εἶναι ξύλου.

84. ΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΣ. Τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν· ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τρέφειν· οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς· διδυματόκος αἴξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α. [Διδυματόκος, Αἰολικῆς διαλέκτου. Διδυματόκους, καὶ ἐκβολῇ τοῦ υ διδυματόκος, ὡς Πίνδαρος· Ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ [7]κακηγόρος.]

85. ΚΑΙ ΜΕ Η ΠΑΙΣ ΟΡΩΣΑ. Τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίππην λέγει. τὸ δὲ ΟΡΕΥΣΑ Αἰολικόν.

86. Τὸ ΦΕΥ ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ ΤΟΙ περισσόν. ΤΑΛΑΡΩ͂Σ. Τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

87. ΑΝΘΕΣΙ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτοῦ παιδεραστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τοῦ τυροῦ τὸν παῖδα τοῖς χείλεσι παραχρίει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις τὸν ἄνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελῆ παῖδα, τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μολύνει, βινεῖ. [Μολύνει ἐπὶ συνουσίας νοητέον.]

88. ΒΑΛΛΕΙ. Πειρᾶταί τε εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι. τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔτασσον. ΚΛΕΑΡΙΣΤΑ. Ἡ τοῦ Κλεαρίστου θυγάτηρ Ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ. Ἤγουν παρήλασε καὶ παρέδραμεν, ἤγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Ἀλκίππη. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρακολουθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΥ. Καὶ ἡδύν τινα [8]συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ δὲ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντα ἀγένειος

[4] λοιμοῦ] λιμοῦ Vat. 4. 5.

[5] Πραξιλᾶς] Πραξίλλας Vat. 3. Πραξίλλα legit Wartonus: quæ est vetus et celebris poetria. Adde viros doctos ad Callim. H. Apoll. 71. 72. 78. Albert. Hesych. ii. 151. Welcker. ad Alcman. p. 54. Pro Ἀλκμὰν Vat. 5. Ἀλκαμαν.

[6] τελέσαι] τελειῶσαι Vat. 4.

[7] κακηγόρος] Conf. Boeckh. notam ad Pindar. Ol. i. 53. (84. Heyn.).

[8] συρισμὸν] συριγμὸν Vat. 1.

ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει. [ΛΕΙ. Οὕτω τὸ ἐντελὲς λεῖος τὸ γένειον, καὶ λειοπώγων ὁ ἀγένειος.]

92. ΣΥΜΒΛΗΤ'. Ἤγουν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ ἄῤῥενος. φυτάριον δὲ [9] ὁ κυνόσβατός ἐστιν, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν. ἔστι δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρων, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθῶδες, ὥς φησι Θεόφραστος. ἔστι δὲ ὁ κυνάκανθος. ΑΝΕΜΩΝΗ ἄνθος ἄοδμον, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρός φησιν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας δὲ, ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαί φησι. ῥόδον δὲ παρὰ τὸ θᾶττον ἀποῤῥεῖν· ῥοῶδες γάρ ἐστιν, ἤτοι φθειρόμενον.

93. ΑΙΜΑΣΙΑΙΣΙ. Ὧν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀνεμώνων, ἄνδηρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνδηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν· ἤτοι τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ ῥοδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα φύονται ταῖς αἱμασιαῖς. ἢ κυρίως ἄνδηρα τὸν ἔνυγρον τόπον καὶ τὰ τῶν ποταμῶν [10] ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. [ΟΥΔ'. Οὐδ' ἄρ' ἁρμόδιά εἰσι, δηλονότι συγκρίνεσθαι.] ΑΚΥΛΟΙΣ. Ταῖς τοῦ πρίνου βαλάνοις. ἄκυλος γὰρ ὁ τοῦ πρίνου καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι λεπτόσαρκοι, φησί, καὶ σκληραὶ ἢ ξηραί· αἱ δὲ, ὀριμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν οὖν, ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας μελίχρους, ἡ δὲ Κλεαρίστη ἀειδής. ὀριμαλίδες δὲ τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει. ἔστι δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα. [Ἄκυλος τὸ πρινοβάλανον· ὀριμαλὶς δὲ τὸ ἄγριον μῆλον.]

95. ΜΕΛΙΧΡΑΙ. Τινὲς οὕτως ἑρμηνεύουσιν· αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραί, ἤγουν χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρίνου κροκοειδής ἐστι. ποιεῖ οὖν ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην κιτρινοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον, τὸν δὲ Κρατίδαν κροκοειδῆ καὶ οἷον εὔμορφον.

96. Καὶ ἐγώ, φησί, δώσω τῇ παρθένῳ Ἀλκίππῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν τὸ ΑΥΤΙΚΑ. ἐπεὶ ἄλλως πῶς αὐτίκα δώσει, ἣν οὔπω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθεῖλεν; ΦΑΣΣΑ δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλήν, καὶ μᾶλλόν γε ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει.

97. Ἄρκευθος. [Εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους.] Ἄλλως. Ὄνομα δένδρου ἀκάρπου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν [1] ἀγρίων ἐστὶν ἐλά-

[9] ὁ κυνόσβατος] Conf. notata ad Schol. v. 131. 39.

[10] ἀναχωρήματα] ἀναχώματα corrigunt Koehler. et Toupius. Conf. Nicand. Ther. 576. ibique Schol. Suidas: Ἄνδηρα. μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιά. Adde Etymol. M. p. 101, 39.

[1] ἀγρίων] ἀρίστων Vat. 3. "Forte τῶν ἀρίων. Theophrastus hic citatus numerat ἄρκευθον, aliamque arborum hic loci memoratarum, nempe φελλόδρυν, inter ἄριας. Est autem ἄρια arbor inter eas, quæ maxime sero germinant. Poni videtur hic pro specie. Vid. Plin. xvi. 25. Theophrast. Hist. Plant. i. 15." Hæc mecum communicavit vir doctus, reique botanicæ peritus.

τη, πεύκη, ἄρκευθος, [2]σμίλαξ, θυία, καὶ ἣν Ἀρκάδες καλοῦσι φελλόδρυν.

98. ΠΕΞΩ. Πείκειν κυρίως τὸ ξαίνειν· ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν· ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ΕΣ ΧΛΑΙΝΑΝ, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν. [Πέκω, τὸ τὰς ὄϊς κείρω. ὅθεν καὶ πόκος τὸ κεκαρμένον σύστημα τῶν τριχῶν. Πόκον πέξω εἰς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ κερῶ ἔρια, ἵνα ποιήσω χλαῖναν.]

99. ΠΕΛΛΑΝ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλοῦμεν. ἢ τὴν πέλλαν σκοτεινήν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα δι' [3]ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πελίωμα ἢ πελίδνωμα καλοῦσιν. ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος· Μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.

100. ΣΙΤΤ'. Τοῦτο μεταξὺ τῆς ᾠδῆς ἐπεφώνησε πρὸς τὰς αἶγας. ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθοῦσαι βόσκεσθε, εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον [4]λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξύν, ΑΤΕ, καὶ ὅπου αἱ μυρσίναι.

102. ΑΠΟ. Ἀπόστητε, φησίν, ἀπὸ τῆς δρυός, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τοῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κειμένου. ἄλλοι δὲ φάλαρον λέγουσι τὸν λευκὸν κριόν. φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τουτεὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝΑΡΟΣ διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνους, ἤγουν στροβύλους. [Ἄλλως. ὁ Κώναρος, ἤγουν ὁ κριός, παρὰ τὸ κέρατα ἔχειν κωνοειδῆ.] ΚΥΝΑΙΘΑ. Ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα ὄϊς· παρὰ τὸ κινῶ καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Ἄλλως. Κιναίθα] Τοῦτο τῆς αἰγός ἐστιν ὄνομα· τινὲς δὲ τὴν εὐκίνητον ἀκούουσιν. αἶθον γὰρ τὸ πυρῶδες. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ὅμηρος τοὺς λέοντας αἴθωνάς φησιν.

105. ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΥΣ. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θαυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουστον. δύο δέ φασι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν· οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝ ΦΙΛΟΠΟΙΜΝΙΟΣ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι, ὃς λύκον πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδί, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ ΔΙΩΚΕΙΝ ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἱρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, οἷον ἆβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι· καὶ αὖαι, ἤγουν

Veruntamen ἀγρίων in loco Theophrasti certe legendum. Præcesserat enim τῶν μὲν ἡμέρων, *ex urbanis*. Quibus nunc opponit ἄγρια, *sylvestria*. Vid. Theophrast. Hist. Plant. Heins. edit. p. 16. WARTON. Pro φελλόδρυν Vat. 4. μελλόδρυν.

[2] σμίλαξ κ. τ. λ.] Locum cum Reinesio correctum dedimus ex Theophrasti Hist. Plant. p. 18. ed. Ald. Antea legebatur μελία, οἴϊα, καὶ ἀναρύκα, ἣν καλοῦσι φελλόδρυν.

[3] ὑποδρομὴν] ὑπερβολὴν Vat. 3. Mox πελίωμα pro πέλλωμα scripsimus cum Koenio ad Gregor. Cor. p. 288. ed. Schæf. adde Etym. M. p. 659, 11.

[4] λόφον] τόπον Vat. 2. 4. mox iidem μυρῖκαι pro μυρσίναι.

ξηραί· καὶ ἄζαι· ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν [5]ἐξάλλεται· ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις ἄζα λέγεται. γράφεται καὶ ἐντὶ γὰρ αὐταί· καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι.

110. ΑΙΠΟΛΟΝ. Οὕτω φησίν· ὡς ὁρᾶτε τὸν αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ἅμιλλαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τοὺς καλαμευτάς, ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριστάς, εἰς ἐργασίαν, ᾄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, ἢ ἀντὶ τοῦ δή.

112. ΔΑΣΥΚΕΡΚΟΣ. Τὰς ἐχούσας δασείας τὰς οὐράς· τὰς ἐχούσας οὐρὰς πολυτρίχους, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ οὐρά· αἵτινες παραγενόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ΡΑΓΙΖΟΝΤΙ, ἀντὶ τοῦ τὰς ῥάγας ἀναλέγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτάς. δι' ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησίν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος, ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ παραγενόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἢ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν. ῥαγολογεῖ αὐτάς· ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ πορνεύεται. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον λέγουσι. μισῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας, καὶ δασυπύγους, οἳ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς τὰ τοῦ Μίκωνος ῥαγίζοντι, ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἐσθίουσι, δηλονότι ὑπ' αὐτοῦ βινούμενοι. ἀλώπηξι δὲ εἴκασε τούτους, ὡς πανούργους καὶ δολερούς.[6]

114. ΚΑΙ ΓΑΡ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας, καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν [7]συκώδη φύσιν.

116. ΜΕΜΝΑΣ'. Οὐ μέμνησαι, ὅτε ἐγώ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκινοῦ [8]προσεχόμενος καὶ οὐκ ἀποφεύγων (τοῦτο γὰρ δύναται ἡ πρός)· σὺ δὲ ἐλαμβάνου, καὶ ἥπτου ἐκείνης τῆς δρυός. Ἄλλως. Τὰς προειρημένας ἐμφάσεις διὰ τούτου βεβαιοῖ λέγων· οὐ μέμνησαι, ὅτε σε ἐπέραινον κατ' ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ ΣΕΣΑΡΩΣ καὶ γελῶν κατεκινοῦ καὶ ἐσαλεύου; γράφεται τὸ σεσαρὼς ἔν τισι καὶ σιγηρῶς.

117. Κιγκλίζειν λέγεται τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔστι δὲ κόραξ σιδηροῦς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως. ποτεκιγκλίζευ, προσεκινοῦ, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου [9]ὀρνέου, ὃ νῦν σεισοπυγίδα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ ἡ λέξις μετήνεκται. κιγκλίζειν δὲ τὸ τὴν ὀσφὺν κινεῖν φασίν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω, καὶ κίγκλος.

118. Γράφεται καὶ τεῖν δέ τυ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας [10]σε ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. ἢ περὶ οὗ μοι εἶπας, οὐ μέμνημαι· τοῦτε δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης

[5] ἐξάλλεται] "Quæ exarescunt, *sitire*, atque adeo *præ calore* ἐξάλλεσθαι dicuntur. Atque ita intelligendus videtur Callimach. in Cer. 89." Toup.

[6] Scholion MS. Cod. Par. 2758. ad hunc locum: Μίκων, ὄνομα κύριον, ῖ· μήκων δὲ, εἶδος φυτοῦ, καὶ ὄνομα νήσου, ῆ. Vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 34.

[7] συκώδη] συκάδα Vat. 5.

[8] προσεχόμενος] Antea legebatur προσερχόμενος, quod Toup. correxit.

[9] ὀρνέου, ὃ νῦν] Sic cod. Vat. 915. pro ἔνιοι, quod antea legebatur. Vid. Bastii Epist. crit. p. 36.

[10] σε] Pronomen addidimus, monente Toupio. Idem vir doctus Aristophanis fragmentum, quod sequitur, ita scribit: M' ἔδει καὶ τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε, *me alligavit et tergora mea excoriavit*. Καὶ post πλευρὰς deest in Vat. 5.

σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πέδει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν.

120. Ὦ Μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν τις δάκνεται, λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. ΟΥΧΙ ΠΑΡΗΣΘΕΥ;] οὐκ ἐνόησας, οὐ κατά τι ᾐσθάνθης;

121. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρήστου· γραίας δέ, τὰς γεγηρακυίας καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ, φησὶ, μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγραιωμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἤπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὗται γὰρ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον· ἀπελθὼν τίλλε, φησί, τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σοῦ, ἤγουν τῆς πυγῆς σοῦ. τὸ τίλλοις γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε. [Ἀπελθὼν τάχιστα σκίλλας παλαιὰς ἀπὸ μνήματος ἀνάσπα. ἔστι δὲ σκίλλα τὸ κοινῶς σκιλλοκρόμμυον.]

123. Ἡ κυκλάμινος βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτόῤῥιζον, ὅπερ χλιασθὲν ποιεῖ [1]πρὸς χίμετλα. [Καὶ ἡ κυκλάμινος βοτάνη ἐστὶ παντελῶς ἄχρηστος.] ΑΛΕΝΤΑ. Ποταμὸς οὗτος ἐν [2]Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο οὕτω καὶ τόπος τις ἐν Κῷ.

124. ΙΜΕΡΑ. Πόλις ἐν Σικελίᾳ καὶ πηγὴ, ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμός, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑΘΙ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡΦΥΡΟΙΣ. Βλύζοις ὑπὸ οἴνου· εἴτε πορφυροῦς εἴης, τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. [3]Βοτάνη τίς ἐστιν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα [4]βροῦλα.

126. ΣΥΒΑΡΙΤΙΣ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ΕΜΙΝ ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘΡΟΝ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τῆς πρός προθέσεως λέγεται, τὴν διὰ τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝ ΚΑΛΠΙΔΑ. Γράφεται καὶ τᾷ καλπίδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδῦσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμή φησιν ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι ἀντλήσοι.

128. ΚΥΤ. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ σχῖνος, θάμνοι εἰσίν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129. ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρου. ΚΕΟΝΤΑΙ δὲ ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. ΚΙΣΣΟΣ, ἔστιν εἶδος βοτάνης [5]ἀκανθώδους ἐοικυίας ῥόδοις. ἐν

[1] πρὸς χίμετλα] Reinesius citat Dioscorid. ii. 194.

[2] Ἰταλίᾳ]. Σικελία. Λέγεται ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ τὴν Σύβαριν. Vat. 2. Sed vid. ad v. 124. ΚΡΑ.

[3] Hunc locum cod. Laur. 46. ita supplet: βοτάνη τίς ἐστιν, ἄκαρπος. καὶ Ὅμηρος· Ἀμφὶ δὲ λειμῶνος μαλακοῦ σία. Τὸ γὰρ ἴον ἐν τοῖς λειμῶσιν οὐ πέφυκε γενέσθαι, ἀλλὰ τὸ σίον.

[4] βροῦλα] vid. Schol. ad Idyll. i. 53. not. 41.

[5] ἀκανθώδους κ. τ. λ.] Ita corrigit Salmasius: κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης ἀνθώδους ἐοικυίας ῥόδῳ. Hyl. Iatr. cap. vii. p. 8. Conf. Hesych. v. ΚΙΣΣΟΣ. Addam quod sentit idem Salmasius de plantarum descriptionibus apud Scholiastas hosce nostros. "Scholiastes Theocriti plane etiam refert, cynosbati fructum esse παραπλήσιον

ἑτέροις δὲ ῥοδάκισσος γράφεται, ἓν μέρος λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος προϊεμένη· περὶ τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὸν πώγωνα πήσσεται.

133. [ΩΤ. Λαβοῦσά με ἀπὸ τῶν ὤτων, καὶ πρὸς σὲ κλίνασα.]

134. ΕΥΜΗΔΕΥΣ. Ἀντὶ τοῦ Εὐμήδους. ἕτερος οὗτος, ὡς ἔοικεν, ἐρώμενος αὐτῷ.

135. ΩΡΕΞΑ. Ὀρέγω τὸ ἐκτείνω. ἐπεὶ δὲ ὃ δίδωσί τις, ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣΣΑΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὅθεν [6] ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾷν παραλαμβάνεται, παρόσον μὴ γεννῶσαι, ἀηδίζονται πρὸς τὸ οὕτω ποιεῖν. ὁ νοῦς· ὥσπερ ἀπρεπές ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω καὶ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλόνεικός τις καὶ δύσερις εἶναι. [Ὥσπερ οὐ δίκαιον τὰ ἀμουσότατα πρὸς τὰ ἔμμουσα ἐρίζειν, οὕτως οὐδὲ σὲ πρὸς τοῦτον· ἄμουσος γὰρ εἶ.]

137. ΦΙΛΕΧΘΗΣ. Εἰς ἔχθος καὶ μῖσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνεικος.

138. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτήν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοί, τῷ Μόρσωνι, εὐθὺς πέμψον.

141. ΦΡΙΜΑΣΣΕΟ. Τουτέστι μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρου πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσεο, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ φριμάσσεο, [7] φριμαγμὸν ἀποδίδου μετὰ ἡδονῆς, τουτέστι, βρενθύου καὶ ἐναβρύνου, ὦ πᾶσα ἀγέλη. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιοῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος τοῦ πταρμοῦ τῶν αἰγῶν. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων· βλήχη δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

ῥοδίῳ. [Idyll. v. 92. Nos habemus ὅμοιον ῥόδῳ.] Ita sane est, sicut describitur a Dioscoride. Sed morem ille suum tenet, quem in pluribus apud eum observavi, ut duas res una descriptione confundat. Sic duo glycyrrhizæ genera miscuit, sic duo echii æque in unum contraxit. Ita ergo *κυνόρροδον* et *κυνόσβατον* miscella et indiscreta historia exposuit." Salmas. ibid. cap. xxv. p. 24. Confer eund. cap. xxvi. p. 26. Nec non ibid. cap. li. p. 59. Locus Theophrasti, unde hæc de Cynosbato desumsit Scholiastes noster, ab Athenæo servatur, l. i. pag. 70. C. edit. Cas. Extat et in Theophrast. Hist. Pl. l. iii. c. 11. ubi dicitur, Cynosbati fructum esse παραπλήσιον τῇ ῥοίᾳ. Corrige ergo in Scholio prædicto ῥοίᾳ pro ῥόδῳ. *Cynosbati fructus similis est malo punico.* Conf. tamen Casaub. ad Athenæum pag. 145. 10. edit. 1621. Ita tamen adhuc refingi meliusque disponi possit totum scholion: φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν ὅμοιον ῥόδῳ, τὸν καρπὸν ἔχον παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς· ἔστι δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρων, ἀκανθῶδες, ὥς φησι Θεόφραστος. *Est autem Cynosbatus planta similis rosæ, fructum habens similem malis punicis: est autem inter fruticem et arborem, nec non spinosa, ut ait Theophrastus.* Bene et hic servari possit ἢ ταῖς ῥοδεαῖς· putem enim *mala Punica* vocata fuisse ῥόδεα. Vel in ea parte contextus lege, παρόμοιον τῷ τῆς ῥοίας, ἢ τῆς ῥοδέας. Hoc vel simile. Jam vero debetur ea confusio, de qua queritur Salmasius, diversis Scholiis in unum coalescentibus. WARTONUS.

[6] ἐπὶ γυναικῶν] Toupius scribendum censet, οὐπὶ γυναικῶν γεννωσῶν. *Verbum* κισσᾷν *de mulieribus prægnantibus usurpatur.* Κισσᾷν idem quod γεννᾷν. Conf. Schol. i. 151.—Mox προσλαμβάνειν Vat. 3. pro παραλαμβάνεται.

[7] φριμαγμὸν] φριμαδμον Vat. 3.

142. ΚΗΓΩ. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος, τὸ δὲ ΚΑΧΑΞΩ ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται διὰ τὸ μέτρον.

144. ΑΝΥΣΑΜΑΝ. Τὴν νίκην ἔλαβον. ΕΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΥΜΜΙΝ ΑΛΕΥΜΑΙ. Ἐκ περιχαρίας, φησίν, ὦ αἶγες κερουχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡΟΥΧΙΔΕΣ. Αἱ κέρατα ἔχουσαι· ἢ κεκρατημέναι τοῖς κέρασιν. ἢ κερουλίδες, αἱ οὖλα κέρατα ἔχουσαι. [8]κερουλκίδες δὲ αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι. [Τρισσῶς γράφεται κερουχίδες.]

147. ΛΕΥΚΙΤΑΣ. Ὁ λευκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ τράγου. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσος μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὁδίτης· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸς λευκίτης. ΚΟΡΥΠΤΙΛΟΣ. Ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τοῦ κορύπτω τὸ κερατίζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τοῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι [9]τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσεις, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, ΘΛΑΣΩ σε, ἀντὶ τοῦ θλάσω σου τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΛΙΝ. Ἐπιχειρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. Ἀλλ' ἐὰν μή σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθείην ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ [10]Φιλοιτίου ἐν τοῖς Ὀδυσσέως οἴκοις. [Τὸν παρ' Ὅμηρόν φησι Μελάνθιον· ἦν γὰρ δοῦλος τῶν μνηστήρων Πηνελόπης.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

1. [ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ. Ἐναντίως ἔχει τοῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι. Ἐνταῦθα γὰρ ἑνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσίν· ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τοῦ [1]ἑνικοῦ· οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. Λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτῳ· οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχωσι. Τοῦτο δὲ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνομεν τὸ [2]ὁ βουκόλος.]

2. ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀγεάνακτα τὸν Μιτυληναῖον ὡμίλει. [Ἄλλοι δέ φασι· πρός τινα οὕτω καλούμενον.] Ἄλλως. εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγκεχρονίκει ὁ Θεόκριτος, οὗ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ. κεῖνται δὲ δύο ἀνέρες ᾄδοντες ἐν Σικελίᾳ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις· ᾄδουσι δ' ἀμφότεροι τοῦ Πολυφήμου Κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ· ὁ δὲ Δαμοίτας οἵους ἂν Πολύφημος ἀποκρινόμενος λόγους ἔφη πρὸς τοὺς ὑπ' ἐκείνου εἰρημένους. ΗΣ Δ' Ο ΜΕΝ. Ἦν δὲ τῶν ᾀδόντων ὁ μὲν ἄρτι χνοάζων

[8] κερουλκίδες] Ἄλλως, κερουλίδες Vat. 3. 4. 5. Conf. Valcken. ad Phœniss. v. 1157. p. 399.

[9] τύπτοντα] πλήττοντα Vat. 3.

[10] Φιλοιτίου] Φιλοίτιος Vat. 4. 5.

[1] ἑνικοῦ] Correxit Toupius. Antea legebatur ἕν. Qui sequitur hexameter, legitur apud Homer. Iliad. xx. 138.

[2] ὁ βουκόλος] Vox βουκόλος tam ad *Damœtam* quam ad *Daphnin* referenda est. Schol. ad Pindar. Olymp. iv. 38. Heyn. ἔχει δὲ ὁμοίως τῷ Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος· πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βουκόλος, ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκοῦν ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον.

τὸ γένειον, ὁ δὲ πληρώσας αὐτὸ ταῖς θριξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους, ὁ ἤδη πωγωνίτης· ὡς [3]Εὐριπίδης· Πυῤῥὸς γενύεσσιν. ἡμιγένειος δὲ ὁ οὔπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων.

4. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ τοῦ θέρους, ἢ ἐν μέσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους.

6. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν Κύκλωπα διαλέγεται· μήλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένη.

7. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾷν, παρόσον οὐκ [4]ἐπεῖχεν αὐτῇ. Θοῦρίς φησι, διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἤρα τῆς Γαλατείας. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον, ἐπεὶ καὶ ὁ Κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἔνεμεν ὁ Κύκλωψ. καὶ Ὅμηρος· Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες. τέως γοῦν τὸ αἰπόλον ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8. ΠΟΘΟΡΗΣΘΑ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛΙΝ. Καὶ πάλιν αὕτη τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἰδὲ ἀντὶ τοῦ καί. γράφεται καὶ ἁδί. καὶ λέγει τὸ σχόλιον οὕτω· τινὲς χωρὶς τοῦ δέ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἑξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἥ σοι ΤΩΝ ΟΙΩΝ ΕΠΕΤΑΙ ΣΚΟΠΟΣ, ἤγουν [5]φύλαξ.

10. ΒΑΥΣΔΕΙ. Αὐτὴ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

11. [ΦΑΙ. Ἡ σκιὰ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐτυποῦτο· ἢ ἠχώ τις γενομένη ἐκ τοῦ δρόμου αὐτῆς εὐαίσθητος τῇ ἀκοῇ ἐγένετο τῶν κυμάτων ἡσυχαζόντων.]

12. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειάν φησιν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφὴν τὴν θάλασσαν. τὸ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ καχλάζειν τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας. [κάχλακες δέ εἰσιν οἱ κερμάδες λίθοι.] τὸ δὲ ΕΠ' ΑΙΓΙΑΛΟΙΟ ΘΕΟΙΣΑΝ, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. Σκόπει, ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδός, ἤγουν τῆς Γαλατείας, ὁρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα, ἤγουν, καταξάνῃ, κατασπαράξῃ.

15. Οἴκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, διαῤῥεῖται ὑπὸ τρυφερότητος, ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. χαῖται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται

[3] Εὐριπίδης] Phœniss. v. 32. ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος.

[4] ἐπεῖχεν αὐτῇ] Antea legebatur ἐπέτυχεν αὐτῆς.

[5] φύλαξ] φυλάκισσα Vat. 3.

δὲ οἶμαι χαῖται διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα, ὡς ἐν ἄλλῳ.

17. Καὶ φεύγει σε δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ. ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς καὶ πανοῦργον σημαίνει. τὸ γὰρ Φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὰν αἴσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγειν πειρᾶται.

18. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σου. Ἄλλως. καὶ ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτήν, πάντα [6]κάλων κινεῖ, καθελκύσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τοῦ γράφειν, τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς· δύναται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Η ΓΑΡ. Ὄντως πολλάκις, ὦ Πολύφημε, ὑπ' ἔρωτος τὰ μὴ εὔμορφα εὔμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε, εἰ ἐρᾷ σου ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως ἀποβιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἤγουν μετὰ τὸν Δάφνιν, ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω σημαίνει τέσσαρα· τὸ προοιμιάζω· ὡς τὸ ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· τὸ ἀνακρούω καὶ ἀναπέμπω· ὡς τὸ [7]καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον· τὸ ἐνδύομαι· ὡς τὸ [8]ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι· ὡς τὸ ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

21. Καὶ γὰρ εἶδον, ὡς λέγεις, τὴν Γαλάτειαν, νὴ τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε, μὰ τὸν ἐμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμόν, δι' οὗ νῦν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος.

23. ΤΗΛΕΜΟΣ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμέδης [9]ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο· ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ νοῦς· ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ

[6] κάλων] λίθον scribit Koehler. Forsitan πάντα καὶ λίθον.—Mox pro ὅμοιον παίκτορα Toupio scribendum videtur ὁμοπαίκτορα· *collusorem*. Recte, opinor.

[7] καὶ οἱ μὲν κ.τ.λ.] Hæc sumta esse ex Aphthonii Progymnas. initio, monet Warton. Conf. Phavor. s. v. ἀναβάλλω. Hom. Odyss. i. 155. viii. 266.

[8] ἀναβάλλομαι κ. τ. λ.] Hoc est ex interpretatione Græca Psalmi civ. 2.—De significatione ultimo loco posita conf. etiam *Ammonium* de differ. adf. voc. s. v. Ceterum pro ἀναβάλλομαι habet Vat. 3. ἀναβολήν, quod vel præferendum videtur ob genitivum.

[9] ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος] Ea vult expungenda vir doctus, Miscell. Obs. iii. p. 371. Ita constituitur et legitur locus in cod. Laurent. Num. 46. Τήλεμος παρ' Ὁμήρῳ Εὐρύμαχος· Εὐρύμαχος ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. Recta ea repetitio, sed non debiti nominis. Ubi vides unde ortus error. WARTON.

τὰ ἀπευκτά μοι μαντευόμενος, ἀπευκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλου κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείποι. Ἄλλως. ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ΕΧΘΡΑ εἴθε ΦΕΡΟΙΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά. ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι, Κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσέως χειρῶν ἁμαρτήσασθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου· οὕτω καὶ τὸ ἐχθρὸς, τὸ ἐναντίον αὐτῷ, ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινά φημι γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκούσασα ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιάν, καὶ διαῤῥεῖται. ἐπὶ θαύματος καὶ χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28. Τὸν οἶστρον τοῦ μύωπος [10]Σώστρατος διαστέλλει. οἶστρος δέ ἐστι πολέμιος τοῖς βουσίν. ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτούς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, καὶ δρομαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποίμνας τοῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓΑ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾷν καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΡΥΓΧΟΣ ΕΧΟΙΣΑ, ἡ κύων δηλονότι, ΕΚΝΥΖΑΤΟ, ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε, τὸ στόμα ἔχουσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχίων, αὐτῆς. [1]κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ΙΣΧΙΑ δὲ τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ΡΥΓΧΟΣ καταχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων. Ἄλλως. ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

32. ΑΓΓΕΛΟΝ. Μηνύειν ἐστὶ τὸ κλέπτοντά τινα δεικνύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα· καὶ μηνυτὴς ἐπὶ τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν· οἷον, ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δέ τις λόγους τινὸς πρός τινα, ἤγουν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τινὰ λέγειν περί τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντά μοι πρέπον τι περὶ αὐτῆς.

32. ΚΛΑΣΩ. Κλείω, [2]ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληΐσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾴσω, καὶ κλᾳσῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κληΐζω εἶναι παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τούτου τοῦ

[10] Σώστρατος] Conf. Phavorinum, v. ΟΙΣΤΡΕΙ: et Schol. ad Apollon. Rh. i. 1265. ubi in Scholiis e cod. Par. vitiose Σώκρατος. Idem nomen in Schol. ad i. 115. corruptum in Σώπατρος.

[1] κνυζηθμὸς] Conf. Arnaldi Lectt. Gr. ii. xi. p. 205. Mox μηρῶν pro μερῶν malebat Pierson. ad Mœrid. p. 193. repugnante Toupio. Tamen Piersoni mutationi favent quæ in Scholiasta proxime sequuntur.

[2] ὁ] pro ὁ est ἀφ' οὗ in Vat. 1, 2, ut paullo post.

σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληΐξω· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλαξῶ· ἀφ' οὗ καὶ κλὰξ ἡ κλείς.

33. [ΣΤΟΡ. Ἢ διακονήσειν ἐμοί, ἢ γνησία μοι γυνὴ εἶναι.] ΝΑΣΩ, τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω, ὡς λέγουσιν, εἶδος αἰσχρόν, ἤγουν ἄσχημον· ὄντως γὰρ πρὸ ὀλίγου, γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὔμορφα μὲν ἐμοὶ τὰ γένεια· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοί· εὔμορφος δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚΡΙΤΑΙ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς οὐ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐχ ὁμοίως γὰρ κρίνουσιν ἀμφότεροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟΝΤΩΝ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

39. Ἵνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. [3]Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40. ΤΑΥΤΑ. Ἤγουν τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοτυτταρὶς δὲ ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸν κότον ἴσως πεποίηται· καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν. ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοττοῦς. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττώ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππόστρατον ἀποφαίνουσιν.

41. ΙΠΠΟΚ. Ὄνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚΗ. Ἐνίκα μὲν οὐδ' ἕτερος, ἔξω δὲ ἥττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ.

1. ΧΡΟΝΟΣ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δέ ἐστι χρόνος δέων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας ΕΙΡΠΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἀπηρχόμεθα. [εἰς τὸν Ἅλεντα, ἐκ τῆς πόλεως.] τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθέστερον καὶ ἀσπουδεὶ πορευομένων· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν [4]λέγεται. ΑΛΕΝΤΑ. Ἀλεὺς ἢ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος Ἅλεντος· ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Ἀλεὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας.

3. ΘΑΛΥΣΙΑ, ἑορτή, ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὅμηρος· Θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς. [5]ΚΑΙ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ.

[3] Καλλίμαχος] "Si versum integrum esse statuis, leges: δαῖμον, τρὶς κόλποισιν. Sed profecto crediderim totum locum ita esse corrigendum: Καλλίμαχος δ' Αἰτίων· (τετάρτῳ Αἰτίων) Τρὶς κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες." Hæc Bentleius ad Fragm. Call. ccxxxv. p. 526. ed. Ern. Pro τοὶ haud dubie τρὶς scribendum. Δαῖμον corrigit etiam Toupius *Nemesin* intelligens. Verba μέχρι τοῦ νῦν desunt in Vat. 3.

[4] λέγεται] παρειλήφαμεν Vat. 3. idem mox ὀνομαζόμενος pro καλούμενος.

[5] Verba Scholiastæ ita legit et supplet Wartonus: Χ' Ὦ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. καὶ ὁ Φρασίδαμος.

οὗτος ὁ ΚΑΙ περισσός. τὸ δὲ ἑξῆς· τῇ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος.

4. ΛΥΚΩΠΕΟΣ. Γράφεται καὶ Λυκώπεως, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται· ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς, βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς. διὰ τοῦτο ἡ τῶν εἰς ως γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩΝ. Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενές, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· εἴ τί ἐστιν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγουν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φάναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος· ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαθοῦ γένους τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κῴων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῆς τοῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. οὗτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοί, [καθάπερ] καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία θυγάτηρ Μέροπος· γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κῴων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλου δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιορκίας τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῄει ζητοῦσα τὴν κόρην· ᾗ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἴ τί περ ἐσθλόν] εἴ τι ἀγαθὸν ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ τῶν ἔτ' ἄνωθεν) καταγόμενοι· ἀπό τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βούῤῥιναν ἢ Βούρειαν (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως), ἥτις φασὶν οὕτως ὠνομάσθη διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν [6]πόρον ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοός. ΕΚ ΠΟΔΟΣ ΑΝΥΕΝ· ἀντὶ τοῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει, καλῶς ἐρεισάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γάρ φασιν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο. εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρεισεν αὐτὸν τῇ πέτρα, ὅθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6. Ὅτε ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κῴων, εὑρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον οὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὑρέθη δὲ οὕτως. ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ηὐτούργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τοῦτο οὖν δηλοῖ τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν καὶ δι' αὐτεπιστασίας ἤνυσεν, ἤγουν κατειργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν κρήνην. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ τοῦτό ἐστιν, ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἱστάμενος, ἀλλά, οὕτω δεῆσαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἑδράσας καὶ στηρίξας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρεὶ κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἢ Βούρεια ἡ πολύῤῥους, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ῥέω. βούπαις γὰρ καὶ βουγάϊος ὁ μέγας παῖς· Ὅμηρος, δὴ νῦν βουγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων

[6] πόρον] τόπον Vat. 2. Paulo post τόπον in textu Wartoni est pro τύπον.

Βύῤῥιν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο· καὶ νοοῦσι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βούρειαν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νοήσεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολύῤῥουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δέ [7]τινες οἳ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδόν, ἀλλ' ἐκτός. Βούῤῥιναν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως, κρήνη ἡ Βύῤῥινα τῆς Κῶ. καὶ [8]Φιλητᾶς· Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βορίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων φησί, Βούῤῥινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστίν, ἢ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἥ ἐστι ῥέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΕΚ ΠΟΔΟΣ. Ἤτοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐφιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ἢ σπουδαίως κατήρτισε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς οἷον εὐθέως· εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἤγουν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς πρώτης ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη νείατόν φησι πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος, συνεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερειδόμενος ὅθεν χεῖται. Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἤγουν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γενναίως προσκαθίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δέ φασιν, ὅτι οἱ στενωποὺς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διωθοῦνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδός, τὴν κρήνην ἐποίησε.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πηγὴν αἴγειροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἤγουν δασεῖαι οὖσαι. [9]κλείθρη ἀεὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· αἴγειρος δὲ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. ἡ δὲ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. ΚΑΤΗΡΕΦΕΕΣ δὲ σκιώδεις.

8. Καὶ οὔπω τὴν μέσην ἠνύομεν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑΣΙΛΑ. Οἱ γράφοντες διὰ τοῦ δ, ἁμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῷος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας οὐ [10]τέθαπται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. Καί τινα συνοδίτην ΕΥΡΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἔσχομεν, ἄνδρα μουσικὸν ἀγαθόν, ΚΥΔΩΝΙΚΟΝ, τουτέστι, Κρητικόν. Κυδωνία γὰρ πόλις

[7] *τινες οἳ*] *οἵ τινες* Vat. 3.

[8] *Φιλητᾶς*] Versus Philetæ ita conceptus erat: *δάσαντο δ' ἐν προχοῇσι σελαμπέτροιο* (sic etiam Vat. 3. ap. Warton.) *Βουβρίνης*. Correxit Heinsius p. 336. Barnesius in Vita Theocriti præfixa edit. Wartonianæ p. li. reponit *μελαμψήφοιο*, quod non displicet Wartono.

[9] *κλείθρη*] "Scribe, *κλήθρη*. Nimirum legebat Scholiastes, *Αἴγειροι κλῆθραί τε.*" Toup.

[10] *τέθαπται*] Sic Vat. 3. Antea legebatur *θάπτεται*.

τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ καὶ [1]Ἀκακαλλίδος. καὶ Ὅμηρος· Ἐν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες.

13. ΑΙΠΟΛΟΣ. Ἦν δὲ, τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι, αἰπόλος· οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣΙΟΙΟ. Ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ ἀεὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑΚΟΝ, ἤγουν ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνθους. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας, τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς [2]κνήκης. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ κνήκου ἄνθος. ἢ ψαρόν, ἢ πυῤῥόν. ΝΕΑΣ. Ἀντὶ τοῦ προσφάτου πυτίας πνέων. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιοῦντες ἀπορίᾳ χειρομάκτρων ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐν οἷς δερματίνοις εἵμασι περιβέβληνται. ΤΑΜΙΣΟΣ δὲ ἡ πυτία εἴρηται παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ [3]αὐτὸ στρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμείων ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος, ΓΕΡΩΝ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. [4]γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18. ΠΛΑΚΕΡΩι. Πλατεῖ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ. γράφεται δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ, παρὰ τὴν πλοκὴν καὶ τὴν ὑφήν. ΡΟΙΚΑΝ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίου ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον ἢ ῥόπαλον. ΚΟΡΥΝΗ δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡΕΜΑΣ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν, ἢ ΣΕΣΑΡΩΣ ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα διεστηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. [5]οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛΩΣ δὲ ἥπτετο τοῦ χείλους αὐτοῦ.

21. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Οἱ μὲν αὐτόν φασι Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱός, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν· οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ οὐ Θεόκριτον, διὰ τὸ Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον. φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ πατρίου κληθῆναι Σιμιχίδου τοῦ Περικλέους τῶν Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κῴοις τετυχήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα] εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικὰ οὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων· ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὢν, [6]Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς· καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητήν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδά τινος Σικελίδα λεγομένου τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ οὕτως λεγομένῳ αἰπολικῷ καὶ ποιμενικῷ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες

[1] Ἀκακαλλίδος] Vulgo Ἀκαλλίδος. Illud reponendum esse, monuerunt Toup. et Wartonus. Conf. Schol. Apollon. Rhod. iv. 1492. et Phavorinum, v. ΚΥΔΩΝΙΑ. Paulo ante scripsimus Κυδωνία pro Κύδων. —Versiculus Homericus est ex Odyss. xix. 176.

[2] κνήκης] Antea legebatur κνίδης. Correxit Toup. Vid. Schol. ad Idyll. iii. 5. Adde Schol. Nicandr. Ther. 577. quæ citat Toup. in Appendic. ad Idyll. xi. 66.

[3] αὐτὸ] αὐτὸν Vat. 3. idem ἠξιῶσθαι pro ἀξιοῦσθαι.

[4] γέρων κ.τ.λ.] Toupius corrigit, γέρων πέπλος, τριβακὸν ἱμάτιον.

[5] οὐκέτι] Valcken. ad Idyll. xx. 15. cum Wartono οὐκ εὖ legit.

[6] Σιμιχίδαν] Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 325. et notas ad Gregor. Corinth. p. 290 sqq.

Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμόν, κακῶς λέγουσι. ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΝ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἕλκεις τοὺς πόδας, ἀντὶ τοῦ πορεύῃ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τοὺς πόδας βαδίζουσιν.

22. ΑΝΙΚΑ. Ὁπότε καὶ ὁ σαῦρος, ἡ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἠρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου, ὅτι ξηραινόμενον εἰς ἔχιν μεταβάλλεται.

23. ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν. ΚΟΡΥΔΑΛΙΔΕΣ ἐνταῦθα εἶδος [7] ὀρνέου. λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι τάφοις ὡς ἐπιπολὺ ἐνδιατρίβουσιν. εἰ δὲ κορυδαλίδας τὰ στρουθία νοήσεις, κορυδαλίδες μὲν λέγονται διὰ τὸ κόρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα, ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν, γεγόνασιν αὗται. συνέβη δέ ποτε αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδεῖς γάρ εἰσι. ΗΛΑΙΝΟΝΤΑΙ. Ῥέμβονται [ὑπὸ τῆς ἄλης], πλανώμεναι στρέφονται, ὅμως καὶ αὗται ἠρεμοῦσιν.

24. Ἦ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ ληνόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία·

Ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς ὀψὲ ἔρχεται,
Ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

25. Ὄντως πορευομένου σου τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος ΠΡΟΣΠΤΑΙΟΥΣΑ, ἤγουν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. ΑΡΒΥΛΗ δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἁρμόζεσθαι. θηλυκῶς ἡ ΛΙΘΟΣ, ὡς καὶ Ὅμηρος· Λίθοι πωτῶντο θαμειαί· καὶ Δόμον ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς θερισταῖς.

28. ΣΥΡΙΚΤΑΝ. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ συρικτὴς ἐπὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ [8] συρικτὴν λέγει τὸν κοινῶς τραγῳδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ τὸ ᾄδειν, [9] ἢ τὸ εἶναί τινα συρικτήν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν, ἀντὶ τοῦ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν ὅτι οὐ παρευδοκιμήσεις ἡμᾶς. καὶ Ὅμηρος· οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Α Δ' ΟΔΟΣ. Ἐπὶ Θαλύσια ἀνυομένη, ἢ ἐπὶ Θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. [Ἔνθα σῖτον ἐντρίβουσι. Τὸ δὲ ὄλβον ἀπαρχόμενοι ἀντὶ τοῦ τῆς ἐπικορπίας ἀπάργματα.] Η ΓΑΡ. Ὄντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι, τῶν καρπῶν ἀπαρχὴν διδόντες.

[7] ὀρνέου] Cd. Laurent. 46. ἑρπετοῦ. Paullo post πρόγονον pro πατέρα Vat. 3.

[8] συρικτὴν] συριστὴν Vat. 3.

[9] ἢ] ἤτοι Vat. 3.

33. *ΜΑΛΑ.* Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἀλωὴν αὐτῶν· ἤγουν, εὖ ἔχουσιν, ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν καρπῶν μέτρῳ κατὰ πολὺ πλουσίῳ.

34. *ΕΥΚΡΙΘΟΝ.* Ἀπὸ μέρους, τῆς κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε, διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον προεκρίθη τῶν ἄλλων καρπῶν, ἢ παρὰ τὸ τοὺς στάχυας τῆς κριθῆς κεκριμένους καὶ διακεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. *ΑΛΩΑΝ* δὲ τὴν ἅλωνα, παρὰ τὸ ἅλως. ἅλως δὲ ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς στάχυας. καὶ Καλλίμαχος· Ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἁλέες δεῦτε. καὶ ἅλς, ἡ θάλασσα ἐντεῦθεν, καὶ τὸ ἁλεὶς ἀντὶ τοῦ συστραφείς.

36. Βουκολικὴν ᾠδὴν ᾄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. *ΤΑΧ' ΩΤΕΡΟΣ*] Δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, οὕτερος διὰ τοῦ υ· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ· [10] ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ὥτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

37. [*ΚΑΠ.* Ἤγουν τὸ ἡδὺ μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτα τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν.]

39. *ΟΥ ΔΑΝ.* Μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων· ὡς Ὅμηρος· Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν. τὸ δὲ *ΚΑΤ' ΕΜΟΝ ΝΟΟΝ*, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν. [Κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν. Καὶ Ὅμηρος· ἡμέτερόν γε νόον.]

40. *ΣΙΚΕΛΙΔΑΝ.* Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα, καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα· οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, [τὸν ἐπιγράμματα γράψαντα,] ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὗ δοκεῖ ἀκουστὴς γεγονέναι. [Ὁ Θεόκριτος Σικελίδας δὲ ἐκαλεῖτο πατρωνυμικῶς· ἦν γὰρ Σικελοῦ, οὕτω καλουμένου, υἱός.] ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ἤ, ὥς ἔνιοι, [1] Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41. *ΒΑΤΡΑΧΟΣ.* Ἤγουν, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφούς, οὐδαμινός εἰμι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς· ἤγουν, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτούς, οἵαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ὠνόμασται, βοάτραχός τις ὤν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43. Ταύτην σοι ἔφη τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ *ΕΦΑ* μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Λυκίδα.

44. *ΠΑΝ.* Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διός, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς· ὡς καὶ Ὅμηρος· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλόν, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

[10] ἡμαρτημένως κ. τ. λ.] Scribit Heinsius (Lectt. Theocr. p. 340): ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ἄλλος· ἕτερος γὰρ ἐκ δυοῖν, ἄλλος ἐκ πλειόνων. Aliter Casaubon. p. 261. (p. 96. Reisk.). Conf. etiam Kœn. ad Gregor. p. 268. ΤΑΧ' ΩΤΕΩΣ ἐξημαρτημένως ἐξήνεγκεν. οὕτερος ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον διὰ τῆς μουσικῆς ὠφελήσει. Vat. 3.

[1] Ῥόδιος] Ῥόδιος ποιητὴς υἱὸς Τηλεφίλου Vat. 3. ποιητὴς etiam e cod. Laur. 46. enotavit Warton.

45. ΤΕΚΤΩΝ. Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ΕΡΕΥΝΑι, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἶσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασὶν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὥς μοι καὶ τέκτων] οἷον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ὠρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα, συνθέτως, ὅ ἐστι, βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ καὶ τέκτονα, ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μέγεθος ἔχοντα τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ὠρομέδοντος τοῦ τῆς [2]νήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν οὐρανόν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ὠρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ οὗ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς προϊὼν οὗτος λέξει. Ἄλλως. Ὠρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο· οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθές· Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον ἶσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει Μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς, διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες] Τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπεναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι· τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

50. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Ἄλλως ἀρξάμενος ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὗτος· ὦ Σιμιχίδα, καὶ ἐγὼ μὲν ᾄσω τὸ μελύδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὅρα, εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ΕΣΣΕΤΑΙ. Ἑαυτὸν παρεισάγει Λυκίδας Μιτυληναίου τινὸς ἐρῶντα, καὶ τούτῳ εὐχόμενον. ᾄδει οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὠρίων εἰς Ὠκεανόν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ τὸν Λυκίδαν τοῦ ἐρᾶν παύσῃ. [Ἄλλως. Τὸν Λυκίδαν ὁ Θεόκριτος εἰσάγει ἐρῶντα τοῦ Μιτυληναίου παιδὸς Ἀγεάνακτος, ὅθεν καὶ εὔχεται ἵνα εὔπλο . . . κἂν χειμῶνι νότος τὴν θάλατταν διαταράσσῃ, καὶ τῶν ἐρίφων δυνόντων, σφοδροὶ χειμῶνες γίνονται.]

53. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ ἑσπερίοις· τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίγνονται, τουτέστι, δύνουσι τὴν ἑῴαν δύσιν, ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα· καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων [ἐπὶ τῷ ὠκεανῷ τοὺς πόδας ἔχει· ἤγουν, καὶ ὅτε Ὠρίων] δύνει τὴν ἑῴαν δύσιν. δύνει δὲ οὗτος τὴν ἑῴαν δύσιν μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς. Ἄλλως. Ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις] δυνόντων

[2] νήσου] [Νάξου] νήσου Vat. 3. 4.

γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, [τὸ πέλαγος] νότος ταράσσει· ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες· καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, κἂν χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἑσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ὠρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· κατασταθήσεται δέ φησιν ὁ χειμὼν καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τοῦ ἐρᾶν παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δέ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57. Χ' ΑΛΚΥΟΝΕΣ. Ἀλκυὼν θυγάτηρ μὲν [3] Αἰόλου καὶ Κανώβης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Νηρηΐδων Λευκοθέην, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην. ἀλκύονες οὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Ἀντίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράσκουσιν αἱ ἀλκύονες, κήρυλοι καλοῦνται· [4] Ἀριστοτέλης δὲ διῄρησεν ἀλκυόνα καὶ κήρυλον καὶ κορώνην· οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄῤῥενα τούτων κήρυλοι καλοῦνται· ὅπερ ἀληθές ἐστι. θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς [5] νεοττεῦον. τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ. δεκατέσσαρες δὲ ἡμέρας φασίν, ὅταν γεννᾷ, περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας, ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟΡΕΣΕΥΝΤΙ. Καταστορέσουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἐάν με τοῦ ἔρωτος ἐξέληται, τὸν Λυκίδαν.

58. ΦΥΚΙΑ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἢ φύκος ἐστὶ τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γενομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι· ἕτεροι δὲ φυκία φασὶ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Ἐπανάληψις τοῦτο. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν τικτουσῶν στορέννυται ἡ θάλασσα. ΓΛΑΥΚΑΙΣ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηΐδας φησὶ διὰ τὸ ἐν θαλάσσῃ διάγειν· οὐ γάρ εἰσι γλαυκαὶ τὸν χρῶτα. λέγει δὲ Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60. ΕΦΙΛΑΘΕΝ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Ἀγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά, ἀπὸ τοῦ ὠρῶ τὸ φυλάσσω.

63. ΑΝΗΘΙΝΟΝ. Εἶδος ἄνθους τὸ [6] ἀνήτινον. ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἀνήτινον, παρὰ τὸ ἄνω τείνεσθαι, ἤγουν ἵεσθαι. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, η· ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΝ. Πτελέα τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸν ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν· ἢ τὴν ἐν

[3] Αἰόλου] Μαινολου et Μανωρης Vat. 3. Mox pro Μύνδιος Vat. 3. 4. Μυνδου, et Vat. 3. Παλαιμναν pro Παλαίμονα.

[4] Ἀριστοτέλης] Histor. Animal. viii. 3. περὶ δὲ τὴν θάλατταν, καὶ ἀλκυὼν, καὶ κήρυλος, καὶ αἱ κορῶναι δὲ νέμονται ἁπτόμεναι τῶν ἐκπιπτόντων ζώων.

[5] νεοττεῦον] Cod. Laurent. 46. βιοτεύει.

[6] ἀνήτινον] ἄνηθον legendum est et hic et paulo post, ubi recte Warton. in textu habet, πᾶν ἄνθος ἄνηθον. De hujus loci breviloquentia vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 34.

ἀναδενδράσι δρόσον, παρ' ὅσον ταῖς παρακειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. [7] Ὅμηρος· Πτελεὸν καὶ Ἕλος. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἳ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66. ΚΥΑΜΟΝ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙΒΑΣ. Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα μέχρι πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἔς τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμποῦς. ΣΤΙΒΑΣ δέ ἐστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΥΖΑ. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ὑποστρωννύουσι τὸ φυτόν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται [8] ἀνθέρικος. καὶ Ἡσίοδος· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδελὸς ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος· Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛΥΓΝΑΜΠΤΩ ΤΕ ΣΕΛΙΝΩ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι οὐλόν ἐστιν, ὡς καὶ καμπάς τινας ἔχειν.

69. ΜΑΛΑΚΩΣ. Ἤγουν ἡδέως, [9] ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀθρόως, οὐ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπωμάτων.

70. ΕΣ ΤΡΥΓΑ. Ἤγουν μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου. τρὺξ δὲ κυρίως ὁ νέος οἶνος λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὸν τρυγίαν λέγει.

71. ΑΥΛΗΣΕΥΝΤΙ. Ἀντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ δι' αὐλοῦ μέλπειν· ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησεῦντι ἀντὶ τοῦ ᾄσουσι. ΑΧΑΡΝΕΥΣ. Ἀττικός. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

72. ΛΥΚΩΠΙΤΑΣ. Ἤγουν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ ὁ ἀπὸ Λυκώπης· ἡ δὲ Λυκώπη πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου· Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκωπίτας, ἐκ Λυκωπέως ἔχων τὴν κλῆσιν. ΤΙΤΥΡΟΣ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασι λέγεσθαι.

73. ΞΕΝΕΑΣ. Ὄνομα κύριον, ὡς τὸ Κινέας. ἀπέδοσαν δέ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται τῆς ξανθᾶς, ὡς ἔν τισιν. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν [10] ἡ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74. Χ' ΩΣ. Τὸ πᾶν· καὶ ὅπως περιήρχετο τὸ ὄρος ζητῶν αὐτήν. καὶ

[7] Ὅμηρος] Iliad. ii. 594.—Πτελεην ελαιος Vat. 3.

[8] ἀνθέρικος] Conf. Arnaldi Lectt. Gr. i. iii. p. 14. Schol. Theocr. i. 52.

[9] ἐν ἀναπαύσει] καὶ ἀνπνευστί Vat. 3. 4. quæ vox quamquam non occurrat, tamen Wartono inter dicta convivialia esse potuisse videtur. Nam et alia ejusmodi adverbia habebant potantibus familiaria, similiter formata et terminata, ut πιεῖν ἀμυστί. Denique Wartono duo Scholia in duos versiculos scripta videntur hic coaluisse, ut locus ita sit constituendus: v. 69. ΜΑΛΑΚΩΣ. ἤγουν ἡδέως. V. 70. ΑΥΤΑΙΣΙ ΚΑΛΥΚΕΣΣΙ. ἀναπνευστί, ἀθρόως. Vat. 3. 4. totum Scholion ad v. 70. referunt; et post ἀναπνευστὶ adjiciunt ἐν αὐταῖς sc. καλύκεσσι. Tamen pro ἀναπνευστὶ potius ἀπνευστὶ erit scribendum.

[10] ἡ Ξενέα] η ξενια η νυμφη Vat. 3.

ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἵ τινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἱμέρα· ὁπηνίκα ὡς χιὼν διεῤῥεῖτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἷμον τὰν ἐπιπολὺ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τὸν Καύκασον τὸν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75. ἹΜΕΡΑ γενικὴ πτῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας καὶ πηγὴ καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76. ΑΙΜΟΣ, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθείας. καὶ ἡ Ῥοδόπη ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ [1]Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ· Ἄθως ἀνέτελλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ [2]Σοφοκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῶτα λημνίας ἁλός. ὠνόμασται δὲ ἀπό τινος γίγαντος Ἄθου, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν τῆς Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ τὸ πέλαγος ἐπωνόμασται.

77. ΕΣΧΑΤΟΕΝΤΑ. Τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Ἀετόν φασιν εἶναι ποταμόν, περὶ δὲ τοὺς τόπους τοῦ Καυκάσου ὄρους λάβρως φερόμενον, τὴν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστρεφεν Ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασὶν ὁ μῦθος.

78. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τὶς αἰπόλος καλούμενος Κομάτας· ταὐτὸ δέ ἐστιν εἰπεῖν Μενάλκας, τοῦ οἰκείου δεσπότου θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν διελθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὐρέα λάρναξ] [3]Λύκος φησὶ τῆς Θουρίας ὄρος θαλαμῶν, ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀλουσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος Ἀλουσίου ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότου θρέμματα βόσκων, ἔθυε συχνῶς ταῖς Μούσαις. οὗ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσταξεν ὁ δεσπότης, βουλευόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. παραδραμόντος δὲ διμηνιαίου χρόνου, παραγενόμενος καὶ τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ζῶντα κατείληφε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὗρεν. ἄνακτα δέ φησι τὸν δεσπότην.

79. ΚΑΚΗΣΙΝ. Διὰ τὰς κακοτροποὺς δυσσεβείας τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον

[1] Ἀπολλωνίῳ] Argon. i. 601.

[2] Σοφοκλῆς] "Sophocles apud Scholiast. Theocr. Eid. vii. 76. Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἁλός. ubi in MS. Genev. legitur: Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός. Optime βοὸς, ut est apud Eustath. ad Il. Ξ. p. 980. Suidam v. Ἄθως, et Etymol. M. p. 26. l. 16. Vide Salmasium Exerc. Plin. p. 129." Hæc Ruhnken. Epist. crit. ii. p. 284. ed. 1808.—Mox pro Ἄθου in Vat. 4. est ἀρχαίου.—Ceterum scholii ad v. 76. initium ex iis, quæ Wartonus ex cod. Laur. 46. attulit, sic corrigendum et supplendum videtur: Αἷμος καὶ Ῥοδόπη ὄρη Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως ὄρος Θετταλίας, ὃ διέκοψεν (pro ὅδε ἔκοψεν) ὁ Ξέρξης. Καύκασος, ὄρος Σκυθίας. ἐσχατόεντα δέ φησιν ἐν ἐσχάτοις μέρεσιν ὄντα.

[3] Λύκος] Antea legebatur Λύκιος. Correxit Toupius. Est Lycus Rheginus, historicus. Conf. de eo Thryllitsch. ad Tzetz. in Lycophr. v. 1206. Vide de hoc scholio Valcken. ad Idyll. i. 22.—Mox pro συχνῶς est ἐπὶ συχνὰ in Vat. 4.—Proxima sic emaculanda videntur: ἐν τούτῳ διδάξαι ὁ δεσπότης βουλόμενος —. Pro Μοῦσαι Vat. 3. 4. θεαί.

[4]ἐξέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἄνακτα εὐλαβουμένη, εἰδυῖα ὅτι οὐ πείσει ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ διακορηθῆναι λέγουσα.

80. ΩΣ. Ὅπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἁπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν ΚΕΔΡΟΝ, [ἤγουν] τὴν λάρνακα, ἥ τις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν ΗΔΕΙΑΝ διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. ΣΙΜΑΣ καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γοῦν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγγος, σίμβλον καλοῦμεν, ὅπου τὸν κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμόβολόν τι ὄν.

82. ΟΥΝΕΚΑ. Ἤγουν διότι ἔχεε κατὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἡ Μοῦσα γλυκὺ νέκταρ· ἤγουν, διότι ἦν ἄριστος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ᾄδειν ἐποίησαν, ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτατον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ ΝΕΚΤΑΡΟΣ ὑπερβολικήν τινα μελιχρότητα· ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ ΧΕΕ ΝΕΚΤΑΡ, ἐπὶ ἀορίστου τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχεα. ΝΕΚΤΑΡ τὸ τῶν θεῶν πόμα· ἀμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚΑΡΙΣΤΕ. Τὸ πᾶν· ὦ μακαρισμοῦ ἄξιε Κομάτα, σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες, καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος χρόνον μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ ἔαρος, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ΕΞΕΠΟΝΑΣΑΣ, ἢ ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ· γράφεται γὰρ καὶ οὕτως· ἤγουν, μετὰ πόνου διήνυσας. εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ΕΠ' ΕΜΟΙ. ἤγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται, [5]οὐχὶ κεράσταν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤΕΚΛΑΣΘΗΣ. ἡ κλεὶς παρὰ Δωριεῦσι κλὰξ λέγεται, ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης.

85. ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ. Γράφεται καὶ ἐξεπόνασας. τινὲς τὸν ὅλον ἐνιαυτόν. δύναται [6]οὕτως οὐ πάντως τὸ δωδεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. διαιρεῖται δὲ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἔαρ ὁ Θεόκριτος ΩΡΙΟΝ εἶπε· τουτέστι τὸν τριμηνιαῖον καιρόν. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ χρόνου. ἢ εἰς ὥρας παρεγένου, ἢ εἰς δύο μῆνας τοῦ ἔαρος.

86. ΑΙΘ'. Δωρικὸν τὸ αἴθε, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε· ἔστι δὲ ἐπίρρημα εὐκτικόν. τὸ δὲ ΗΜΕΣ ἀντὶ τοῦ εἶναι Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν· ἵνα ἐγὼ τὰς καλάς σου αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων· σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδέα μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατέκεισο, θεῖε Κομάτα· καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὖθις καὶ ἐγὼ τοιαῦτα ἐφάμαν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔφην.

92. ΝΥΜΦΑΙ. Ἐν εἰρωνείᾳ, ὡς πρὸς αἰπόλον. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν αἱ Μοῦσαι. εἰ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούει Μούσας. οὕτω γὰρ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλοῦσιν.

93. ΖΗΝΟΣ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν οὐρανόν.

[4] ἐξέθηκε. μετέθηκε scribit Toup. ut Idyll. iv. 34.

[5] οὐχὶ κεράσταν κ. τ. λ.] Hæc depromta ex Theocriti Syringe. Pro θρέψατο Vat. 4. ἐφάψατο.

[6] οὕτως] οὗτος Vat. 3.

94. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτό ἐστι κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ᾄδειν ἄρξομαι· ἀλλ' ἐπάκουσον. ΟΤΤΙ Κ' ΑΕΙΔΕΙΝ. Τὸ ὅ, τι κ' ἀείδειν, γράφεται καὶ ᾧ τυ γεραίρεν ἔν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' οὗ, ἵν' ᾖ γενική. τὸ δὲ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ ὃ μέλλω λέγειν, παρὰ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95. ΕΠΕΙ. Ἐπεὶ φιλῇ ὑπὸ τῶν Μουσῶν· τουτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶς. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΕΠΕΠΤΑΡΟΝ. Καθὸ τῶν πταρμῶν οἱ μέν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ φησιν αὐτὸς σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πταρμόν φησιν. Οὐχ ὁράας, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρεν. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητής φησι· τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον. τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρος. τὸν δὲ πταρμὸν ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ.

98. ΩΡΑΤΟΣ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρί, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχνων, τουτέστιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ τοῦ Σιμιχίδα φίλος ὢν ἤρα παιδός. ᾔδει δὲ καὶ ἠπίστατο αὐτοῦ τὸν ἔρωτα Ἄριστις ὁ κιθαρῳδός. ὄνομα δὲ [7]τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ Φιλῖνος.

99. Τὰ περὶ Ἀρίστιδος διὰ μέσου κεῖται. τὸ δὲ ἑξῆς· οἶδεν ὁ Ἄριστις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος, καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ φησι τὸν Ἄριστιν οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδοῦντα ἰδὼν ἀποστραφήσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄριστις ὁ κιθαρῳδός, ὁ ἀγαθὸς ἀνήρ, [8]ὁ μέγα ἄριστος, ὃν ᾄδειν σὺν φόρμιγγι οὐδὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀστέων, ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἡ ΤΠΟ τὸ ἐντός δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ' ΑΡΙΣΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριστος. ποιητῶν δὲ καὶ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως. [Ἄλλως. τοῦτον δέ φασι τὸν Ἀρίστιδα.]

101. ΜΕΓΑΙΡΟΙ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφοιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς τῷ φθονεῖν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμψεως· ὡς παρ' [9]Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκτείνειν φθόνος Γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε.

103. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. [Καὶ Καλλίμαχος· Πὰν Ὁμαλϊητὴν τρύπανον αἰπολικόν.] Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς [10]Ἔφορος, καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν [1]Ὁμολωΐων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὁμο-

[7] τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ] Pro his est τοῦ παιδὸς in Vat. 4. Cod. Laur. 46. omittit παιδί, quod probat Wartonus.

[8] ὁ μέγα ἄριστος] Pierson. ad Mœrin v. ΙΣΘΜΙΟΝ, legit μέγ' ἄριστος, ut in textu. In nonnullis Vat. deest μέγα.

[9] Εὐριπίδῃ] Hecub. 288.

[10] Ἔφορος] Ευφορος Vat. 3.

[1] Ὁμολωΐων] Antea legebatur Ὁμόλων Theocr. Schol. (in Vat. 3. μηρων). Primus emendavit Meursius in Græcia Feriata. Pauca de hoc festo novimus. Conf. Dorvill. Obs. Misc. Nov. T. iii. p. 159. quem citat Schneider ad Pind. fragm. p. 41. ed. Heyn. —Pro ἢ est ἄλλως in Vat. 3.—Aristodemi meminit etiam Schol. Apollon. Rh. ii. 906.

λος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραστῇ. ὁ νοῦς· ὃν, παῖδα δηλονότι, δι' ἐμὴν χάριν, ὦ Πάν, ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέραστον χωρίον τοῦ Ὁμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὅμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Ἀράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις, ἀντὶ τοῦ ἄγων ἔμβαλε. λέγω, εἴτε ποτὲ Φιλῖνός ἐστιν ὁ τρυφερός, εἴτε τις ἄλλος.

105. *ΜΑΛΘΑΚΟΣ* ὁ τρυφερός, [ἁπαλός,] ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δέ ἐστι κηρὸς [2]ἀμόργῃ συνεψημένος. χρίουσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. ἀφ' οὗ διὰ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. *ΚΗΝ.* Καὶ ἐὰν μὲν τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, εἴθε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή φασιν ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐσθίουσιν. Ἄλλως. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ δὲ τοὐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνουν, παρόσον [3]ὡρίων τῆς θήρας ἐπιστατεῖ. Μούνατος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι. Χῖοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐσθίουσι. Διό φησι· κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. *Εἰ δ' ἄλλως, ὦ Πάν, τὰ κατὰ τὸν Φιλῖνον τελέσειας, καὶ μὴ βούλει συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης.* τὸν δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβούσης ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πὰν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα, τούτου ἐρασθεῖσα ἡ Πηνελόπη καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχευθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110. *Κνίδη* ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

111. *ΗΔΩΝΩΝ.* Ἔθνος Θρᾴκης. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς τρόπον τινὰ ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρᾳκικόν· ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται. δυσχείμερον γάρ ἐστι. παρὸ καὶ τοὺς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112. *ΕΤΡΟΝ.* Ἀλκαῖός [φησιν]· [4]Εὖρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. *ΒΛΕΜΥΩΝ.* Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος οὐδαμῶς ἐστὶν ὁρατός, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος.

[2] ἀμόργῃ] *amurca.* Antea legebatur ἀμόλγῃ. Correxit Toupius. Pro συνεψημένος est συμμεμιγμένος in Vat. 4. Pro ἔκλυσιν in Vat. 3. ἐκκλησίαν.

[3] ὡρίων] Toupius scribit ὕρειος ὤν. Pan deus montanus, et venationi præsidet. Heinsius L. Th. p. 345. θηρίων. Idem mox ἔνιοι pro Χῖοι ibid.

[4] Εὖρος] Ἕβρος Vat. 4.

ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον. Ἄλλως. Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρουν· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθέατον εἰπὼν εἰς τοὺς Βλέμυας. οὐκέτι γινώσκεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάχην ἔκτισε [5]Ναυκράτιν. ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαίως, ὅ ἐστι κατὰ συστροφήν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι κατ' ἔτος πλημμυρῶν, ὡρισμένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλούμενος αὐτούς, καί φησιν· ὦ μήλοις [ἐρευθομένοισι] ὅμοιοι Ἔρωτες, τουτέστι, ἐρυθροί, Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρασθῆναι ποιήσατε τὸν Φιλῖνον. Ὑετὶς δὲ καὶ Βυβλὶς ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. [Ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀφροδίτης.] Μιλήτου γάρ φασι καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες [6]Καῦνος καὶ Βυβλίς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Καῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος.

116. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, [7]ἢ τοξεύετε δι' ἐμὴν χάριν τὸν ἐπέραστον Φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ ΔΥΣΜΟΡΟΣ, ἤγουν ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. Ἀπίου χαυνότερος, ἀσθενέστερος, γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121. Τὸ καλὸν ἄνθος σου· ἤγουν ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σου διαῤῥεῖται, φθείρεται.

122. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς, Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. Μηδὲ τοὺς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν, ἤγουν καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτούς. Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τοὺς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ [κοκκύσδων] λυπεῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρουρούντων τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλεγειναῖς. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολών, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω. πάλην δὲ εἶπε τὴν [8]προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησὶν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμὲν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων, Ἀράτου ἀντερασταί. παλαίστραν δὲ λέγει

[5] Ναυκράτιν] Correxit ita Toupius. Antea Εὐκράτιν. Pro λαίως λειως Vat. 3. 4.

[6] Καῦνος] Vulgo Δαῦνος. Corrigunt Koehler. et Toupius. Quid quod jam in margine edit. Brubach. Καῦνος typis exscriptum est.

[7] ἢ] ἤγουν Vat. 2.

[8] προσκαρτέρησιν] κακοπάθειαν Cd. Laurent. 46.

τὸν ἔρωτα τοῦ παιδὸς καὶ τὴν κακοπάθειαν. ὁ Μόλων ὀνομαστικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολὼν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τοῦ μετερχόμενος.

126. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω, καὶ γραία, ἥ τις ἐπᾴδουσα τὰ μὴ δεξιῶς ἡμῖν προχωροῦντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα κατέχοι. [ΓΡ. Παρὰ Δωριεῦσι ἡ μὲν α συλλαβὴ ὀξύνεται, ἡ δὲ δευτέρα μηκύνεται.]

127. Ἥ τις δι' ἐπαοιδῶν τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. ΦΘΥΖΕΙΝ δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι, ὅταν ἐπᾴδωσιν, ἐπιπτύειν. τινὲς δὲ, ὀλίγῳ χρόνῳ συμπαροῦσα.

128. ΤΟΣΣ' ΕΦΑΜΑΝ. Τόσα ἔφην. Ο ΔΕ. Αὐτὸς δέ φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο, διὰ τὴν μουσικὴν ᾠδήν, ἣν ᾖσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ εἶναι, ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λαγωούς. ΑΔΥ. Ἡδέως γελάσας, καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῶν μουσῶν, τουτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι, τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130. ΠΥΞΑΣ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κῴων γενομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Πύξιος λέγεται· ἤγουν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἢ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' οὗ καὶ Πύξιος Ἀπόλλων καὶ Πάν. ἤγουν Φύξα τις ὤν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν Ἡρακλῆς, αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κῴων.

133. Ἔξωθεν δεῖ παραλαμβάνειν τὸ παραγενόμενοι κατεκλίθημεν. ΣΧΙΝΟΙΟ. ἤγουν ἀπὸ σχίνου γενομένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

134. ΟΙΝΑΡΕΟΙΣΙ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν πεπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135. Πολλαὶ δὲ αἴγειροι καὶ πτελέαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ΕΔΟΝΟΥΝΤΟ, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο. [Τὸ δὲ μετὰ τάσεως· ἐπὶ διαιρέσεως γὰρ σχηματίζει τὸν λόγον.]

138. ΣΚΙΕΡΑΙΣ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ΟΡΟΔΑΜΝΙΔΑΣ δὲ παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μούνατος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως. ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων· ὡς ἐν τούτοις· [9]πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους Κέκλασμαι. ΑΙΘΑΛΙΩΝΕΣ οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γάρ ἐστι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, ΠΟΝΟΝ ΕΙΧΟΝ, ἤγουν ἐπόνουν ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139. Ἁ Δ' ΟΛΟΛΥΓΩΝ. Ἡ χελιδὼν ἢ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγών, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα

[9] πάντας κ. τ. λ.] Versiculus hic est pars Epigrammatis, quod integrum adscripsit in Animadvers. Toupius, quem vide.

ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζώων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών· στάζω, σταγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών· πλάσσω, πλαγών· κοκκύζω, κόκκυξ.

141. *ΑΚΑΝΘΙΣ* δὲ ὄρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλίς, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρός φασι διατρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο [10]νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίθου καὶ [1]ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. *ΠΙΟΝΟΣ*. Κατὰ πολὺ πλουσίου· ἤγουν, εὐκάρπου· ἢ πίονος, λιπαροῦ, [μεγάλου,] λαμπροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. *ΟΧΝΑΙ*. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. *ΒΡΑΒΥΛΑ* τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ ἔφη τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς περικρεμάννυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ τὰ σπλάγχνά ἐστι, τὰ δὲ σπλάγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς.

147. [2]*ΤΕΤΡΑΕΝΕΣ*. Ἤγουν τετραετὲς Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.

148. *ΝΥΜ*. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτάς, ἀπὸ Κασταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι. *ΕΧΟΙΣΑΙ*. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασός, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

149. *ΦΟΛΩ*. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τοῦ Φόλου. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδολεσχίαν δὲ ἔχει τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου, ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων καὶ Φόλος, ὑφ' οὗ ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέντοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριστήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινομένου παρ' αὐτῷ εἰς τὸν Ἥφαιστον. Φόλῳ δὲ ἀντὶ τοῦ Φόλου. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ου δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. *ΝΕΚΤΑΡ* δὲ διὰ τὴν ἡδονὴν τὸν οἶνον εἶπε τοῦ Ὀδυσσέως. τὸ δὲ *ΧΟΡΕΥΣΑΙ* τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδου μετήνεγκε.

151. *ΑΝΑΠΟΣ* ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας· οἱονεὶ ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν

[10] *νῦν*] *γοῦν* Vat. 4.

[1] *ἀκανθίδος*] Reponendum cum Heinsio (p. 345.) *ἄνθου* ex Aristotele, cujus hæc sunt verba: *λέγεται δ', ὅτι αἰγίθου καὶ ἄνθου αἷμα οὐ συμμίσγεται ἀλλήλοις.*—In scholio ad v. 143. *ὀσφραντικῶν* Reinesius mutat in *γευστικῶν*.

[2] *Τετράενες*] Locum mutilum ita restituit Toupius: *Τετράενες. ἤγουν τετραετές, Ἀττικῶς. Ἕνος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.* Conf. Etym. M. v. *Ἄφενος* p. 177. 53. et notata ad Gregor. Cor. p. 273. *Τὸ γὰρ ἔτος ἕνος κατά τινας.* Valcken. ad Ammonium, iii. 9. p. 197.

Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων ὄρη ἔβαλλε· ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς [3] Δημήτριός φησι, τοὺς πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπῃ φιλότης.

154. ΔΙΕΚΡΑΝΩΣΑΤΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ διεκεράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε. ἢ ἐπηγάσατε. ὤϊξεν ταμίη, ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ' Ὅμηρον.

155. ΔΑΜΑΤΡΟΣ ΑΛΩΑΔΟΣ. Ἡ Δημήτηρ παρὰ τὴν ἀλωὰν ἀλωῒς καὶ ἀλωὰς λέγεται. ΣΩΡΩ. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρόν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ [4] Τριπτολέμου.

156. ΠΑΞΑΙΜΙ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τοὺς καρποὺς καὶ σωροὺς ποιήσαντες, τὸ πτύον πήσσειν. ΑΥΤΗΣ δὲ λέγει τὸν σωρόν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛΑΣΑΙ. Ἱλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157. [5] ΔΡΑΓΜΑΤΑ, τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωροὺς ἢ τοὺς θημῶνας. τὴν Δήμητράν φησι μὴ μόνον ἀστάχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν· διὰ τοῦ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ δὲ τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ χερσί· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η.

2. Ὁ Μενάλκας, ὥς φασι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βοῦς νέμοντι.

3. ΑΜΦΩ. Ἀμφότεροι οὗτοι ἦσαν πυῤῥότριχες, ἀμφότεροι δὲ ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορῤωτέρω· ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω· ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν δεδιδαγμένοι. ᾄδειν δέ ἐστι τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν. [ΠΥΡΡΟΤΡΙΧΩ. Ἡ εὐθεῖα ὁ πυῤῥότριχος, ὡς ὁ μάρτυρος, ὁ φύλακος. Τῶν Ἰώνων δὲ τοῦτό ἐστι τὸ τὰς γενικὰς ποιεῖν εὐθείας.]

6. ΜΥΚΗΤΑΝ. Ἀντὶ τοῦ μυκητῶν. ΕΠΙΟΥΡΕ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος· [6] ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. καὶ ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων. διατείνομαί σε νικήσειν ἐγὼ ᾄδων κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τούτου τοῦ λόγου· ὦ Μενάλκα συρικτά, ἤγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδώς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. οὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως διατεθείης· ἢ οὐδ' εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδὲ ἐὰν ἀποθάνῃς, ἢ ἐὰν ἀπάγξῃ.

11. ΧΡΗΣΔΕΙΣ. Θέλεις οὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι καὶ ἔργοις μαθεῖν, ὅτι σοῦ καλλίων εἰμὶ δηλονότι. θέλεις καταθεῖναι ἆθλον; ΑΕΘΛΟΝ τὸ διδό-

[3] Δημήτριος] De Elocut. cap. 115. Pro φιλότης suspicatur Φιλητᾶς Toupius in fine Addendor. p. 410.

[4] Τριπτολέμου] Excidit nomen *Sophoclis*. Nam Triptolemus Sophoclis fabulæ nomen est.

[5] Δράγματα] Conf. de hoc scholio Kœn. et in primis Bastium ad Gregorium Corinth. p. 362 sqq. Wartonus supplet: ΔΡΑΓ. Δράγματα τὰ πλεκώματά φησι. ΜΗΚΩΝΑΣ. τοὺς σωροὺς ἢ τοὺς θημῶνας.

[6] ὅς τοι ὑῶν] ὅστ' οἴων Vat. 4.

μενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα· ἐνταῦθα δὲ ἆθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήν.

26. ΤΗΝΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λευκός, [7]ὃς ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον] λείπει τὸ σκόπει, ἵν' ᾖ· σκόπει ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ τρόπῳ, τὸν αἰπόλον ἐκεῖνον. ΦΑΛΑΡΟΣ δὲ ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. Πρῶτος δ' οὖν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ΙΥΚΤΗΣ. Καλλίμαχος· ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. ΛΑΧΩΝ καὶ κληρωθείς· ἀφ' οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. [8]ἰΰκτης δὲ παρὰ τὸ ἰύζω ἰύξω, [ἤγουν, συρικτής.] Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις ἤγουν, ἰΰκτα ἀντὶ τοῦ ἰΰκτής· ὡς τὸ νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν· κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕΙΤΑ δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βουκόλοις ἁρμόζουσαν ὁ Δάφνις διαδεχόμενος ᾖδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον ἡρωϊκὸν καὶ ἡρωελεγεῖον.

33. ΑΓΚΕΑ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος, ποιητικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθος. Ἄλλως. γλυκύτης τὸ σχῆμα, ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ, τὰ συγκεκλασμένα οἷον. ΘΕΙΟΝ δὲ ΓΕΝΟΣ τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ, ἢ ἐκ Διός, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄγκεα καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεούς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μείνωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀεικίνητοι τυγχάνουσι, παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙ ΤΙ. Εἴ τί που μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ᾖσέ ποτε ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπιστάμενος. [ΠΗ. περισσὸν τὸ πῆ· διὸ ὀξύνεται· οὐ γὰρ ἴδιον ἔχει τὸν τόπον.]

35. ΕΚ ΨΥΧΑΣ. Ἤγουν ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τις τόδε, ἤγουν, ἑκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος· οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινί, καὶ οὐχ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν κατὰ μεταφοράν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36. ΕΛΑΣΣΟΝ. Ἐμοῦ δηλονότι. ΕΧΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἐχέτω.

37. ΓΛΥΚΕΡΟΝ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ ΑΙΠΕΡ ΟΜΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἴπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν, ἐπεὶ τὸ ΤΙ ἀορίστως λεγόμενον πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει.

41. Πανταχοῦ ἔστιν ἔαρ, ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ΕΝΘΑ, τόπον ἕνα δηλοῖ τινά· ἀορίστως δὲ λεγόμενον πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδοται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ· κήν τι Μενάλκας τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τὶ, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο

[7] ὃς ἔκρινεν] ὃς cum Toupio addidimus. [8] ἰΰκτης] ἰΰκτας Vat. 3.

ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δέ εἰσι νομαί. νομός, ποιητικόν, νομή, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ *ΝΟΜΟΙ* ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομαί. ὅπου φησὶν ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἔαρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν καὶ αἱ βοτάναι. τὸ τε *ΠΑΝΤΗ* Δωρικῶς παντᾷ περισπωμένως. τὸ δὲ *ΟΥΘΑΤΑ ΠΗΔΩΣΙ* ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα. *ΤΡΕΦΕΤΑΙ* δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας, καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ νῶν [9] μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ *ΤΑ ΝΕΑ* καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὔξονται. παντᾷ δὲ γάλακτος οὔθατα] πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτός εἰσι πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

45. *ΕΝΘ.* Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαίνῃ, πάντα αὔξει, καὶ σμήνη, [καὶ δένδρα,] καὶ θρέμματα· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. *ΧΩ.* Καὶ ὁ τὰς βοῦς βόσκων αὐότερος, ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὖος, ἤγουν ξηρός· καὶ αἱ βόες αὖαι.

49. *ΑΝΕΡ.* Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν τὸν τράγον φησίν. *Ω ΒΑΘΟΣ.* Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

51. *ΕΝ ΤΗΝΩ.* Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων. *ΙΘ'.* Ὦ κολοβὲ τράγε ἄπελθε ἐκεῖ, ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀνεστρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερηφάνηθι διὰ τὴν τῶν τράγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς, ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκαν. Μίλω δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν [10] οὐχ ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων. Ἄλλως. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν οὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτά, δεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ· ἐν ἐκείνῳ γὰρ, τῷ ὕδατι δηλονότι, ἐστὶν ἐκεῖνος, ἤγουν ὁ Μίλων. Ἴθ' ὦ κόλε] ἄπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἀκέρων, ἢ μικρὸν τοῦτο λέγει. [1] *ΚΟΛΟΣ* γὰρ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. Μή μοι εἴη ἔχειν οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον· μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βοσκόμενα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. *ΤΑΛΑΝΤΟΝ* δὲ ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα· ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον.

[9] *μαζῶν*] *οὐθάτων* Vat. 3.

[10] *οὐχ ὁ Μίλος κ. τ. λ.*] Sic verba ordinavit Heinsius p. 348. quum antea ita legerentur: *οὐχ ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος.*

[1] *κόλος*] Conf. de hoc vocabulo etiam Arnaldi Lectt. Gr. p. 83.

55. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν καὶ λέγει, ἀλλὰ εὐφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐκ ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἑρμησιάναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκου. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών· πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά· πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ΥΣΠΛΑΓΞ, ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ [2]κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡΟΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερόν, παρθένου τρυφερᾶς πόθος.

59. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔσχον, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραστής.

61. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ ΔΙ' ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ) οἱ παῖδες ἐτραγῴδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν προηγουμένως ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63. Ἐγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν ΤΟΚΑΔΩΝ ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

65. ΛΑΜΠΟΥΡΕ. Ὄνομα κυνός, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐράν, ἢ πυῤῥάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων, ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι· ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὅμοιοι. λαμπουρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘΥΣ ΥΠΝΟΣ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεόκριτος ἔσχε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β τῆς Ἰλιάδος· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ ΠΑΙΔΙ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσήκουσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥαθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔνηβοι κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥστε καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις οὐ φροντὶς αὐτοῖς.

67. ΑΠΑΛΑΣ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε [3]ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς, ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη ΦΥΗΤΑΙ, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταὐτὸ συναπτούσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας, τουτέστιν, [5]εὐόφθαλμος ἢ συνετή. (λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ νύμφην.) ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε. οὐ περισσῶς δοκεῖ χρήσασθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς [6]ἐπέραστός τις ἐστίν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι δηλονότι, οὐ μόνον ἄλλους γυναῖκες ὁρῶσαι

[2] κάγκελον] κάγκελλον Vat. 3. Est Latinum *cancelli*.

[3] ἐνεργοῦσαι κ. τ. λ.] Ἐνεργεῖν τὴν ἔκφυσιν, *in herba carpenda exercitari*. Illustrat hanc formulam Toupius.

[5] εὐόφθαλμος] εὐόμματος Vat. 4. καὶ *Theocr. Schol.* συνετὴ Cd. Laur. 46. quod probat Warton.

[6] ἐπέραστός τις] Hoc τις addidimus ex Cod. Paris. 2758. vid. Schæfer. ad Gregor. Cor. p. 8.

N

ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τις ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. ΚΑΛΟΝ δὲ τὸν εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐστι συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας.

74. ΟΥ ΜΑΝ ΟΥΔΕ ΛΟΓΩΝ. γράφεται καὶ λόγον. οὐ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἡδύν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τὸν πικρόν, ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην· οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ, τουτέστιν, οὐδὲ σκαιὸν λόγον. ἀπεκρινάμην αὐτῇ οὔτε τῶν πρὸς τὸ λιπαρόν, οὔτε τῶν πρὸς ἡδονήν. [ΠΙΚΡ. Ὅπερ τὸ μὴ ἀποκριθῆναί με πικρὸν ἦν αὐτῇ. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων τὸ πικρὸν ἔχουσιν, ἵνα ᾖ, οὐ μὴν οὐδὲ ἀπεκρίθην αὐτῇ οὐδὲν πικρόν, ὡς λέγεται. εἰς ταύτην γὰρ καλῶς εἰποῦσαν οὐδὲν ἔδει πικρὸν ῥηθῆναι. Κρεῖττον ἂν εἴη εἰ τὸν πικρὸν γράφοιτο· ἀπαιτεῖ γὰρ καὶ τὸ μέτρον.]

84. Ἆθλον καὶ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἀπέκειτο, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα, ἤγουν τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. ΜΙΤΥΛΑΝ αἶγά φησι τὴν ἀκέρων. ΥΠΕΡ ΚΕΦΑΛΑΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. Οὕτως ὁ παῖς, ὁ Δάφνις, ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλατο, ἤγουν ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤΕΣΜΥΧΘΗ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμόν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜΦΑ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον [πόνῳ] τιτρώσκεσθαι.

93. [ΝΥΜΦ. ΑΚΡΗΒ. Νύμφην τὴν ξενέαν λέγει. Ἀκρηβος δὲ ὁ ἀρχὴν ἔχων τὴν ἡλικίαν.] ΝΑΙΔΑ. Ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν [7] Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλόντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μέν φησιν ἀπείπασθαι αὐτήν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι. ὡς πόκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποί φασιν αὐτὸν [8] τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον κατακρημνισθῆναι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ.

2. ΩΔΑΣ ΑΡΧΕΟ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα· ὡς καὶ Ὅμηρος·

[7] Σωσίθεος] Quod hic Scholiastes habet, ad Sosithei Daphnidem refert *Naekius* V. Cl. in Schedis Criticis. Conf. Acta Seminarii Regii Lips. Vol. II. p. 391.

[8] τυφλωθῆναι] τυφλωθέντα Vat. 4.

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. λέγει δέ· ὦ Δάφνι βουκολικῶς ᾆδε· σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3. [ΒΟΥ. Βουσὶν θηλυκῶς.] ΥΠΟ ΣΤΕΙΡΑΙΣΙ. Ἡ ὑπό ἀντὶ τῆς ἐπί, ἵν' ᾖ, ἐπὶ στείραισι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν ὥς τινες. ΣΤΕΙΡΑΣ δὲ εἶπε τὰς οὔπω τετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται, διὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ [9]ἐκλυόμενον· ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι γόνου.

5. ΜΗΔΕΝ ΑΤΙΜΑΓΕΛΕΥΝΤΕΣ. Ἄτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικῆς διαλέκτου· ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7. ΑΔΥ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόσχος, καὶ ἡ βοῦς, καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βουκόλος βοῶσι. καὶ ἐγὼ ἡδύ, μελουργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤΙ. Ἔστι δέ μοι πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος (ἡ γὰρ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐστιβασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ, τῇ κοίτῃ δηλονότι, ΝΕΝΑΣΤΑΙ, ἤγουν ὑπέστρωται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμαλῶν λευκῶν· ἀπὸ τοῦ νάω ἢ νῶ τὸ σωρεύω, ἅς τινας, τὰς δαμάλας δηλονότι, τρωγούσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου. ΣΚΟΠΙΑ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἔστι τινὰ ἱστάμενον τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι.

10. [ΤΑΣ. Τῶν βοῶν φησὶ αὐτοῦ τινὰς κατακρημνισθῆναι ἀπὸ τοῦ Λιβός. ἡ δὲ σύνταξις, ἀπὸ ἄκρας σκοπιᾶς.]

12. [ΦΡΥΓ. Φρυγανίζω, τὸ τὰ φρύγανα [10]τυγχάνω.]

13. ΑΚΟΥΕΙΝ. Λείπει τὸ παῖδες.

14. [ΜΕΝ. Ὁ ποιμὴν ἢ ὁ Θεόκριτος· μᾶλλον δὲ ὁ ποιμήν· οὐδὲ γὰρ φανερὸν τὸ πρόσωπον τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα.]

15. ΑΙΤΝΑ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε· ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην μητέρα θηρῶν· ἢ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ, καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΟΣΣ' ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας· ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα, ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ πολύ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία δαψιλής. [Εὐδαιμονοῦσι γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ πολὺ τοῖς ὀνείροις φανταζόμενοι πλούτου βάθος, καὶ δόξης μέγεθος δοκοῦντες ἔχειν.]

19. ΔΡΥΙΝΟΝ ΠΥΡ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. ΧΟΡΙΑ δὲ τὰ κυτάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παριστᾷ τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ [1]ἔγκατα πλήσαντες καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾷν, εἶτα

[9] ἐκλυόμενον] Ita Vat. 3. quemadmodum et Toupius mutabat ἐκλυομένων, quod antea legebatur. In vett. edd. adscribitur ἐκλυόμεναι.

[10] τυγχάνω] Forsitan συνάγω.

[1] ἔγκατα πλήσαντες] ἐν γῇ καταπλάσσοντες Vat. 4.

ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. [2] Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΗΓΟΙ οἱ βάλανοι. [εἶδος δρυός.] εἴρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. [3] εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε, φηγός, κιμερίς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔΟΣ, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. [4] οὐ μὲν δὴ νωδόν φαμεν αὐτό· ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμεν νωδόν, τόν ὀδόντας κτησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐστέρηται; ΑΜΥΛΟΝ δὲ λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν· ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ [5] σεσημένου καὶ ἀποπεπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τουτέστι, τοσοῦτο φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γὰρ ἐστι τὸ ἀμύλοιο. [Οὐκ ἔχω δὲ μικρὰν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ οὐδὲ νωδὸς ἀνὴρ καρύων, καὶ καρυδίων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο, ἤτοι πλακοῦντος. ἐν γὰρ τῷ πλακοῦντί εἰσι καὶ κάρυα.] Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν [6] σητανίων πυρῶν γενόμενος. ἄμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλου γενόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ΤΟΙΣ. Ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.

23. ΚΟΡΥΝΑΝ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν. βαρύτερον γὰρ ἐστι περὶ τὸ ἄκρον, ῥόπαλον δέ ἐστιν ἀμυντήριον, καὶ ἑτερόῤῥεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, ἥν τινα ἀγρὸς τοῦ πατρός μου ἀνέθρεψεν αὐτόῤῥιζον· ἥν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟΜΒΩ. Στρόμβος κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεστράφθαι. [Τούτου, φησὶν, τὸ κρέας αὐτὸς [7] ἐπασάμην μετὰ πέντε μερισάμενος.] ΕΚΕΙΝΩ δέ φησιν, ἤγουν τῷ Μενάλκᾳ, ἐχαρισάμην ὄστρακον στρόμβου, οὗ τινὸς τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον, ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου

[2] Κρατὶ] Hæc corruptissima, quæ sunt ex Cratini trochaicis, ita refingenda putat Toupius:

Κρατῖνος·
— Ἀρνὸς εὐτρόφου κρέας,
Χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. —

Mox αὐξάνεσθαι legitur in Vat. 4. pro αὔξεσθαι, et paulo post pro ὑπὸ τὸ πῦρ in Vat. 3. ὑπὲρ τὸ π.

[3] εἰσὶ δὲ κ. τ. λ.] Kœhlerus hunc locum sic emendat: εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη τέσσαρα, φηγός, κιμερίς, ἐτυμόδρυς καὶ ἁλιφλοιός. Lenius sic correxeris:—γένη πέντε, φηγός, ἡμερίς, ἐτυμόδρυς, πλατύφυλλος καὶ ἄκυλος· quanquam arbor πρῖνος vocatur.

[4] οὐ μὲν δὴ] Conf. de hoc scholio Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 636.

[5] σεσημένου] Koehler scribit σεσεισμένου et mox ἐξηραμμένου pro ξηραινόμενον.

[6] σητανίων] Sic scripsi pro eo quod antea legebatur σιτανίων. Toupius malebat ΣΑΤΙΝΩΝ, quæ vox Dorica non convenit Scholiastæ. Conf. Etymol. M. s. v. σητάνειοι πυροί, p. 711. 43. *Stephani* Thes. L. Gr. T. iii. p. 795. et de voc. ἄμυλος locum Dioscorid. L. ii. c. 123. a Koehleio citatum.

[7] ἐπασάμην] *comedi*. Correxit Toup. Antea legebatur ἐσπασάμην.

πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ στρόμβος τοσοῦτον, [8]ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚΟΛΙΚΑΙ. Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομέως, ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου. ὦ μοῦσαι, τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ' ἡμῖν ἐκφάνατε, μήπως μου ἐπὶ γλῶσσαν φλύκταινα φύηται. ἐκείνοις γὰρ εἴωθε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κρίνουσι.

30. Ὁ λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη. ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφυγδόνες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. ΟΛΟΦΥΓΔΩΝ δέ ἐστιν ἡ φλυκτώδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ [9]ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες, ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἧς τινὸς ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. οὔτε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθόν, γλυκύ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35. ΩΣ ΜΕΝ ΟΡΗΤΕ. Γράφεται καὶ οὓς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ οὓς μὲν ὁρεῦντι· τουτέστιν, οἷς μὲν ἐστὲ φίλαι, ὦ Μοῦσαι, χαίρουσιν· ἐκεῖνοι δὲ, οὕς τινας οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸν Ὀδυσσέα φησίν, ὅν τινα οὐ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα· τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συῴδεις γὰρ ἦσαν καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα [10]ζῶα.

36. [ΔΑΛΗΣΑΤΟ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξε. δαλεῖς γὰρ ἀμαθεῖς.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι.

1. ΕΡΓΑΤΙΝΑ. ἡ εὐθεῖα ὁ ἐργατίνης, καὶ κλίνεται τοῦ ἐργατίνου. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα. βουκαῖον οἱ μὲν τὸν θεριστὴν ἤκουσαν, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ καίνω τὸ κόπτω καὶ θερίζω, ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βοῇ, καὶ ᾠδῇ· [Τινὲς δὲ τὸν βουκόλον.] βέλτιον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νικάνδρου θηριακῶν κύριον ὄνομα τὸν βουκαῖον λέγει. ΟΙΖΥΡΟΣ δὲ ὁ ταλαίπωρος· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ὀϊζύς, ἡ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἑξῆς· ὦ ἐπίπονε καὶ ταλαίπωρε θεριστά, τί δὴ πέπονθας; οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὐθ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ οὔτε ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίζεις, θερισταῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχῃ.

2. ΟΓΜΟΝ. Ὄγμος κυρίως ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομή, ἤγουν ἡ αὖλαξ,

[8] ὅτι] Nonne ὥστε? [Cf. Schol. ad ι, 14. G. H. S.] Mox pro μέλος in Vat. 4. est μέρος.

[9] ὀλοφυκτίδα] ὀλοφλυκτίδα Vat. 3.

[[10] Imo ἄλογα. G. H. S.]

ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. Ἄλλως. ὄγμον τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν [1]ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἡ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή. καὶ ἔστιν ὄγμος οἷον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντο ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3. ΛΑΙΟΤΟΜΕΙΣ. Ἀντὶ τοῦ θερίζεις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ· δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. ΚΑΚΤΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙΛΑΝ. Δείλη ἑῴα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς [2]γενήσῃ κατὰ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν στίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ ΑΠΟΤΡΩΓΕΙΣ τοῦτο δηλοῖ. [Ἄλλως. ποταπὸς ἔσῃ προϊούσης ἡμέρας, ὅτι νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος; καὶ εἴπέρ σε καὶ τὸ καῦμα ἐκλύει περὶ τὴν δείλην;] Ἄλλως. πῶς φησὶν οὐκ ἀργότερος ἔσῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος, καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. ΑΥΛΑΚΑ δὲ τὸν ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑΜΑΤΑ. Τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψέ, καὶ μόλις θερίζων, ἢ ὁ καρτερικός, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγει· ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλελῦσθαι, ὀψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζοντα καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤΡΑΣ ΑΠΟΚΟΜΜ'. οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· ΑΤΕΡΑΜΝΟΥΣ γὰρ τοὺς σκληροὺς φασί, τοὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τειρομένας, καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα.

11. ΧΑΛΕΠΟΝ ΧΟΡΙΩΝ ΚΥΝΑ ΓΕΥΣΑΙ. Παροιμία τοῦτό ἐστιν ἐπὶ τῶν γευσαμένων [3]ἐφετοῦ τινὸς, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἥ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπόν φασι μαθοῦσα κύων σκυτοτρωγεῖν· ὥσπερ φησὶν ὁ γευσάμενος χορίου κύων δυσαποδίωκτός ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικοῦ πάθους γευσάμενος.

12. ΑΛΛ'. Σὺ μέν φησιν ἀπείρατος ἔρωτος τυγχάνεις· ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13. ΕΚ ΠΙΘΩ ΑΝΤΛΗΣ. Τουτέστιν, οὕτως ἐν περιουσίᾳ ζῇς, ὥστε σε καὶ ἐρᾶν. [4]ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, ἐκ περιουσίας, ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ δὲ οὐδ' ἅλις ὄξους ἔχω. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιουσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων φησὶ καὶ πλουσίων ἀπολαύεις

[1] ὄρχον] ὀρδίνιον Vat. 3. Vide scholion ad v. 5. Locus Homeri, qui mox citatur, est Iliad. xi, 68.

[2] γενήσῃ] ἔσῃ Vat. 3. 4.

[3] ἐφετοῦ] Vox ἐφετοῦ, quam hic usurpat Scholiastes, in rarissimis est. Est autem ἐφετόν, *quod summo studio appetimus et exoptamus.* Verbum cognatum (ἐφετῶς) agnoscit Polybius, lib. i. p. 134. *Toup.*

[4] ἢ] τοῦτο Vat. 4. Ex eodem codice proxima, quæ antea ita legebantur, ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω, correxi.

τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οἴνου κεραννύμενος πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται, ἅτε ἀργίᾳ συζῶν, ὁ δὲ μηδ' ὄξους ἔχων πιεῖν, καὶ τὸ πόνῳ μαχόμενος, οὐκ ἐρᾷ.

14. Πάλαι φησὶν ἀπὸ τοῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλά, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ [5] ἀπὸ θυρῶν· νῦν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, οὐ μόνον τὰ πόῤῥω, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. ΑΣΚΑΛΑ, τουτέστιν, ἅπερ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα ἐστὶν ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δέ, σκαλίδος, ἐργαλεῖον γεωργικόν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15. ΤΙΣ ΔΕ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπάγει· ἁ Πολυβώτα. ἄδηλον δέ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τοῦ Πολυβώτου λέγει. ἡ τοῦ Πολυβώτου οὖν φησὶ λυμαίνεταί με· ἥ τις πρώην θεριζόντων ἡμῶν παρ' ἹΠΠΟΚΟΩΝΤΙ, ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει οὕτω καλουμένῳ. [Ἄλλως. Τίς ἄρα σε, ὦ πολυβῶτα; ὦ πλούσιε, συνεκδοχικόν. Πολυβώτην δὲ εἶπεν αὐτὸν διὰ τὸ πλεοναχῶς πολυβωτεῖν. Ὦ πολυβῶτα πολλοὺς ἔχων βόας. Ἄλλως. Τοιγαροῦν διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἑλκύεσθαί με ἀπὸ σποροῦ, ἤγουν ἀφ' οὗ ἔσπειρα ἀτημέλητά εἰσι πάντα τὰ χωράφιά μου καὶ [6] ἀσκάλιστα, οὐ μόνον τὰ πόῤῥω, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ θυρῶν.]

17. ΕΥΡΕ. Παροιμίαι εἰσὶ τὸ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν, καὶ τὸ εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον· καὶ τὸ ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας. ὁ δὲ νοῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως περιῆλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιπέπτωκας οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ χροϊξεῖται ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται. ἁ ΚΑΛΑΜΑΙΑ δὲ ἀντὶ τοῦ ἡ ἀρουραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται ΜΑΝΤΙΣ. ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων, καὶ διεφθινηκυῖαν, τοῦτό φησιν. ἢ τὴν ἐπιβλαβὲς καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου [7] Αἰσχύλου τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκεις τοὺς ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπτούς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. λέγει δέ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροΐξεται καὶ πλησιάσει τῷ χροΐ τοι, καὶ σοῦ. ἀντὶ τοῦ ἡ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συνευνασθήσεταί σοι. τινές φασιν εἰκάσαι τὴν Βομβύκην τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτήν, καὶ τὴν κόρην Σύραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἀκρὶς συγκοιμηθήσεταί σοι, ἥ ἐστιν ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα οὖν φησὶ καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν στάχυν. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι

[5] ἀπὸ θυρῶν] πρὸ τῶν θυρ. Vat. 3.

[6] ἀσκάλιστα] F. ἄσκαλτα vel ἀσκάλευτα. [Cf. ἀκτένιστος. *G. H. S.*]

[7] Αἰσχύλου] deest in Vat. 3. ibidemque legitur *προσβλέπεις*. Forsitan vera lectio est, *προσβλέπει εἴς τι τῶν ζ*.

κακόχρους καὶ πρασίζουσα οὖσα, οἷς ἂν [8]ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδείᾳ, περιβαλεῖται τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα· τουτέστιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεταί σοι. [Ἄλλως. Μάντις ἡ καλαμαία, διὰ τὸ μὴ λευκὴν εἶναι, ὡς οἱ Σύροι καὶ Αἰγύπτιοι.]

19. ΤΥΦΛΟΝ τὸν Πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηροῦνται τὴν διάνοιαν. Δήμητρος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τῶν καρπῶν περιουσίᾳ ἢ εὐφορίᾳ ἡμῶν ἰᾶται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν [9]πηρωθῆναί φασιν, ἵνα μὴ βλέπων ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται· οἱ δὲ τυφλὸν αὐτόν φασι διὰ τὸ ἄκριτον. ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυμέριμνος. τὸ γὰρ ὩΦΡΟΝΤΙΣΤΟΣ ἀντὶ τοῦ ὁ ἀφρόντιστος. τὸ α ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐστι τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γὰρ ἐρῶντες ἐκτήκονται ταῖς φροντίσι. Σημείωσαι, ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλά φασι, τὸν Ἔρωτα καὶ τὸν Πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν ἔστιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἥ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅπερ ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ ἔρως τυφλός· ἤγουν τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γὰρ τοὺς καλοὺς καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις καὶ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓΑ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν εἴποις.

21. ΜΥΘΕΥΜΑΙ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι. σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήϊον. καὶ ἕνεκα τῆς κόρης μελῴδει, τραγῴδει. οὕτω γὰρ ποιῶν ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικός ποτε ὑπῆρχες.

22. [Καὶ τὶ φιλικὸν μέλος εἰς τὴν κόρην ἀνάκρουσον.]

24. Ὦ Μοῦσαι Πιερίδες, ἤγουν αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ οὖσαι· συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα. ὧν τινῶν γὰρ πραγμάτων ἅψεσθε θεαί, πάντα καλὰ ποιεῖτε.

26. Συριάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. [Σύραν καλέουσι πάντες διὰ τὸ ἥκιστα λευκὴν αὐτὴν εἶναι.] ΑΛΙΟΚΑΥΣΤΟΝ, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. [10]μελίχρουν δὲ, ἤγουν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέστι σιτόχρουν· τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, ὡς καὶ τοῦ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλοῦσιν, ἐγὼ δὲ ΜΕΛΙΧΛΩΡΟΝ, οἷον, μελανοχρῶτα, ἠρέμα καὶ οὐ λίαν μέλαιναν.

28. Τὴν ὑάκινθόν φασιν ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ ἐν Τροίᾳ μανέντος· διά τοι τοῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἴ, αἴ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Αἴαντος. διὰ τοῦτο οὖν καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἢ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ αἴ, αἴ· εἶναι δὲ σύμβολον τῶν ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογουμένων. φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ φασὶ τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίας, περιπεσὼν τῷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑποφαίνει. [1]εἰς τὸν

[8] *ἐντρανίσῃ*] Wartonus et Toupius recte, opinor, scribunt, *ἐνατενίσῃ*. *quodcunque animal adspexerit locusta, malum ei prænuntiat.*

[9] *πηρωθῆναι κ. τ. λ.*] *δ' ἐπηρώθη, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης.* Vat. 4.

[10] *μελίχρουν δὲ κ. τ. λ.*] Warton. citat ad h. l. Manuel. Moschopul. *περὶ σχεδῶν* p. 64. edit. Steph. et Reinesius Plutarch. de discr. amici et adulat. cap. XVIII. extr.

[1] *εἰς τὸν κ. τ. λ.*] "Altera lectio est alterius emendatio. Sed neutra vera est.

Εὐφορίωνα φείδων εἶπεν. [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται.] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις [2] ἀοιδῶν, Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο, Εἴαρος ἀντελλομένου γεγραμμένα κωκύουσαν.

29. ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

30. Ὁ ΚΥΤΙΣΟΣ φυτὸν, ὃ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. Ἀρχομένου γὰρ σπόρου αἱ γέρανοι φαίνονται· ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοὶ μανίαν ἔχω.

32. Εἴθε ἐκεκτήμην τὰ Κροίσου, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ ΠΕΠΑΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35. ΣΧΟΙΜΙ Δ' ΕΓΩ ΚΑΙ ΚΑΙΝΑΣ ΕΠ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΑΜΥΚΛΑΣ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν καὶ [3]Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα, ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καὶ σχῆμα δ' ἐγώ. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα· ἡ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστοῦ, καὶ [4]ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. Οἱ μὲν πόδες σου ἀστράγαλοί εἰσιν, οἷον, εὔρυθμοι καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι [κυβευόντων].

37. ΤΡΥΧΝΑ. Ἡ τρύχνος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου δὲ μαλακὴ ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται στρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπών. ΟΥΚ ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, εἰ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινὰ ἀξίως.

38. ΚΑΛΑΣ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος ἐν ἤθει φησί. συγκέκοφε δὲ τὸ ὄνομα· τὸν βουκαῖον, βοῦκον καὶ βῶκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς.

39. Καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. ὡς εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρύθμησεν ὁ βουκαῖος.

40. ΠΩΓΩΝΑ, τὰ γένειά φησιν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικός, ὅτι τὰ γένειά σου μωραίνουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

Scribendum, εἰς ὃ Εὐφορίων ἀπιδὼν εἶπε· Πορφυρέη ὑάκινθε.—Ad *Ajacis mortem* respexit Euphorio. Quæ mens Scholiastæ. Euphorionis autem versiculi, quos laudat Scholiastes, ita legendi et distinguendi sunt,

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν φάτις ἐστὶν ἀοιδῶν
Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο
Εἴαρος ἀντέλλειν, γεγραμμένα κωκύουσαν.

Quod vulgo legitur μία φάτις ἀοιδῶν, contra metrum est. Nam vox φάτις semper *primam* corripit, de quo consulendus Suidas. Est autem Αἰακίδαο εἴαρος ἀντέλλειν, *ex Ajacis sanguine nasci.* Quod et recte observavit doctissimus Hemsterhusius ad Lucianum. Hesychius, Εἶαρ, αἷμα ἢ ψυχή. Vocem non semel usurpat Callimachus. Optime Scholiastes, φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος Αἴαντός φασι τὴν ὑάκινθον." *Toupius.* Ante Toupium in hoc loco emaculando elaborarunt Heinsius (Lectt. Theocr. p. 351.), Casaubonus (Lectt. Theocr. p. 264. p. 101. Reisk.), Salmasius ad Solin. Tom. ii. p. 860. (1042). conf. Stephani obss. edit. Theocr. min. p. 204.

[2 F. φῆμις. *G. H. S.*]

3 Ἀμυκλαῖον παιδίον] i. e. *Hyacinthus*, quem *Amyclis* oriundum disco interfecit Apollo. Conf. Toup. ad h. l.

4 ἐν ἀμφοτέροις κ. τ. λ.] ἐν τοῖς ποσὶ φοροῦσα ὑποδήματα Vat. 3. 4.

41. ΘΑΣΑΙ. Τὸ τῆς εἰρωνείας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ᾄδει. δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βουκαῖον. θέασαι δέ φησι καὶ ταύτην τὴν τραγῳδίαν τοῦ Λυτιέρσου, ἣν μέλλω ᾆσαι. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ Λυτιέρσης ᾤκει Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τοῦ Μίδου. γεωργὸς δὲ ὤν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων εὐωχῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἑσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλάς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνειλῶν ᾖδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ Φρυγίαν ᾄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄριστον θεριστήν. τοῦτον δέ φησιν Ἀπολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων οὕτω· καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις ἴουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν θεριστῶν ᾠδὴ Λυτιέρσας. εἶτα ἑξῆς ᾄδων ὁ Βάττος τὴν τοῦ Λυτιέρσου ᾠδήν φησί. [Ἄλλως. Θέασαί φησι καὶ ταύτην μου τὴν τραγῳδίαν, ἣν περὶ τοῦ Λυτιέρσα μέλλω ᾆσαι.]

42. Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Λυτιέρσου ᾠδή.

44. Ἀπέστρεφε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἑπομένους, καὶ τὰ θεριζόμενα συνδεσμοῦντας. ΔΡΑΓΜΑΤΑ δὲ τὰ πληροῦντα τῶν σταχύων τὴν ἀριστεράν, παρὰ τὸ δράττειν. ὅθεν καὶ δραχμή, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ΑΜΑΛΗ δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν ἢ καὶ διακοσίων.

45. [5] ΣΥΚΙΝΟΙ. Ἤγουν ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον εὔθραυστον, ἀσθενὲς καὶ ἀδύνατον. ὅθεν καὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

46. Παρατετηρημένον λέγει, τοὺς τὰς ἀμάλας θημονοθετοῦντας, οὕτω τιθέναι, ὥστε τοὺς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. τὸν γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα οὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. ΚΟΡΘΥΟΣ δὲ τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχυας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινὲς αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσι, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμείνῃ. ἡ κόρθυς δὲ κλίνεται τῆς κόρθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. Ἑτέρα παραίνεσις. Δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾶν. φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. ΚΑΛΑΜΗ δὲ τὸ κατωτέρω τοῦ στάχυος, ὅσον τε σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50. Δεῖ φησὶ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν· τοὺς δὲ ἀμῶντας ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἠοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμητοῦ· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ΕΛΙΝΝΥΣΑΙ ΔΕ ΤΟ ΚΑΥΜΑ. Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδῦναι. τὸ θέμα ἐλιννύω τὸ βραδύνω. οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52. ΕΥΚΤΑΙΟΣ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ

[5] Σύκινοι] Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 328.

αὔταρκες ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος· ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός.

54. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν θεριστῶν, ὀλίγην τροφὴν αὐτῷ παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ΕΠΙΜΕΛΗΤΑ ἀντὶ τοῦ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι. Τὸ δὲ τὸν ΦΑΚΟΝ ΕΨΕΙΝ παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας. ἢ κάλλιον ὦ ἐπιστάτα ἕψειν σε τὸν φακὸν ὁλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ΕΠΙΤΑΜΗΣ, ἤγουν σχίσῃς τὴν χεῖρα καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγος τὸ ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν μέχρις ᾤμοι τοῦ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἑξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος, ἤτοι τὸ ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας] ταῦτα, τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι, χρὴ τοὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ οὐχὶ ἐρωτικά, ὥσπερ σὺ ποιεῖς βουκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρωτος· ὁ λόγος ἐκ τοῦ Μίλωνος. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐπάνω ταῦτα συνάπτουσι.

57. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σου, ὦ Βάττε, τοῦ πτωχοῦ, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρί σου λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τὸν ὄρθρον κειμένῃ. ἢ ἀνισταμένῃ ὄρθρου, καὶ μὴ νῦν ἐμοί. τὸ δὲ ΛΙΜΗΡΟΝ ἀντὶ τοῦ πτωχόν, ἢ χρὴ δὲ σε τὸν σαυτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορεῖ ἐν τῇ κοίτῃ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια.

1. ΟΥΔΕΝ. Ὁ νοῦς· οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι, ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μοῦσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ [6] Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδάν, Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὸ αἱ μοῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους· δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τοῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελουργῶν, καὶ ταῖς μούσαις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γαλατείας νέος

[6] Φιλόξενος] Conf. Valcken. ad Idyll. hujus vers. 7. et Toup. Addend. ad Idyll. xxi. 26.

ὢν καὶ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τῶν γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγω ΚΙΚΙΝΩΝ, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὁλοῶν μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἡγεῖσθαι πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ ὄϊες αὐτοῦ ᾄδοντος ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ ΑΥΛΙΟΝ, τουτέστιν εἰς τὴν μάνοραν. αὐτὸς δὲ καθήμενος ᾖδεν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἐγκάρδιον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτοῦ. Ἰστέον ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μέν εἰσι ΧΡΙΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν· τὰ δὲ ποτά, ἤγουν ἅπερ πίνομεν· τὰ δὲ ΕΠΙΠΑΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἐρᾷν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος· ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία· καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναί τινα.

4. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας ἢ παιδείας.

7. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾴδιον διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συῤῥακούσιός ἐστι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως περὶ Σικελίαν που γέγονε.

10. ΗΡΑΤΟ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν· ἢ ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων οὔτε μήλων. ΜΗΛΩΝ μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ΡΟΔΩΝ δὲ τῆς γυναικείας ἥβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει· ὡς [7] Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι. ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ καὶ μῆλα καὶ σέλινα καὶ σισύμβρια. ΟΥΔΕ ΚΙΚΙΝΟΙΣ, τοῖς μαλλίοις, τῇ κόμῃ· ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται· Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίνους.

12. ΑΥΤΑΙ ἀντὶ τοῦ μόναι· Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς πονέων. ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. Ἀλλὰ [8] τετρωμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εὗρε ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τουτέστιν τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς μέλη τινὰ συνετίθει ἐμμούσως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟΒΑΛΛΗ. Μισεῖς, ἀποῤῥίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ τὸ ἀποῤῥίπτω· προσβάλλω τὸ προσκρούω· ὡς τὸ προσβάλλουσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως· περιβάλλω τὸ ἐνδύω· ὅθεν καὶ περιβολὴ τὸ ἔνδυμα.

20. ΠΑΚΤΑΣ. Τυροῦ πεπηγότος· ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21. ΓΑΥΡΟΤΕΡΑ. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος· καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται. ἐκ τούτου συγκριτικόν, γαυρότερος καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ, σκληροτέρα ἀώρου σταφυλῆς. ΟΜΦΑΞ γὰρ ἡ ἄωρος σταφυλὴ καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία· ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γενόμενον, ὃ δὴ πινόμενον τοὺς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατέας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

[7] Κρατῖνος] Cratini locum ita scribit Toupius:

Ὡς ἐσθίων συνήδομαι τοῖς σιτίοις
Ἅπαντα δ' εἶναί μοι δοκεῖ ῥοδωνιά,
Καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια.

Idem fragmentum quod sequitur, ex Aristophane, ut videtur, desumtum, ita digerit:

—Ὥσπερ ἐγχέλεις ἔχων
Χρυσοῦς κικίνους. —

[8] τετρωμένος] Correxit Toupius. Antea legebatur τετραμμένος.

24. ΠΟΛΙΟΝ. Ἀντὶ τοῦ λευκόν. οἱ γὰρ λύκοι αἰθαλώδεις τὴν χροιάν· ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκούς· ἢ πολιούς, ἀντὶ γεραιοὺς καὶ παλαιούς.

27. Τὸ ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχυας δρέπομεν.

28. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

33. Τουτέστιν εἰμὶ σιμός. σιμὸς δέ ἐστιν ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἱέρακος.

34. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὤν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ δυσειδής, ποιμήν εἰμι προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά· καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενος. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινόν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δὲ βδάλλω τὸ αὐτό. [ΑΚΡ. Ἤγουν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τοῦ χειμῶνος, ὥστε ἄκρον ἐνταῦθα, ἡ ἀκμὴ τοῦ χειμῶνος. ἢ ἄκρον λέγει τὸ τέλος φθινοπώρου, ἀρχὴν δέ τοῦ χειμῶνος.]

37. ΤΑΡΣΟΙ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός· ἐν ᾧ τινι δηλονότι ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελουργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΓΛΥΚΥΜΑΛΟΝ. Τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδω, τουτέστι διὰ μελουργημάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως. ναί φησιν οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ προσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον, ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον. ἔστι καὶ μήλου γένος. [9] Σαπφώ· Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἄκρῳ ἐπ' οὔδῷ.

40. Τοῦτο ἐρεθιστικόν, ἤγουν παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐκ περιουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ΑΜΝΟΦΟΡΩΣ γὰρ ἀμνιδας καὶ βρέφη φερούσας. ἢ ΜΑΝΝΟΦΟΡΩΣ. γράφεται γὰρ ἔν τισι καὶ οὕτω. ΜΑΝΝΟΣ δέ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον [10] μαννάκιον.

41. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42. Ἀλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ· καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ ἕξεις· δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45. ῬΑΔΙΝΟΝ τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἤγουν εὐκάλως δονούμενον.

46. ΜΕΛΑΣ ΚΙΣΣΟΣ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ

[9] Σαπφώ] Sapphus versiculus Toupio ita scribendus videtur:—Ὡς γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ. Adde Casaubon. Lectt. Theocr. p. 264. (p. 102. Reisk.) Spanhem. Callim. ii. p. 684. Wolfii Sapphon. p. 76.

[10] μαννάκιον] Warton. scribit μανιάκιον. Recte. Conf. Hesych. V. ΜΗΝΙΣΚΟΙ.

[1] Κρατῖνος καὶ ἄλλον λευκὸν κισσόν, οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον πρὸς παιδοποιΐαν φασὶ συντελεῖν.

47. Ἰστέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐστὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος, τῆς χιόνος τηκομένης, ῥεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤΟΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ. Νέκταρ, θεῶν πόμα· ἀμβροσία, τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49. Ἤγουν, τίς τοσαῦτα ἔχων, ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. Εἰ δὲ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρυς, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσημαι, ἔστι μοι ξύλα δρύϊνα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, οὗ γλυκερώτερον οὐδὲν ἐμοί, ὑπὸ σοῦ ὑπομείναιμι ἂν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

54. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων ὡς ἐρῶν Νηρηΐδος τῆς Γαλατείας φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα, κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθείην φέρειν σοι ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσί, τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα τοῦ χειμῶνος. ΜΗΚΩΝ δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κούδεα.

57. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΑ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ [2] πλατάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρί, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.

60. Λείπεται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ οὐ βραγχία ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἰχθὺς ἐγενόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν καὶ κολυμβᾶν, ἐάνπερ ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω, τί γλυκύ ἐστιν ὑμῖν, ταῖς Νηρηΐσι δηλονότι, τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

63. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις, ὦ Γαλάτεια, καὶ ἐξελθοῦσα εἴθε λήθην λάβοις, ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν· καὶ εἴθε βουληθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν καὶ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν· καὶ εἴθε βουληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχῆμα, τυρὸν πῆξαι, [3] πυετίαν δραστικωτάτην ἐμβαλοῦσα.

[1] Κρατῖνος] Quum Cratini nullus hic locus sit, Toupius, ut jam antea Reinesius, legit Κρατεύας—φησι συντελεῖν. Fuit *Crateuas* medicus et herbarius antiquissimus, de quo confer *Sprengelii* Historiam rei herbariæ, Tom. i. p. 126. sq.

[2] πλατάσσειν] Sic emendamus cum Wartono e Stephani Thes. Gr. L. iii. col. 356. a. Adde Suidam, v. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΟΝ. Vulgo πλάσσειν, quod tuetur Riemer. in Lex. Gr. s. v.

[3] πυετίαν] Dicitur πιτύα, πυτία et πυετία. Conf. Toup. ad h. l. In nostro loco antea legebatur πιτείαν, quod in πιτύαν mutat Lamb. Bos. Animad. p. 133.

67. *Α ΜΑΤΗΡ ΑΔΙΚΕΙ ΜΕ*, ὅτι οὐ μαστρωπεύει μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθώς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως. τοῦτο ἀγροικικὸν καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος, ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγεύουσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ· καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινόμενον καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλήν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τοὺς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου οὐ [ἡ μήτηρ] φροντίζει.

72. Ὥσπερ συστραφεὶς καὶ ἀλγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν διαλέγεται. ποῦ τὰς φρένας, ὦ Κύκλωψ, ἐκπεπετασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις; ἐὰν ἀπελθὼν καλαθίσκους συμπλέκῃς καὶ πόαν θερίσας τοῖς ἀρνίοις φέροις, ἴσως γένοιο φρονιμώτερος.

75. Ὁ νοῦς· τί πρὸς ἀμηχανίαν [4]τρέπῃ; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν τἀνέτοιμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν τοῦτο λέγει. τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυνε· ἤγουν, τὴν ἀγαπῶσαν φίλει.

77. [*ΚΙΧΛ*. Γελῶσι δὲ πᾶσαι, ἐπὰν καὶ ἀκούσωμαι αὐτῶν. ἴσως δὲ καταγελῶμαι αὐταῖς.]

80. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. οὗτος ὁ Πολύφημός φησι μετεχειρίζετο τὸν ἔρωτα, ἐθεράπευε μελουργῶν.

81. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὸ [5]μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι, ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἀΐτης. γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ προσώπου προάγεται ὁ λόγος, τουτέστι τοῦ Θεοκρίτου. διαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, οὐ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησίν, ἦλθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἴσπνιλος ὁ ἐραστής, κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον· Ἀΐτης δὲ ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιντο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλῆν παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι, καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας ἐστεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

1. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες. [Ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀφ' οὗ οὐκ εἶδόν σε. καὶ συντάσσεται οὕτως· Ὦ φίλε κοῦρε, σὺν νυκτὶ τρίτῃ καὶ ἀοῖ ἤλυθες, ἤγουν μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας.]

2. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν· ἢ οἱ δὲ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τοῦ ἐρωμένου ἀπολειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

7. Ὅσσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ ὄϊς τῆς ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος προτιμωτέρα τῆς πολυγάμου γυναικός, ὅσον

[4] τρέπῃ] Debetur Toupio pro τρέπει. μισθὸν δοῦναι· quod nihil impendisset.
[5] μισθὸν δοῦναι] Toupius legit παρὸ μὴ Particulam παρὸ secus accepit.

ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόσχου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη, εἰς τὸ ᾄδειν δηλονότι, τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὔφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σὲ, ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος, τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου κατέφυγε.

8. Ὡς ἄν τίς φησι φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω κἀγὼ σοὶ προσανεπαυσάμην ἀσμένως.

10. Εἴθε φησὶν ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους [ἡμῶν] ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων περιβόητος ἡμῶν ἡ φιλία ᾖ. ἤ, εἴθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως, γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις λόγος ᾀδόμενος· ὅτι δύο τινὲς ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

11. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι· ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδή, ἤτοι [6] ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙΩ ΔΗ ΤΙΝΕ. Τοῦτο ὡς τοὺς προγενεστέρους· ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες λέγωσιν, ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι, ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος ΕΙΣΠΝΙΛΟΣ, τουτέστιν, ἐραστής, ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν ΑΙΤΑΣ, τουτέστιν, ἐρώμενος· οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἴσπνιλος ὀνομαζόμενος· οὗτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἴσπνιλόν φασιν· ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Ἀΐτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοστάθμου. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο. ΑΜΥΚΛΑΙ δὲ πόλις Λακωνική. [Ἀμυκλαΐσδων, ὁ τῇ τῶν [7] Ἀμυκλαίων χρώμενος διαλέκτῳ, ἀντὶ τοῦ τῶν Λακώνων. οὗτοι γάρ φασιν ἐμπνεῖν τὸ ἐρᾶν. Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνικῆς. Μυκλαΐσδων δέ φησιν, κᾶτα μετὰ θέσιν τοῦ α ἀμυκλαΐζων. ἴσπνιλος δὲ ἀπὸ τοῦ εἰσπνεῖσθαι.]

15. [ΙΣΩ ΖΥΓΩ, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· [8] ὥστε μήτε γεγονέναι ἕτερον τρόπον τινὰ ὑπὸ τοῦ σταθμοῦ. ἀπὸ δὲ τοῦ ζυγοῦ μετήνεκται· εἴ τι ἴσον ἐστὶ καὶ ἑτεροῤῥεπές.]

17. Εἴθε γὰρ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο υἱὲ τοῦ Κρόνου. ΑΓΗΡΩ. Ἤγουν, ὦ Ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεοὺς αὐτοὺς εἶναί φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις διὰ μνήμης εἶναι καὶ ᾄδεσθαι καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἤ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἤγουν διὰ μνήμης ὑπάρχοιμεν. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὅλως γήρως γεγευμένοι· εἰ δὲ συμβαίη ἡμᾶς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τοῦ ᾅδου, μετὰ διακοσίας γενεάς, ὅτι ἡ σὴ νῦν φιλία καὶ τοῦ ἐρωμένου τοῖς πάντων ἔγκειται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἠϊθέων, στόμασι δηλονότι.

22. Ἀλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ οὐρανίωνες ὑπέρτεροι τούτων, τουτέστιν, ἰσχυρότατοι βοηθοί, ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλόν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τοῦ ψεύδους σύμβολα.

[6] ἄκουσμα] Toupius scribi jubet ᾆσμα.

[7] Ἀμυκλαίων] Antea legebatur Ἀμυκλῶν. Correxit Toupius.

[8] ὥστε κ. τ. λ.] F. ὥστε μηδὲ γεγονέναι ἑτέρωσε τροπήν τινα.

Ἄλλως. ἐγὼ δὲ σὲ ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, [9]οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ· οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς σεῦσμα γεννήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια ψεύσματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. Φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι, ἢ ὄνθιοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλουν, καὶ οἱ Σικελιῶται τὸν ταῦτα φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. ἴονθος δὲ λέγεται παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δηχθῶ ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν δῆγμα τεθεράπευκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας, καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27. Νισαίους τοὺς πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νισαία· ἀφ᾽ οὗ Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος, [10]συνοικήσαντες αὐτῷ. ΑΡΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

28. Μακαρισθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν· ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα [1]αὐτῶν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ᾽ αὐτῶν ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαν κατοικοῦντες καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχέοιτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν περισσότερον τῶν ἄλλων τετιμήκατε, ἐραστὴν παιδὸς γεγονότα, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθείκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Ὄντως ὁ κριτής φησιν εὔχεται τῷ Γανυμήδει, ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ στόμα πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, οὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς εἴτε καὶ μή, ἡ λεγομένη χρυσᾶ, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ στόμα, ᾗ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ πρὸς τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα, τοῦ μὲν Ὕλα ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους

[9] *οὐ ψεύσομαι*] Wartonus ante *οὐ* ex cod. addidit *ὅτε*, quod non ferendum.

[10] *συνοικήσαντες*] *συμβοσκήσαντες* Vat. 3. Paulo ante scripsimus *Νισαία* pro *Νίσα·* quod etiam Warton. reponendum esse monuit. Etiam præcedentia non integra videntur.

[1] *αὐτῶν*] *αὐτὸν* Vat. 3. et mox pro eodem *αὐτῶν* idem habet *αὐτοῦ*.

τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τοῦ Ὕλα βάσκανον. Θεοκρίτου Ὕλας. Δωρίδι.

6. ΛΙΝ. Τὸν λέοντα, ἀπὸ εὐθείας τῆς λῖς. καὶ [2]Ὅμηρος· Ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων. καὶ λῖς ἠϋγένειος. ἱστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους διαφθαρῆναι, τὸν Ἑλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ΤΛΑ. Τὸν Ὕλαν [3]Σωράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν· Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμου καὶ Κύηκος· Εὐφορίων δὲ Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένου. καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΠΛΟΚΑΜΙΔΑ ΦΟΡΕΥΝΤΟΣ. τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ φοροῦντος ἀντὶ τοῦ φέροντος καὶ ἔχοντος. [Ἢ τοῦ τοὺς πλοκάμους φοροῦντος, ἤγουν ἐνδυομένου καὶ περιβαλλομένου. ἴσως γὰρ ἂν φαλακρὸς ἦν, περιεβέβλητο δὲ ἀλλοτρίας τρίχας τῇ κεφαλῇ.]

9. ΟΣΣΑ. Ἀριστοτέλης φησίν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα. [4]Ἡρόδωρος δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεστιάδους.

10. Οὐδέποτέ φησιν ὁ Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. [Οὐδέποτέ φησιν Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὔτε πρωΐ, οὔτε μεσούσης τῆς ἡμέρας] οὔτε τὸν καιρόν, καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήματί τινι ὄντες ἀποβλέποιεν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ΟΡΤΑΛΙΧΟΙ δὲ νεοσσοὶ μικροί, μηδέποτε πετόμενοι. ΜΙΝΥΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς.

13. ΠΕΤΕΥΡΟΝ δὲ σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθαλόεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· Αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν ΑΙΘΑΛΟΕΝ εἰπεῖν τὸ πέτευρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι λίαν, οὕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτω μέχρι τοῦ αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν φίλον ὄντα τοῦ Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν, ὦ Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς ᾧ τινὶ ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵ τινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶμεν, τουτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τουτέστιν, ὁ στεῤῥὸς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὅστις, ὁ Ἡρακλῆς, ἀπέκτεινε

[2] Ὅμηρος] Iliad. xi. 480.

[3] Σωκράτης] Toupius intelligit *Socratem Argivum,* qui patriam historiam ornavit, ideoque de Hercule Argivo atque Argonautis scripserat. Cum nostro Scholiasta facit Scholiast. Apollon. Rh. i. 1207. at Suidas in Χιάζειν vocat *Isocratem.* Apollonius Rh. i. 1213. Hylan facit filium Theodamantis. Proxima sic legit Wartonus: Εὐφορίων δὲ Πολυφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρώμενον. "Euphorion dicit Hylan amasium fuisse Polyphemi filii Neptuni." Conf. Schol. Apollon. Rh. i. 40. At hæc est confusio duorum Polyphemorum, alterius Argonautæ, alterius Cyclopis. Præterea etiam Scholia ad Pindar. Pyth. iv. ut ad v. 35., satis docent, vanissimam esse Wartoni mutationem. Ἐρώμενον tamen probandum.

[4] Ἡρόδωρος] Vulgo Ἡρόδοτος. Conf. Toupium ad v. 56. ubi eadem commutatio. Adde Heyn. Obss. ad Apollodor. p. 76. et Mullerum ad Tzetz. Schol. in Lycophr. 662. p. 724.

τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδούλωτο τῷ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χαρίεντος Ὕλα, τοῦ φέροντος πλόκαμον, τουτέστι τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν, τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς, πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα· ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν ἀγαθὸς ἐγένετο, τουτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτο δὲ δεδούλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τοῦ παιδός, ὥστε οὐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτοῦ, τουτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διὰ παντὸς συνῆν καὶ ὡμίλει αὐτῷ· τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίστασθαι τοῦ παιδός, μήτε τῷ μέσῳ τοῦ ἤματος, τουτέστι τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἀνατρέχει ἡ ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διὸς, τουτέστιν, ἡ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχουμένη· μήτε ὁπότε ὄρνις τις νεοσσοὺς ἔχουσα, καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην, τοῦ ἡλίου δύνοντος, ἐπὶ ξύλου καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σκέπει καὶ περιθάλπει. οὕτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμόν, τουτέστι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων, καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττούμενος, μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν.[5]

20. ΜΙΔΕΑΤΙΔΟΣ. Μίδεα πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτήν φασιν. Ἀργεία δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΥΑΝΕΩΝ. Καρύστιος ὁ Περγαμηνός φησι· Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν ὅρκου πύλας κεκλῆσθαι· Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ στάδιον, εἶναι νησίδιον σκοπελῶδες· καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργώ φασι προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἦν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς, εἰ διαβαίη τις [6]ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα μηδέν τι πάσχειν δεινόν. [7]ἐξ ἐκείνου οὖν τοῦ χρόνου, ἀφ᾽ οὗ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΦΑΣΙΣ ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ᾽ ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. Περὶ ἀνατολήν φησι τῶν Πελειάδων ἤρξαντο στέλλεσθαι τὸν πλοῦν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένου εἴαρος, τουτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ [8]Πελειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ᾽ αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ νοῦς· καθ᾽ ὃν φησι καιρὸν ἀνατέλλουσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τε πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις τοῦ ἔαρος, τηνικαῦτα τοῦ ἀπόπλου ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κοκκυμώ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαθώ.

[5] Adde Schol. ad v. 34. Ad v. 22. de Cyaneis Reinesius citat Apollon. Rhod. ii. 317 sqq.

[6] ἅπαξ] μία Vat. 3.

[7] ἐξ ἐκείνου κ. τ. λ.] ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου στῆναι. δι᾽ ὃ καὶ ἔστησαν τῆς Ἀργοῦς διαβάσης. Vat. 3.

[8] Πελειάδες] Πλειάδες scribit Toupius. De Pleiadum nominibus conf. Ideler Untersuchungen üb. d. Sternnamen, p. 144 sqq.

27. ΑΩΤΟΣ τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄωτος ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ΟΡΜΟΝ ΕΘΕΝΤΟ. Καθωρμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι κατὰ τὴν Κῖον τὴν νῦν καλουμένην Προῦσαν· ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν· ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ΕΝΘΑ ΚΙΑΝΩΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κῖον οἰκοῦντες· ἥ τις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν [9] Βιθυνῶν βασιλέως Προυσίου. Κῖος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙΒΑΔΕΣΣΙΝ. Ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια· παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. ΣΤΙΒΑΔΑ δὲ καλοῦσι τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστρωσιν. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων—] Τὸ πᾶν μέχρι τοῦ ἔνθεν βούτομον ὀξύ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον ἔχει οὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τουτέστιν ἀνδρεῖος ἀναφανείη, μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσεον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσωνος, συνέπλεον δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵτινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΩΝ ΟΦΕΛΟΣ ΤΙ) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης τῆς Μιδεάτιδος τῆς ἡρωΐνης ὁ ΤΑΛΑΕΡΓΟΣ, τουτέστιν, ὁ καρτερικός, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰαολκὸν τὴν ΑΦΝΕΙΑΝ, τουτέστι, τὴν πλουσίαν· σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας εἰσέβαινεν εἰς τὴν νῆα τὴν Ἀργὼ τὴν ΕΥΕΔΡΟΝ, καὶ εὐκάθεδρον, ἥτις, ἡ Ἀργὼ ναῦς δηλονότι, οὐχ ἥψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν τῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ, τουτέστι, τῶν συγκροτουμένων πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ διέδραμεν αὐτὰς καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν τὸν βαθύν, ὥσπερ ἀετὸς διαπερᾷ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται πλεύσεως· λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν Ο ΘΕΙΟΣ ΑΩΤΟΣ) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῶά εἰσιν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΕΣΧΑΤΙΑΙ ΑΡΝΑ ΝΕΟΝ ΒΟΣΚΟΝΤΙ. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπροῦ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὥρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτριοῦντες εὐρεῖαν τὴν αὔλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὅλον περίφρασις. Κίος δὲ πόλις τῆς Προποντίδος· ἢ Κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἕω κειμένη. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δέ, τῆς νηὸς δηλονότι, σύνδυο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δείλης. κοίτην δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. προέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμών, ὅστις ἦν ὠφέλεια τῶν στρωμνῶν. ἐξ οὗ τινὸς λειμῶνος ἔκοψαν βούτομον ὀξὺ καὶ κύπειρον.

36. Ὁ νοῦς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδείπνιον,

[9] Βιθυνῶν] Ita scribendum cum Wartono et Toupio pro vulgato Ἀθηνῶν. Vid. Holsten. in Stephan. Byz. p. 263. In margine edit. Brubach. notatum est Κιανῶν.

ἕνεκα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ στεῤῥοῦ Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκαμποῦς καὶ σκληροῦ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΣΤΕΜΦΕΙ, οἱονεὶ ἀστρεφεῖ· οἵτινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ᾤχετο δὲ ὁ Ὕλας κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἔν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· παραπεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί, λέγω θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρόν, καὶ σέλινα θαλερά, καὶ ἄγρωστις, ἡ τεινομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΧΟΡΟΝ ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40. ΘΡΙΟΝ κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον παρὰ τὸ εἰς τρία διεσχισμένον εἶναι, τρίον καὶ θρίον. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ καὶ θρίαμβος [10]ὠνόμασται. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιοῦντες φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔβαινον.

41. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ. φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδών, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα ἀνθεῖ. ΑΔΙΑΝΤΟΝ βοτάνη ἐστὶν ἀεὶ καὶ διαπαντὸς [1]ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνω, τὸ βρέχω· ἤγουν, τὸ μηδ᾽ ὅλως βρεχόμενον, διὰ τὸ εἶναι ὀρθόν τε καὶ ὀξὺ καὶ γλίσχρον. ἔστι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπόν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι, ἐπεί, ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ᾽ ὀλισθαίνει. ΔΕΥΣΑΙ γὰρ τὸ βρέξαι.

42. ΕΙΛΙΤΕΝΗΣ. Ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς, ἥ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστίν φασιν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ κολλητζίδαν.

43. ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον. συνέβη φησὶ καθ᾽ ὃν καιρὸν ὁ Ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν στήσασθαι.

44. ΔΕΙΝΑΙ. Παρόσον φόβον ἔσθ᾽ ὅτε αὐτοῖς ἐγγεννῶσί τε καὶ ἐπάγουσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινάς φαμεν.

45. ΕΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα· ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν ΚΡΩΣΣΟΝ, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἁπαλὰς ἁπασῶν ὁ ἔρως περιέσχεν ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅστις πυρώδης ὢν εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης· ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστί. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ [2]Ὄνασος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησὶν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου ὑδροδόχον ἀγγεῖόν ἐστι· διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

[10] ὠνόμασται] ὠνομάσθη Vat. 3.
[1] ἄβροχον] ἄβρωτον Vat. 3.
[2] Ὄνασος] Verum nomen pro Ὄνατος restituimus cum Reinesio et Wartono ex Schol. Apollonii Rh. i. 1207. 1236. Scripsit *Amazonida* Marsus, poeta Romanus, a Martiale memoratus.

51. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειότατος. Ἄλλως. Εὔλυτα καὶ [3] εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. οὔριον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα ὡς τοιούτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πέσῃ ἀστήρ.

53. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισὶ λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη, κατὰ τοὺς Σκύθας λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙΩΤΙΣΤΙ. Ἤτοι Σκυθιστί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδωρος καὶ Καλλίμαχος.

57. ΕΧΑΝΔΑΝΕ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει, ἀπὸ τοῦ χάω, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἁνδάνω.

58. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν, ὅσον ΗΡΥΓΕΝ, ἤγουν ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ, τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν [4] κατεχομένου. ἢ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος, καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔΕΤΟ. Ἤγουν ἐῴκει πόῤῥω εἶναι.

61. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν καὶ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὢν καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην ἐκινήθη δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τετάρακτο ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕΤΛΙΟΙ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέστι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἡγεῖτο.

68. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθηραν τὰ ἱστία κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰρ ΘΕΟΣ, τουτέστιν, ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΜΥΣΣΕΝ. ἀμύσσω γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαί, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

[3] εὐτρεπῆ] Vulgo εὐπρεπῆ. Veram lectionem, quam etiam Glossæ Laurent. exhibent, restituit Toupius.

[4] κατεχομένου] τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ τῶν νυμφῶν Vat. 3.—Ceterum bene Toupius hunc locum sic restituit: οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἢ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. Καὶ ἐγγὺς ὢν αὐτὸς, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς εἴδετο, ἤγουν ἐῴκει πόῤῥω εἶναι.

72. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ὕλας ἐναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὲ Ἡρακλῆν οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν, λέγοντες δηλονότι λειποναύταν, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ τὴν ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΖΥΓΟΝ· τουτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἑξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ΗΡΩΗΣΕΝ ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ [5]ἐρωεῖσθαι.

73. [ΛΙΠΟΝΑΥΤ. Καθάπερ λιποναύτην.]

75. Ἰδίως ΠΕΖΟΝ φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζᾷ δ' ἐς Κόλχως.] ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν Φᾶσιν τὸν ΑΞΕΝΟΝ, τουτέστι, τὸν κακόξενον. Μνασέας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ.

1. ΧΑΙΡ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ τὸ γένοιτο, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα;] ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐρώμενός φησι· πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα·] ἤγουν, οὐ κατὰ γνώμην.

3. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένου, ὦ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύσταξ οὗτος πολὺς ὢν ἐκ τῶν φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4. Ἀντὶ τοῦ κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κικῖνοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην καὶ τὸ κείρεσθαι παραιτουμένῳ.

5. Τοιοῦτός τις ἧκεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, [6]συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν· ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὺς δὲ, τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα· οἵπερ

[5] ἐρωεῖσθαι] Margo Brubach., *vel potius* ἐρωῆσαι πεζός.

[6] συνταξόμενον] Locutionem, συντάσσεσθαί τινι, *confabulari cum aliquo*, illustrat Toupius locis Schol. Apollon. Rhod. iii. 482. et Sophocl. Trachin. 536. Conferri potest συμφέρεσθαί τινι, de qua formula vide Schæferum ad Theocriti Epigr. vii. 2.

ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά· οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταί, Πυθαγορισταί.

7. Ἐμοί φησι δοκεῖ, ὅτι λιμώττων ΗΡΑΤΟ καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ἐπεθύμει, ὀπτοῦ ἀλεύρου. ὅθεν ὠχρός τις ἦν.

8. Ἀττικῶς τὸ ΕΧΩΝ παρέλκει· ἤγουν, σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. Λανθάνω φησὶν ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου τὸ ΘΡΙΞ, ἤγουν, ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ τοῦ πάντῃ με μανῆναι.

10. ΑΣΤΧΟΣ ΟΞΤΣ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾷν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἠρέμα, οἷον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος. οὐ γὰρ πάντῃ σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11. Ἀλλ' ὅμως εἰπέ μοι, τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε;

12. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΒΤΒΛΙΝΟΝ. Οἶνον δηλονότι Θρᾳκικόν· ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν· ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ πίνοντι. σχεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλεῖσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17. ΒΟΛΒΟΣ εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18. ΗΔΗ. Ἤγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ ποτοῦ ἔδοξεν ἡμῖν ΕΠΙΧΕΙΣΘΑΙ ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν. οὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν [7] φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. Ἔδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, οὗ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Αὕτη δὲ, ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔπιε παρόντος ἐμοῦ, οὐδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΛΤΚΟΝ ΕΙΔΕΣ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται· ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναντίως εἶπεν· οὐχὶ, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλὰ, μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑΙΞΕ ΤΙΣ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28. ΜΑΤΑΝ. Τουτέστι, ματαιοπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς [8] ῥώμῃ.

34. ΤΑΜΟΣ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν με σὺ Θυώνιχε γινώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. ΚΟΡΡΗΝ γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ [9] Ἀττικοί.

38. ΤΗΝΩ. Ἐκείνῳ φησὶ τῷ Λύκῳ τὰ ῥέοντά σου δάκρυα μῆλα

[7] φιλτάτων] In cod. Laur. 46. est φίλαυτων· unde Wartonus φίλων αὐτῶν reponit.

[8] ῥώμῃ] Cod. Laur. 46. ἐρωμένῃ.

[9] Ἀττικοί] ἰατρικοὶ id. codex.

πίπτει· τουτέστιν, ἔρως καὶ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ εἰκαστέον τοὺς ἔρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτοὺς κάλλος.

39. Οὐχ οὕτω τις χελιδὼν τροφὴν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως πάλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τῷ ἕτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν ΔΙΦΡΟΝ, ἤγουν, τὴν καθέδραν, ᾤχετο. ΜΑΛΑΚΑΣ δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς [10]ἐν Συρακουσίαις.

42. ΙΘΥ. Ἤγουν εὐθύ. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. ΑΜΦΙΘΥΡΟΝ γὰρ καὶ δίπτυχον, ταὐτό ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον. Α ΠΟΔΕΣ. ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων, διὰ τὸ τοὺς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπτους εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας.[1]

47. ʼΑΔΕ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν· ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῷχθαι.

48. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμέν· ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναί τινος ἄξιοι λόγου. Ἱστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτέ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσίν, ἐπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνες κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηΐκιαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. Καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἂν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

51. ΜΥΣ. Παροιμία ἐστὶ τὸ Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξειλήτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γάρ φησιν ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνειληθεὶς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω κἀγώ.

68. Ἀ ΤΑΧΟΣ. Κατὰ τάχος, ἔρχου δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. Ἀπὸ τῶν μηνίγγων γινόμεθα πάντες γέροντες· καὶ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρειὰν ἔρχοιτο λευκαίνων ὁ [2]χρόνος.

70. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν ΟΙΣ ΓΟΝΥ ΧΛΩΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζομεν.

[10] ἐν Συρακουσίαις] Antea Συρακούσαις. Mutavit Toupius in Epist. de Syracusiis p. 328.

[1] Ad v. 46. hæc e cod. Laur. 46. supplenda sunt: Θρᾳκιστὶ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ Ἰλλυριστί. Glossa Vat. 5. Γράφεται, οὐδ' εἰ Βουλγαριστί, ἢ Ἰλλυριστί, οἶδα.—Idem cod. Laur. ad κέκαρμαι· ἐκείροντο γὰρ οἱ Θρᾷκες, διὰ τὸ μὴ ἐν πολέμοις διὰ τούτων ἁλᾶσθαι (Warton. suspicatur ἁλῶναι) ἢ κενὸν ἔχειν βάρος αὐτούς.

[2] χρόνος] Post hoc verbum supple e dicto cod. Laurent. ταχέως ἔπεισι τὸ γῆρας ἡμῶν τοῖς κροτάφοις. καὶ αἱ πολιαὶ ἀεὶ καθέρπουσιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν μέχρι τοῦ γενείου ἐφεξῆς. διὸ ποιεῖν τι δεῖ, ἕως τὸ γόνυ χλωρόν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε.

1. ΕΝΔΟΙ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί; τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπίπτει δὲ τούτοις τὸ οἴκοι. Ἡ Γοργὼ δέ φησι πρὸς τὴν θεράπαιναν· ἔνδον ἐστὶν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ΩΣ ΧΡΟΝΩ, ἀντὶ τοῦ ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαστήσασα ἐπάγει, ΕΝΔΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί.

4. Ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων.

6. ΚΡΗΠΙΔΕΣ. ἤγουν, πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.

7. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ΕΚΑΣΤΟΤΕΡΩ, ἀντὶ τοῦ, πόῤῥω μοι οἰκεῖς.

8. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. ΠΑΡΑΡΟΣ δὲ ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος· ἐκ μεταφορᾶς τῶν [3]παρήρων ἵππων, οἵ τινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν. ΙΛΕΟΝ δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. ΦΘΟΝΕΡΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον.

13. ΑΠΦΥΝ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς· ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτην.

14. Ναὶ μὰ τὴν θεόν· ναὶ μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τὸ τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς οὖν φησὶν ἐκεῖνος, ὡς λόγῳ εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνήρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς τοῦ πωλοῦντος ἅλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί· καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ δραχμῶν [4]ἠγόρασε ποκάρια γεγηρακότων προβάτων.

20. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ΕΡΓΟΝ ΕΠΙ ΕΡΓΩ, διὰ τὸ δὶς αὐτὰ πλύνεσθαι. ΚΥΝΑΔΑΣ δὲ οἷον κύνεια, τραχέα.

21. ΤΑΜΠΕΧΟΝΟΝ. Τὸ περιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. ΚΑΙ ΤΑΝ ΠΕΡΟΝΑΤΡΙΔΑ. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

22. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τοῦ ἀφνειοῦ καὶ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ

[3] παρήρων] Pro hoc adscribunt in margine veteres editt. παρηόρων. Vide Valcken. ad Herodot. p. 236. 45.

[4] ἠγόρασε] ἠγόρασεν ἑ ποκάρια. Toupius in Epist. de Syracus. p. 331.

νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμέλως εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσεις.

32. ΟΚΟΙΑ ΘΕΟΙΣ ΕΔΟΚΕΙ. Ἀντὶ τοῦ εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. ΚΛΑΞ δὲ ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

34. ΚΑΤΑΠΤΥΧΕΣ. Τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν. λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα, ἣν Ὅμηρός φησι δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣΣΩ. Ἤγουν, διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ· ἢ διὰ πόσου σοι ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ καθῃρέθη, [5]καὶ ἐξυφάνθη.

36. Πλέον ἠνάλωσά φησιν ἢ δυεῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

38. ΚΑΛΟΝ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶπας, λέγει ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν καί φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον καὶ τὴν ΘΟΛΙΑΝ, ἤγουν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ θόλῳ ἐοικέναι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον [6]σκίρον καλοῦσι.

40. ΤΕΚΝΟΝ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον, [7]καί φησιν, οὐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμὼ ἵππος δάκνει. εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα μορμολύκεια ἔλεγον.

46. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν Φιλάδελφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀπεθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου.

48. ΔΑΛΕΙΤΑΙ ἀντὶ τοῦ βλάπτει. ΠΑΡΕΡΠΩΝ. παρασυρόμενος Αἰγυπτιστί. τὸ πᾶν· σὺν τοῖς ἄλλοις σου καλοῖς ἔργοις καὶ τοῦτο. οὐκέτι γὰρ κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί. ἠπάτων γὰρ πολυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ [8]Αἰγύπτιοι. ΚΕΚΡΟΤΗΜΕΝΟΙ δὲ, διεῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. [Κεκροτημένοι· ἀντὶ τοῦ ἐῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. [9]ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφοκλῆς· πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος.]

51. Ὦ γλυκεῖά μοι Γοργώ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσται; εὐλαβοῦνται γὰρ θεασάμεναι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑΧΡΗΣΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΑΓΟΝΤΑ. Διαφθερεῖ τὸν ἱπποκόμον, ἢ τὸν ἡνίοχον.

57. Οἱ δὲ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ ΚΑΤΤΑ ΣΥΝΑΓΕΙΡΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58. ΨΥΧΡΟΝ. Ἤγουν τὸν ψυχροποιόν.

[5] καὶ ἐξυφάνθη] καὶ οἷον ἐξυφ. habet Valcken. ad Adoniaz. p. 339. C. De vocab. ἔξοδος conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 111.

[6] σκίρον] sic Valcken. ad Adoniaz. p. 343. B. correxit vulgatum σκίῤῥον.

[7] καί φησιν] Hæc e cod. Laur. 46. ita supplenda sunt: καί φησι, Μορμώ, δάκνει ἵππος. Εἰς κατάπληξιν etc. ΜΟΡΜΩ. Λαμεία βασίλισσα Λαιστρυγόνων, ἡ μὲν Γελὼ λεγομένη, δυστυχοῦσα περὶ τὰ ἑαυτῆς τέκνα ὡς ἀποθνήσκοντα ἤθελε, καὶ τὰ λειπόμενα φονεύειν.

[8] Αἰγύπτιοι] Warton. e cd. Laur. post hoc vocabul. addit: ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος· Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

[9] ἡ δὲ μεταφορὰ] Confer de hoc additamento Wartoni e cod. Laur. Valckenarium ad Adoniaz. p. 356. A. B.

60. ΕΞΑΥΔΑΣ. Ἔν τισι γράφεται καὶ Ἐξ αὐλᾶς ὦ ματερ; ἡ Γοργώ φησι πρὸς γραῦν τινά· λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, εὐμαρὲς εἰσελθεῖν; ἡ δέ φησι· πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν.

62. Ἡ Γοργώ φησιν, ὅτι χρησμοὺς ἀποφοιβάσασα ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64. Φησὶν, ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῇ Ἥρᾳ συνῆλθε. καὶ Ὅμηρος· Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε φίλους λήθοντε τοκῆας. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῷ, [10]ἢ διατριβῇ, περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ [1]μιγῆναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. βουλόμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ πρῶτον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ Κόκκυξ. τὸν δὲ Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἥραν πορευομένην μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος καὶ καθέζεσθαι ἐπ' αὐτὸ, ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφρικότα διὰ τὸν χειμῶνα, καταπετασθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθέως μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἥρας. τῆς δὲ μίξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν θεόν· τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ κόκκυξ.

67. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠΡΙΞ. Ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ [2]διαπρίσαι τὴν συμφυΐαν.

74. Ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἐσαεὶ καλῶς εἴης περιστέλλων καὶ τημελούμενος ἡμῶν.

76. Ἄγε ὦ δειλαία, βιάζου, καὶ σὺ ὤθει, ὥστε σε εἰσελθεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησί· κάλλιστα· ἐνδοῖ πᾶσαι.

77. Ο ΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησί, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφρόνησεν.

80. ΕΡΙΘΟΙ δὲ οἱ [3]ὑπουργοί· ἤγουν, ἱερουργοί.

82. ΩΣ ΕΤΥΜ. Ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἑστήκασι, καὶ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙΦΙΛΑΤΟΣ. Ὁ πολυφίλητος. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Ἀσπασίη τρίφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, [4]Διὸς, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ᾅδῃ.

87. Παύσασθέ φησιν ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ,

[10] ἢ διατριβῇ] Cod. Laur. 46. pro vulgato ἰδιώτερον habet ἢ διατριβῇ ἱστορεῖ· unde veram lectionem restituimus: *Aristoteles refert in templo Hermiones, sive tractatu de nuptiis Jovis et Junonis.* Ceterum Toupius pro ἱερῷ malit ἱερῶν· *in libro de Hermiones delubris.* Forsitan etiam Ἑρμιόνης mutandum in Ἥρας.

[1] μιγῆναι] Sic pro vulgato μιγνῦναι ed. Paris. 2832. vid. Bastii Ep. Crit. p. 200.

[2] διαπρίσαι] Antea legebatur διαπρῆσαι, quod certatim mutarunt Reinesius, Stephanus in Thesauro, alii. Conf. Oudendorp. ad Thom. M. p. 107.

[3] ὑπουργοί] legendum, *αἱ ἱστουργοί, ἤγουν ἐριουργοί.* vide Valcken. ad Adoniaz. p. 373. B. et in Dissert. in Schol. Hom. ined. p. 124. Atque ἐριουργοὶ est in margine veterum editionum.

[4] Διὸς] Διονύσου suspicatur Valcken. l. c. p. 378. B.

ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δέ φησί τις παρεπόμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ. διὸ καὶ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῶν εἰκόνων ἀνερευνώσαις· εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων.

88. ΤΡΥΓΟΝΕΣ ΕΚΚΝΑΙΣΕΥΝΤΙ ΠΛΑΤΟΙΑΣΔΟΙΣΑΙ. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. ΕΚΚΝΑΙΣΕΥΝΤΙ δὲ ἀντὶ τοῦ διαφθεροῦσιν.

91. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92. Ἀντὶ τοῦ, κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. Ἀντὶ τοῦ, μηδεὶς γένοιτο, ὦ Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῶν κύριος. ΜΕΛΙΤΩΔΕΣ δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρην· διὰ τὸ τὰς [5] ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος μελίσσας λέγεσθαι.

95. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.

97. ΑΡΓΕΙΑΣ. Ἄδηλον τίς ἡ ποιήτρια αὕτη· ἔνιοι δὲ Ἀργείας αὐτήν φασιν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· εἶναι δὲ ἐκείνην Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛΓΟΣ πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. ΙΔΑΛΙΟΝ δὲ πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. ΕΡΥΞ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ [6] Βούτου καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥΣΩ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.

103. ΜΗΝΙ ΔΥΩΔΕΚΑΤΩ. Τινὲς [7] δὲ ἐξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν. Μαλακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς Ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

107. ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ δὲ λέγει τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης.

109. ΤΙΝ. Ἀντὶ τοῦ σοὶ φησὶ χαριζομένη ἡ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡΣΙΝΟΗ πᾶσι καλοῖς ΑΤΙΤΑΛΛΕΙ καὶ δεξιοῦται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ταλάσσω, τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄττω, τὸ ὁρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω, τὸ πηδῶ· καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα [8] παρατίθενται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι [9] προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν.

114. ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ, σκεύη μύρων δεκτικά. ΠΛΑΘΑΝΑΙ δὲ ἐν αἷς

[5] ἑταίρας] Pro hac voce Anna ad Callim. Apollin. 110. reponit ἱερείας. De ipsa appellatione conf. Muret. V. L. ii. 20. Schol. ad Pind. Pyth. iv. 104. Heyn.

[6] Βούτου] Vulgo Βοιωτοῦ. Illud certatim mutarunt viri docti, veraque lectio est jam in margine veterum editionum. De Buta conf. Diodorus Sicul. iv. p. 326. ibique Wesseling. Apollon. Rh. i. 95. Apollodor. i. 9. 25. Est Butes in Argonautis. vid. Tzetz. ad Lycophr. 175. p. 437. Müll. Hygin. Mythol. f. 260. Cluver. Sicil. Ant. ii. 1. p. 239. sq.

[[7] L. δι' ἐξ. G. H. S.]

[8] παρατίθενται] Antea legebatur περιτίθενται, quod Toupius mutavit.

[9] προαστείοις] Hanc vocem tuetur Bastius in Epist. Crit. p. 193. sq.

διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ΑΝΘΕΑ δὲ τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117. ΓΛΥΚΕΡΩ ΜΕΛΙΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119. ΣΚΙΑΔΕΣ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι ἀνήθων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμεναι γεγόνασιν.

120. Τὰς καλύβας φησὶν ὑπερπέτονται οἱ Ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. Ω ΕΒΕΝΟΣ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124. ΑΙΕΤΩ. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων Γανυμήδην.

125. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης, οὓς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ῥηθήσεσθαι μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΤΟ ΦΙΛΑΜ'. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια, ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' [10] ἔτι χνοάζει.

132. ΑΜΑ ΔΡΟΣΩ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣΕΥΜΕΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν, [1] ἔῤῥιπτον ἐπ' αὐτήν.

139. ΕΙΚΟΤΙ. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται· ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ ἐννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΕΣ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι, ἀπὸ Δευκαλίωνος [2] Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων· ἢ οἱ Λοκροί· Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύνῳ τῆς Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. ΙΛΑΘΙ. Ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

5. ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΥΖΟΜΕΝΑΙ. Λοιδοροῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ. καὶ μέλλῃ πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙΘΙΗΝ. Ἤγουν ματαίαν ὁδόν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην· ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ.

18. ΑΠΩΤΕΡΩ Η ΓΟΝΥ ΚΝΑΜΑ. Παροιμία ἐστὶ τὸ πορρωτέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτούς, καὶ λεγόντων προτιμωτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσίν. ἐνήλλακται δὲ ἡ παροιμία, εἰ λεχθήσεται χωρὶς ὑποδια-

[10] ἔτι χνοάζει] Vulgo ἐπιχνοάζει. Correxit Hemsterhus. Vid. Valcken. ad Adoniaz. p. 409. A.

[1] ἔῤῥιπτον ἐπ' αὐτήν] Hemsterhus. ἔῤῥυπτον ἐπ' αὐτῇ vel ἐν αὐτῇ. vid. Valck. l. c. p. 410. A.

[2] Θεσσαλοῦ] Valcken. p. 412. C. "pro Θεσσαλοῦ cum Clariss. Ruhnkenio οἱ Θεσσαλοί· et mox pro Κύδνῳ, scribendum Κύνῳ τῆς Λοκρίδος, cum eodem et Ti. H. ex Strabonis ix. p. 651. A."

στολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰπεῖν· πορρωτέρω κνήμη γόνυος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς, οὐκ ἐνήλλακται.

34. *ΑΝΤΙΟΧΟΙΟ*. Ἀντὶ τοῦ ἄγαν πλούσιος, ὥστε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ' οὐδὲν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Ἀντίοχος δὲ βασιλεὺς Συρίας. τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίου πάντα [3]ἀνείλεκτο Εὐφορίων. ὁ δὲ Ἀντίοχος Ἐχεκράτιδος καὶ Σύριδος υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35. *ΠΕΝΕΣΤΑΙ*. Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36. *ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ*. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι Κρανώνιοι τὸ γένος. *ΚΡΑΝΩΝ* δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις. Σκοπάδαι οὖν οἱ Θεσσαλοί.

39. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. *ΑΙΟΛΑ ΦΩΝΕΩΝ*. τὸν Σιμωνίδην φησί, παρόσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν ἐπινίκια ἔγραψε καὶ θρήνους.

49. *ΚΥΚΝΟΝ* λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ [4]Καλύκης, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκήν. διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

71. Οὔπω φησὶν ὁ πᾶς διῆλθεν ἀγών, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρείαν ἔχοντες. Ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ἢ τρόχον ἅρματος τὸν τῇδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντάς φησι *ΦΟΙΝΙΚΑΣ*. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων.

83. *ΜΑΤΡΙ*. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην [5]εἰληχέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστυ· οἷον, τὰς Συρακούσας, παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. Ὡς Θουκυδίδης φησί, *ΛΥΣΙΜΕΛΕΙΑΣ* [6]λίμνη ἐν Συρακούσαις.

85. *ΕΧΘΡΟΥΣ ΕΚ ΝΑΣΟΙΟ*. Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. *ΣΑΡΔΟΝΙΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΜΑ*. Διὰ τούτου γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνα πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῷον.

93. [7]*ΣΚΙΠΝΑΙΟΝ* δὲ ἑσπερινόν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κνὶψ γὰρ ζῷόν ἐστι βραδυκίνητον.

[3] ἀνείλεκτο] *omnia collegit Euphorio.* Vulgatam ἀνείλετο mutavit Reisk. Vide Toup.

[4] Καλύκης] Vulgo Κήϋκος. Correxit Toup. Conf. Hygin. fab. 157.

[5] εἰληχέναι] Vulgo εἰληφέναι. Correxit Valcken. ad Herodot. p. 535. 99. Intelligitur *Ceres Hermione,* de qua vide Toup. in Animadv. in Schol. ad Idyll. xv. 64.

[6] λίμνη] Antea legebatur λιμὴν, quod correxerunt Reinesius et Toupius. Thucyd. vii. 53.

[7] σκιπναῖον] Heinsius Lectt. Theocr. p. 384. hæc ita supplet: *σκιπναῖον δὲ ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκνῖπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται· ἢ παρὰ τὴν κνῖπα· κνὶψ γὰρ κ. τ. λ.*

94. *ΝΕΙΟΙ.* τουτέστιν αἱ κεχερσωμέναι χῶραι νεάζοιντο πρὸς τὸν σπόρον· τουτέστιν, ἀροτριοῖντο, ἡνίκα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τοὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ οὗτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τοὺς τέττιγας. τὸ δὲ *ΔΙΑΣΤΗΣΑΙΝΤΟ* ἀντὶ τοῦ διυφήνειαν.

99. *ΣΚΥΘΙΚΟΙΟ.* Τοῦ λεγομένου Εὐξείνου.

100. *ΑΣΦΑΛΤΩ.* Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101. *ΕΓΩ.* Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

104. *ΕΤΕΟΚΛΕΙΟΙ* θυγατέρες. Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρῶτον ἀποθῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινυείῳ.

105. *ΘΗΒΑΙΣ.* Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ [8] Ἐργίνῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. οὗτος γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἷλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους.

106. *ΑΚΛΗΤΟΣ ΜΙΜΝΟΙΜΙ.* Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. καλούμενος δὲ μεθ' ὑμῶν, ὦ Χάριτες, καὶ τῶν Μουσῶν, πορεύσομαι θαῤῥῶν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ.

1. *ΕΚ.* Ὁ νοῦς. πᾶν φησὶ ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνοῦμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίου οὖν μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τοῦ ποιήματος.

9. Ὡς περὶ τὴν Ἴδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· οὕτω δὲ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. Τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ φησὶν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου. *ΟΚΑ.* Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον [9] τὸν Λαγοῦ, καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἴς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ *ΑΜΦΟΙΝ* ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσί, τῷ Πτολεμαίῳ καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. *ΥΠΩΛΕΝΙΟΝ* δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.

34. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν εὔδηλος ἦν.

[8] Ἐργίνῳ] Vulgo Ὀργίλῳ. Corrigit Wassius ad Thucyd. p. 283. 84. Adde Toup. ad h. l.

[9] τὸν Λαγοῦ] Vulgo τοῦ Λαγοῦ. Corrigit Valcken. ad Adoniaz. p. 355. A.

36. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν, ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτήν· διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. Τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι· ὁ Λαγωός· ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅστις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα· οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46. ΜΕΜΕΛΗΤΟ. Ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

50. ΑΠΕΔΑΣΣΑΟ. Ἀπεμερίσω· τὰς σὰς τιμὰς ἀπένειμας αὐτῇ.

52. Τοῦτο δὲ ποιεῖ, φησὶν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανατίσασα αὐτὴν, τῶν δυνάμεων καὶ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡΓΕΙΑΝ εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἄργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεία καλουμένη.

54. ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝ φησὶ τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟΩΣ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου ἀδελφοῦ[10] τοῦ ἐσπουδακότος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

68. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου.

69. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος,[1] Ἰάλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. τὸ δὲ Τρίοπον ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄβαντος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου Ἰάσων φησίν.

70. ΡΗΝΑΙΑΝ. Νῆσος οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλόν φασι. τὴν δὲ Ῥήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

81. Ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμύριαι τρισχίλιαι[2] τριακόσιαι τριάκοντα τρεῖς.

105. ΚΤΕΑΤΙΖΕΤΑΙ. Καρποῦται ἀφόβως τὰ ἑαυτοῦ.

107. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μεταλλευόντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

121. Οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικροῦ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

128. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον καὶ Λυσίμαχον καὶ Βερενίκην· ἐπιβουλεύουσαν δὲ ταύτην εὑρὼν καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρόν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμ-

[10] τοῦ κ. τ. λ.] Locum, qui antea sic legebatur ἐσπουδακότος τὴν ἐν τῷ περιτροπίῳ τὴν Δωριέων σύνοδον, præeunte Salmasio correxit Toupius. *Triopium* est Cnidi promontorium, ubi iste *Dorum* congressus habebatur. Vide Stephan. Byz. V. Τριόπιον, et viros doctos ad Callim. in Cer. 31.

[1] Ἰάλυσος] Vulgo Ἄλυσος. Conf. Toup. ad h. l. et Wassium ad Thucyd. p. 531. 55. Duk.

[2] τριακόσιαι] Hanc vocem cum Casaubono (Lectt. Theocr. p. 276. p. 129. Reisk.) addidimus.

ψεν εἰς Κοπτὸν ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΗ.

[3] Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δ' ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικὰ, ἅτινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. τινὰ δ' ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. τὸν δ' ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

9. ΠΡΩΙΖΑ ἤγουν πρωϊνὸς πρὸ τοῦ δέοντος.

24. ΝΕΟΛΑΙΑ ἐστὶ κυρίως ὁ ἐκ νέων λαός.

45. ΕΞ ΟΛΠΙΔΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκ ληκύθου. Μενελάου δὲ καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης καὶ Ἴολμος. οἱ δὲ Θρόνιον. θυγατέρες δὲ Μελίτη καὶ Ἑρμιόνη.

Τοῦ σοφωτάτου Χαρτοφύλακος τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Βουλγαρίας κυροῦ, Ἰωάννου τοῦ Πεδιασίμου, ἐξήγησις εἰς τὴν τοῦ Θεοκρίτου Σύριγγα.

Δίκαιος ἂν εἴην, οὐχ ἁπλῶς τὰ τῇ ἀληθείᾳ δοκοῦντα (δύσληπτον γὰρ ἡ ἀλήθεια), τὰ δὲ ἐμοὶ τυγχάνειν ἀληθείας ἐπειλημμένα διὰ τὴν ὑμετέραν λέγειν ἀξίωσιν. εἴη δὲ τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα, καὶ ἀληθείας ἐντὸς εἶναι. τὸ δὴ τῆς Θεοκρίτου Σύριγγος, αἰνίγματι μὲν ὅμοιον, διά τε τὴν τῶν μεταλήψεων πύκνωσιν, καὶ διὰ τὸ ἀκροθιγῶς τῶν μνημονευθεισῶν ἱστοριῶν ἔχεσθαι, καὶ τὸ ἐλλειπὲς τῆς συντάξεως. καὶ ταῦτα μὴ κατὰ τὴν Ἀττικὴν συνήθειαν, ἀλλά τινα ἔκφυλον, πολλὴν ἐμποιοῦσαν ἀσάφειαν. ἔχει μέντοι τόνδε τὸν τρόπον ἡ ταύτης ἀνάπτυξις, ὅσα ἐμοὶ δοκεῖ. Σύριγξ οὔνομ' ἔχεις· ᾄδει δέ σε μέτρα σοφίης. Ὁ πρῶτος στίχος ἀποκεκομμένην ἰδίως ἔχει τὴν ἔννοιαν. ἔστι γὰρ ἐπιγραφὴ τῆς σύριγγος. πρὸς τὴν σύριγγα δὲ αὐτὴν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, λέγοντος, ὡς μὲν ἔχεις ὄνομα αὐτή, τὸ σύριγξ· τουτέστι, σύριγξ μὲν καλῇ, κατὰ τὰς λοιπὰς σύριγγας. ᾄδει δέ σε] ἀντὶ τοῦ ψάλλει, οὐ τὸ ᾀδικόν, εἴτουν ἁρμονικὸν μέρος τῆς σοφίας, ἤγουν μουσικῆς, ἀλλὰ τὸ μετρικόν. οὐ γὰρ ἐμπνευστὴ αὕτη ἡ σύριγξ, ἵνα καὶ ᾠδὰς ἔχῃ, ἀλλὰ μετρουμένη τῷ καλλίστῳ τῶν μέτρων δακτυλικῷ. ἢ καὶ ἄλλως· ᾄδει δέ σε οὐχὶ αἰσθητὴ ἔμπνευσις στόματος, ἀλλὰ τὰ μέτρα τῆς σοφίας· ἤγουν, αὐτὴ ἡ σοφία περιφραστικῶς. Εἶτα ἀποτείνει τὸν λόγον πρὸς τὴν Πενελόπην, τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ὁμόκοιτον.

[3] Eadem leguntur in Argumento ex cdd. Vat. 4. 5. 6. desumto apud Gaisfordium.

ἐπεὶ γὰρ τῷ Πανὶ ἀφιέρου τὴν σύριγγα, τοῦ Πανὸς δὲ μήτηρ Πηνελόπη κατὰ τὸν μῦθον, ἐκεῖθεν ἀξιοῖ τοῦ λόγου κατάρξασθαι, καί φησιν· Οὐδενὸς εὐνάτειρα, Μακροπτολέμοιο δὲ μᾶτερ·] ὦ εὐνάτειρα καὶ σύζυγε τοῦ οὐδενός, ἤγουν τοῦ Ὀδυσσέως. (οὕτω γὰρ Ὀδυσσεὺς κεκλῆσθαι προσεποιήσατο, ἡνίκα μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ὑποστροφὴν ἀλώμενος τῷ Κύκλωπι Πολυφήμῳ ἐνέκυρσεν, ὃν καὶ τετύφλωκεν.) ἤ, οὐδενὸς τῶν μνηστήρων εὐνάτειρα· ἵνα καὶ οἰκείως ἔχῃ ὁ λόγος. Πηνελόπης γὰρ καὶ τῶν μνηστήρων ὁ Πάν, ἐξ οὐρίων, εἴτουν ἀνεμιαίων γάμων, κατὰ τὴν μυθώδη τερατείαν, σπαρείς. ἑκάστῳ μὲν γὰρ τῶν μνηστήρων ὑπισχνεῖτο τὸν γάμον ἡ Πηνελόπη· ταῖς δὲ ἀληθείαις οὐδενὸς γυνὴ γέγονε· μήτηρ δὲ Μακροπτολέμου, ἤγουν τοῦ Τηλεμάχου. τῆλε γὰρ τὸ μακράν, καὶ μάχη ὁ πόλεμος. ἐκ μὲν γὰρ Κίρκης Τηλέγονος, ἐκ δὲ Πηνελόπης τῷ Ὀδυσσεῖ γεννᾶται Τηλέμαχος. Μαίης Ἀντιπάτροιο θοὸν τέκες ἰθυντῆρα.] τὸ ἑξῆς· ὦ Πηνελόπη, σὺ τέκες καὶ ἐγέννησας τὸν θοὸν καὶ ταχὺν ἰθυντῆρα καὶ ποιμένα τῆς Ἀμαλθείας τῆς μαίας καὶ τῆς τροφοῦ τοῦ Διὸς τοῦ ἀντιπάτρου, καὶ τοῦ ἐναντιωθέντος τῷ ἰδίῳ πατρὶ, τῷ Κρόνῳ δηλαδή· ἤγουν, τὸν Πᾶνα. οὕτω γάρ φησιν ἀνεῖσθαι Πανὶ τὴν τῶν ποιμνίων ἐφορείαν. ἀπὸ δὲ μόνης τῆς Ἀμαλθείας συννοεῖν δεῖ καὶ πᾶν θρέμμα. τινὲς δὲ τὸ Ἀντιπέτρου, ἐκ τοῦ ἀντὶ πέτρας γεγενῆσθαι φασίν, ἵν' ᾖ, ἀντίπετρος ὁ Ζεύς· ἀνθ' οὗ δηλονότι πέτρα ἐδόθη τῷ Κρόνῳ, ζητοῦντι τὸν Δία, βρέφος ἔτι ὄντα, καταπιεῖν. ὡς δὲ παιδοφάγος ὁ Κρόνος, καὶ ὡς λίθον ἀντὶ τοῦ Διὸς καταπέπωκεν ὑπὸ τῆς Ῥέας ἀπατηθεὶς, καὶ ὡς ἐκτεθείη ὁ Ζεὺς, καὶ ὑπ' Ἀμαλθείας αἰγὸς μαιευθείη, δῆλον ἐκ τῶν ἱστοριῶν, καὶ οὐ δεῖ λεπτομερῶς τὰ περὶ αὐτῶν ἀκριβώσασθαι. Οὐχὶ κεράσταν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.] Ἐπεὶ δὲ οὐ κυριωνυμικῶς εἶπε τὸν Πᾶνα, ἀλλὰ ἰθυντῆρα τῶν θρεμμάτων, ἦν δὲ καὶ Κομάτας ποιμένων ἐπίσημος, ὡς φιλόθεος ἢ φιλόμουσος, ποιεῖται διαστολὴν καί φησιν· οὐχὶ τὸν Κομάταν λέγω τὸν κεράσταν· τουτέστι, τὸν ποιμένα τῶν κερασφόρων ζώων· οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν κεράστης, ἤγουν κερασφόρος. ὅν ποτ' ἐθρέψατο μέλισσα, ἥν φησι ταυροπάτορα, τὴν ἔχουσαν δηλαδὴ τὸν ταῦρον πατέρα. γενέσθαι γὰρ ταῖς μελίσσαις ἀρχὴ σῆψις βοείων κρεῶν. Ἱστορία. Ἱστόρηται δὲ περὶ τοῦ Κομάτα τούτου, ὡς ποιμὴν ὢν καθ' ἑκάστην ταῖς Μούσαις ἐκ τῶν θρεμμάτων ἔθυεν. ἐφ' ᾧ δυσχεράνας ὁ δεσπότης αὐτοῦ κατέκλεισεν αὐτὸν ἐν ξυλίνῃ λάρνακι, Μούσαις ἐπιτρέψας τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν, ἃς ὑπερβαλλόντως ἐσέβετο. χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀνοίξας τὴν λάρνακα ζῶντά τε τὸν Κομάταν εὑρίσκει, καὶ κηρία μέλιτος, οἷς περιεσώσατο τὴν ζωήν. Ἀλλ' ἀπέλειπες οὗ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους.] Οὐχὶ τὸν Κομάταν οὖν (φησὶ) λέγω, ἀλλὰ τὸν Πᾶνα, ὃν ἀπὸ σοῦ ἡμῖν ἔλιπες· ἀντὶ τοῦ, ὃν γεννηθέντα σοι δέδωκας ἡμῖν. τὸ δὲ λέγειν ὡς καὶ Κομάτας Πηνελόπης υἱὸς, μὴ καὶ ταῖς ἀληθείαις ἀνάρμοστον εἴη, σκοπεῖν ἄξιον. Πηνελόπη μὲν γὰρ εἰς Ἰθάκην, Κομάτας δὲ Σικελός· καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τῶν Ἰλιακῶν, ὁ δὲ ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν. μεταξὺ δὲ τοῖν τόποιν καὶ χρόνοιν τούτοιν χάσμα μέγα ἐστήρικται. οὗ Πανὸς αἶθε καὶ ἔφλεγε καὶ ἀνῆπτε τὴν φρένα καὶ τὴν ψυχὴν, τέρμα σάκους. οὐχὶ μεταληπτικῶς γυνή τις Ἴτυς καλουμένη ὁμωνύμως τῇ ἴτυϊ, τῷ τέρματι τοῦ σάκους, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἴτυς, τουτέστιν ἡ ἀσπίς, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. μᾶλλον δὲ ἀπὸ μόνης τῆς ἀσπίδος

καὶ πᾶν ὅπλον· ἵν' ᾖ ἡ ἔννοια, ὅτι ἔρωτα εἶχε τῶν ὅπλων, ἤγουν, τῶν πολεμικῶν ἔργων. ἱστόρηται γὰρ ὁ Πὰν συστρατεῦσαι τῷ Διονύσῳ παρ' Ἰνδοὺς, καὶ ἔργα ποιῆσαι πολεμικά. τὸ δὲ πάρος, ἤγουν πρότερον, οὐκ ἐναντιοῦται τῷ λόγῳ. οὐ γὰρ ἀεὶ ὁ Πὰν περὶ τὰ πολεμικὰ ἠσχολῆσθαι ἱστόρηται, ἀλλ' ὅτε ὁ Διόνυσος κατὰ τῆς Ἀσίας ἐστράτευσεν. Οὖ ὄνομ' ὅλον δίζων] ἤγουν, οὗ ὄνομα ὅλον δίζων· τουτέστιν ἐκ δύο ζώων σύνθετον. τὰ μὲν γὰρ κάτω ὁ Πὰν τράγος· τὰ δ' ἄνω, ἄνθρωπος. λαμβάνει δὲ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ἀντὶ εἴδους τοῦ Πανός· οὐ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ Πανὸς δίζων, ἀλλὰ τὸ εἶδος. Ὃς τὰς μέροπος πόθον κούρας γηρυόνας ἆθεν.] ὃς ἦθε καὶ ἀνῆπτε πόθον καὶ ἔρωτα ἕνεκεν τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Σύριγγος· οὐ γυναικός τινος ὥς φασι κατὰ μετάληψιν, ἀλλὰ τοῦ ἐμπνευστοῦ ὀργάνου. κόρην δέ φησι, διὰ τὸ τερπνὸν καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς μαλθακὸν καὶ φιλοτήτων ἐπαγωγόν. οὗ χάριν καὶ ἐπιφέρει, μέροπος γηρυόνης, τουτέστι, μεμερισμένης κατὰ τὴν ὄπα. εἰ γὰρ μονόφθογγος, εἴτουν μονόφωνος ἦν ἡ σύριγξ, ἦν ἂν ἀνάρμοστος, καὶ μηδὲ ψυχὴν ἀνθρωπίνην καλεῖν οἵα τε. ἡ γὰρ ψυχὴ ἐξ ἁρμονιῶν συνέστηκε, καὶ ἐκ μόνων τῶν συγγενῶν ἁρμονιῶν καλεῖσθαι πέφυκεν. ἁρμονία δέ ἐστι πολυμιγέων καὶ δίχα φρονεόντων ἕνωσις. τὸ δὲ γηρυόνης ἀντὶ τοῦ φωνητικῆς, ἀπὸ τοῦ γῆρυς, ἡ φωνή. Ὑστερόφωνα δὲ ἠχοῦς καὶ θυγατέρας φωνῆς, ὡς ἄργα μοι παρέδραμε. Τᾶς ἀνεμώδεος] ἤγουν, τῆς ἐμπνευστῆς. ἐμπνευστὸν γὰρ ἡ σύριγξ. Ὃς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ] ὅς, ἤγουν ὁ Πὰν, τῇ Μούσῃ τῇ Καλλιόπῃ, μᾶλλον δὲ τῇ Μελπομένῃ· καὶ πάσας διὰ τοῦ ἑνικοῦ αἰνίττεται ὀνόματος. πῆξε δὲ καὶ κατεσκεύασε λιγὺ καὶ ὀξύφωνον ἕλκος, καὶ σύριγγα κατὰ μετάληψιν. καὶ γὰρ ἡ σύριγξ οὐ μόνον τὸ ἐμπνευστὸν ὄργανον τὸ ποιμενικὸν σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὸ διαβεβρωμένον ἕλκος τὸ μοτοῦ δεόμενον. ἀντὶ γοῦν τοῦ ἑτέρου σημαινομένου τῆς σύριγγος, ἤγουν τοῦ ὀργάνου, τὸ ἕλκος περιείληφεν· ὅπερ ἐστὶ μετάληψις. ἰοστεφάνῳ δὲ Μούσῃ, ὡς θηλείᾳ θεᾷ. θηλείαις γὰρ πρέπον στέφανος. τὸ δὲ λέγειν Μοῦσαν ἰοστέφανον τὸ ἔαρ, οὔ μοι δοκεῖ λόγου ἔχεσθαι. Ἕλκος ἄγαλμα πόθοιο πυροσφαράγου.] ἔστι δὲ ἡ σύριγξ ἄγαλμα, ἤγουν τέρψις καὶ παροξυσμὸς τοῦ πόθου τοῦ ἐγκαρδίου, ὃν πυροσφάραγον λέγει, ὡς ἐν τῷ πυρὶ τῆς καρδιακῆς θέρμης σπαραττόμενον καὶ ἀναφλεγόμενον. εἰδέναι δὲ ἄξιον, ὡς ὑποδοχὴν τοῦ τριμοροῦς τῆς ψυχῆς, λέγω δὴ λόγου, θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας, τρεῖς σωματικὰς ἀρχὰς κυριωτάτας ἡ φύσις ἐδημιούργησεν, ἐγκέφαλον μέν, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ λογιστικοῦ, καρδίαν δὲ, τοῦ θυμοειδοῦς, ἧπαρ δὲ, τοῦ ἐπιθυμητικοῦ. ἀρχὴ δὲ πάλιν αὐτῶν, ἡ καρδία. διὸ καὶ ἀπαθεστάτη. τοίνυν εἰ καὶ ἐγκάρδιόν τις τὸν πόθον ἐρεῖ, οὐχ ἁμάρτῃ τοῦ δέοντος, διὰ τὸ καὶ ἥπατος εἶναι τὴν καρδίαν ἀρχήν. Ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα] ὅς, ἤγουν ὁ Πάν, ἔσβεσε τὴν Περσικὴν ἀγερωχίαν, ὅτε συνεστρατήγει τῷ Διονύσῳ. ἣν καὶ ἰσαυδέα, ἤγουν ὁμώνυμόν φησι τοῦ παπποφόνου, τοῦ Περσέως δηλαδή. ἀπὸ γὰρ Περσέως, Πέρσης, ἐξ οὗ τῶν Περσῶν γένος. παπποφόνος δὲ ὁ Περσεύς, καθὼς ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων. τὸν γὰρ πάππον Ἀκρίσιον μετὰ τὸν κατὰ Γοργόνης ἆθλον ἀπέκτεινε. καὶ ἀφείλετο, ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἠνορέαν, καὶ τὴν Περσικὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τῆς Τυρίας, ἤγουν τῆς Εὐρώπης μετωνυμικῶς. ἐν γὰρ τῇ Τύρῳ τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς ἐμίγη. Ὧι τόδε τυφλο-

φόρων] ᾧ τινι Πανὶ τὸ πᾶμα καὶ κτῆμα τόδε τῶν τυφλοφόρων, ἤγουν τῶν ποιμένων κατὰ μετάληψιν, τουτέστι πηροφόρων καὶ σακκοφόρων. πηροφόρος γὰρ καὶ ὁ τυφλοφόρος, τὸ ἐρατὸν καὶ ἐπιθυμητὸν κατὰ ψυχὴν ὁ Πάρις, ἤγουν ὁ Θεόκριτος κατὰ μετάληψιν, διὰ τὸ καὶ τὸν Πριαμίδην Πάριν κρῖναι τὰς τρεῖς θεὰς περὶ τοῦ μήλου καὶ τῆς Ἔριδος. καὶ δύνασθαι καλεῖσθαι Θεόκριτον, θέτο καὶ ἀνέθηκεν ὁ Σιμιχίδης, και ὁ υἱὸς τοῦ Σιμιχίδου. εἶτα πρὸς αὐτὸν τὸν Πᾶνα προσφώνημα. Ὦ βροτοβᾶμον στάτας] ὦ Πὰν βροτοβᾶμον, ἤγουν πετροβᾶμον. ἐκ πετρῶν γὰρ οἱ βροτοὶ κατὰ τὸν παλαιὸν μῦθον. οἶστρε καὶ ἔρως τῆς Νυμφάλης τῆς στήτης καὶ γυναικὸς, τῆς δέτας καὶ Λυδῆς. Κλωποπάτορ τ' ἀπάτορ· ἤγουν, Ἑρμοῦ τοῦ κλέπτου υἱέ. κατά τινας γὰρ πάλιν Ἑρμοῦ παῖς ὁ Πάν. ἀπάτορ, ἤγουν πολυπάτορ· ἐκ πολλῶν γὰρ τῶν μνηστήρων γεγένηται. λαρνακόγυιε] ἤγουν χηλόπου κατὰ μετάληψιν. χηλὸς γὰρ τὸ κιβώτιον, καὶ ἡ λάρναξ. καὶ χηλὴ ὁ ὄνυξ. χαίροις, ἡδὺ μελίζοις] ἐν τῇ σύριγγι τῇ ἔλλοπι καὶ τῇ ἀφώνῳ· τῇ ἐλλειπομένῃ δηλαδὴ, ὀπὸς καὶ φωνῆς. αὐτὴ γὰρ καθ' ἑαυτὴν ἡ σύριγξ μὴ ἐμπνεομένη πρός τινος, ἄφωνός ἐστι. τῇ κάρῃ πάλιν, καθὼς εἶπον, διὰ τὸ τερπνὸν καὶ ἐπαγωγὸν, τῇ Καλλιόπῃ, καὶ καλλίστην ἐχούσῃ ὄπα, ἐπὰν ἐμπνέηται. τῇ νηλεύστῳ, καὶ ἀθεάτῳ. ἀπὸ τοῦ νῆ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ λάω, τὸ βλέπω. ἀθέατον γὰρ τὸ ἀπήχημα. ἢ νηλεύστῳ, τῇ ἀλιθοβολήτῳ, ἤγουν ἀθανάτῳ· ἀπὸ τοῦ νῆ στερητικοῦ, καὶ τοῦ λεύω τὸ λιθοβολῶ. ὁ λόγος γὰρ οὐ λιθάζεται.

Τέλος τῶν εὑρισκομένων σχολίων εἰς τὰ Θεοκρίτου εἰδύλλια.

INDEX

AUCTORUM, QUI IN SCHOLIIS CITANTUR.

INDEX

RERUM MEMORABILIUM IN SCHOLIIS.

BIONIS ET MOSCHI

CARMINA.

EDIDIT

L. F. HEINDORFIUS.

CUM COMMENTARIIS INTEGRIS

L. C. VALCKENARII ET R. F. P. BRUNCKII.

HEINDORFII PRÆFATIO.

[Ex Heindorfii Edit. Theocriti, Bionis et Moschi Carm. Berol. 1810.]

Etsi editio hæc Bucolicorum Græcorum novæ dotis nihil ostentat, non tamen meum editoris nomen profiteri dubito ; quippe qui rem a multis expetitam litterarumque in patria studiis utilissimam tanta mihi videar cura religioneque executus, quantam pauci hucusque adhibuere hujusmodi operum curatores. * * * Theocriti, Bionis, et Moschi carminibus Græcis, uti ea edidit Lugd. Bat. 1779. Valckenarius, ex eadem editione integram subjunxi annotationem, nisi quod ad decem Idyllia illa, quum plane eadem ac ne verbo quidem mutata bis apponere lectori pigeret, præmissis e priore editione copiis ex posteriore ea tantum vel adjeci vel uncis inclusa suo inserui loco, quæ nova aut utcunque a prioribus diversa accessissent, hanc ubique legem observans religiose, ut utriusque editionis discrepantiam quamque, quæ quidem alicujus esset momenti, indicarem. * * * Valckenarianis ea quæ ad hæc carmina in Analectorum Vett. Poet. Græcorum volumine tertio annotavit Brunckius, ideo potissimum interjeci, quod Brunckii et textum, qualem Analectorum primum exhibet volumen, et animadversiones hasce diligenter in altera editione sua respexit Valckenarius. Et insunt sane in his multa si minus ex reconditis deprompta litteris, excogitata tamen ingeniose et ad interiorem carminum intelligentiam fructuosissima.* * *

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α΄.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
  Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ᾽ ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ᾽ ὀφρύσι δ᾽ ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ] Inter carmina Theocriti hoc olim editum; sub nomine Bionis primus vulgavit Henr. Stephanus.

5. Λέγε πᾶσιν] Legendum conjecit Wassenbergius, λέγε παισὶν, 'Cupidinibus:' Petro Fonteinio placebat λίγα βῶσον.

7. Μηρὸν ὀδόντι] Eleganter corrigit Joann. Ruardi,—μηρὸν Ἄδωνις Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. Adonidis nomen hic perplacet repetitum.—Vox Λευκῷ ab Heskino non debuerat tentari.

10. Ναρκῇ] Inusitatæ formæ ναρκεῖ, Doricam ex ed. Flor. et Ms. Paris. substitui, probatam ab Is. Vossio, et Brunckio.

ναρκῇ. Sic Regius codex, e quo v. seq. χείλευς recepi, quod habet etiam Aldina editio. Sed hoc minus bonum est. Reponendum χείλεος, ut versus sit bucolicus. In hoc Idyllio versus sunt 98. e quibus 28. tantum bucolici non sunt. Brunck.

11. Τῶ χείλεος] Hic, ut multo suavius, prætuli alteri formæ Doricæ χείλευς. χείλεος etiam probarunt Vulcanius, Heskinus, et Brunckius.

12. Ἀφήσει] Miror cur legi voluerit Brodæus ἀποίσῃ. 'Auferet,' 'rapiet' dicitur ἀποίσεται, vel ἀποίσει, quorum hoc est in edd. Ald. et Juntæ. Ex Ms. Reg. Paris. ἀπησεῖ edidit Brunckius.

ἀπησεῖ. Sic Reg. cod. pro ἀφησεῖ. Aldus ἀποίσει, quod e genuino ἀπησεῖ depravatum. Est autem hoc recentioris Dorismi, in quem plura ex Ionica dialecto migrarunt. Brunck.

Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες. ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠωρεῖτο,
Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο. οἱ δ' ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἴ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, Αἲ τὸν Ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.

14. Οὐκ οἶδεν] Ex cod. Ms. protulit Fulv. Ursinus; quod merito alteri, *οὐκ εἶδεν*, fuit prælatum, etiam a Brunckio, qui in vs. 13. edidit *ἀρέσκῃ*.

18. *Ὠρύσαντο*] In ed. Flor. legitur, *ὠδύραντο·* (in Aldi Veneta, *ὀδύραντο.*) Utrum posuerit Bion, dubitari potest.—*Κεῖνον* hoc in vs. in *τῆνον* Brunckius mutavit: *Καλὸν* placebat Jo. Ruardi.

20. *Δρυμὼς*] Posui cum Br. pro *δρυμοὺς*, in cod. Ms. repertum a D'Orvillio.

δρυμὼς suppeditavit cod. Reg. V. seq. alii minus bene *νήπλεκτος*. Hesych. *νηπεκτέας, ἀκτενίστους*. Brunck.

21. *Νήπλεκτος*] A Brunckio restitutum, *νήπεκτος*, a me jam olim fuit probatum.

22. *Ἐρχομέναν κείροντι*] Ex codd. fuit a D'Orvillio prolatum, pro vulgato *τείροντι*. *κείροντι* præbent etiam edd. Ald. et Flor. et *κείρουσι* legitur in cod. Reg. Paris. [Recte Aldus *κείροντι*, quod dein depravatum est in *τείροντι*. Cod. Reg. *κείρουσι*. Brunck.]—Pro *Ἐρχομέναν* corrigendum *Σπερχομέναν* suspicatur D. Ruhnkenius.

23. *Κωκύουσα*] Br. ed. *κωκύοισα*.

26. *Ἐκ μηρῶν*] Nonnemini hic *μηρῶ* videbatur præferendum: ego vulgatam servarem.

29. *Τὸν καλὸν ἄνδρα*] Nihil habebat causæ C. Barthius, cur legi voluerit *σὸν καλὸν ἄνδρα*.

30. *Ὅτε*] Brunckius edidit *ὅκα*.

33. *Κλαίοντι*] Cum in hoc ipso carmine similia legantur, illud cum Br. recepi pro forma vulgari *κλαίουσι*.

35. *Ἐρυθαίνεται*] Ut suavius ex ed. Flor. recepi, pro *ἐρυθραίνεται·* et, pro *Κυθήρη*, *Κυθήρα*.

36. *Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει*] Ista sic vitiose scripta le-

Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἲ αἴ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι
Δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεὶς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.

guntur in ed. Ald. Π. ἀνακναμῶσ' ἀνάπαλιν ἀπό ἀείδει.—In his πᾶσαν πόλιν præferebat Wassenbergius. Ruhnkenius legendum suspicatur: Πάντας ἀνὰ κναμὼς κυανοστόλος οἰκτρὸν ἀείδει. ultimum in ἀϋτεῖ mutandum censet Jo. Luzacius.

40. Ἐνόησεν] In ἐνόασεν mutavit Brunckius.

44. Χείλεα χείλεσι μίξω] Eleganter dictum; neque adeo μίξω in μάξω mutandum est, aut cum Is. Vossio legendum, χείλεα χείλεσ' ἀμύξω.

46. Ζώει] In cod. Reg. Paris. et in Ald. ed. legitur ζώῃ, quod Br. recepit.

ζώῃ. Sic cod. Reg. a quo non multum differt Aldina editio, qua carebam, quum hæc excuderentur, ξώῃ, ζ in ξ, ut sæpissime in veteribus libris observatur, mutato. Brunck.

47. Κεὶs] Hic etiam κῆs prætulit Br. [Aldus κῦσ' ἐμόν. Inde scribendum est κῆs ἐμὸν, quod genuinum est. Et sic vs. 11. scr. καμάτως κῆs ἔργα. Brunck.]

48. Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ] Br. ed. ῥευσεῖ, quod, accentu aliter posito, legitur in ed. Ald. et in cod. Paris.

Ἀμέλξω] Ἀμέρξω hic viro D. videbatur vulgato præferendum: mihi idem verbum videtur ἀμέλγειν et ἀμέργειν pronunciatum.

51. Ἔρχεαι] Recte Jo. Piersonus emendasse videtur οἴχεαι εἰs Ἀχέροντα· quod in suam ed. Brunckius recepit.

54. Ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ] Hoc alteri præstat, quod in nonnullis est edd. ἐσσὶ καὶ αὐτά. —vs. 55. κρέσσων positum fuit pro κρείσσων, etiam a Br.

55. Ἐs σὲ καταῤῥεῖ] Vulcanius ediderat ἐs σὲ καὶ Ἅδην· suam conjecturam; factam ex vitiosa lectione ed. Flor. ἐs σὲ καὶ ἄρη· in Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐs σὲ καὶ ἄρρει. Emendatam jam dedit Fulv. Ursinus: τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐs σὲ καταῤῥεῖ.

ἐs σὲ καταῤῥῇ. Sic olim scriptum fuisse indicio mihi fuit lectio parum depravata editionis Calliergi ἐs σὲ καὶ ἄρη. Aldus ἐs σὲ καὶ ἄῤῥει. At procul dubio scripsit poeta ἐs τὺ κ.—Brunck.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε; πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
  Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,

56. Εἰμὶ] Br. ed. ἐμμί, et h. v. ἀνίαν.

57. Καὶ σὲ φοβεῦμαι] Barthius corrigendum putabat, κοὐ σὲ φοβεῦμαι· Koppiersius, καὶ σὲ φοβεῖται, quod recepit in suam ed. Brunckius: mihi vulgata commodam videntur admittere interpretationem.

58. Πόθος δέ μοι] Dudum vidi emendandum, πόσις δ' ἐμοὶ ὡς ὄναρ ἔπτη. idem restituit, ediditque Brunckius, πόσις δ' ἐμὶν ὠ. ὄ. ἔ.

59. Κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔ.] Rectius, ni fallor, legi poterit: Κενὸν δ' ἀνὰ δῶμά γ' Ἔρωτες.

60. Τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;] Corrigo: Τί γάρ, τολμηρὲ κυναγέ, Κ. ἐ.

61. Τοσσοῦτον ἔμηνας] Quod alibi, hic etiam hæret vitium, emendandum ita, ut scribatur: τί γάρ, τολμηρὲ κυναγέ, Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτο μέμηνας θηρσὶ παλαίειν;—Brunckius hanc, opinor, lectionem præferet a se vulgatæ ἔμεινας· alterique, qua legi posse putabat, ἐμήναο.

Edebatur antea ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν, et sic est in Aldina. Inde scribere potueram ἐμήναο, ut in Theocr. xxx. 31. ἐμαινόμαν φιλᾶσαι: quo etiam modo versus bucolicus fieret. Sed ob præcedens τολμηρὲ Calliergi lectionem prætuli ἔμεινας, 'sustinuisti.' Brunck.

64. Τόσσον χέει] Hoc, pro vulgato τόσον ἐκχέει, partim ex codd. et ex ed. Flor. partim ex conjectura D'Orvillii recepi. [Reg. cod. ἐγχέει. Vid. D'Orville in Miscell. Observat. vol. iv. p. 367. Brunck.]

65. Τὰ δὲ πάντα] Litera mutata legendum arbitror: τὰ δὲ πακτὰ (id est πηκτά, sive πεπηγμένα) ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη, 'terræ affixi sanguinis grumi Venerisque lacrymæ mutantur in flores.'

68. Ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα] Brunckius edidit, ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα.

69. Ἔστ' ἀγαθὰ] Jo. Luzacius legendum conjecit, Ἔσθ' ἁπαλὰ στιβάς,—

70. Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε] Pro ἔχει scribi malim ἔχοι. τὸ σὸν in τὸ μὲν mutandum censuit Is. Vossius.—λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σόνγ', ἴδε, νεκρὸς Ἄδωνις· placebat Jo. Ruardi.

72. Κάτθεό νιν] Ut legendum putabat Wassenbergius, cum scriptum sit in cod. Reg. Paris. illud recepi pro vulgato, Κάτθεο καί. [κάτθεό νιν. Sic recte cod. Reg. e quo etiam v. seq. ἐμόχθη recepi. Brunck.] —Pro φάρεσιν, οἷς, in edd. Ald. et Flor. legitur φάρεσιν, οἱ ἐνίαυεν.

73. Τοῖς] Scribi etiam poterit, Τῷ· si referatur ad κλιντῆρι. hoc in vs. verbum ἐμόχθει, a Br. mutatum in ἐμόχθη, sicut

Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.
Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὼ μὲν ὀϊστώς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'· ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν.
Χὼ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. οὐκ ἔτι δ' Ὑμὰν,
Ὑμὰν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἲ αἴ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,

legitur in cod. Paris. Ruhnkenio mihiquè de menda suspectum est.

74. Πόθει καὶ στυγνὸν] Hæc quoque videri possunt vitiata, et forte quis legi mallet:—Παγχρύσῳ κλιντῆρι ποθεινὸν στυγνὸν Ἄδωνιν. nisi sensus sit: τὰ φάρη, οἷς ἐνίαυε, ποθεῖ, sive ποθοῦσιν Ἄδωνιν, καὶ στυγνὸν ὄντα.

75. Βάλλε δ' ἐνὶ στεφ.] Leni manu corrigit Wassenbergius, Βάλλε δέ νιν στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι.—Sequentia sic emendanda suspicabatur E. H. van Eldik: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι πάσσε· σὺν αὐτῷ Χὼ κῆπος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη. Vulgatas literas propius accedit conjectura Jo. Luzacii legentis: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεα πάντα· σὺν αὐτῷ, Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

77. Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι,] Optime corrigit D. Ruhnkenius: Ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασι. In ed. legitur Ald. ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι· correctoris esse videtur, quod ex cod. Reg. Paris. Brunckius edidit: ῥαῖνε δέ νιν καλοῖσιν ἀλείφασι.

καλοῖσιν ἀλείφασι. Sic Reg. cod. In Ald. sic scriptus hic versus: ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι ῥαῖνε μύρεσσιν. Calliergus ῥαῖνε—ἀλείφασι ῥαῖνε μύροισιν. Optimum et genuinum est, quod dedimus. Brunck.

82. Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'] In ed. Flor. sic scriptus versus legitur: ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔκαιν', ὃς δὲ πτερόν. ὃς δὲ φαρέτρην.

83. 84. Ὃς δὲ λέβησι Χρυσείοις] Rectius legitur in ed. Flor. ὃς δὲ λέβητι Χρυσείῳ φορέησιν ὕδωρ.—Pro λούει nollem nuper editum fuisset λώει.

86. Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν] Quod sæpius est in hoc carmine, hic quoque ponendum putabat Lennepius: Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. idque Brunckius in suam edit. admisit.

88. Στέφος ἐξεπέτασσε] 'Coronam resolutam projecit,' me quidem adeo vulgatum non offendit. a Brunckio receptum, ἐξεκέδασσε, placuit Jo. Piersono; ἐξεπάταξε, Wassenbergio.—Proxima vs. 89. recte distinxit Heskinus.

90. Καὶ τὸν Ἄδωνιν] Καλὸν Ἄδωνιν legendum esse censet Wassenbergius.

Ἢ Ὑμέναιος] Sic ad mentem Ernesti Gul. Higtii reponere non dubitavi, pro αἲ Ὑμέναιον. 'Adonin magis adhuc, quam Hymenæus, plorant Charites.'

91. Τὸν υἱέα τῶ] Τὸν υἱέα τὸν Κινύραο Vulcanius edidit.

Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι.
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν, ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει.
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,

93. Αὐταὶ] In schedis suis correxerat Piersonus: Αἳ αἳ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὺ Διώνα. commendat illud adjectum ὀξὺ λέγοντι: cujus loco δέξο λέγοντι est in ed. Flor.

94. Καὶ Μοῖσαι] Sic recte jam edidit Vulcanius, pro Μοῖραι· quod ab aliis revocari non debebat: veram hic lectionem probarunt Barthius, Heskinus, Higtius, Piersonus, et Brunckius.

Ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν] Quod Palmerio venit in mentem, ne memoratu quidem dignum est. Placet inventum Heskini, hæc et seqq. sic legentis: Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν Καλὸν ἐπαείδουσιν. quæ sic scripta Brunckius recepit.

95. Οὐκ ἐπακούει] Legendum potius, οὐχ ὑπακούει.

96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει] Pro οὐ δύναται dictum putabat Heskinus; Higtius vero corrigendum, Οὐ μὰν, εἴ κ' ἐθέλοι. Ut Brunckio, mihi quoque placet Koenii correctio, Οὐ μὰν, ὅκκ' ἐθέλει, sive potius ἐθέλοι.

οὐ μὰν, ὅκκ' ἐθέλει. Sic scripsi ex emendatione doctissimi Koen. ad Gregorium de Dial. p. 81. Brunck.

Κώρα δέ μιν] Infelix est Barthii tentamen scribentis, Κώρα Κύπριν οὐκ ἀπολύει.

97. Ἴσχεο κομμῶν] 'Desine planctuum.' Veram lectionem, dudum inventam a Ruhnkenio, pro vulgato κώμων restitui. Idem illud in mentem venit Barthio, et Wakkero.

II.

1. Ἰξευτὰς] Hi xvi. versus ex Bionis Smyrnæi Bucolicis servati prostant in Stobæi Florileg. Gesn. p. 400. Grotii p. 267.

4. Μέγα φαίνετο ὄρνεον] Syllaba scribendum repetita: μέγα φαίνετο τὤρνεον αὐτῷ.

Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς, ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο· καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιόων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσσῇ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γʹ.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὣς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,

7. Ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ] Sic recte scriptam vocem ediderunt Ursinus, Gesnerus, aliique: *οὕνεκα*, quod præbet ed. prima Stobæi, fluxit ex interpretatione adjecta: ejus loco *ὅτι* Brunckius edidit.—Ἀσχάλλων scribatur, *ἀσχαλάων*, an *ἀσχαλόων*, nihil adeo interest.

11. Μειδιόων] Cum Br. dedi, pro Μειδιάων.

12. Φείδεο τᾶς θήρας] Ex Stobæo Gesn. recte dedit Vulcanius: ex ed. Trincavelli *τὰν θήραν* exhibet ed. F. Ursini.

15. Ἀπάλμενος] Pro *ἐπάλμενος* reposui cum Higtio, Luzacio, Brunckio; qui vs. 16. edidit *ἐνθὼν*, vs. 14. *ἔνθῃς*.

ἐπάλμενος] Sic Stobæi editiones. Mallem *ἀπάλμενος*. Brunck.

III.

1. Ἁ μεγάλα] Hos etiam xiii. versus ut *Bionis* præbet Stobæus Gesn. p. 388. Grotii, p. 245. in ed. prima Trincavelli et in Ms. Leid. adscriptum legitur: *ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν*.

Ἔθ' ὑπνώοντι]. Amico cuidam meo hic in mentem venerat *ἔτι χνοάοντι*. Veram lectionem detexit Jo. Fred. Herelius, in literis ad D. R. datis corrigens, *ἔθ' ἡβώοντι*.

3. Τόσον δέ μοι] Ed. Brunckius, *τόσον δ' ἐμὶν ἔ. μ.* vs. 4. *μέλπην μοι φίλε βῶτα*.

5. Ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον] In his Brunckium sequutus, *ἐγὼν* tamen suo loco reliqui. Ante editum *ἀπῆλθεν·* et *βουκολίασδον·* cujus loco *βουκολιάσδων* erat in ed. Gesn. et cod. scripto.

6. Μαθεῖν] Ed. Br. *μαθῆν*.

Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

8. Κίθαριν δ' ὡς] Ed. Br. κιθάραν ὡς.

9. Ἐμπάζετο] Ed. Br. ἐμπάσδετο.

10. Ἀλλά μοι] Ed. Br. ἀλλ' ἐμὶν, et, pro καί μ', κἦμ'. Cum illo vs. 11. recepi, Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους. Copula voci θνατῶν subjecta aberat ab edd.

13. Ἐδίδαξεν] Ex Stobæo Ms. prodiit, hic melius vulgato ἐδίδασκεν.

IV.

1. Ταὶ Μοῖσαι] His etiam versibus, qui sunt in Stobæo Gesn. p. 387. Grotii p. 241. adscriptum in cod. Leid. ut in ed. Veneta: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

1. 2. Οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι] Hæc ad mentem meam Brunckius edidit, pro vulgatis, ἢ φοβέονται, Ἢ 'κ θυμῶ φιλέοντι. Stobæi Floril. Ms. mihi præbuit οὐ φοβέονται. In ed. Gesneri repertum οὐ φοβέουσαι dedit et Ursinus; quod recipi non debebat ab Heskino.—Whitfordus jam dederat, οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῶ φιλέοντι: vocula δὲ requirebatur interjecta, et verbi forma, his etiam Poetis usitata.

3. Ὀπηδῇ] Dubites, utrum ὀπαδῇ dederit Poeta, an ἀείδῃ. ἀείδῃ vetus est lectio codicum, ab H. Stephano et F. Ursino reperta: hinc fluxit lectio primæ ed. Stob. δὴ δὴ, et Ms. Leid. δ' εἰ δή. ὀπηδεῖ dedit in sua ed. Gesn. et satis commodum hic videtur ὀπαδεῖ, quod Br. admisit; qui vs. 4. scripsit διδάσκην.

5. Ἢν δὲ νόον τις] Sic cum Brunckio edere non dubitavi, pro vulgato, Ἢν δὲ νόον τῷ Ἔρωτι.

7. Ἀληθὴς] Ed. Br. ἀλαθής.

8. Ἀθανάτων] Pro ἀθάνατον, prout videram scribendum, scriptum præbuit Stobæi cod. Ms.—In vs. seq. vitiose olim legebatur Καμβαίνει.

11. Καὶ τόκα μοι χαίροισα] Ruhnkenio præ vulgato placet, Αὐτίκα μοι. Brunckius edidit, καὶ τόκ' ἐμίν· qui servandum putat

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν, ἃ μὴ 'μάθομεν πονέεσθαι.
Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
Εἰ δ' οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἆ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
Λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον.

χαίροισα· cujus loco χαρίεσσα Lennepio videbatur aptius. [χαίροισα non sollicitandum. i. e. 'sponte sua fluit.' Brunck.]—Hoc in vs. pro ῥέει ᾠδὰ, in una legitur ed. Ursini, ῥέει αὐδά. quod, si codices exhiberent, præferrem.

V.

1. Οὐκ οἶδ'] In Stobæi Florileg. Gesn. p. 375. hic versus, ut Bionis, ceteris præfigitur: quem ut illius dedit etiam Grotius: sequentibus in ed. Stob. Veneta, et in Ms. Leid. præfigitur, ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. [Brunck. eum tanquam fragmentum separavit.]

2. Εἴ μοι] Ed. Br. Αἴ μοι· qui hoc etiam in vs. μοῦνα mutavit in μῶνα, et vs. 4. 5. 9. Εἰ in αἰ.

3. Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι] Ed. Br. K. ἐμὶν θησεῦντι.

Μοῖσα] Sic mihi quoque, pro Μοῖρα, scribendum videbatur cum Piersono, aliisque: vulgatam lectionem tueri voluit Heskinus.

4. Τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν] Pro μοχθεῖν sic scripsi cum Br. πλήονα jam dederant Vulcanius et Heinsius.

5. Ἄμμιν] Grotius edidit, ut usitatius, pro ἁμίν· hic vitiosum erat ἁμῖν.

8. Ποθ' ὕστερον] Br. ed. πόχ' ὕστερον.

9. Ἐλθεῖν] Genuinam formam ἐνθῆν hic etiam exhibuit Br. et vs. 11. κὴς monuit scribendum.

15. Λάχομεν χρόνον] Hunc versum, adjecto ἐμβιοτεύειν, suppleri posse putabat Is. Vossius; λάχομες scribendum, Brunck. [velut supra scribatur πονεῦμες, βάλλομες.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΩΝ.

Κλε. Εἴαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρου,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργείῃ τε καὶ ὄκνῳ;
Ἤ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπὲ τί τοι φρὴν
Αἱρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.
Μύρ. Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε φοβεῦμαι.

VI.

1. Εἴαρος] Ex Stobæi Eclogis Phys. Mss. in Bibl. Farnes. hos Bionis versus primus protulit F. Ursinus in Virg. cum Gr. Script. collato, p. 2. 3. et paulo post eosdem edidit cum ceteris Bionis et Moschi carminum fragmentis: editis postea Stobæanis istis Eclogis, Gul. Canterus eosdem exhibuit p. 18. et 19. velut *ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν*, prout in codice Sambuci vitiose scripti prostabant: Grotius in Excerptis dedit p. 147. 149. partim ex Ms. Paris. emendatos.

Φθινοπώρου] Ed. Br. *φθινοπώρω*· et vs. 2. *ἐνθῆν*, pro *ἐλθεῖν*.

4. Ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρὰ] Cum Cantero Grotius edidit *λιμὸς ἐλαφρός*· sed Dorice ἁ λιμὸς dicebatur, ut et in vulgari Dialecto.—*ὅκ' ἀνδράσι*, Br. ed.

6. Θαλπόμενοι θέλγονται] Sic recte vulgavit Ursinus: Grotius edidit, *Θαλπόμενοι τέρπονται*· ex conjectura corrigens vitiosa Canteri, *θαλπόμενοι θάλποντας*· hujus codex sequentem vs. sui parte defectum exhibebat.

Ἀεργείῃ] Vel *ἀεργείᾳ* scribendum; non *ἀεργίῃ*, vel *ἀεργίᾳ*. *ἀεργείῃ* dederunt Canter. et Grotius.

8. Ἁ σχολὰ ἄμμιν] Pro *ἀσχολὰν*, vel, ut erat in Ms. Paris. *ἀσχολαὶ*, sic fuit emendatum ab Ursino, et Grotio.—Pro *ἡμῖν* scripsi, more in his usitato, *ἄμμιν*.

10. Ἱερὰ ταῦτα] Lennepio scribendum videbatur *ὥρια ταῦτα*.

Σεῦ δὲ ἕκατι] Sic ex codd. ediderunt Ursinus, et Grotius, et in vs. 11. *πέλεν ἅδιον*, vitiosa dedit Canterus.

13. Νόσον] *Νόσος*, ut edidit Brunckius, scribendum putabat Hemsterhusius.

14. Νιφετὸν κρυμούς τε] Qui hoc in vs. *φέρην* quoque scripsit, Br. edidit *νιφετὸν* (*νιφετοὺς*, Vulcan.) *κρυμώς τε*; sed in notis ex ed. Canteri repetitum præfert *κρυμνόν*: hæc mihi forma videtur vitiosa.

κρυμώς τε. Hoc dedi e Fulvio Ursino, qui habet *κρυμούς τε*. Canterus in Stobæi Ecl. Phys. p. 19. aliam habet lectionem, quam sinceram puto, *κρυμνόν τε*, quod in Floril. Grotii depravatum est typothetæ errore in *κρυπνόν τε*. Stobæum Canteri

Εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἁνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίϊος ἀώς.

ΕΙΣ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ'.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν.
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
Ὠτειλάν· Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

η'.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῶ Πειριθόῳ παρεόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας

inspicere neglexeram. Hesychius: *κρυμνὸς, ἢ κρυμός· πάγος, ψῦχος, μέγα ῥῖγος.* Doctissimi interpretes vocis *κρυμνὸς* exemplum non protulerunt. Hinc confirmari potest Hesychii glossa. Brunck.

17. Βλαστεῖ] Brunckius edidit *βλαστῇ*, quæ Dorica erat in his contractis scribendi ratio: Βλάστῃ dederant Canter. et Grotius.

VII.

1. Ἀμφασία] Hoc etiam carminis fragm. primus edidit Ursinus in Virg. p. 3. et paulo post Lyricorum fragmentis subjectum; melius vero scriptum Canterus, in Stobæi Ecl. p. 11. his ex cod. adscriptis: *ἐκ τῶν Βίωνος βουκολίων (βουκολικῶν) εἰς Ὑάκινθον.*

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν] Gul. Canterus et Grotius sic scriptum in suis quisque codd. invenerunt: ex Farnesiano dederat Ursinus, *Ἀμφασία τὸν βίον ἕλεν·* cujus loco *τὸν Φοῖβον* scribendum monuit et Theod. Canterus.—In sua ed. Vulcanius exhibuit: *Ἀμφασία δὲ Βίων' ἕλε τοσσόν δ' ἄλγος ἔχοντα·* unde non absurde fecerat Higtius: *Ἀμφασία Παιῶν' ἕλε*, 'Ipse Deus medicinæ obstupuit.' Vera codicum lectio est, *τὸν Φοῖβον.*

2. *Σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν*] Vitiosum verbum *ἐπεβώετο* dederunt Canter. et Grotius; quod in *ἐπεμώετο* mutandum censuit Salmasius, qui tamen illud nusquam legerat. *Ἐπεβαίνετο* F. Ursinus invenit in cod. Flor. hoc recte Vulcanius in *ἐπεμαίετο* emendavit, a Dan. quoque Heinsio, aliisque probatum.—In vs. seq. formam *ἀμβροσίῃ* ne hic quidem mutandam arbitror in *ἀμβροσίᾳ.*

VIII.

1. *Ὄλβιοι*] Ut Bionis habet hos versus Stobæus in Floril. p. 389.

Οὕνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἥρητο κελεύθους.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Ἀχιλλεὺς,
Ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

θ'.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
Μηδέ τι πάντ' ἄλλου χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ι'.

Μοίσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν·
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαί μοι ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

ια'.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας
Χ' ἁ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

5. *Ἥιρητο*] Grotii lectionem cum Br. recepi, qui sic emendavit a Gesnero vulgatum *ἔρκτο*, *ἄρητο* Vulcanius; *ᾅρητο* dedit Heinsius: *ἀροῖτο* legitur in codice Stobæi Parisino. Poeta forte scripserat, *ἡρεῖτο*.

7. *Θνάσκων, ὅτι*] Frustra Gesnerus legere tentabat, *θνάσκοντ', ὅτε*—vulgata recte cepit Grotius.

IX.

1. *Οὐ καλὸν*] Hi tres vss. una cum fragm. xi. leguntur ut Bionis Smyrnæi in Stobæo Gesn. p. 200. Grotii p. 132. In prima ed. Veneta adscriptum: *Σμυρναίου βουκολικοῦ*: in Ms. Leid. *ἐκ τῶν Βίωνος Σμυρναίου βουκολικῶν*.

2. *Μηδέ τι πάντ' ἄλλου*] *Ἄλλο*, quod est et in cod. Leid. dederunt Trincavellus et Gesnerus; e conjectura Grotius: *Μηδ' εἰ παντελέως χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Τεχνᾶσθαι σ.* Salmasius corrigere tentabat, *Μηδέτι πάντ' ἄλλω*. Una litera mutata veram, ut puto, lectionem restituet: *Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν*, 'Neque ad omnia alterius opera indigere.'—Rediit in hunc vs. *αὐτὸς*, a Grotio in *αὐτὸν* mutatum.

X.

1. *Μοίσας*] Ex cod. Farnes. hoc carminis fragm. primus edidit F. Ursinus; in Eclogis Stobæi, a Cantero postea editis, legitur p. 22. ut *ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν*. Primus horum vs. vitiose scriptus in ed. Canteri, in Excerptis Grotii prodiit, p. 149. ex cod. Paris. emendatus.

XI.

1. *Ἐκ θαμινῆς*] Vid. ad Fragm. ix.—Vitiosa primi versus scriptio in ed. Veneta Stobæi, *ὧ κ' ὡς λόγος αἱ ἐσιοῖσας*· præbet saltem formam rariorem, quam habet etiam cod. Leid. *αἰὲς ἰοίσας*, a Grammaticis adnotatam.—In vs. seq. pro *ῥωγμὸν* Brunckius edidit *ῥωχμόν*: utraque forma fuit usitata.

ιβ'.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδω,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

ιγ'.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπὴν χ' ὡ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

ιδ'.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

XII.

1. Αὐτὰρ ἐγὼν] Hoc, velut *ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν*, dederat in sua ed. Trincavellus, legitur in Stobæo Gesn. p. 580. Grotii, p. 463.

Βασεῦμαι] Hoc verbum dederant editores isti in tres voculas distractum, *βὰς εὖ καὶ*, prout etiam legitur in cod. Leid. Emendatum *βασεῦμαι* dudum præbuit ex Stobæo Ms. Ursinus; quod a Vulcanio, Heinsio, aliisque restitui etiam debuerat.

2. Ψιθυρίσδω] Scribi poterit [cum Brunckio] *ψιθυρίσδων* ex Ms. Leid. et ex ed. Trincav.

4. Οὐκ ἀπολείψω] Οὐκ ἀπολείψει est in ed. Trinc. *ἀπολείψειν* in ed. Gesn. qui in margine corrigit, *οὐκ ἀπολείψω*, ut est in cod. Leid.

XIII.

Μηδὲ λίπῃς] Ἐκ Βίωνος βουκολικῶν dedit et hoc fragm. Trincav. a Gesn. vulgatum p. 239. Grotio p. 163.—In horum versuum secundo, ut vitium tolleretur, Brunckius edidit formam rarissime certe obviam: Μισθὸν ἔδω, τιμὰ —. servata forma solemni, vox transponi poterit: *Μισθὸν ἔδωκε· ποιεῖ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα τιμά.*

XIV.

Μορφὰ] Adscriptum huic vs. in ed. Stobæi prima: *ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν*. Est in Stobæo Gesn. p. 407. Exc. Grotii, p. 269.

ιέ.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΛΥΚΙΔΑΣ.

Μύρ. Λῇς νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν,
Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;
Λυκ. Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;
Μύρ. Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἁδὺν Ἔρωτα,
Λάθρια Πηλεΐδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφὰν,
Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
* Ἀηδήνη τ' ἄπαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.
Λυκ. Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ βωκόλος. ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιϊκόν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων

XV.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ] Sic inscriptum, hoc carminis fragmentum inter reliqua Bionis ex duobus codd. primus edidit F. Ursinus: emendatius scriptum exhibuerunt Jo. Dan. Lennepius in Animadv. ad Coluthum iii. c. x. et nuper in Analectis Brunckius.

1. *Λῇς νύ τι*] Suspicabatur Jo. Pierson. tres primos versus ad aliud olim pertinuisse carmen; quo Lycidam Bion fecerat amores cantantem Polyphemi; hujusque carminis Bionei partes fecisse fragm. xii. et xiv. idem de fragm. x. forte suspicari liceret.

3. Ἠϊόνι] Ed. Br. *ἀϊόνι*. vs. 4. Κῆμοὶ σ. [et Μόρσων].

5. *Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μ.*] Pro vulgatis, *Σκύριον, Λυκίδα, ζαλῶν* recte Lennepius correxit; atque id sequuti sunt Toupius et Brunckius.

7. *Ὅπως δ' ἐψεύσατο*] Sic primus emendavit G. Canterus, pro *ὅκως δὲ ἐγεύσατο*. —Præterea scriptum maluit Lennepius: Πῶς *παῖς ἕσσατο φάρει*. Piersono venit in mentem: Πῶς *παῖς ἕσσατο, φωτὸς ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν*.

8. 9. Ἀπαλέγοισα Ἀηδήνη τ' ἄπαστον] Vitiosa, quæ dedit ex codd. Ursinus, hic intacta reliqui; variis conjecturis tentata. Scaliger legi posse putabat: *θάλπ' ἀλέγοισα* Ἄκμηνον *καὶ ἄπαστον* Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. Lennepius emendare conabatur: *ἅγ' ἀλέγιζεν* Πηλείδην *ἀγαπατὸν* Ἀχιλλέα Δ. Quod Toupius in Epist. Crit. proposuit, Χ' *ὤπως—ἀμφαγαπάζοι* Ἀειδῆ *καὶ ἄπυστον* Α. Δ. in suam edit. recepit Brunckius: conferatur Heskinilectio. His, opinor, multo melior videbitur Ruhnkenii conjectura legentis: Χ' *ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα* Πηλείδην *ἀγάπαξεν* Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

10. Τὰν Ἑλέναν *πόθ' ὁ β.*] Ed. Br. *τὰν* Ἑ. *πόχ' ὁ β.* qui vs. seq. cum Heskino recte literam δ' interjecit. Idem Br. vs. 13. vulgavit Ἄλιδος.

Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, * φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα,
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς,
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα·
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ·
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
* Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἁδέα δάκρυ' ἐπήνει.
Ἤσθιε δ' οὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
Αἱ δύο, παρθενικαί, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.

14. Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα] Hic etiam Ursini vitiosa cum Heinsio et Vulcanio reliqui. Scaliger emendabat, *φέρων τισὶν αἰνὸν Ἄρηα*: accentu retracto *τίσιν*, 'vindictam,' maluit Lennepius: exhibuit ista in sua ed. Brunckius. Ab hac multum distat elegans, et, ut puto, vera Ruhnkenii conjectura, qua legit, — *φέρων φθισάνορ' Ἄρηα.*

15. Μοῦνος] Hic etiam a Br. in *μῶνος* fuit mutatum.

17. Παρθενικὸν κόπον εἶχεν] Sic cum Scaligero scripsi pro *κόρον*· quod alii tamen servandum censuerunt, et a Br. fuit relictum.

Ἐφαίνετο] Hæc et proxima mihi quidem sincera videntur, quæ sic mutanda videbantur Heskino: *ὑφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα Κάδδ' ἄρ' ἴσον τήναις θ.* tum saltem scribi debuerat *ὕφαινέ τε*: sed neque præpositio verbo *θηλύνετο* congruit.

18. Καὶ τόσον ἄνθος] Corrigere tentabat Eldikius: *καί τ' ἴσον ἄνθος Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς*: ultimum illud in *παρήϊσι* mutatum voluisse Salmasium, Is. Vossius adnotavit, ut versus esset numerosior. *παρειαῖς* ed. Br.

20. Παρθενικῆς] Qui *παρθενικᾶς* dedit, Br. et in hoc vs. *ἐπύκασδε καλύπτρᾳ*· intactum tamen reliquit *ἐβάδιζε*.

21. Θυμὸν δ' Ἄρεος] Recte, me judice, Lennepius emendavit: *Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.* et hoc Br. recepit.—In vs. sequentem, pro *μαρίζετο*, G. Canteri correctionem, *παρίζετο* admisi, a variis probatam: vera lectione inventa suam nollem Heskinus memorasset: *παρίσδετο* edidit Brunckius, et in vs. 23. *καὶ πόκα μὲν τήνας* —

24. Στόμ' ἀνὰ] Mendosa, ut erant in codd. reliqui: Ursino, corrigenti, *Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε*, Heskinus et Brunckius adstipulantur.—Proxima hoc in vs. *τὰ δ' ἁδέα δάκρυ' ἐπήνει.* merito inepta videbantur Scaligero, sic autem hæc quæque præcedunt emendanda: *Στάμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἁδέα καίρε' ἐπήνει*· priore correctione, quæ Salmasio quoque venit in mentem, probata, sequentia Lennepius legebat: *τὰ δαίδαλα δ' ἄτρι' ἐπήνει.* Ab his diversum vulgato Brunckius substituit: *τὰ δ' ἁδέα δάκρυ' ἐπέῤῥει.*

28. Μούνα μίμνω] Eleganter corrigit Lennepius: *Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σὺ, νύμφα, καθεύδεις.* Sic edidit e conjecturis h. v. Brunckius: *Αὐτὰρ ἐγὼν μώνα, μώνα τὺ δὲ, νύμφα, καθεύδεις.*

29. Αἱ δύο, παρθενικαὶ] Viderunt Salmasius, et Heskinus, sic emendandam vocem, non Græcam, *Αἱ δ' ὑποπαρθενικαί.*

Ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο * * *

ιϛʹ.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ᾽ ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ᾽ ἐνοχλήσω·
Ἀλλ᾽ ἐράω· καλὸν δέ τ᾽ ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.

ιζʹ.

Ἄμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;

Forsan in voce *δύο* ter repetita quæsiverat Bion elegantiam, dederatque adeo: *Αἱ δύο παρθενικαὶ, δύ᾽ ὁμάλικες, αἱ δύο καλαί.*

30. *Κατὰ λέκτρα*] Pro vulgato *καὶ, κατὰ* posui cum Scaligero, Heskino, Brunckio: *κάλλεκτρα* ut Salmasio, placuit etiam E. H. Eldikio.

31. *Νύσσα γὰρ δολία*] In lectione Scaligeri, *Νύσσα γὰρ ἀργαλέα·* incommodus vocularum *δὲ* et *γὰρ* concursus evitabitur, si cum Luzacio legamus: *ἁ δὲ πονηρὰ Νύσσα καὶ ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.* [Ed. Br. *Νύσσα, καὶ δολία με τροφὸς α. σ. μ.*]

XVI.

Ἕσπερε] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ulla auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobæus Gesn. p. 388. Grotii p. 245.

6. 7. *Οὐκ ἐπὶ φωρὰν Ἔρχομαι,*] Sic recte scripta jam dederat in Thes. L. G. Henr. Stephanus. In ed. prima Stobæi *φωρῶν* Trincavellus exhibuit; *φωρᾷν,* Gesnerus, et Grotius; quod etiam in cod. est Leidensi et in Ursini Bioneis.

7. *Ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ᾽ ἐνοχλήσω*] Vere corrigit, ut equidem puto, D. Ruhnkenius: *ὁδοιπορέοντα λοχήσω.* Noti sunt *ὁδολόχοι,* et *νυκτιλόχοι.*

XVII.

Ἄμερε Κυπριγένεια] Hoc etiam Bionis fragm. debemus Stobæo, cujus illud præbet

Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

Florileg. in ed. Gesn. p. 401. Grotii p. 267.—In his nihil novatum nisi vs. 3. quo τί νυ αὐτὰ a Scaligero positum, pro τίναυτα: et vs. 6. ἄμμιν scriptum, pro ἡμῖν.—In ultimo versu τῆνον in πτηνὸν, vel πτανὸν, mutandum suspicatur Villoisonus.—[Ed. Br. vs. 3.4. καὶ τί δ' ἀάσθης, Ταλίκον ὡς—τέκοιο.]

EPITAPHIUM ADONIDIS.

IDYLLIUM I.

Lamentor Adonidem: interiit formosus Adonis.
Periit formosus Adonis, adlamentantur Amores.
Ne amplius purpureis in vestibus, Venus, dormias:
Surge misera pullata, et plange
Pectora, et dic omnibus, obiit formosus Adonis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Jacet formosus Adonis in montibus, femur dente
Candidum candido dente percussus, et Venerem dolore afficit
Tenuiter anhelans: ater vero ipsi cruor manat
Niveam per carnem: sub superciliis autem oculi torpent,
Et rosa (i. e. roseus color) fugit labrorum: circaque illa
Moritur et suavium, quod nunquam Venus relinquet.
Veneri quidem suavium, etiam non amplius viventis placet:
Sed non sensit Adonis, quod ipsum morientem osculata est.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Atrox atrox vulnus habet in femore Adonis:
Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum et cari canes ulularunt
Et Nymphæ plorant Oreades: ipsaque Venus,
Solutis capillis, per nemora errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus, et rubi ipsam
Incedentem infestant, ac sacrum sanguinem carpunt.
Clara autem voce ejulans per longas valles fertur,
Assyrium clamore requirens maritum, et puerum vocans.
At circa ipsius umbilicum ater sanguis alte erumpebat.
Pectusque a femore cruentabatur: mammarum autem loca
Nivea prius Adonidi rubebant.
Heu, heu Venerem! adlamentantur Amores.
Amisit formosum illum virum, unaque sacram formam amisit.
Veneri enim formosa forma *fuit*, dum vixit Adonis:
Mortua autem cum Adonide est et forma Veneris; heu, heu!
Montes omnes et quercus dicunt, heu Adonidem!
Et flumina deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubefiunt; Venus vero
Per omnes colles et per urbem flebiliter canit,

Heu, heu Venerem! obiit formosus Adonis;
Echoque respondet: obiit formosus Adonis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? heu, heu!
Ut vidit, ut cognovit Adonidis insanabile vulnus,
Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
Brachia expandens, gemendo dicebat, mane Adoni,
Miser mane Adoni, ut te postremum reperiam,
Ut te amplectar, et labra labris misceam.
Expergiscere paulisper Adoni, jamque postremo me osculare:
Tantillum me osculare, donec vivit osculum;
Donec ab anima in meum os et in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit, et tuum dulcem amorem exsuxero,
Atque imbibero amorem: osculum autem hoc asservabo,
Tanquam ipsum Adonidem; quando tu me infelix fugis.
Fugis longe Adoni, et abis ad Acherontem,
Et tristem regem et severum: ego vero misera
Vivo, et Dea sum, neque possum te persequi.
Accipe Proserpina virum meum: nam tu es
Longe me potentior; et quicquid pulchrum est, ad te devolvitur.
Sum autem ego valde infelix, et inexhausto dolore conficior,
Deplorans Adonidem, quod mihi extinctus est, teque timeo.
Obis, o terque quaterque desiderate: amor autem mihi, sicut somnium, avolavit.
At vidua nunc Venus est; inanes sunt in domo amores.
Tecum vero una cestus periit: quid enim temerarie venabaris?
Cum adeo pulcher esses, cum feris congredi ausus es?
Sic lugebat Venus: amores una lugebant.
Heu, heu Venerem! obiit formosus Adonis.
Lacrymarum Venus tantum effundit, quantum Adonis
Sanguinis fundit. Hæc vero omnia in terra convertuntur in flores:
Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemonen.
Lamentor Adonidem: interiit formosus Adonis.
Ne amplius in silvis virum deplora, o Venus:
Est recte instructus torus, est Adonidi torus paratus.
Tuum, o Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adonis;
Et licet mortuus, tamen pulcher est: pulcher mortuus, quasi dormiens.
Depone *eum* et in mollibus vestibus in quibus cubabat,
In quibus tecum per noctem sacrum somnum capiebat,
In aurea culcitra: ama Adonin, etiamsi tristis sit adspectu.
Depone (eum) inter coronas et flores: omnes cum eo,
Postquam iste obiit, omnes, *inquam*, flores etiam contabuerunt.
Perfunde autem ipsum myrtis, *variis* olei generibus, perfunde unguentis:
Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit, Adonis.

Recubat tener Adonis in vestibus purpureis:
Circa autem eum plorantes gemunt Amores,
Tonsi capillos propter Adonidem; et hic quidem sagittas,
Ille vero arcum calcat, alius bene refertam frangit pharetram:
Alius solvit calceamentum Adonidis, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipsam Cythereum adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam expandit nuptialem: non amplius Hymen,
Hymen non amplius cantilena est; sed cantatur, heu, heu!
Heu, heu propter Adonidem adhuc magis! heu propter Hymenæum!
Charites deplorant filium Cinyræ,
Obiit formosus Adonis, inter se dicentes;
Et id voce clariori dicunt, quam tu, Dione.
Et Musæ Adonidem deplorant, Adonidem,
Et ipsum cantu revocant: at ille ipsas non exaudit:
Non sane, neque potest: Proserpina enim ipsum non dimittit.
Finem fac lugendi, Cytherea, et hodie molli parce querelæ.
Oportet enim te rursum lugere, atque in alium annum lacrymari.

IDYLLIUM II.

Auceps adhuc puer, in nemore arboribus denso
Dum venatur aves, fugitivum vidit Amorem
Insidentem buxi ramo: ut igitur animadvertit,
Gaudens, quoniam avis ei permagna videbatur,
Calamos simul omnes inter se conjungens,
Huc atque illuc transilientem observabat Amorem.
Tandem vero puer indignatus, quia nihil proficiebat,
Abjectis arundinibus aratorem senem adiit,
Qui illum hancce artem docuerat, et narravit ei rem,
Eique ostendit Amorem sedentem. Sed senex
Subridens movit caput, et respondit puero:
Abstine ab hac venatione, nec istam avem insequitor.
Fuge procul: mala est hæc bestia: beatus eris,
Dum non ceperis ipsam: sed si viri mensuram attigeris,
Ille, qui nunc fugit et resilit, ipse sua sponte
Accedens subito capiti tuo insidebit.

IDYLLIUM III.

Magna mihi Venus adhuc dormienti adstitit,
Infantem Amorem pulcra manu ducens,
In terram nutantem: atque his me verbis affata est:
Cantare mihi, care bubulce, sumtum Cupidinem doceto.
Sic locuta abiit: ego autem quæcunque pastoralia carmina canere solebam,
Stultus, tanquam discere volentem Cupidinem, docebam,
Quomodo invenerit tibiam obliquam Pan, tibiam Minerva,
Testudinem Mercurius, et citharam dulcis Apollo.
Hæc ipsum edocebam: at ille nihil curabat mea verba,
Sed mihi ipse canebat amatoria, meque docebat
Mortalium et immortalium amores, et genetricis suæ opera.
Tum ego oblitus sum illorum, quæ Cupidinem docebam:
At, quæcunque me docebat Cupido amatoria, cuncta didici.

IDYLLIUM IV.

Musæ Amorem crudelem non metuentes,
Ex animo amant, et vestigia ejus sequuntur:
Ac si quis ingenio præditus inamabili eas sequatur,
Illum refugiunt, et docere nolunt.
At si mentem amore agitatam habens suaviter cecinerit,
Ad ipsum simul omnes festinæ confluunt.
Testis ego sum, quod sermo hic sit plane verus.
Si enim hominem quempiam alium aut immortalem carmine celebro,
Cessat mea lingua, et, ut ante solebat, non amplius canit:
Cum rursum in Amorem vel in Lycidam aliquid modulor,
Tunc mihi lætum ore profluit carmen.

IDYLLIUM V.

* * * * * *

Si pulchra mea sunt carmina, vel illa sola
Laudem mihi dabunt, quæ jam antea mihi præbuit Parca:
Sin autem non probantur illa, quid est, quod amplius laborem?
Si enim vivendi duo tempora nobis dedisset
Sive Jupiter, sive Parca versuta, ita ut ageretur
Alterum cum lætitia et gaudio, alterum in labore,
Liceret post labores aliquando bonis frui.

At si Dii unum duntaxat tempus annuerunt ad vitam *transigendam* venire
Hominibus, idque breve et minus omnibus;
Quam diu (vah!) miseri in labores et opera nos fatigamus?
Et quousque animum ad lucra et artes
Applicamus, semper desiderando multo majores opes?
Omnes sane obliti sumus, mortales nos esse natos,
Et quod breve tempus a Parca sortiti sumus.

IDYLLIUM VI.

CLEODAMUS ET MYRSON.

Cle. Vere, o Myrson, aut hyeme, aut autumno,
Aut æstate, quid tibi jucundum? et quodnam *ex his* magis optas advenire?
Num æstatem, cum omnia absoluta sunt, quæcunque laboramus?
An dulcem autumnum, cum hominibus fames levis est?
An vero hyemem ad opera pigram? quoniam et hyeme multi,
Dum se calefaciunt, oblectantur otio et pigritia?
An vero tibi pulchrum ver magis placet? dic, quid tibi animus
Eligit? loqui enim permittit otium nobis.
Myr. Judicare non decet mortales divina opera.
Omnia enim hæc sacra sunt, et jucunda: tui autem gratia
Dicam, *Cleodame*, quodnam mihi præ aliis gratum sit.
Non volo æstatem esse; quoniam tunc me sol torret:
Nec volo autumnum; quoniam morbos fructus autumnales pariunt:
Perniciosam hyemem sufferre, nives pruinasque timeo:
Ver mihi ter exoptatum toto anno adsit,
Cum neque frigus, neque sol nos gravat.
Vere omnia fœcunda sunt, omnia vere suavia germinant,
Et nox hominibus par, et par dies.

BIONIS FRAGMENTA QUÆDAM.

VII.

Consilii inopia *Bionem* occupavit tantum dolorem sustinentem.
Quærebat remedia omnia, et sapientem exquirebat artem:
Ungebat etiam ambrosia et nectare, ungebat totum
Vulnus: sed Parcis remedia omnia vana sunt.

VIII.

Beati, qui amant, cum æqualiter redamantur.
Beatus erat Theseus, cum Perithous adesset;
Etiamsi implacabilis descenderit in Plutonis *domum*.
Beatus erat inter rigidos Axenos Orestes,
Quoniam communes cum eo Pylades susceperat profectiones.
Erat felix Æacides socio vivente Achilles: 6
Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam propulsavit.

IX.

Non pulchrum (*est*), o amice, omni de causa ad fabrum ventitare,
Neque in omnibus alio indigere: sed et ipse
Fabrica fistulam; est autem tibi facile opus.

X.

Musas Amor vocet, Musæ Amorem ferant:
Cantum Musæ mihi semper amanti donent,
Dulcem cantum, quo medicamentum jucundius nullum.

XI.

Ex crebra gutta, ut proverbium est, semper eunte
Etiam lapis in foramen cavatur.

XII.

At ego bene procedens meum iter, in loco declivi
Isto, apud arenam et littus susurro,
Duram obsecrans Galateam: dulcem vero
Spem ad extremam usque senectutem non relinquam.

XIII.

Nec sinas me sine præmio: nam et Apollo pro cantu
Mercedem dedit. Honor vero res meliores facit.

XIV.

Forma mulieribus est res decora, viris autem fortitudo.

XV.

EPITHALAMIUM ACHILLIS ET DEIDAMIÆ.

MYRSON, LYCIDAS.

Myr. Visne nunc mihi, Lycida, quoddam Siculum carmen suaviter canere,
Desiderabile, animum mulcens, amatorium, quale Cyclops
Cantavit Polyphemus Galateæ in littore sedens?
Lyc. Etiamsi mihi canere, o Myrson, gratum sit, quid vero canam?
Myr. Scyrium, o Lycida, æmulare canticum, dulcem Amorem,
Furtiva Peleidæ oscula, furtivum concubitum:
Quomodo ille juvenis vestem muliebrem induebat, quomodo sexum suum mentitus est,
Et quomodo in filiabus Lycomedis fovebat sedulo curans
Obscurum, et inauditum Achillem Deidamia.
Lyc. Rapuit Helenam quondam pastor, *Paris:* duxitque ad Idam,
Œnonæ atrocem dolorem; indignata est autem Lacedæmon,
Totumque populum commovit Achaicum: neque ullus Græcus,
Neque Mycenæorum, neque Elidos, neque Laconum
Mansit suam apud domum, ferens vindictam, grave bellum.
Delitescebat autem inter filias Lycomedis solus Achilles:
Lanamque *tractare* pro armis edocebatur, et manu nivea
Virgineum laborem tenuit: et telam texebat sicut puella.
Et non minus istis effœminabatur, idemque flos
Niveis erubuit in genis; et gressum
Virginis gradiebatur, comasque tegebat calyptra:
Animum autem Martis habuit, et viri habuit amorem.

Ab aurora enim usque ad noctem adhærebat Deidamiæ,
Et nonnunquam illius osculabatur manum, et sæpius illius
Corpus sustollebat pulchrum, lacrymæ autem dulces glomerabantur.
Edebat vero cum nulla alia coætanea : omniaque faciebat
Festinans ad communem concubitum : dixitque (*hæc*) verba ipsi :
Reliquæ quidem cum aliis condormiunt sorores ;
At ego sola maneo, tuque, Nympha, dormis.
Nos duæ virgines coætaneæ, nos duæ pulchræ
Diversis solæ in lectis dormiemus ; iste autem malus
Paries et perfidus me infeliciter a te dividit.
Non enim ego a te * * *

XVI.

Vesper, aurea lux amabilis Veneris,
Care vesper, cæruleæ noctis sacrum ornamentum,
Tantum obscurior luna, quantum præstantior astris,
Salve dilecte ; et mihi ad pastorem comissatum eunti
Tu lumen præbeto vice lunæ : hæc enim
Incipiens hodie, citius occidit. Non ad furandum
Eo, nec ut iter noctu facientem invadam :
Sed amo : decet autem amantem juvare.

XVII.

O placida Venus, Jovis et maris filia,
Quid est, quod adeo hominibus et Diis indignaris ?
Parum dixi ; quid adeo infensa es, et quid te lædit,
Tantum ut omnibus malum, Amorem, pepereris,
Crudelem, immitem, ingenio longe dissimilem formæ ?
Cur vero alatum eundem et peritum sagittarium dedisti nobis,
Ut illum quantumvis acerbum non possemus effugere ?

INDEX

OMNIUM VOCABULORUM IN BIONE OCCURRENTIUM.

Litera Idyllium, numerus versum significat.

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α΄.

Ἁ Κύπρις, τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα, μακρὸν ἐβώστρει,
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά.
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ] Ut Moschi legitur in Stobæi Floril. Gesn. p. 391. 392. Grotii p. 255. 257.

1. Τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα] Has voces a seqq. separavi, ut clamasse videretur Venus, εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα τὸν υἱέα.

2. Εἴ τις] Αἴ τις ed. Brunckii.

5. Τὺ δ', ὦ ξένε,] Sic recte vulgarunt Vulcanius et D. Heinsius, pro vitioso τί δῶ ξένε, quod est in ed. Ald. Stobæo Gesn. et in codd. Parisinis, quos in meam gratiam contulit Villoisonus: τὶ δ', ὦ ξένε, dederunt Grotius, et Brunckius.

6. Ἔστι] Relictum vs. 3. hic in Ἐντὶ mutavit Brunckius.

Ἐν εἴκοσι πᾶσι] Miror cur veterem scribendi morem obliteratum hic voluerit D. Heinsius, corrigendo παισὶ, quod, amici judicium sequutus, Grotius repræsentavit.

7. Ὄμματα δ' αὐτῶ] Dorice sic scribatur, an αὐτῷ, nihil interest.

10. Ἢν δὲ χολᾷ] Ex suo Stobæi cod. diversam lectionem Ursinus enotavit, Ἐν δὲ χολᾷ· quæ, si paululum adjuvetur, veram forte dabit: Ἐν δὲ χολὰ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος.

13. Τήνω] Is. Vossius, quod in cod. Ms. reperit, prætulisse videtur τήνῳ.

Βάλλει κεἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε· καὶ, ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι·
Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

16. Ὡς ὄρνις] Pro ὅσον ὄρνις, quatuor codices præbuere, Florentinus Ursino, Parisinus Grotio, Brunckio Vindobon. Mosquensis Christ. Frid. Matthæo. [ὅσον ὄρνις. cod. Cæsar. et Stob. in Floril. Grot. p. 267. ὡς ὄρνις, quod præferendum videtur. Brunck.]—Pro ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους in cod. suo legit Ursin. ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ, idem in Mosq. Matthæus, in alio Is. Vossius: poeta probabiliter dederat more suæ gentis: ἄλλοκ' ἐπ' ἄλλως.

18. Ὑπὲρ τόξῳ] In duobus codd. Reg. Paris. legitur ἐπὶ τόξῳ· qua etiam ratione scribi potuit.

19. Τυτθὸν ἐοῖ] Pro Τυτθὸν ἐνὶ τὸ β. quod est in edd. Stob. sic ediderunt Ursinus, Vulcanius, Heins. aliique, ut inventum fuit in codd.

21. Κἠμὲ] Rectius in Stob. scribitur Floril. quam ab Ursino κἀμέ.

κἠμὲ habent Planudeæ codices, Florentina editio, et Regius Bucolicorum codex. In recentioribus Anthologiæ editionibus mutatum in κᾀμέ. Sic singulis dialectis proprias formas obliteravit ipsorum editorum incuria aut prava sedulitas. Supra 14. scribendum fuerat κἠς. et 28. χαρίσδομαι. Brunck.

22. Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα] Piersonus emendabat, Πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα· Jo. vero Luzacius hæc et seqq. hac ratione: Ταῦτα μὲν ἄγρια πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τᾷ ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει, 'Sæva quidem ista sunt omnia; sed multo his sævior est ipsi parvula fax, qua solem ipsum accendit.'—Has ex cod. Ms. lectiones Is. Vossius enotavit: πολὺ πλεῖον δ' ἔνι αὐτῷ Βαιὰ λαμπὰς ἐνοῖσα τὸν ἅ. α. ἐναίθει. In duobus codd. Paris. Villoisonus invenit ἀναίθει· in tribus ἀνέχει.

24. Δάσας ἄγε] In Stobæo Gesneri deterior est lectio δαμάσας ἄγε· quæ reperta quoque fuit in quatuor Paris. retinuit illam Grotius; Latina tamen dedit, 'strictum rape.'

25. Κἢν ποτ' ἴδῃς] Recte Brunckius edidit, κἢν πόκ' ἴδῃς.

26. Κἢν γελάῃ] In tribus Parisin. hoc fuit inventum, pro γελάα a Br. quoque receptum. Valck. κἢν γελάῃ. Sic Planudeæ codices quidam et Florentina editio. Perperam mutarunt in γελάᾳ. Brunck.

27. Φάρμακόν ἐντι] Genuinum arbitror, quod Is. Voss. ex Ms. cod. adnotavit, τὰ χείλεα φαρμακόεντα.

28. Χαρίζομαι] Hic etiam Br. scribi mallet χαρίσδομαι.

29. Μή τι θίγῃς] Mallem μὴ τὺ θίγῃς. Brunck. Præferrem cum Br. μὴ τὺ θίγῃς· μητοθίγῃς in cod. legit Is. Vossius.

ΕΥΡΩΠΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελής, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπείη,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε, φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιΐσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν,

ΕΥΡΩΠΗ] Editum ab H. Steph. velut Moschi carmen, huic adscriptum invenit in duobus codd. Fulv. Ursinus, altero Vaticano, altero Mediceo: in Parisinis codd. hoc carmen non fuit repertum.

7. *Εὐρωπείη*] Cum aliquoties sic nomen scribatur in hoc carmine, hic illud recte dedit etiam Br. pro *Εὐρώπεια*, et vs. 15. *Εὐρωπείην*.

15. *Γέρας ἔμμεναι*] *Γέρας ἔμμεν οἱ*, ut legendum Jo. Piersonus in Verisim. suspicabatur, edidit ex illius conjectura Brunckius.

20. *Ὀψὲ δὲ δειμαλέην*] Cum Brunckio Lennepii conjecturam recepi, sic corrigentis vulgata, *Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ'*· quia illam D'Orvillius scripti codicis auctoritate confirmatam invenit.

Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνεν. Ex hac sincera lectione depravata est ea, quæ editiones omnes obtinet, *ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἄν.* Vid. d'Orville ad Charit. p. 480. Brunck.

Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρω,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ, καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείη
Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤϊεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαέσσῃ,
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα·
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ,
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῆ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.

24. Τὴν] Ex ed. Junt. a me positum fuit pro ἦν.

26. Ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα] Servandum est ἴδε, quamvis τίε, quod amico venit in mentem, primo adspectu blandiri possit.

30. Ἐντύναιτο] In ed. prima Ald. legitur ἐντύναιντο· et vs. seq. φαιδρύνοιντο· quæ, aliunde adfirmata, genuina poterunt videri.

31. Ἀναύρω] Ἀναύρων est in ed. Flor. Hæsit in Ἀναύρου nomine Palmerius: Heskinus sequitur Jac. Nicol. Loënsem; hic Schol. Apoll. Rhod.

36. Κύματος ἠχῇ] Quod jam olim protuli [ad Ammon. p. 204.] necdum displicet, κύματος ἀγῇ· hoc Brunckius recepit.

41. Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκε] Casaubonum miror, cur legi voluerit: Ἥγε οἱ ἐννυὸς ἔσκε· vel ἥγε ἑοῖ νυὸς ἔσκε: quorum prius Brunckius recepit: una tantum litera mutata legerem: Ἥγε οἱ αἵματος ἔσκε, 'quæ ipsi sanguine erat juncta.' Sic interdum loquuntur poetæ.

44. Ἰναχὶς Ἰὼ] Ἰνάχου Ἰὼ est in ed. prima Aldi, hinc in illa Ursini.

Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τε τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
   Αἱ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαροτρεφέων πίπτεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα,
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,

51. Πόρτιος Ἰναχίης] Pro vulgata voce εἰναλίης, Piersoni conjecturam cum Brunckio recepi: has ex cod. Ms. lectiones edidit Ursinus: Πόρτιος· ἐς καλλίστην δ' ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ. Clara veræ lectionis vestigia sunt in his ed. Ald. Πόρτιος εἶναι ληϊστὴν δι' ἑπτ. π. Ν.

Recentiores editiones, πόρτιυς εἰναλίης, τὴν — e nescio cujus emendatione. Aldus: πόρτιος εἶναι ληϊστὴν δι' ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ. Cod. Cæsar. εἶναι ληϊστὴν δ' ἑπτ— Calliergus et F. Ursinus: πόρτιος. ἐς καλλίστην δ' ἑπτ—. Longe melius est, quod dedi e Piersoni emendatione, quem vide Verisimil. p. 51. Brunck.

54. Χαλκείη] Sic recte scripsit Br. pro Χαλκεία.

60. Ταρσὸν ἀναπλώσας] Hic distinguendum erat; quo non animadverso libri oræ Is. Vossius ἀναπλώσασ' adscripserat.

61. Χρυσείου] Ex ed. Flor. et optimo Cod. restitutum est pro vitioso Χρυσοῖο, forte nato ex Dorico Χρυσείω· quod probabiliter Moschus posuerat: ex diversis lectionibus Χρυσείου probarunt D'Orvillius [Vann. Crit. p. 379.] et Brunckius.

67. Ἐαροτρεφέων] Vulgatæ scriptioni, ἐαροτροφέων, legitimam prætuli, ex cod. Ms. ab Ursino oblatam.

Πίπτεσκε] Hujus loco edd. Ald. et Flor. præbent θαλέθεσκε: quod pæne Moscho restituissem.

Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέβλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὦλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ' οἷος ποίμνῃς ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δὶ ἵμερον ἀστράπτοντε·
Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
Παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοὸς, τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ' αὐλοῦ

73. *Παρθενίην μίτρην*] Sic recte scriptum legitur in edd. Ald. Junt. et Ursini; non *παρθενικὴν*, quod hic minus erat commodum.

74. Hunc et duo sequentes versus habet Stobæus Floril. Grot. p. 255. sub Theocriti nomine. Brunck.

77. *Δὴ γὰρ*] Usitatius *Τοιγὰρ* est in edd. Junt. et Ursini: sed et alterum hoc in carmine similiter positum recurrit.

79. *Κρύψε θεὸν*] Primum suspicatus Casaubonus, legendum, *Κρύψε θ' ἑὸν καὶ τρέψε δέμας*· postea vidit nihil hic mutandum.

82. *Οὐδ' οἷος ποίμνῃς ἐπιβόσκεται*] Hunc certe versum, si abesset, nemo desideraret; nam non bene cohærent quæ sequuntur: *οὐδὲ μὲν οἷος Ὅστις*—ablato versu, vicini optime cohærebunt.

86. *Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε*] Vitiosum *ὑπογλαύκεσκε* Casaubonus mutavit in *ὑπογλαύσεσκε*· quod Brunckius recepit: literam duplicatam malui.

91. *Τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμὴ*] Literam interjectam, quæ vulgo omittitur, ex ed. Junt. recepi.

94. *Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην*] Pro *δέρην* legendum *χέρας* censebat Piersonus: servare malim vulgatum.

95. *Ἀμφαφάασκε*] Omnino probandum est; vitiosum *ἀμφαφάεσκε*.

96. *Ἀπεμόργνυτο καὶ κύσε*] Præbuit ed. Junt. pro *ἀπομόργνυτο καὶ κύε*· in Ald. etiam est *κύσε*.

Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν· ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειην,
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
Δεῦτ' ἑταῖραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας,
Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
Πρηῢς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,
Ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἠΰτε δελφίς·
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυῤῥόου ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ·

98. Ἀνηπύοντος] Nusquam compositum illud reperitur; scribendum arbitror ἂν ἠπύοντος, usitato more; ut ἂν cum φαίης jungatur.

104. Οἷά τε νηῦς] Οἷά τε νῆα est in ed. prima Aldi. Alibi commoda, hinc aliena mihi videtur ista comparatio. Si legerentur hæc in codd. ἁπάσας, Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται οἷά τ' ἀπήνα· mihi quidem placerent.

109. Ἀνεπίλνατο] Hic non convenit: ἀνεπίδνατο est in ed. Junt. ἀνεπίλλατο in Ald. ἀνεπήλατο recte in ora libri sui correxisse videtur Is. Vossius; prout in notis subjectis Brunckius etiam legendum censuit. Scr. ἀνεπήλατο, i. e. ἀνεπήδησε, ab ἀνεπάλλομαι. Imperfectum ἀνεπάλλετο temporum rationi contrarium est. Verbum debet esse in aoristo. Cæsar. cod. ἀνεπήλλατο, quod emendationem meam confirmat. Aldus ἀνεπίλλατο. Cæteræ editiones ἀνεπίλνατο, sine sensu. Brunck.

115. Ἐστιχόωντο] Sic Scaliger emendavit ab Aldo vulgatum ἀντεχόωντο.

119. Βαθυῤῥόου ἐνναετῆρες] Loco primæ vocis βαθύθροοι legitur in Ald. ed. pro ἐνναετῆρες, in ed. Junt. αὐλητῆρες.

120. Κόχλοισιν τ.] Κόχλοισι τ. legi mallet Brunckius. [κόχλοισι. Et 133. νηυσί. Hanc scripturam confirmat Cæsar. cod. Brunck.]

Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κεν ᾠὴν
Δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίῤῥοθος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνὴν,
Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτε τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοί εἰσιν ἐρετμά.
Ἦ τάχα καὶ, γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Ἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἔελπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο,
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο· τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενικὴ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα·

123. Ὄφρα κεν ᾠὴν Δεύοι] Aurati conjecturam, a Casaubono probatam, legentis, ὄφρα μὴ ᾠὴν Δεύοι ἐφελκομένην, recepit Brunckius. Requiri omnino videtur μὴ, sed malim etiam Δεύῃ· quod in vitiatis legitur ab Ursino editis ex cod. Ms. ὄφρα κε νηῶν ἐνδεύῃ. hæc in Ald. sunt ed. ὄφρα κε νηῶν Ἐν δέ οἱ ἑλκόμενον· in ed. Flor. κενηῶν et ἐφελκόμενον.

125. Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος] Lennepius et Piersonus emendarunt: Κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος· dudum ante idem placuit Salmasio.

127. Ἄνευθεν] Ἄνευθε hic scribi maluit Br.

128. Ἁλίῤῥοθος] Cum Brunckius meum illud [ad Eurip. Hippol. p. 291.] jam admiserit, pro ἀλίῤῥοος recepi.

133. Νηυσὶν γὰρ] Νηυσὶ γὰρ legi mallet Brunckius.

138. Σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον] Sic ista mihi, instar similium, eleganter scripta videntur; neque adeo mutanda in σὺ δ' ὡς χθόνα.

Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ, ττ' ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπᾳ νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
  Ὣς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν·
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
[Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

154. Ταῦρον ἐειδόμενον] Homerico more scripserat, opinor, Moschus: Ταύρῳ ἐειδόμενον. [vs. 155. Pro ὅπᾳ Br. edidit ὅπῃ, ut supra etiam vs. 13. βιαζομένη et vs. 97. μυκήσατο.]

156. Κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας] Ex cod. Vindobon. hanc lectionem poeta a Brunckio recepit: in vulgatis erat edd. κλυτοὺς μάλα φύσεαι υἷας· sed vox μάλα aberat a vett. edd. Adscripserat Is. Voss. 'ed. Rom. κλεινοὺς, lege, κλεεννοὺς φύσσεαι υἷας.'

κλυτοὺς μάλα φύσεαι. Istud μάλα addidit nescio quis ad fulciendum metrum: in veteribus editionibus non comparet. Aldus: ἐξ ἐμέθεν δὲ κλειτοὺς φύσσεαι υἷας. Hunc secuti Calliergus et F. Ursinus mutato solum κλειτοὺς in κλεινούς. Cod. Cæsareus κλυτοὺς φυτίσσεαι, unde vera et indubitata emergit lectio: κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας, quod reponendum: φύσεαι vix Græcum est. Hac significatione forma activa φύσεις sola in usu est. Brunck.

157. Ἅπαντες] A Br. jure probatum pro ἅπασιν, ex Ms. Vindob. et ex ed. Ald. recipere non dubitavi.

ἅπασιν. Cod. Cæsar. et Ald. editio ἅπαντες, quod verum est. Tres Europæ filii Minos, Sarpedon et Rhadamanthus 'omnes' reges fuere; at non 'omnes homines' sub imperio habuerunt. Brunck.

162. Καὶ Κρονίδῃ] Ultimus mihi carminis versus fuisse videtur: Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη· quique sequitur versus hujus poematis conditore indignus.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ

ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ′.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ᾽ ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ᾽ αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ] Hoc Moschi carmen, prout F. Ursini Virgilio cum Græcis Script. collato, ante hos annos triginta in Frisia renovato, fuit subjectum, hic repræsentatur:* quæ mutata sunt, Brunckii, codicumque Regii Paris. et Cæsar. Vindob. memoratu dignæ lectiones hic adnotabuntur.

3. Γοάοισθε] Sic legatur, an ex ed. Urs. *γοάοιτε*, parum refert: hoc dedit Brunckius.

5. Νῦν ἀνεμώνα·] Scribi quoque potuit: *νῦν ἀνεμῶναι.*

7. Βάμβαλε] Hoc, jam olim a me restitutum, idoneis judicibus multo aptius fuit visum ante vulgato Λάμβανε.

10. Ἀρεθοίσας] Recte dedit Br. pro forma vulgari Ἀρεθούσης.

14. Στρυμόνιοι] Scribi malim: *Στρυμονίοις μύρεσθε παρ᾽ ὕδασιν.*

16. Οἵαν ὑμετέροις] Hunc versum, qui spurius videbatur Heskino, ut adulterinum prorsus omisit Brunckius: ego vero suspicari malo, versum nobis Moschi periisse, qui sextum hunc decimum olim sequebatur, quo Orphei facta fuerit mentio.

* Notas etiam quasdam in carmen hoc dederat ibidem Valckenarius, quas infra post Commentarium in Adoniazusas exhibemus.

Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ᾽ ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λάθαιον ἀείδει.
Ὤρεα δ᾽ ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵτε καθ᾽ ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ᾽ ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ᾽ ἐπ᾽ ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ᾽ ἄνθεα πάντ᾽ ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔῤῥευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανε δ᾽ ἐν καρῷ, λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ᾽ ᾀόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ᾽ ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν᾽ ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυόνος δ᾽ οὐ τόσσον ἐπ᾽ ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ,

20. Κεῖνος] Ed. Br. Τῆνος, et vs. 21. ἐρημαίαισιν: alibi quoque Br. et in hoc carmine hanc formam posuit loco alterius.

24. Οὐκ ἐθέλοντι] Heskini conjecturam, e Theocriteis hic etiam legentis, οὐκ ἔτι λῶντι, lectoribus repræsentavit Brunckius.

29. Ὕδατα δάκρυα γέντο] Quid velit poeta satis liquet; sed sententiam ille suam, ut opinor, aliis verbis expresserat.

34. Κάτθανε δ᾽ ἐν καρῷ] Sic dudum emendavit Jo. Luzacius vulgatum, Κάτθανεν ἐν κ. Illud in cod. repertum Vindob. in suum nunc locum rediit. [Κάτθανεν ἐν κ. Melius cod. Cæsar. κάτθανε δ᾽ ἐν καρῷ. Brunck.

35. Αὐτὸ τρυγᾶσθαι] In tribus quatuorve codd. inventum, pro ἄλλο τρυγᾶσθαι, restitutum fuit.

αὐτὸ τρυγᾶσθαι. Sic Aldina et Reg. cod. ubi glossa superscripta, τὸ μέλι. In editione Aldina Idyllii iv. cui titulus: ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, extant tantum xiii. primi versus, post quos sine ulla distinctione sequitur pars hujus Idyllii ab hoc versu τῶ μέλιτος τῶ σῶ, usque ad finem. Ibi reperiuntur fere omnes bonæ lectiones, quas e Regiis codicibus restitui. Mirum est editorem Anglum Aldinam editionem neglexisse. In codice Bibl. Regiæ MMDLI. eadem pars hujus Idyllii post xiii. primos versus Idyllii iv. repetita est sine ulla distinctione, ut in editione Aldina. Brunck.

40. Ἴαχε Κήϋξ] Sic legendum jam olim conjeceram, pro ἴσχετο Κήϋξ. Ἴαχε D'Orvillius in duobus codd. Mss. legit; in Parisino Villoisonus: idem exhibet altero

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.]
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἀῴοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς,
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑποφώνευν
Ὄρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα, καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.

saltem loco ed. Ald. cum eadem alibi det ἴσχετο· quod priore illic est loco κῆρυξ est et in cod. Paris.

41. [Ἄρχετε] Versum hic intercalarem omisit Brunckius, recte, opinor.

43. Ἀῴοισιν ἐν ἄγκεσι] Vitiosa dat cod. Paris. οἰωνοῖσι ἐν ἄλγεσι: est illud οἰωνοῖσι etiam in ed. Ald. Brunckius legendum suspicatur: Ἰδαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῖς· nam et hoc, forte fortuna scriptum in cod. Vindobon. genuinum putat.

In Cæsareo codice scriptum παῖδα τὸν Ἀοῖς, qui genitivi flexus in Bucolicis nostris nondum comparuit; at quum rarior sit, librario vix imputari potest, et ab antiquo codice derivata est hæc lectio. Suspectum mihi est ἀῴοισιν, quod diversimode in codicibus scriptum. Ad Trojam occisus et sepultus est Memnon. Non dubito quin scripserit poeta: οὐ τόσον Ἰδαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῖς. ἄγκος de monte semper dicitur. Vide paraphrasin poematis deperditi Dionysii de Aucupio i. 6. Brunck.

48. Καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις] Genuinum hoc, ex cod. Cæs. oblatum a Brunckio, restitui pro vulgatis, καθ. δ' ἐπὶ πρέμνοις· quibus saltem δ' ejiciendum jam viderat Heskinus.

καθεσδόμεναι ἐπὶ πρέμνοις. Cæteræ editiones καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις. Perperam insertam particulam δὲ sustuli. At melius Cæs. cod. ποτὶ πρέμνοις. Sic supra Bion ii. εἶδεν Ἔρωτα ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον.—vs. 50. nescio quid sibi voluerint librarii scribentes: ὄρνιθες λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. Brunck.

50. Ὄρνιθες. λ. π. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς] Quamvis ne sic quidem scripta videantur ista sincera, pro ὑμεῖς posui ἡμεῖς ex duobus Aldi codd. Parisino, et Vindob. In cod. Paris. reperiuntur et vitiosa: λυπεῦσθαι πενθάδες· ἀ. κ. ἡμεῖς· in Cæs. cod. λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. [Ed. Br. καὶ ὔμμες.]

51. Ἄρχετε Σικελικαὶ] Ἄρχετε βωκολικαὶ hic, et vs. 120. legitur in ed. Ald. et in cod. Paris.

52. Μελίξεται] Pro μελίζεται, vel μελίσδεται, positum cum Ursino et Brunckio, legitur in cod. Cæs. et in ed. Ald. Ex alio cod. μελίξετε enotavit Is. Vossius.

ποτὶ σᾷ. Sic recte ediderat Aldus: μεμίξεται, quod e conjectura scripseram, habet Cæsareus codex. vs. 56. et infra 93. μέλιγμα habent Regii codices et Aldina secundo loco. Dorica hæc forma a futuro μελιξῶ deducta, e cod. restituta fuit Theocrito xx. 28. reponenda etiam Idyll. xiv. 32. Brunck.

53. Θησεῖ] Recte scripsit Brunck. pro θάσει.

55. Τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.] In Ald. scribitur ed. τεᾶς ἐπὶ βόσκετ' ἀοιδάς· Higtio

Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κἠκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
Ἑσδομέναν περὶ σεῖο παρ' ἀϊόνεσσι θαλάσσας.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισι
Ἕσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,
Τῷ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,

placebat τεᾶς ἔτι βόσκετ' ἀοιδᾶς· Brunckio, τεὰς ἔτι βόσκετ' ἀοιδάς. Ad horum mentem scribi etiam potuit τεαῖς ἔτι βόσκετ' ἀοιδαῖς.

Manifestum est ex hujus loci sensu ἔτι hic esse reponendum, quod insuper hoc commodum habet, quod versus fiat Bucolicus, ut sunt alii fere omnes: nam ex 131. versibus, quibus constat hoc carmen, 25. tantum non sunt Bucolici. In Aldina secundo loco divisim ἐπὶ βόσκετ', quod emendationem meam confirmat. Sciunt qui veteres tractarunt libros, quam sæpe ἐπὶ et ἔτι permutentur. Audax autem in his verbis est metaphora: τεὰς ἔτι βόσκετ' ἀοιδάς: 'Tuos adhuc depascitur cantus.' 'Se nourrit encore de tes chants.' Brunck.

56. Τὸ μέλιγμα] Ex codd. hoc prodiit, pro μέλισμα· ut et vs. 93. Lennepio nollem placuisset τὸ μέλημα· mirum tamen, 'fistulam' dici potuisse μέλιγμα. — Pro κἠκεῖνος, hoc in vs. καὶ τῆνος edidit Br.

59. Ἅν ποκ' ἔτερπες] Male mutatum recte tuetur D'Orvillius ad Charit. Bene se habet Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος.

60. Ἑσδομέναν περὶ σεῖο] In quinque codicibus a se lectum παρὰ σεῖο merito rejicit D'Orvillius: non minus vitiosum est περὶ σεῖο. Jo. Luzacius legendum putabat: Ἑσδομέναν παρὰ σοὶ ἐπὶ ἀϊόνεσσι θαλάσσας· quod mihi quidem non displicet: viro D. in περὶ σεῖο maris epitheton latere videtur. Brunckius legebat: περὶ σεῖο ποτ' ἀϊόνεσσι θ.

Melius Cæs. cod. ἑσδομέναν παρὰ σεῖο. Vix Græcum est περὶ σεῖο. Dein ad vitandam ejusdem præpositionis repetitionem scribendum ποτ' ἀϊόνεσσιν. Sic integer versus legatur: ἑσδομέναν παρὰ σεῖο ποτ' ἀϊόνεσσι θαλάσσας. Brunck.

62. Σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας] Sic scriptum inveni in edd. Ald. et Juntæ, pro vulgatis, σὲ δ' ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας: alterum in duobus legit codd. Paris. probavitque Brunckius.

σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας. Sic duo Regii codd. et Aldina secundo loco. Inepta est vulgata. E mari non prospectabat illum, sed ei in littore ad latus adsidebat. Sic etiam versus suo modulo restituitur. Brunck.

64. Ἕσδετ' ἐ.] Ἵζετ' ἐ. est in cod. Paris. quem Villoisonus adhibuit.

68. Στυγνοὶ] Ursinus sic recte jam dederat ex Ald. ed. non στυγνόν: atque ita repertum fuit in duobus codd. Reg. Paris. [Sic et Brunck.]

70. Τῷ] In omnibus hic hæsit edd. Τὸ πρώαν. Jo. Brodæus jam emendaverat Τῷ π. quod, me judice, tanquam dubio vacuum, recipi potuit.—Post hunc vs. 70. verisimiliter suspicabatur Higtius, olim lectum fuisse intercalarem, Ἄρχετε Σ. τ. π. ἄ. Μ.

Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πράν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σὲ λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.
Χὠ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά·

72. *Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος*] Brodæo mirum est aliam placere potuisse lectionem, *μέλει*, 'curæ est,' repertam in ed. Ald.

74. *Πολυκλαύστοισι*] Scribatur, an *πολυκλαύτοισι*, nihil interest: quod mihi venit olim in mentem, *πολυκλύστοισι*, Br. recepit.

76. *Καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ·*] Pro *αἰνῷ* hic emendantis *καινῷ*, Higtii jam olim vera mihi videbatur conjectura; quam lectionem cum Brunckio recipere non dubitavi, firmatam duobus codd. Parisinis, et Ald. ed. in qua scribitur *καὶ νῷ*.

καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ. Sic duo Regii codices. Superscripta glossa *νέῳ*. In Aldina sec. loco *καὶ νῷ δ'*. Quod attento et erudito editori genuinam lectionem indicasset. Brunck.

78. *Ὁ δ' ἔχεν πόμα*] Hic quoque vi cæsuræ productum legi maluit Brunckius: *ὁ δ' ἔχε πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας*: hanc nominis formam ex cod. cum eodem recepi. Nonnemini hic placebat *ἕλεν πόμα*.

ὁ δ' ἔχε πόμα. In *ἔχε* ultima producitur vi cæsuræ. Importunum *ν ἐφελκυστικὸν* sæpe sine auctoritate et ex aurium solo judicio sustuli, quod tamen, ex incuria aut festinatione, non ubicunque opus fuerat, feci. Hic monendus est lector codices Regium et Cæsareum *ἔσχε* et *ἔχε* exhibere. Regius *τᾶς Ἀρεθοίσας*. Brunck.

85. *Ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν*] Hoc etiam cum Br. posui, pro *ἤρεσε*, oblatum a tribus saltem codd. collatis et ab Aldo, in cujus ed. altero loco *ἤρεθε* legitur, altero *ἠρέθιζε*.

ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν. Sic duo Regii, Cæsareus, et Aldina sec. loco, quod vulgato *ἤρεσε* meliorem facit sensum. In Aldina priori loco genuinæ lectioni substituta est: *ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἠρέτιζε τὴν Ἀφροδίτην*. Brunck.

89. *Βοιωτίδες Ὗλαι*] Sic, pro *ὗλαι*, scribendum censuit Palmerius, ut oppidi nomen, quod Pindaro fuerit natale, designetur: Palmerium hic et Brunckium sequutus sum.

90. *Λέσβος ἐραννά·*] Adrian. emendavit Heringa, pro *ἐρυμνά*. Cum *ἐρεννὰ* legeretur in codice Paris. et in ed. Ald. Heringæ illud recte Brunckius admisit.

ἐραννά. Sic scripsi e Regiorum uno, in quo *ἐρεννά*.—*τήϊον* in seq. v. habent duo Regii, Ald. sec. loco. Corrupte Cæs. *ἴηον*. Brunck.

Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.
Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, Βωκολιασταὶ
Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος·
Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς·
Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ', ἄν τ' ἐδιδάξαο· σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος, Μώσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἲ, αἲ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,

91. Κήϊον ἄστυ] Sic scribendum esset, an Τήϊον, jam olim dubitatum, liquet ex ed. Ald. quæ altero loco utrumque, nempe κτήϊον ἄστυ, exhibet, altero Τήϊον: hoc vero, Τήϊον, exhibent Parisini codd. duo et ed. Flor. quod mihi quoque genuinum videtur; ut intelligatur Anacreon: Κήϊον ἄστυ nobilitavit Simonides.

93. Μέλιγμα] Hic positum, ut vs. 56. pro μέλισμα.

94. Πάντες, ὅσοις] Hic versus et quinque sequentes, ut absunt a cod. Paris. quem adhibuit Villoisonus, aberant ab Ald. exemplaribus: cum ex aliis codd. essent editi, Fulv. tamen Ursinus, aliique crediderunt, a Marco fuisse Musuro conditos ad explendam lacunam: sed monuit Jos. Scaliger, a Musuro hos versus, et a M. Ant. Mureto repertos in vetustissimis fuisse codicibus: designat ipse Scaliger cod. in quo hos sex versus genuinos 'antecedebat alius non eadem moneta cusus: Πάντοσε κλαύσει σ' ἡ νῆσος Σικελή τ' Ἀρέθουσα.'

Βωκολιασταὶ] Doricam hic quoque formam dedit Brunckius, βωκολιάκται.

99. Παρ' Ἄλεντι] Ex Theocriteis notum fluminis nomen suspectum esse non debuerat Brodæo.—Vs. seq. ἐγών τοι ed. Br.

103. Κλαρονόμος] Ut legendum fueram suspicatus, pro Κλαρονόμως, præbuerunt duo saltem codd. et ed. Ald. idque Brunckius recepit, quocum in sequentem versum ex codd. eademque ed. admisi ἀπέλειπες, pro ἀπέλειψας.—Posita distinctione post vocem Δωρίδος, ad mentem Herm. Tollii, hic versus intellectu facilior evasit.

κλαρονόμος. Sic Regiorum unus, Cæsareus, et Aldina secundo loco recte. Ordo est: οὐ ξένος ᾠδᾶς βωκολικᾶς, ἀλλὰ κλαρονόμος (ἐκείνης) ἅντ' ἐδιδάξαο.—Seq. v. ἀπέλειπες Regii. Aldino secundo loco ἀπέλιπες, priori, ἀπέλιψας. Brunck.

107. Ἢ τὰ χλωρὰ σ.] Ex iisdem codd. et ed. Ald. ἠδὲ τὰ χλ. placuit Brunckio; mihi vulgatum Ἢ potius servandum videtur.

109. Οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ]

Mosch.

Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε

Καρτερικοὶ σοφοὶ ἄ. legitur in duobus Paris. in totidem codd. quos Aldus adhibuit et in ed. Flor. vulgata retinenda censeo.

Editio Aldina: ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτερικοὶ σοφοὶ ἄνδρες. Sic etiam scriptus hic versus in Cæsar. cod. et Regiorum uno. At lectio, quam secutus sum (καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ) præstat: μεγάλοι sunt opibus potentes: καρτεροὶ, bello fortes: σοφοὶ, artibus clari, et specialiter poetæ, qui κατ' ἐξοχὴν σοφοὶ appellantur. In seq. v. πρᾶτα e Regiis dedi codd. et Aldina sec. loco. Brunck.

110. Ὁππότε πρᾶτα] Hoc Doricum nititur codd. Parisinis et Ald. ed. Ὁππόκα hic etiam Br. recepit.

111. Νήγρετοι. Sic in ed. Br.] Scr. νήγρετον ὕπνον, ut recte in omnibus libris, nec mutandum fuerat. Sic apud Homerum multa in Somnum epitheta congesta, Odyss. ν'. 179. Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. Brunck.—Videri quidem hic potuit νήγρετον mutandum in νήγρετοι: sed servandum potius censeo quod vulgatur. Valck.

112. Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ] Hic versus et duo seqq. mihi quidem hujus carminis conditore prorsus videntur indigni, atque adulterini.

114. Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθ.] Editio Ald. uno dat loco, Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ φθ. altero autem, Οὐδ' ἐγὼ οὐ φθ. quorum hoc est et in cod. Paris.

116. Φάρμακον ἦλθε] Doricum probabiliter dederat ἦνθε· quod in sua posuit ed. Br. Idem adscripserat Is. Voss. et mox ad εἶδες, εἷλες, quod et mihi venit in mentem.

117. Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι π.] Videtur illud recte se habere. In ed. Ald. et in cod. Paris. legitur: Τοιούτοις χείλεσσι πόκ' ἔδραμε, οὐκ ἐγλυκάνθη: eadem sunt in altero Paris. nisi quod præbet Τοιοῦτον. Alio loco ed. Ald. idem est ac in ed. Urs. Τίς τευ τοῖς χ. ποτέδραμε. Brunckius exhibuit Τοιούτοις.

118. 119. Ἢ κεράσαι τοι Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον] Sic duo Regii codd. optime, et Aldina sec. loco. Brunck. Ex codd. et ed. Ald. editam a Brunckio lectionem repræsentavi, tametsi λαλέοντι vitiosum videatur, velut meliorem vulgatis: ἢ κεράων τοι Ἢ δοῦναι καλέων τὸ φάρμακον. In ed. Ald. priore loco vulgatur κεράοντι Ἢ δοῦναι καλέοντι: posteriore, κεράσαιτο Ἢ δοῦναι λαλέοντι: ex cod. Paris. κεράσαιτο et λαλέων enotavit Villoisonus. Valck.

119. Ἔκφυγεν ᾠδάν.] Sic commode dici potuit de eo qui caruit omni sensu elegantiæ Musicæ: videturque mihi illud præferendum lectioni, quam Brunck. recepit, ἢ φύγεν ᾠδάν.

121. Ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε] In ed. Br. est ἐγὼν δ' ἐπὶ π. τ. Viro D. hic venit in mentem legendum: ἐγὼ δ' ὑπὸ δένδρεϊ τῷδε Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. Ed.

Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ, εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδευ.
Σικελικὰ κᾀκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Ἀιόσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· οὐκ ἀγέραστος
Ἐσσεῖτ' ἁ μολπά. χ' ὡς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτεῖ κ' αὐτὸς ἄειδον.

dat Aldi loco posteriore: *Δάκρυα καὶ τεὸν ὕδωρ οἶτον ὀδύρομαι.* Est in cod. Paris. *δάκρυα καὶ τεόν.*

122. *Εἰ δυνάμαν δὲ*] Ed. Br. *αἰ δ. δ.*

124. *Κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δ. ἦλθον*] Ed. Br. *κἠγὼν τάχ' ἂν ἐς δ. ἦνθον.*

125. *Εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις*] In cod. Paris. Reg. scriptum *μελίσδῃς* hoc in vs. posuit Brunckius, et in vs. seq. ex eodem *ἀκουσαίμαν* [pro vulg. *ἀκουσαίμην*].

126. *Τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ*] In ed. est Ald. *τί μελίσδεο καὶ παρὰ κώραν*: idem est in cod. Paris. et sincerum esse illud, si scribatur *παρὰ Κώρᾳ*, putabat Villoisonus.

128. 129. *Σικελικὰ κᾀκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν Ἀιόσι*] Emendatius scriptum versum exhibui, qui sic ferebatur in edd. vulgatis: *Κᾀκείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν Ἀ.* Dudum vero monuit Ursinus, in vetustissimis illum codd. sic legi: *καὶ κεῖνος* (vel *καὶ κείνη*) *Σικελικὰ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ.* In ed. Ald. qua bis eadem diversis locis exhibentur, priore quidem scriptum, *καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν*: altero autem, *καὶ κεῖνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν*: quorum hoc est et in cod. Paris. In ed. Flor. *καὶ κείνη Σικελαῖς καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ.* Quam restitui, lectio debetur Heskino et Piersono. In cod. Vindob. quum legeretur *ἄγγεσι*, Brunckius emendandum censuit: *Καὶ τῆνα Σικελὰ, καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν Ἄγκεσι.* Optime correxit Ruhnkenius: *ἐν Ἐνναίοισιν ἔπαιξεν Ἄγκεσι.* Enna Proserpinæ congruit.

128. Misere depravati sunt hi versus in omnibus editionibus. Aldus, priore loco: *καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν ἔπαιξειν ᾄοσι.* Calliergus: *κᾀκείνη σικελαῖσιν ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν αἰόσι.*—Multo meliorem lectionem dedi (*καὶ τῆνα Σικελὰ, καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ᾄόσι*) partim ex emendatione, partim e Regiis codicibus, qui habent, ut et Aldina altero loco *καὶ κεῖνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ᾄόσι*: sed ultimum *ᾄόσι* sincerum non est; quis unquam fando audivit *αἰτναίας ἠϊόνας*? *ἠϊὼν* littus est, fluvii aut maris, et monti non tribuitur. Cod. Cæsareus *ἄγγεσιν*, unde scribendum esse manifestum est *ἄγκεσι.* Sic igitur locus reformandus est: *καὶ τῆνα Σικελὰ, καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν ἄγκεσι.* Brunck.

129. *Μέλος οἶδε*] Cum Br. ex cod. Paris. et ed. Ald. recepi pro *ᾖδε.* Valck.—*οἶδε* suppeditavit cod. Reg. Est etiam in Aldina secundo loco. Verum hoc est, non *ᾖδε.* Brunck.

132. 133. *Εἰ δέ τι κἠγὼν Συρίσδων δυνάμαν*] Pro *Εἰ*, *Αἰ* ed. Br. qui *Συρίσδων* etiam recepit, pro *Συρίσδεν.* *Συρίσδων*, olim a me positum, nunc censebitur dubio vacare, quum in codd. Parisinis fuerit et in Ald. ed. repertum.

133. *συρίσδων δυνάμαν*, sic Regius unus. Alter *συρίσδων δυναίμαν*, ut Ald. sec. loco. Hoc jam et alia multa ingenio assecutus fuerat elegantissimus Valckenaer, qui librorum Mss. ope destitutus Idyll. hoc multo emendatius, quam antea lectum fuerat, edidit post Virgilii cum Græcis collationem. Quæcunque ex venustissimo hoc

carmine ex Mss. codd. aut mutavi, aut mutanda supererant, accurate quantum potui notavi, cum quia dignissimum erat, quod integritati suæ restitueretur, tum quia omnes, qui id in recentioribus editionibus repetierunt, præter F. Ursini et Dan. Heinsii editiones nullum aliud subsidium quæsivisse videbantur. Spurium et addititium versum, qui in editionibus post decimum quintum legitur, eo abire jussi, unde malum intulerat pedem. Versum intercalarem, quem post trigesimum nonum addunt editiones, Ms. codicis auctoritate et Aldinæ sec. loco ablegavi. Denique versus sex, quos a Marco Musuro in veteri codice repertos, Calliergus suo loco inseruit, quem imitari debuissent qui subsecuti sunt editores, suo loco reliqui, eorum doctum Cretensem non magis auctorem esse ratus, quam totius reliqui Idyllii. Brunck.

ΜΕΓΑΡΑ

ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβροῦ;
Ὤ μοι ἐγὼ, τί νυ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νυ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων·
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος Κηρῶν, ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν,

ΜΕΓΑΡΑ] Hoc quoque carmen sub Moschi nomine scriptum invenerunt in codd. Michael Sophianus, Henr. Stephanus, et Fulv. Ursinus. Quæ præcedunt, ut Moschi Poemata, Ἔρως δραπέτης· Εὐρώπη· Ἐπιτάφιος Βίωνος· primum certe et tertium pervenusta sunt: sed hoc carmen, Megaræ continens et Alcmenæ querulas, cum istis, me judice, non æquiparandum, neque ejusdem esse videtur poetæ, sed illius, cujus inter Theocritea legitur (xxv.) Ἡρακλῆς λεοντοφόνος.

1. Μᾶτερ ἐμὰ] Ed. Br. Μῆτερ ἐμή: et vs. 2. ἀχέουσα. Alios etiam Dorismos idem hinc sustulit.

3. Ἐπὶ ῥεθέεσσι] Ut pronunciabantur ista, scribuntur in edd. Aldi, Juntæ, F. Ursini, ἐπιῤῥεθέεσσι.

6. Ἐτίμασαν] Ed. Br. ἐτίμησαν.

9. Ἴσαν φαέεσσιν] Codicis Cæs. lectio, ἶσα φαέεσσιν elegantior Brunckio videtur.

12. Οὐδὲ τόσων] Sic scr. pro οὐδὲ τόσον. Ita Cæs. cod. editiones Aldi, Calliergi et F. Ursini. Brunck.—Οὐδὲ τόσον male irrepserat in edd. recentiores: alterum dant veteres edd. et codices. Valck.

14. Καρῶν] Ed. Br. Κηρῶν.

15. Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε] In Euripidis dramate una cum liberis Megara sagittis confixa jacuit: is Stesichorum in his

Μαινόμενος κατὰ οἶκον, ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, οὕς τ' αἰνὸς ὄφις, ἔτι νηπιάχοντας,
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ·
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κατὰ πολλὸν ἐφοίτων.
Ὥς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν,
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.

videtur et Panyasin sequutus: in hoc carmine narratis fere concinunt Plutarchus et Pausanias.

20. Ἀνίκητον] Hic poni poterat pro ἀνίκατον ex cod. Vindobon.

Idyllium hoc Ionica dialecto scriptum est. Dorismi, qui in eo obtinent, librariis imputandi sunt, quorum memoriæ inhærebant, e frequenti in superioribus Bucolicorum poematiis usu. Hic cod. Cæsar. recte ἀνίκητον. Hinc vs. 47. scribendum ἄλλος μὴν — Brunck.

27. Φίλον τέκος] Φίλον γόνον edidit Br. forte quia in cod. Vindob. legitur τόκον.

Φίλον γόνον. Sic e conjectura scripsi. Editi τέκος, cod. Cæs. τόκον, quæ sic in singulari posita de pluribus natis non possunt intelligi. In vs. 31. desinit Cæs. cod. Brunck.

28. Δόμον κατὰ πολλὸν] Domus 'ampla' sic recte dicta non debuerat esse viro D. suspecta.

31. Ἄρτεμι] Ruhnkenio versus alienus ab hoc loco videtur, et aliunde temere huc immissus.

36. Θήβην ἱπποτρόφον] Θήβην κουροτρόφον ex cod. Ms. in sua ed. præbet F. Ursinus: utrumque Thebis congruit.

38. Ἥρας] In Ἥρης mutavit Br.

40. Οὐδ' ἴ' ἐρωή.] Piersono scribendum potius videbatur, Δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐκὶ ἐρωή: mihi quidem hæc lectio placet

Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι. σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἦμαθ' ὁπόσσα.
Ἄλλος μὰν οὐκ ἄν τις ἐϋφρῆναι με παραστὰς
Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.
Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφι γε δὴ Πύῤῥης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
Σῷ υἱῷ. πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ' ἔφη. τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὣς δ' αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα,
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
Πευκαλίμῃς; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μέν γε φιλοθρηνής κέ τις εἴη,

præ vulgata. In initium hujus vs. Αἰὲν ὁμῶς cum Br. recepi, pro Αἰεὶ ὁμῶς.

46. Ἦμαθ' ὁπόσσα] In cod. Ms. legi ἤματα πάντα, testatur F. Ursinus, v. 47. μὴν rectius scribitur a Br. quam in edd. μάν.

51. Οἷα γυνὴ πανάποτμος] Miram hic lectionem, nec dignam memoratu, commentus Vulcanius, in Græcis expressit et in Latinis.

Ἀναπτύξαιμι] Ex cod. Paris. oblatum a Brunckio, restitui pro vulgato ἀναψύξαιμι. ἀναπτύξαιμι. Genuina lectio, quæ codici Reg. debetur: superscripta glossa ἀνακαλύψαιμι. Idem v. 58. τεκέων. Brunck.

58. Μνησαμένη τέκνων] Cum in hoc vs. mentio fiat τοκήων· τεκέων, quod ex eodem cod. fuit prolatum, suo loco reliqui.

61. Μύθοισιν πυκινοῖσι] Syllabam hic etiam prætulit Br. vi cæsuræ productam; edititque adeo, Μύθοισι πυκινοῖσι.

65. Οὐχ ἅλις] Ex cod. quoque Reg. scribi cum eodem poterit, Ἦ οὐχ ἅλις.—Ut αἰὲν ἐπ' ἦμαρ scripsi, pro αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ.

66. Φιλοθρηνής κέ τις εἴη] In Flor. legitur ed. φιλοθρηνὴς κατ' ἂν εἴη. Parum

Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε φίλον τέκος ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὔανος Δημήτηρ,
(Ἅς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
Δυσμένεων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾖσι
Στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυιόφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ἐξείπῃς τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,
Μηδ' εἴ κ' ἠ̈ κόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
Οὐθὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρὶν καί πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἧπατ' ἔχοισα,
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδονῆος·
Ὧδέ ἑ δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὖτις
Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος

juvat formam posuisse usitatam *φιλόθρηνος*· cum hæc et vicina obscura sint et videantur vitiata: neque enim *ἀριθμῆσαι ἐφ'—ἀχέεσσι* Græce dicitur, nec, si vel ita diceretur, sensus his commodus inesset.

68. *Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐ.*] Corrigi forte poterit: *Θάρσει γοῦν· τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης*· 'obdura itaque; tam triste fatum divinitus fuimus sortitæ.'

76. *Ὀμόσσαι*] Pro *ὀμόσσῃ* reponere non dubitavi, prout legendum recte monuit Brunckius.

78. Suspecta mihi est hujus versus scriptura, ob secundam productam in *νηδυόφιν*, quæ in *νηδύος* semper corripitur. Facile, et quidem diversis modis refingi potest; sed e melioribus libris vera lectio expectanda. Brunck.

Ὑπ' ἐκ νηδυιόφιν ἦλθες] Ut syllaba vocis vulgatæ, *νηδυόφιν*, produci posset, forma fuit Homerica reposita.

81. *Ἀκηδέω*] Pro *ἀκηδῶ* editum fuit ex ed. Flor. et ex cod. Paris. Valck.—E Regio cod. scribendum *ἀκηδέω*. Brunck.

83. *Οὐθὲν*] Ex eadem est ed. Flor. et Ursini. [Vulgo *οὐδέν*.]

85. *Ἔχοισα*] *Ἔχουσα* hic edidit Br.

87 *Ἀνέτλαν*] Ed. Br. *ἀνέτλην*.

88. *Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς*] Ex conjectura, quæ dubio vacare videtur, pro *οἶος*, 'solus,' edidi *υἱός*: mutata fere tantum pronuntiatione.

Ὕπνον· δειμαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἕρδοι.
Εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίῃ Ἡρακληείῃ.
Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ)
Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινος ἀγροῦ,
Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,
Ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ἀνδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο.
Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς, ἠΰτε γέῤῥον,
Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἐΐκτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθὼν,
Πρίν γ' ἐλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὖτις,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεί τ' ἀμενηνὸς,
Ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν· κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
Εἰσόκε τις χειρός μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
Ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα

93. Ἀποθύμιον ἕρδοι] Omnino non erat mutandum.

98. Ἄτερ χλαίνης] Cum ex codd. pro ἄνευ χ. præberet ed. Ursini, vocem quibusvis poetis usitatam, ἄτερ, hanc restitui.

108. Νώμασκεν μακέλην] Hic quoque prætulit Br. Νώμασκε μακέλην· et vs. seq. Πάπταινε μὴ δή.

116. Ἀνειρύσῃ παριόντων] Probabilis est conjectura Brunckii legentis, ἀνείρυσε τῶν παριόντων. ἀνειρύσῃ versus modulo non congruit; nam penultima corripitur; proinde scribendum ἀνειρύσσῃ; aut, quod quidem mallem, εἰσόκε τις χειρός μιν ἀνείρυσε τῶν παριόντων. Articulus vix supprimi potest. Brunck.

117. Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην] Hoc certe vitiosum est: an forte dederat ὄπιδα στυγερήν;

Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Παννυχίῃ· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο,
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

Τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω, καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ἔνθα καὶ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,

V.

1. Τὰν ἅλα] Hos xiii. versus Moschi Stobæus nobis servavit; in cujus Floril. ed. Gesn. leguntur p. 377. Grotii p. 229. In ed. Stob. Veneta et in Ms. Leid. adscriptum, ἐκ τῶν Μόσχου βουκολικῶν.

2. Οὐδ' ἔτι μοι γᾶ] Sic primus, pro Μοῖσα, emendavit Simeon Bosius apud Lambin. ad Lucret. atque ita Salmasium etiam correxisse Grotius monuit, qui conjecturam in hunc vs. recepit, ab aliis etiam probatam.—Pro ἐρεθίζομαι hoc in vs. ed. Br. ἐρεθίσδομαι.

3. Ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα] In hac lectione tanquam sincera omnes acquieverunt: debetur illa Henr. Stephano, qui in suis Stobæi exemplaribus invenit, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. sic exhibent ista ed. prima Veneta, et recentiores; codex etiam Leid. nisi quod in hoc cod. scribitur et in ed. Trincav. ποθίῃ. ποθείῃ est in cod. Mosquensi. Προσάγειν, quo sensu hic esset capiendum, Græce non adhibetur: mihi ποθέει genuinum, et sic ista scripsisse videtur poeta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα,) ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἅδε γαλάναν; 'desiderat vero illa (nempe ἁ φρὴν ἁ δειλὰ) multo magis mitem undarum tranquillitatem.'

4. Ὅταν ἀχήσῃ] Formam usitatam, ἠχήσῃ, edidit Grotius: ἦχος certe in hoc ipso carminis fragm. recte legitur; quamvis enim Dorienses ἀχῆσαι scriberent, 'sonus' tamen ab ipsis ἦχος dicebatur.

5. Ἐπαφρίζῃ] Ed. Br. ἐπαφρίσδῃ.

Τὰ δὲ κύματα μακρὰ] Omissam in edd. vocem μακρὰ vel ex cod. Ms. vel ex conjectura minime dubia recte Grotius inseruit.

6. Παπταίνω] Παπταίνων est in ed. Trincav. Veneta, scribique versus potuit: Ἐς χθόνα παπταίνων καὶ δένδρεα, τὰν ἅλα φεύγω.

7. Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ] Pro vulgatis, Γᾶ δέ μοι ἁ πιστὰ, illud e cod. Paris. Grotius recepit; cumque in aliis esset edd. τάχα δ' εὔσκιος, vel τάχα δ' ἄσκιος, recte dedit cum Gesnero τάχα δάσκιος: quod et in Ms. est Leid. Sinceras lectiones edidit Brunckius, ut et Γᾶ δ' ἐμὶν, pro Γᾶ δέ μοι.

10. Ἁ πλάνος ἄγρα] Pro ἀπλανῶς ἄγρα, ut est in edd. Stobæi, et Leid. cod. recte sic emendavit Henr. Stephanus, quem alii sunt sequuti.—In vs. 12. nollem nuper ἆχον esset editum.

Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛʹ.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ·
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζʹ.

Ἀλφειὸς, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·

13. Ἃ τέρπει — τὸν ἄγριον] Sic recte partim Henr. Steph. partim Grotius correxere vulgata: ἀτερπῆ ψοφέοισα τὸν ἀγροῖκ' (Ms. ἀγροῖκον) οὐχὶ ταράσσει. In cod. F. Ursinus invenit ἃ τέρπει. ἄγρικον Stephanus, ἄγριον formam usitatam dedit Grotius.

τὸν ἄγρικον. Sic scripsi ex editione Jo. Heskin, qui ipse a Wintertono habuit; sed genuina non est hæc lectio, quam non agnoscunt veteres editiones; scribendum credo: ἃ τέρπει ψοφέοισα, τὸ δ' ἄγριον οὐχὶ ταράσσει. Brunck.

VI.

1. Ἤρα Πὰν] Hi octo versus in Floril. sunt Stob. Gesn. p. 389. Grot. p. 247. In ed. prima Trincavelli ut in Leid. cod. adscripta leguntur ista: ἐκ τῶν Μόσχου τοῦ Σικελοῦ βουκολικῶν.

2. Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ] Apud Stobæum etiam a Grotio vulgata, ἐπεμήνατο Λύδαν sic recte H. Stephanus emendavit, quem sequuti sunt alii.

6. Πάσχε δ' ἄποινα] In cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἃ ποίει: quod et in suo F. invenit Ursinus, probavitque; cui alii adstipulantur. Dat quidem illud sensum commodum, sed eumdem præbet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα: 'justam pœnam patiebatur.' ἄποινον æque ac ἀμοιβὴ vox est μέση.

7. Πᾶσιν τὰ διδ.] Πᾶσι τὰ διδ. ed. Br.

VII.

1. Ἀλφειὸς] Ut Moschi leguntur octo hi versus in Stob. Gesn. p. 400. Grot. p. 265. Adscriptum in ed. Veneta Trincavelli: ἐκ τοῦ (τῶν) Μόσχου τοῦ Σικελικοῦ.

Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὺ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

4. **Καὶ** *βαθὺς ἐμβαίνει*] Adscriptum a viro D. *ὑββαίνει*: placeret si reperiretur *ὑββαίνειν*: ut in usu fuere poetarum *ὑββάλλειν*: *καββάλλειν*: et pauca similia.

7. *Κῶρος δεινοθέτας*] Hoc alibi nusquam fuit inventum et aptissimum foret *Κῶρος ἀγωνοθέτας*, quod idem ille, cui *ὑββάλλει* placebat, voci adscripserat: dantur tamen in Socraticis, quibus vulgatum quis tueri possit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΑΡΟΤΡΙΩΝΤΑ.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
Οὖλος ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, πλῆσον ἀρούρας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ] Velut Moschi legitur in Anthol. iv. c. xii. 49.—In hujus epigrammatis vs. 5. vitiosum erat *πρῆσον ἀρούρας*· *πλῆσον ἀρούρας* est ex conjectura Vulcanii: Βρέξον ἀρούρας, quod mihi placuit, in hunc vs. Brunck. recepit. Valck.—*βρέξον ἀρούρας*. Ex emendatione Cl. Valck. in Diatribe Euripidea p. 52. In Anthol. p. 469. legitur *πρῆσον*. Codices quidam *πλῆσον*, commodiori sensu; sed verum est *βρέξον*. Notus Ὑέτιος Ζεὺς, de quo videndi interpretes ad Tibullum i. 7. 26. Brunck.

Leguntur in eadem Anthologia i. 3. c. lxxx. tanquam ἀδήλου, sex versus, duorum, ut puto, carminum fragmina, quorum tres primi mihi Moschi videntur; sunt autem hi:

Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν·
Ὥσκεν, ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

Versus certe sunt bucolici; quorum adeo similes alii in Anthologia Græca non reperientur.

AMOR FUGITIVUS.

IDYLLIUM I.

VENUS Amorem filium altum inclamabat, i. e. *alta voce clamans, dicebat:*
Si quis in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus est: index munus habebit.
Merces tibi erit suavium Veneris: si vero adduxeris ipsum,
Non nudum suavium, sed quiddam, o hospes, plus etiam habebis.
Insunt autem plurima signa puero: inter viginti alios cognoveris ipsum.
Corpore non albus, verum igni similis: oculi ipsius
Acres et flammei: mala mens, dulcia verba:
Non enim idem sentit, quod loquitur. Vox illi dulcis, ut mel:
Sed cum irascitur, mens est immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: dolosus puer, crudeliter ludit.
Pulchre capillatum (est illi) caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius sunt manus, sed procul jaculatur:
Jaculatur usque ad Acherontem, et inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta est;
Et volucris sicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros et mulieres, visceribusque insidet.
Arcum habet valde exiguum, super arcu vero sagittam:
Exigua illa sagitta, at in cœlum usque fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem sunt
Amarulentæ arundines, quibus sæpe etiam me sauciat.
Omnia sunt crudelia, omnia: multo vero magis, quæ ipsi est,
Parva fax, solem ipsum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque misereareris.
Et si quando flentem videris, cave ne te fallat:

Etiamsi rideat, tu trahe illum: atque si voluerit te osculari,
Fuge: malum est osculum, ipsa labra sunt venenum.
Si vero dixerit, cape hæc, dono tibi, quæcunque mihi sunt arma,
Ne quicquam attigeris: fallacia dona (sunt): igne enim omnia tincta sunt.

EUROPA.

IDYLLIUM II.

Europæ olim Venus suave somnium immisit,
Cum tertia pars noctis (i. e. *gallicinium*) stat, et aurora prope est:
Cum somnus melle dulcior in palpebris sedens,
Membra resolvens, oculos molli vinculo ligat;
Cum et veracium pascitur turba somniorum.
Tunc *illa* dormiens in ædibus, quæ sub tecto sunt, (i. e. *in parte ædium superiore*)
Phœnicis filia, adhuc virgo Europa,
Videbatur sibi videre continentes duas de se contendentes,
Asianam, et alteram oppositam: indolem autem habebant ut mulieres.
Harum altera peregrinæ formam habebat: altera autem similis erat
Indigenæ, et *ut* filiam suam magis vindicabat:
Dicebat vero, quod eam genuisset, et enutrivisset ipsa.
Verum altera validis contendens manibus,
Trahebat non invitam: quoniam fatale esse dicebat
A Jove Ægiocho, ut præmium (sibi) esset Europa.
Illa vero e strato exiliit toro, metu perculsa,
Palpitans corde: nam somnium viderat tanquam rem evidentem.
Diu autem sedebat taciturna: ambas enim
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verum postea valde sero extulit virgo vocem:
Quis mihi ex superis hæc spectra obtulit?
Qualia me super stratum torum in thalamis
Suaviter admodum dormientem perterruerunt somnia?
Quæ vero fuit hospita, quam adspexi dormiens?
Quam mihi perculit cor illius amor! quam me et ipsa
Amanter suscepit, et tanquam suam adspexit filiam!
Sed mihi Dii bene vertant somnium.
Sic locuta, surrexit, et caras quæsivit sodales,
Æquales, coævas, animo charas, nobiles,
Quibuscum semper ludebat, choream cum iniret,
Vel corpus cum ablueret ad ostia Anauri,
Aut quando e prato odorata lilia tonderet (i. e. *carperet*).
Itaque illæ statim ei comparuerunt: quælibet autem manu tenebat
Flores recipientem calathum: et in prata exibant

Maritima, ubi semper una congregari solebant,
Oblectantes se rosarum germine, et undarum strepitu.
Ipsa vero aureum ferebat calathum Europa,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani;
Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
Ivit: illa vero præbuit formosæ Telephaessæ,
Quæ ex illius sanguine erat: innuptæ vero Europæ
Mater Telephaessa eximium præbuit donum:
In eo artificiosa multa fabrefacta erant resplendentia.
Inerat ex auro facta Inachi filia Io,
Cum adhuc vitula esset, formamque non habebat mulieris.
Œstro autem percita pedibus per mare ambulabat,
Natanti similis: mare autem cœruleo colore factum erat.
Duo vero stabant superne in supercilio littoris
Viri simul: spectabantque pontigradum bovem.
Aderat et Jupiter, demulcens placide manu divina
Vitulam marinam: quam apud Nilum septem ostia habentem
Ex bove pulchre cornuta rursum transformavit in mulierem.
Argentea erant Nili fluenta: ipsa vero vitula
Ærea: ex auro vero factus erat ipse Jupiter.
Circum vero, sub corona calathi rotundi,
Mercurius fabrefactus erat: propeque eum extensus erat
Argus, pervigilibus instructus oculis.
Hujus autem ex purpureo sanguine nascebatur
Avis, exultans pennarum multiflorido colore,
Caudæ pennas explicans; sicut aliqua velox navis
Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
Talis erat calathus formosissimæ Europæ.
Illæ vero, postquam ad prata pervenerunt florida,
Aliæ aliis animum tunc oblectabant floribus.
Ex iis hæc odoratum Narcissum, illa Hyacinthum,
Illa violam, illa vero serpillum decerpebat: multaque in terram
Pratorum vernorum cadebant folia.
Aliæ porro flavi croci odoratam comam
Decerpebant certantes: verum in medio stabat ipsa regina,
Splendorem purpureæ rosæ manibus colligens,
Et excellebat, sicut inter Gratias Venus.
Neque diu animum floribus oblectatura erat,
Nec virginalem zonam impollutam conservatura;
Nam certe Jupiter, ut ipsam consideravit, mox ictus est
In animo, inopinatis domitus sagittis
Veneris, quæ sola potest etiam Jovem domare.
Etenim sane, ut vitaret iram zelotypæ Junonis,
Cum vellet teneram puellæ mentem fallere,
Occuluit deum, et mutavit corpus, et factus est taurus;
Non qualis in stabulis nutritur, neque qualis
Sulcum secat, trahens curvum aratrum;
Neque qualis inter armenta pascitur, neque qualis ille

Qui domitus valde onustum trahit plaustrum.
Ejus reliquum quidem corpus flavum erat,
Circulus autem candidus in media splendebat fronte,
Oculi vero subglauci erant, amore coruscantes:
Æqualia vero inter se cornua e capite emergebant,
Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitus.
Venit autem in pratum: nec exterruit, cum visus est,
Virgines: sed omnibus licebat accedere propius,
Et contrectare amabilem bovem, cujus divinus odor
Procul et prati superabat dulcem halitum.
Stetit autem ante pedes inculpatæ Europæ,
Et illi lambebat collum, demulcebatque puellam:
Illa vero contrectabat eum, et placide manibus spumam
Multam ab ore abstergebat, et osculabatur taurum.
At ille placide mugiit: diceres tibiam
Mygdoniam stridulum sonum edentem (*te*) audire.
Flexit autem genua ante pedes, atque intuebatur Europam
Cervice retorta, et illi latum ostendit dorsum.
Illa vero valde capillatis dixit virginibus:
  Huc adeste sodales charæ atque æquales, ut in hoc
Considentes tauro nos oblectemus: certe enim omnes,
Dorsum ubi substraverit, recipiet veluti navis.
Mansuetus hic adspectu est, et blandus: neque tauris
Aliis similis: mens enim ei tanquam viro
Benigna versatur, et sola indiget voce.
Sic locuta, tergo insidebat ridens:
Cæteræ vero adscensuræ erant. Statim autem exiliit taurus,
Cum eam, quam volebat, rapuisset: ac celeriter ad mare pervenit.
Ipsa autem conversa charas vocabat sodales,
Manus porrigens: at illæ non poterant eam assequi.
Ex littore vero mare ingressus, longe procurrit ut Delphin.
Nereides autem e mari emerserunt, atque omnes
Cetorum tergis insidentes, ordine ibant.
Et ipse gravisonus Neptunus supra mare
Fluctus complanans, marini dux erat itineris
Germano fratri: atque circa ipsum congregabantur
Tritones, profundi maris incolæ,
Conchis longis nuptiale carmen sonantes.
Illa vero sedens in bubulis tergis Jovis,
Altera quidem (*manu*) tenebat longum tauri cornu; manu vero altera
Trahebat purpureæ vestis sinus, (*eousque*) quousque fimbriam
Commadefaceret attractam cani maris copiosa unda.
Sinuabatur autem in humeris vestis ampla Europæ,
Ceu velum navis, atque allevabat puellam.
At illa, cum jam terra a patria esset procul,
Conspiceretureque nec littus ullum, quod a mari alluitur, nec ullus mons altus,

Verum supra cœlum, et infra immensum mare,
Circum se spectans, talem extulit vocem :
Quo me vehis, divine taure? quis es? quomodo autem (*hanc*) viam
Gravibus pedibus conficis, neque mare
Reformidas? navibus enim pervium est mare
Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
Qualis tibi potus dulcis? quis e mari cibus erit?
Num Deus aliquis es? cur, quæ Deos non decet, facis?
Neque marini Delphines in terra, neque tauri
In mari ambulant: tu vero per terram et mare
Immadefactus ruis, ungulæ autem tibi sunt remi.
Forte etiam in cœruleum aerem sublatus alte
Volabis, velocibus similis volucribus.
Hei mihi multum infelici, quæ quidem domo
Patris relicta, et hunc bovem secuta,
Peregrinam navigationem conficio, et erro sola!
Sed tu mihi, Neptune, qui cano in mari regnum tenes,
Propitius occurras: spero me visuram esse
Hunc qui cursum dirigit, ducem meum.
Non enim sine Deo per has humidas vias transeo.
Sic dixit. Hanc vero sic allocutus est amplis cornibus præditus bos:
Bono sis animo, virgo, ne time marinos fluctus.
Ipse sane sum Jupiter, et cominus videor esse
Taurus: nam possum apparere, quicquid velim.
Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,
Tauro assimulatum. Creta autem te jam recipiet,
Quæ me ipsum quoque enutrivit, ubi nuptiæ tuæ
Erunt; ex me autem valde inclytos paries filios,
Qui (*reges*) sceptrigeri inter omnes homines erunt.
Sic dixit: et facta sunt, quæ dixerat. Apparebat enim
Creta, et Jupiter rursus aliam assumebat formam,
Solvitque ei zonam, et illi lectum parabant Horæ.
Illa vero antea quæ virgo, sponsa statim Jovis facta est,
Et Jovi filios peperit, statimque facta est mater.

EPITAPHIUM BIONIS,

BUBULCI AMATORIS.

IDYLLIUM III.

LuguBRITER mihi ingemiscite, saltus et Dorica unda,
Et fluvii deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, et nemora nunc plorate:
Nunc flores tristibus odorem emittite corymbis:
Nunc rosæ rubete lugubriter, nunc Anemone:
Nunc Hyacinthe litteras tuas loquere, et amplius (*solito*) heu, heu,
Accipe tuis foliis, præclarus obiit poeta.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Lusciniæ, quæ densis lugetis in foliis,
Nunciate Siculis undis Arethusæ,
Quod pastor Bion obiit, quodque una cum ipso
Et carmen interiit, periitque Dorica Musa.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Strymonii cycni miserabiliter lugete apud undas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen,
Quali voce (*Bion*) olim vestris labris cecinit.
Dicite autem puellis Œagriis, dicite omnibus
Bistoniis nymphis: Periit Doricus Orpheus.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Ille armentis charus non amplius canit,
Non amplius solitariis sub quercubus recubans cantat:
Verum apud Plutonem carmen Lethæum canit.
Montes autem sunt muti, et vaccæ, quæ apud tauros
Vagantur, plorant, et non volunt pasci.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Tuum, o Bion, deflevit subitum interitum ipse Apollo,
Et Satyri lugebant, atque atris vestibus induti Priapi:
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen: et per silvam
Fontium nymphæ plorant, et lacrimæ fiunt undæ.
Echo vero in rupibus luget, quod taceat,
Neque amplius labra tua imitetur; in tuo autem interitu
Arbores fructus suos abjecerunt, et flores omnes marcidi facti sunt:
Ovibus non fluxit pulchrum lac, non mel ex alvearibus:
Periit in cera, dolore tabefactum; non enim opus est
Melle tuo extincto, aliud carpere.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Non adeo in littore marino luxit delphin,
Neque adeo cecinit unquam in rupibus luscinia,
Nec tanto cum luctu questa est altis in montibus hirundo,
Neque Halcyonis mœroribus adeo premebatur Ceyx.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Nec Cerylus adeo cecinit in mari cœruleo,
Nec in vallibus orientis filium Auroræ
Volitans circum sepulchrum adeo deploravit Memnonis ales,
Quantum extinctum deploraverunt Bionem.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Lusciniæ, omnesque hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, residentes in arborum ramis,
Ex adverso aliæ aliarum lamentabantur, aliæ vero respondebant
Volucres. Vosque quoque columbæ mœrorem ostendite.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Quis jam tua fistula canet, o desideratissime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeo audax erit?
Nam adhuc spirant tua labra et tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.
Pani fero fistulam (*tuam*): fortasse et ille effigere
Os verebitur, ne post te secundas ferat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Deflet et Galatæa tuum carmen, quam olim oblectare solebas,
Sedentem apud te in littore maris.
Non enim sicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatæa, te vero blande e mari adspiciebat:
Et nunc oblita pelagi, in arenis
Sedet desertis, et adhuc boves tuos pascit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ:
Omnia tecum, o pastor, mortua sunt dona Musarum,
Virginum suavia oscula, puerorum labra:
Et miserabiliter apud tuum sepulchrum plorant Amores:
Venus te amat multo magis, quam osculum,
Quo nuper Adonidem morientem osculata est.
Hic tibi, o fluviorum maxime canore, alter mœror est;
Hic, o Mele, novus dolor: interiit enim tibi prius Homerus,
Illud Calliopes dulce os: et te aiunt
Deplorasse pulchrum filium flebilibus undis,
Totumque replevisse voce tua mare: nunc iterum alium
Filium deploras, et tristi luctu contabescis.
Ambo fontibus chari (*erant*): alter bibebat
De fonte Pegaseo: alter tenebat poculum de fonte Arethusæ.
Et alter Tyndarei formosam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, et Atridam Menelaum:
Alter vero non bella, non lacrimas, verum Pana canebat,
Et pastores sonabat, et inter canendum pecora pascebat,

Et fistulas fabricabat, et suavem vitulam mulgebat,
Et puerorum oscula docebat, et Amorem
In gremio fovebat, atque Veneri charus erat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant:
Ascra te deflet magis quam Hesiodum;
Neque adeo desiderant Pindarum Bœoticæ Hylæ;
Nec propter Alcæum adeo flevit Lesbus munita:
Nec vatem suum adeo flevit Cëium oppidum.
Te magis quam Archilochum desiderat Parus: proque Sapphone
Adhuc tuum carmen sonat Mitylene.
Omnes, quibus eloquens est os bucolici
A Musis *datum*, tui fatum deflent morientis.
Deflet Sicelidas Sami decus, interque Cydonas,
Qui prius ridentibus oculis hilaris *erat* videri,
Lacrimas nunc Lycidas plorans fundit: interque cives
Triopidas fluvium luget apud Alenta Philetas.
Inter Syracusanos etiam Theocritus: verum ego tibi
Ausonici mœroris carmen cano, non alienus a cantione
Bucolica, quam docuisti tuos discipulos,
Hæredes Musæ Doricæ nos eo honore afficiens.
Aliis opes tuas, mihi vero reliquisti carmen.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Heu, heu! malvæ, cum in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens crispum anethum,
Postea reviviscunt, et altero anno renascuntur.
Nos vero, qui magni et fortes aut sapientes viri sumus,
Ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terra concava
Dormimus valde longum infinitum inexcitabilem somnum.
Et tu quidem in silentio conditus eris in terra;
Nymphis vero ita placet, ut rana semper cantet,
Cui ego sane non invideo: nam carmen non bonum canit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Venenum venit, Bion, ad tuum os, venenum sensisti.
Quomodo ad tua labra accessit, et dulce factum non fuit?
Quis homo adeo immitis, vel miscens tibi,
Vel præbere tibi jubens venenum, effugit *tuam* cantionem?
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
At pœna justa deprehendit omnes: ego vero in hoc luctu
Lacrimas fundo, tuumque fatum deploro. Quod si possem,
Ut Orpheus, qui descendit ad inferos, sicut olim Ulysses,
Ut ante eum Alcides: ita et ego forsitan venirem ad domum
Plutonis, ut viderem, an etiam Diti cantes,
Atque quid cantes, audirem. Verum apud Proserpinam

Siculum aliquod carmen modulare, et suave aliquod bucolicum cane.
Nam et ipsa in Siculo et Ætneo lusit
Littore, et carmen Doricum cecinit. Non sine præmio
Carmen erit: et sicut Orpheo prius dedit
Suaviter citharâ canenti, reducem Eurydicen,
Sic et te, o Bion, remittet montibus. Si vero et ego
Fistula cantare scirem, ipse apud Plutonem (*ad recuperandum te*) cantare vellem.

MEGARA UXOR HERCULIS.

IDYLLIUM IV.

Mater mea, quid ita charum animum affligis,
Horrifice gemens? pristinus vero tibi non amplius rubor
Conservatur in genis: quid mihi adeo mœrore conficeris?
Anne quod infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulo?
Heu mihi! cur me ita Dii contumelia affecerunt
Immortales? cur me ita adverso parentes genuerunt fato?
(O ego) infelix! quæ postquam viri inculpati in torum veni,
Eum quidem colebam sicut oculos meos,
Et adhuc veneror ac revereor ex animo:
Sed hoc nemo fuit alius miserior viventium,
Neque gustavit suis in curis tantum dolorum.
Miser, qui arcu, quem illi præbuit ipse Apollo,
Vel alicujus ex Parcis aut Furiæ diris telis,
Liberos suos interfecit, et illis charam eripuit animam,
Furens in domo; atque plenus cædis erat.
Hos ego infelix oculis meis vidi
A patre confixos: (quod neque per somnium alteri in mentem veniret:)
Neque ipsis poteram opem ferre crebro invocantibus
Matrem suam: quoniam imminebat insuperabile malum.
Verum ut queritur avicula ob suos pullos
Pereuntes, quos sævus anguis adhuc parvulos
In densis arbustis devorat; ipsa vero circum ipsos
Volat stridens admodum acuta voce pia mater,
Neque sane potest filiis opem ferre: nam et ipsa
Valde metuit prope accedere ad immite monstrum:
Ita ego infelix mater, charam prolem deplorans,
Pedibus furiosis per domum hinc inde currebam.
Utinam cum filiis simul mortua et ipsa
Strata jacuissem, venenatam in jecore sagittam habens,
O Diana, mollibus potenter imperans mulieribus.
Tunc nos ubi deflevissent, amicis manibus parentes
Una cum multis inferiis in communi posuissent rogo:
Et omnium ossa in una aurea urna
Collecta, in eo loco ubi primum nati sumus, sepelivissent.
Nunc vero illi Theben equorum altricem incolunt,
Aonii campi pinguem glebam arantes:
Ego vero in Tirynthe aspera Junonis urbe
Multis misera afficior doloribus cor

Mosch. K

Eodem modo semper: neque a lacrimis ulla est quies.
Sed maritum exiguo tempore oculis conspicio
Domi nostræ: nam illi multorum paratum est opus
Laborum, quos terra marique oberrans
Sustinet, ex saxo aut ferro animum habens
Rigidum in pectore: tu vero sicut aqua liquescis,
Per noctes lugens, et ex Jove quotquot dies sunt.
Alius autem nemo me exhilararit adstans
Affinium: non enim illos ædium paries retinet,
Sed omnes procul ultra pinosum Isthmum
Habitant: neque ullus est, ad quem respiciens,
Ut mulier afflicta, charum cor recreare possim;
Excepta Pyrrha sorore: ea vero et ipsa
Propter virum suum Iphiclum, multo dolore conficitur,
Filium tuum: omnium enim ærumnosissimos liberos
Te Deo et viro mortali peperisse credo.
  Sic locuta est: et humidæ lacrimæ per malas
In pulchrum ipsius sinum e palpebris fundebantur,
Recordanti liberorum et suorum deinde parentum.
Eodem autem modo lacrimis albas genas rigabat
Alcmena: graviter autem hæc et ex animo ingemiscens,
Verbis sapientibus caram nurum sic allocuta est:
  Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem venit tibi
Tristem? quomodo nos vis commovere ambas,
Intolerabiles curas commemorans? quas non nunc primum deflevimus.
Annon sufficiunt, quibus afficimur semper in proximum quemque diem
Incidentibus? ut admodum lugendi cupidus sit,
Qui nostra mala numerare velit.
Bono animo esto: non tale fatum ex deo sortitæ sumus.
Nam te quoque video, chara filia, ingenti
Dolore confici: ignosco vero tibi,
Quod doleas, quoniam sane lætitiæ quoque satietas (*tibi*) est.
Et te valde vehementer deploro ac miseror,
Quod nostræ tristis fortunæ particeps facta es,
Quæ capitibus nostris gravis incumbit.
Nam sciat Proserpina et decenter velata Ceres,
(Quas cum suo magno malo sponte aliquis perjure juraverit
Ex hostibus) quod te non minus in animo meo
Charam habeo, quam si mihi ex utero egressa esses,
Et mihi unica in domo virgo esses:
Neque te ipsam hoc omnino latere existimo.
Quare ne dicas, meum germen, quod te non curo,
Non, quamvis crebrius ploro, quam pulchricoma Niobe:
Neque enim culpanda est, si propter filium lugeat
Mater afflictum: quoniam decem mensium laborem sustinui,
Priusquam ipsum adspicerem, quem sub hepate meo habebam.

Et me adduxit prope munitas-habentem-portas Plutonem :
Sic ipsum difficulter enixa graves dolores pertuli.
Nunc vero abest peregre solus, novum certamen
Perficiens : neque infelix scio, utrum ipsum rursus
Huc reducem receptura sim, nec ne.
Præterea etiam somnium triste terruit me per dulcem
Somnum : quare metuo, cum infestam visionem viderim
Vehementer, ne quid liberis injucundum adferat.
Visus est enim mihi tenens ligonem pulchre fabrefactum manibus
Ambabus filius meus vis Heraclea, (i. e. *Hercules* ;)
Quo magnam effodiebat, [tanquam suscepisset (*hoc opus pacta*) mercede]
Fossam in extremitate cujusdam florentis agri,
Nudus, absque læna, et absque cinctili tunica.
Sed postquam totius pervenerat ad finem operis,
Validum vitiferæ elaborans munimentum areæ :
Tunc, illo defixo ligone in eminenti
Sulco, induturus erat vestes, quibus ante indutus fuerat :
Subito vero illuxit supra fossam profundam
Ignis indefessus, et immensa circa ipsum flamma volvebatur.
Verum ille semper velocibus retrocedebat pedibus,
Effugere cupiens sævam vim Vulcani :
Semper vero ante suum corpus, velut scutum,
Quatiebat ligonem : oculisque huc illuc
Circumspiciebat, ne ipsum adureret infestus ignis.
Huic quidem opem ferre cupiens (ut mihi videbatur)
Iphiclus magnanimus, in terram cecidit lapsus,
Priusquam (*ad ipsum*) perveniret, neque rectus rursum resurgere potuit,
Sed immobiliter jacebat, sicut imbecillis senex,
Quem etiam invitum vi coegit injucunda senectus
Concidere : jacet autem humi defixus ibi,
Donec quis manu erexerit prætereuntium,
Reveritus adspectum senilem canæ barbæ :
Ita in terra volvebatur bellicosus Iphiclus.
At ego flebam ope destitutos videns
Filios meos ; donec mihi excussus est dulcis somnus
Oculis, et aurora statim illustris prodiit.
Talia, o chara, mihi somnia mentem perterruerunt
De nocte : verum omnia ad Eurysthea vertantur
A domo nostra ; fiatque vates illi
Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat.

IDYLLIUM V.

Cum ventus leniter mare glaucum ferit,
Impatientem proritor animum, nec amplius mihi terra
Grata est, sed multo magis me rapit tranquillitas :
At quando resonat canum pelagus, et unda marina
Incurvata spumat, ac fluctus * * * agitantur,
Ad terram oculos converto et arbores, mare autem fugio ;
Terra vero mihi fida, et statim opaca silva placet,
In qua, magno etiam spirante vento, pinus canit.
Miseram profecto piscator vitam agit, cui domus est navis,
Et labor est mare ; et pisces, fallax venatio.
At mihi dulcis sub platano comata (*sit*) somnus ;
Et fontis amem vicinum murmur audire,
Qui oblectat strepitu agrestem, non exterret.

IDYLLIUM VI.

Pan amabat Echo vicinam, Echo autem ardebat
Saltatorem Satyrum, Satyrus vero insane deperibat Lydam :
Quantum Echo Pana, tantum et Satyrus Echo urebat,
Et Satyrum Lyda : sic amor per vices flagrabat.
Quantum enim ipsorum aliquis amantem oderat,
Tantum et ipse amans odiosus erat, et patiebatur vindictam.
Hæc ego documenta narro omnibus ab amore alienis :
Diligite amantes, ut, si ametis, redamemini.

IDYLLIUM VII.

Alpheus ubi post Pisam mare ingressus est,
Procedit in Arethusam, aquam adducens oleastros vectantem,
Dona ferens, pulchras frondes, floresque et sacrum pulverem,
Et profundus undas ingreditur ; sub mari autem
Inferius currit, nec aqua aquæ miscetur ;
Cæterum mare non sentit transeuntem fluvium.
Puer ille graviter afficiens, mala machinans, ardua docens,
Cupido amnem quoque propter amoris vim urinare docuit.

EPIGRAMMA

IN AMOREM ARANTEM.

Face deposita et arcu, boum agitatricem accepit virgam
Perniciosus Amor, pendebat illi puer ab humeris:
Et cum junxisset sub jugo laborum patiens collum taurorum,
Seminavit Cereris sulcum frugiferum.
Dicitque sursum adspiciens, ipsi Jovi: imple arva,
Ne te Europæ bovem aratro subjiciam.

INDEX

VOCABULORUM PRÆCIPUORUM IN MOSCHI IDYLLIA.

Litera Idyllium, numerus versum significat.

IN MOSCHI

EPITAPHIUM BIONIS

L. C. VALCKENARI COMMENTARIUS CARMINI HUIC POST F. URSINI VIRGILIUM ILLUSTRATUM EDITO SUBJUNCTUS.

Moschi versiculos aliquot, in editionibus Vulcanii, Heinsii, et Davidis Whitfordi, prætermissos, in sedem restitui legitimam, e qua male fuerant ejecti: sunt autem sex illi, qui nonagesimum tertium proxime sequuntur. Equidem miror, qui tandem criticis potuerit in mentem venire, sex istos versus esse Marci Musuri, ad codicis Aldini lacunam supplendam ab homine poetico scienter edolatos: Μουσούρου nomen in editione sua versui 94. adposuerat Fulvius Ursinus. Res est exploratæ veritatis, a Musuro fuisse repertos in codice vetusto: hoc monuit Jos. Scaliger, Emend. in Moschum, p. 231. esse autem veros Moschi filios, idem ille judicavit, a cujus opinione hac in re dissentire non debuerant. Poterunt humaniorum literarum studiosi sex istos Moschi versus comparare cum Ecloga Theocriti septima, quam omnium Reginam vere nuncupabat Daniel Heinsius; præsertim cum v. 37. et seqq. ac eadem opera Theocriti versum, qui istos proxime antecedit, integrare, pro, ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς, legendo:

Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδὰ,)
Βωκολιασδώμεσθα.

Apollonius Rhodius iii. 137.

Ξυνὴ γὰρ χρειὼ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασιν
Πᾶσιν ὁμῶς.

Qui carmen Moschi, prouti fuit renovatum, legerunt, mirabuntur forte nonnulli, quamobrem toties receptis lectionibus novas substituerim; et hanc pæne nimiam licentiam dictitabunt, ubi cognoverint, nullo scripto codice instructum hoc tamen facinus me perpetrasse: sed hi velim cogitent, pleraque aut leviora esse, aut ita certe in melius mutata, ut in illis codicum consensus non adeo videretur hæc in usum adolescentum evulganti nunc quidem exspectandus. Doricæ dictionum formæ frequenter fuerant in hoc Moschi carmine oblitteratæ: eas, ubi pudenter illud fieri poterat, revocavi. Noveram, hæc non esse ad vetustissimæ linguæ normam exigenda, et Moscho placuisse Doricam, ad Ionismum in nonnullis inclinantem, scribendi consuetudinem; idcirco tantum formas adoptavi Doricas, quas e similium comparatione liquido constaret a Syracusano poeta positas. Quis enim, hujus partis paulo studiosior, absonam toleraret priorum et Heinsianæ editionis in uno carmine et in iisdem sæpe dictionibus inconstantiam? dederat Heinsius, τέθνηκε, v. 7 et 11. τέθνακε, v. 12. 35. | τῆς Ἀρεθούσης, v. 10. τᾶς Ἀρεθούσας, v. 78. | σῆμα, v. 68. σᾶμα, v. 44. | φιλήματα, v. 67. φιλάματα, v. 84. etc. | ᾔδοι, v. 37. ᾆδοι, v. 129. | Κούραις, v. 17. κώρᾳ, v. 126. | βοῦτα, v. 66. βώτας, v. 82. | (Μοισῶν, v. 95.) Μοισᾶν, v. 66. | Φορμίζοντι, v. 131. μελίσδεο, v. 61. etc. Hæc, et similia, quæ facillime poterant e comparatione, paulo consideratius instituta, et ad aurium judicium exacta, refici, nihil erat causæ cur perverse scripta reponerentur. Satis memineram eorum, quæ Gellius N. A. xiii. c. 20. acute disputavit, 'diversis in locis *urbes* et *urbis* dixisse Virgilium, arbitrio consilioque usum auris;' Homerum autem, cum dixerit ψῆρας, alibi posuisse ψαρῶν, ut obsecundaret soni jucunditati: sed putabam, horum similiumque rationem ab istis Moschi non parum esse disparatam. Ferme tricies formæ communes fuerunt in hoc carmine mutatæ: in quinque vel sex dictionibus præiverat David Whitfordus: nonnullas sciens intactas reliqui; quoniam

nihil in illis sine libris veteribus videbatur novandum. Præterea tres quatuorve correctiones in contextum introduxi. Carminis initio sic fuerat v. 6. vulgatum:

> Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
> Λάμβανε σοῖς πετάλοισι. καλὸς τέθνηκε μελικτάς.

Qui veterem historiam copiose tractavit, Salmasius in Plin. Exercit. Moschi locum prætermisit: etiam aliis verbum Λάμβανε hac in sede suspicor displicuisse. Plerique, qui quidem sunt κριτικοὶ, fatebuntur, pristinam restituisse me Moschi scripturam, reponendo Βάμβαλε. De hac correctione propterea minime dubitandum censebam, quod illi potuerim eam approbare, qui, nemine non tribuente, primum tenet in his literis locum. Flos hyacinthus dudum habuerat foliis inscriptos Apollinis gemitus; (neque enim de Ajace cogitavit noster) nunc vero, dum, alter veluti Hyacinthus, Bion male perierat, funestas literas suas eloqui jubetur, et tremulo foliorum motu sæpius repetitum suum edere gemitum, ai, ai:

> Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
> Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

Eleganter hyacinthum dixerat Euphorion γεγραμμένα κωκύουσαν, in eo loco, quem, e Porphyrio citatum ab Eustathio ad Il. B. p. 216. v. 12. conservavit Schol. Theocr. ad Eid. x. 28. quemque, Heinsio et Salmasio minime intellectum, enodavit Tib. Hemsterhusius, ad Lucian. t. i. p. 240. et 241. Duplex innotuit verbi forma: Hesychius: Βαμβάλλειν, (sic legendum,) τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι. Altera, Βαμβαίνειν, quoniam fuerat ab Homero usurpata, notior fuit grammaticis, ponitur autem Βαμβαίνειν titubandi significatu: sicuti 'titubare' de gressu dicitur et de lingua, ita et Βαμβαίνειν· inter alia redditur ab etymologo, ἀνάρθρως λέγειν· quæ interpretatio, si spectes originem, congruit etiam verbo λαλεῖν· et venuste Moschus, λάλει et βάμβαλε, de hyacinthi foliis in uno loco posuerat. Propter Ursini librum attingam, qui poterat alias omitti, Bionis locum, e Fragm. Eid. iv. hoc modo corrigendum:

> Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
> Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει.

Quæ sequuntur, sunt pervenusta: sed in istis, quæ posui, vulgari solet ἀθάνατον, et Καμβαίνει. Æmilius Portus magno nisu conatur ostendere in suo Diction. Dor. Καμβαίνειν verbum esse Græcum: de Porto, qui erat ab ea parte, qua judicamus, non paratissimus, minus illud est mirandum, quando Vulcanius, Grotius et Heinsius in locum Moschi receperunt dictionem minime Græcam; quamque dudum emendate scriptam exhibuerat Henr. Stephanus, in Thes. Gr. L. t. i. p. 632. quid genuinum sit, ubi lectionem utramque memorat, non decernit Ezechiel Spanhemius, ad Callim. p. 198. In editione renovata operis Ursiniani reperietur Βαμβαίνει, in Moschi versu, ad Virgil. Eclog. vi. 3. versum Ursinus scripserat καμβαίνει· olim literam κ in β transmutaveram: nollem factum: nam βαμβαίνει introduxerunt in hanc editionem, ubi error Ursini non fuerat corrigendus. In Eidyllii nostri versu 30. unam literam addendo, Moschi sententiam arbitror fuisse restitutam:

> Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
> Κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα·

Quoniam mortui Bionis vocem non posset amplius imitari, idcirco lugebat Echo: antea legebatur, ὅττι σιωπῇ. Whitfordus interpretabatur:

> Et quoniam muta est in montibus ingemit Echo.

Versum 40. intactum reliqui:

> Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κῆϋξ.

quem Bonaventura Vulcanius Latine converterat

> Nec tantum Halcyones tetigere Ceyca dolores.

Quæ posuit Whitfordus, historiæ, minus autem versui nostro conveniunt. Nemo poetarum veterum paulo diligentior negabit, Ceyca Græce dici potuisse Ἀλκυόνος ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχεσθαι· verumtamen, huic loco ἴαχε multo esse accommodatius, non diffitebitur, qui vicinos versus propius consideraverit: in illis occurrunt verba, μύρατο, ἄεισε, θρήνησε· commode successit ἴαχε· hoc primum in ἴσχε, deinde, ut versus suppleretur hiatus, ab homine non indocto mutatum, degeneravit in ἴσχετο. Qui Hesychium tractarunt, haud ignorant, ἴσχε et ἴαχε frequenter a librariis fuisse commutata. Scripserat itaque, mea certe sententia, Moschus:

> Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κῆϋξ.

Ovidius Metam. xi. v. 544.

Halcyone Ceyca movet; Ceycis in ore
Nulla nisi Halcyone est.

v. 562. Plurima nantis in ore
Halcyone conjux: illam meminitque refertque.

Ob eamdem rationem, quæ me præcipue movit ad illud ἴσχετο corrigendum, moribus et doctrina minime vulgari insignis adolescens, qui hic nobiscum sacra tractat Musarum, ingeniose versum hujus carminis quartum emendavit; sed ipsius verbis acutissimum inventum doctis explicari melius erit. Versus 59. sic vulgabatur:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποκ' ἔτερπες.

Sensum arbitror me planum effecisse, scribendo:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια, τὸ σὸν μέλος ἄν ποκ' ἔτερπεν.

De versibus 28. 113. 114. quid sentiam, et quo modo dictiones quasdam, præter eas quas indicavi, hoc in carmine tentari posse suspicer, privatim indicare malo. Unam e lectionibus editionis Fulvii Ursini recepi in v. 90. Illa, præter alia, v. 3. γοάοισα, et v. 98. pro χέει exhibet ῥέει· quæ non improbem, si veterum librorum firmarentur auctoritate. πολυκλαύτοισι legitur v. 74. in eadem editione, pro πολυκλαύστοισι· quod qui mutandum censuerit in πολυκλύστοισι, a meo judicio non dissidebit. Sed majoris est ponderis, et profecto venustum, quod mecum communicavit Adrianus Heringa, in versu 90. ubi memoratur Λεσβὸς ἐρυμνά· sibi videri legendum:

Οὐ τόσον 'Αλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά.

Eam in rem egregii sunt versus e Phanoclis Elegia, apud Stobæum Floril. p. 400. v. 5. sic de Lesbo loquentis:

'Εκ κείνου μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ κιθαριστὺς
Νῆσον ἔχει· πασέων τ' ἐστὶν ἀοιδοτάτη.

Quæ versum hujus carminis ultimum insidebat, menda tamen videbatur tollenda: neque enim facile quis mihi persuaserit, scribere potuisse Moschum:

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμην.

Illud extra controversiam erat positum, posse Moschum scienter συρίσδεν· artem Musicam supra fatebatur a Bione se didicisse, et accepisse veluti hæreditate traditam, v. 101.

Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βωκολικᾶς, ἀλλ', ἄν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς,
Κλαρονόμος, μώσας τᾶς Δωρίδος ἅμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.

ita legendum puto pro Κλαρονόμως· Hæc qui scripserat, in ultimo versu canere non potuit:

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμαν,

sed poterat merito dubitare, si descensus illuc pateret, utrum carmina sua quidquam essent apud Inferum Jovem valitura. Posuerat itaque:

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτεῖ κἀυτὸς ἄειδον.

Nota sunt bene ominata principis poetæ verba, Æn. ix. v. 446.

Si quid mea carmina possunt,
Nulla dies unquam memori vos eximet ævo.

[illegible]

ΛΕΞΙΚΟΝ ΔΩΡΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΟΡΡΩΜΑΙΚΟΝ,

HOC EST

DICTIONARIUM DORICUM

GRÆCOLATINUM,

QUOD TOTIUS THEOCRITI, MOSCHI SYRACUSANI, BIONIS SMYRNÆI, ET SIMMIÆ RHODII

VARIORUM OPUSCULORUM ACCURATAM ET FIDELEM INTERPRETATIONEM CONTINET, CUM VERBORUM ET LOCUTIONUM IN HIS OBSERVATU DIGNARUM DESCRIPTIONE, QUÆ DORICÆ LINGUÆ PROPRIETATES, ET REGULAS SUPRA NOMINATORUM POETARUM EXEMPLIS ILLUSTRATAS, ET CONFIRMATAS DEMONSTRAT.

A M. ÆMILIO PORTO.

M. ÆMILII PORTI

LEXICON DORICUM.

A pro E Dorice sæpe usurpatur. Ut, *αἶκα*, pro Poetico *εἴκε*, quod communiter dicitur *εἰ ἄν*. Theoc. Idyll. i. 4. et 5. *Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ.* Et 9. *Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται.* Et 10. *αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ.* Et 23. *αἰ δέ κ' ἀείσῃς.* Sic *πόκα* pro *ποτὲ*, 24. 66. *Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα Νύμφαι;* pro communibus verbis, *Πῆ ποτ' ἄρ' ἦθ' ὅτε Δάφνις ἐτήκετο; πῆ ποτε Νύμφαι;* Idem Idyll. ii. 100. *Κἤπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον,* 'et quum ipsum esse videris solum, tacite nuta:' [id est, eum tacito, vel occulto nutu ad te voca.] Hic *τὸ κὰ* pro *κὲ* positum. 159. *αἰ δ' ἔτι κἠμὲ*, 'si vero præterea me quoque.' Idyll. iii. 27. *Κῆ κα*, pro *καὶ εἴ κε, εἰ ἄν*. Idyll. v. 69. *μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσσῃς*, 'neque etiam tu hunc juveris,' vel juves. 71. *μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ*, 'neque etiam tu isti gratificeris.' 98. *ὁππόκα*, pro *ὁππότε*, quando. Idyll. xi. 42. *ἀμὲ*, pro *ἐμὲ*, me. 60. *αὐτόγα*, pro *αὐτόγε*, vide suo loco. Idyll. xv. 84. *θαητὸς*, pro *θεητὸς*, hocque pro *θεατὸς*, vide suo loco. Idyll. xxiv. 64. *τόκα*, pro *τότε*.

A in E Æolice mutatum. Consule Magnum Etymologicum p. 537. 18. in voce *Κρείσσων*, quam *ἐκ τοῦ Κράσσων* formatam docet, *κατ' Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ α εἰς ε*. Sic etiam fortasse apud Theocritum Idyll. xv. 4. *ἀδέματος ἐκ τοῦ ἀδάμαστος* factum, sublato *σ μέτρου χάριν*, et *α* in *ε* mutato. Vide E pro *α* Æolice positum. Vide et *Ἀδέματος*. Eodem modo et *σκιερὸς*, umbrosus, opacus, ex *σκιαρὸς*, Æolice mutatum videtur. Quod patet ex ipso primitivo vocabulo *σκιὰ, ᾶς, ἡ*, umbra. Theocritus Idyll. xviii. 44. et 46. Sic etiam a communi *βάλλω* deductum videtur inusitatum *βέλλω*, quod Æolice factum (unde medium perfectum *βέβολα*, ut a *στέλλω, ἔστολα*,) hinc *βέλος*, et *βελόνη*, de quibus Lexica. Eustathius, *Βέλεμνον, καὶ βέλος, παρὰ τὸ βέλλειν δοκοῦσιν ἔχειν τὸ ε*. Idem, *Βέλος ἐκ τοῦ βέλλω ἀῤῥήτου θέματος δοκεῖ ἔχειν τὸ ε*.

A longum, pro communi *η*, in articulis præpositivis et subjunctivis Dorice positum. Theocritus Idyll. i. 1. et 2. *Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα, Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται.* Hic videmus articulum præpositivum *ἁ*, Dor. pro comm. *ἡ* positum, et *ἃ* articulum subjunctivum pro com. *ἥ*. Idem eodem Idyll. 6. *ἁ χίμαρος*, pro *ἡ χίμαρος*. idem 9. *αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται.* Hic *τὰν* pro *τὴν* positum. Et 11. *τὺ δὲ τὰν οἴϊν ὕστερον ἀξεῖς.* Idem eodem Idyll. 20. *Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας. τᾶς*, pro *τῆς*. ut Idyll. ii. 60. Et 21. *τὰν πτελέαν*, pro *τὴν πτελέαν*. Et 26. *Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως*, pro *Ἣ δύ' ἔχουσ' ἐρίφους*. Et 40. *ἐφ' ᾇ*, pro *ἐφ' ᾗ*. Et 47. *Τὰν*, pro *τὴν*, hoc vero pro *ἥν*. Et 48. et 49. *ἁ μὲν, ἁ δὲ*, pro *ἡ μὲν, ἡ δέ*. 49. *τὰν*, pro *τήν*. 62. *τὰν γὰρ ἀοιδὰν*, pro *τὴν ἀοιδήν*. 82. *ἅδε*, pro *ἥδε, τουτέστιν αὕτη*, i. hæc. 100. *Τὰν*, pro *τὴν*, hocque pro *ταύτην*, hanc, &c.

A longum, pro communi *η*, in principio nominum tam adjectivorum, quam substantivorum, Dorice positum. Theocritus Idyll. i. 1. et 2. *Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα, Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τύ.* Hic *τὸ ἁδὺ* positum Dor. pro com. *ἡδὺ*, et *παγαῖσι*, pro *πηγαῖς*. Idem 7. *Ἅδιον ὦ ποιμάν.* Et 27. *ἀδέϊ καρῷ*, pro *ἠδέϊ κηρῷ*. Et 44. *ἅβας*, pro *ἥβης*. 83. *κράναν*, pro *κρήνην*. 95. *ἀδεῖα*, pro *ἡδεῖα*. 101. *θνατοῖσιν*, pro *θνητοῖσιν*. 102. *ἅλιος*, pro *ἥλιος*. 124. *νᾶσον*, pro *νῆσον*. 125. *σᾶμα*, pro *σῆμα*. 145. *ἅδιον*, pro *ἥδιον*. 148. *ἀδεῖαν*, pro *ἡδεῖαν*. 150. *Κράναισι*, pro *κρήναισι*. Idyll. ii. 31. *ἀμετέρῃσι*, pro *ἡμετέρῃσι*. 45. *Θασέα*, pro *Θησέα*, Theseum. 86. *ἅματα*, pro *ἥματα*. 100. *ἅσυχα*, pro *ἥσυχα*. 134. *Ἀφαίστοιο*, pro *Ἡφαίστου*. Idyll.

iii. 49. ζαλωτὸς, pro ζηλωτός. Idyll. iv. 21. δαμόται, pro δημόται. 22. δᾶμος, pro δῆμος, &c.

A longum, pro communi η, in mediis nominibus Dorice positum. Ut καταχὲς, pro κατηχὲς, resonans, a κατηχής. Quod compositum ex κατὰ et ἦχος, ου, ὁ; unde verbum κατηχεῖν, et κατηχίζειν, de quo vulgata lexica. Theocritus Idyll. i. 7. ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς, &c. Idem 15. τὸ μεσαμβρινὸν, pro τὸ μεσημβρινόν. 101. νεμεσσατὰ, pro νεμεσσητή. 128. εὐπάκτοιο, pro εὐπήκτου. Idyll. ii. 66. καναφόρος, pro κανηφόρος. 10. et 69. Σελάνα, pro Σελήνη. 94. ἀλαθέα, pro ἀληθέα. Idyll. iii. 20. φιλάμασιν, pro φιλήμασιν. Idyll. iv. 33. προσαῷον, pro προσηῷον. Idyll. v. 76. ἀλαθέα, pro ἀληθέα. 87. ἄναβον, pro ἄνηβον. Idyll. vi. 46. ἀνάσσατοι, pro ἀνήσσητοι, invicti. Idyll. vii. 44. ἀλαθείᾳ, pro ἀληθείᾳ. 134. νεοτμάτοισι, pro νεοτμήτοισι. Idyll. viii. 14. ἰσομάτορα, pro ἰσομήτορα, &c.

A longum in principio et fine nominum Dorice pro communi η positum. Ut σακίτας, α, ὁ, pro σηκίτης, ου, qui in stabulo servatur, et impinguatur; unde ἄρνες σηκῖται dicuntur agni subrumi, qui materno lacte nutriuntur, ac impinguantur in stabulis. Interpres vero Theocriti tradit sic appellari agnos, qui lactis alimento adhuc indigent, et qui a matrum uberibus abducuntur, et in proprio stabulo separatim a pastoribus aluntur ac impinguantur. Theoc. Idyll. i. 10. ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας, 'agnum tu pinguem accipies donum.' Et 44. ἅβας, pro ἥβης. 83. κράναν, pro κρήνην. Idyll. ii. 45. λάθας, pro λήθης. Idyll. vi. 1. Δαμοίτας, unde Latinum Damœtas, pro communi Δημοίτης. De quo suo loco.

A longum Dorice in medio et fine vocabulorum, pro communi η. Theocrit. Idyll. i. 101. νεμεσσατὰ, pro νεμεσσητή. Idyll. ii. 10. et passim, Σελάνα, pro Σελήνη. Idyll. v. 23. Ἀθαναία, pro Ionico Ἀθηναία, quod ab Ἀθήνη deductum. Idyll. vi. 35. γαλάνα, pro γαλήνη.

A longum, pro communi η, in fine nominum et participiorum, Dorice positum. Theocritus Idyll. i. 7. Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς, pro ποιμὴν, et κατηχές. Et 15. Οὐ θέμις ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν, pro ποιμὴν, μεσημβρινὸν, et ἡμῖν. Et 20. Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας, pro βουκολικῆς, et μούσης. Et 31. ἀγαλλομένα, pro ἀγαλλομένη. 32. γυνὰ, pro γυνή. 33. ἀσκητὰ, pro ἀσκητή. 49. σινομένα, pro σινομένη. 53. καλὰν, pro καλήν. 63. ἀοιδὰν, pro ἀοιδήν. 65. et 70. 73. 76. 79. 84. 89. 94. 99. 104. 108. 111. 119. 122. idem carmen repetitur, ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς, pro communi, ἄρχετε βουκολικῆς μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς. 65. Αἴτνας, et φωνὰ, pro Αἴτνης, et φωνή. 69. Αἴτνας, pro Αἴτνης. 77. Ἑρμᾶς, pro Ἑρμῆς. 83. κράναν, pro κρήνην. 101. νεμεσσατὰ, pro νεμεσσητή. 105. Ἴδαν, pro Ἴδην. 106. Ἀγχίσαν, pro Ἀγχίσην. 112. βώταν, pro βούτην. 116. ὕλαν, pro ὕλην. 125. τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας, pro τὴν Σικελὴν, Ἑλίκης, &c.

A longum Dorice, pro communi η, in nominativi, genitivi et accusat. singularis pronominum ultima syllaba. Quod in genere fœmineo tantum habet locum. Theocritus Idyll. i. 1. τῆνα, pro com. ἐκείνη, illa. Et 35. αὐτᾶς, pro αὐτῆς, ipsius. Idyll. iv. 29. τῆνα, pro ἐκείνη. Idyll. iv. 53. ταύταν, pro ταύτην. 54. αὐτὰ, pro αὐτή. 59. τῆναν, pro ἐκείνην. Idyll. v. 15. τῆνας, pro ἐκείνης. idem et 117. Idyll. vi. 30. αὐτᾶς, pro αὐτῆς. Idyll. xiv. 23. ἀπ' αὐτᾶς.

A longum in principio verborum Dorice pro communi η sæpe ponitur. Ut, λαψοῦμαι, ῇ, λαψεῖται, pro com. λήψομαι, λήψῃ, λήψεται. Theoc. Idyll. i. 4. αἶγα τὺ λαψῇ, pro com. λήψῃ. Et 10. Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. 29. μαρύεται, pro μηρύεται. 51. φατὶ, pro φησὶ, dicit. 54. γαθεῖ, pro γηθεῖ, gaudet. 82. τάκεαι, pro Ionico τήκεαι, quod communiter τήκῃ dicitur, liquescis, tabescis. 83. ζατεῦσα, pro ζητοῦσα, quærens. 93. Ἄνυε bis, pro ἤνυε, perficiebat. 112. στάσῃ, pro στήσῃ, stabis, consistes, vel statura sis. 135. θνάσκει, pro θνήσκει, moritur. Theoc. Idyll. ii. 8. βασεῦμαι, pro βήσομαι. Iso. 46. λασθῆμεν, pro λησθῆμεν, hocque pro λησθήμεναι, quod ab infinito aor. 1. pass. λησθῆναι deductum. vide Λασθῆμεν. 92. ἄνυτο, pro ἤνυτο, perficiebatur. 102. ἄγαγε, pro ἤγαγε. Idyll. iii. 41. ἄνυεν, pro ἤνυεν. Et 43. ἆγε, pro ἦγε. 47. ἄγαγε, pro ἤγαγε, &c.

A longum Dorice positum, in medio verborum pro communi η. Theocritus Idyll. i. 66. ἐτάκετο, pro ἐτήκετο. 133. κομάσαι, pro κομῆσαι. vide suo loco. 150. δοκασεῖς, pro δοκήσεις. 152. σκιρτάσητε, pro σκιρτήσητε. vide Σκιρτασεῖτε. Idyll. ii. 5. τεθνάκαμες, pro τεθνήκαμεν. 101. ὑφάγεο, pro ὑφήγεο. videas suo loco. 108. φωνᾶσαι, pro φωνῆσαι, loqui. 126. ἐφίλασα, pro ἐφίλησα. 158. λέλασται, pro λέλησται. Idyll. iii. 19. φιλάσω, pro φιλήσω. Idyll. iv. 28. ἐπάξω, pro ἐπήξω, a πήγνυμι μ. πήξω. 61. ἐνάργει, pro ἐνήργει. 3. singul. imperfecti ab ἐνεργέω, ῶ. Idyll. v. 5. Ἐκτάσω, pro ἐκτήσω, possedisti. 12. ἐτάκεν, pro ἐτήκου, tabescebas. 28. νικασεῖν, pro νικήσειν, vincere. 40. μέμναμαι, pro μέμνημαι, recordor. 69. ὀνάσσῃς, pro ὀνήσσῃς, juveris.

109. λωβάσησθε, pro λωβήσησθε, lædatis. 116. μέμνασαι, pro μέμνησαι, meministi, &c.

A longum Dorice positum in fine verborum communiter η habentium. Theoc. Idyll. i. 60. ἀρεσαίμαν, pro ἀρεσαίμην. Et 82. Κῆφα, pro καὶ ἔφη. 140. ἔβα, pro ἔβη. Idyll. ii. 108. δυνάμαν, pro ἐδυνάμην. 102. ἐφάμαν, pro ἐφάμην. 130. ἔφαν, pro ἔφην. 164. ὑπέσταν, pro ὑπέστην, ab ὑφίστημι. Idyll. iii. 12. γενοίμαν, pro γενοίμην. 13. ἱκοίμαν, pro ἱκοίμην. Idyll. iv. 53. ἐτύπαν, pro ἐτύπην. Idyll. v. 8. ἔβα, pro ἔβη. 16. ἀλοίμαν, pro ἀλοίμην, ab ἅλλομαι. Potest autem esse vel 1. pers. singul. optat. fu. ἀλοῦμαι, vel 1. pers. aor. 2. med. ἡλόμην, ut τυποίμαν, et ἱκοίμαν, pro τυποίμην, et ἱκοίμην. 20. ἀροίμαν, pro ἀροίμην. Prima person. sing. optat. vel fu. ἀροῦμαι, ab αἴρω, vel aor. 2. med. ἠρόμην, susciperem. 144. ἀνυσάμαν, pro ἠνυσάμην, confeci, expedivi. Idyll. vii. 42. ἐφάμαν, dixi. 43. ἔφα. et Idyll. xiv. 23. κῆφθα, pro καὶ ἦφθη, &c.

A longum pro com. η, Dorice positum in participiis. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, 'tunc defessus quiescit.' Hic τὸ κεκμακὼς, pro com. κεκμηκὼς, Dorice dictum. 31. ἀγαλλομένα, pro ἀγαλλομένη. 49. σινομένα, pro σινομένη. Idyll. 118. δάσας, pro δήσας, a δέω, ligo. Idyll. vii. 134. γεγαθότες, pro γεγηθότες.

A longum in adverbiis Dorice pro communi η positum. ἆτε, pro ἦτε, vide ἆτε. Theoc. Idyll. i. 13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἆτε μυρῖκαι, 'Ad declivem istum collem, ubi [sunt] myricæ.' Idem eodem Idyll. 17. τανίκα, pro τηνίκα, τότε, tunc. 66. πᾶ, pro πῆ. Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦσθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα Νύμφαι; Ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam Nymphæ?' Theoc. Idyll. ii. 6. ἄλλᾳ, pro ἄλλῃ, alio. Et 11. ἄσυχα, pro ἥσυχα, quiete, remisse, summissa voce. 101. τᾷδε, pro τῇδε, δεῦρο, huc. 115. Πρὰν, pro πρήν. Hoc vero per Syncopen dictum a πρώην, nuper. 127. ἄλλᾳ, pro ἄλλῃ. 147. ἁνίκα, pro ἡνίκα. Idyll. iii. 34. μὰν, pro μήν. Idyll. iv. 3. πα, pro πη, ἐγκλιτικῶς. Ibidem, κρύβδαν, pro κρύβδην. Idyll. iv. 24. ὅπα, pro ὅπη, ubi. 33. ᾆπερ, pro ᾗπερ, ubi. 60. ἀκμὰν, et πρὰν, pro ἀκμὴν, et πρώην, vehementer, et nuper. Idyll. v. 4. πρώαν, pro πρώην, &c.

A longum ex contractione gemini αα in unum. Theoc. Idyll. iii. 31. τἀλαθέα, pro τὰ ἀλαθέα, τουτέστιν ἀληθέα, quod ex ipsa versus mensura patet.

A commune non solum Ionice, sed etiam Dorice in η sæpe mutatur. Ut pro com. Πρίαπος Iones et Dores dicunt Πρίηπος. Theoc. Idyll. i. 21. τῶ τε Πριήπω, pro τοῦ τε Πριήπου. idem Idyll. ii. 155. ἐφοίτη, pro ἐφοίτα, vide ἐφοίτη. Idyll. v. 3. ἐσορῆτε, pro ἐσορᾶτε. 35. τολμῆς, pro τολμᾷς. Hic non solum α in η Dorice mutatum, sed etiam ι subscribi solitum, nunc est neglectum. 42. ἐτρύπη, pro ἐτρύπα, a τρυπάω, ῶ. 73. ὁρῇς, pro ὁρᾷς. 110. ὁρῆτε, pro ὁρᾶτε. Idyll. vii. 23. ἠλαίνονται, pro ἀλαίνονται, τουτέστιν ἀλῶνται, πλανῶνται. Idyll. xv. 2. ὅρη, pro ὅρα, vide; vel ab ὅρημι deductum, cujus imperativus a 3. pers. singul. imperfecti formatur, ut ἵστη, pro ἵσταθι, ab ἵστη, quod ab ἵστημι. Nam si dicas a 2. conjugat. in άω, ῶ, deductum, tunc imperativus com. desinit in αε, et Attice, facta contractione, in α, quod deinde Ionice, quinetiam Dorice in η mutatur. Idyll. xix. 3. ἐφύσση, pro ἐφύσσα, &c.

A longum ex αε κατὰ κρᾶσιν formatum, in η Dorice non raro mutatur. Ut ex communibus vocibus καὶ ἔφη, sublato ι ex conjunctione καὶ, et α et ε mixtis, fit α, quod postea Dores in η vertunt dicentes κῆφα, pro communi καὶ ἔφη, et dixit. Theoc. Idyll. i. 82. Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; 'et dixit, Daphni miser, quid tu liquescis?' [quid ita tabescis?] Idem Idyll. ii. 159. κἠμὲ, pro καὶ ἐμέ. vide Κρᾶσις.

A longum ex αη κατὰ κρᾶσιν formatum. Ut βοᾶτον, ex βοάητον. Sic τἄματα, pro τὰ ἤματα, dies. Theocritus Idyll. xxi. 23. vide suo loco.

A longum Dorice κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ε καὶ α conflatum. Ut ex θέασαι imperat. aor. 1. med. fit θᾶσαι. Theoc. Idyll. i. 149. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, 'vide amice quam suave olet.' Idem Idyll. iii. 12. Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος, 'respice quæso animum cruciantem [id est, gravem vel acerbum] meum dolorem.'

A longum Attice et Dorice κατὰ κρᾶσιν τοῦ ω καὶ τοῦ α, εἰς α, vel τῆς διφθόγγου ῳ καὶ τοῦ α, εἰς α. vide ωα, vel ῳα in α.

A pro ε in multis a vocabulo πέντε deductis reperitur non solum apud Poetas, sed etiam in oratione soluta. Ut πεντάπηχυ, pro πεντέπηχυ, &c. Vide Eustath. in Πέντε, ubi docetur τὸ πέντε in compositionis initio modo τὸ ε finale servare, modo in α mutare.

A Dorienses interdum ponunt pro communi dipthongo ει. Ut, κατεκλάσθης, pro κατεκλείσθης, inclusus fuisti. Theocritus Idyll. vii. 84. Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, 'et tu inclusus fuisti in arcam.' Vide Κατεκλάσθης. Sic Idyll. xv. 33. κλὰξ, pro κλεὶς, clavis. 43. ἀπόκλαξον, pro ἀπόκλεισον, claude. 77. ἀποκλάξας, pro ἀποκλείσας, claudens, vel, cum clausisset, cum inclusisset.

A Dorienses interdum, imo sæpe pro

communi ο ponunt, ut εἴκατι, pro εἴκοσι, viginti. Theocritus Idyll. iv. 10. εἴκατι μᾶλα, 'viginti oves.' Idyll. v. 86. ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ, 'calathos fere viginti implet.' Idyll. xv. 103. μαλακαίποδες, pro μαλακόποδες, teneros habentes pedes. Vide O μικρὸν a Doriensib. in α sæpe mutatur. Ut, ὑπαὶ, pro ὑπὸ; μεσαιπόλιος, pro μεσοπόλιος; μεσαίτερος, pro μεσότερος; φιλαίτερος, pro φιλότερος. De quibus consule Eustathium in αίτερος et αίτατος terminationibus comparativorum et superlativorum. Item in αι δίφθογγος ἀντὶ τοῦ ο, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α, καὶ κατὰ πρόσληψιν τοῦ ι. Idyll. xviii. 27. ἅτε, pro ὅτε, quum, quando. Πότνια νὺξ ἅτε, 'veneranda nox quum [abit].' Sic ὀψιαίτατα, pro ὀψιότατα inusitato, pro quo magis regulare, esset τὸ ὀψιώτατα, tardissime. Item πρωϊαίτατα, pro πρωϊότατα, vel potius πρωϊώτατα, summo mane. Idyll. xxii. 121. ἀπαὶ, pro ἀπὸ, a, ab. Idyll. xxiii. 60. ὑπαὶ, pro ὑπὸ, præ, ob. Eodem ver. ἀκράχολον, pro ἀκρόχολον, iracundum.

A interdum a Doriensib. in ο μικρὸν mutatur. Ut, Poet. et Dor. τέτορα, τετόρων, pro com. τέσσαρα, τεσσάρων, quatuor. Theoc. Idyll. xiv. 16. τετόρων ἐτέων [οἶνον], '[vinum] quatuor annorum' [id est quadrimum]. Sic autem hoc formatur: primum quidem metri caussa alterum σ ἐκ τοῦ τέσσαρα tollitur, alterum in τ mutatur, deinde vero τὸ α in ο μικρὸν vertitur.

A communiter etiam in multis vocabulis compositis, in ο μικρὸν mutatur. Ut σκιαγραφεῖν, σκιογραφεῖν. Vide O μικρὸν, pro α positum.

A longum Dorice positum in principio quorundam nominum, aut verborum, quæ communiter habent ω. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος, pro communi πρώτιστος, primus. Idyll. ii. 130. πρᾶτον, pro πρῶτον, adverbialiter est positum, primum. Idyll. viii. 5. et 30. et 32. πρᾶτος, pro πρῶτος. Idyll. xv. 22. βᾶμες, pro βῶμεν, eamus. Est autem prima persona plur. subjunct. aor. 2. act. a βαίνω, aor. 2. act. ἔβην, ης, η, subjunct. βῶ, βῇς, βῇ.

A longum Dor. pro communi ου, in genitivo singulari primæ declinationis parisyllabicorum nominum. Ut Αἰνεία, pro Αἰνείου. Ἐπαμινώνδα, pro Ἐπαμινώνδου. Sic apud Theoc. Idyll. iv. 1. Φιλώνδα, pro Φιλώνδου. 21. Λαμπριάδα, pro Λαμπριάδου. Idyll. v. 72. Συβάρτα, et 73. Συβαρίτα, pro Συβάρτου et Συβαρίτου. 114. Φιλώνδα, pro Φιλώνδου. Idyll. vii. 11. Βρασίλα, pro Βρασίλου. 75. Ἱμέρα, pro Ἱμέρου, a recto Ἱμέρας; quod fluvii nomen: sed ad similitudinem τοῦ Πυθαγόρας, Πυθαγόρα, declinatur hoc nomen. Quamvis autem hæc τοῦ εἰς α terminatio pro ου sit Doriensium propria, in multis tamen et in communi lingua servatur. Qua de re consule Grammaticos. Sic Idyll. x. 15. Πολυβῶτα (vel fortasse, Πολυβώτα) pro Πολυβώτου. vide suo loco. 41. Αυτιέρσα, pro Αυτιέρσου. Idyll. xiii. 7. Ὕλα, pro Ὕλου, ab Ὕλας, recto casu. Idyll. xiv. 24. Λάβα, pro Λάβου, a recto Λάβας, pro com. Λάβης, &c.

A breve non solum Poetice, sed et communiter, pro ω, ut in multis ab ὀκτὼ deductis aperte videmus. Ὀκτάπηχυς, pro ὀκτώπηχυς. ὀκτάμηνος, pro ὀκτώμηνος. Et adverbium ὀκτάκις, pro ὀκτώκις, &c. Consule Eustathium in ὀκτὼ, ubi docet hoc vocabulum in compositionis initio modo quidem τὸ ω finale servare, modo vero in α vertere. Lexica passim horum exempla suppeditant.

A Dorice, pro communi ω, in ultima syllaba genitivi pluralis primæ declinationis non contractorum nominum, quæ communiter in ῶν desinunt. Ut, Αἰνειᾶν et Χρυσᾶν Dor. pro comm. Αἰνειῶν et Χρυσῶν.

A Dorice, pro communi ω, in ultima syllaba genitivi pluralis 2. declinationis non contractorum nominum, quæ communiter in ῶν desinunt. Ut μουσᾶν Dor. pro com. μουσῶν. Sic νυμφᾶν, pro νυμφῶν. Theoc. Idyll. i. 12. Λῇς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας. 140. ἐκ μοιρᾶν, pro μοιρῶν. 150. ὡρᾶν, pro ὡρῶν. Idyll. vii. 37. μουσᾶν, pro μουσῶν. 84. μελισσᾶν, pro μελισσῶν. Idyll. x. 14. θυρᾶν pro θυρῶν.

A Dorice, pro communi ω, in ultima syllaba genitivi pluralis tertiæ declinationis non contractorum nominum, quæ communiter in ων vel ῶν desinunt. Ut αὐλᾶν, κυρίαν, ἁγίαν, θεᾶν, pro communibus αὐλῶν, κυρίων, ἁγίων, θεῶν, tibiarum, dominorum, sanctorum, deorum. Qua de re plurib. in Pindaricis Dorismis agitur, ubi res variis exemplis illustratur.

A Dorice, pro communi ω, in ultima syllaba genitivi pluralis quintæ declinationis non contractorum nominum, quæ communiter in ων vel ῶν desinunt. Ut Κρανιάδαν, pro Κρηνιάδων. Theoc. Idyll. i. 22. καὶ τᾶν Κρανιάδαν κατεναντίον. idem Idyll. v. 148. τᾶν αἰγᾶν, pro τῶν αἰγῶν, a recto plur. αἶγες, αἱ. Idyll. viii. 49. τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν.

A longum Dorice pro communi ω in participio verborum secundæ conjugationis contractorum, quæ communiter ex αο faciunt ω, per contractionem. Ut, βοάοντι, βοῶντι, Dor. βοᾶντι. Sic πεινᾶντι, pro πεινῶντι, esurienti. Theoc. Idyll. xv. 148. πεινᾶντί γε μηδέποτ' ἔνθῃς, pro πεινῶντί γε μηδέποτ' ἐπέλθῃς, vel ἀπαντήσῃς,

'esurienti vero [ipsi] nunquam occurras.'

A commune Dorienses interdum in ω mutant. Ut pro communi *αὐτὸς*, dicunt *ὠυτὸς*, ipse. Quod et Iones faciunt, ut pluribus ostenditur in nostro Græcolatino Ionico Lexico, in ωϋ, pro αυ. Theoc. Idyll. iv. 5. *ὠυτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν*; 'ipse vero bubulcus in quam regionem abiit invisus? non visus?' Vel, 'ex hominum oculis, conspectuque sublatus, ita ut nusquam amplius appareat?' Æ. P. Stephani versio sic, 'Ipse autem in quam evanuit bubulcus abiens regionem?' Crispinus vero locum istum in sua editione ita Latine redditum habet, 'Ipse vero bubulcus absens, quo tandem abiit?' Lector eam interpretationem sequetur, quam optimam esse judicarit.

A longum pro communi ω in genitivo plurali articuli præpositivi. Theoc. Idyll. i. 12. *Λῆς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν*, pro *Ἐθέλεις πρὸς τῶν Νυμφῶν*. Idem eodem Idyll. 22. *Καὶ τᾶν Κρανιάδαν*, pro *καὶ τῶν Κρηνιάδων*. Idyll. v. 148. et Idyll. viii. 49. *τᾶν αἰγᾶν*, pro *τῶν αἰγῶν*.

A interdum ex principio nominis ob præcedentem vocalem metri caussa tollitur. Theoc. Idyll. i. 62. *ὦ 'γαθὲ*, pro *ὦ ἀγαθὲ*, 'o bone [vir].' Idem repetitur 78.

ᾇ Dor. pro com. sed poet. *ᾗ*, *τουτέστιν οὗ*, *εἰς ὃν τόπον*, quo, in quem locum. Theoc. Idyll. xiii. 70. *ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει*, 'ille vero quo pedes [ipsum] ducebant, ferebatur.' Idyll. xiv. 42. idem exstat, *ᾇ πόδες ἆγον*, 'quo pedes [eam] ducebant.'

ἆβαι, *αἱ*, Dor. pro com. *ἧβαι*, quod poetice dictum, et figurate, pro communi *ἁπαλαὶ*, tenellæ, teneræ. Verbum sonat, pubertates, pro puberes. Vel, juventutes, pro juvenes, ac proinde teneræ. Sed alias *ἡβητικαὶ* diceretur adjective, quod longe facilius intellectu. Theoc. Idyll. v. 109. *Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι*, 'Ne meas lædatis vites; sunt enim teneræ.'

ἄγαγον, 3. pers. plur. aor. 2. act. Doric. pro com. *ἤγαγον*, quod ab *ἦγον*, factum, πλεονασμῷ τῆς γα συλλαβῆς. Theoc. Idyll. xv. 103. *ἄγαγον ὧραι*, 'adduxerunt horæ.' Idyll. xxvi. 2. *ἄγαγον αὐταί*.

ἀγάνωρ, *ορος*, *ὁ*, Poet. et Dor. pro com. poet. *ἀγήνωρ*, *ὁ ἄγαν ἀνὴρ*, magnanimus, superbus, fortis, audax; tam in malam, quam in bonam partem accipitur. Consule Eustath. Theoc. Idyll. xvii. 85. *τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει*, 'his omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.'

ἀγαπατὸς, *ῶ*, *ὁ*, Dor. pro com. *ἀγαπητὸς*, *οῦ*, *ὁ*, carus, dilectus, gratus, jucundus. Theoc. Idyll. xvi. 108. *τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν ἀνθρώποις ἀπάνευθεν*; 'quid enim sine Gratiis amabile [esse potest] hominibus?' *τὸ ἀπάνευθεν* jungendum cum *Χαρίτων*: sed metri caussa jam durior hæc verborum trajectio videtur facta. Idyll. xviii. 5. *τὰν ἀγαπατὰν*, pro *τὴν ἀγαπητὴν*, dilectam.

ἀγαστὸς, *ὴ*, *ὸν*, poet. pro com. *θαυμαστὸς*, *ὴ*, *ὸν*, admirandus, ab *ἄγαμαι*, de quo Eustath. Hoc in vulgatis Græcolatinis Lexicis nullis exemplis confirmatur. Theoc. Idyll. i. 126. *τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστὸν*, 'quod et [Diis] beatis admirandum.'

Ἀγαύα, *ας*, *ἁ*, Dor. mulieris nomen, quod communiter dicitur *Ἀγαύη*, *ης*, *ἡ*, utrumque *παροξυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου ἀγαυὴ κοινῶς*, *καὶ ἀγαυὰ Δωρικῶς*. consule Magnum Etym. p. 6. 24. in *ἀγαυός*. Theoc. Idyll. xxvi. 1. *μαλοπάρηος Ἀγαύα*, 'malis similes genas habens Agaue.'

ἆγε, Dor. pro com. *ἦγε*, duxit. Theoc. Idyll. iii. 43. *τὰν ἀγέλαν χ' ὡ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους*, 'armentum et vates Melampus ab Othry monte egit.' Idyll. iv. 35. *τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας*, 'illic et taurum a monte abduxit prehendens.'

ἀγέομαι, *οῦμαι*, Dor. pro com. *ἡγέομαι*, *οῦμαι*, duco, arbitror, puto. Theoc. Idyll. xi. 11. *ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα*, 'ducebat autem omnia secunda.' Vel, 'omnia posthabenda ducebat.' Verba sonant, accessoria: *πάρεργον* enim vocatur id, quod est præter præcipuum opus, quod quis sibi faciendum proposuit. Quidam secundum, et secundarium opus appellant; *ἔργον*, primarium opus. Sic et Galli dicunt, 'un accessoire, qui n'est pas la principale besogne, qu'on veut faire.'

ἆγες, Dor. pro com. *ἦγες*, ducebas. Theoc. Idyll. x. 2. *οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἆγες*, 'neque sulcum ducere rectum potes, ut ante ducebas.'

ἀγήρω, *οἱ*, nom. plur. masc. g. sine ι subscripto, a recto sing. *ἀγήρως*, *ω*, *ὁ*. Quod Att. formatum a comm. *ἀγήρατος*, unde Ion. sublato τ, fit *ἀγήραος*, hinc Att. *κατὰ κρᾶσιν ἀγήρως*, et ω in omnibus casibus servatur: *τὸ ι* autem, quod alias sub ῳ subscribi solet, quod *τῆς διφθόγγου οι εἰς ῳ* fiat mutatio, sæpe non solum Ion. et Dor. sed etiam Att. præteritur. Theoc. Idyll. xii. 17. *εἰ γὰρ ἀγήρω Ἀθάνατοι*, 'utinam enim senii expertes [Dii] Immortales.'

ἀγκοίνη, *ης*, *ἡ*, poet. pro com. *ἀγκάλη*, *ης*, *ἡ*. Dicta *ἀγκοίνη* (ut ait Eust.) *ἐκ τοῦ ἀγκὼν*, *ἀγκῶνος*, quasi *ἀγκώνη*, cubitus, brachii flexus, lacertus, ulna. Theoc. Idyll. iii. 44. *ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη*,

'illa vero Biantis in ulnis [et amplexu] jacuit.'

ἀγκρούομαι, Dor. κατὰ συγκοπὴν dictum, pro comm. ἀνακρούομαι, α sublato, mutatoque ν in γ, ob sequens κ. Vide vulgata Græcolatina Lexica, quæ varias hujus verbi significationes fuse docent. Apud Theoc. fistulæ tribuitur, qua quis carmen aliquod canit, quod fit ipsa digitorum agitatione, crebraque pulsatione, dum per certa temporis intervalla digiti leviter ad fistulæ foramina admoventur, flatus, numeri, cantusque moderandi caussa, unde suavis harmonia resultat. Theoc. Idyll. iv. 31. Κηὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω, 'Et bene quidem illa Glauca [carmina] accino, [cano,] bene etiam illa Pyrrhi [encomia].'

ἀγλαΐζειν, splendide dicare, sive consecrare. Theoc. in Epigr. i. 4. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε, 'Delphica quia petra hoc tibi splendide dicavit.' Et Athen. lib. xiv. 308. 25. Σοὶ Βάκχε τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, 'tibi Bacche hoc carmen splendide dicamus.'

ἆγον, Dor. pro com. ἦγον, ducebant. Theoc. Idyll. xiii. 70. ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει, 'quo pedes [ipsum] ducebant, ibat.' Idyll. xiv. 42.

ἀγοράσδειν, Dor. pro com. ἀγοράζειν, emere. Theoc. Idyll. xv. 16. φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων, 'fucum ex taberna emturus.' Est enim χρόνου ἐναλλαγὴ, præsens pro fut. ἀγοράσων.

ἀγρευτὴρ, ῆρος, ὁ, poet. nomen, quod in vulg. Græcol. Lex. non exstat; pro eodem dicitur et ἀγρευτὴς, οῦ, ὁ, et θηρευτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Theoc. Idyll. xxi. 6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες, 'piscium venatores una jacebant duo senes.' περιφραστικῶς poeta sic τοὺς ἁλιεῖς, i. piscatores, appellat. Simul hic est piscatoris definitio. Quid enim est piscator? piscium venator, et captator. συνεκδοχικῶς vero metri caussa. Theoc. ἰχθύος, pro ἰχθύων dixit, singularem pro plurali ponens.

ἄγρια, poet. pro com. ἀγρίως, rustice, rusticorum more. Theoc. Idyll. xx. 6. ὡς ἄγρια παίσδεις, 'quam rustice ludis,' pro eodem dicitur, quod magis est com. ἀγροίκως. Idem eodem Idyll. 4. οὐ μεμάθηκα Αἰγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν, 'non didici Rustico more [quenquam] osculari: sed urbana labra premere.'

ἀγρώτης, ου, ὁ, poet. κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ, ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀγρότης, unde et alterum poeticum ἀγροιώτης, πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ τοῦ ω μεγάλου; com. ἄγροικος προπαροξυτόνως, agricola, rusticus; vocem ἀγροιώτης habemus apud Theoc. Idyll. xiii. 44. et Idyll. xxv. 23. et 168. Vocabulum ἀγρώτης, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, legitur apud eundem Theoc. Idyll. xxv. 51. δῖος ἀγρώτης, 'inclytus agricola.'

ἀγχίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, foribus propinquus: qui prope fores alicujus est, vel habitat, vicinus: Poeticum, παρὰ τὸ ἄγχι τῶν θυρῶν εἶναι, i. 'prope fores esse.' Theoc. Idyll. ii. 71. ἀγχίθυρος ναίοισα, 'prope fores habitans.'

ἅδᾳ, Dor. pro com. ἅδῃ, dat. sing. 1. τῶν ἰσοσυλλάβων ὀνομάτων. Theoc. Idyll. ii. 33. καὶ τὸν ἐν ἅδᾳ, 'vel illum, qui apud inferos [est].' Sic scribendum, non autem ᾅδᾳ, cum ι subscripto in utraque syllaba, quemadmodum in vulgatis codicibus scriptum habemus. Rationem τῆς ὀρθογραφίας, in ἅδης vide.

ἅδε καὶ αὐτὰ, Dorice dictum pro communibus ἰδοὺ δὲ καὶ αὐτή· verba sonant, hæc etiam ipsa. Subauditur autem ἐστὶ, vel πάρεστιν, i. est, adest. Pro, en eam ipsam. Theoc. Idyll. iv. 54. Vel, en etiam illam ipsam.

ᾇδε, Doricum adverbium, pro com. ᾗδε, quod fit η in α verso. Idem autem sæpe significat ac τὸ δεῦρο, vel ἐκεῖσε, huc, vel illuc, eo. Theoc. Idyll. iv. 48. ᾇδε ποθέρπει, 'huc [vel illuc] accedit.'

ᾇδε, Dor. adverbium, pro com. ᾗδε, καὶ ὧδε, τουτέστιν ἐνταῦθα, hic, hoc in loco. Theoc. Idyll. v. 34. ἁ στιβὰς ᾇδε, 'torus hic [est].'

ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, sic in omnibus, quos vidi, codicibus, invenio scriptum. Quam lectionem et vulgata Græcolatina Lexica videntur agnoscere, quum ita scribunt: ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, corpore exutus, mortuus. ἀδέματος ψυχὴ, 'intrepidus animus, et fortis.' Theoc. Idyll. xv. 4. ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς, 'O intrepidum animum.' At Crispini codex hæc ita Latine reddita habet, 'O incorpoream animam.' H. Steph. versio, sic: 'O patientissimum animum.' Sed, si codices mendo carent, ἀδέματον, proprie τὸ ἄνευ δέματος, ἤγουν σώματος, τὸ ἀσώματον significat, quod est sine corpore, quod est incorporeum. Quamvis autem δέμας sit indeclinabile, jam tamen ad similitudinem τοῦ πέρας, πέρατος, τὸ, et τοῦ σέλας, τος, τὸ, ad hujus vocis legitimam formationem declinabile videtur. τὸ α nunc privationem indicat, τὸ δέμας, corpus, παρὰ τὸ δεῖν, ligare, vincire, quia corpus est quoddam ad animæ vinculum, ut Corn. Gallus Poeta canit: 'Æmula cur cessas finem properare senectus? Cur et in hoc fesso corpore tarda sedes? Solve, precor, miseram tali de carcere vitam.' Alii δέμας structuram vertunt, παρὰ τὸ δέμειν, ædi-

ficare, extruere, quod ipsum corpus sit quoddam τῆς ψυχῆς δῶμα, εἴτε δόμος. Consule Eustathium, et alios. Sed quis (quæso) sensus ex hoc animæ epitheto nunc eliceretur? Si quid mutare mihi liceret, existimarem ἀδμάτου legendum, ε sublato. Levis mutatio, quæ lectoris oculos, mentemque facile falleret, optimumque sensum ei suppeditaret. ἄδματος enim Dorice dicitur, qui communiter ἄδμητος, et ἀδάμαστος appellatur, ab α privante particula, et verbo δαμάω, ῶ, domo, unde κατὰ συγκοπὴν δμάω, ῶ, unde inusitatum δμῆμι, hinc verbale δμητὸς, domitus, cujus contrarium ἄδμητος, indomitus, aut qui propter ferocitatem ac robur domari non potest. μεταφορικῶς vero, et μετωνυμικῶς, durum, patientem, constantem, ac intrepidum significabit, ut hic locus videtur flagitare, vel (si quis hanc nostram conjecturam probare nolit) ἐκ τοῦ ἀδάμαστος, Æolice, verso α in ε, et metri caussa, sublato σ, fiet ἀδέματος, quod ἰσοδυναμήσει τῷ ἀδάμαστος, unde formatum. Lectori liberum judicium relinquo, ut id sequatur, quod veritati et rationi maxime consentaneum esse judicarit. Vide ε pro α Æolice positum. Magnum Etym. 537. 18. in voce κρείσσων. Vel (ne quid relinquamus intentatum veritatis investigandæ caussa) a nomine poetico ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, non metuens, sublato ι, et ν, sit ἀδέματος, ου. Hoc vero ἀδείμαντος deducitur ab α, privante particula, et verbo poetico δειμαίνω, i. metuo, formido: futurum δειμανῶ, &c. Pindarus Nemeorum Ode χ. 144. F. σπέρμ' ἀδείμαντον Ἡρακλέος, vocat 'intrepidum semen Herculis.'

ἅδης, ου, ὁ, commune, Pluto, Orcus, Inferi, sepulcrum, mors. Hoc nomen duobus modis legitime scribitur: ἅδης, ου, ὁ, per α, cum denso spiritu, et sine ι subscripto, ab ἅδω Dorico, pro communi ἥδω, delecto, voluptate afficio. Quod κατ' ἀντίφρασιν dictum, quia mors et sepulcrum neminem delectat. αἴδης vero, sive ᾄδης in orationis cursu, non adscripto, sed subscripto, factum κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀΐδης, quod poeticum potius, quam solutæ orationis nomen, compositum ex α, privante particula, et verbo ἰδεῖν, quod est aoristi posterioris activi ab εἴδω, scio, video, aor. 2. act. ἴδον, ες, ε. Mors enim, quos vita privat, eos etiam aspectu et videndi facultate privat. Sepulcrum vero, locus est obscurus, in quo nihil videre licet. In plerisque tamen codicibus, tam poetarum, quam oratorum, historicorum, et aliorum, in hoc nomine scribendo graviter peccatur, quotiescunque scribitur ᾅδης cum aspero in priore syllaba, et cum ι subscripto. Vel enim ἅδης scribendum, ut supra demonstratum, vel ᾄδης, quod ex ἀΐδης contractum. Vocem ἀΐδαν Dor. pro comm. ἀΐδην, recte scriptam habemus apud Theoc. Idyll. i. 63. οὔτι πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς. At v. 130. ᾅδαν vitiose scriptum legitur, pro ἅδαν, vel ᾄδαν, quæ communiter ἅδην, vel ᾄδην efferuntur. Sed si quis plura de hujus nominis spiritu et etymologia scire cupit, is Eustat. in voce ᾅδης consulat. Theoc. Idyll. ii. 160. τὰν ἀΐδαο πύλαν, 'Orci fores.'

ἅδιον, ἁδίονος, τὸ, Dor. pro com. ἥδιον, ἡδίονος, τὸ, jucundius, suavius, dulcius, gratius. Theoc. Idyll. i. 7. ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τέον μέλος, 'dulcior o pastor tuus cantus.' Idem Idyll. v. 31. ἅδιον ἀσῇ, 'suavius cantabis.'

ἅδοιμι, οις, οι, poeticum verbum optativi modi aoristi secundi activi. De quo sic Eustathius, ἅδοι, ὅ ἐστιν ἀρέσκοι, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἥδω θέματος, ὅτι ψιλοῦται Ἰωνικῶς, καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, ὡς δεύτερος ἀόριστος ἐν τῷ, καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν. Ὀδυσσείας Ζ. 1561. 51. Herod. tamen lib. ix. 343, 4. ἅδοιμι cum aspero scriptum effert. Sic etiam Theoc. Idyll. xxvi. 30. αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι, 'ipse vero sancte agam, et sancte agentibus placeam.' Vide ἁδεῖν apud Eustath. ubi pluribus de hujus verbi vario spiritu, variaque significatione agitur.

ἀδονὶς, ίδος, ἡ, Poet. nomen κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀηδονὶς, ίδος, formatum. Vide ἀηδὼν, όνος, ἡ, in Lexico Dorico Theocriteo, et ἀδὼν, ἀδόνος, infra. Moschus Idyll. iii. 47. ἀδονίδες, lusciniolæ, lusciniæ.

ἁδὺ, έος, τὸ, Dor. pro com. ἡδονὴ, ῆς, ἡ. Theoc. Idyll. iii. 27. τόγε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται, 'tua tamen voluptas perfecta est,' i. voluptatem tamen hinc percipies; vel, tuæ voluptatis desiderio satisfacies. ἁδὺ vero, pro ἡδὺ, vide suo loco. Idyll. xi. 62. ὥς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν, 'ut videam quænam voluptas [sit] vobis imum gurgitem [maris] incolere.'

ἁδὺ, Dor. pro com. ἡδὺ, hoc vero pro ἡδέως. Nomen generis neutrius pro adverbio. Sic et Latine dulce, pro dulciter, atque suaviter. Horat. Carm. lib. i. Ode 22. 'Dulce ridentem Lalagen amabo, Dulce loquentem.' Consule doctissimi Lambini commentarios in hunc poetæ locum, ubi plura de hoc loquendi genere tradita reperies. Theoc. Idyll. vii. 42. ἁδὺ γελάσσας, 'dulce ridens.' Idyll. vii. 89. ἁδὺ μελισδόμενος, 'suaviter modulans.' Idem Idyll. viii. 77. ἁδὺ δὲ χ' ὁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς, 'suaviter vero etiam vitulus mugit, suaviter etiam vacca.'

ἁδὺς, ἁδεῖα, ἁδὺ, Dor. pro com. ἡδὺς, ἡδεῖα, ἡδὺ, dulcis, et e, suavis, et e, jucundus, a, um, gratus, a, um. Theoc. Idyll. i. 1. et 2. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα, Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τύ. Idyll. v. 54. ἁδέος ἄλλον ἐλαίω, pro ἡδέος. Idyll. vi. 9. ἁδέα συρίσδων, 'suaviter fistula canens.' Idyll. xx. 8. ἁδέα χαίταν, pro ἡδέα χαίτην, alias ἡδὺν χαίτην. Sed est Atticismus, epithetum masculeum cum nomine substantivo fœmineo, pro ἡδεῖαν χαίτην, 'suavem comam;' vel, 'pulcram cæsariem.'

ἀδὼν, όνος, ἡ, poet. pro com. ἀηδὼν, όνος, κατὰ συγκοπήν. Magnum Etym. 23. 38. ἀηδών. παρὰ τὸ ἀείδω, ἀειδών. καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἀηδών. οὕτως Ὠρίων. ἄλλοι δὲ τροπῇ μόνον τοῦ ε εἰς η. τὸ δὲ ι προσγεγραμμένον. Idem tradit et Eustathius. Alii παρὰ τὸ ἀεὶ ᾄδειν τὴν ἀηδόνα dictam putant. Quod veritati repugnat. Nec enim semper: sed statis anni temporibus Lusciniæ canunt. Qua de re pluribus apud Plin. lib. x. cap. 29. ubi pulcherrimum exstat Lusciniarum encomium. At Æ. P. credit, παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἥδειν, τὸ εὐφραίνειν, fortasse dictas ἀηδόνας, quod variarum vocum suavitate nostras aures mirum in modum Lusciniæ delectent. Moschus Idyll. iii, 9. ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις, 'Lusciniæ densis lugentes in foliis.' Vel, 'Lusciniæ quæ densis lugetis in [arborum] foliis.'

ἀδώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. indonatus, sine dono. Theoc. Idyll. xvi. 7. ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ; '[Gratias] indonatas remittet?'

ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, poet. pro com. ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ. In vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur et ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ. Sed nec interpretatio, nec ullius auctoris auctoritas notatur: certator, pugil. Theoc. Idyll. xxii. 24. ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοὶ, 'equites, citharistæ, pugiles, cantores.'

ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, Poet. pro quo et ἀθλοφόρος dicitur. Victor in certamine. Qui parta victoria præmium ex certamine reportat. Theoc. Idyll. xxii. 53. τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης, 'eum in certaminibus victor Pollux alloquutus est prior.'

ἄειδε, Dor. pro com. ἤειδε, canebat, vel cecinit. Theoc. Idyll. viii. 30. πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἴυκτα Μενάλκας, 'primus autem cecinit sortito canorus Menalcas.'

ἀείδειν, Poeticum, unde commune verbum per contractionem τοῦ α καὶ τοῦ ι, sublato prius ε, formatur ᾄδειν, canere, cantare. Interdum autem τὸ α producit. Theoc. Idyll. vii. 41. ἀείδων, βάτραχος, &c. ἀείδειν τινὶ, Theocritea locutio, pro qua συνωνύμως diceretur alias, ᾠδῇ πρός τινα ἐρίζειν, 'cantu cum aliquo certare.' Theoc. Idyll. viii. 6. λῇς μοι ἀεῖσαι; φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων, 'vis mecum certare cantu? affirmo fore ut ego te vincam canendo quantum ipse voluero,' i. facile, idque arbitratu meo.

ἀείδειν, producto α, Theoc. Idyll. xvi. 3. θεαὶ ἀείδοντι. 4. βροτοὶ ἀείδωμεν. Idyll. xviii. 36. Ἄρτεμιν ἀείδοισα. Idyll. xxiv. 75. ἀείδοισαι.

ἀείδεν, Dor. sublato ι, pro com. ἀείδειν, canere. Theoc. Idyll. vii. 100. αὐτὸς ἀείδεν. Idyll. viii. 4. ἄμφω ἀείδεν. 71. ἀνέβαλλετ' ἀείδεν, 'cœpit canere.'

ἀείδοισα, Dor. pro com. ἀείδουσα. Theoc. Idyll. xviii. 36. Ἄρτεμιν ἀείδοισα, 'Dianam cantu celebrans.'

ἄειδον, Dor. pro com. ἤειδον, canebant. Theoc. Idyll. vii. 141. ἄειδον κόρυδοι, 'canebant cassitæ.'

ἀείδοντι, Dor. pro com. ἀείδουσι, canunt. Theoc. Idyll. xvi. 3. θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι, 'deos deæ canunt [celebrant].' Idem Idyll. xvii. 115. Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον, 'Musarum vero ministri, [poetæ, scil.] canunt Ptolemæum.'

ἄειρον, imperativus aor. 1. act. ab ἀείρω poet. [pro com. αἴρω] μ. ἀερῶ, ἀορ. α. ἤειρα. προστακτικὸν, ἄειρον, ἀειράτω. Theoc. Idyll. xxii. 65. εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστὰς, 'unus adversus unum manus attolle, [vir] contra virum consistens [in pugna stans].'

ἀεὶς, ἀέντος, ὁ, Poet. partic. præs. a verbo ἄημι, quod ab ἀέω, ῶ, quod ab ἄω, τὸ πνέω, deductum: spirans, flans. Theoc. Idyll. xiii. 29. Νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι, 'Austro tertium [jam] diem spirante.'

ἀέλιος, ου, ὁ, Poet. pro com. ἥλιος, sol. Eustath. ἠέλιος παρὰ τὸ ἥλιος ἐπενθέσει τοῦ ε, ἢ ἐκ τοῦ ἄω τὸ λάμπω, καὶ ἕλη ἡ θερμασία. καὶ κανοιικῶς ψιλοῦται. ἀλλαχοῦ ἠέλιος λέγεται οἱονεὶ ἠοῦς ἕλην ἔχων. Theoc. Idyll. xii. 9. ἀελίου φρύττοντος, 'sole torrente.'

ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ, Ion. poet. et Doric. pro com. ἀργοῖς ἀεὶ ἑορτὴ, 'otiosis semper feriæ [sunt].' Sic et Galli, 'Il est toujours feste pour les oisifs.' 'Les oisifs font toujours feste.' Vel, 'Ils estiment qu'il est toujours feste.' Theoc. Idyll. xv. 26.

ἄζυγα κώραν, Doric. pro com. sed poetico ἄζυγον κούριν, innuptam puellam. Theoc. Idyll. xxvii. 7. καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν, 'decet te vaccas osculari, non [autem] innuptam puellam.' Sed ambigi potest utrum hoc ἄζυγα deductum sit tanquam a recto ἄζυξ, γος, ὁ καὶ ἡ, an vero κατὰ μεταπλασμὸν declinationis atque terminationis sit dic-

tum, pro com. ἄζυγον, quod idem valet ac ἄζευκτον, καὶ οὐκ ἐζευγμένην. Sic autem virgo vocatur, quæ nondum marito juncta fuit, et quæ (ut poetæ loquuntur) nondum ullum viri jugum est passa.

Αη in α comm. et Dor. ut in βοάητον, βοᾶτον. Sic apud Theoc. Idyll. xxi. 23. τᾶματα, pro τὰ ἤματα, vide suo loco.

ἀηδονιῆες, ων, οἱ, Poet. lusciniarum pulli. Dicitur autem hoc Ion. ut βασιλῆες. Theoc. Idyll. xv. 121. οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων, 'quales lusciniarum pulli insidentes arboribus.'

ἀηδονὶς, ἴδος, ἡ, Poeticum diminutivum nomen ab ἀηδὼν, ἀηδόνος· lusciniola, parva luscinia, luscinia. Eustathius, ἀηδὼν, παρὰ τὸ ἀείδειν, τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν η καταχρηστικήν. Magnum Etymologicum, ἀηδὼν, παρὰ τὸ ἀείδειν, Αἰολικῇ τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η. Alii putant hoc nomen inditum lusciniis παρὰ τὸ ἀεὶ ᾄδειν, id est, semper canere, quod per aliquot dies sine cantus intermissione canant. Nam (ut scribit Plin. Nat. Hist. l. x. c. 28.) lusciniis, diebus ac noctibus continuis 15. garrulus sine intermissu cantus, &c. In plerisque tamen codicibus τὸ η sine ι subscripto legitur, unde quis fortasse conjiciat præter superiores etymologias, illam quoque non absurdam visum iri, si quis dicat παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ ἥδειν, id est, delectare, sic appellatas luscinias, quod sui cantus, atque variæ modulationis suavitate nostras aures vehementer delectent. Theoc. Idyll. viii. 38. αἴπερ ὁμοῖον Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι, 'si similem [cantum] canat Daphnis lusciniis.' [id est, si æque suaviter canat, ac ipsæ lusciniæ.] vide Μουσίσδειν.

ἀήτης, ου, ὁ, [Poet. pro com. ἄνεμος, quod extat Idyll. xxii. 19.] flatus. Deducitur autem ab ἀέω, ἀῶ, τὸ πνέω, spiro, flo; μ. ἀήσω, &c. Hoc ab ἄω, quod est πρωτότυπον τοῦ περισπωμένου ἀῶ. Theoc. Idyll. xxii. 9. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις, 'in graves inciderunt [ventorum] flatus.'

Ἀθάνα, ας, ἁ, Dor. pro com. Ἀθήνη, ης, ἡ, Minerva. Theoc. Idyll. xviii. 36. Ἄρτεμιν ἀείδοισα, καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν, 'Dianam cantu celebrans, et amplo pectore præditam Minervam.' Idyll. xx. 25. ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας, 'oculi vero mihi erant multo venustiores, quam Minervæ.'

Ἀθανάα, ας, ἁ, Doric. pro com. sed poetico Ἀθηναίη, hocque pro com. Ἀθήνη, Minerva. Consule Eustathium de hujus vocis etymologia. Theoc. Idyll. xxviii. 1. Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας, 'Glaucæ, o amica lanificii colus, donum Minervæ.'

Ἀθαναία, ας, ἁ, Dor. pro communi, sed poetico, Ἀθηναία, vel Ionice, Ἀθηναίη, ης, ἡ, Minerva. Theoc. Idyll. v. 23. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε, 'sus contra Minervam certamen certavit, [vel, suscepit.]' Quid autem hæc sibi velint, docet Erasmus Adag. Chil. 1. Cent. 1. Adagio 40. 'Sus Minervam:' et Adag. 41. 'Sus cum Minerva certamen suscepit.' Eum consule.

ἀθανάταν, Dor. pro com. ἀθανάτην, immortalem. Theoc. Idyll. xv. 106. Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερονίκαν, 'Venus Dionæ filia, tu quidem immortalem ex mortalibus Hominibus (ut fama [fert]) fecisti Beronicen.' In Crispini codice scribitur Βερενίκαν, ut est apud Stephanum Idyll. xvii. Vide Βερονίκα.

ἄθλημα, τος, τὸ, Poet. exercitium, res, in qua quis se exercet. Theoc. piscatorium instrumentum, quo tractando piscatores exercentur, sic appellat Idyll. xxi. 9. Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι, 'jacebant manuum exercitia, calathisci.'

Αι diphthongus a Doriensibus ob sequentem vocalem sæpe metri causa rejicitur. Vide χ' ὦ, et χ' ὡς, et Κρᾶσις. Theoc. Idyll. ii. 30. χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος, pro καὶ ὡς δινεῖται ὅδε ῥόμβος. Idyll. v. 34. χ' ἁ στιβὰς, pro καὶ ἡ στιβάς. 40. μέμναμ' ὦ, pro μέμνημαι ὦ. 116. ἦ οὐ μέμνασ' ὅτε, pro μέμνησαι. 118. οὐ μέμναμ' ὅκκα, pro μέμνημαι ὅτε. 132. οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, pro ἔραμαι. Idyll. vii. 95. ἀρξεῦμ', ἀλλ' ὑπάκοισον, pro ἀρξεῦμαι. hoc vero pro ἄρξομαι. Idyll. viii. 28. et 29. χ' οἱ, pro καὶ οἱ. et passim.

Αι Dorice pro communi ει, verso ε in α. vide αἴκα. Theoc. Idyll. i. 10. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ, pro αἴκα δ' ἀρέσκῃ· videtur enim esse τμῆσις· vel sumendum simpliciter pro αἰ δέ κα ἀρέσκῃ, pro quo poetice diceretur εἰ δέ κεν ἀρέσκῃ, si versus hoc loco particulam κεν integram ferre posset. Sic 23. αἰ δέ κ' ἀείσῃς, pro integro, αἰ δέ κα ἀείσῃς, vel αἴκα δ' ἀείσῃς. 62. αἴκεν ἀείσῃς, pro εἰ ἀείσῃς ἄν. idem Idyll. ii. 159. αἰ δ' ἔτι κῆμὲ, pro εἰ δ' ἔτι καὶ ἐμέ. Idyll. v. 20. αἴ τοι πιστεύσαιμι, 'si tibi crederem.' 64. αἰ λῇς, 'si vis.' 150. αἰ μή τυ φλάσαιμι, 'nisi te percutiam.' Idyll. viii. 33. αἴ τι, pro εἴ τι. 37. αἴ περ, pro εἴπερ, &c. Idyll. xi. 50. αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμες, &c.

Αι diphthongus etiam sequente consonante corripitur, ut multis exemplis docet Isaacus Casaub. Theoc. Lect. cap. xviii. pag. 124. 125. 126. vide. His addi potest et Apollonii carmen, quod extat τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. iii. 133. Λαΐνεος χαλκείαις ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει. Hic in voce χαλ-

κείαις præter morem diphthongus αι, licet in eadem voce sit ς sequens, tamen corripitur, nisi pro dactylo παλιμβάκχειον esse dicas, sic, κείαις ἑ.

Αι metri causa in quibusdam vertitur in ε. vide Isaacus Cas. in Theoc. Lect. cap. xviii. pag. 126. et 127.

Αἰακίδας, α, ὁ, Dor. pro com. Αἰακίδης, ου, ὁ, Æacides, Æaci filius. Theoc. Idyll. xvii. 56. Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ, ‘ Æacidæ Peleo.’

αἰγᾶν, Genitivus plur. Doric. pro communi αἰγῶν, caprarum. Theoc. Idyll. viii. 49. ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας, ‘ o hirce, albarum caprarum vir, o profunditas sylvæ.’ Sic et Virgil. Ecloga vii. 7. ‘ Vir gregis ipse caper.’ Interpretes Latini verterunt, ‘ o hirce, albarum caprarum marite.’ Sensus idem. Vide αν Dor. pro com. ων in quinta simplicium declinatione.

Αἰγίλω, Dorice, pro communi gen. Αἰγίλου. Est autem Αἴγιλος insula in mari Ligustico, quæ Latine Capraria vocatur. Plin. lib. iii. cap. 6. Theoc. Idyll. i. 147. ἀπ᾽ Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις, ‘ ab Ægilo caricam [allatam] comedas.’

αἰγοβότας, α, ὁ, Dor. pro com. poet. αἰγοβότης, ου, ὁ, ὁ τὰς αἶγας βόσκων, ὁ τῶν αἰγῶν βότης, εἴτε βοτὴρ, caprarius, qui capras pascit. Hoc vocabulum in vulgatis Græcolatinis Lexicis non extat, in quibus αἰγοβόσκος παροξυτόνως scriptum legitur, et αἰγονόμος pro eodem: sed ὀξυτόνως potius videtur scribendum αἰγοβοσκὸς, ut γηροβοσκὸς, et πορνοβοσκὸς, et alia sexcenta. Theoc. in Epig. 252. F. Πᾶνα τὸν αἰγοβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου, ‘ Pana caprarum pastorem [caprarium] privaverimus somno.’

ἀΐδαο, Genitivus singularis Æolice formatus pro communi ἀΐδου, a recto ἀΐδης, unde κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν ᾅδης, et ideo tenui spiritu notatur, et ι non adscribitur more prisco, sed subscribitur. vide ᾅδης, Orcus, Pluto, Dis. Theoc. Idyll. ii. 160. τὰν ἀΐδαο πύλαν, ‘ Orci fores.’

αἴδομαι, Poet. idem ac αἰδέομαι, οῦμαι, revereor. Theoc. Idyll. xxiv. 68. αἰδόμενος ἐμὲ, ‘ reveritus me.’

αἴδομαι, Poet. pro com. αἰδέομαι, οῦμαι, pudore affici, verecundari, pudore suffundi. Theoc. Idyll. xxvii. 69. ὄμμασιν αἰδομένη, ‘ oculis verecundans;’ vel, ‘ oculis pudore suffusis.’ Eustath. αἴδομαι βαρυτόνως, ἀφ᾽ οὗ αἰδόμενος, ἐν ἴσῳ τῷ αἰδοῦμαι, καὶ αἰδούμενος.

αἰὲν, ex com. αἰεὶ, verso ι in ν, factum Argivorum dialecto. Sic et σπένδω formatum ἐκ τοῦ σπείδω. Consule Magnum Etymologicum pag. 302. 2. Semper. Theoc. Idyll. xv. 10.

αἴθε, Dor. pro communi εἴθε, utinam. Theoc. Idyll. iii. 12. cum optativo junctum habet, αἴθε γενοίμαν, ‘ utinam fierem.’ Idyll. v. 62. αἴθ᾽ ἔνθοι, ‘ utinam veniat.’ Idyll. vii. 86. αἴθ᾽ ὑπ᾽ ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες, ‘ utinam ætate mea viventium in numero fuisses.’ Idyll. x. 32. αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπάσθαι, ‘ utinam mihi essent [tantæ opes,] quantas Crœsum quondam ferunt possedisse.’

αἰθριοκοιτεῖν, Verbum Theocriteum, τὸ ἐν αἰθρίᾳ κοίτην ἔχειν, καὶ κοιμᾶσθαι, dormire sub dio. Theoc. Idyll. viii. 78. ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ᾽ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, ‘ suave vero [est quoque] æstate juxta aquam fluentem sub dio dormire.’

αἴθω, commune; sed quum active ponitur, accipitur pro καίω, quod magis usitatum: uro, comburo. Theoc. Idyll. ii. 24. αἴθω [δάφναν], ‘ uro [laurum].’

αἴκα Dorice pro poetico εἴκε, vel sequente vocali εἴκεν, quod communiter dicitur εἰ ἂν, si. Theoc. Idyll. i. 4. et 5. αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ· αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Et 9. αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται. Et 10. αἱ δέ κ᾽ ἀρέσκῃ. Sed hic est τμῆσις, pro αἴκα δ᾽ ἀρέσκῃ. Observandum etiam τὸ κα licentia poetica, Doricaque produci, vel ob ancipitem τοῦ α naturam. Idyll. v. 21. αἴκα λῆς, ‘ si vis.’ 51. αἴκ᾽ ἔνθῃς, pro εἴκ᾽ ἔλθῃς, ‘ si veneris.’ Idyll. xi. 73. αἴκ᾽ ἐλθὼν, pro εἴκεν ἐλθών.

αἴκε, Doric. pro com. sed poet. εἴ κε, com. vero εἰ ἄν. Theoc. Idyll. v. 55. αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ‘ si autem et tu veneris.’ Hoc autem εἴ κε poet. vel εἴκε Dor. plerumque sequente consonante, αἴκεν vero sequente vocali ponitur.

αἴκεν, Dorice, pro communi εἰ ἂν, quod Poetice εἴ κε et εἴ κεν, si. Non solum autem sequente vocali, sed etiam sequente consonante locum habet hoc αἴκεν. Theoc. Idyll. i. 61. αἴκεν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς, ‘ si mihi tu amice illud amabile carmen cecineris.’ Idyll. vii. 55. αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσηται, ‘ si Lycidam tostum ab amore liberaverit.’

αἴλινα, Poeticum adverbium, pro quo regulariter dicendum esset, si vocem usus pateretur, αἰλίνως, τουτέστι θρηνητικῶς, καὶ μετὰ θρήνου, lugubriter, et cum luctu, vel cum lamentatione. Magnum Etym. 35. 1. αἴλινον. τοῦτο ἐπὶ θρήνου ἐτίθετο, καὶ ἐν τοῖς ἐφυμνίοις. γέγονε δὲ εἰς τιμὴν Λίνου τοῦ τῆς Καλλιόπης. Athenæus τῶν δειπνοσοφιστῶν lib. xiv. pag. 306. Λίνος, καὶ αἴλινος οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ᾽ εὐτυχεῖ μολπᾷ κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Euripidis locus extat in Hercule Furente,

348. ita scriptus, αἴλινον μὲν ἐπευτυχεῖ Μολπᾷ φοῖβος ἰαχεῖ. Sed apud Athenæum corrupte legitur μολπῷ pro μολπᾷ, et apud Euripidem unica voce scriptum legitur ἐπευτυχεῖ, quod apud Athenæum duabus est distinctum. Utraque tamen lectio retineri commode potest, et idem est utriusque sensus. Euripides in Oreste vocis hujus vim, et usum optime his versibus explicat, pag. ex Plantini typis, 83. Φρ. αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου Βάρβαροι λέγουσιν αἶ αἶ, Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν Ξίφεσι σιδαρέοισιν ἀΐδα. Vide et ἰήλεμον apud Æschylum ἐν ἱκέτισι 312. 1. Et apud Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. iv. 223. Παννύχιαι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο. Consule Græca scholia. Nam hæc omnia varias luctus voces, variosque gentium mores in luctu usurpatos indicant. Moschus in Bionis Epitaph. Idyll. iii. 1. αἰλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ, 'lugubriter mihi ingemiscite saltus, et Dorica unda.' Vel, ut in Stephani codice legitur, 'cum lamentatione miserabili mihi,' &c. Idem eodem Idyll. 14. Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι. 'Strymonii cycni miserabiliter lugete ad undas.'

αἱμασιὰ, ᾶς, ἡ, comm. sepes, septum, maceria. Eustathius: αἱμασιὰ, παρὰ τὸ αἱμάσσειν τοὺς μεταχειριζομένους, διὰ τὸ ἐξ ἀκανθῶν καὶ βάτων γίνεσθαι, καὶ αἱμασιὰ, τὸ ἐκ λεπτῶν λίθων τειχίον. Idem, αἱμασιὰ, τειχίον ἐκ χαλίκων ὅμοιον φραγμῷ. Vide vulgata Græcolatina lexica. Theoc. Idyll. i. 47. Τὰν ὀλίγος τὶς κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει, 'quam parvus quidam puer ad sepes custodit.'

αἱμοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Poet. sanguivorus, cruorivorus. Theoc. Idyll. xxiv. 18. γαστέρας ἄμφω Αἱμοβόρως ἐκύλιον, 'ventres ambo Cruorivoros volvebant.'

αἰνολέων, αἰνολέοντος, ὁ, Poet. nomen, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Com. αἰνὸς, καὶ δεινὸς λέων, gravis, sævus, formidabilis leo. Theoc. Idyll. xxv. 168. Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις, 'feram, sævum leonem, malum monstrum agricolis.'

αἶνος, ου, ὁ, Com. pro quo frequentius αἴνιγμα, τος, τὸ, παρὰ τὸ αἰανὸν, τὸ σκοτεινόν· παροιμία, proverbium. αἶνος autem προπεροσπᾶται ad differentiam τοῦ ἐπιθέτου αἰνὸς, gravis, atrox, dirus. Theoc. Idyll. xiv. 43. Αἶνος θήν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν, 'proverbium certe quoddam dicitur, abiit et taurus in sylvam.' De hoc proverbio consule Erasmi Adagia, Chil. i. Cent. i. pag. 38. Ad. 43.

αἰνοτόκεια, ας, ἡ, Poet. pro quo alias dicitur et αἰνοτόκος, ου, ἡ, τουτέστιν ἡ αἰνῶς τεκοῦσα, quæ duriter, ac infeliciter liberos peperit, infelix mater. Moschus Idyll. iv. 27. ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα, 'ita ego infelix mater, caram prolem deplorans.'

αἴνυτο, 3. pers. singul. imperfecti poetice neglecto augmento, pro comm. sed poet. ᾔνυτο, quod ita formatur: αἴρω, tollo, suscipio, sumo, αἰρύω, versoque ρ in ν, αἰνύω, αἴνυμι, αἴνυμαι, ᾐνύμην, σο, το. Theoc. Idyll. xxiv. penult. αἴνυτο δόρπον, 'sumebat cœnam.'

ἀΐοισα, Dor. pro communi ἀΐουσα, audiens. Theoc. Idyll. vi. 26. ab ἀΐω poetico, quod ἀκούω significat.

αἰολομήτας, α, ὁ, Doric. pro comm. sed poet. αἰολομήτης, ου, ὁ, ὁ αἰόλας καὶ ποικίλας ἔχων μήτιας, καὶ μήδεα, τουτέστι βουλεύματα, καὶ βουλὰς, καὶ διὰ τοῦτο φρόνιμος, σοφὸς, καὶ δὴ καὶ πανοῦργος, qui varia habet consilia, et qui propterea prudens, sapiens, quinetiam astutus, ac vafer est. Nam et in malam partem accipitur interdum. Theoc. Idyll. xvii. 19. de Alexandro Magno illic verba fiunt. ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς, αἰολομήτας, 'sedet, Persis gravis Deus, variis consiliis instructus, [id est, sapiens.]' Alter Latinus interpres vertit, 'pictam gerens mitram.' Quare videtur lectionem aliam nactus, quam et οἱ λεξικογράφοι sequuntur, nimirum, αἰολομίτρης. Vertunt autem ὁ ποικίλην ἔχων τὴν μίτραν, qui balteum, vel zonam habet variam. Hujus loci faciunt mentionem, et addunt integram versus interpretationem, hanc scil. 'sedet, Persis gravis Deus, æolomitris.'

ᾇπερ Doric. pro commun. ᾗπερ, ubi. Theoc. Idyll. i. 22. ᾇπερ ὁ θῶκος, 'ubi sedes (est).'

ἆιπερ antiquo more cum ι non subscripto, sed adscripto, Dorice. Quod et ᾇπερ cum ι subscripto dicitur, pro communibus ᾗπερ, ὅπου, ὅθι, ubi, quo in loco. Theoc. Idyll. iv. 33. ᾇπερ ὁ πύκτας, 'ubi ille pugil.'

αἰπολεῖν, Poet. et Theocriteum verbum, capras pascere, quod ab αἰπόλος deductum. Αἰπόλος vero vocatur caprarius, quasi αἰγοπόλος, καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπόλος, ὁ περὶ τὰς αἶγας πολῶν, καὶ στρεφόμενος, id est, qui circa capras versatur, qui in caprarum cura occupatur. Theoc. Idyll. viii. 85. αἰπολέοντα διδάξαι, 'capras pascentem docere.'

αἰπολικόν τι θαῆμα. Sic in H. Stephani codice apud Theoc. Idyll. i. 56. scribitur. Quod ita Latine redditum, 'caprario immane miraculum.' Ab aliis, ita: 'caprario dignum miraculum.' Sed in Crispini codice legitur Αἰολικόν τι θαῆμα, 'Æolicum quoddam miraculum,' id est, quoddam opus Æolicum admiratione dig-

num propter ejus excellentiam. Consule Hesychium in Αἰολικὸν θέαμα.

αἶπος, εος, ους, τὸ, Poet. pro com. ὕψος, altitudo, montis cacumen, jugum, locus excelsus. Theoc. Idyll. vii. 148. Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι, 'Nymphæ Castalides Parnasium cacumen habentes.' [id est, quæ Parnassi juga tenetis, incolitis.] Hoc vocabulum et Hippocrates sæpius usurpat. Variorum locorum exempla reperies in Hippocratis Œconomia.

αἰσεῦμαι, Futurum medium Dorice formatum, pro comm. ᾄσομαι. Quod alias eadem dialecto diceretur ᾀσοῦμαι, ῇ, εἶται, ab ᾄδω, μ. ᾄσω, εις, ει com. ᾀσῶ vero, εῖς, εῖ, Dor. At ipsum ᾄδω deductum ab ἀείδω, sublato ε, et contractione facta, et ι subscripto ex recentiorum Grammaticorum præceptis, quod olim adscribebatur, ut videmus hic in verbo αἰσεῦμαι, canam. Theoc. Idyll. iii. 38. ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν, 'canam ad hanc pinum.'

αισι vel *αῖσι,* Dorica, et poetica terminatio tam adjectivorum, quam substantivorum nominum, quæ dativum pluralem in prima et secunda τῶν ἰσοσυλλάβων declinatione per αις, vel αῖς communiter efferunt, pro accentus varietate. Ut, ἁγίαις, communiter, ἁγίαισι, Dorice, et poetice. μαλακαῖς, comm. μαλακαῖσι, Doric. et poet. Hic alterum quidem communiter παροξυτονεῖται, Dorice vero, et poetice, προπαροξυτονεῖται. Alterum vero, communiter quidem περισπᾶται, Dor. vero, et poet. προπερισπᾶται. Hoc autem sequente consonante locum habet, ι ad ultimum σ addito, nec semper fit: sed plerumque, quum ipsa metri ratio hoc flagitat. Theoc. Idyll. i. 2. ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται, pro comm. Doric. ταῖς παγαῖς. Et 47. ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει, pro ἐφ' αἱμασιαῖς. 91. μετὰ ταῖσι χορεύεις, pro μετὰ ταῖς, ἤγουν αὐταῖς, vel ταύταις. 150. κράναισι, pro κρήναις, etc.

αισιν, vel *αῖσιν.* Vide αισι, vel αῖσι. Sed alterum quidem sequente vocali ponitur, ne geminæ vocalis concursus insuavior aures offendat. Alterum vero locum habet proprie in iis vocabulis, quibus consonans subjicitur, ut ex ipsis exemplis aperte patet. Theoc. Idyll. ii. 107. νοτίαισιν ἐέρσαις, pro νοτίαις. Idyll. vi. 13. κνάμαισιν ὀρούσῃ. Idyll. ix. 26. πέτραισιν ἐν ἰκαρίαισι. Quidam tradunt in omnibus omnium declinationum pluralibus dativis desinentibus in ς, Attice, Ionic. Dor. Æol. et poet. ι addi ad finale ς.

ἀΐτας, α, ο, Doric. pro comm. poet. ἀΐτης, ου, ὁ. ἀΐτας autem Thessali vocant eos, qui amantur, amatos. Alii vero sic ipsos socios appellari tradunt. Quidam etiam aïunt probos, et modestos ita nominari, quasi dicas μὴ ἴτας, id est, qui non sunt itores,(ut ita loqui liceat) qui non sunt impudentes in adeundis aliis. Alias ἀΐτης vocatur ὁ συναΐτης, id est cohabitator, et concivis. Hæc ex argumento Græco duodecimi Idyll. Theoc. sunt desumta, 14. τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν, 'alterum vero ut Thessalus diceret ἀΐταν,' [id est 'alterum vero Thessalus sua lingua vocaret ἀΐταν,' amatorem, amasium.] Vel τὸ ὡς, poetice dictum, ἀντὶ τοῦ οὕτως, sic. πῶς; ἀΐταν. Quare vertes, 'Alterum vero rursus sic Thessalus vocaret, [quomodo? scil.] ἀΐταν.' 20. τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω, 'venusti amatoris [tui, vel tui amasii :]' ἀΐτεω autem est Ionicus genitivus, pro com. ἀΐτου, Dor. ἀΐτα, Æol. et Bœot. ἀΐταο, Poetice vero κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ω, ex Ion. ἀΐτεω, fit ἀΐτω, Idyll. xxiii. ult. Στέργετε δ' ὕμμες ἀΐτας, 'vos vero amicos amate.' In ara Simmiæ, Achilles vocatur χρυσοῦς ἀΐτας, i. aureus, flavus amasius. Aristot. ἠθικῶν Εὐδημίων, lib. iii. cap. ii. p. 93. dixit, ἀΐτῶν ἀνθῶν, pro ἐρατῶν, i. amabilium, suavium florum : unde patet ἀΐτην, tam active tam passive dici, ut apud Latinos, amicus tam de eo dicitur, qui alium amat, quam de eo, qui ab alio amatur.

αίτατος, Ionica, Dorica, et poet. terminatio nominum communiter superlativum gradum per ώτατος, aut ότατος, efferentium. Qua de re sic Eustathius, αίτερος λήγοντα συγκριτικὰ, καὶ αίτατος ὑπερθετικὰ, ἐκ τῶν διὰ τοῦ ότερος, καὶ ότατος, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς α, καὶ προσλήψει τοῦ ι, γενόμενα· οἷον, μυχὸς, μυχότατος, καὶ μυχαίτατος· μέσος, μεσαίτερος· φίλος, φιλαίτερος. Quænam autem nomina comparativum per ώτερος, aut ότερος, item quænam superlativum per ώτατος, aut ότατος, communiter forment, et exceptiones in vulgatis Grammaticis vide.

αἶτε, Dor. pro comm. εἴτε, sive, an. Theoc. Idyll. v. 74. et 75. αἶτε Συβάρτα, Αἴτ' ἐμὸν ἐστὶ κάκιστε τὸ ποίμνιον, 'an Sybaritæ, An meus sit, [o] pessime, grex iste.'

αἰτεῦ, Dor. et Æol. pro com. αἰτοῦ, hoc vero Attice, pro αἴτει, pete. Theoc. Idyll. xvii. ult. ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ, 'virtutem tamen a Jove pete.'

αἰτεύμενος, ω, ὁ, Dor. pro com. αἰτούμενος, ου, ὁ, qui rogatur, rogatus, a quo aliquid petitur. Theoc. Idyll. xiv. 63. αἰτεύμενος οὐκ ἀνανεύων, 'rogatus non abnuens.' [i. liberalis, et munificus. Si quis enim aliquid ab eo petat, is id ei dat, largitur, nec denegat rem petitam.]

αἰφνίδιον, Poet. adverbium, quod et αἰφνιδίως alias dicitur, subito, repente.

Dictum παρὰ τὸ φαίνεσθαι, quod interdum accipitur pro præter omnem exspectationem alicui apparere, et in ejus conspectum venire. Hinc φαινίδιος, α, ον, repentinus, a um, subitus, a, um. Sed non est in usu sic formatum, at κατὰ στοιχείων μετάθεσιν αἰφνίδιος, α, ον, unde ipsum adverbium, pro quo frequentius ἐξαίφνης, et ἐξαπίνης, et ἐξαπιναίως, de quibus suo loco. αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι, 'subito tumultuantur, [tumultum excitant, somnumque turbant] instantes curæ.'

αἰχμητὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro com. αἰχμητῆς, οῦ, ὁ, bellicosus, bellator. Sic autem proprie vocatur is, qui telorum cuspidem egregie novit tractare. συνεκδοχικῶς vero, καὶ γενικῶς quivis ita vocatur, qui rerum bellicarum est peritus. Theoc. Idyll. xvii. 57. αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ, 'bellicoso Ptolemæo.'

αἰὼν, αἰόνος, ἁ, Dor. pro com. poet. ἠϊὼν, όνος, ἡ, littus. Varias hujus vocis ἐτυμολογίας, vide in Magno Ety. p. 422. 51. et deinceps, et 423. 1. Moschus Idyll. iii. 123. κἀκείνη Σικελαῖς, καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν Αἰόσι, καὶ μέλος ᾖδε τὸ Δώριον, 'et illa [in] Siculis, et Ætnæis lusit Littorib. et carmen cecinit Doricum.'

ἀϊὼν, όνος, ἁ, Dor. pro com. ἠϊὼν, όνος, ἡ, littus. Theoc. Idyll. xi. 14. αὐτῷ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσης, 'illic, in littore consumebatur algoso.' Idyll. xv. 133. ποτὶ κύματ', ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, 'ad undas in littore spumantes.'

αἰωρέω, ῶ, vide ᾐωρεῖτο.

ἀκιρὸς, οῦ, ὁ, vocabulum Æolicum, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis traditur. Idem autem valet ac ἰσχνὸς, et ἀσθενὴς, gracilis, et debilis. Consule et Hesych. Videtur compositum hoc vocabulum ex α particula vim intendentis nunc habente, et nomine κὶς, κιὸς, quod vermem significat, et verbo ῥέω, fluo. Quæ enim a vermibus jam sunt corrosa, ea profecto valde sunt attenuata, tenuia, fluxa, caduca, et infirma. Si quis meliorem, atque probabiliorem hujus nominis ἐτυμολογίαν attulerit, eam haud gravate sequar. μεταφορικῶς vero sic et ignavus appellatur. Theoc. Idyll. xxviii. 15. οὐ γὰρ εἰς ἀκιρὰς, οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμαν ὀππάσαι σε δόμως. Pro, οὐδ' ἐς ἀεργοὺς μὲν ἐβαλλόμην ὀπάσαι σε δόμους, 'haud enim in ignavam, aut otiosam decrevi tradere te domum.' Vide βάλλομαι. Quanquam non absurdum, nec incredibile fortasse videretur, si diceres τὸ ἀκιρὸς deductum a nomine adjectivo ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod significat antiquatum, obsoletum, irritum, vanum, invalidum, ac imbecillum. Hic autem τὸ υ in ι mutatum, et accentus ex prima syllaba in ultimam translatus. Consule nomen ἄκυρος in vulgatis Lexicis. Quod autem non raro τὸ υ in ι mutetur, ex variis exemplis facile cognosces. Vide τὸ υ in ι sæpe mutatur. Item, ι communiter etiam, &c. Hæc posterior ἐτυμολογία multo verisimilior videtur, quam prior.

ἀκμὰν, Dor. pro com. adverbio ἀκμὴν, valde, vehementer, admodum. Eodem autem modo nunc adverbialiter dicitur, quo ἀρχὴν, initio, principio. Quod utrumque κατ' ἔλλειψιν τῆς κατὰ προθέσεως dictum videtur. Theoc. Idyll. iv. 6. ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε, 'vehementer sane o miser [is eam molit].' Varias τῆς ἀκμῆς significationes apud Eustath. Suid. et in Hippoc. Œconomia vide. Consule et Magnum Etymologicum.

Ἀκμονίδας, α, ὁ, Dor. pro com. Poet. Ἀκμονίδης, ου, ὁ, ὁ τοῦ Ἄκμονος παῖς, ὁ Οὐρανὸς, Acmonides, i. Cœlus, Acmonis filius, Cœlum. Eustat. in Iliad. σ. 1154. 23. Ἄκμων καὶ ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατὴρ, διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίου κινήσεως, ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ ὁ Ἄτλας εἴληπται. καὶ Ἀκμονίδαι οἱ Οὐρανίδαι. Consule et Magnum Etymolog. p. 49. in Ἄκμων. Simmias Rhodius in Alis, v. 1. Λεῦσσέ με τὸν γᾶς τε βαθυστέρνου ἄνακτ', Ἀκμονίδαν, τὰν ἄλα θ' ἑδράσαντα, 'intuere me, qui sum et telluris vastum pectus habentis rex, et cœlum, et mare, qui fundavi [condidi].'

ἀκοίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. non sopitus, non dormiens, vigilans, insomnis, pervigil. Theoc. Idyll. xiii. 44. νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις, 'nymphæ pervigiles, formidabiles deæ rusticis.'

ἀκοντιστὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro com. ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator, bellator. Theoc. Idyll. xvii. 55. ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα, 'bellatorem Achillem.'

ἄκουσας, Dor. pro ἤκουσας, audisti. Theoc. Idyll. iv. 6.

ἀκούσεαι, Ion. 2. pers. sing. fut. med. pro com. ἀκούσῃ. Formatur autem a 3 singul. ejusdem temporis, ἀκούσεται, unde Ionice sublato τ, fit ἀκούσεαι, et 3. pers. in secundam migrat poetice: audies. Theoc. Idyll. xxix. 21. ἀγαθὸς ἀκούσεαι, 'bonus [i. bene] audies.'

ἄκρα, ων, τὰ, Poet. pro com. τὸ ἆθλον, τὸ νῖκος, præmium, victoria. Victoria enim est summum quiddam, et, qui vincit aliquem, is eo superior est. Theoc. Idyll. xii. 31. κοῦροι ἐριδμαίνοντι φιλάματος ἄκρα φέρεσθαι, 'pueri contendunt osculi victoriam reportare.'

ἄκρα, ων, τὰ, personis tributum accipitur pro summis viris, qui summam dignitatem inter aliquos obtinent. Theoc. Idyll. xv. 142. Ἄργεος ἄκρα Πελασγοὶ, 'Argorum summa Pelasgi.' [i. Pelasgi ditionis Argivæ flos. Vel, Pelasgi flos Peloponnesi].

ἀκράτιστος, ὁ καὶ ἡ, nomen Theocriteum, quo significatur is, qui sumsit jentaculum, vel qui habet jentaculum, vel qui est cum jentaculo. ἀκράτισμα, τος, τὸ, et ἀκρατισμὸς, οῦ, ὁ, vocatur jentaculum, quod ab Eustathio sic definitur, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, παρὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βεβρεγμένους προσίεσθαι ψωμοὺς, i. Matutinus cibus, quod panis frusta in vinum purum intincta [vino puro rigata ad os] admoverentur [i. assumerentur, et comederentur]. Ipsum vero verbum, unde hæc verbalia sunt deducta, est ἀκρατίζειν et ἀκρατίζεσθαι, q. d. vinum merum, et purum haurire, vel jentaculum sumere ex panis frustis mero rigatis. Galli sic: 'Dejeuner de morceaux de pain trempés en vin pur, et non mêlé avec eau.' Quod alias dicunt, 'Manger ou dejeuner une soupe au vin pur.' Qui mos etiam nunc in regionibus frigidioribus a multis servatur, ad aeris injuriam facilius arcendam. Sed hisce de rebus ab Athenæo libro τῶν δειπνοσοφιστῶν i. p. 6. fusius agitur, ubi variæ τῶν ἡρώων τροφαὶ describuntur. Vide et vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. i. 51. φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. Sic enim in quibusdam exemplaribus legitur. Vide καθίξῃ. Æ. P. 'Ait, priusquam [ipsum] cum jentaculo in sicco collocarit, [i. e. suo jentaculo privarit.]' Vulgata Crispini versio locum istum sic Latine versum habet, 'Affirmat, quam impransum in arido collocet.' Stephani vero versio sic, 'Ait, quam sine jentaculo in sicco collocarit.' Uterque Latinus interpres ipsum sensum potius, quam vocem spectasse mihi videtur. Hanc tamen eorum interpretationem et vulgata Græcolatina Lexica tuentur, et confirmant, quum vertunt, ἀκράτιστος, ἄγευστος, jejunus. Et hoc ipsum Theocriti carmen afferunt. Alias τοῦ ἀκρατίστου significationes illic descriptas prætereo. Quamobrem nomen ἀκράτιστος sumserunt pro composito, et vim privantis habente nomine, ἀνακράτιστος, τουτέστιν ἄνευ ἀκρατίσματος, εἴτε ἀκρατισμοῦ. Sed hoc nimis acutum, et audax. Præstat igitur rem ita accipere, ut accepimus, et vertimus. Idem tamen est sensus.

ἄκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, comm. immixtus, non mixtus, purus, merus. Ut, οἶνος ἄκρατος, vinum purum, non dilutum, nec mixtum. Theoc. Idyll. ii. 152. ἀκράτω ἐπεχεῖτο, 'meri infundebat.' Vide ἀκράτω, et ἐπεχεῖτο. Idyll. xiv. 18. ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, 'placuit infundi merum.' Illud obiter hic observandum τοῦ ἀκράτου medium α productum, vel ob ancipitem τοῦ α naturam, vel ex Ionice ἄκρητος factum, η in α longum mutato.

ἀκράτου, Doricus genitivus pro communi ἀκράτου, versa ου in ω, puri, meri. Illud vero medium α jam producitur ob ancipitem naturam τοῦ α, vel ab Ionico ἄκρητος deductum, verso η in α longum. Theoc. Idyll. ii. 152. ἀκράτω ἐπεχεῖτο, 'meri infundebat [in poculum].' Vide ἐπεχεῖτο.

ἀκράχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Poet. et Atticum, ut οἱ λεξικογράφοι tradunt: sed tamen Δωρικώτερον videtur, pro com. ἀκρόχολος, verso ο in α. ὁ τὴν ὀργὴν ἄκρος, ὁ εἰς ὀργὴν πρόχειρος, qui ad iram est valde proclivis, in iram propensus, q. d. qui in summo iræ fastigio versatur, iracundus. Vide A pro ο μικρόν. Item ο μικρὸν in α, a Doriensibus mutatum. Theoc. Idyll. xxiv. 60. ἀκράχολον Ἰφικλῆα, 'iracundum Iphiclem.'

ἀκρέσπερον, Poet. adverbium, pro com. inusitato ἀκρεσπέρως, ἤγουν ἄκρας ἑσπέρας, ἢ κατ' ἄκραν ἑσπέραν, extremo vespere. Theoc. Idyll. xxiv. 75. ἀκρέσπερον ἀείδοισαι, 'extremo vespere canentes.'

ἄκρηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Poet. Quod in vulgatis quidem Græcol. Lex. reperitur: sed nullius auctoritate confirmatur. ὁ ἄκρως ἡβῶν, qui summe pubescit, i. qui vehementer adhuc est puber, vel juvenis, adolescentulus. Vel, ὁ ἐν ἄκρᾳ ἥβῃ ὤν. Qui est in summa pubertate, i. in maxima pubertate, qui valde juvenis est. Theoc. Idyll. viii. ult. καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν, 'et nympham, quamvis adhuc esset adolescentulus, Naiadem in matrimonium duxit.'

ἀκριδοθήρα, ας, ἡ, nomen Theocriteum. Decipula ad locustas capiendas. Theoc. Idyll. i. 52. αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, 'at ille ex culmis pulchram nectit locustis capiendis decipulam.' Dicta παρὰ τὸ ἀκρίδας θηρᾶν, locustas venari, capere. ἀκρὶς enim ἀκρίδος, ἡ, locustam significat, quam Galli a saltando vocant, Sauterelle, quod propter alarum infirmitatem e terra se modicis volatibus attollat, ac ita feratur ut saltare potius, quam volare videatur. Interpretes Latini per ἀκρίδας putant cicadas intelligi, quæ τέττιγες appellantur: sed qui volet, eorum sententiam libere sequetur. Ego vero manifesta vocum discrimina temere non confundam. Consule Suidam, Eustath. et Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. vii. 41. βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. Lat. interp. 'sed tanquam rana quædam cum cicadis contendo.'

ἄκρον, com. summum. εἰς ἄκρον, in summum, vel ad summum, pro ἄκρως, summe. Theoc. Idyll. xiv. 61. εἰς ἄκρον ἁδὺς, 'summe jucundus.'

ἄκρω, Dor. pro com. ἄκρου. Theoc. Idyll. xi. 37. χειμῶνος ἄκρω, 'hyeme extrema.'

ἀκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Poet. ὁ μηδὲν κτῆμα ἔχων, qui nullam possessionem habet, qui nihil possidet, inops, egenus, pauper. Theoc. Idyll. xvi. 33. πενίην ἀκτήμονα κλαίων, 'paupertatem inopem plorans.'

ἄκυλος, ου, ἡ, com. Eustath. ἄκυλος, ὁ τῆς πρίνου καρπὸς, ilicis fructus, glans ilignea, sive iligna. Theoc. Idyll. v. 94. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες. αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. αἱ δὲ μελιχραὶ, 'neque enim etiam cum ilicis glandibus montana poma [sunt conferenda.] Illæ enim [ilignæ glandes] habent tenuem ab ilice corticulam. Hæc vero [montana poma sunt] mellei coloris.' Vide Œconomiam Hippoc. in ἄκυλοι.

ἀλάβαστρον, ου, τὸ, com. idem ac ἀλάβαστρος, ου, ὁ, alabaster, vel alabastrum vas unguentarium. Nominis etymologiam in vulgatis Græcolatinis Lexicis habemus, ubi hac de re plura. Theoc. Idyll. xv. 114. Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα, 'Siriique unguenti aurea alabastra.'

ἀλάθεια, ας, ᾶ, Dor. pro com. ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas. Theoc. Idyll. vii. 44. ἐπ' ἀλαθείᾳ, pro ἀληθῶς, 'in veritate' [pro revera].

ἀλαθὴς, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. ἀληθὴς, ὁ καὶ ἡ, verus, a, um. Theoc. Idyll. ii. 94. χ' οὕτω τᾷ δούλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα, 'atque ita famulæ verum sermonem dixi.' Idyll. xxiv. 64. ἀλαθέα πάντα λέγοντα, 'vera omnia dicentem.' Idyll. xxviii. 1. ἀλαθέα, pro τὰ ἀληθέα, ῆ, hocque pro ἡ ἀλήθεια, vera, i. e. veritas. 2. ἀλαθέας ἔμμεναι, 'veraces esse.'

ἀλακάτα, ας, ᾶ, Dor. pro com. ἠλακάτη, ης, ἡ, colus. Gallice, 'quenouille.' Magnum Etymol. p. 57. 1. ἀλακάτη, καὶ ἠλακάτη Ἰωνικῶς. παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, [ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται.] γίνεται ἄκτος, καὶ τὸ θηλυκὸν, ἄκτη, καὶ πλεονασμῷ του α, ἀκάτη, καὶ πάλιν ὑπεισελθούσης τῆς αλ συλλαβῆς, ὥσπερ εἴωθε γίνεσθαι, ἀλακάτη, ἡ ἄγουσα τὸ ἔριον, ἢ λῖνον. Ergo dicta colus ἀλακάτη, quod per eam fusis agatur, atque deducatur lana vel linum. Idem pag. 424. 43. ἠλακάτη, τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ὄργανον, περὶ ὃ εἰλοῦσιν αἱ γυναῖκες τὸ νῆμα· ἐκ τοῦ ἠλάσκω, ἠλακτὴ, ὡς διδάσκω, διδακτή. καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἠλακάτη, etc. Consule et Eustath. et Poll. et vulgata Græcol. Lex. Theoc. Idyll. xxviii. 1. Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας, 'Glaucæ, o amica lanificii colus, donum Minervæ.' Vide φιλέριθος, et nostros in hunc locum commentarios.

ἅλατο, 3. pers. singul. aor. 1. medii, Dor. pro com. poet. ἥλατο, saliit, saltavit, exiluit; ab ἅλλομαι, μ. ἁλοῦμαι, aor. 1. med. ἡλάμην, ω, ατο. Theoc. Idyll. xix. 4. καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο, 'et terram pulsavit, et saltavit.' Idyll. xxiii. 60. ἅλατο καὶ τὤγαλμα, pro ἥλατο καὶ τὸ ἄγαλμα, 'desiluit et simulacrum.'

ἀλδήσκειν, poet. pro com. αὔξειν, et αὐξάνειν, augere, incrementum dare. Sic autem formatur, ἄλδω, ἀλδέω, ἀλδῶ, fu. ἀλδήσω, et inserto κ, ἀλδήσκω, et ex fut. in præsens poet. transit, quod ultra imperfectum non conjugatur. Ab eodem ἄλδω deducitur ἀλδάνω, et ἀλδαίνω, τὸ αὐξάνω. Ipsum vero ἄλδω dictum, quasi ἄλτω, ab ἅλλομαι, fu. ἁλοῦμαι, perf. ἧλμαι, ἧλσαι, ἧλται, neglecto incremento temporali, ἅλται, hinc præs. Ion. et Æol. aspero in tenuem mutato, ἄλτω, et verso τ in δ, ἄλδω. Magnum Etym. p. 58. 12. ἀλδαίνειν, τὸ αὔξειν, παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, τὸ πηδᾷν κατὰ τὴν αὔξησιν. Ibid. vide τὸ ἀλδήσκω. Vide et ἄλθω ἐν τῷ ἀλθαίνω, p. 63. 6. Consule et Eust. qui eadem confirmat, et addit, ἀλδήσκειν λέγεται λήϊον, ἤγουν ἐκ ποτισμοῦ αὔξεσθαι, παρὰ τὸ ἄρδω, τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ. Theoc. Idyll. xvii. 78. λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ, 'segetem augent amplificatam Jovis imbre.'

ἄλειφαρ, τος, τὸ, pro pice sumi videtur apud Theoc. Idyll. vii. 147. vide τετραένης.

ἀλεύα, Dor. genitivus, pro com. ἀλεύου. Sed et in communi lingua Dorismus hic servatur. Qua de re pluribus in α pro ου in gen. singul. 1. declin. simpl. Theoc. Idyll. xvi. 34. ἄνακτος ἀλεύα.

ἀλεῦμαι, futur. medium Dorice; Æolice, quinetiam Ionice formatum, pro com. ἁλοῦμαι, ab ἅλλομαι, salio, salto. Theoc. Idyll. iii. 25. τὰν βαίταν ἀποδὺς, εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι, 'pelliceo exuto, in fluctus illos saltabo.' Idyll. v. 144. ἐς οὔρανον ὔμμιν ἀλεῦμαι, 'in cœlum vobis saltabo.'

ἀληθὴς, ὁ καὶ ἡ. Sic in omnibus codicibus, quos legi, scribitur, non ἀλαθὴς, ut alias diceretur, de quo suo loco. Quamobrem non semper, nec in omnibus vocabulis η in α Dorice mutatur. Theoc. Idyll. ii. 154. ἔστι δ' ἀληθὴς, 'est autem verax.'

Ἅλης, Ἅλεντος, ὁ, fluvii nomen. Theoc. Idyll. v. 123. εἰς τὸν Ἅλεντα, 'ad Halenta.' Idem extat Idyll. vii. 1. Declinatur ut Κλήμης, Κλήμεντος.

ἀλίβατος, ω, ὁ, Dor. pro communi poetico ἠλίβατος, ου, ὁ, altus, excelsus, accessu difficilis. Epithetum loci. Sic autem formatur hoc vocabulum, ut docet Magnum Etymolog. p. 427. 39. ἠλίβατος, δύσβατος, καὶ ὑψηλὸς τόπος, μέγας, καὶ ἄβατος. καὶ, Πέτραι τ' ἠλίβατοι, μεγάλαι, καὶ ὑψηλαί. ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ, ἀλιτόβατος,

καὶ συγκοπῇ ἀλίβατος, καὶ ἐκτάσει ἠλίβατος· [ἠλίβατος δὲ] πέτρα, ἐφ' ἣν ἄν τις βαίνων ἁμαρτάνει, καὶ ἀποτυγχάνει· οἱ δὲ δασύνουσι, λέγοντες παρὰ τὸν ἥλιον, ἡλιόβατος, ἠλίβατος, ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. οὐκ ἐπείσθη δὲ αὐτοῦ ἡ παράδοσις. ἢ ἀλίβατος, ἧς οὐδὲν προβαίνει. ἐκ τοῦ θέλω, συγκοπῇ [vel potius ἀφαιρέσει] λῶ, καὶ ἀλῶ, ἀλίβατος. ἢ παρὰ τὸ θαλάσση, τῇ ἁλὶ βαίνουσα, καὶ βεβηκυῖα. Στησίχορος δὲ, Τάρταρον ἠλίβατον, τὸν βαθὺν λέγει. ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ, Ἠλιβάτοις κευθμῶσιν· βαθυτάτοις, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Eustathius et ipse idem fere totidem verbis tradit. Eum consule. Theoc. Idyll. xxvi. 10. Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 'Pentheus vero ex alta rupe omnia spectabat.'

ἁλιέων βίος, καὶ σκεύη ποῖα, 'piscatorum vita, et instrumenta qualia,' Theoc. Idyll. xxi. quod Ἁλιεῖς inscribitur, pluribus, et feliciter describit.

ἀλίθιος, ία, ον, poet. inanis, et e, irritus, a, um. Vide ἀλιθίως. Theoc. Idyll. xvi. 9. ἀλιθίην ὁδὸν ἦνθον, 'irritum iter iverunt' [i. iter frustra susceperunt].

ἀλιθίως, adverbium Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis non invenitur. Idem autem valet ac μάτην, καὶ ματαίως, frustra, incassum, inaniter. Deducitur autem a nomine λίθος, lapis, unde λίθιος, lapideus, et præfixo α intendente, fit ἀλίθιος· ὁ σφόδρα λίθου δίκην ἀναίσθητος, qui valde lapidis instar est sensu carens: μεταφορικῶς accipitur pro fatuo, et stolido, et stupido. Sæpe tamen τὸ α in η vertitur, et dicitur ἠλίθιος. Consule Suidam. Theoc. Idyll. x. 40. ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας, verba sonant, 'Hei mihi [propter] barbam, quam frustra procreasti,' vel protulisti. Pro, 'o barbam, quæ tibi fatuo nata est!' Vide et vulgatas versiones.

ἁλίκος, α, ον, Dor. pro communi ἡλίκος, α, ον, quantus, a, um, quam magnus. Theoc. Idyll. iv. 5. ὁσσίχον ἐστὶ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει, 'quantula est plaga, et quantum virum domat.' Vel 'quam parvum est vulnus,' etc.

ἁλιόκαυστος, ω, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. ἡλιόκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, sole tostus, sole exustus. Theoc. Idyll. x. 27. ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον, 'gracilem, sole tostam,' [vel, adustam.]

ἅλιος, ω, ὁ, Dorice, pro communi ἥλιος, ου, ὁ, sol. Theoc. Idyll. v. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι, 'jam enim dicit, [declarat, prodit, indicat] omnia sol nobis.' Vide δεδύκει. Idyll. x. 56. ἐν ἁλίῳ, pro ἐν ἡλίῳ, 'in sole,' 'in solis æstu.'

ἁλίτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. ὁ τῇ ἁλὶ, vel ὁ ἐν τῇ ἁλὶ τετρυμένος, qui mari, vel in mari est attritus, vel exesus, vel absumtus. τρύειν enim proprie quidem significat atterere, et terendo absumere. Sed translate τὸ φθείρειν, καταπονεῖν, τείρειν, καὶ κακοῦν, i. corrumpere, laboribus conficere, fatigare, vexare. Quamobrem ἁλίτρυτος dici potest de eo, qui vitam in mari terit, exhaurit, atque conficit, et qui rebus marinis operam navans, vitam, et corpus in mari fatigat, vexat, et perpetuis laboribus emaciat, exhaurit, absumit. Quod piscatoribus plerumque contingit, quorum manus, et pedes non raro, marinis aquis exesos, vel saltem arrosos videas. Theoc. Idyll. i. 45. ἀπῶθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος, 'procul a sene marinis aquis exeso, vel arroso.'

ἀλλὰ, com. sed, verum, quamobrem, quare. Theoc. Idyll. i. 113. καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν. ἀλλὰ μάχευ μοι, 'et dic, bubulcum vinco Daphnin: quamobrem pugna mecum.'

ἀλλάλαις, Dor. pro com. ἀλλήλαις; dat. plur. Theoc. Idyll. xv. 10.

ἀλλάλοις, Dor. pro com. ἀλλήλοις. Theoc. Idyll. xv. 50. ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, 'inter se similes.' Idyll. xxii. 192. ἀλλάλοισι, pro ἀλλήλοισι.

ἀλλάλων, Dor. pro com. ἀλλήλων. Theoc. Idyll. xiv. 46. ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων [διακεχωρίσμεθα] 'ex quo alter ab altero [disjuncti separatique sumus].' Idyll. xviii. 51. ἶσον ἔρασθαι ἀλλάλων, 'parem amorem inter nos.' Et 54. εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες, 'dormite mutuo in pectus amorem spirantes.'

ἄλλοκα, Doricum adverbium, quod ab ἄλλοτε communi formatur, verso τ in κ, et ε in α, alias, interdum. Sæpe geminatur, et modo quidem, modo vero, Latine redditur. Theoc. Idyll. i. 36. et 37. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα, ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον, 'modo quidem illum aspicit virum ridens, modo vero rursus ad hunc projicit [i. celeriter convertit] animum.' Idyll. iv. 17. ἄλλοκά μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω, 'alias ipsam ad Æsarum pasco.' Idem eodem Idyll. 19. ἄλλοκα δὲ σκαίρει, 'alias vero saltat.' 42. χ' ὦ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει, 'et ipse Jupiter interdum quidem est serenus, interdum vero pluit.' Jupiter hic figurate poeticeque pro cœlo ponitur, quod modo serenum est, modo nubibus obductum, unde pluvia cadit.

ἀλλοφρονέειν, εῖν, poet. aliud mente sentire quam quod est sentiendum, a sano mentis statu esse alienatum, exanimem esse. Theoc. Idyll. xxii. 129. κεῖτ' ἀλλοφρονέων, 'jacebat exanimis.'

ἄλλυδις, poet. adverbium pro com. ἀλλαχοῦ, ἀλλαχόσε, vel ἀλλαχόθι, ἄλλῃ, alio, i. in alium locum; vel, alibi, i. in alio

loco. Theoc. Idyll. xxii. 20. νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι, 'nebulæque diffugerunt alio aliæ.'

ἄλλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum nomen, pro communi per simplex λ, ἄλυτος, ου. Sed metri caussa geminatum λλ. Theoc. Idyll. xxvii. ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς, 'in laqueum indissolubilem [ac inevitabilem] incidas.'

ἄλλωθεν, per ω μέγα, κατ' ἔκτασιν, μέτρου χάριν, poet. adverbium, quod apud Theocritum reperitur, nec in vulgatis Lexicis exstat. Hoc autem pro com. ἄλλοθεν per ο μικρὸν, aliunde, ex altera parte. Theoc. Idyll. ix. 6. ἔμπροθεν· ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας, 'ex altera parte, [vel, coram,] ex altera vero parte respondeat Menalcas.'

ἀλοίμαν, Dor. pro com. ἀλοίμην. Est autem vel optat. fut. ἀλοῦμαι, ab ἄλλομαι, vel optat. aorist. 2. med. ἡλόμην. De quo consule nostrum Græcolat. Indicem in Xenophontem, in voce ἥλοντο: saltarem, saltabo, desiliam. Theoc. Idyll. v. 16. εἰς Κρᾶθιν ἀλοίμαν, 'in Crathin desiliam.'

ἄλοιτο, 3. pers. sing. aor. 2. medii, optat. ab ἄλλομαι, μ. ἁλοῦμαι, aor. 1. med. ἡλάμην, de quo in ἀνήλατο, aor. 2. ἡλόμην, ἧλου, ἥλετο, optat. ἀλοίμην, ἄλοιο, ἄλοιτο. Theoc. Idyll. viii. 89. νεβρὸς ἄλοιτο.

ἀλωὰ, ᾶς, ἁ, Dorice, pro Ionico et poetico ἀλωὴ, ῆς, ἡ, quod communiter dicitur ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, ut Matthæi cap. xx. 1. 2. 3. 7. 8. et cap. xxi. 28. 33. 40. 41. In vulgatis Græcol. Lex. scribitur ἀμπελὼν, ῶνος, ἡ. Sed nullius auctoritate genus hoc fœmineum confirmatur. Masculei vero nulla fit mentio. Quare pluribus exemplis rem confirmandam censui. Vide locos a nobis ante notatos, quos brevitatis caussa hic non adscripsi. Nomen hoc, alii quidem aspero notant, ut et ἅλως, alii vero tenui scribunt, quia ab ἀλοιάω, ῶ, pro quo et ἀλωάω, ῶ, dicitur, deductum putant. Quibus de rebus Eustathium consule, ubi docet quid sit ἀλωὴ, quod ejus ἔτυμον, ac spiritus discrimen, et caussa. Theoc. Idyll. i. 46. πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωὰ, 'rubris uvis pulchre gravatur [vel, onusta est] vinea.' Consule et Adonidis Hortos in ἀλωή.

ἀλωὰ, ᾶς, ἁ, Dorice pro com. poet. et Ion. ἀλωὴ, ῆς, ἡ, area, in qua frumentum tunditur, atque teritur. Quidam etiam accipiunt pro ipso horreo, in quo reconditur frumentum, quod jam ex suis folliculis est extractum, sive jumentorum pedibus id fuerit tritum, sive flagris excussum. Theoc. Idyll. vii. 34. ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωὰν, 'Dea [Ceres] frugibus abundantem replevit arcam.' Alter interpres vertit, 'Dea frumento complevit horreum.'

ἀλωὰ, ᾶς, ἁ, Dorice, pro com. poet. et Ion. ἀλωὴ, ῆς, ἡ, locus arboribus consitus, hortus. Theoc. Idyll. xxv. 30. πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι, 'frumentiferaque arva, et horti arboribus consiti.'

ἀλωὰς, άδος, ἡ, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur: arealis. Cereris est epithetum, quod triticum in areis tundi, terique soleat. Theoc. Idyll. vii. 155. βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος, 'aram ad Cereris arealis.'

ἀμᾶ, Dorice pro com. ἅμα, simul. Theoc. Idyll. ix. 4. χ' οἱ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο, 'et hi quidem simul pascantur.' Idyll. xi. 39. ἀμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων, 'simul et meipsum celebrans.'

ἀμαθύνειν, poeticum verbum, quod Eustathius interpretatur, λεπτύνειν ὡς ἄμαθον, minuere, sive comminuere ut arenam, vel pulverem, in pulverem redigere, consumere, absumere. Quid ἄμαθος, vide apud eundem Eustathium. Theoc. Idyll. ii. 22. Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι. Latina interpretatio: 'Ita et Delphidos ad flammam carnes frientur.' Altera Latina interpretatio, 'Ita etiam Delphidis caro in flamma consumatur.' Æ. P. 'Sic etiam Delphis in flamma carnem consumat.' Vel, 'Carnem in cinerem redactam absumat.'

ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur: at sine scriptoris certi auctoritate. Pro eodem dicitur et ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ. Eustath. ἀμάλλη, τὸ ὑπ' ἀγκάλῃ συμπίεσμα τῶν δραγμάτων· ἀμάλλιον δὲ, σχοινίον, ᾧ τὰς ἀμάλλας, ὅ ἐστι τὰ δράγματα τῶν σταχύων ἐδέσμουν. ἀμαλλοδετῆρες δὲ, οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν δραγμάτων δεσμοῦντες. Magnum Etymol. ἀμάλλα, ἡ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή. καὶ ἀμάλλαι, τὰ δράγματα τὰ τοῦ σίτου· ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίσθαι ταῖς χερσὶ τὴν τοῦ σίτου μετὰ τῶν ἀσταχύων καλάμην, i. 'ἀμάλλη vocatur manipulorum sub ulnis compressio atque collectio; ἀμάλλιον vero, funis, quo manipulos spicarum ligabant; ἀμαλλοδετῆρες vero, qui manipulos spicarum collectarum ligabant.' Item, 'ἀμάλλα dicitur multorum manipulorum collectio; et ἀμάλλαι, tritici manipuli. Quod nomen dictum vel ab ἀμᾶσθαι, i. meti, vel ab ἅμα ἀολλίσθαι, [vel, ἠολλίσθαι,] i. collectum esse, quod manibus una cum spicis ipsæ tritici stipulæ, culmique colligantur, et constringantur in unum fascem.' Sic autem messores appellantur, quia frumenta secant, calamos, spicasque frugiferas colligunt, et ex iis mani-

pulos confectos ligant, ut facilius ferantur. Theoc. Idyll. x. 44. σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, 'stringite messores manipulos.'

ἀμᾶν, priore producta, metere. Theoc. Idyll. x. 50. ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ. Pro, ἄρχεσθε δ' ἀμῶντες ἐγειρομένου κορυδαλλοῦ.

ἆμαρ, ἄματος, τὸ, Dor. pro com. sed poetico, ἦμαρ, ἤματος, τὸ, quod ab ἡμέρα deductum, dies. Theoc. Idyll. vi. 4. ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον, 'sedentes astatis meridie talia canebant.' Idyll. vii. 63. τῆνο κατ' ἆμαρ, 'illo die.' Idyll. x. 5. ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῆ, 'in medio diei, [id est, meridie] eris.' Idyll. xi. 69. ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ, 'in dies.' Idyll. xii. 2. οἱ δὲ ποθεῦντες, ἐν ἄματι γηράσκουσιν, 'qui autem amant, in die [unico die] senescunt.' Idyll. xiii. 10. εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο, 'si medius dies [id est, meridies] oriebatur' [id est, meridie, meridianis horis]. 29. νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι, 'austro jam tertium diem spirante.' Idyll. xxiv. 137. ἐπ' ἄματι, pro ἐπ' ἤματι, i. ἡμέρας ἔτι οὔσης, 'in die' [vel de die, dum diei lux adhuc luceret]. Gallice, 'de jour.' Sequitur explicatio, ἄνευ πυρὸς, sine igne, i. sine ignis flamma, sine lucerna, sive sine facibus accensis.

ἀμάσας, Dor. pro com. ἀμήσας, partic. m. g. aor. 1. act. sing. n. ab ἀμάω, ῶ, μ. ἀμήσω, meto. Theoc. Idyll. xi. 73. θαλλὸν ἀμάσας, 'ramos frondentes,' vel, 'frondes metens.'

ἀμβαίνειν, poet. et Dor. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀναβαίνειν, ascendere. Theoc. Idyll. xxiv. 78.

ἀμβάλευ, Æol. et Dor. imperativus aor. 2. medii, pro com. ἀμβαλοῦ, quod κατὰ συγκοπὴν formatum ex ἀναβαλοῦ. Æolice vero accentus in priorem syllabam est retractus. Deducitur ab ἀναβάλλομαι. De quo sic Eustathius: ἀναβάλλεσθαι λέγονται οἱ κιθαρίζοντες, ἀντὶ τοῦ προανακρούεσθαι, ἤτοι προοιμιάζεσθαι, ἢ πνεῦμα συνάγειν, ἢ ἀνάγειν, οἷον, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. Sic et Theoc. Idyll. viii. 71. λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν. Quod et Ovidius in lib. v. τῶν Μεταμορφώσεων, 156. 4. feliciter exprimere videtur, quum de fidibus verba facit, 'Calliope querulas prætentat pollice chordas.' Alias τοῦ ἀναβάλλεσθαι significationes, et apud eundem Eustathium, et apud alios λεξικογράφους vide. Theoc. Idyll. x. 22. μέλος ἀμβάλευ, 'carmen incipe.'

ἀμὲ, Dor. pro com. ἐμὲ, verso ε in α. Theoc. Idyll. xi. 42. ἀλλ' ἀφίκευ τύ ποτ' ἀμὲ, 'quare veni tu ad me.'

ἀμείβεσθαι, com. cum personæ vel rei dativo nullum instrumentum, aut peragendi modum significante. Pindar. Pyth. Ode iv. pag. 70. τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι, γάρυον τοιαῦτα, 'illi quidem alteri alteris respondentes, [i. inter se colloquentes,] dicebant talia.' Theoc. Idyll. xxiii. 13. τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, pro τῇ δὲ χολῇ τὸ πρόσωπον ἠμείβετο, 'bili vero ipsa facies respondebat.' [i. qualis autem erat flavæ bilis color, talis etiam erat ejus faciei color, ut quodammodo color colori similitudine respondere videretur, i. similis esset.]

ἀμείφθην, Dor. pro com. ἠμείφθην, aor. 1. pass. ab ἀμείβομαι. Theoc. Idyll. vii. 27. τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην, 'Huic autem ego respondi.'

ἀμέλγες, Dor. pro com. ἀμέλγεις, ι sublato. Theoc. Idyll. iv. 3. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?'

ἀμέλγειν, τὸ ἀμέργειν, καὶ ἐκπιέζειν, τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ. ἀμολγὸς, οῦ, ὁ· ὁ πρὸς τῷ τέλει τῆς νυκτὸς καιρὸς, καὶ ὁ πρὸς ἑσπέρας, παρὰ τὸ ἀμέλγειν, ἐπεὶ κατ' ἀμφοτέρους τούτους τοὺς καιροὺς ἀμέλγονται τὰ θρέμματα· καὶ ἀμολγεὺς, σκεῦος ποιμενικὸν, ἐν ᾧ ἀμέλγουσι. καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν ἀμολγέα πληροῦν, ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιστέφειν· καὶ ἀμολγοὶ, εἴτε ἀμοργοὶ, ῥήτορες κατὰ σκῶμμα λέγονται οἱ ἀμέργοντες, εἴτε ἀμέλγοντες καὶ ἐκμυζῶντες, καὶ ἐκπιέζοντες τὰ δημόσια. τὸ δὲ ἀμόλγιον, ου, ταὐτὸν τῷ ἀμολγεύς. Observandum autem hoc, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, in quibus (nisi fallor) vitiose scribitur, ἀμολγὴς, έος, ὁ, pro ἀμολγεύς. Ideo quisquis hujus ῥαψολεξίας auctor fuerit, ait sibi magis probari τὸ ἀμολγεύς. Simplex autem verbum est μέλγειν, sive μέργειν (nam ut ipse quoque Eustathius tradit, non constat utrum altero sit prius. Illud vero certum, τὸ α præfixum utrique πλεοναστικῶς) quod idem significat ac ipsum compositum ἀμέλγειν, sive ἀμέργειν. Ab illo μέλγω, more Attico formatur περισπώμενον μελγέω, ῶ. Hinc Latinum, mulgeo, verso priore ε in u. Vel a μέλγω, κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, et inserto u Latino ante λ, factum mulgeo. At a verbo μέργω derivatur præteritum perfectum medium μέμοργα, ας, ε. Unde Germanicum vocabulum *Morgen* videtur formatum, quod mane, vel cras significat, et quo utuntur Germani quum mane alteri alteris bonum matutinum tempus, bonumque diem precantur. Hoc enim tempore apud eos quoque pecus mulgeri solet.

ἀμέργω, μ. ἀμέρξω, poeticum verbum, pro com. ἐκπιέζειν, ἢ τρίβειν, καὶ ἐκπιέζειν, exprimere, vel terere, et exprimere. Proprie autem dicitur (ut quibusdam doctrina

clarissimis viris placet) de oleis, quæ teruntur, et premuntur, ut oleum illinc exprimatur. Unde nomen ἀμοργὴ, quæ Latine dicitur amurca. Est autem amurca olearum tritarum, sive contusarum recrementum: ἀμέργειν etiam accipitur pro καρπολογεῖν, id est, fructus legere. Et γενικῶς pro δρέπειν, καὶ συλλέγειν, id est, decerpere, et colligere. Quod ideo dictum, quia res quæ decerpitur, atque colligitur, ab eo quodammodo premitur, qui eam decerpit, atque colligit. Theoc. Idyll. xxvi. 3. χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα, 'et hæ quidem stringentes hirsutæ quercus sylvestres frondes.' Eustathius tradit ἀμέργειν, et μέργειν idem esse, neque certo constare utrum altero sit prius, ut alterius πρωτότυπον jure dici possit. Consule Magnum Etymologicum, pag. 129. 6. ἐν τῷ ἀπεμόρξατο.

ἅμερος, ω, ὁ, Dorice pro com. ἥμερος, ου, ὁ, lenis, mitis, mansuetus. Theoc. Idyll. xxiii. 3. οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε, 'neque quidquam mansuetum habebat.'

ἁμέτερος, α, ον, Dorice pro com. ἡμέτερος, α, ον, noster, stra, um. Theoc. Idyll. ii. 31. ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν, 'sic ille volvatur ad nostras fores.'

ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis Græcolatinis legitur: sed nullius auctoris auctoritate confirmatur. Communiter θεριστὴς, οῦ, ὁ, dicitur, messor. Theoc. Idyll. vii. 29. ἔν τ' ἀμητήρεσσι, 'et inter messores.'

ἀμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. quidem, sed poet. ὁ μηδεμίαν μηχανὴν ἔχων, qui nullam machinam habet. Metaphorice vero, qui nullam habet difficultatis alicujus expediendæ rationem, consilii inops. Theoc. Idyll. i. 85. ἀμήχανος ἐσσὶ, 'consilii inops es.'

ἁμίθεος, ω, ὁ, Dor. pro com. poet. ἡμίθεος, ου, ὁ, semideus. Theoc. Idyll. xviii. 18. μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς, 'solus inter semideos Saturnium Jovem socerum habebis.' Idyll. xxiv. 130. Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὴς, 'Castori vero nullus similis inter semideos bellator [erat].'

ἁμῖν, Dor. pro com. ἡμῖν, nobis. Theoc. Idyll. v. 106. χ' ἁμῖν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει, 'et nobis est canis amans gregis, qui lupos strangulat.' Idyll. vii. 11. τὸ σᾶμα ἁμῖν τῷ Βρασίλα κατεφαίνετο 'sepulcrum nobis Brasilæ apparebat.' Idyll. viii. 13. ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη; 'quod nobis satis dignum sit?' Idyll. xiii. 1. Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις, 'non nobis amorem solis [peperit Venus].' 3. οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες, 'non nobis primis quæ pulchra [sunt] pulchra videntur esse.' Idyll. xiv. 27. χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως, 'et nobis hoc in aurem olim fuit insusurratum clam ita.'

ἄμμε, Dor. et Æol. pro com. ἡμᾶς, nos. Theoc. Idyll. viii. 25. ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; 'sed quis nos judicabit?' [quis nobis erit judex? quis de nostro certamine cognoscet, judicabit, sententiam feret?] Idyll. x. 38. ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰ, 'profecto messor egregia carmina faciens nos latebat,' i. ignorabam hunc messorem adeo pulcra carmina facere, vel, tam bene canere. Idyll. xv. 75. ἄμμε περιστέλλων 'nos protegens,' [defendens, curans.]

ἄμμες, Æol. pro Dor. ἅμες, et com. ἡμεῖς, nos, in nomin. Theoc. Idyll. v. 67. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων Βωκολιαστάς ἐστι, 'nos enim certamus uter melior carminis bucolici cantor sit.' Idyll. xiv. 20. ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, 'nos quidem clamantes bibebamus.' 48. ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, 'nos vero neque ratione ulla digni [censemur, i. in nullo pretio sumus].' Vel, 'nos vero nec ullo pretio digni [sumus, i. in nullo sumus pretio].' Idyll. xv. 132. ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, 'mane vero nos frequentes ipsum [Adonidis simulacrum,] una cum rore, [i. dum ros adhuc est supra terram,] foras efferemus ad undas in littore spumantes.' Idyll. xvi. 4. ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε, 'nos vero mortales [sumus],' etc.

ἄμμι, dativus pluralis pronominis primæ personæ quæ com. habet ἡμῖν, Dor. ἁμῖν· poet. sæpe metri caussa, ut ι corripiatur, ὀξυτονεῖταί ἡμιν· Æol. vero ἄμμι sequente consonante, et ἄμμιν, sequente vocali, quod tamen non est perpetuum. Sic autem formatur, longum η in α breve mutatur, et ideo μμ geminatur, ut α breve producatur, densus vero spiritus in tenuem sive lenem vertitur. Æoles enim in vocalibus nunquam asperum, at lenem semper notant. Theoc. Idyll. i. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι, 'jam enim dicit, [declarat, prodit, indicat,] omnia sol nobis.' Vide Δεδύκει. Idyll. v. 61. ἀλλὰ τίς ἄμμι, τίς κρινεῖ; 'sed quis nobis, quis [nobis] judicabit?' [i. quis nobis erit nostri certaminis judex?] vel (ut in vulgatis versionibus scribitur), 'quis nos judicabit?'

ἄμμιγα, poet. adverbium, pro com. ἀναμεμιγμένως, q. d. ἐκ τοῦ ἀνάμιγα, unde κατὰ συγκοπὴν τὸ ἄνμιγα, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς μ, ἄμμιγα, mixtim, promiscue, simul, una. Alias ἅμα, et ὁμοῦ dicitur συνωνύμως. Vide Magnum Etymologicum, p. 84. 22. Theoc. in Epig. 252. F. ἄμμιγα θελξεῖ Δάφνις, 'simul mulcebit [ac oblectabit nos] Daphnis.'

ἅμμιν, Dativus pluralis Æolicus, pro Dor. ἁμῖν, et com. ἡμῖν, nobis. Theoc. Idyll. i. 15. οὐ θέμις ἅμμιν συρίσδεν, 'non fas [est] nobis fistula canere.' Idyll. ii. 35. Θέστυλι, ταὶ κύνες ἅμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται, 'Thestyli, canes nobis per urbem latrant.' Idyll. v. 25. ἐξ ἴσου ἅμμιν; τίς τρίχας; 'ex æquo nobis? quis pilos,' etc. Idyll. vii. 2. σὺν καὶ τρίτος ἅμμιν Ἀμύντας, 'et tertius nobiscum Amyntas.' 126. ἅμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, 'nobis vero quies curæ sit.' 135. πολλαὶ δ' ἅμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἴγειροι, 'multæ autem nobis supra caput quatiebantur populi.' 145. Δαψιλέως ἅμμιν ἐκυλίνδετο, 'Abundanter nobis volvebantur.' Idyll. xv. 17. ἦνθε φέρων ἅλας ἅμμιν, 'venit ferens salem nobis,' etc.

ἅμναστος, ω, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. ἄμνηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus nulla fit mentio, ignotus, obscurus, inglorius. Theoc. Idyll. xvi. 42. ἅμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ, καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο, 'inglorii vero, multis et beatis illis [opibus] relictis, Miseros inter mortuos per longa secula jacerent.'

ἀμνεῖος, εία, εῖον, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, agninus, a, um. Theoc. Idyll. xxiv. 61. τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν, 'alterum sub agninam posuit lænam.'

ἀμνὶς, ίδος, ἡ, poet. et Theocriteum nomen diminutivum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis Theocrito quidem tribuitur: sed tamen nullus ex eo locus affertur; agnicula, agna. Theoc. Idyll. v. 3. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; 'Non a fonte celeriter abibitis agnæ?' 139. Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα, 'Donat Morson agnam.' Idem Idyll. viii. 35. βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας, 'pascite ex animo agnas.'

ἀμνὸς, οῦ, ὁ, poeticum; com. tenui, Attice vero notatur aspero spiritu, ut docet Eustath. Pollux lib. vii. 414. 10. et deinceps: αἱ προβάτων ἡλικίαι. τὸν μὲν ἀπὸ γονῆς, εἴποις ἂν μοσχίον, τὸν δὲ ἔτειον ἄρνα, εἴποις ἂν ἀμνὸν, ἢ ἀρνίον. εἶτα ἀρνὸν, ὃς καὶ ἀρὴν παρὰ ποιηταῖς. Id est, 'ovium ætates. Illum quidem [fœtum,] qui recens est natus, vocabis μόσχιον, id est, agnellum. Agnum vero anniculum, qui unum annum habet, vocabis ἀμνὸν vel ἀρνίον. Postea [nominabis] ἀρνὸν, qui et ἀρὴν apud poetas appellatur.' Theoc. Idyll. v. 24. τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, 'saginatum agnum depone.' τοῦ ἀμνοῦ ἐτυμολογίαν his verbis docet Magnum Etymologicum: ἀμνὸς, ὁ ἁπαλὸς, καὶ τρυφερός. ἀμνὶς, καὶ ἀμνὸς, τὰ πρόβατα τὰ μικρά. παρὰ τὸ μένος, μετὰ τοῦ στερητικοῦ, α, ἄμενος, καὶ συγκοπῇ ἀμνός. οἱονεὶ ἀδύναμος. καὶ ὑποκοριστικῶς ἀμνίς. ἢ παρὰ τὸ μνοῦς (ὅπερ σημαίνει τὴν ἐκ γηνετῆς μαλθακὴν αὐτοῦ τρίχα) γίνεται ἀμνὸς, οἱονεὶ ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν. i. 'ἀμνὸς [vocatur agnellus] tener, et delicatus. Ἀμνὶς, et ἀμνὸς, oves parvæ [dicuntur.] A [nomine] τὸ μένος, [robur, vim, et potentiam significante,] cum [particula] privante α [præfixa, formatur] ἄμενος, et per syncopen ἀμνός. quasi [dicas] ἀδύναμος, [impotens, potentiæ, virium, roboris expers,] et per diminutionem ἀμνίς. Vel a [nomine] μνοῦς (quod significat molles pilos, qui una cum ipso [agnello nascente] nascuntur) deducitur ἀμνὸς, q. d. ille, qui tenellis pilis est nudatus.' Idem Idyll. viii. 14. ἰσομάτορα ἀμνὸν, 'æqualem matri agnum.' 15. Οὐ θησῶ πόκα ἀμνὸν, 'non deponam unquam agnum.'

ἀμνοφόρος, ου, ἡ, proprie quidem hoc est ovis agnum in utero ferentis epithetum: sed tamen interdum καταχρηστικῶς, καὶ γενικῶς de quavis animante fœtum in utere ferente dicitur, atque ἀμνὸς, quod agnum significat, pro quolibet fœtu sumitur, ut apud Latinos catuli nomen et leænis tribuitur. Theocritus cervæ fœtum ferenti hoc tribuit. Idyll. xi. 41. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς, Πάσας ἀμνοφόρως, 'nutrio enim tibi undecim cervas, Omnes fœtas.' Alii vertunt, 'undecim hinnulos, omnes fœtos.' Sed hæc ob ambiguitatem nimis obscura sunt. Quare præstat alteram interpretationem sequi. Quidam tamen (inter quos est et Is. Cas. Theoc. Lect. pag. 97. et 98.) putant apud Theocritum legendum μαννοφόρως, id est, maculis quibusdam tanquam torquibus distinctos, et ornatos hinnulos. Et νεβρὼς, pro νεβροὺς, propria significatione sumptum interpretantur. Vide vulgata Lex. in μανιάκης, et μάννος, unde compositum μαννοφόρος, quod nunc tribuitur hinnulis pelles variis maculis, tanquam torquibus quibusdam, et ornamentis distinctas, ac ornatas habentibus, quæ conjectura mihi quoque probatur. Consule nostros comment. in hunc locum. Item Græca Scholia.

ἀμνοφόρως, Doric. pro ἀμνοφόρους. Theoc. Idyll. xi. 41.

ἀμοιβαδὶς, poeticum, pro quo et ἀμοιβαδὸν, et ἀμοιβαίως alias dicitur, vicissim, per vices, alternatim, alternis vicibus. Theoc. Idyll. i. 34. ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος, 'vicissim aliunde alius.'

ἀμολγεὺς, έος, ὁ, poeticum vocabulum, de quo sic Eustathius, ἀμολγεὺς, σκεῦος ποιμενικὸν, ἐν ᾧ ἀμέλγουσι. καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν ἀμολγέα πληροῦν, ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιστέφειν. id est, ἀμολγεὺς [est] vas

pastorale, in quo [pastores] mulgent, [et lac ex pecoris uberibus expressum excipiunt, quod Latine mulctra, mulctrum, et mulctrale nominatur. Virg. lib. iii. Georg. 309. ' Quam magis exhausto spumaverit ubere mulctra, Læta magis pressis manabunt flumina mammis.' Idem Ecl. iii. 30. ' Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus.' Horat. Epod. Ode xvi. 466. 8. ' Illic injussæ veniunt ad mulctra capellæ.' Virg. lib. iii. Georg. 73. 18. ' More patrum nivea implebunt mulctralia vaccæ.] Theoc. Idyll. viii. 87. Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. ' Quæ supra caput, [id est ad summum usque, ad summa usque labra] semper mulctram implet.' Vide ὑπὲρ κεφαλᾶς πληροῦν. Ἀμολγεὺς vero formatum ab ἀμέλγω, de quo suo loco. Hujus verbi perfectum medium est ἤμολγα, neglecto augmento, ἄμολγα, hinc ἀμολγεὺς, ἀμόλγιον, idem.

ἀμόλγιον, ου, τὸ, poet. atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Idem ac ἀμολγεὺς, έος, ὁ. De quo suo loco. Vide Mulctra, æ. Theoc. Idyll. xxv. 106. ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρὸν, ' alius mulctram tenebat, alius addensabat pinguem caseum.'

ἁμὸς, ἁμὰ, ἁμὸν, Dor. pro poet. ἡμὸς, ἡμὴ, ἡμόν. Quod pro com. ἡμέτερος, ρα, ρον, noster, stra, strum. Theoc. Idyll. v. 108. ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμὸν, ' locustæ, quæ sepem transilitis nostram.'

ἆμος, Dor. et Æol. pro com. sed poetico ἦμος, quod (ut docet Eustathius) tenui spiritu notatur. ἡνίκα, ὅταν, quum, quando. Theoc. Idyll. iv. 61. ἆμος ἐνάργει, ' quum operabatur' [quum opus Venereum faciebat.] In ipso Venereo opere. In ipso facto. Sic et Galli, ' Lorsqu'il besognoit.' ' Sur le fait.']. Idyll. xiii. 25. ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ' quum autem oriuntur Pleiades.' Idyll. xxiv. 11. ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος, ' quum vero media nocte ursa vertitur ad occasum.'

ἀμπαύεσθαι, Dor. et poet. κατὰ συγκοπὴν formatum, pro com. ἀναπαύεσθαι, quiescere. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ' tunc defessus quiescit.'

ἀμπεδίον, poet. et Dor. κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τῶν ἀνὰ πεδίον, et duæ voces in unam coaluerunt; ν vero mutatum in μ obsequens π; idque ex Grammaticorum præceptis: in campo. Theoc. Idyll. xvi. 38. ἀμπεδίον Κρανώνιον, ' in campo Cranonio.' 92. ἀμπεδίον βλήχοιντο, ' in campo balent.'

ἀμπέλαγος, poet. pro com. ἀνὰ πέλαγος, unde κατὰ συγκοπὴν hoc est formatum. Theoc. Idyll. xxii. 20. γαλάνα ἀμπέλαγος, ' tranquillitas per mare.'

ἀμπελεὼν, ῶνος, ὁ, poet. pro com. ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ. ἀμπελόφυτος γῆ, ' vitibus consitus ager.' Varroni vitiarium: aliis, vinetum. Communiter vinea vocatur. Hocdum ἀμπελεὼν formatum ex com. ἀμπελὼν, τοῦ ε ἐπενθέσει, μέτρου χάριν. Theoc. Idyll. xxv. 157. δι' ἀμπελεῶνος, ' per vinetum' [vel, per vineam]. In vulgatis Græcolatinis Lexicis ἀμπελὼν fœmineo genere notatur: at est masculei. Matthæus cap. xx. 1. τὸν ἀμπελῶνα. Item 2. 3. 7. et 8. τοῦ ἀμπελῶνος. cap. 21. 28. ἐν τῷ ἀμπελῶνι. 33. ter pronomen masc. g. ponitur. 40. τοῦ ἀμπελῶνος. 41. τὸν ἀμπελῶνα. Hinc patet in vulg. Græcolat. Lex. in generis notatione peccatum. Quid autem sit ἄμπελος [id est vitis, unde nomen ἀμπελεὼν] Magnum Etymologicum, pag. 86. 37. his verbis declarat: ἄμπελος, παρὰ τὸ ἀνάπηλός τις οὖσα, ἢ μὴ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. ἢ παρὰ τὸ πάλλειν, καὶ σείειν ἡμᾶς [οἶνον ἀμέτρως] πίνοντας. At ego crediderim potius ἄμπελον οἱονεὶ ἔμπηλον esse dictam, διὰ τὸ ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλὸν, τουτέστι τὸν οἶνον ἔχειν. Vitis enim καὶ δυνάμει, καὶ ἐνεργείᾳ, sed stato tempore, uvam, vinumque inde confici solitum, in se continet. Vide Aristophanem in Pluto, p. 23. annot. 3. in Καπηλίς. Vide et Πηλὸς in Magno Etymologic. pag. 670. et Κάπηλος, pag. 490. Consule et Suidam in Καπηλίς. At Ovidius Fastorum lib. iii. cum com. pag. 187. a quodam Ampelo puero, quem Bacchus amabat, ἄμπελον appellatam tradit. Hæc sunt poetæ verba, ' Ampelon intonsum Satyro, Nymphaque creatum, Fertur in Ismariis Bacchus amasse jugis. Tradidit huic vitem pendentem e frondibus ulmi, Quæ nunc de pueri nomine nomen habet.' ' Comment. Quæ nunc: Quæ vitis nunc habet nomen de nomine pueri.' Nam vitis Græce vocatur ἄμπελος et ἀμπελὼν, vinea.

ἀμπέλος, τὰς, Dor. pro com. ἀμπέλους; sublato υ metri caussa. Theoc. Idyll. v. 109. μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος. ἐντὶ γὰρ ἆβαι, ' ne meas vites lædatis. sunt enim teneræ.' Vide ἆβαι.

ἀμπέχονον, ου, τὸ, quid, et unde dictum, vide Τὠμπέχονον. Theoc. Idyll. xv. 21.

ἄμπυξ, ἄμπυκος, ὁ, vel ἡ, reticulum muliebre, capitis ornamentum. Theoc. Idyll. i. 33. ἀσκητὰ πέπλῳ τε, καὶ ἄμπυκι, ' ornata peploque, et reticulo.' Varias hujus nominis significationes et ἐτυμολογίαν in vulgatis Lexicis vide.

ἀμύκλαι, ῶν, αἱ, Laconici calceamenti genus, quod Julius Pollux, lib. vii. cap. 22. columna 388. lin. 11. ἀμικλαΐδας vocat,

et ab Amyclis urbe Laconica sic appellatas tradit. Suidas vero ait ἀμύκλας fuisse quoddam ornamentum, quod Empedocles in pedibus gestabat, et æreas fuisse dicit has ἀμύκλας. Quas alii quidem æreos calceos, alii vero crepidas æreas vertunt. Theoc. Idyll. x. 35. καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας, 'et novos [habens] in ambobus [pedibus] calceos amyclæos.'

ἀμυκλαΐσδειν, Dor. pro com. ἀμυκλαΐζειν, Amyclaice, id est, Laconice loqui. Amyclæa, id est, Laconica lingua loqui. Amyclæ enim erat urbs agri Laconici. Theoc. Idyll. xii. 13. χ' ὠ 'μυκλαΐσδων, pro κε ὁ ἀμυκλαΐζων, ille, 'qui Amyclæa lingua loquitur.' 'Qui Laconice loquitur.' Hoc verbum in vulgatis Lexicis non legitur.

ἀμυχμὸς, οῦ, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Idem valet ac ἀμυχὴ, ῆς, ἡ. Quod in iis legitur, laceratio, vulnus. Utrumque derivatum ab ἀμύσσω, μ. ξω, π. ἤμυχα, unde ἀμυχὴ et ἀμυχμός· π. ἤμυγμαι, unde ἄμυγμα, et ἀμυγμὸς, idem. 'Αμύσσειν vero, pungere, laniare, lacerare. Dictum quasi αἱμύσσειν, cruentare, sanguine tingere, fœdare. Quod accidit iis, quorum corpus pungitur ac laceratur. Sublato ι, tenui notatur. Eustathius ait proprie de carnibus dici. Theoc. Idyll. xxiv. 124. ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν, 'ensiumque sustinere vulnera.' Verbum ἀμύσσειν habes Idyll. xxvii. 18. χεῖλος ἀμύξω, 'labrum laniabo.'

ἀμφαίνειν, poet. κατὰ συγκοπὴν, pro com. ἀναφαίνειν, ostendere. Theoc. Idyll. xxiv. 12. ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον, 'ille vero ostendit latum humerum.'

ἀμφιδέρχθης, 2. pers. singul. aor. 1. pass. neglecto syllabico augmento, pro ἀμφιεδέρχθης, ab ἀμφιδέρκομαι, μ. ἀμφιδέρξομαι, etc. circumspicio. Simmias Rhodius in Securi: Τρίσμακαρ, ὃν σὺ θυμῷ ἵλαος ἀμφιδέρχθης. Τὸν ὄλβος ἀεὶ πνέει, 'ter beatus [est], quem tu animo propitia circumspexeris. Hunc felicitas semper spirat,' vel, circumspirat, ut sit simplex pro composito περιπνέει, vel ἀμφιπνέει. Sensus, huic felicitas semper aspirat, eumque suo flatu semper fovet. Vel est ὑπαλλαγὴ, ἀντὶ τοῦ, οὗτος ὄλβον ἀεὶ πνέει, 'hic felicitatem semper spirat, semper est felix, adeo ut felicitatem undique spirans redoleat.' Simile quiddam apud Horatium legitur Carminum lib. iv. Ode 3. 'Quem tu Melpomene semel Nascentem placido lumine videris,' &c.

ἀμφιδοκεύειν, poet. pro com. ἐπιτηρεῖν, observare capiendi caussa. Vide simplex δοκεύειν in vulgatis Lexicis. Bion. Idyll. ii. 6. Vide Μετάλμενος.

ἀμφίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. Epithetum domus, quæ utrinque, id est, et ab anteriore et posteriore parte, januam et fores habet, sive quæ anticas et posticas fores habet. At ἀμφίθυρος θύρα, 'janua geminas habens fores.' Gallice, 'huis, ou porte a deux battans.' Apud Theoc. vero Idyll. xiv. 42. ἀμφίθυρος, καὶ δικλὶς eodem loco συνωνύμως, subaudito tamen substantivo nomine θύρα, poni videntur. Vel neutro genere sumendum ἀμφίθυρον pro simplici θύρα. Quid autem hoc sibi velit, statim subjicitur, καὶ δικλίς. Quare τὸ δικλὶς præcedentis vocis quandam interpretationem habebit. 'Αμφίθυρον, καὶ δικλὶς, ἐν διὰ δυοῖν, ἀντὶ τῶν ἁπλῶν, ἀμφίθυρος θύρα· τί δὲ τοῦτο; δικλὶς θύρα· ταυτολογία. Quod ab Eustathio confirmatur, quum dicit, Δικλίδες θύραι, αἱ δίθυροι, καὶ διχόθεν κλειόμεναι, ἀπὸ τοῦ κλεὶς, ἢ κλείω, ἀποβολῇ τοῦ ε. Ovid. ii. Metam. 15. 'argenti bifores radiabant limine valvæ.' Theoc. Idyll. et ver. supra scripto, ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου, καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον, 'recta per biforem januam, et [per fores] bifores, quo pedes [ipsam] ducebant.' Vel, 'recta per januam, et bifores,' pro, per bifores fores; vel, 'recta per portam, geminasque fores, quo pedes [eam] ducebant.'

ἀμφίκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. ὁ ἀμφοτέρωθεν, ἢ πάντοθεν κλυστὸς, καὶ κλυζόμενος. Epithetum loci, qui vel utrinque tantum, vel etiam undique aquis alluitur. Circumfluus [Pro quo συνωνύμως dicitur et ἀμφίῤῥυτος, et ἀμφίρυτος. Pindarus Isthm. Ode i. 152. P.]. In Ara Simmiæ, 15. ἐν ἀμφικλύστῳ, vertitur, 'in insula.' Quamobrem hoc substantive sumetur, si vulgatam interpretationem sequamur. Sed longe probabilius, si dicas nomen substantivum νήσῳ, jam subaudiri; id est, 'in circumflua [insula].' Lemnum autem intellige, de qua ibi verba fiunt. Vide ἐπίθετα ἀντὶ τῶν ὑπαρκτικῶν.

ἀμφιμάτριος, ω, ὁ καὶ ἁ, Doric. pro com. poet. ἀμφιμήτριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ ἀμφὶ τῇ μήτρᾳ, ὁ ἐν τῇ μήτρᾳ ὢν, 'qui est in matrice, sive utero.' In Ovo Simmiæ Rhodii pag. 388. F. Λίγεια μὲν κ' ἀμφιμάτριος ὠδὶς ἁγνᾶς ἀηδόνος, 'Canorus quidem vel in utero partus castæ lusciniæ.'

ἀμφίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in Ovo Simmiæ Rhodii legitur, et ab Interprete Latino vertitur, undique peltis densus. p. 388. κατὰ ῥύθμιον ἴχνος τιθήνας καὶ τᾶν ὁμοθύμων ἀμφίπαλτον, αἶψ' οὐδ' ἂν θῇς ἐν κόλποις, δεξαμένα πυκνότητα. Lat. Interp. 'juxta concinnum vestigium matris, et sociarum undique peltis denso, facile ne posueris in gremio, admisso comitatu.' Hic τιθήναν Δωρικῶς τὴν κοινῶς τιθήνην, καὶ τροφὸν, ipsam matrem vocat, quæ liberorum suorum est nutrix. ἀμφί-

παλτον vero πυκνότητα, frequentem comitatum, qui peltis undique cingit aliquem. Quam interpretationem si quis admittat, dicet Δωρικῶς τὸ ε εἰς α mutatum, pro communi ἀμφίπελτον. πέλτη enim, non autem πάλτη, dicitur id scuti genus, quod et Latine pelta, Græca voce servata, nominatur. Unde Virgil. Æneid. lib. i. 127. 'Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis Penthesilea furens.' Consule Eustath. et Magnum Etymol. Sed fortasse longe simplicius atque commodius fuerit si τᾶν ὁμοθύμων ἀμφίπαλτον πυκνότητα nunc appellari dicas τὸν πυκνὸν, καὶ πολὺν χορὸν τῶν ὁμοφρόνων ἀκολούθων τὸν ἀμφὶ τὴν Ἄρτεμιν παλλόμενον, καὶ ἁλλόμενον; id est, 'densum, et multum, magnumque chorum concordium sociarum, qui circa Dianam vibrabatur, et saltabat,' aut 'saltantium instar concitato motu ferebatur circa Dianæ latus.' Quod a Poeta Æneid. lib. i. pag. 127. carminibus elegantissimis describitur: 'Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi Exercet Diana choros: quam mille secutæ Hinc atque illinc glomerantur Oreades. Illa pharetram Fert humero, gradiensque Deas supereminet omnes.'

ἀμφιπολέω, ῶ, poeticum, circumeo, circumversor, lustro, pererro, perlustro. Theoc. Idyll. i. 124. εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, 'sive tu obambulas magnum Mænalum,' vel pererras, vel perlustras. Hoc verbum in vulgatis Græcolatinis Lexicis scriptum quidem legitur, sed nullius auctoritate confirmatur. Vide ἀμφίπολος, et simplex πολέω, ῶ, apud Eustathium.

ἀμφοτέρως, Dor. pro com. ἀμφοτέρους. Theoc. Idyll. xi. 70. πόδας ἀμφοτέρως μευ, 'pedes ambos meos.'

ἀμφώης, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἀμφῶες. Nomen, quod in vulgatis quidem Lexicis extat, sed nullius auctoritate confirmatur. Duas aures, vel ansas habens. Utrinque auritum, vel ansatum. Epithetum est vasis, geminas ansas habentis. Theoc. Idyll. i. 28. κισσύβιον ἀμφῶες appellat poculum ex hedera factum, et geminas ansas habens. Vide Suidam in voce ἀμφῶες. Pro eodem unico vocabulo συνωνύμως dicitur ἄμφωτις. Eustath. ἄμφωτις ξύλινον ποτήριον χρήσιμον τοῖς ἀμέλγουσιν, ὅτι παρὰ τὸ ἄμφωτον εἶναι, οὕτω λέγεται. Idem ἀμφώτιδες ἐλέγοντο, ἃς περὶ τὰ ὦτα εἶχον οἱ παλαισταὶ, καὶ εἶδος ἐκπώματος ὁμωνύμως.

ἀμῶν, Dor. pro com. ἡμῶν, nostri, vel nostrum. Genit. plur. pronominis ἐγώ. Theoc. Idyll. ii. 158. ἁμῶν δὲ λέλασται; 'nostri vero oblitus est?' et Idyll. viii. 25. τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν; 'quis auditor erit nostrum?' Idyll. xv. 94. ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη, 'qui nobis imperet.' Vide καρτερὸν εἶναι.

αν, et ᾶν Dorica terminatio genitivi pluralis nominum, tam adjectivorum, quam substantivorum, in ων, vel ῶν communiter desinentium. Hoc autem in variis declinationibus, mutato ω in α. Vide α Dorice, pro communi ω, ubi declinationes ordine describuntur, et exemplis illustrantur. Theoc. Idyll. i. 12. τᾶν Νυμφᾶν, pro τῶν Νυμφῶν. Idem eod. Idyll. 22. τᾶν Κρανιάδαν, pro τῶν Κρηνιάδων. 140. Μοιρᾶν, pro Μοιρῶν. 150. ὡρᾶν, pro ὡρῶν. Idyll. v. 148. et Idyll. viii. 49. τᾶν αἰγᾶν, pro τῶν αἰγῶν, a recto αἶγες. Idyll. vii. 37. Μουσᾶν, pro Μουσῶν. 84. μελισσᾶν, pro μελισσῶν. Idyll. x. 14. θυρᾶν, pro θυρῶν. Idyll. xiii. 18. πασᾶν, pro πασῶν. 22. κυανεᾶν, pro κυανεῶν. Idyll. xviii. 4. λακαινᾶν, pro λακαινῶν.

αν terminatio Bœotica tertiæ personæ plur. perfecti act. communiter in ασι desinentis. Ut τέτυφαν, pro τετύφασι: πέφρικαν, pro πεφρίκασι. Canin. 192. Vide ἔγνωκαν.

ἂν, Æol. Dor. et poet. κατ' ἀποκοπὴν, pro ἀνὰ, in, circa. Theoc. Idyll. xxv. 15. Μηνίου ἂν μέγα τῖφος, 'Menii circa ampla loca palustria,' vel, 'Menii circa magnam paludem.' Apud Apollonium Rhodium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. i. pag. 7. v. 127. unica voce legitur ἀμμέγα. Vide Τῖφος.

ἀνὰ, præpositio Dorice, et poetice, cum accusativo pro communi κατὰ, in, per. Theoc. Idyll. i. 48. ἀν' ὄρχως, pro ἀν' ὄρχους, 'per vitium ordines.' 83. Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, 'Omnem per fontem,' vel, 'Omnes per fontes.' 115. ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι, 'o in montibus lustra habentes ursi.' 116. ἀν' ὕλαν, 'in sylva,' ἀνὰ δρυμώς, 'in lucis.' Et Idyll. ii. 13. ἀνὰ τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα, 'perque sepulchra, et atrum sanguinem.' 35. ἀνὰ πτόλιν, 'per urbem.' 49. ἀν' ὤρεα, 'per montes.'

ἄναβος, ω, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. ἄνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, impubes, vel impubis, is, impuber, impuberis, qui ad pubertatem nondum pervenit. Theoc. Idyll. v. 87. καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει, 'et impubem in floribus puerum inquinat.' Idyll. viii. 3. ἄμφω ἀνάβω, 'ambo impuberes.'

ἀνάθρεμμα, τος, τὸ, poet. nomen, quod idem valet ac τὸ θρέμμα, τος. Sed hoc quidem in vulgatis Lexicis reperitur, illud vero nequaquam. Alumnus. Theoc. Idyll. xxiii. 19. ἀνάθρεμμα λεαίνας, '[o] alumne leænæ.'

ἀνάκοος, ω, ὁ, Dor. pro com. poet. ἀνήκοος, ου, ὁ. Proprie sic vocatur qui aliquid non audivit, ac proinde non percepit, nec

didicit: μετωνυμικῶς accipitur pro imperito, et rerum ignaro. Interdum pro eo, de quo nihil auditur, et cujus nomen est ignotum ac obscurum. Moschus Idyll. iii. 104. ὁππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν, ἀτέρμονα, νήγρετον ὕπνον, 'ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terra concava Dormimus valde longum, infinitum, inexcitabilem somnum.' Possumus tamen commode, nunc saltem, ἀνάκοοι vertere, sine auditu, id est, sensus omnis expertes. Nam mortuorum corpora nihil audiunt, omnique sensu carent. Catullus autem Epig. iii. ad Lesbiam scribens, huc videtur allusisse, quum ita canit, 'Soles occidere, et redire possunt: Nobis quum semel occidit brevis lux, Nox est perpetua una dormienda.' Virgilius vero Æn. lib. x. pag. 380. idem his verbis feliciter expressit, 'Olli dura quies oculos, et ferreus urget Somnus, in æternam clauduntur lumina noctem.' Hic τὸ θάνωμες Dorice positum pro com. θάνωμεν, quod est aor. 2. act. a θνήσκω, et εὕδομες, pro εὕδομεν, ab εὕδω.

ἀνάλιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, nomen Theocriteum, et poeticum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur: sed pro eo communiter formatum ἀνήλιπος, ου. Legitur, et vertitur ἀνυπόδητος, discalceatus, sine calceis, non calceatus. Componitur ex α privante particula, et nomine ἦλιψ, ἤλιπος, calceus; suavitatis vero causa τὸ ν insertum: ἦλιψ autem significat ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα· calceus enim pedem involvit, suaque materia circumvoluta tegit. Suidas: ἀνήλιπος, ὁ ἀνυπόδητος. Magnum Etymologicum consule in voce ἀνήλιπος, ubi docetur et sine α νήλιπος dici, quasi ἀνήλιφός τις ὤν, &c. Idem in voce Νήλιπος. Νήλιπος, ὁ ἀνυπόδητος, κατὰ στέρησιν τοῦ νη. καὶ νήλιποι, ἀνυπόδητοι. συνήρηται ἀπὸ τοῦ νηλίποδος. Soph. in Œdipo Colonæo 283. κατ' ἀγρίαν ὕλην ἄσιτος, νηλίπους τ' ἀλωμένη. Schol. Græcus: νηλίπους, ἀνυπόδητος. Vide ἦλιψ in vulgatis Græcolatinis Lexicis, ubi nec vocis hujus certum genus indicatur, nec ullius auctoris ullum exemplum affertur, quod calcei significationem confirmet. Quare Magnum Etymolog. et Soph. Scholiasten sequi præstat, quorum sententia probabilior videtur. Theoc. Idyll. iv. 56. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε, 'In montem quum vadis, ne discalceatus, [vel, sine calceis] vade, Batte.'

ἀναμετρήσασθαι λόχον, poeticum loquendi genus, pro quo συνωνύμως dicitur ἵζειν λόχον, disponere insidias, insidias locare, collocare, struere, facere, moliri. Qui enim aliquos in aliquo loco collocant, ad aliquem insidiis excipiendum, ii locum ipsum, in quo milites collocantur, quodammodo metiri videntur. Theoc. Idyll. xxiv. 125. Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι, 'instruereque aciem, insidiasque disponere.'

ἀνάνυτα, Dor. pro com. ἀνήνυτα, hocque pro ἀνηνύτως· ἤγουν ἀνωφελῶς· imperfecta, inutilia, pro inutiliter, irrito conatu, frustra. Compositum vocabulum ex α privante particula, et verbo ἀνύτω, quod ab ἀνύω, quod ab ἄνω deducitur: perficio, conficio. In compositione, suavitatis gratia ν inseritur, ne geminum α concurrat, et α in η mutatur communiter, quod in α postea Dorice convertitur. Theoc. Idyll. xv. 87. ἀνήνυτα κωτίλλοισαι, 'inutiliter [inaniter] garrientes.'

Ἀνάπω, Doric. pro com. Ἀνάπου, a recto Ἄναπος, quod est Siculi fluvii nomen. Theoc. Idyll. i. 12. Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω, 'Non enim tunc fluvii magnum fluxum habebatis Anapi.' Idyll. vii. 151. τόν ποκ' Ἀνάπω, pro τόν ποτ' ἐπὶ Ἀνάπου, τουτέστι παρὰ τῷ Ἀνάπῳ, id est, ad Anapum.

ἀνάριστος, ου, ὁ, com. ὁ ἄνευ ἀρίστου ὤν, ὁ μήπω ἀριστήσας, qui est sine prandio, qui nondum est pransus, impransus. Theoc. Idyll. xv. 147. ἀνάριστος Διοκλείδας, 'impransus [est] Dioclides.'

ἀναῤῥῆξαι νεῖκος, poeticum loquendi genus, q. d. rumpere contentionem, vel prælium, pro, per contentionem ad prælium prorumpere. Qua de re plurib. in nostris in Theocritum commentariis. Theoc. Idyll. xxii. 172. Νεῖκος ἀναῤῥήξαντες ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι, 'prælium committentes anceps, odia dirimere,' vel, 'commisso ancipiti prælio odiosas controversias dirimere.'

ἀνάρσιος, poeticum, inimicus, infensus, hostis, inhumanus, crudelis. Componitur autem ex α particula privante, et verbo ἄρω, μ. ἀρῶ communiter, Æolice ἄρσω, ἀόρ. α. com. ἦρα, Æol. ἦρσα, π. ἦρκα, π. π. ἦρμαι, ἦρσαι, ἦρται. unde verbalia, de quibus vulgata Græcolatina Lexica. ἄρω vero, apto, adapto, concinno. Suavitatis autem caussa, ne geminum α concurrat insuavius, ν insertum. Theoc. Idyll. ii. 6. Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος, 'Neque fores pulsavit crudelis.' Ἀνάρσιος Ӿ θυμαρὴς, et θυμήρης. ὁ τῷ θυμῷ, τουτέστι ψυχῇ ἀραρὼς, καὶ ἀρέσκων, id est, qui animo est aptus, placens, jucundus, gratus, amicus. Idem Theoc. Idyll. xvii. 101. Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν, 'Armatus in armenta Ægyptia [fecit impetum] inimicus [hostis, hostili animo].'

ἀνάσσατος, ω, ὁ καὶ ἡ, Dor. pro com. ἀνήσσητος, ἤγουν ἀνίκητος, invictus, non victus. Compositum est ex α privativa particula, et nomine verbali ἡσσητὸς, ἡ, ὸν,

victus, a, um. Quod ab ἡσσάω, ῶ, formatur, id est, clade afficio, vinco, supero. Hoc ab ἧσσα, sive ἧττα, ης, ἡ, clades, quam quis accipit, aut aliis infert: calamitas, prælium adversum, victoria, tam activa, quam passiva. Nam et illam significat, qua vincimus hostem, et illam, qua vincimur ab hoste. Sed propter compositionem accentus priorem sedem mutat, et in alteram migrat. Suavitatis vero caussa, ne geminum α concurrat, insertum est ν. Theoc. Idyll. vi. 46. Νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο, 'Neuter tamen [alterum] vicit: sed invicti fuerunt [ambo].'

ἀνάσσεσθαι τινὶ, poetic. locutio, pro ἀνάσσεσθαι, καὶ ἄρχεσθαι ὑπό τινος, ab aliquo regi, alicujus imperio parere, in alicujus ditione, ac potestate esse. Theoc. Idyll. xvii. 92. Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ, 'Et fluvii resonantes imperio Ptolemæi parent.'

ἀνάϋσαν, Dorice pro communi, sed poetico, ἀνήϋσαν, acclamarunt, exclamarunt, clamorem sustulerunt. Est autem aor. 1. act. 3. person. plur. ab ἀναΰω, μ. ἀναΰσω, ἀόρ. α. com. ἀνήϋσα, Dorice vero non neglecto augmento temporali, sed verso η in α longum, ἀνάϋσα. Componitur ex præpos. ἀνὰ, et verbo poetico ἀΰω, quod κατὰ διάλυσιν ἐκ τοῦ αὔω, τὸ φωνῶ, formatum. Varias τοῦ αΰειν significationes apud Eustathium vide. ἀναΰω idem ac ἀναβοῶ. Theoc. Idyll. iv. 37. Μακρὸν ἀνάϋσαν, 'magnum clamorem sustulerunt,' vel, 'eminus acclamarunt.' Ut τὸ μακρὸν sumatur ἀντὶ τοῦ μακρόθεν, ἤγουν πόῤῥωθεν. Ideo alter Lat. interpres vertit, 'procul acclamarunt.'

ἀναΰξας, in vulgatis Græcolatin. Lex. scribitur, ἀναύξας, erumpens, festinans. Mendum, pro ἀναΐξας. Sed nullus locus notatur. Videtur tamen ille intelligi, qui in Ara Simmiæ, vs. 12. legitur, ἄϊξεν ἀναΰξας. Sed hæc scriptura mendo caret. Nam τὸ ἄϊξεν Dorice dictum, pro communi ἤϊξεν, exiliit, ab ἀΐσσω, μ. ξω. Illud vero ἀναΰξας est participium aor. 1. act. ab ἀναΰω, quod compositum ex præposit. ἀνὰ (quæ in compositis interdum ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄνω, ut ἀναβοῶ, clamorem in altum tollo, pro quo apud poetas (ut hic) συνωνύμως dicitur ἀναΰω) et verbo poet. αὔω, καὶ διαλύσει ἀΰω, μ. κοινῶς μὲν, ἀΰσω, Δωρικῶς δὲ, ἀΰξω, ἀόρ. α. ἤϋξα, καὶ Δωρικῶς ἄϋξα, ας, &c. Vide ξ pro σ in futuris Doricis.

ἀναφυσῶ, ἀντὶ τοῦ ἀναφυσήσω, κατὰ χρόνου ἐναλλαγήν. Theoc. Idyll. xii. 24. Vide ψεύδεα ῥινός.

ἀνγνοίη, poet. et Dor. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀναγνοίη formatum. Est autem aor. 2. act. ab ἀναγινώσκω, de quo Grammatici in verbo γινώσκω, sive γιγνώσκω. Leg. Theoc. Idyll. xviii. 48.

ἄνδηρα, ων, τὰ, Doricum vocabulum, pro communi ἄνθη, flores; unde etiam nomen hoc θ in δ mutato deductum videtur, quasi dicas ἄνθηρα. Ut autem discrimen statueretur inter adjectivum ἀνθηρὰ, (id est, florida, quod in numero plurali neutrius generis sæpe legitur,) et nomen substantivum, quod flores significat, hoc quidem προπαροξυτονεῖται, illud vero ὀξυτονεῖται. Cæteras τῶν ἀνδήρων significationes apud Eustathium, Suidam, Jul. Pollucem, et Magnum Etymologicum vide. Theoc. Idyll. v. 93. Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει, 'Cum rosis, quarum flores apud sepes nascuntur.'

ἀνδρεῖος, ου, ὁ, poet. pro com. ἀνδρεῖος, unde ἀνδρεῖος διαλύσει formatum. Theoc. Idyll. xxviii. 10. ἀνδρεΐοις πέπλοις, pro ἀνδρείοις πέπλοις, 'virilibus vestibus' [apta, congrua, convenientia, vel ad viriles vestes spectantia, sive pertinentia].

ἀνδρίον, ου, τὸ, commun. homuncio, parvus homo, parvus vir. Theoc. Idyll. v. 40. ὦ φθονερὸν τὺ, καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως; 'o invide tu, et turpis homuncio nullius usus?'

ἀνδριστὶ, poet. vocabulum pro commun. ἀνδρῶν δίκην, ἢ ἀνδρῶν τρόπον, virorum more. Vulgata Græcolatina Lexica vertunt, viriliter, et Aristophani tribuunt, nullum tamen locum citant. Quamobrem idem hoc valeret ac τὸ ἀνδρείως, quod commune. Theoc. Idyll. xviii. 23. Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς, 'Unctis virorum more apud Eurotæ lavacra.'

ἀνδροβρὼς, ῶτος, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat, qui viros vorat. Epithetum viri bellicosi, qui suis armis, telisque viros interficit, et quodammodo vorat, dum eos ex hominum conspectu tollit. Pro eodem dicitur a poetis ἀνδροβόρος, ου, ὁ. Illud quidem παρὰ τὸ ἄνδρας βρώσκειν, καὶ κατεσθίειν. Hoc vero παρὰ τὸ ἄνδρας βορὰν, unde Lat. vorare. In Ara Simmiæ, 17.

ἀνδροθέα 'Αθάνα, in Simmiæ Rhodii Securi Δωρικῶς, καὶ ποιητικῶς, ἡ ἀλκιμωτάτη 'Αθήνη, fortissima Minerva, vocatur, pag. 416. 1.

ἀνεγρόμενος, η, ον, Poet. κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀνεγειρόμενος, η, ον, excitatus, expergefactus, surgens, qui surrexit. Theoc. Idyll. xxvii. 68. χ' ἡ μὲν ἀνεγρομένη, 'et illa quidem excitata.' Vel, 'et illa quidem surgens' [vel, 'cum surrexisset'].

ἀνεῖσαι, particip. aor. 2. act. f. g. ab ἀνίημι, μ. ἀνήσω, ἀόρ. α. ἀνῆκα, ἀόρ. β. ἀνῆν, ἀνῆς, ἀνῆ, inusitatius, infinit. ἀνεῖναι, usitatum; participia, ἀνεὶς, ἀνεῖσα, ἀνέν.

Consule Grammaticos, et vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xv. 134. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι, ' ad talos veste demissa.'

ἀνέκραγον, ες, ε, poet. Est autem aor. 2. act. ab ἀνακράζω, μ. ξω, vociferor, exclamo. Theoc. Idyll. xxvi. 12. ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα, ' exclamavit horribiliter [ipsum] conspicata.'

ἀνέλπιστος, ὁ καὶ ἡ, comm. desperatus, is de quo nulla spes amplius superest, expers omnis spei. Theoc. Idyll. iv. 42. ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες, ' spes [sunt] in vivis, desperati vero [sunt] mortui.'

ἀνενείκατο, poet. 3. person. singul. aor. 1. med. ab ἀνενείκω poet. inusitato, pro com. ἀναφέρω. De quo Grammatici. Theoc. Idyll. xxiii. 18. ἀνενείκατο φωνὰν, ' emisit vocem.' Metri vero caussa neglectum est augmentum temporale, pro ἀνηνείκατο.

ἀνέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ ἄνευ ἐξόδου. Proprie dicitur de loco, qui nullum habet exitum, unde non possumus exire. Theoc. Idyll. xii. 19. ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα, ' exitu carentem apud Acherontem,' id est, unde redire non datur ad superos. Sic et Catullus de inferorum tenebris, Epig. iii. canit, ' Qui nunc it per iter tenebricosum Illuc, unde negant redire quenquam.'

ἀνέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, commune quidem nomen: sed significatio minime communis: interdum enim non passive, pro inamabili, aut non amato; sed active sumitur, pro non amante, et eo, qui est ab amore alienus; ὁ μὴ ἐρῶν, ' qui non amat.' Moschus Idyll. vi. 7. Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις, Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε, ' Hæc [ego] narro omnibus ab amore alienis documenta, Diligite amantes, ut, si [quos] ametis, [ab illis vicissim] amemini.' De hujusmodi nominum terminatione passiva, et significatione activa consule nostrum Græcolatinum Ionicum Lexicum in voce ἄκριτος. Item ὀνόματα πολλὰ εἰς κτος, καὶ τος desinentia. Item Bion Idyll. iv. 3. Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ, ' Et si quis quidem animum habens ab amore alienum [eas] sequatur.' ψυχὰν ἀνέραστον ✕5. ἢν δὲ νόον τῷ Ἔρωτι δονεύμενος.

ἀνέστα, Dor. pro com. ἀνέστη, hoc vero ἀνωρθώθη, erectus est, rectus stetit. Theoc. Idyll. xv. 53.

ἀνεχοίμαν, Doric. pro com. ἀνεχοίμην, sustinerem, ferrem, tolerarem. Theoc. Idyll. xi. 52. Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν, ' cremari autem a te vel animam [meam] ferrem [paterer].'

ἀνῇ, 3. person. singul. subjunctivi modi, aor. 2. act. ab ἀνίημι, dimitto, μ. ἀνήσω, ἀόρ. β. ἀνῆν, ἀνῇς, ἀνῇ, sine ι subscripto sub η. sed in subjunct. subscribitur hoc modo, ἐὰν ἀνῶ, ἀνῇς, ἀνῇ. Theoc. Idyll. xi. 23. ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με, ' quum dulcis somnus dimiserit me.'

ἀνήλατο, 3. person. singul. aor. 1. medii, ab ἀνάλλομαι, μ. ἀναλοῦμαι, ἀόρ. α. μ. ἀνηλάμην, ἀνήλω, ἀνήλατο. Theoc. Idyll. viii. 88. ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο, καὶ πλατάγησε.

ἀνήνηται, 3. pers. singul. subjunct. aor. 1. medii ab ἀναίνομαι, fu. ἀνανοῦμαι, aor. 1. med. ἀνηνάμην, ω, ατο, subjunct. ἐὰν ἀνήνωμαι, ἀνήνῃ, ἀνήνηται. Sunt tamen, qui τὸ ι in priore η minime subscribendum censeant, quod tunc aor. 1. fu. med. ἀνανοῦμαι formari tradunt, ubi nullum est ι, nisi in fine, vel ab act. inusitato ἀνανῶ, in quo nullum est ι. Hoc vero ab ἀναίνω. Consule Magnum Etymologicum, p. 101. 19. ubi varias hujus verbi ἐτυμολογίας videbis. Sic etiam scribendum aiunt αἴρω, ἀρῶ, ἦρα, ἦρκα, sine ι, non autem ᾖρα, nec ᾖρκα. Quam sententiam sequitur et doctissimus Caninius in suis Hellenismis, pag. 90. in diphthongo ῃ. Quod patet ex participio ἄρας, ἄραντος, quod nullum habet ι. Nam si res aliter haberet, in ipso quoque participio τὸ ι resumendum esset, quemadmodum fit in αἰτέω, αἰτῶ, fu. αἰτήσω, aor. 1. ᾔτησα, part. αἰτήσας. Cur enim hoc participium habet ι? quia ι est in ejus futuro, unde aor. 1. est formatus. Sic etiam φαίνω, φανῶ, ἔφηνα, πέφηνα, sine ι. Hac tamen in re multi vel alioqui peritissimi viri passim falluntur, ut et Lascaris lib. i. 113. et alii non obscuri nominis scriptores. Hoc in vulgatis Græcorum auctorum voluminibus facile deprehendas. Qui vero τὸ ι in his verborum temporibus, modisque subscribendum censent, hoc fieri tradunt, ut ipsius thematis origo melius agnoscatur. Ego tamen, hac saltem in parte, Caninii sententiam sequi mallem, si mihi libera eligendi optio daretur. Sed quisque sua fruatur judicii libertate. ἀναίνεσθαι autem (ut docet Eustathius) τὸ μὴ αἰνεῖν, ὅ ἐστι συγκατατίθεσθαι, παρὰ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν. καὶ ἀναίνεσθαι, τὸ ἀποφάσκειν, καὶ παραιτεῖσθαι, id est, ' ἀναίνεσθαι significat non laudare, non comprobare, hoc est, non consentire; deducitur ab αἶνος, quod consensum, et assensum indicat, quo quis cum aliquo consentit, ac ei assentitur. Item ἀναίνεσθαι significat negare, recusare, deprecari, nolle aliquid in alicujus gratiam dicere, vel facere; μεταφορικῶς, aliquem aversari.' Theoc. Idyll. xxv. 6. Εἴκεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην, ' Si quis via valde indigentem aversetur viatorem;' id est, ' Si quis viatori, quem itineris facien-

di magna necessitas urget, viam quærenti, viam indicare nolit: at eum aversetur.' Vide Ζαχρεῖος.

ἀνηρώτευν est tertia persona pluralis imperfecti, Ionice, et Doricè formata, pro communi formatione *ἀνηρώτουν*, *ου* diphthongo in *ευ* mutata. Deducitur autem ab *ἀνερωτέω, ῶ*, Ionic. et Doric. pro communi *ἀνερωτάω, ῶ*, interrogo, inquiro. Dores enim, ut et Iones, sæpe verba contracta secundæ conjugationis in *άω* communiter desinentia, ad primam revocant, et per *έω* efferunt, atque contrahunt, ut communiter in verbo *ποιέω, ῶ*, videmus. Plerumque tamen diphthongum *ου*, quæ per contractionem ex *εο* fit, in *ευ* mutant, ut hic habemus in verbo *ἀνηρώτευν*, quod ex *ἀνηρώτεον, ουν*, est formatum. Vide *έω*. Ion. et Dor. terminatio. Theoc. Idyll. i. 81. **Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακὸν**, 'Omnes interrogabant quod malum passus fuisset,' id est, 'quærebant quid mali ei accidisset.'

ἀνήσειν, infinitivus futuri verbi *ἀνίημι*, *μ. ἀνήσω*, de quo Grammatici: dimitto; quod Barbari dicunt relinquo ire. Gallice, 'laisser aller,' 'quitter.' Theoc. Idyll. i. 50. *Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν φατί*, 'Omnem dolum struens, illum puellum non prius [se] dimissuram ait;' id est, 'Ait se non ante recessuram ab illo, quam,' etc.

ἀνθέριξ, κος, ὁ, poeticum, pro quo *συνωνύμως* dicitur et *ἀνθέρικος, ου, ὁ*. Suidas: *ἀνθέρικες, αἱ τῶν σταχύων προβολαὶ, τὰ ἄκρα. Ἡρόδοτος δὲ [ἐν τῷ δ. 179. 4.] τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. εἰσὶ δὲ ἄθραυστοι, ἢ ἀνθερίκων, ἀνθηρῶν, ἢ λαμπρῶν.* Consule Eustathium, et vulgata Græcolatina Lexica, Hesychium, et Theoc. Græc. Schol. Unde patet quænam sint hujus nominis significationes. Theoc. Idyll. i. 52. pro culmo, frumentique calamo a radice ad summam usque spicam exporrecto, sumit. *Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν*, 'At ille ex culmis pulcram nectit locustis capiendis decipulam.' Homerus Iliad. *υ*. 743. 1. accipit pro spicarum summitatibus. *ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων*, 'per summum spicarum fructum currebant neque frangebant [eum].' Quem locum Virg. Æn. vii. 301. videtur imitatus, ubi de Camilla dicit, 'Illa vel intactæ segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas.'

ἄνθετο, poet. *κατὰ συγκοπὴν* formatum *ἐκ τοῦ ἀνέθετο*, 3. pers. singul. aorist. 2. med. ab *ἀνατίθημι*. Theoc. in Epig. 250. M. *ἄνθετο Πανὶ τάδε*, 'dedicavit Pani hæc.'

ἀνθεῦσαν, Dor. pro com. *ἀνθοῦσαν*, participium præs. temp. f. g. accus. casus, num. sing. ab *ἀνθέω, ῶ*, 'floreo.' Theoc. Idyll. v. 56. *καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν*, 'et pulegium florens.'

ἀνθοδόκος, ου, ὁ, poeticum epithetum canistri, quod flores recipit. *παρὰ τὸ ἄνθη δέχεσθαι*: sed Ionice *τὸ χ* in *κ* versum. Moschus Idyll. ii. 34. *ἀνθοδόκον τάλαρον*, 'flores recipientem calathum.'

ἀνία, ας, ἡ, com. dolor, cruciatus. Theoc. Idyll. ii. 39. *ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔνδοσθεν ἀνία*, 'ille vero meus non silet intra pectora dolor.'

ἀνιασθῇ, 3. pers. sing. aorist. 1. pass. poet. ab *ἀνιάζω, μ. σω*, quod ab *ἀνιάω, ῶ*, inserto *ζ* formatum. Unde pass. *ἀνιάζομαι* pro com. *ἀνιῶμαι*, crucior, vexor, tristor. Theoc. Idyll. xi. 71. *ὡς ἀνιασθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι*, 'ut crucietur, quia et ego crucior.'

ἀνιάω, ῶ, com. dolore afficio, crucio, vexo. Theoc. Idyll. ii. 23. *Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν*, pro *ἠνίησεν*. Quod factum utroque *η* in *α* Dorice verso.

ἀνούατος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. *ὁ ἄνευ οὔατος, εἴτε ὠτὸς, καὶ ὤτων*, qui est sine auribus, qui nullas habet aures. Vocabulum hoc in vulgatis Lexicis non reperitur. Compositum autem ex *α* privativa particula, et nomine *τὸ οὖας, οὔατος*, pro quo *τὸ οὖς*, et Dor. *ὦς, ὠτὸς*, unde plur. *τὰ ὦτα, τῶν ὤτων*, etiam in oratione soluta dicitur. Etymologiam hujus vocis in vulg. Lex. vide Theoc. in Epig. 252. 3. *ἀνούατον ξόανον* vocat statuam auribus carentem. *τὸ ν* suavitatis caussa insertum.

ἀνίκα, Dorice, pro communi *ἡνίκα*, quando, quum. Theoc. Idyll. ii. 147. *σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι*, 'hodie, quando in cœlum currebant,' i. cursu ascendebant equi. Idyll. v. 11. *ἀνίκ' ἔθυσε*, 'quando sacrificavit.' 41. *ἀνίκ' ἐπύγυζόν τυ*, 'quum te nates ferirem,' i. quum tibi, vel tuas nates ferirem. Gallice melius, 'quand je te fessoie.' Vide *πυγίζειν*. Idyll. xi. 25. *ἀνίκα πρᾶτον*, 'quum primum.' Idyll. vi. 21. *τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε*, 'gregem quum petebat.' Idyll. vii. 1. *ἦς χρόνος ἀνίκ' ἐγὼ*, 'erat tempus quum ego.' 22. *ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει*, 'quum jam et lacertus in sepibus dormit.' Idyll. xxiii. 30. *μαραίνεται ἀνίκα πίπτῃ*, 'tabescit quum cædit.' 31. *τάκεται ἀνίκα παχθῇ*, 'liquefit quum concreverit.' 34. *ἀνίκα τὰν κραδίαν*, etc.

ἀνίκατος, ω, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. *ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ*, invictus. Theoc. Idyll. xxii. 111. *ἀνίκατος Πολυδεύκης*, 'invictus Pollux.'

ἄνστα, Dor. pro com. *ἀνάστηθι*, surge. Quod est imper. aor. 2. act. *τοῦ ἀνίστημι.*

De quo vide simplex ἵστημι in vulgatis Grammaticis. Primum autem in ἀνάστηθι fit συγκοπὴ, ἄνστηθι, deinde τὸ η in α Dor. mutatur, postremo, Poet. Ion. Dor. et Æol. fit ἀποκοπὴ τῆς θι συλλαβῆς. Theoc. Idyll. xxiv. 36. ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι, 'surge, nec pedibus.' 50. ἄνστατε, pro ἀνάστητε. ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες, 'surgite famuli operum patientes.'

ἄνσταθι, Dor. pro com. ἀνάστηθι, vide ἄνστα, surge. Theoc. Idyll. xxiv. 35. ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων, 'surge Amphitruo.'

ἀνταμείβετο, Dor. 3. pers. sing. pro com. ἀντημείβετο. Theoc. Idyll. xxiv. 71. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως, 'ille vero respondit ita.'

ἀντέλλοισα, Dor. pro com. ἀντέλλουσα, quod ex ἀνατέλλουσα κατὰ συγκοπὴν formatum. Theoc. Idyll. xviii. 26. Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον, '[Sicut] Aurora exoriens decoram ostendit faciem.'

ἀντέλλοντι, Dor. κατὰ συγκοπὴν dictum, pro com. ἀνατέλλουσι, oriuntur. Theoc. Idyll. xiii. 25. ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, 'quum autem oriuntur Pleiades.'

ἀντεφίλασε, Dor. pro com. ἀντεφίλησε, vicissim amavit, redamavit. Theoc. Idyll. xii. 16. ὅκ' ἀντεφίλασ' ὁ φιλαθεὶς, 'quum redamabat is, qui amabatur.'

ANTI Dorica terminatio tertiæ personæ pluralis activi perfecti communiter in ασι desinentis. Ut τετύφαντι, pro τετύφασι, γεγράφαντι, pro γεγράφασι, λελέχαντι, pro λελέχασι. Theoc. Idyll. i. 43. αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες, 'nam ipsi tument in cervice undique venæ.' Hic ᾠδήκαντι positum pro ᾠδήκασι, quod ab οἰδέω, ῶ, μ. οἰδήσω, ἀόρ. α. ᾤδησα. π. ᾤδηκα, ας, ε. Idyll. xv. 82. ἑστήκαντι, pro com. ἑστήκασι, stant.

ANTI Dor. terminatio 3. pers. plur. verborum in μι, quæ communiter in ασι, sequente consonante, et ασιν, sequente vocali, in indicativo præsentis desinunt. Ut ἱστάντι, pro ἱστᾶσι, φαντὶ, pro φασί. Theoc. Idyll. ii. 45. Θασέα φαντὶ, 'Theseum aiunt.' Idyll. iv. 8. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν, 'aiunt ipsum cum Hercule viribus et robore certare.' Idyll. xv. 64. πάντα γυναῖκες ἴσαντι, pro ἴσασι, 'omnia mulieres norunt.'

ἀντία, poeticum adverbium, pro quo et ἀντίον in singulari. ἐξ ἐναντίας, ex adverso, vel contra. Theoc. Idyll. vii. 48. ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι, 'ex adverso garrientes, frustra laborant.'

ἀντία, poet. adverbium, pro com. ἐκ τῆς ἐναντίας, e regione; Gallice, 'Vis à vis,' 'à l'opposite.' Theoc. Idyll. xvii. 20. Consule vulgata Græcolat. Lexica: ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο ἵδρυται, 'e regione vero ipsorum Herculis sedes tauricidæ stat.'

ἀντιαχεῦσι, Dor. et Æol. pro com. ἀντιαχοῦσιν, ἤγουν ἐξ ἐναντίας ἰαχοῦσιν. ἰάχειν δὲ, καὶ ἰαχεῖν, τὸ ἰαν, καὶ φωνὴν χεῖν, καὶ ἀφιέναι. Ex adverso respondent. ἰάχειν vero, et ἰαχεῖν, significat vocem emittere, ac sonum edere, resonare, sono voceque respondere. Theoc. in Epig. iv. 12. ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι, 'flavæ lusciniæ minurritionibus ex adverso respondent.' Quoniam autem Theoc. in præced. v. dixit τοὺς κοσσύφους ἀχεῖν, ἤγουν ἠχεῖν, ideo nunc τὰς ἀηδονίδας ἀντιαχεῖν ait.

ἀντίπατρος, ου, ὁ, patris adversarius, qui patri adversatur. περιφραστικῶς, καὶ αἰνιγματικῶς ita vocatur Jupiter. Qua vero de caussa fuse docetur in notis in Syringen. 3. pag. 430.

ἄντρω, Dor. pro com. ἄντρου, Lat. antri. Theoc. Idyll. viii. 72.

ἄνυε, Dor. tertia imperfecti singularis, pro com. ἤνυε, perficiebat, ab ἀνύω, perficio. Theoc. Idyll. i. 92. τὸν αὐτῶ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε Μοίρας, 'suum perficiebat amarum amorem; et ad finem perficiebat Parcæ,' i. ad vitæ finem perducere conabatur. Idyll. iii. 41. δρόμον ἄνυεν, 'cursum conficiebat.' Idyll. vii. 6. Χάλκωνος, Βούρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν, 'Chalcone, Buriam qui a fundamento confecit fontem.' Idyll. xxi. 19. οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας, 'Nondum medium cursum confecerat currus Lunæ.'

ἄνυμες, Dorica prima persona pluralis imperfecti, per syncopen formata ex communi ἠνύομεν, verso η in α, et finali ν in σ, quod ab ἀνύω, perficio, absolvo, conficio. Theoc. Idyll. vii. 10. κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, 'nec dum mediam viam confeceramus.' Virg. Eclog. ix. 59. hunc locum est imitatus, atque adeo fere totidem verbis expressit. 'Hinc adeo media est nobis via, namque sepulcrum Incipit apparere Bianoris.'

ἀνυπόδατος, ω, ὁ, Dor. pro com. ἀνυπόδητος, ου, ὁ. ὁ ἄνευ ὑποδημάτων, discalceatus, sine calceis, nudis pedibus. Theoc. Idyll. xiv. 6. Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος, 'Pallidus, et sine calceis.'

ἀνυσάμαν, Dor. pro com. ἠνυσάμην, confeci, expedivi, acquisivi, lucratus sum. Theoc. Idyll. v. 144. ἀνυσάμαν τὸν ἀμνὸν, 'expedivi agnum,' i. lucratus sum, acquisivi. Quæ significatio eo diligentius est observanda, quo rarior ac inusitatior.

ἀνυσιεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, poet. atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. In opere conficiendo

velox, vel operis conficiendi studiosus, vel operibus conficiendis addictus. Interpretes Latini vertunt, operosus, quod bene. Pro eodem alias dici commode posset, laboriosus. Gallice, 'qui est de grand travail,' vel, 'qui travaille beaucoup.' Theoc. Idyll. xxviii. 14. de Niciæ uxore verba faciens dicit, *οὕτως ἀνυσιεργὸς*, 'adeo operosa' [est, i. operum conficiendorum adeo est studiosa, et in iis conficiendis adeo laborum est patiens]. Hoc sequentibus Poetæ verbis facile patet. Compositum autem est hoc nomen ex verbo *ἀνύτω, μ. ἀνύσω, εις, ει*, i. conficio, expedio, perficio, absolvo, et nomine *τὸ ἔργον, ου*, opus. A tertia persona futuri, *ἀνύσει*, sublato *ε*, et addito nomine *ἔργου* formatur hæc vox, ut aliæ sexcentæ. Sic etiam *συνώνυμον* hujus, *τελεσιουργὸς*, a 3. pers. fut. *τελέσει*, et a nom. *ἔργον, ου*.

ἄνυτο, Doricum imperfectum, pro communi *ἤνυτο*, perficiebatur. Theoc. Idyll. ii. 92. *ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων*, 'tempus autem perficiebatur fugiens,' i. celeriter consumebatur. Sic autem hoc formatur, *ἄνω*, quod idem valet ac *τελέω, ῶ*, vel *τελειόω, ῶ*, perficio, conficio, consumo; inserto *υ* fit *ἀνύω*, idem. hinc verbum in *μι*, *ἄνυμι*, ut ab inusitato *ζεύγω*, fit inserto *ν*, *ζευγνύω*, unde *τὸ ζεύγνυμι*, et pass. *ἄνυμαι*, ut *ζεύγνυμαι*. Vel est 3. pers. singul. plusq. perf. pass. ab *ἀνύω, μ. ἀνύσω, ἀόρ. α. ἤνυσα, π. ἤνυκα, π. π. ἤνυμαι, ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἠνύμην, ἤνυσο, ἤνυτο*. Utraque formatio legitima videtur.

ἀνῷκται, 3. pers. singul. præt. perf. pass. ab *ἀνοίγω*, fut. *ἀνοίξω*, aor. 1. act. *ἀνῷξα*, perf. act. *ἀνῷχα*, perf. pass. *ἀνῷγμαι, ξαι, κται*. Theoc. Idyll. xiv. 47. hoc cuidam mulieri tribuit, quæ deserto marito, sui corporis liberiorem potestatem Lyco amasio faciebat, ut non solum interdiu, sed et noctu tota in ejus esset arbitrio. Sed translatio ducta est ab ædium foribus, quas quis alteri semper patentes præbet, ut arbitratu suo domum intrare possit. Qua de re vide *Πάντα*.

αο, Æolica et Bœotica terminatio genitivi singularis primæ declinationis *τῶν ἰσοσυλλάβων ὀνομάτων*, communiter in *ου*, Dorice in *α*, Ionice in *εω* desinentium. Ut *Αἰνείου*, com. *Αἰνεία*, Dor. addito *ο*, Æol. et Bœot. *Αἰνείαο*, Ion. *Αἰνείεω*, Poetice vero *κατὰ κρᾶσιν*, *Αἰνείω*. Sic etiam apud Theoc. Idyll. i. 126. *τῆνο Λυκαονίδαο*, pro Dor. *Λυκαονίδα*, hocque pro communi *Λυκαονίδου*. Idyll. xviii. 23. *Εὐρώταο*, quod a Dor. *Εὐρώτα*, pro com. *Εὐρώτου*, formatum a recto *Εὐρώτας*. Idyll. xxiv. 113. *Ἑρμείαο*, pro *Ἑρμείου*. Idyll. xxv. 7. *Αὐγείαο*, pro *Αὐγείου*.

αο, Ionica, et poetica terminatio secundæ personæ singularis aor. 1. medii, communiter in *ω* desinentis. Quum non raro vel ipsi Dorienses usurpant. Formatur autem a tertia pers. sing. ejusdem temporis in *ατο* communiter desinentis, unde Ionice sublato *τ* fit *αο*. Ut, *ἐτύψατο, ἐλέξατο*, com. *ἐτύψαο, ἐλέξαο*, Ion. Poet. Dor. Sic etiam apud Theoc. Idyll. iv. 27. *κακᾶς ἠράσσαο νίκας*, 'infelicem concupivisti victoriam.' Hic præterea metri caussa geminatum *σσ*. Idyll. xxvii. 48. *τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν*; 'quid vero intus, [i. in meo sinu] tetigisti, [attrectasti,] mammas?' Idyll. xxix. 18. *ἐθήκαο*, pro *ἐθήκω*, a *τίθημι*, pono.

ἀοίδιμος, ου, ὁ, poet. celebris. Theoc. Idyll. xiii. 9. *ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο*, 'celebris ipse evasit.'

ἀοιδοτάτη, ης, ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Est autem superlativi gradus a positivo *ἀοιδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ·* canendi peritissima, cantu suavissima, cantu superans alias. Theoc. Idyll. xii. 6. *ἀηδὼν Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν*, 'luscinia Omnes canora cantu superans [est, superat] volucres.'

ἀολλήδην, poet. adverb. quod in vulgatis Lexicis non exstat, confertim, simul. Moschus Idyll. ii. 49. *φῶτες ἀολλήδην*, 'viri simul [stabant].' Vide *ἀολλὴς*, et *ἀολλίζειν*, in vulg. Lex.

άοντι, tertiæ personæ plur. indicativi modi, temporis præsentis Dorica terminatio in verbis contractis secundæ conjugationis, quæ communiter desinunt in *άουσι*, factaque contractione in *ῶσι*. Ut *βοάοντι*, pro *βοάουσι, βοῶσι*. Alias iidem Dorienses eandem personam efferunt per *ῶντι*, ut *βοάουσι, βοῶντι*. Utraque vero terminatio et *άοντι*, et *ῶντι*, Dorice in hac 3. persona plur. eodem modo effertur, quo participii dativus singularis tam masculei, quam neutrius generis. Moschus Idyll. iii. 24. *γοάοντι*, pro *γοάουσι, γοῶσι*, plorant, lugent, gemunt.

ἀοσσέω, ῶ, poet. pro com. *προθύμως βοηθῶ*, auxilior, opem ferro, juvo, adjuvo. Moschus Idyll. iv. 110. *τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος*, 'huic quidem opem ferre cupiens.' Eust. *ἀοσσητὴρ, ὁ ἕτοιμος, καὶ σπουδαῖος βοηθὸς, καὶ χωρὶς ὄσσης τουτέστι μαντείας, καὶ ἐπερωτήσεως χρηστηρίου βοηθῶν τινι*, i. '*ἀοσσητὴρ*, (quod est verbale deductum ab *ἀοσσέω, ῶ*,) dicitur promtus, et bonus auxiliator, et qui sine oraculo, i. non consulto oraculo, nec exspectato oraculi responso confestim, et promte alicui fert opem.' Hinc facile patet quid sit *τὸ ἀοσσεῖν*. Cui verbo similem habet significationem *τὸ ἀμύνειν, τὸ χωρὶς μύνης, τὸ ἄνευ προφάσεως, τὸ ἀπροφασίστως βοηθεῖν*, i. sine ullo prætextu, sine ulla excusatione, aut cunctatione alacriter opem ferre.

ἀπαὶ, poet. et Dor. pro communi ἀπὸ, a, ab. Theoc. Idyll. xxii. 121. ἀπαὶ λαγόνος, a latere. Vide ο μικρὸν a Doriensibus interdum in α mutatur. Item α pro ο com. Dorice positum.

ἀπαλαλκέμεν, poet. verbum, quod ita formatum, ἀπαλαλκεῖν, Dor. ἀπαλαλκὲν, ι sublato, et inserta syllaba με, Ion. et Dor. ἀπαλαλκέμεν. Compositum autem est ex præpositione ἀπὸ, et poet. verbo ἀλαλκεῖν quod ἀπὸ τοῦ ἀλκεῖν ἀχρήστου deductum, unde κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τῆς αλ συλλαβῆς, factum ἀλαλκεῖν, τὸ μετ' ἀλκῆς, καὶ ῥώμης βοηθεῖν, καὶ ἀπωθεῖν, i. cum viribus, et robore opem ferre, et propulsare [aliquid]. Consule Eust. in ἀλκὴ, ῆς, ἡ. ὃ παρὰ τὸ ἄλκω, ἄλξω, τὸ βοηθῶ. Theoc. Idyll. xxviii. 20. ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν, 'remedia ad arcendos morbos tristes ab hominibus.'

ἀπαρέμφατα ἀντὶ τῶν προστακτικῶν. Infiniti modi loco imperativorum Doriensibus, ut et Ionibus, ac Æolensibus familiares. Theoc. Idyll. x. 48. σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον: hic τὸ φεύγειν, pro φεύγετε positum, nec (ut interpretes Latini putarunt) verbum χρὴ subaudiendum, i. oportet. 50. ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας, pro ἄρχεσθε. 51. καὶ λήγειν εὕδοντος. ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα, pro λήγετε, καὶ ἐλιννύσατε κατὰ τὸ καῦμα. Idyll. xv. 24. δοῦναι, pro δὸς, da. 25. ἔρξαι, pro ἔρξον. ἤγουν ῥέξον, fac. 26. ῥέζειν, pro ῥέζε, fac. 27. ἔμμεναι, pro ἴσθι, vel ἔσο, sis. 28. ἀποπέυψαι, pro ἀπόπεμψον, remitte, dimitte. 29. τίειν pro τίε, honora. Idyll. xxiv. 93. νέεσθαι, pro νεέσθω, redeat. 96. ἐπιῤῥαίνειν, pro ἐπιῤῥαίνετε, inspergite. 97. ἐπιῤῥέξαι, pro ἐπιῤῥέξατε, mactate. Quidam tamen aliter sentiunt, quam in vulg. Græcis dialectis legimus traditum. Aiunt enim in his infinitivis, si nominativus sit vel præcedens, vel sequens, subaudiri verbum respondens numero nominis, vel pronominis expressi, ut σὺ ποιεῖν, sub. ὀφείλεις, vel μέλλεις. Et, ὑμεῖς πράττειν, sub. ὀφείλετε, vel μέλλετε. Si vero sit accus. subaudiri δεῖ, sive χρὴ, sive πρέπει, sive προσήκει, oportet, decet, convenit. Ut, ὑμᾶς λέγειν, sub. δεῖ, etc. Horum sententiam Eust. his verbis videtur confirmare, ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν κατ' ἔλλειψιν προστακτικοῦ προαιρετικοῦ ῥήματος, etc. 110. 31. ut, ἀγέμεν, sub. θελήσατε, etc. Idem, ἀπαρέμφατα ἐν εὐκτικοῖς λόγοις ἐλλιπῆ τοῦ δὸς προστακτικοῦ ῥήματος, οἷον, ὦ Ζεῦ νικῆσαί με. 805. 34. Sed utraque sententia si non semper, at plerumque locum opportune potest habere.

ἀπάρθενος, ὁ καὶ ἡ, qui, quæve non est virgo. Theoc. Idyll. ii. 40. ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν, καὶ ἀπάρθενον ἦμεν, 'qui me miseram pro conjuge fecit infamem, et non virginem esse.'

ἀπάρχεσθαι, com. τὰς ἀπαρχὰς θύειν, καὶ προσφέρειν, primitias immolare, vel offerre. Theoc. Idyll. vii. 33. ὄλβω ἀπαρχόμενοι, 'fortunarum primitias offerentes.'

ἀπάτα, ας, ἁ, Dor. pro com. ἀπάτη, ης, ἡ. κυρίως ἀπάτη λέγεται. ἡ ἀπαγωγὴ ἀπὸ τοῦ πάτου, τουτέστι τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, i. proprie ἀπάτη vocatur abductio ἀπὸ τοῦ πάτου, a calcata, tritaque via, seductio. μεταφορικῶς vero, dolum, fraudemque significat. Sic Eustath. ἐν τῷ ἀπατᾷν aperte docet, ubi duplex τῆς ἀπάτης, ut et doli, genus tradit, bonum et malum. Sæpe autem discriminis statuendi caussa inter hæc duo, alterum epithetum addi solet. Magnum vero Etymologicum 118. 51. ἀπὸ τοῦ ἀπαφᾷν, quod ἀπατᾷν significat, τὴν ἀπάτην, verso π in τ formatum dicit. vel ἐκ τοῦ ἀάτη, quod noxam damnumque significat, πλεονασμῷ τοῦ π factum hoc vocabulum ait. Theoc. Idyll. xv. 49. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, 'ex fraude conflati homines,' vel, 'in fraude exercitati homines.' Vide κροτεῖν, unde participium passivum perfectum κεκροταμένοι Dorice pro communi κεκροτημένοι, deductum.

ἀπάτωρ, ορος, ὁ, patre carens, incerto patre natus. Theoc. in Syringe, 16. Vide Lat. notas, pag. 435. item Græcum Scholiasten, pag. 442. ubi ἀπάτωρ vertitur πολυπάτωρ. Illic docetur qua de caussa Pan sic appellatus fuerit.

ἀπαυδᾷν νεῖκος, poeticum loquendi genus, pro com. τὴν ἔριν, ἢ τὴν μάχην ἀπαγορεύειν, contentioni, vel pugnæ renuntiare, seque victum fateri. Theoc. Idyll. xxii. 129. νεῖκος ἀπαυδῶν 'contentioni renuntians.' Isaacus Cas. legit. νῖκος, i. νίκην, victoriæ renuntians, victum te fateris, bonus uterque sensus, quare nihil mutandum.

ἀπέβα, Dor. pro com. ἀπέβη, successit. Theoc. Idyll. xv. 38. vide γνώμα.

ἀπεδάσσαο, Ion. 2. pers. sing. aor. 1. medii, pro com. ἀπεδάσω, sed μέτρου χάριν τὸ σσ, geminatur. Formatur autem a tertia pers. singul. ejusdem temporis, ἀπεδάσσατο, sublato τ, et tertia persona migrat in secundam. Formationis vero series hæc est, δαίω, poeticum, pro communi διαιρῶ, καὶ διανέμω, divido, distribuo, futurum commune δαίσω, et sublato ι, δάσω, aor. 1. act. ἔδασα, et poet. metri gratia geminato σσ, ἔδασσα, aor. 1. med. ἐδασσάμην, ω, ατο. Vel a futuro δάσω, geminato σσ, fit præsens δάσσω, unde Æolice et Dorice δάζω, et δάζομαι, verso gemino σσ in ζ. Qua de re consule Magnum Etymol. pag. 582. 13. in voce μείζων, et 573. 25. in nomine μάζα. Theoc. Idyll. xvii. 50. ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς, 'et de tuo

honore [ei] partem dedisti.' Vel, 'tuique honoris [eam] participem fecisti.'

ἄπει, com. 2. pers. singul. tam præsentis, quam futuri, pro quo frequentius occurrit ἀπέρχῃ, vel ἀπελεύσῃ, abis, vel abibis. Vide verbum εἶμι in vulgatis Grammaticis. Theoc. Idyll. iv. 48. εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν, 'nisi abeas isthinc.'

ἀπειπεῖν, præter alia multa, quæ fusius in vulgatis Græcolatinis Lexicis describuntur, significat etiam adeo lassatum esse, ut propter nimiam defatigationem loqui non possimus. Quod Galli frequenter usurpant, quum dicunt, 'je suis tant las, que je n'en puis plus.' Hoc ad extremam virium imbecillitatem refertur, quæ per manifestam ἀφωνίαν, i. vocis defectum, indicatur. Consule Eustathium in verbo ἀπειπεῖν, et Hippocr. Œc. in ἀπαυδάω. Theoc. Idyll. v. 22. ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς, 'sed tecum cantu certabo, donec præ nimia defatigatione dicere cogaris te non posse amplius loqui.' Hoc sonant verba: sed hic est sensus, Donec te victum fatearis. Vel, Donec diutius mecum certare recuses. Vel, Donec ita defatigeris, ut te vox, viresque prorsus deficiant.

ἀπενθεῖν, Dor. pro com. ἀπελθεῖν, abire. Theoc. Idyll. xi. 64. οἴκαδ' ἀπενθεῖν, 'domum abire.'

ἀπέσβας, Dor. pro com. ἀπέσβης. Consule vulgatas Grammaticas in verbo ἀποσβεννύω, ἀποσβέννυμι. Vel simplex σβεννύω, σβέννυμι, vide. Theoc. Idyll. iv. 39. ὅσον αἶγες ἐμοὶ φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας, pro, ὅσον αἶγες ἐμοί εἰσι φίλαι, τόσον ἐμοὶ σὺ φίλη ἀπέσβης, ἤγουν ἀπέθανες, 'quantum capræ mihi [sunt] caræ, tantum [tu mihi cara] extincta es' [vel, obiisti].

ἀπέστιχες, est secunda persona singul. aor. 2. act. poet. a verbo ἀποστείχω, μ. ἀποστείξω, ἀόρ. β. ἀπέστιχον, ες, ε. Quamvis autem ἀποστείχειν proprie significet ἀποχωρεῖν, et ἀπέρχεσθαι, i. recedere et abire, interdum tamen accipitur non neutraliter, at active, et transitive, pro ποιεῖν ἀπέρχεσθαι, i. facere abire; ἀποχωρίζειν, καὶ ἀπωθεῖν, i. removere, amovere, repellere. Theoc. Idyll. xxvii. 54. Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες. ἐς τί δ' ἔλυσας; 'Hei mihi, hei, et mitram [id est, zonam] amovisti. Ad quid vero solvisti? [cur vero eam solvisti?]' Jos. Scal. legit ἀπέσχισες: at ἀπέσχισας esset legendum, ut sit 2. pers. aor. 1. act. ab ἀποσχίζω, μ. σω. Vide vs. 58.

ἀπεχθέμεναι, poet. pro com. poet. ἀπέχθειν, unde sublato ι, Dor. fit ἀπέχθεν, Ionice inserta syllaba με ante ν, ἀπεχθέμεν, Attice, Ion. et Dor. addita dipthongo αι, formatur ἀπεχθέμεναι, τὸ δηλοῦν τὸ μισεῖσθαι, καὶ ἐχθρὸν εἶναι τινὶ, εἴτε ὑπό τινος μισεῖσθαι, odiosum esse alicui. Theoc. Idyll. xxvi. 27. ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ, 'infensum, [ac odiosum,] esse Baccho.'

ἀπέχθεσθαι, poeticum, pro com. μισεῖσθαι, odio haberi, odiosum ac invisum esse. Theoc. Idyll. vii. 45. ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, 'ita mihi quoque faber vehementer est invisus.'

ἀπέχθομαι, poet. pro com. μισοῦμαι· ἐχθρός εἰμι, sum inimicus, sum odiosus. Theoc. Idyll. xxii. 174. χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης, 'manus abstinebunt inimicas [a] prælio.'

ἀπῆνθον, Dor. pro com. ἀπῆλθον, abii. Theoc. Idyll. ii. 84. οἴκα δ' ἀπῆνθον, 'domum abii,' Idyll. xii. 26.

ἀπίκῃ, Ion. 2. pers. singul. subjunct. aorist. 2. med. pro com. ἀφίκῃ, ab ἀφικνέομαι, οῦμαι, de quo Grammatici. Theoc. Idyll. xxiii. 44. κἂν ἀπίκῃ, 'et quum discedes.'

ἀπίξεται, Ion. pro com. ἀφίξεται. Quod ab ἀπικνέομαι, οῦμαι, deducitur: μ. ἀπίξομαι, quod ab ἀπίκομαι. Sed φ in π Ion. mutatum. Theoc. Idyll. xxix. 13. ὅππῃ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετὸν, 'quo nullum accedat sævum reptile.'

ἀπὸ, a, post. Theoc. Idyll. i. 16. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας, 'certe enim a venatione,' i. post venationem. Quemadmodum nos Lat. dicimus a cœna, sic etiam Græce ἀπὸ δείπνου, ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸ δεῖπνον, 'post cœnam.'

ἀποδύειν, com. exuere, spoliare, cum gemino accus. positum. Theoc. Idyll. v. 15. οὔ σέ γε Λάκων τὰν βαίταν ἀπέδυσε, 'non te profecto Lacon pellicea spoliavit.'

ἀποκλάξας, Dor. pro com. ἀποκλείσας. Theoc. Idyll. xv. 77. ὁ τὰν νυὸν εἴπ' ἀποκλάξας, 'ille, qui sponsam [in thalamo] incluserat, dixit.' Est autem partic. aor. 1. act. ab ἀποκλείω, μ. κοιν. ἀποκλείσω, καὶ Δωρικῶς ἀποκλαξῶ, εῖς, εῖ, etc. claudo, includo, concludo.

ἀπόκλαξον, Dor. pro com. ἀπόκλεισον, claude. Quod ab ἀποκλείω, μ. κοινὸς, ἀποκλείσω. Dorice vero ἀποκλαξῶ, εῖς, εῖ. Theoc. Idyll. xv. 43. τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον, 'aulæ fores, [vel, vestibuli januam] claude.'

ἀπόκομμα, τος, τὸ, com. nomen, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis, exstat, et vertitur frustum. Sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. x. 7. πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω, 'petræ fragmentum duri.' μεταφορικῶς ita vocatur homo laboribus ferendis assuefactus, et saxorum instar durus.

ἀποκοπαὶ Doriensibus familiares. Theoc. Idyll. i. 33. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες, pro παρά. Idem Idyll. ii. 41. ἦμεν. ἐκ τοῦ ἔμεναι, ἔμεν, ἦμεν. Vide ἦμεν, esse. 151. ἴδμεν,

pro ἴδμεναι. Vide ἴδμεν. Idyll. viii. 51. Μίλω, pro Μίλωνι. Idyll. x. 2. δύνᾳ, pro δύνασαι, vide δύνᾳ. Idyll. ii. 116. παρῆμεν· ἐκ τοῦ παρήμεναι, quod a παρέμεναι, κατ' ἔκτασιν τοῦ ε εἰς η, hoc vero a παρεῖναι, sublato ι, et inserta syllaba με. Idyll. vii. 155. πὰρ, pro παρά. Idyll. xxv. 15. ἂν μέγα, pro ἀνὰ μέγα. Vide τῖφος.

ἀποπεμψεῖ, Dor. pro com. ἀποπέμψει, remittet. Theoc. Idyll. xvi. 7.

ἀπόπροθεν, poet. adverbium compositum ex præpositione ἀπὸ, et adverbio πόῤῥωθεν, unde κατὰ συγκοπὴν, πόρθεν, κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, πρόθεν, addita præposit. ἀπὸ, fit ἀπόπροθεν, quod idem valet ac simplex πόῤῥωθεν, unde formatum. Sed ἡ ἀπὸ præpos. hic redundat, ut apud Matthæum cap. xxvi. 58. et cap. xxvii. 55. ἀπὸ μακρόθεν. Qua de re fusius a nobis agitur in προθέσεων μετὰ τῶν ἐπιῤῥημάτων εἰς θεν ληγόντων πλεονασμῷ. Eminus, ex longinquo. Gallice, 'de loin.' Theoc. Idyll. xxv. 68. τοὺς δ' κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν, 'hos autem accedentes eminus statim senserunt canes.' Apollonius τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. i. pag. 2. 39. idem adverbium habet, ἄμφω συμφορέονται ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες. Idem lib. ii. pag. 60. 1227. ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο. pag. 61. 1244. γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων. Idem lib. iii. pag. 163. 1110. ἔλθοι δ' ἧμιν ἀπόπροθεν. Hoc autem ἀπόπροθεν plerumque poni solet sequente vocali, ut τὸ ἀπόπροθε sequente consonante. Sic etiam adverbium ἀπόπροθι formatum ex præpos. ἀπὸ, et adverbio πόῤῥωθι, quod quietem in loco denotat, procul, in longinquo, sive remoto loco. Hinc κατὰ συγκοπὴν πόρθι, κατὰ στοιχείων μετάθεσιν πρόθι, addita ἀπὸ, fit ἀπόπροθι: sed hic multo magis redundat hæc ἀπὸ præpos. nec quidquam ad significatum addit, nec, nisi cujusdam complementi caussa, videtur addi. Quoniam autem in his accurate declarandis, et justa bonorum scriptorum et exemplorum copia confirmandis, οἱ λεξικογράφοι suo defuerunt officio, nos εἰς τὴν τῶν φιλελλήνων χάριν opportune nostrum facere voluimus. Idem Theoc. eod. Idyll. 252. ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο, 'sic in me leo sævus toto impetu prosiliit.'

ἀπόπροθι, poeticum adverbium, pro communi πόῤῥω, procul, longe. Sic autem formatur, a præpositione ἀπὸ, et adverbio non usitato πόῤῥωθι, κατὰ συγκοπὴν fit πόρθι, καὶ μεταθέσει πρόθι, addita præpositione ἀπὸ, fit ἀπόπροθι, quod jam idem valet ac τὸ ἀπόπροθε, et ἀπόπροθεν, ἤγουν ἀποπόῤῥωθεν, ex loco remoto, e longinquo, eminus. Πόῤῥω vero sic formatur, ut docetur in Magno Etymologico, pag. 683. 42. a præpositione πρὸς, addito ω, fit πρόσω, κατὰ μετάθεσιν, πόρσω, τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, πόῤῥω; ut μυρσίνη, μυῤῥίνη. Sic (ut etiam docetur in eodem Etym. pag. 350. 8.) ab ἀνὰ, ἄνω, a κατὰ, κάτω, ab ἐξ, ἔξω, ab ἐς, ἔσω, ab εἰς, εἴσω, sine ι subscripto. Theoc. Idyll. xiii. 61. ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας νεβρῶ φθεγξάμενας, 'eminus leo audiens hinnulum vociferantem.'

ἀποσκυλάω, ῶ, poet. idem ac ἀποσυλάω, ῶ. Sed hoc quidem in vulg. Lex. legitur: illud vero non exstat: spolio, despolio, rapio, eripio, prædor, privo. Quid σκύλα, quid σῦλα, quid σκυλᾶν, et συλᾶν, vide apud Eustat. et in M. Etymol. Theoc. Idyll. xxiv. 4. ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλησε πεσόντος, 'scutum, quod Pterelao Amphitryon pulcram armaturam ademerat interfecto.'

ἀποστενοῦν, μ. ἀποστενώσω, com. angustum reddere, coarctare. Theoc. Idyll. xxii. 101. ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου, 'oculi vero in tumefacto contracti sunt vultu.'

ἀποστέργειν, com. quod compositum ex ἀπὸ præposit. quæ nunc vim privantis habet, et verbo στέργειν, amare: non amare, odio prosequi. Quidam vertunt, amorem deponere. Suidas, καρτερικῶς ὑπομένειν, fortiter ferre, durare. Quod exemplo confirmat, quum scribit, ὁ δὲ τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν, i. 'ille vero, cum cibum non admitteret: sed fortiter [inediam] ferret, [ac ita duraret,] vitam generose finivit.' Græcolatina Lexica rem nullis aliquorum fide dignorum virorum scriptis illustrant: sed hæc tantum tradunt: ἀποστέργω, odi, fortiter fero, sustineo. Quamobrem ἀποστέργειν interdum accipitur pro καρτερικῶς τὸν ἔρωτα, καὶ στοργὴν φέρειν. Vel, τὸ στέργοντα διατελεῖν, i. amorem constanter ferre, et in eo perseverare. Sic autem ἡ ἀπὸ præpositio τὴν ὑπομονὴν, κ' αἱ καρτερίαν significabit, i. constantiam et tolerantiam. Theoc. Idyll. xiv. 50. κ'αἱ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι, 'ac si amorem quidem [ejus] deponere possem, omnia recte caderent.' Alii, quos Crisp. sequitur, hæc ita verterunt, 'et si modo durarem, omnia recte essent.' At Æ. P. 'et si modo [ejus] amorem patienter ferre possem, omnia opportune cederent.' Vel, 'et si quidem [ejus] amorem æquo animo constanterque tolerare possem, omnia recte [mihi] cederent [præclare mecum agi putarem].'

ἀποστέρξαι, infin. aor. 1. act. ab ἀποστέργειν, vulgata Græcolat. Lex. ἀποστέργω, odi, fortiter fero, seu sustineo. Suidas, ἀποστέρξας, καρτερικῶς ὑπομείνας. ὁ δὲ τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας,

εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Theoc. Idyll. xiv. 50. accipere videtur pro amorem deponere, amore liberari, non amplius amare. Idem in Epig. 252. M. codex modo accipit, εὖχε ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους, pro εὔχεο, εὔχου ἐμὲ καταπαύειν τοὺς Δ. π. 'precare ut ego possim amores Daphnidis deponere.' 'Ora ut amore, quo Daphnidem prosequor, liberari possim.'

ἀπότιλμα, τος, τὸ, commune nomen, quod in vulg. Græcol. Lex. nullius scriptoris auctoritate confirmatum, sic explicatur: laceramentum, frustum. Sed, si vim verbi spectes, sic appellatur id, quod est avulsum, vel evulsum alicunde. Nam avulsio, et evulsio, et convulsio dicitur ἀπότιλσις, ipsamque avellendi, evellendi, et convellendi actionem significat. Theoc. Idyll. xv. 19. κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, 'caninos pilos, veterum avulsiones perarum' [i. qui pili canini ex veteribus peris caninis, ex vetulis sacculis caninis evulsi fuerunt; vel, caninos pilos evulsos ex vetustis peris, quæ ex caninis pellibus erant confectæ]. Vide γραιᾶν.

ἀπρὶξ, comm. tenaciter, consertis manibus, mordicus, firmiter, confertim. Consule Suidam, et vulg. Græcol. Lex. Theoc. Idyll. xv. 68. πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ, 'omnes simul ingrediamur confertim.'

ἀπφὺς, ύος, ὁ, ὀξυτόνως, vel ἀπφῦς, ύος, ὁ, περισπωμένως, ὁ πατὴρ, ἀφ' οὗ ἔφυ, καὶ ἐγεννήθη τις, pater, ex quo natus est aliquis. Eustath. in E. τῆς Ἰλιάδος, 565. 27. ἀπφὺς παρὰ Θεοκρίτῳ, πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα τὸν ἀφ' οὗ ἔφυ. Suidas vero sic, ἀπφὺς ὑποκοριστικῶς, ὁ πατήρ. παπύς τις ὢν, καὶ ἀπφύς. Theoc. Idyll. xv. 13. οὐ λέγω ἀπφῦν, pro περὶ τοῦ ἀπφύος, 'non dico patrem,' pro de patre. 14. καλὸς ἀπφῦς, 'pulcer [est] pater.' 15. ἀπφῦς μὲν τῆνος, 'pater tamen ille.'

ἄπωθεν, adverb. poet. pro com. πόῤῥωθεν, procul, eminus, longe, cum gen. Theoc. Idyll. i. 45. ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος, 'procul a marino sene.' Vide ἁλίτρυτος.

ἀραξεῖ, Dor. pro com. ἀράξει, ab ἀράσσω, μ. ξω, εις, ει, com. Dor. vero ξῶ, εῖς, εῖ. Theoc. Idyll. ii. 160. τὰν Ἀΐδαο πύλαν ναὶ Μοῖρας ἀραξεῖ, 'Orci fores per Parcas pulsabit.'

ἀράρισκε, poet. 3. pers. singul. imperfecti, pro ἠράρισκε. Neglectum enim est augmentum temporale metri caussa. Sic autem formatur, ἄρω, τὸ ἁρμόζω, apto, adapto, μ. ἀρῶ, π. μ. κοινῶς, ἦρα, Ἀττικῶς, ἄρηρα, ποιητικῶς neglecto augmento temporali, ἄραρα. Hinc poetice formatur præsens ἀράρω, εις, ει. Imperfectum neglecto augmento, ἄραρον, ρες, ρε, a secunda autem persona imperfecti, ἄραρες, addita poetice syllaba κω, fit alterum præsens ἀραρέσκω, versoque ε in ι, ἀραρίσκω. Ut factum vidimus in ἴσχω, quod ab ἔσχω, quod ab ἔχω. Sic a τελέσκω, τελίσκω, a μολέσκω, μολίσκω: sed hæc quidem duo postrema formantur a futuro desinente in σω, inserto κ, et ex futuro in præsens migrant. De qua formatione consule Eustath. in σκω λήγοντα ῥήματα, &c. Illud vero ἴσχω, a præs. ἔσχω, quod ab ἔχω derivatum inserto σ. At a medio perfecto præsentia multa poetice formantur, ut a mediis perfectis δέδυκα, πέφυκα, πέπληγα, deducuntur poetica verba præsentia δεδύκω, εις, ει, de quibus suo loco. Hoc tamen ἀραρίσκω nihil aliud significat, quam ejus πρωτότυπον ἄρω. Theoc. Idyll. xxv. 103. καλοπέδιλ' ἀράρισκε, 'ligneas compedes adaptabat.'

ἀργηστὴς, οῦ, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulg. Græcol. Lexicis non reperitur. Idem valet ac τὸ ἀργῆς, ῆτος, ὁ, et ἀργὸς, οῦ, ὁ, i. λευκὸς, οῦ, ὁ, candidus, albus. Theoc. Idyll. xxv. 131. ἀργησταὶ, 'candidi [boves].'

ἀργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, com. argentarius, nummularius, trapezita, mensarius. Dictus παρὰ τὸ τὸν ἄργυρον, ἢ ἀργύριον ἀμείβειν, quod argentum, i. argenteos, aliosque nummos quæstus caussa permutare soleat. Gallice, 'changeur.' Theoc. Idyll. 12. pen. et ult. Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοὶ, 'Lydio lapidi simile os habere, quo aurum explorant argentarii utrum [sit] malum, [et adulterinum, an vero] verum' [i. purum, et bonum].' Hæc enim idem videntur valere jam, ac si poeta dixisset, ᾗ πέτρᾳ οἱ ἀργυραμοιβοὶ πεύθονται, δοκιμάζουσι, βασανίζουσι τὸν χρυσὸν, ὅπως γινώσκωσιν εἰ φαῦλος, καὶ κίβδηλος, ἢ ἐτήτυμος, ἀληθὴς, καὶ ἀγαθὸς, vel, πότερον φαῦλος, ἢ ἀγαθός ἐστιν. Vide πεύθεσθαι.

ἀργυρίω καθαρῶ, Dor. pro com. ἀργυρίου καθαροῦ, 'argenti puri,' Theoc. Idyll. xv. 36.

ἀρδεῖν, Attice et Dor. pro com. ἄρδειν, rigare, madefacere. Theoc. Idyll. xv. 31. τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς; 'cur meam tunicam madefacis?'

Ἀρέθοισα, Dor. pro com. Ἀρέθουσα, fons, de quo Ovid. τῶν Μεταμορφώσεων lib. v. 165. 166.

ἀρεσαίμαν, Dor. pro com. ἀρεσαίμην. Vide ἀρέσκομαι.

ἀρέσκομαι, μ. ἀρέσομαι, ab ἀρέομαι, cum accus. junctum, placare, lenire, gratiam alicujus sibi conciliare. Theoc. Idyll. i. 60. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, 'quo te valde promtus placabo,' i. quo tuam gratiam valde lubens mihi conciliabo. Consule Eustath. et vulg. Græcol. Lex.

horti Adonidis, ἀρέσκω, παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, γίνεται ἀρῶ, ἀρέσω, ὡς τέλω, τελέσω, καὶ [κατ' ἐπεμβολὴν τοῦ κ] ἀρέσκω. τὸ γὰρ ἀρέσκον, καὶ ἁρμόδιον, καὶ ἀρεστόν.

ἀριθμεῦνται, Dor. pro com. ἀριθμοῦνται, numerantur. Theoc. Idyll. xvii. 27. ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα, 'ambo quoque numerantur usque ad extremum Herculem,' [i. suum genus ad ultimum, summumque generis auctorem Herculem referunt].

ἀριθμεῦντι, Dor. pro com. ἀριθμοῦσι, numerant. Theoc. Idyll. viii. 16. τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι, 'oves vero vespere omnes numerant.'

ἀριθμητὸς, οῦ, ὁ, com. pro quo poet. ἐναρίθμιος, ου, ὁ, dicitur, numeratus, annumeratus, qui est in aliquo numero. μεταφορικῶς vero, qui est in aliquo pretio, et honore. Theoc. Idyll. xiv. 48. ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτοι ἀριθμητοὶ, 'nos vero nec ullo pretio digni, nec in ullo numero [sumus, i. nec in ullo pretio, nec in ullo numero, nec in ullo honore sumus].'

ἀρίσαμος, ω, ὁ καὶ ἁ, poet. et Dor. pro com. sed poet. ἀρίσημος, ου, ὁ καὶ ἡ. Suidas vertit, φανερὸς ἐν πολέμοις, 'clarus in bellis,' 'bello clarus.' At γενικῶς de quolibet hoc dicitur quomodocunque sit clarus, conspicuus, et insignis, ac illustris, apparens valde, valde conspicuus. Theoc. Idyll. xxv. 158. viæ, semitæque tribuit hoc epithetum, οὔτε λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα, 'neque admodum conspicuus in sylva viridi exsistens.'

ἀριστεύειν, cum gemino acc. uno pers. quæ vincitur, altero, rei, qua quis ab aliquo vincitur. Theoc. Idyll. xv. 98. ἅ τις καὶ Σπέρχυν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε, pro ἀριστεύουσα, καὶ ἄριστα ἀείδουσα ἐνίκησε τὸν Σπέρχιν, τί; τὸν ἰάλεμον. κατὰ τὸν ἰάλεμον. ἐν τῷ ᾄδειν τὸν ἰάλεμον. τῇ τοῦ ἰαλέμου ᾠδῇ. 'quæ vel Sperchin lugubre carmen canendo superavit.' Quid sit ἰάλεμος, vide suo loco.

ἀριστεύοισα, Dor. pro com. ἀριστεύουσα, cum dat. rei, et gen. personæ. Theoc. Idyll. xvii. 45. κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα, 'pulcritudine superans deas veneranda Venus.'

ἀριστεὺς, έος, ὁ, poet. pro com. ὁ ἄριστος, optimus, fortissimus, primarius, princeps. Sed in plurali potius, quam in singulari legitur usurpatum. Theoc. Idyll. xviii. 17. ὅποι ᾧλλοι ἀριστέες, 'ubi [erant] alii principes.' Idyll. xxii. 99. πάντες ἀριστῆες κελάδησαν, 'omnes principes exclamaverunt.' 154. ἀριστήεσσιν ἔοικε, 'principes decet.'

ἀριστοτόκεια, ας, ἡ, poet. ἡ ἀρίστους τίκτουσα παῖδας. Vel ἡ ἄριστα τίκτουσα τέκνα, quæ optimos parit liberos. Theoc. Idyll. xxiv. 72. Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, 'bonum animum habe præstantissimæ prolis parens mulier.'

ἀριφραδέως, poet. adverbium, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Deducitur a poetico nomine ἀριφραδὴς, καὶ τὸ ἀριφραδὲς, i. εὔγνωστος. De quo Eustathius in ἀριφραδὴς, valde manifeste. Hom. Odyss. ψ. 686. M. Theoc. Idyll. xxv. 175. ἀριφραδέως ἀγορεύει, 'valde manifeste indicat.' Verba sonant, dicit, i. adeo manifeste hoc arguit, ut quodammodo clara voce dicere videatur.

ἀρκεῖν, com. cum dat. junctum, sufficere, satis esse. Theoc. Idyll. v. 7. ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι, 'sufficit tibi stipulæ arundinem stridere tenenti.'

ἄρκευθος, ου, ὁ, com. juniperus, Gallice, 'geneure,' Ital. 'ginepro.' Consule Diosc. lib. i. c. 84. Nominis ἐτυμολογίαν, et caussam in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. i. 133. Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι, 'Pulcra vero narcissus in juniperis efflorescat.' Sic alter interpres, 'Alter vero, juniperi pulcro narcisso floreant.' At Æ. P. 'Ita formosus vero narcissus [flos] in juniperis floreat' [vel comam producat]. Vide Νάρκισσος.

ἀρκεύθω, Dor. pro com. gen. ἀρκεύθου, a recto ἄρκευθος, ου, ἡ, juniperus. Theoc. Idyll. v. 97. ἐκ τᾶς ἀρκεύθω, 'ex junipero.'

ἄρκιον, poet. pro com. ἅλις ἄξιον, satis dignum. Theoc. Idyll. viii. 13. ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη; 'sed quid deponemus, quod nobis satis dignum sit?' Communes, tritasque τοῦ ἀρκίου significationes in vulg. Lexicis vide.

ἁρμαλιὰ, ᾶς, ἡ, com. vel ἁρμαλιὴ, ῆς, ἡ, Ion. et Dor. pro com. τροφὴ, ῆς, ἡ, cibus, alimentum. Poeticum vocabulum quod dictum παρὰ τὸ ἁρμόζειν τῇ ψυχῇ, καὶ τῷ σώματι, quod et animæ et corpori conveniat. Nam conveniente cibo corpus alitur, ut et animus deinde melius habeat. Corporis enim bona constitutio, robur, et valetudo secunda lætiorem animum reddunt. Vel, παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, 'quod extollat, ac augeat corpora.' Theoc. Idyll. xvi. 35. ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται, 'cibum menstruum dimensi sunt famuli.'

ἁρματοπηγὸς, οῦ, ὁ, poet. pro com. ὁ ἅρματα συμπηγνύων, qui currus compingit, curruum compactor, carpentarius. Gall. 'charpentier.' Theoc. Idyll. xxv. 247. ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, 'quemadmodum autem carpentarius.'

ἄρμενος, ου, ὁ, poet. pro com. ἡρμοσμένος, ου, ὁ, et poet. ἁρμόδιος, ου, ὁ, conveniens, congruens, aptus. Est autem partic. præteriti perf. et plusquamp. pass. Æolice formati. Ipsum thema est ἄρω,

apto, adapto, concinno, μ. ἀρῶ, π. π. ἦρμαι, ἦρσαι, ἦρται. ἡ μετοχὴ, ἠρμένος, η, ον, neglecto augmento poetice, vel etiam Dorice verso η in α, ἀρμένος; Æolice vero accentu in præced. syllabam retracto, ἄρμενος, η, ον, ut a βέβλημαι, βεβλημένος, βλήμενος, de quo Eustat. Theoc. Idyll. xxix. 9. πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν; 'quomodo hæc [sunt] convenientia, [quom. conveniunt, quom. congruunt, quom. decet,] amantem dolorib. tradere, [et doloribus afficere?]' in vulg. cod. hæc ita scribuntur, πῶς ταῦθ' ἄρμενα. Sed Eustat. verbis disertissimis dicit τὸ ἄρμενον ψιλοῦσθαι, i. tenui spiritu notari. Quamobrem τὸ τ in θ minime vertendum in pron. ταῦτα, post rejectum α finale ob sequentem vocalem α tenui notatam.

ἀρμοῖ, modo, nuper, recenter. Eustathius ἀρμοῖ, τὸ νεωστὶ κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων. δασύνεται δὲ ἐκ τοῦ ἁρμὸς, ἁρμοῦ, ἁρμῷ γενόμενον. Vide Magnum Etymologicum in voce ἁρμῷ, ubi docemur hunc dativum ἁρμῷ a nominativo ἁρμὸς in adverbium ex nomine mutari, Syracusanorum vero lingua ἀρμοῖ dici κατὰ συστολὴν τοῦ ω εἰς ο. Illic etiam Artemidorus tradit τὸ ἀρμοῖ, si tenui spiritu notetur, significare ἀρτίως, id est, modo, recenter, nuper. Si aspero notetur, significare ἁρμοδίως, id est, congruenter, convenienter, apte, concinne. Theoc. Idyll. iv. 51. ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξε, 'modo me hic percussit,' vel, sauciavit.

ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, commune quidem: sed poeticum, agni pellis, pellis ovina. Consule Suidam in ἀρνακίς. Item Aristoph. interpretem Græcum ubi τῶν Νεφελῶν illa verba, explicat, εἴ μοι τὶς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητίδα. Theoc. Idyll. v. 50. ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς, 'atqui agnorum pelles et lanas hic calcabis.'

ἀρξεῦμαι, Dor. et Æol. ab altero Dor. ἀρξοῦμαι, pro com. ἄρξομαι, ab ἄρχομαι, incipio. Theoc. Idyll. 7. 95. Idem in Epigram. 252. F. ἀρξεῦμαί τι κρέκειν, 'incipiam aliquid sonare.'

ἀροίμαν, Doric. pro communi ἀροίμην, susciperem, perferrem, vel, suscipiam, perferam. Est autem prima persona singularis optativi modi vel futuri ἀροῦμαι ab αἴρομαι, vel aor. 2. medii ἠρόμην. Theoc. Idyll. v. 20. τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν, 'Daphnidis dolores suscipiam' [et perferam].

ἀροτρεὺς, έος, ὁ, poet. pro quo et ἀρότης, ου, ὁ, et ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator, agricola, rusticus. Bion Idyll. ii. 8. ἀροτρέα πρέσβυν, 'aratorem senem.'

ἄῤῥαξεν, poeticum. Est autem 3. pers. singul. aor. 1. act. neglecto temporali incremento pro ἤῤῥαξεν, hoc vero pro ἤραξεν. Nam metri caussa τὸ ρρ geminatum. Vide ἀῤῥάξαι in vulgatis Græcolatin. Lexicis. Deducitur ab ἀράσσω, μ. ἀράξω. Eustathius, ἀράσσειν, τὸ ῥαδίως, καὶ ἀπόνως ἀποκόψαι, καὶ κρατερῶς, ὡς πρέπει Ἄρει, ὅ ἐστι σιδήρῳ. καὶ ἀράσσειν, τὸ συντρίβειν, καὶ θραύειν, id est, 'ἀράσσειν significat, facile, et sine labore resecare, sive rescindere. Item, violenter, ut Ἄρει, Marti, id est, ferro convenit, secare. Item conterere, et comminuere, pulsare, tundere.' Theoc. Idyll. ii. 6. Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος, 'Neque fores pulsavit crudelis.'

ἀῤῥηνὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, poet. Hesych. ἄγριος, δυσχερής: molestus, difficilis. Deductum videtur ab ἀῤῥήνειν, quod (ut idem tradit) significat λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ (vel potius, καὶ γυναῖκα) πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι, id est, conviciari, et dictum de muliere, sive uxore, quæ cum viro, sive marito verbis contendit, ei convicia dicit, ac ita molestiam exhibet. Quamobrem ἀῤῥήνην idem valet ac τὸ πρὸς τὸν ἄῤῥενα διαφέρεσθαι, i. e. adversus marem contendere. Quoniam autem hoc valde molestum est viris, quum præter decorum et pietatem mulieres ἀντιανείρας habent, earumque petulantiam, et convicia pacis fovendæ caussa patienter ferre coguntur, ideo factum ut μεταφορικῶς, καὶ γενικῶς hæc verba de quibuslibet aliis animantibus rebusque dicuntur, quæ sunt graves, difficiles, ac molestæ. ἄῤῥην vero, sive ἄρσην (ut docet Magnum Etymolog. pag. 149. 41.) παρὰ τὸ ἄρδω, τὸ ποτίζω, καὶ τὸ μετεγχέω. ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδεύει. ἄρδω, ἄρσω, ἄρσην, ὁ ἄρδων τὴν θήλειαν. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο πόσις λέγεται ὁ ἀνὴρ, παρὰ τὸ ποτίζειν τῇ γονῇ. ἢ παρὰ τὸ ἔρδω, τὸ πράττω. ὁ μέλλων, ἔρσω, καὶ ἄρσην ἐξ αὐτοῦ, τουτέστιν ὁ πρακτικός. Idem eadem pag. 149. 52. ἄρσαι, τὸ ποτίσαι, ἀφ' οὗ καὶ ἄρσην ὁ τὴν γυναῖκα ποτίζων τῇ σπορᾷ. Quam sententiam confirmat et Eustathius, quum dicit τὸν πόσιν, i. maritum, dictum παρὰ τὴν πόσιν, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα. Maritus igitur bono agricolæ similis est, qui suum agrum bene colit, opportune arat, ei semina committit, eumque rigat, ut omnia felicius crescant, amplumque fructum ipse suo tempore percipiat. Theoc. Idyll. xxv. 83. de cane verba faciens, eum vocat animal: ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς, 'iracundumque, et molestum,' vel, ut alii vertunt, sævum.

ἀρχαγὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro com. ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, dux, princeps, rex, auctor. Theoc. Idyll. xxii. 110. ἀρχαγὸς Βεβρύκων, 'princeps Bebrycum.'

ΑΣ, Dorienses ultimam syllabam accusativi pluralis secundæ declinationis no-

minum parisyllabicorum in *ας* longum communiter desinentium, sæpe metri caussa, idque sequente vocali, corripiunt, et præcedentem syllabam, quæ propter longam sequentem ante acuebatur, circumflectunt, si ejus natura circumflexum admittat. Vocales enim et syllabæ natura breves nunquam circumflectuntur: sed tantum acuuntur, si tonus in eas cadat. Longæ vero ante longas acuuntur, ut docent Grammatici. Theoc. Idyll. i. 134. *ὄχνας ἐνείκαι*, 'pira ferat:' et Idyll. ii. 160. *τὰν Ἀΐδαο πύλαν ναὶ Μοῖρας ἀραξεῖ*, 'Orci fores per Parcas pulsabit.' Hic *Μοῖρας προπερισπωμένως* metri caussa Dorice scriptum videmus, quod alioqui communiter *Μοίρας παροξυτόνως* scribitur. At *ὄχνας*, licet *τὸ ας* corripiatur, tamen *τὸ ο μικρὸν* acuto notatum habet, quia nulla vocalis, aut syllaba natura brevis circumflectitur, nec positio naturam tollit, aut immutat hac in parte. Idem in articulis, et pronominibus ejusdem declinationis, generis, casusque Dorienses facere consueverunt. Theoc. Idyll. iii. 2. *καὶ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει*, 'et Tityrus ipsas agit.' Idem 3. *βόσκε τὰς αἶγας*, 'pasce capras.' Idem Idyll. iv. 2. *βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν*, 'pascendas autem mihi eas dedit.' Idyll. iv. 29. *Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας. ἐπεὶ*, 'Non illa profecto, non per Nymphas. quia.' Idyll. v. 42. *αὐτὰς ἐτρύπη*. 64. *ὃς τὰς ἐρείκας*. 103. *Τουτὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος*; 109. *Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος. ἐντὶ γὰρ ἇβαι*. 121. *Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις*. 136. *κίσσας ἐρίσδεν*. 146. *Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας*. Idyll. vi. 32. *κλασῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ*. Idyll. vii. 87. *τὰς καλὰς αἶγας*. Idyll. ix. 11. *τρωγοῖσας ἀπό*. Idyll. x. 35. *καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας*. Eodem Idyll. 38. *ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν*. Idyll. xv. 65. *περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος*. Idyll. xxi. 1. *τὰς τέχνας ἐγείρει*.

ᾆσας, Doric. pro com. *ᾖσας*, cecinisti. Quod vel neglecto augmento temporali factum, vel verso *η* in *α*. Theoc. Idyll. i. 24. *ᾆσας ἐρίσδων*, 'cecinisti certans.' Est autem 2. pers. aor. 1. act. ab *ᾄδω*, *μ*. *ᾄσω*, aor. 1. act. com. *ᾖσα*, Dor. *ᾆσα, ας, ε*, *τὸ ι* subscriptum habet, quia fit ab *ἀείδω* poetico, unde sublato *ε*, et facta crasi, formatur *ᾄδω*, quod *ᾳ* diphthongum impropriam habet, ex *αι* propria diphthongo mutatam.

ᾀσεῦμαι. Vide *αἰσεῦμαι*. Theoc. Idyll. iii. 38.

ᾀσῆ, canes, cantabis. Ab *ᾄδω* deducitur fut. med. communiter *ᾄσομαι, ᾄσῃ, ᾄσεται*, Dorice vero, *ᾀσοῦμαι*, vel *ᾀσεῦμαι, ᾀσῇ, ᾀσεῖται*. Attice vero mediæ, vel passivæ vocis verbum pro activa voce ponitur non raro. Theoc. Idyll. v. 31. *ἅδιον ᾀσῇ*, 'suavius canes.'

ἄσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, incultus, a, um. Nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur *ἀκάθαρτος*, et Hesychio tribuitur. Sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Componitur ex *α* privante particula, et verbo *σκάλλειν, τὸ σκάπτειν*, fodere, sarrire, sarculis purgare scalpendo terram. Quod fit quum segetes malis herbis sunt refertæ. Ab hoc *σκάλλειν* deducitur *τὸ σκαλεύειν, καὶ τὸ σκαλίζειν*, idem. Theocr. Idyll. x. 14. *ἄσκαλα πάντα*, 'inculta [sunt] omnia.'

ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, commune, excultus, a, um, elaboratus, ornatus: ab *ἀσκέω, ῶ, μ. ἀσκήσω, π. ἤσκηκα*. Cujus varias significationes in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. i. 33. *ἀσκητὰ πέπλῳ τε, καὶ ἄμπυκι*, 'ornata peploque, et reticulo.'

ἀσπιδιώτας, α, ὁ, Doric. pro com. poet. *ἀσπιδιώτης, ου, ὁ*, scutatus, militis epithetum. Theoc. Idyll. xiv. 67. *Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν*, 'Audebis irruentem audacem [hostem] scutatum sustinere.'

ἀστράγαλοι πόδες, lucidi pedes. Theoc. Idyll. x. 36. *οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ*, 'tui quidem pedes [sunt] lucidi.' Alii vertunt, candidi, quæ significatio vocabuli non est trita: sed Theocrito propria. Consule vulgata Lexica.

ἄστρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. idem ac *ἀστραφής*. *ὁ μὴ στρεφόμενος ἵνα προσορῴη τὰ ὀπίσω*· qui se non convertit, ut aspiciat, quæ sunt a tergo, non respiciens. Theoc. Idyll. xxiv. 94.

ἀστυκὸς, οῦ, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis sine auctoritate legitur. Communiter pro eodem dicitur *πολιτικὸς, οῦ, ὁ*, civilis, urbanus. Theoc. Idyll. xx. 4. *οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν*, 'non didici Rustico more [quenquam] osculari: sed urbana labra premere.' 31. *τὰ δ' ἀστυκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν. ἀντὶ τοῦ, αἱ δὲ ἀστυκαὶ, καὶ πολιτικαὶ, τουτέστιν ἐν ἄστει, ἐν πόλει οἰκοῦσαι γυναῖκες ἐμὲ οὐκ ἐφίλησαν, οὐ φιλοῦσιν*, 'urbanæ vero [mulieres] me non amarunt.'

ἄσυχα, Dorice, pro communi *ἥσυχα*, hoc vero pro adverbio *ἡσύχως*: quieta pro quiete, tacita pro tacite. Theoc. Idyll. ii. 100. *Κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον*, 'et quum ipsum esse videris solum, tacite nuta' [id est, eum tacito, vel occulto nutu ad te voca]. Idem Idyll. vi. 12. *ἄσυχα καχλάζοντα*, 'quiete strepentes [fluctus].'

ἀσυχία, ας, ἁ, Dor. pro com. *ἡσυχία, ας*,

ἡ, quies, etis. Theoc. Idyll. vii. 126. ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, 'nobis vero quies curæ sit.'

ἄσυχος, ω, ὁ, Dor. pro com. ἥσυχος, ου, ὁ, quietus; ✕ ὀξὺς, præceps ad iram. Theoc. Idyll. xiv. 10. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς, 'Talis quidem semper [es] tu care Æschine, [modo] quietus, [modo] præceps ad iram.'

ἀσφαλέως, poetice, pro com. ῥᾳδίως, tuto, pro facile. Theoc. Idyll. xxiv. 136. ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι, 'facile plantarum fortasse satiare posset.'

ἀσφαραγεῖν, poet. et Theocriteum verbum, quod compositum ex α intendente, et poet. verbo σφαραγεῖν, τὸ ἠχεῖν, καὶ ψοφεῖν. Valde strepere. Theoc. Idyll. xvii. 94. Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι, 'Ære resplendenti stipati valde strepunt.'

ᾀσῶ, Dorice, pro communi ᾄσω. Theoc. Idyll. i. 145. ἅδιον ᾀσῶ, 'dulcius canam.'

ἀτὰρ, poeticum adverbium, unde κατ' ἀποκοπὴν Latina particula, at, videtur formata; sed Theoc. Idyll. ii. 151. ἀτὰρ τόσον, 'at tantum.'

ᾶ τάχος, Doric. pro poet. ᾗ τάχος, com. ὡς τάχος, et ὡς τάχιστα. Verba sonant, qua celeritas, scil. est tibi, vel alii cuivis, pro, quanta maxima celeritate potes; quam celerrime, quam primum. Theoc. Idyll. xiv. 68. Illud autem observandum Dorienses ἀδιαφόρως τὸ ι huic adverbio modo vel subscriptum, vel adscriptum addere, sive sit minusculum, sive majusculum elementum, modo neutrum facere, ut hoc loco videmus. Adscribendi tamen ratio redolet magis τὸν Ἀρχαϊσμόν. Sic enim scribebatur olim, Δήμωϊ τῶϊ Ἀθηναίωϊ, pro quo recentiores scribunt, Δήμῳ τῷ Ἀθηναίῳ. Sed si majusculis elementis utaris tunc ad latus τὸ ι scribitur, sic, ΔΑ'ΜΩι, et ΤΩ͂ι, et 'ΑΘΗΝΑΙ'Ωι. Sic etiam αῖ, pro ᾷ, vel ι præteritur, ᾶ, pro ῇ.

ἅτε, Dor. pro com. ὅτε, verso ο in α, quum, quando. Vide α interdum pro ο a Doriensibus ponitur. Item ο Dor. in α. Theoc. Idyll. xviii. 27. Πότνια νὺξ ἅτε [ἀπέρχεται], 'Veneranda nox quum [abit].'

ᾇτε, Dorice pro com. ᾗτε, quod et ᾗπερ, et ὅθι συνωνύμως dicitur: ubi, sed; et Ἀττικῶς, et Ἰωνικῶς, et Δωρικῶς τὸ ι nunc sublatum, quod alias subscribi solet. Theoc. Idyll. i. 13. ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇτε μυρῖκαι, 'ad declivem istum collem, ubi [sunt] myricæ.'

ἄτερ, adverbium poeticum, pro communib. χωρὶς, ἄνευ, πόῤῥω, seorsum, separatim, sine, procul. Componitur autem (ut docet Eustathius) ex α particula privante, et verbo τείρω. Quia quæ separata sunt, quæ procul a nobis absunt, ea nos non vexant, nec ullam molestiam nobis exhibent. Theoc. Idyll. iii. 48. ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι; 'ita ut ne mortuum quidem ipsum seorsum a [sua] mamma ponat?' id est, procul ab amplexu suo dimittat?

ἀτεράμνω, Dor. pro com. ἀτεράμνου, duri. Quid autem sit ἀτέραμνον, ejusque ἐτυμολογίαν in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. x. 7. πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω, 'saxi fragmentum duri.'

ἀτιμαγελεῖν, com. verbum, quod dictum παρὰ τὸ ἀτιμᾷν τὴν ἀγέλην, gregem, vel armentum contemnere, abarmentari quidam vertunt. Alii, abgregari, ex Festo. A grege, vel armento separari, seorsum pasci, quod sæpe fit ob quoddam fastidium et contemptionem aliorum sociorum, vel etiam ob indignationem quam aliquis taurus, vel equus adversus cæteros ejusdem armenti participes concepit. Hoc verbum usurpat et Aristot. Animal. Hist. lib. vi. cap. 18. pag. 491. A. et lib. ix. cap. 3. pag. 515. Γ. De hoc verbo multa eaque lectu digna traduntur ab Erasmo in Adagiis, Chil. 1. Cent. 1. Adag. 43. 'Abiit et taurus in sylvam.' Illic Theocriti fit mentio, qui Idyll. ix. 5. dicit, Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες, 'Non contemnentes gregem,' vel 'Nullo modo negligentes armentum.'

ἀτιμαγελεῦντες, Dor. pro com. ἀτιμαγελοῦντες, gregem contemnentes. Theoc. Idyll. ix. 5. vide ἀτιμαγελεῖν.

ἀτιμαγέλης, ου, ὁ, Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non extat: pro quo legitur in iis ἀτιμάγελος, ου, ὁ, et carmen ex Epigrammatibus affertur κέρας Βουμολγὸς ταύρου κλάσσεν ἀτιμαγέλου. Quod apud Suidam quoque sic scriptum extat, ubi vertit, ἀτιμαγέλου, μὴ συναγελαζομένου. Vide apud eundem et Βουμολγὸς, ubi lectionem eandem habemus. Sed non constat utrum ab ἀτιμάγελος, an ab ἀτιμαγέλης hic genitivus sit deductus. Nam ab utroque formatus in ου communiter desinit. Theocritus vero manifeste docet ἀτιμαγέλης potius quam ἀτιμάγελος in recto casu dicendum. Sic enim Idyll. xxv. 132. canit, Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην, 'Qui etiam ab armento se segregantes depascebant valde virentem herbam.' Vel, 'Qui etiam ab armento separati pascebantur valde virentibus herbis.'

ἀτρακτυλὶς, ίδος, ἡ, com. spinæ genus, de quo plurib. in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Interdum tamen pro ipsis spinarum aculeis accipitur, ut patet ex Theocriti verbis, quæ Idyll. iv. 51. 52. 53. scribuntur. Sic enim illic, ἁ γὰρ ἄκανθα Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι

Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ, 'Nam spina modo me hic sauciavit sub malleolum. Ut vero profundi Aculei sunt!'

ἄτριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. non tritus, non fractus, indomitus, non calcatus. Theoc. Idyll. xiii. 64. ἀτρίπτους ἀκάνθας vocat indomitas, et calcatu difficiles spinas. ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις, 'in non calcatis, [ac proinde acutissimis, et periculosissimis] spinis.' Vel, ut quidam vertunt, in inviis sentibus. Virgil. Æn. ii. 149. 25. aspros sentes vocat quoddam asperæ spinæ genus, quam, qui ab ea punguntur, magno cum dolore statim sentiunt.

ἄτροπος, ὁ καὶ ἡ, commune, ὁ μὴ τρέπεσθαι δυνάμενος: qui verti, flecti, mutarique nequit, immutabilis, perpetuus, æternus. Theoc. Idyll. iii. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων, 'Beatus quidem [est] mihi, [id est, meo judicio,] ille, qui æternum somnum dormit.' Vel, 'qui sopitus æterno somno dormit.'

ἀτύζειν, μ. ἀτύξειν, poeticum, pro communib. ταράττειν, φοβεῖν, ἐκπλήττειν: turbare, terrere, percellere, obstupefacere. Consule Eustath. in verbo ἀτύζεσθαι. Theoc. Idyll. i. 56. θυμὸν ἀτύξαι, 'animum percellat.' Vide ἀτύξαι, et ἀτυζόμενοι, in hortis Adonidis.

ἀτύξαι, 3. person. sing. optat. aor. 1. activi, ab ἀτύζω, μ. ἀτύξω, aor. 1. ἤτυξα, opt. ἀτύξαιμι, αις, αι. Vide ἀτύζειν.

αὐαλέος, ου, ὁ, poet. aridus, siccus, arefactus, desiccatus, squalidus, ab αὔω, unde τὸ αὐαίνω, τὸ ξηραίνω, arefacio, sicco. Theoc. Idyll. xiv. 4. αὐαλέοι δὲ κικῖνοι, 'squalidi vero capilli.'

αὖθι, poetice pro δεῦρο, huc. Theoc. Idyll. xi. 22. φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με, 'venis autem huc sic, quum dulcis somnus tenet me.'

αὖλαξ, ακος, ἡ, genere fœmineo. Eustath. αὖλαξ, ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ, παρὰ τὸν αὐλὸν, ὃ δηλοῖ ἐπιμήκη παράτασιν: id est, 'αὖλαξ vocatur aratri in longitudinem scissura, dicta ab αὐλὸς, quod significat longam extensionem.' Vel, 'αὖλαξ appellatur illa terræ scissura, quam aratrum in longitudinem facit, a tibiæ similitudine, quod in longitudinem exporrigatur.' Theoc. Idyll. x. 6. ὃς νῦν ἀρχόμενος τὰς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις; 'qui nunc incipiens sulcum non rodis?' [incidis?]

αὐλεία, ας, ἡ, com. Hesych. ἡ τῆς αὐλῆς θύρα, i. aulæ janua, aulæ fores. Suid. αὐλεία, θύρα πυλῶν, καὶ ἡ αὔλειος, i. αὐλεία, janua, vestibulum, et aulæ fores. Consule et Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. xv. 43. τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον, 'aulæ fores, [vel, vestibuli januam] claude.'

αὐλησεῦντι, Dor. pro com. αὐλήσουσι, tibia ludent, vel, tibia canent. Theoc. Idyll. vii. 71. Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, 'Tibia vero canent mihi duo pastores.' Est autem 3. pers. plur. futuri act. ab αὐλέω, ῶ.

αὐλῆτις, αὐλήτιδος, ἡ, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis Græcol. non extat: sed pro eo commune legitur, αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, licet nullo confirmetur exemplo; tibicina, æ. Quod autem αὐλῆτις potius, quam αὐλητὶς, ίδος, dicatur, hoc Æolismum videtur redolere, de quo consule Grammaticos. Theoc. Idyll. ii. 146. Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλήτιδος, 'Mater meæ tibicinæ.'

αὔλιον, ου, τὸ, poet. stabulum. Theoc. Idyll. vii. 153. κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι, 'in stabulis pedibus tripudiare.' Idyll. xxv. 84. ποτὶ ταὔλιον ἷζον ἰόντες, 'ad stabulum sedebant profecti.'

αὖλις, ιδος, vel ιος, ἡ, Æolice pro com. αὐλὴ, ῆς, ἡ. κοίτη, κατασκήνωσις, σταθμός: aula, caula, cubile, tentorium, stabulum. Eustathius docet hoc vocabulum βαρύνεσθαι πρὸς διαστολὴν τοῦ αὐλὶς, quod aliud significat. Theoc. Idyll. xxv. 18. pro stabulo sumit, et 61. et 76. At 169. accipit pro ferarum lustro, ubi verba facit de leone, quem Hercules in sylva Nemeæa interfecit, Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος, 'Cavum lustrum habentem in Jovis Nemeæi nemore.'

αὔξησις χρονικὴ, augmentum, sive incrementum temporale a Doriensibus sæpe negligitur; ut, ᾆσας, pro ᾖσας, cecinisti, 2. pers. sing. aor. 1. act. ab ᾄδω, μ. σω, vel hic τὸ η in α Dorice mutatum. Theoc. Idyll. i. 24. ᾆσας ἐρίσδων, 'cecinisti certans.' 100. ποταμείψατο, pro ποτημείψατο, quod Dorice dictum pro communi προσημείψατο, respondit, a ποταμείβομαι, pro προσαμείβομαι. Idyll. ii. 25. ἅφθη, pro ἥφθη, ab ἅπτω, accendo, incendo; conflagravit. Idyll. vi. 5. πρᾶτος ἔρισδεν, pro ἤριζεν, quod metri caussa factum, ut et alibi passim: primus contendebat. 44. αὔλει, pro ηὔλει, tibia canebat: nisi dicas jam τὸ α Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ η positum. Ambigi enim hac de re nunc saltem potest. Idyll. vii. 18. ἔχεν ἀγριελαίω, pro εἶχεν ἐξ ἀγριελαίου. 139. ἔχον πόνον, pro εἶχον πόνον. Idyll. viii. 5. ἀγόρευε, pro ἠγόρευε, etc.

αὔξησις συλλαβικὴ, augmentum, sive incrementum syllabicum a Doriensib. sæpe negligitur. Theoc. Idyll. i. 102. δεδύκει, pro ἐδεδύκει. Vide Δεδύκει. Idyll. ii. 68. πομπεύεσκε, pro ἐπομπεύεσκε. 107. κοχύεσκεν, pro ἐκοχύεσκεν. 108. δυνάμαν, pro ἐδυνάμην. 113. φάτο, pro ἔφατο. Idyll. v. 28. πεποίθει, pro ἐπεποίθει. 33. πεφύκει, pro ἐπεφύκει. 117. κιγκλίζεν, pro ἐκιγκλίζον. Idyll. vi. 44. σύρισδε, pro ἐσύρισδε. 46. νίκα, pro ἐνίκα.

αὖος, ον, ὁ, poet. pro com. *ξηρὸς*, siccus, aridus. Theoc. Idyll. xxv. 142. *σκύτος αὖον ἰδὼν*, 'pellem aridam conspicatus.' 255. *αὖον ῥόπαλον*, 'aridam clavam.' Magnum Etymologicum, pag. 170. 42. *Αὖος, ὁ ξηρός. ὄνομα ῥηματικόν. ἐκ τοῦ αὔω, τὸ οὐ βρέχω*, [*παρὰ τὸ στερητικὸν α, καὶ τὸ ὕω*.] *ἢ ἐκ τοῦ αὔω τὸ ξηραίνω, γίνεται αὖος, ὁ μὴ ὑγρὸς, ἀλλ' εἰς αὖσιν, καὶ καῦσιν ἐπιτήδειος, καὶ αὐόνη, ἡ ξηρότης, παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, ὡς ἔχω, ἐχόνη, πείρω, περόνη, βάλλω*, [vel potius Æolice, *βέλλω*,] *βελόνη*. Idem pag. 174. 27. dum varias *τοῦ αὔω* significationes, et *ἐτυμολογίας* persequitur, docet *τὸ αὖον ἀπὸ τοῦ αὔω, τὸ ξηραίνω* deductum. Idyll. xxvii. 9. *ῥόδον αὖον*, 'rosa sicca,' vel, arescens.

αὐότερος, comparat. ab *αὖος*, aridior, siccior. Theoc. Idyll. viii. 48. *χ' αἱ βόες αὐότεραι*, 'et boves aridiores,' vel, 'et vaccæ squalidiores.'

αὔριον, com. *τὸ αὔριον*, crastinus dies, cras. Magnum Etymologicum, 171. 1. *Αὔριον, παρὰ τὸ αὐῶ Αἰολικὸν* (*ὃ σημαίνει τὴν ἡμέραν*, [vel potius *τὴν αὔων*, ut pag. 174. 43. *τουτέστιν ἠῶ*, id est, auroram,]) *αὔιον, καὶ αὔριον τὸ χρονικὸν, ἢ παρὰ τὸ αὖθι, ὃ καὶ αὖρι, τροπῇ* [*τοῦ θ εἰς ρ*.] *ἀφ' οὗ αὔριον τῆς εἰς αὖθις· ἢ παρὰ τὸ ἐναύεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου*. Idem eadem pag. 171. 54. *Αὔριον παρὰ τὸ αὖρα, ὃ καὶ μᾶλλον. βούλεται τὸ ἕωθεν σημαίνειν, διὰ τὸ, Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνεῖ ἠῶθι πρό*. [*ὅθεν τὸ*] *αὐρίζειν, ῥιγοῦν, καὶ τὸ εἰς αὔριον ὑπερβάλλεσθαι*. Eustath. vero sic, *Αὔριον, παρὰ τὸ ἄω, ὅ ἐστι λάμπω, λέγεται, ὡς καὶ ἡ ἠώς*. Hinc etiam apud Latinos aura pro splendore dicitur interdum. Virgil. Æneidos vi. 250. 'Discolor unde auri per ramos aura refulsit.' Theoc. Idyll. xiii. 4. *τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες*, '[diem] vero crastinum non videmus.' Hic enim poeticum *ἦμαρ* subauditur, quod communiter *ἡμέραν* vocamus. Si plura cupis scire *περὶ τοῦ αὔριον*, consule Magnum Etym. pag. 174. 27. In *Αὔω*.

ἄϋσαν, poet. pro *ἤϋσαν*: sed metri caussa neglectum est temporale augmentum. Est autem 3. plur. aor. 1. act. verbi *ἀΰω, τὸ φωνῶ, βοῶ, καὶ μετὰ βοῆς καλῶ*, vocarunt. Theoc. Idyll. viii. 28. *χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν*, 'et ipsi quidem pueri vocarunt [ipsum].'

ἄϋσεν, pro *ἤϋσεν*, poetic. neglecto augmento. Theoc. Idyll. xxiv. 23. *ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν*, 'profecto alter [quidem] statim exclamavit.' 47. *Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσε*, 'Famulos tunc vocavit.'

αὐτὰς ἐλαύνει. Vide ΑΣ, Dor. Theoc. Idyll. iii. 2. *αὐτὰς ἔδωκεν*. Idyll. iv. 2.

ἀϋτέω, ῶ, poet. idem ac *πρωτότυπον* ejus *ἀΰω, αὔσω*, clamo, vociferor. Theoc. Idyll. xxiv. 37. *ὅσσον ἀϋτεῖ*; 'quantum clamat?' 50. *αὐτὸς ἀϋτεῖ*, '[sic] ipse clamat [id est, clamabat].' Sed fortasse scribendum *ἀΰτει*, pro *ἠΰτει*, vel est *χρόνου ἐναλλαγή*.

αὐτὰν, Dor. pro com. *αὐτὴν*, ipsam. Theoc. Idyll. xv. 33. *ὧδε φέρ' αὐτὰν*, 'huc fer ipsam.'

αὐτὰς ἐτρύπη. Theoc. Idyll. v. 42. Vide *ας* in accus. plur. 2. declin. *τῶν ἰσοσυλλάβων* Dorice correptum.

αὐτᾶς, Dor. pro com. *αὐτῆς*. Theoc. Idyll. xiv. 23. *ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις*, 'ab ipsa vel lucernam accendisses.'

αὖτις, Ionice nonnunquam, et Dorice, pro communi *αὖθις*, rursus, iterum, denuo, retrorsum. Theoc. Idyll. i. 112. *Αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα*. Latinus interpres, 'Age, consiste iterum ad Diomedem propius accedens.' Sed Æ. P. ita, 'Vide, [vel Da operam] rursus ut consistas propius Diomedem [ad eum] profecta.' Est enim *ἔλλειψις* verbi *ὅρα*. Sensus, Eja ad Diomedem propius iterum accedas, ut q. d. ab eo rursus vulnereris, ut ante. Qua de re Homer. Iliados E. 179. 22. fusius. Sic autem meam mortem, cujus es auctor, Diomedes ulciscetur. Vel, Vide quomodo rursus statura sis prope Diomedem, ad eum accedens. Vide *στάσῃ*.

αὐτόγα, Dor. pro com. sed poet. *αὐτό γε*, hic profecto. Quod videtur *ἐλλειπτικῶς* dictum, pro *κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ χωρίον γε*, 'in hoc ipso loco profecto.' Vel ex adverbio loci *αὐτοῦ*, sublato *υ* formatum *αὐτό*. Theoc. Idyll. xi. 60. *Νῦν μὰν ὦ κόριον, νῦν αὐτό γα νεῖν γε μαθεῦμαι*, 'Nunc certe o puellula, nunc hic profecto natare discam.'

αὐτοετεί. Vide *πέξαιτ' αὐτοετεί*.

αὐτόθε, poeticum adverbium metri caussa *τὸ ν* rejectum habens, pro com. *αὐτόθεν*, quod idem valet ac *ἐξ αὐτοῦ, καὶ τούτου τοῦ τόπου, ἢ χρόνου*. Ex hoc ipso loco, vel tempore, istinc, jam hinc. Theoc. Idyll. v. 60. *Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ*, 'Istinc mecum certa, et istic bucolicum carmen canta.'

αὐτόθι, poeticum adverbium, pro communi *αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ*. Istic, illic, in illo ipso loco, q. d. *ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ*. Ut et *τὸ αὐτοῦ* dicitur *ἐλλειπτικῶς*, pro *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου*. Theoc. Idyll. v. 60. *αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ*, 'istinc mecum certa, et istic carmen bucolicum canta.' Idyll. vi. 15. *ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται*, 'illa vero etiam ibi lascivit.'

αὐτομάτως, poet. sponte sua. Magnum Etymologicum, pag. 173. 7. *Αὐτομάτως, αὐτοκελεύστως, αὐτοκλήτως, αὐτοβούλως, αὐτοπροθύμως. παρὰ τὸ μεμῶ τὸ προθυμοῦ-*

μαι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, μέμαμαι, [μέμασαι,] μέμαται, γίνεται ματὸς, ὡς βέβαται βατὸς, καὶ αὐτόματος, ὁ αὐτοπρόθυμος, ἢ ἀπὸ τοῦ μαστεύω τὸ ζητῶ, ἢ ματῶ, τὸ σημαῖνον τὸ αὐτὸ, γίνεται μαστὸς, ὁ αὐτοζήτητος, ὁ μὴ παρ' ἑτέρου ἐπιζητηθεὶς, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαγαγών. Theoc. Idyll. xxi. 27. αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον, 'sponte sua præterit suum cursum.' τὸ παρέβα pro παρέβη, Dor. dictum.

Αὐτονόα, ας, ἁ, nomen proprium mulieris, Dorice formatum, pro com. Αὐτονόη, ης, ἡ. Theoc. Idyll. xxvi. 1. et 19. Αὐτονόας, pro Αὐτονόης, 23.

αὐτόφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Est autem epithetum ut arboris, rami, aut alicujus instrumenti hinc detracti. Theoc. Idyll. xxv. 208. βάκτρον εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, 'clavam bene compactam, [id est, solidam,] una cum ipso cortice.' Idem autem valet ac σὺν αὐτῷ τῷ φλοιῷ.

αὐτοφυὴς, ὁ καὶ ἡ, com. sua sponte natus. Theoc. Idyll. ix. 24. αὐτοφυᾶ [κορύναν], 'sua sponte natam [clavam].'

αὐτῶ, genitivus singularis tam neutrius, quam masculei generis Dorice formatus versa ου in ω, pro communi αὐτοῦ, quod ἰσοδυναμεῖ τῷ ἑαυτοῦ, sui ipsius, sui. Theoc. Idyll. i. 92. τὸν αὐτῶ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε Μοίρας, 'suum perficiebat amarum amorem, et ad finem perficiebat Parcæ:' id est, ad finem usque vitæ perducere conabatur. Vel suum amarum amorem patienter ferre, et ad ultimum usque vitæ diem perducere conabatur, ut uno, eodemque die amorem, et vitam finiret. Quod autem hic τέλος Μοίρας, id ab Homero passim θανάτοιο τέλος συνωνύμως appellatur. Ultima nam rerum cunctarum linea mors est. Æ. P.

αὐτῶ, Doricum loci adverbium, pro com. αὐτοῦ, καὶ αὐτόθι, illic, ibi. Theoc. Idyll. xi. 14. Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσης, Lat. Int. 'In ipso littore tabescebat algoso.' Alter, 'In ipso algoso littore consumebatur.' Quod, si sensum spectes, bene redditum Latine: sed si verba, parum fideliter. Nam illud αὐτῶ jam est adverbium Dorice formatum pro communi αὐτοῦ, καὶ αὐτόθι: illic, ibi, ubinam? ἐπ' ἀϊόνος. Hæc enim subjiciuntur ad explicandum illud præcedens adverbium αὐτοῦ. Hoc moneo, quia alioqui dicendum fuisset αὐτᾶς ἐπ' ἀϊόνος, quod metrum violasset. Quamvis autem ἐπίθετα mascu-lea Ἀττικῶς ἀδιαφόρως cum nominib. substantivis jungantur, idem tamen in articulis, et pronominibus demonstrativis, aut relativis facere non licet.

αὔτως, poeticum adverbium a fœmineo genere αὔτη, ut οὕτως ab οὗτος masc. gen. ita, sic, temere, sine caussa, frustra, sine fructu, et sine usu. Theoc. Idyll. v. 40. ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως, 'turpis homuncio nullius usus,' vel, 'turpis, et inepte homuncio.'

ἀφαίρεσις vocalium in principio nominum Doriensibus etiam, præcipue vero in carmine, familiaris. Theoc. Idyll. i. 128. ὦ ᾽ναξ, pro ὦ ἄναξ, 'o rex.' Vide ὦ ᾽γαθὲ, pro ὦ ἀγαθέ. Idyll. ii. 51. ἴκελον, pro εἴκελον, ab εἴκω, quod similem esse significat. 66. τῶ ᾽υβούλοιο, pro τοῦ εὐβούλου. Vide suo loco. Idyll. iv. 62. ὦ ᾽νθρωπε, pro ὦ ἄνθρωπε. Idyll. v. 24. ὦ ᾽ριφος, pro ὁ ἔριφος. Vide ὦ ᾽ριφος. 82. ὦ ᾽πόλλων, pro ὁ Ἀπόλλων. vide suo loco. Idyll. vii. 98. ὦ ᾽ρατος, pro ὁ ἄρατος. Idyll. x. 1. ὦ ᾽ζυρὲ, pro ὦ ὀϊζυρέ. Idyll. xii. 13. χ' ὦ ᾽μυκλαΐσδων, pro κε ὁ ἀμυκλαΐσδων. Idyll. xxi. 30. τῶ ᾽μῶ, pro τῶ ἐμῶ, τουτέστιν ἐμοῦ. Idyll. xxvii. 18. Μὴ ᾽πιβάλης τὴν χεῖρα, pro Μὴ ἐπιβάλῃς, 'Ne injicias manum.'

ἀφαίρεσις consonantium Doriensibus quoque familiaris. Theoc. Idyll. xiv. 51. γεύμεθα, pro γεγεύμεθα, gustavimus.

Ἅφαιστος, ω, ὁ, Dor. pro com. Ἥφαιστος, ου, ὁ, dicitur et Dor. Ἅφαιστος, οιο, ὁ, pro eodem. Vulcanus. i. Theoc. Idyll. ii. 134. Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει, 'Sæpe Vulcano flammam ardentiorem accendit.' [Amor, i. urit multo magis, quam vel ignis ardentis flamma.]

ἄφαρ. παροξυτόνως apud Theocritum Idyll. xx. 15. statim, subito, repente. Apud Eustathium ἔτυμον his verbis aperitur. ἄφαρ, καὶ ἀφαρὶ, αὐθωρὸν, καὶ συναπτῶς, ἀπὸ τοῦ ἧφα παρακειμένου, καὶ ψιλοῦται Αἰολικῶς. Significat igitur proprie, eadem hora, et contigue, et a præterito perfect. ἧφα deducitur, quod ab ἅπτω, ψω, tango, attingo, contingo. Theoc. Idyll. xx. 15. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα, 'mihi vero statim exæstuavit sanguis.'

ἀφέρπειν, serpentis proprium, serpendo abire, discedere, abire. Theoc. Idyll. iv. 29. ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων, 'ad Pisam abiens.'

ἀφερψῶ, Dor. pro com. ἀφέρψω, hoc vero pro ἐπαναχωρήσω, redibo, revertar. Theoc. Idyll. xxvii. 64. εἰς οἶκον ἀφερψῶ, 'domum redibo.' Ipsum thema est ἀφέρπω.

ἀφημμένος, ου, ὁ, com. suspensus, pendens; ab ἀφάπτω, μ. ἀφάψω, π. ἀφῆφα, π. π. ἀφῆμμαι, ἡ μετοχὴ, ἀφημμένος, η, ον. Theoc. Idyll. xxii. 52. ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων, 'pellis leonis ab extremis suspensa pedibus.'

ἄφθη, Dor. verso η in α dictum, vel neglecto temporali augmento, pro communi ἥφθη, conflagravit. Est autem 3. pers. sing. aor. 1. pass. ab ἅπτω, μ. ἅψω,

accendo, incendo. Theoc. Idyll. ii. 25. Κῆξαπίνης ἄφθη, 'Et subito conflagravit.'

ἀφίκευ, Dor. pro com. ἀφίκου, hoc autem ab ἀφίκομαι, unde τὸ ἀφικνέομαι, οῦμαι, vel est aor. 2. med. ἀφικόμην, ου, ετο, Imperat. com. ἀφικοῦ, έσθω, Æol. vero, et Dor. ἀφίκευ. Theoc. Idyll. xi. 42. ἀλλ' ἀφίκευ τύ ποτ' ἀμὲ, 'quare veni tu ad me.'

ἀφικνεῦ, Dor. et Æol. pro com. ἀφικνοῦ, veni, abi, i. Theoc. Idyll. xv. 149. ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ, 'ad gaudentes abi.'

ἀφνειὸς, ου, ὁ, poet. pro com. πλούσιος, dives, opulentus, abundans. Cum dativo. Theoc. Idyll. xxiv. 106. μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις, 'amplis abundans arvis.' Idem Idyll. xxv. 119. ἀφνειὸν μήλοις, 'divitem pecoris [esse].'

ἀφνειῶ, Dor. pro com. sed poet. ἀφνειοῦ, divitis, ab ἀφνειὸς, de quo Eustath. et alii. Theoc. Idyll. xv. 22. ἀφνειῶ Πτολεμαίω, 'divitis Ptolemæi.'

ἀφρόντιστος. Vide ὦ 'φρόντιστος, pro ὁ ἀφρόντιστος. Theoc. Idyll. x. 20. ὁ ἄνευ φροντίδος. ἢ ὁ πολυφρόντιστος, καὶ πολλὰς φροντίδας ἔχων. Consule Magnum Etymol. in α ἐπιτατικόν.

ἀφ' οὗ τότε. Theoc. Idyll. xiii. 24. Hæc verba Isaacus Casaubonus Theocritearum Lectionum, pag. 103. posita dicit pro ἀπὸ τοῦ τότε χρόνου, id est, ab eo tempore. Sed Æ. P. sic locum illum putat accipiendum, τότε χοιράδες ἔσταν, ἤγουν ἔστησαν. πότε; ἀφ' οὗ, δηλονότι χρόνου, τουτέστιν ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ 'Αργὼ ναῦς διεξάϊξε μέγα λαῖτμα. Nam ὃς non solum apud poetas: sed et apud orationis solutæ scriptores sæpe sumitur pro pronomine demonstrantis ἐκεῖνος, ille. Consule nostrum Græcolatinum Indicem Xenophonteum in ὃς, ubi multa reperies exempla. Est autem oratio ἀσύνδετος, pro καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, τότε λέγω, ὅτε ἡ ναῦς 'Αργὼ διεξάϊξε μέγα λαῖτμα, χοιράδες ἔστησαν.

ἀφυξῶ, Dor. pro com. ἀφύξω, hauriam, ab ἀφύσσω, haurio. Theoc. Idyll. vii. 65. Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ, 'Pteleaticum vinum ex cratere hauriam.'

ἀφ' ὦ, Dorice, pro ἀφ' οὗ, subauditur autem χρόνου; quod et ἐξ οὗ dicitur συνωνύμως: ex quo, sub. tempore. Theoc. Idyll. ii. 4. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὦ τάλας οὐδέ ποθ' ἥκει, 'qui jam per duodecim integros dies a me miser abest.' Vide Δωδεκαταῖος.

ἀφ' ὧτε, sub. χρόνω. Dorice pro communi ἀφ' οὗ χρόνου, ex quo tempore, ex quo. Theoc. Idyll. ii. 157.

ἀχέοισα, Dor. pro com. sed poet. ἀχέουσα, dolens, gemens, ab τὸ ἀχέω, ῶ, quod ab ἄχος, εος, ους, τό. ἄχος δὲ (ut docet Eustathius) ἡ ἄγαν σύγχυσις τῆς ψυχῆς, παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ χῶ, ἤγουν χέω: id est, Vehemens animi confusio, et perturbatio, ab α intendente, et χῶ, quod a χέω per contractionem est deductum, et fundo significat. Vehemens enim dolor animum nostrum quodammodo fundit, effundit, et conturbatum de pristina tranquillitatis sede deturbat. Vel τὸ χέειν idem jam valet ac τὸ συγχέειν, confundere, conturbare, colliquare, labefactare. Moschus Idyll. iv. 2. ἐκπάγλως ἀχέοισα, 'mirifice dolens.'

ἀχεῦσιν, Æol. et Dor. 3. pers. plur. indicat. modi, temp. præs. pro communi ἠχοῦσιν, ab ἀχέω, ῶ, pro ἠχέω, ῶ, quod ab ἦχος, ου, ὁ, resonant, modulantur. Theoc. in Epig. Δ. 9. εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη, 'vernæ autem stridulis cantibus Merulæ modulantur varie sonora carmina.' ποικιλότραυλος tamen proprie varie balbutientem significat, τὸν ποικίλως τραυλόν. Jam vero poetice cantibus avium hoc tribuitur, διὰ τὸ τῆς φωνῆς τῶν ἀλόγων ἄναρθρον, ob quem vocis brutorum inarticulatum, atque non manifeste distinctum sonum fit, ut balbutire quodammodo videantur.

ἀχέω, ῶ, neutrum verbum Dorice formatum pro com. ἠχέω, ῶ, resono. Cicadæ tribuit Theoc. Idyll. xvi. 96. ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν, 'resonat in summis ramis.'

ἀχέω, ῶ, Dor. pro com. ἠχέω, ῶ, active, et transitive positum pro ita pulsare, ut sonus edatur, ac exaudiatur. Theoc. Idyll. ii. 36. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει. ἀντὶ τοῦ ἤχει, τουτέστιν οὕτω κροῦε, ὥστε τὸν ἦχον ἀκούεσθαι λαμπρῶς, 'vas æneum quam primum pulsa, ut sonus exaudiatur.' Simpliciter tamen accipitur ἀντὶ τοῦ κρούειν, i. pulsare. Quod et huic loco non inepte convenit.

ἄχραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, commune nomen, quod idem valet ac ἀμίαντος, ἄψαυστος, ἄθικτος, καθαρός. Componitur ex α privante particula, et verbo χραίνω, μ. χρανῶ, ἀόρ. α. ἔχρανα, π. κέχραγκα, π. π. κέχραμμαι, κέχρανσαι, κέχρανται, unde verbale χραντὸς, ἡ, ὸν, ⁜ἄχραντος. χραίνειν vero, μιαίνειν, μολύνειν, καὶ ἁπλῶς θίγειν, εἴτε ψαύειν. Polluere, fœdare, contaminare. Quoniam autem plerumque res, quæ manibus tractantur, eæ fœdantur atque contaminantur, ideo factum ut sæpe nomen ἄχραντος accipiatur pro intacto, quod est antecedens, et pro polluto atque contaminato, quod est consequens. Prius enim res tangitur, deinde tractatione fœdatur. Theoc. Idyll. i. 60. ἄχραντον, impollutum,

intactum. Illic de quodam poculo verba fiunt.

ἀχὼ, ἀχῶς, ἁ, Dor. pro com. ἠχὼ, ἠχόος, ἠχοῦς, ἡ. Utrumque habemus in uno et eodem versu apud Moschum Idyll. vi. 1. ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ, pro, ἤρα Πὰν Ἠχοῦς τῆς γείτονος, ἤρατο δ' Ἠχὼ, 'amabat Pan Echo vicinam, amabat vero Echo,' etc. Vide et versum tertium.

ἅψαο, secunda persona singularis aoristi prioris medii ab ἅπτομαι, μ. ἅψομαι, aor. 1. med. com. ἡψάμην, ω, ατο, Dor. ἁψάμην, ω, ατο. Vel augmentum temporale dices neglectum, secunda pers. com. ἥψω, Dor. ἅψω, Ion. ἅψαο. Vide αο terminationem, in nostro Ionico Lexico, et in Dorico. Theoc. Idyll. xxvii. 48. τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν; 'quid vero intus, [id est, in meo sinu] mammam attrectasti?'

άω. Non solum Iones, sed etiam Dorienses verba secundæ conjugationis contractorum in άω communiter desinentium ad primam in έω desinentium sæpe revocant, et contrahunt, ut in ποιέω, ῶ, videmus, et plerumque diphthongum ου ex ε et ο conflatam, per ευ efferunt. Ut ἐποίευν, pro ἐποίουν, ex ἐποίεον formatum dicunt. Sic ἀνηρώτευν, pro ἀνηρώτουν, ex ἀνηρώτεον, ab ἀνερωτέω, pro ἀνερωτάω, ῶ. Theoc. Idyll. i. 81. Vide έω.

ἀῶθεν, Dor. pro com. ἠῶθεν, mane. Theoc. Idyll. xv. 132. Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, 'Mane vero nos frequentes ipsum [Adonidis simulachrum] una cum rore, [id est, dum adhuc ros est supra terram,] foras Efferemus ad undas in littore spumantes.'

άων. Æol. et Bœotica terminatio genitivi pluralis primæ et secundæ declinationis parisyllabicorum nominum, quæ communiter in ων desinunt. Theoc. Idyll. xvi. 29. Μουσάων, pro com. Μουσῶν. Idem eodem Idyll. 70. Idyll. xxii. 161. τάων, pro τῶν, ἤγουν τούτων τῶν κορῶν, 'Harum [puellarum].' Idyll. xxiv. 15. θυράων, pro θυρῶν, januæ.

ἀὼν, ἀόνος, Dor. pro com. sed poet. ἠὼν, ἠόνος, ἡ, quod contractum ex ἠϊὼν, ἠϊόνος, ἡ, littus. Varias τῆς ἠϊόνος ἐτυμολογίας vide in Magno Etymologico pag. 422. 51. et deinceps. Theoc. Idyll. xvi. 60. ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν, 'in littore undas metiri [id est, numerare].' De hoc adagio consule Erasmum Adag. Chil. 1. Cent. 4. Adag. 45. 'undas numeras,' et Adag. 44. 'Harenam metiris.'

ἀωρὶ, poeticum adverbium, quod idem valet ac τὸ ἀκαίρως, intempestive. Theoc. Idyll. xi. 40. Πολλάκι νυκτὸς ἀωρὶ, 'Sæpe nocte intempesta.' Vulgata Græcolat. Lexica mentionem quidem faciunt hujus vocis: sed eam nullius scriptoris auctoritate confirmant. Idem Idyll. xxiv. 38. οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρὶ, etc. 'non sentis quod nocte intempesta,' etc.

ἄωρτο, poet. 3. pers. plusquamperf. pass. quæ sic formatur, ut docet Eustathius pag. 413. 31. αἰωρέω, ῶ, tollo, attollo, suspendo, μ. αἰωρήσω, ἀόρ. α. ᾐώρησα, ας, ε, π. ᾐώρηκα, π. π. ᾐώρημαι, σαι, ται, ὑπερσυντέλικος, ᾐωρήμην, ᾐώρησο, ᾐώρητο, κατὰ συγκοπὴν ᾔωρτο, sublato Ion. et Dor. ι ἐκ τῆς διφθόγγου ῃ, et poetice neglecto temporali augmento, ἄωρτο, quod alias κατὰ συστολὴν τοῦ ω μεγάλου dicitur ἄορτο, eodem significatu. Vel ab ἀείρω deducitur, μ. ἀερῶ, π. ἤερκα, π. π. ἤερμαι, ὑπερσυντ. ἠέρμην, ἤερσο, ἤερτο, neglecto augmento ἄερτο, verso ε in ο, ἄορτο, alias κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ, ἄωρτο. Ἀείρειν vero (ut docet idem Eustath. 413. 34. 573. 21.) significat τὸ κουφίζειν, καὶ ἄνω φορεῖν, καὶ ὁμοῦ εἴρειν, ὅ ἐστι συζευγνύειν, καὶ συμπλέκειν, καὶ τὸ εἰς ἀέρα αἴρειν, καὶ μετεωρίζειν. A perfecto autem medio ἤορα, quod ab ἀείρω legitime formatum, neglecto augmento fit ἄορα, unde ἄορ, ἄορος, et literarum trajectione ὄαρ, ὄαρος. De quorum vario genere, varia significatione, variisque verbis, et verbalibus nominibus hinc derivatis, Eustathium et Magnum Etymologicum consulas. Ab hoc etiam ἄορα videtur formatum, inusitatum ἀορέω, ἀορῶ, et inserto ι, productoque ο, usitatum αἰωρέω, ῶ, Æ. P. Theoc. Idyll. xxiv. 43. περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο, 'ad clavum semper suspensus erat.' De gladio verba fiunt.

ἀὼς, όος, οῦς, ἁ, Dorice, pro communi ἠὼς, όος, οῦς, ἡ, aurora, Eustat. ἠὼς, Ἰωνικῶς, ἡ ἡμέρα, ἀὼς δὲ, Δωρικῶς. αὔως δὲ, Αἰολικῶς, ἐπενθέσει τοῦ υ. ἕως δὲ, Ἀττικῶς, τροπῇ τοῦ α εἰς ε, καὶ τὸ ε δασύνεται. Idem, ἀὼς, παρὰ τὸ ἄω, τὸ λάμπω. Qui plura scire cupit de variis hujus nominis significationibus is eundem consulat. Consulat etiam Hortos Adonidis, et Magnum Etymologicum. Theoc. Idyll. ii. 148. Ἀῶ τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι, 'Auroram roseam ab Oceano ferentes.' Illud obiter observandum in vulgatis codicibus ἀῶ scriptum ὀξυτόνως contra Grammaticorum præcepta. Duo enim tantum esse tradunt in quarta contractorum nominum declinatione, quæ singularem accusativum in ω circumflexum habent desinentem, a nominativis in ὼς formatis. Hæc autem sunt ἠὼς, et αἰδὼς, quorum accusat. sing. ἠῶ, αἰδῶ. Nam cætera nominativum in ὼ acutum desinentem habentia in accusativo eundem accentum retinent. Omnia tamen sunt fœminei generis. Idyll. xi. 15. ἐξ

ἀοῦς, pro *ἐξ ἠοῦς*, ab ortu solis. Vel, ab aurora. Idyll. xii. 1. *σὺν νυκτὶ, καὶ ἀοῖ*, 'cum nocte, et aurora [i. post noctem, et auroram].' Idyll. xiii. 11. *Οὐδ' ὄκχ' ἀλεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς 'Αὼς*, 'Neque quum niveis equis vecta cursu ascendit in Jovis [domum] Aurora.' Idyll. xxiv. 9. *καὶ ὄλβιοι 'Αῶ ἵκοισθε*, 'et felices [ad] Auroram perveniatis.' Sub. enim *πρός*.

ἄωτος, ου, ὁ, poet. pro com. *ἄνθος, εος, ους, τὸ*, flos: *μεταφορικῶς* vero sic appellatur lectissima, et præstantissima cujusque rei pars. Theoc. Idyll. xiii. 27. *θεῖος ἄωτος 'Ηρώων*, 'divinus flos Heroum.'

B

B pro φ Macedonice, ut *Βέροια*, pro *Φέροια*, nomen urbis Macedonicæ. *Βερενίκη*, pro *Φερενίκη*, Berenice. *κεβαλὴ* et *κεβλὴ* per syncopen pro *κεφαλὴ*, caput. Consule Magnum Etymologicum pag. 195. 36. in voce *Βέροια*. Sic *Βίλιππος*, pro *Φίλιππος*. *Βρίγες*, pro *Φρίγες*. *Βῶ* (unde *βάζω*, loquor) pro *φῶ*. *κῦβος*, pro *κῦφος*. *ἀστραβὴς*, pro *ἀστραφής*. Sic Latini balænam a Græco *φάλαινα*, nubem a *νέφος*, nebulam a *νεφέλη* deducta dicunt; sic tenebræ, quasi densfræ, a *δνοφερὸν*, ambo ab *ἄμφω*.

βαθέως, Poet. et Theocriteum vocabulum, quod nullius auctoritate confirmatur in vulg. Lexicis: profunde, graviter, alte. Theoc. Idyll. viii. 66. *οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα*, 'non oportet dormire profunde cum puero pascentem.'

βάθιον, commune, pro quo frequentius *βαθύτερον*, profundius. In Græcol. Lexicis perperam scribitur profundus, pro profundius, nec ullus auctor hujus vocis ibi laudatur. Theoc. Idyll. v. 43. *μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕβε ταφείης*, 'ne profundius illa natium percussione, gibbose, sepeliaris.' Vide *βαθὺς* in Grammaticis, Lexicisque vulgatis. Jam autem hoc neutrum genus comparativi gradus adverbialiter sumitur, pro quo dicendum alias esset *βαθιόνως*, ut a neutro *μεῖζον*, majus, *τὸ μειζόνως*, majorem in modum, amplius, magnificentius.

βάθος, εος, ους, τὸ, commune, *ἐν βάθει πόσιος εἶναι*. Theocritea locutio, in profunditate potus esse, i. bene potum esse. Theoc. Idyll. xiv. 29. *ἤδη δ' οὖν πόσιός τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες*, 'jam autem [nos] quatuor profecto bene poti eramus.'

βαθύσκιος, ὁ, poeticum, quod in vulg. Græcol. Lexicis explicatur, opacus, umbrosus, concavus. Sed nullius auctoris aliquo exemplo confirmatur. Idem autem significat ac *ὁ βαθεῖαν σκιὰν ἔχων, ἢ παρέχων, καὶ σφόδρα σκιαρὸς*, qui profundam umbram habet, vel præbet, et valde umbrosus. Theoc. Idyll. iv. 18. *ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον*, 'alias vero saltat umbrosum circa Latymnum.'

βαίτα, ας, ἁ, Dor. pro κ. *βαίτη, ης, ἡ*. Quod et *διφθέρα, ας, ἡ*, bæta, indumentum ex pellibus consutis factum, vestis pellicea, et pastoralis. Theoc. Idyll. v. 15. *οὔ σέ γε Λάκων τὰν βαίταν ἀπέδυσε*, 'non te Lacon pellicea spoliavit.' Consule Suidam.

βάκτρον, ου, τὸ, poet. pro com. *κορύνη, ης, ἡ*, clava. Theoc. Idyll. xxv. 207. *βάκτρον εὐπαγὲς*, 'clavam bene compactam.'

βάλλειν μάλοισι, καὶ μηλοβολεῖν. Vide *μᾶλον*.

βάλλειν ψυχὰν ποτὶ κέρδος, poet. et Dor. loquendi genus, pro com. *βάλλειν ψυχὴν πρὸς κέρδος*, q. d. jacere animum ad quæstum, pro animum ad quæstum appellere, vel applicare. Bion Idyll. v. 11. *ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα, καὶ ποτὶ τέχνας βάλλομες*; 'animum vero quousque ad lucra, et ad artes applicamus?'

βάλλομαι, præter vulgatas significationes, quas in Græcis et Græcol. Lexicis habemus, interdum etiam accipitur hoc verbum apud poetas pro communibus *ἐνθυμεῖσθαι, φρονεῖν, γιγνώσκειν*, i. in animo habere, sentire, statuere. Sed tunc est *ἐλλειπτικὸν* loquendi genus. Plenum enim est, *βάλλομαι ἐν θυμῷ*, q. d. jacio in animum, i. animo mando, et *μετωνυμικῶς* ab antecedente consequens intelligitur, decerno, statuo. Qui enim aliquid decernere, atque statuere vult, id prius animo mandat, id prius animo versat, ac agitat, ut sciat utrum sit faciendum, nec ne, post vero maturam consultationem id ita demum statuit, atque decernit. Eustath. *βάλλεσθαι, ἐν ἴσῳ τῷ βάλλειν, ἤγουν τιθέναι, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον καὶ ἐν τῷ, ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον. 'Ιλιάδος ξ.* 966. 38. idem, *βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, ἐν ἴσῳ τῷ βάλλειν ἐν θυμῷ, ὅ ἐστιν ἐνθυμεῖσθαι*. Idem docet *τὸ βάλλειν* nunquam simpliciter dici: sed variis modis et vario constructionis genere. Idem, *βάλλειν, παρὰ τὸ βίᾳ, ἢ ἐκ βιοῦ, ὅ ἐστι τόξον ἰάλλειν, ἢ ἄλλεσθαι τὸ ἀφιέμενον λέγεται. καὶ βάλλειν, τὸ προέσθαι, καὶ τὸ τρῶσαι, καὶ τὸ ῥῖψαι*, etc. Theoc. Idyll. xxviii. 15. *οὐδ' ἐς ἀεργὼς μὲν ἐβαλλόμαν ὀππάσαι σὲ δόμως*, 'nec in otiosam decrevi tradere te domum.' Vide *ἀκιρός*.

βαλοῖσαι, Dor. pro com. *βαλοῦσαι*. Theoc. Idyll. xvi. 11. *ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι*, 'frigidis in genubus capite manent posito.'

βᾶμες, Dor. pro com. *βῶμεν*, eamus. Est autem 1. pers. plur. subjunct. modi aor. 2. act. a *βαίνω, μ. βήσω, ἀόρ. β. ἔβην, ης, η*, subjunct. *ἐὰν βῶ, βῇς, βῇ, βῆτον*,

βῆτον, βῶμεν, βῆτε, βῶσι. Theoc. Idyll. xv. 22. βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω, 'eamus in regis opulenti Ptolemæi [regiam, vel aulam].'

βάρδιστος, ου, ὁ, poet. κατὰ μετάθεσιν, pro βράδιστος, ἤγουν βραδύτατος, tardissimus, pigerrimus. Theoc. Idyll. xv. 104. βάρδισται μακάρων ὧραι, 'tardissimæ deorum horæ.'

βαρέω, ῶ, μ. βαρήσω, poet. pro com. βαρύνω, gravo, as. Theoc. Idyll. xvii. 61. Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένη ὠδίνεσσιν, 'Antigonæ filia gravata partus doloribus.' Dor. autem dictum Ἀντιγόνας, pro com. Ἀντιγόνης; et βεβαρημένα, pro βεβαρημένη.

βαρυγούνατος, ου, ὁ, poet. idem ac βαρύγουνος, ου, ὁ, gravia genua habens, infirma genua habens. Theoc. Idyll. xviii. 10. ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; 'numquid aliquis es nimium gravia genua habens?' Hoc vocabulum in vulg. Græcol. Lexicis non exstat.

βαρυμάνιος, ω, ὁ, Dor. pro com. poet. βαρυμήνιος, ἤγουν ὁ βαρέως μηνίων, ὀργιζόμενος, καὶ θυμούμενος, 'qui gravi flagrat ira, iracundus.' Theoc. Idyll. xv. 138. Αἴας βαρυμάνιος ἥρως, 'Ajax gravi furens ira heros.' Vel, 'Ajax ira gravi flagrans heros.'

βασεῦμαι, Dorice et Æolice, pro communi βήσομαι, quod alias Dorice dicitur βασοῦμαι, hinc versa ου in ευ formatur, τὸ βασεῦμαι, futurum medium verbi βαίνω. De quo Grammatici. Theoc. Idyll. ii. 8. βασεῦμαι ποτὶ Τιμαγήτοιο παλαίστραν, 'ibo ab Timageti palæstram.'

βασεῦνται, Dor. pro quo συνωνύμως alias dicitur βασοῦνται, pro communi βήσονται, ibunt. Theoc. Idyll. iv. 26. φεῦ, φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων, εἰς Ἀΐδαν, 'heu, heu descendent et istæ boves, o miser Ægon, ad Inferos.' Est autem fut. med. a βαίνω, de quo consule Grammaticos.

βασιλεύειν τῶ χρυσῶ, Doricum, poeticum, atque Theocriteum loquendi genus, pro com. βασιλεύειν τοῦ χρυσοῦ. τούτεστι τοῦ χρυσοῦ βασιλέα εἶναι, καὶ τῷ χρυσῷ χρῆσθαι τῶν βασιλέων τρόπον, i. auri regem esse. Auro imperare. Imperium in aurum habere. Aurum in sua potestate regum instar habere, eoque uti arbitratu nostro. Sic autem verus opum usus indicatur, quibus homines non servire, sed imperare debent. Qui contra faciunt, non sunt earum domini: sed misera mancipia. Theoc. Idyll. xxi. 60. ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν, pro ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γῆς, καὶ τοῦ χρυσοῦ βασιλεύσειν. Nam in his infinitis subauditur particula ἂν, quæ facit ut verba sæpe vim futurorum habeant, licet per futurum non efferantur. Qua de re fusius in nostro Græcolatino Xenophontis Indice in particula ἄν. Vel est χρόνου ἐναλλαγὴ, præsens pro futuro. Interpretes Latini hunc versum ita verterunt, alter quidem, 'Sed [juravi, me] in terra mansurum, et auro regnaturum esse.' Alter vero sic, 'et auro dominaturum.' Quamobrem videntur hæc Poetæ verba τῶ χρυσῶ, non pro Doricis genitivis, ut sunt, sed pro dativis, τῷ χρυσῷ, sumsisse, ut sint instrumentales dativi, quemadmodum Grammatici vulgo loquuntur. Si quis horum sententiam nostra meliorem judicat, eam libere sequatur: per me licet.

βατεῖν de brutorum Venereo congressu sæpe dicitur, et maribus tribuitur, ut βατεῖσθαι fœminis. Latini mares inire, et supervenire: fœminas vero a maribus iniri, tegique, verbis honestis dicunt. Theoc. Idyll. i. 87. ὦ 'πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quomodo capræ ineuntur.

βατεῦνται, Eustathius, βατεῦνται λέγει Θεόκριτος περὶ ζώων ἀῤῥένων καὶ θηλέων συνουσιαζόντων. Sed non satis aperte vim hujus verbi nobis declarat. Vide βατεῖν, et βατεῖσθαι. βατεῦνται Dorice dictum pro communi βατοῦνται, versa ου in ευ, ineuntur. Theoc. Idyll. i. 87. ὦ 'πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quum videt quomodo capræ ineuntur.

βατράχω, Dor. genitivus sing. pro communi βατράχου, a recto βάτραχος, rana. Theoc. Idyll. x. 52. εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω παῖδες βίος. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα. πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ, 'optabilis [est] ranæ, pueri, vita: non [enim] curat eum, qui pocum infundit [et sibi ministrat]. Adest enim abundans ipsi.'

βαΰσδειν, Dor. pro communi βαΰζειν, τουτέστιν ὑλακτεῖν, latrare. Quod verbum imitatur voces caninas, quum latrantes proferunt, Bau, Bau. Theoc. Idyll. vi. 10. ἁ δ' βαΰσδει, 'illa vero [canis] latrat.'

βδέλλα, ης, ἡ, commune, hirudo. Dicta videtur quasi βδάλλα, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ε, βδέλλα. βδάλλειν autem auctore Eustathio, τὸ ἐκμυζᾷν, i. exsugere, exprimere, premendo extrahere. Hesych. βδάλλειν, ἀμέλγειν, ἕλκειν γάλα, θηλάζειν. Pollux lib. ii. p. 75. lin. 40. τὸ δὲ ἕλκειν ἀπ' αὐτῶν [τῶν μαστῶν τὸ] γάλα, βδάλλειν, καὶ ἀμέλγειν [λέγεται]. Aristot. quoque de Histor. Animal. lib. iii. cap. 20. pag. 459. E. et Z. et cap. 21. 460. Θ. et Ι. τὸ βδάλλειν usurpat pro mulgere, emulgere, sugere, exsugere. Quod hirudini optime convenit, quæ sanguinem ex animalium

corpore, ad quod adhæserit, exsugit ad satietatem usque, ut Horat. de Arte Poetica ultimo versu testatur, 'Non missura cutem nisi plena cruoris hirudo.' Theoc. Idyll. ii. 55. idem confirmat, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἐμφῦσ' ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; ἀντὶ τοῦ, ὡς βδέλλα λιμνῆτις ἐμφῦσα ἐκπέπωκας; 'quid meo nigrum ex corpore sanguinem omnem exsuxisti ut inhærens palustris hirudo?' ideo sanguisuga vulgo vocatur. Vide ἐμφύς. Consule doctissimi Lambini commentarios in Horatii librum de Arte Poetica, p. 543. ubi hic Theocriti locus fusius explicatur, et Latinis, et Græcis exemplis illustratur.

βεβακὼς, Dor. pro com. βεβηκὼς, incedens, gradiens, a βαίνω. Theoc. Idyll. xiv. 66. ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς, 'utroque autem [pede] innixus,' vel, gradiens, incedens.

βέβαλος, ου, ὁ, Dor. pro com. βέβηλος, ου, ὁ, Eustath. βέβηλος, τόπος ὁ παντὶ βάσιμος, i. βέβηλος vocatur locus, per quem cuivis ire licet. Idem, βηλὸς, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι, ὅθεν βέβηλοι τόποι, οἱ βατοὶ, ἀβέβηλοι δὲ, οἱ ἄβατοι, i. βηλὸς appellatur ædium limen, quod per id in ædes intremus, unde loca βέβηλα dicuntur profana, per quæ licet omnibus ire, contra vero ἀβέβηλα nominantur loca sacra, per quæ non licet cuilibet ire. γενικῶς βέβηλος accipitur pro profano, immundo, impuro. Theoc. Idyll. iii. 51. ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι, 'quæ non audietis profani.' Idyll. xxvi. 14. τάδ' οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι, 'hæc non aspiciunt profani.'

βέβριθα, ας, ε, perfectum medium verbi βρίθω. Eustath. βρίθειν, τὸ γέμειν, ἢ βάρος ἔχειν, ὃ καὶ βρύειν. καὶ βρίθειν καρπῷ λέγεται δένδρον τῷ οἰκείῳ καρπῷ πληθύον. βρίθω δὲ, καὶ βριθὺς, καὶ βρῖθος, παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν μόριον λέγονται. Sed verisimilior videtur ἐτυμολογία, si dicas a neutro βαρὺ (unde τὸ βαρύνω, gravo, onero) deductum τὸ βαρύθω, καὶ κατὰ συγκοπὴν βρύθω, κατὰ δὲ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι, βρίθω, quod neutraliter accipitur ut et alia multa in θω desinentia. Theoc. Idyll. i. 46. πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωὰ, 'rubris uvis pulcre gravatur [vel, onusta est] vinea.'

βέντιστος, α, ον, Dor. pro com. βέλτιστος, η, ον, λ in ν mutato, optimus. Theoc. Idyll. v. 76. βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω, 'heus tu optime [vir], ego quidem vera omnia dico.'

Βερονίκα, ας, ἁ, Dor. pro com. Βερονίκη, ης, ἡ. Theoc. Idyll. xv. 107. Βερονίκαν, pro Βερονίκην, et 111. nomen derivatum Βερενικεία legitur per ο in hoc Idyll., in Stephani codice, cum tamen Idyll. xvii. 34. 46. 57. Βερενίκα per ε scriptum legatur, ut alibi passim et in Crispini codice, et apud Pausaniam, et alios. Quamobrem si Stephani codex mendo caret, hæc scripturæ varietas est observanda. Βερενίκη autem Macedonice dictum, pro communi Φερενίκη, verso φ in β, Magnum Etymologicum 195. 36. Βέροια, πόλις Μακεδόνων, ἥν φασιν ἀπὸ Φέρητός τινος κτισθεῖσαν. Φέροια, καὶ κατὰ Μακεδόνας, Βέροια, τροπῇ τοῦ φ εἰς β. ὡς Φερενίκη, Βερενίκη, ἡ γυνὴ τοῦ πατρὸς Πτολεμαίου, καὶ τὴν κεφαλὴν, κεβαλὴν λέγουσιν.

βιάζευ, Dor. pro com. βιάζου. ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας εἰσέρχου, 'per vim ingredere.' Theoc. Idyll. xv. 76.

βλέποισα, Dor. pro com. βλέπουσα, προσορῶσα, aspiciens, Theoc. Idyll. xx. 13. ὄμμασι λοξὰ βλέποισα, 'oculis torve aspiciens.'

βλήχεσθαι, poet. pro magis communi βληχᾶσθαι, balare, quod de ovium voce proprie dicitur. Theoc. Idyll. xvi. 92. μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι, ἀμπεδίον βλήχοιντο, 'ovium millia herbis saginata in campo balent.'

βοηλάτις, τιδος, ἡ, poet. nomen f. g. a masc. βοηλάτης, ου, ὁ. παρὰ τὸ βοῦς ἐλᾷν, ἤγουν ἐλαύνειν, boves agitare. Moschus Idyll. ix. 1. βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον, 'boum agitatricem cepit virgam.' περιφραστικῶς τὴν βουπλῆγα, εἴτε βούκεντρον ita vocat, boum stimulum, stimulum, quo boves agitantur.

βοηνόμος, ου, ὁ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro com. βουκόλος, bubulcus, boum pastor. Dictus παρὰ τὸ βοῦς νέμειν, i. boves pascere. Sed in compositione τὸ ο in η versum. Nam ex βοονόμος, metri caussa, τὸ ο in η mutatum, factumque βοηνόμος. Ut ψηφηφορεῖν, pro ψηφοφορεῖν. Vide ο μικρὸν in η, et η pro ο μικρόν. Theoc. Idyll. xx. 41. ὦ Κρονίδα διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης; 'o Saturne [Jupiter] propter puerum boves pascentem, [boum pastorem, bubulcum] ipse vagatus es? [errasti?]' Vel a singulari accusativo βόα, pro βοῦν, vel a plurali βόας, καὶ βοῦς, bovem, vel boves, et verbo νέμω, pasco, deductum dices hoc nomen, quod metri caussa in compositione τὸ α in η vertet. Sed in plurali τὸ σ finali prius tollitur. Formatur a genitivo, ἰσοδυναμεῖ τῷ βοὸς, ἢ βοῶν νομεὺς, i. bovis, vel boum pastor. Ab accusativo, respondet τῷ βόα, καὶ βοῦν, ἢ βόας, καὶ βοῦς νέμων, i. bovem, vel boves pascens.

βόλος, ου, ὁ, com. jactus. Theoc. Idyll. i. 39. et 40. πέτρα τε τέτυκται λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δικτύον ἐς βόλον ἕλκει ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς. Vide Lat. interpr. Huic loco similis alter apud Hesiod. in Herculis Scuto legitur, pag. 61. αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος. εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπεῤῥίψοντι ἐοικώς.

βομβεῖν, de apibus proprie dicitur. Quid autem *βόμβος*, quid *βομβεῖν*, Eustath. fuse docet, susurrare, susurrum edere. Theoc. Idyll. i. 107. *ᾧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι*, 'hic suave susurrant ad alvearia apes.' Idem ver. exstat et Idyll. v. 46.

βομβεῦντι, Dor. pro com. *βομβοῦσι*. Vide *βομβεῖν*. Theoc. Idyll. i. 107. et Idyll. v. 46.

βομβεῦσα, Dor. quinetiam Ionice, et Æolice, pro com. *βομβοῦσα*, susurrans. Theoc. Idyll. iii. 13. *ἁ βομβεῦσα μέλισσα*, 'susurrans apis.'

βόσις, *εως*, *ἡ*, poet. vocabulum, quod in vulg. Græcol. Lexicis nullius auctoris exemplo confirmatum legitur, cibus, alimentum, pabulum. Theoc. Idyll. xxv. 8. *οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον*, 'non omnes pascuntur uno [eodemque] pabulo, nec [in] uno [eodemque] loco.'

βοσκησεῖσθε, Dor. pro com. *βοσκήσεσθε*, pascemini, a *βόσκω*, quod in futuro formatur a circumflexo *βοσκέω*, *ῶ*, vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 103.

βόσκοντι, Dor. pro com. *βόσκουσι*, pascunt, alunt, nutriunt. Theoc. Idyll. xiii. 26. *ἄρνα νέον βόσκοντι*, 'agnum novum pascunt.'

βόσκω, com. Hinc Latinum pasco, [quanquam alii a *πάω*, *πῶ*, *πάσω*, *πάσκω* vocem Latinam deducunt] *μ*. *βοσκήσω*, a *βοσκέω*, *ῶ*. Ab hoc vero futuro reliqua tempora regulariter deducuntur, ut in circumflexo *ποιέω*, *ῶ*, fieri videmus. De quibus suo loco. Consule vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. iii. 2. *αἶγες βόσκονται κατ' ὄρος*, 'capræ pascuntur in monte.' 3. *βόσκε τὰς αἶγας*, 'pasce capras.' Idyll. iv. 2. *βόσκεν*, pro *βόσκειν* legitur Dorice scriptum; *βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν*, 'ut autem pascam mihi eas dedit.' Vel, 'eas autem [boves] mihi pascendas dedit.' Idyll. v. 83. *κριὸν ἐγὼ βόσκω*, 'arietem ego pasco.' 103. *τουτὶ βοσκησεῖσθε*, 'hic pascemini.' Idyll. viii. 48. *χ' ὡ τὰς βῶς βόσκων*, 'et ille qui boves [vel vaccas] pascit.' Idyll. ix. 4. *χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο*, 'et hi quidem simul pascantur.' Idyll. xi. 34. *βοτὰ χίλια βόσκω*, 'oves mille pasco.' Idyll. xxv. 132. *βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην*, 'depascebant valde virentem herbam.'

βοτὰ, *ῶν*, *τά*. Suidas vertit, *βοσκήματα*, pecudes. Alias pro ovibus accipitur. Theoc. Idyll. xi. 34. *βοτὰ χίλια βόσκω*, 'oves mille pasco.'

βοτὴρ, *ῆρος*, *ὁ*, poet. pro com. *νομεὺς*, *έος*, *ὁ*, pastor. Hoc a *νέμω* deductum, illud a *βόσκω*. Utrumque significat pasco. Theoc. Idyll. xxv. 139. *ὅν ῥα βοτῆρες*, 'quem pastores,' &c.

βοτρυόπαις, *ὁ καὶ ἡ*, poet. vitis epithetum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat. Quæ botros, et racemos, ut liberos, fert. Revera autem uvæ sunt vitis liberi, i. fructus: racemosa. Theoc. Idyll. in Epigram. 252. P. *ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος*, 'ubi circumcirca diffusa est racemosa [cum] capreolis vitis.'

βουκαῖος, *ου*, *ὁ*, proprie sic a poetis vocatur agricola, qui terram bobus proscindit, agricola, rusticus. Interdum et messorem significat. Alias bubulcum. Hesychius, *βουκαῖος*, *βουκόλος*, *θεριστής*. Eustathius, *βουκαῖος*, *καὶ βοῦκος*, *ὁ ἀγροῖκος*. Magnum Etym. non *προπερισπωμένως*: at *προπαροξυτόνως* hanc vocem scriptam habet, eamque sic explicat, *βούκαιος σημαίνει τὸν ἀροτριαστὴν, τὸν τοῖς βουσὶ καίνοντα τὴν γῆν, τουτέστι κόπτοντα, καὶ σχίζοντα*, i. *βούκαιος* significat aratorem, qui terram bobus cædit, i. tundit, dividit, et proscindit. Quare *βούκαιος* dictus quasi *βούκαινος*, *ἢ βουσίκαινος*. Theoc. Idyll. x. 1. *ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν ὦ 'ζυρὲ πεπόνθεις*; H. Steph. versio, 'operarie strenue, quid tibi nunc miser accidit?' Crispini versio, 'operarie messor, miser, quid tibi nunc accidit?' Verba sonant, 'operarie agricola, [vel rustice, vel messor,] o miser, quid nunc passus es?' i. quid tibi nunc accidit? Sed *τὸ ἐργατίνα* genus est, *τὸ βουκαῖε* species. Latius enim patet *τὸ τοῦ ἐργατίνου* vocabulum quam *τὸ τοῦ βουκαίου*. Rursus *τὸ τοῦ βουκαίου* nomen *συνεκδοχικῶς* accipitur pro messore. Quam interpretationem non solum ipsa poetæ carmina confirmant: sed et ipsum Græcum hujus Idyllii argumentum. Hic igitur *ἐργατίναν βουκαῖον* Theocritus appellat, quem in oratione soluta *ἐργάτην θεριστὴν*, i. operarium messorem vocaremus, vel *θεριστὴν ἐργαζόμενον, τουτέστι θερίζοντα*, i. messorem operantem, hoc est, metentem. Quod si *βουκαῖον* pro strenuo sumas, hoc figurate dicetur, quia agricolæ, rustici, messores, et cæteri, qui rusticum opus faciunt, plerumque sunt tales, robusti scilicet, et strenui, et laboribus assidue tolerandis assuefacti, cum homines urbani sint molliores, et delicatiores, ob otium cui nimium indulgent, et ob vitæ genus umbratile, cui se totos dedere consueverunt. Idem *τοῦ βουκαίου* nomen, pro messore, hoc ipso Idyll. repetitur 57. officium vero messoris indicatur, quum Milo dicit Batto, *τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον*, i. tu modo dejice segetem, sterne messem, mete. Quod unica voce versu tertio dicitur *λαιοτομεῖν*, segetem secare, metere. Infra, 38. *συνωνύμως*, pro *βουκαῖος* Dorice dicitur *βῶκος* a communi *βοῦκος* formatum.

βουκολέειν, εἶν, poet. βοῦς νέμειν, boves pascere. Theoc. Idyll. xxv. 129. δυώδεκα βουκολέοντο, 'duodecim [boves] pascebantur.'

βουκολιάσδω, Dor. pro communi, poet. βουκολιάζω, bucolicum carmen cano, pastorale carmen cano. Bion Idyll. iii. 5. ὅσα βουκολίασδον, 'quæcunque carmina pastoralia canere solebam.' Sed verba sonant, 'quæcunque bucolice canebam.'

βουκόλιον, ου, τὸ, commune, boum armentum. Theoc. Idyll. viii. 39. τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε, 'hoc boum armentum saginate.' Idem Idyll. xxv. 122.

βουλεύειν, com. pro βουλευτικὸν, καὶ φρόνιμον εἶναι, consultandi peritum, consultum, et prudentem, atque sapientem esse. Theoc. Idyll. xvi. 70. Διὸς μέγα βουλεύοντος, 'Jovis valde consultantis' [i. Jovis magni consultoris, Jovis sapientissimi].

βούτας, α, ὁ, Dorice formatum a communi, poeticoque βούτης, ου, ὁ; quod a βότης, ου, Ionice inserto υ, formatur, pro quo συνωνύμως dicitur et βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pastor. Hoc vero a βόω, μ. βόσω, unde inserto κ fit βόσκω, hinc Latinum pasco, futurum βοσκήσω, a circumflexo βοσκέω, ῶ. De quibus, eorumque derivatis vulgata Græcolatina Lexica pluribus agunt. Ea consule. Quum autem βούτης nomen est generale, tunc accipitur pro quolibet pastore, quemadmodum ante dictum, voce a βόω deducta. Quum vero τὸν βουκόλον, id est, bubulcum significat, tunc vel συνεκδοχικῶς τὸ γένος, ἀντὶ τοῦ εἴδους, id est, genus pro specie ponitur, vel βούτης dicitur, quasi βούστης, καὶ βοηλάτης τὶς ὢν, a nomine substantivo βοῦς, βοὸς, ὁ καὶ ἡ, unde Latinum bos, bovis; quia bubulcus boves agit ad pabulum, eosque pascit. Ad syllabam vero βοῦς, legitimæ formationis gratia syllabam της κατὰ παραγωγὴν additam dices, quibus conjunctis fit βούστης, unde suavitatis gratia τὸ σ sublatum, et βούτης factum. Hinc verso η in α Dorice βούτας; quod alibi Δωρικώτερον βώτας dicitur, versa diphthongo ου in ω. Vide βώτας. Theoc. Idyll. i. 86. βώτας μὲν ἐλέγευ, pro βούτης μὲν ἐλέγου, 'bubulcus quidem dicebaris.' Idyll. xx. 34. Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ, 'Venus ob virum insanivit bubulcum' [id est, ob Anchisæ bubulci amorem insanivit]. Vide Idyll. i. 106.

βράκος, εος, ους, τὸ, poeticum, atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis reperitur quidem sed non satis fideliter explicatum. Idem autem valet ac τὸ βράκα, ης, ἡ, vel βράκη, ης, ἡ, vel βράκα, ας, ἡ. Eustathius, βράκα Ῥωμαϊκῶς τὸ κάλυμμα τῶν αἰδοίων, id est, 'βράκα, Romano, sive Latino sermone vocatur velum, sive tegmen pudendorum.' Hinc Italicum Braga, verso κ in γ, ut ex κυβερνῶ, Lat. guberno: Ital. governo. In plurali βράκαι: Italice, Braghe: Gallice, Braies. Idem Eustathius, βράκος, Αἰολικῶς τὸ κοινῶς ῥάκος, πλεονασμῷ τοῦ β. Magnum Etymologicum, pag. 98. 1. et deinceps: Ἀναξυρίδας, φαμινάλια, βρακία. ἢ τὰ βαθέα, καὶ ἄβατα ὑποδήματα, οἷον ἀνασυρίδας, παρὰ τὸ ἀνασύρεσθαι, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. ἀναξυρίδας μέντοι, ἅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ βρακία φασίν. ἀπὸ τοῦ ῥακία, πλεονασμῷ τοῦ β, Αἰολικῶς. Sed hic pro φαμινάλια, videtur scribendum φεμινάλια. Est enim vocabulum Latinum. Quid autem sit femen, feminis, et quid feminalia, pluribus apud Calepinum docetur, qui varias variorum scriptorum auctoritates accurate conscripsit. Eundem consule in voce Braccæ, braccarum. Theoc. Idyll. xxviii. 11. πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη, 'multasque braccas aquatiles, quales ferunt mulieres.' De hoc loco vide quid in nostris commentariis sentiamus. Vide et φορέοισι.

βρίθειν, poet. pro com. βαρύνειν, gravare, onerare. Sic autem formatur: a neutro nomine βαρὺ, fit verbum βαρύθω, gravo, onero, κατὰ συγκοπὴν, βρύθω, κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι, βρίθω. Quod autem υ in ι sæpe mutetur, cum ex aliis multis aperte patet, tum ex nomine Ἀφροδίτη, Venus, quæ dicta quod ἐκ τοῦ ἀφροῦ ἐδύσατο, id est, 'ex spuma [maris] emerserit.' Hoc ipsamet Venus de se testatur apud Ovidium τῶν Μεταμορφώσεων lib. iv. 134. 'aliqua et mihi gratia ponto est, Si tamen in medio quondam concreta profundo Spuma fui, Graiumque manet mihi nomen ab illa.' Consule et Hesiodum ἐν τῇ Θεογονίᾳ, pag. 87. ubi docet, cur Venus Ἀφροδίτη et Ἀφρογένεια fuerit appellata. Vide et Magnum Etymol. in Ἀφροδίτη, pag. 179. 4. 276. 5. 309. 3. 630. 16. 795. 25. 795. 29. Theoc. Idyll. xii. 33. βριθόμενος στεφάνοισιν, 'oneratus coronis.'

βρίθειν, com. sæpe ponitur Attice pro passivo βρίθεσθαι, vel est neutrum, gravari, onerari, onustum esse. Theoc. Idyll. xv. 119. χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ, 'viridiaque umbracula molli gravata anetho.'

βροτοβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, poeticum et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Dorice formatum pro communi βροτοβήμων, calcator hominum, quasi dicas, qui per homines mortales incedit, eosque pedibus calcat, et premit. Cur, et quomodo Pani hoc epithetum in Theocriti fistula tribuatur, docetur in La-

tinis notis, pag. 434. 14. Item Græcum Scholiasten, pag. 442. vide.

βωκολιαξεῖς, Dorica 2. pers. sing. fut. temp. indic. modi, vocis act. pro communi *βουκολιάσεις*. Theoc. Idyll. v. 44. *ὕστερα βωκολιαξεῖς*, Æ. P. 'postremum bucolice canes;' vel, 'postremo bucolicum carmen cantabis.' Vide *βωκολιάσδειν*.

βωκολιάσδειν, Dor. pro communi *βουκολιάζειν*, *ἤγουν βουκολικῶς ᾄδειν*, *ἢ βουκολικὸν μέλος ᾄδειν*, bucolice canere; vel, bucolicum carmen cantare. Theoc. Idyll. v. 44. *ὕστερα βωκολιαξεῖς*, Æ. P. 'postremum bucolice canes;' vel, 'postremo bucolicum carmen cantabis.' Vide *βωκολιαξεῖς*. Pro eodem dicitur et *βωκολιάσδεσθαι*, pro *βουκολιάζεσθαι*. 60. *αὐτόθι βωκολιάσδευ*, 'istic bucolicum carmen canta.' Idyll. vii. 36. *βωκολιασδώμεσθα*, pro *βουκολιαζώμεθα*, 'bucolice canamus.' Idem Idyll. ix. 1. *βωκολιάσδεο Δάφνι*, 'bucolicum carmen cane Daphni.' 5. *βωκολιάσδευ*.

βωκολιάσδευ, imperat. Dor. pro communi, sed poetico *βουκολιάζου*. *ἡ δίφθογγος ου* in *ω* *τὸ ξ* in *σδ*, *ἡ δίφθογγος ου* in *ευ* mutata. Ipsum thema est *βωκολιάσδομαι*, pro com. poet. *βουκολιάζομαι*, bucolicum carmen cano. Moschus Idyll. iii. 121. *ἁδύ τι βωκολιάσδευ*, 'suave aliquod bucolicum carmen cane.'

βωκολιαστὰς, *ᾶ*, *ὁ*, Dor. pro communi *βουκολιαστὴς*, *οῦ*, *ὁ*, carminis bucolici cantor, bucolicus cantor. Theoc. Idyll. v. 68. *βωκολιαστάς ἐστι*, 'bucolici carminis cantor est.'

βωκολικὸς, *ὰ*, *ὸν*, Dor. pro com. *βουκολικὸς*, *ἡ*, *ὸν*, bucolicus, a, um. Quod fit versa diphthongo *ου* in *ω*. Theoc. Idyll. i. 20. *καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας*, quod carmen ita Latinus interpres vertit, 'et bucolicæ ad summum pervenisti musæ.' Quare *τὸ πλέον*, *ἀντὶ τοῦ πλεῖστον*, *ἢ τὸ ἔμπλεον*, *καὶ ἐμπλῆρες*, *ἤγουν αὐτὸ τὸ πλήρωμα*, sumsit, et ipsam bucolici carminis plenitudinem et perfectionem intellexit. Alter vero Lat. interpres hoc ita reddidit, 'et egregie progressus es in carmine bucolico.' Ego vero sic, 'et majorem, [quam ego,] progressum in carmine bucolico fecisti.' Non enim verbis semper mordicus hærendum, præsertim quoties a Latini sermonis puritate nimium sunt remota. Idyll. vii. 49. *ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς*, 'sed age bucolicum celeriter incipiamus carmen.' Idyll. viii. 31. *ἀοιδὰν βωκολικὰν*, 'carmen bucolicum.'

βωκόλος, *ω*, *ὁ*, Dorice pro communi *βουκόλος*, *ου*, *ὁ*, bubulcus. Quod fit versa diphthongo *ου* in *ω*. *Βουκόλος* vero dictus *παρὰ τὸ τοὺς βοῦς ἐλᾶν πρὸς τὸ κόλον*, *ἤγουν τροφήν*. Quod bubulcus boves agat ad alimentum, i. ad pabulum, quo alantur. Sic autem bubulci munus, et officium indicatur. Theoc. Idyll. i. 92. *τὼς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος*, 'hos vero non allocutus est bubulcus;' vel, 'his vero nihil respondet bubulcus.' 116. *χαίρεθ'*, *ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν*, 'valete, bubulcus ego Daphnis non amplius in sylva.' Idyll. 4. 13. *τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον*, 'bubulcum quam malum invenerunt,' vel, nactæ sunt. 37. *χ' ὠ βωκόλος ἐξεγέλασε*, 'et bubulcus risit.' Idyll. v. 62. *αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας*, 'utinam huc veniat bubulcus Lycopas.' Idyll. vi. 1. *Δαμοίτας*, *καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος*, 'Damœtas, et Daphnis bubulcus.' Idyll. ix. 8. *χ' ὠ βωκόλος*. Idyll. xx. 3. *βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν*; &c.

βῶκος, *ω*, *ὁ*, Dorice pro communi *βοῦκος*, *ου*, *ὁ*, pro quo *συνωνύμως* dicitur et *βουκαῖος*, *ου*, *ὁ*, operarius, messor. Vide *βουκαῖος*, ubi vocis *ἔτυμον* fuse declaratur. Theoc. Idyll. x. 38. *ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰς*, 'profecto præclaras cantiones faciens messor nos latebat,' i. profecto ignorabam hunc messorem tam pulcra carmina facere, vel, tam bene canere.

βῶν, Dor. pro com. *βοῦν*, bovem. Theoc. Idyll. xxvii. 63. *ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι*, *καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ*, 'mactabo vitulam Amori, et ipsi bovem Veneri.'

βῶς, Dor. in nomin. sing. pro com. *βοῦς*, *ἡ*, bos, vacca. Theoc. Idyll. viii. 77. *ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς*, 'suaviter vero etiam ipsa vacca [mugit].' Idem Idyll. ix. 7.

βῶς, Dor. in accusat. plurali, pro com. *βοῦς*, *τὰς*, boves. Theoc. Idyll. viii. 48. *χ' ὠ τὰς βῶς βόσκων*, 'et ille qui boves, [vel vaccas] pascit.'

βωστρέομες, Dor. 1. pers. plur. subjunctivi modi, præs. temp. pro communi *βωστρέωμεν*, *ῶμεν*. *ἤγουν βοάωμεν*, *ῶμεν*. *τὸ ω μέγα* nunc in subjun. metri caussa correptum, et in *ο μικρὸν* licentia poetica mutatum. Theoc. Idyll. v. 66. Vide *βωστρέω*, *ῶ*.

βωστρέω, *ῶ*, Doricum verbum, pro com. *βοάω*, *ῶ*, voco, acerso, invoco. Eustath. *βωστρεῖν*, *τὸ ἀναβοᾶσθαι*, *ἤγουν ἐπικαλεῖσθαι*, *ἀπὸ τοῦ βοῶ*, *βοήσω*, *βοητῶ*, *καὶ κατὰ κρᾶσιν βωτῶ*, *καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ*, *καὶ τοῦ ρ*, *βωστρῶ*. Idem, *βωτῶ*, *τὸ ἐπικαλοῦμαι*, *καὶ ἀναβοῶ*, *ὃ καὶ βωστρῶ λέγεται*, etc. Theoc. Idyll. v. 64. *τὸν δρυτόμον βωστρήσομες*, 'illum sylvicidam, [vel lignorum sectorem] vocemus.' 66. *βωστρέομες*, 'vocemus [eum].' Vide *βωστρήσομες*, et *βωστρέομες*.

βωστρήσομες, Dorica prima pers. plur. subjunctivi modi aorist. 1. act. pro communi *βωστρήσωμεν*, *ἤγουν βοήσωμεν*, vocemus. *τὸ ω μέγα* jam metri caussa cor-

reptum, et in ο μικρὸν mutatum, est licentia poetica. Theoc. Idyll. v. 64. τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, 'illum sylvicidam, [vel lignorum sectorem] vocemus.' Vide βωστρέω, ῶ.

βώτας, α, ὁ, Dor. pro com. sed poet. βούτης, ου, ὁ. Quum autem nomen hoc generale est, accipitur pro quolibet pastore, et deducitur a verbo βόσκω, unde Latinum pasco, vel a poetico βόω, βόσω, unde verbale βότης, ου, et inserto υ, βούτης, versaque diphthongo ου in ω, et η in α, βώτας, pro quo συνωνύμως dicitur et βοτὴρ, ῆρος, ὁ, et βώτωρ, βώτορος, ὁ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, et νομεὺς, έως, ὁ, παρὰ τὸ νέμω, i. pasco. Quum vero sumitur pro bubulco, qui boves pascit, tunc ἀπὸ τῶν βοῶν deducitur, quasi βοώτης, καὶ κατὰ κρᾶσιν βώτης, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, βώτας. βούτης vero dictus quasi βούστης, καὶ βοηλάτης, pro quibus βουκόλος, et βουνόμος dicitur, de quibus suo loco. Consule Eustathium. Theoc. Idyll. i. 80. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ 'πόλοι ἦνθον, 'venerunt bubulci, upiliones, et caprarii.' Hic tria pastorum genera propriis appellationibus aperte distinguuntur. 113. καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι, 'et dic, bubulcum Daphnin vinco, quare pugna mecum.' Idyll. vii. 73. ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας, 'quomodo olim Xeneam [mulierem] amavit Daphnis bubulcus.' At Crispini versio habet, 'quomodo olim hospitam amavit Daphnis bubulcus.' Illic ξενέας scribitur in principio per minusculum elementum, et pro communi ξένης accipitur. Quod interpretem videtur fefellisse. Nam Ξενέα nomen est mulieris proprium, nec pro ξένη sumitur. Vel, si sumitur, hoc erit Theocrito peculiare: sed hac de re nihil ab aliis traditum reperio. Quare vulgatam Stephani versionem hoc saltem loco meliorem judico.

Γ.

Γ. Dorienses in quibusdam vocabulis τὸ γ commune vertunt in Δ. Vide Δ et Δᾶ, δᾶς, ᾶ.

γ interdum pro communi δ positum reperitur. Ut κρήγυον, pro κρήδυον, hocque pro κηρήδυον. Vide κρήγιον.

γὰ, Dor. pro com. γέ. verso ε in α. Idyll. v. 69. τύγα pro τύγε, tu. 71. idem Idyll. xi. 60. αὐτόγα, pro αὐτόγε.

γαθέω, ῶ, Dorice pro communi γηθέω, ῶ. Ab hoc vero Dorico γαθέω, inserto u, et verso θ in δ, fit Latinum, gaudeo, es, lætor, aris. Magnum Etymologicum ita verbum hoc formari tradit, παρὰ τὸ γῆ, γίγνεται γήθω, καὶ γηθήσω, γηθοσύνη, ἡ χαρά. παρὰ τὴν γῆν δὲ, ἐπεὶ θάλλουσα τοῖς καρποῖς, χαίρειν ἡμᾶς ποιεῖ. ὡς τὸ, Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος. ἔστι συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων. Sed hæc melius fortasse sic scriberentur, παρὰ τὸ γῆ, γίγνεται γήθω βαρύτονον, ὅθεν περισπώμενον γηθέω, ῶ. ὁ μέλλων γηθήσω. ὅθεν γηθοσύνη, ἡ χαρά. ἔστι δὲ συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων. ὡς τὸ, Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, 'profecto lætaretur Priamus.' παρὰ τὴν γῆν δὲ, etc. Sunt tamen qui putent γηθεῖν dictum παρὰ τὴν γῆν, καὶ τὸ ἀνθεῖν, quasi γηανθεῖν, καὶ κατὰ συγκοπὴν γηθεῖν, quod nequaquam παράδοξον. Hoc igitur proprie quidem terræ tribuetur, quæ quum plantas florentes habet, quodammodo lætari videtur, et simul animalia floribus et fructibus inde nascentibus exhilarare et lætificare. γενικῶς vero sumetur pro lætari, gaudere, lætitia sive gaudio efferri. Theoc. Idyll. i. 54. Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ, 'Neque plantas tantum [curat,] quantum gaudet opere, quod nectit.' Idyll. ix. ult. οὓς γὰρ ὁρῶσαι γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα, 'quos enim [Musæ] spectantes gaudent, hos vero, [vel, hos profecto] nullo modo potione [sua] læsit Circe.' Hic autem τὸ γαθεῦσιν, Æolice, Doriceque dictum pro communi γηθοῦσιν.

γάλα, κτος, τὸ, com. suos obliquos casus ut ab inusitato γάλαξ deducit. Hinc et Latinum lac, lactis. Theoc. Idyll. v. 124. ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, 'himera pro aqua fluat lac.'

γαλαθηνὸς, οῦ, ὁ, com. lactens. ὑπομάζιος, ὑπομάστιος, ὑποτίτθιος, subrumus, qui est adhuc sub matris ruma, id est, mamma, qui matris lacte vescitur adhuc. Theoc. Idyll. xviii. 41. ὡς γαλαθηναὶ ἄρνες γειναμένης οἴος μαστὸν ποθέοισαι, 'ut lactentes agnæ matris ovis mammam desiderantes.' Idyll. xxiv. 31. παῖδα ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, 'puerum tarde genitum, lactentem.'

γαλάνα, ας, ᾶ, Dor. pro com. γαλήνη, ης, ἡ, tranquillitas in mari. Theoc. Idyll. vi. 35. ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα), 'profecto enim nuper in mare inspexi (erat autem tranquillitas).' Idyll. xxii. 19. λιπαρὰ δὲ γαλάνα, 'nitens vero tranquillitas,' vel 'serena vero tranquillitas.'

γᾶμαι, Doricus infinitivus aorist. 1. act. pro com. γῆμαι. Vide γαμέω, ῶ, apud Gram. Theoc. Idyll. iii. 40. Ἱππομένης ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι, 'Hippomenes quando jam virginem cupiebat uxorem ducere.'

γᾶμεν, Dor. 3. person. singul. aor. 1. act. neglecto metri caussa syllabico incremento, pro com. ἔγημεν, in matrimonium

duxit. Theoc. Idyll. viii. ult. Vide γαμέω, ῶ, in vulg. Grammaticis.

γάμου ἔπαινος, καὶ ψόγος. Theoc. Idyll. 27. Hic satis prolixa commodorum et incommodorum collatio instituitur, quæ in nuptiis, et matrimonio sentiuntur.

γαρύομαι, Dor. pro com. sed poetico, γηρύομαι, quod idem valet ac τὸ γαρύω, sive γηρύω, de quo suo loco. Theoc. Idyll. viii. 77. ἁδὺ δὲ χ' ὠ μόσχος γαρύεται, 'dulce vero et vitulus garrit' [i. mugit, suaviter mugit, suaviter edit mugitum]. Idem Idyll. ix. 7. ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται. Hic observandum genere fœmineo τὴν μόσχον dici pro vitulo, quod alias genere masculeo effertur. Nisi forte vitulam intelligendam dicas. Quod haud absurdum.

γαρύσαιντο, Dorice pro communi γηρύσαιντο. Est autem tertia persona plur. optat. aoristi primi medii. Vide γαρύω. Theoc. Idyll. i. 136. κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο, 'et ex montibus ululæ [vel, bubones] cum lusciniis cantu certent.'

γαρύω, Dorice, pro communi γηρύω, versu η in α. Hinc Latinum garrio deductum videtur, geminato rr, et υ in ι mutato : loquor, dico, clamo, vociferor, clara voce celebro, garriendo certo, garritu contendo, cantu certo. Theoc. Idyll. i. 136. κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο, 'et ex montibus ululæ [vel, bubones] cum lusciniis cantu certent.'

γαυλὼς, Dor. pro communi γαυλοὺς, τοὺς, situlas, alveos, mulctras, mulctralia. Theoc. Idyll. v. 58. στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος, 'statuam autem octo quidem situlas lactis Pani.'

γαῦρος, ου, ὁ, lascivus. Theoc. Idyll. xi. 21. μόσχω γαυροτέρα, 'vitulo lascivior.' γαῦρος autem (ut docet Magnum Etymologicum, pag. 6. 24.) deductum a γαίω, τὸ γαυριῶ, unde verso ι in υ, [et inserto ρ,] fit γαῦρος. Hinc τὸ γαυριῶ. De quo suo loco. Vocatur autem ita vir exultans, et petulans, et superbus. Vel, γαῦρος dicitur παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι, ὅθεν γαῖρος, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, γαῦρος, εἴτε γαυρός. ὁ ἔνδοξος, ὁ λαμπρὸς, ὁ κομψὸς, ὁ ὑπερήφανος. Vide ἀγαυρός. Mag. Etym. 6. 30.

γαυριάω, ῶ, poet. exulto, glorior, jacto me, superbio. Theoc. Idyll. xxv. 133. ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες, 'mirifice propter se [id est, propter suam egregiam formam exultantes, ac] superbientes.' Vide ἔκπαγλον.

γεγαθὼς, γεγαθότος, ὁ, Doric. pro com. sed poet. γεγηθὼς, ότος, gaudens, lætus. Vide γαθέω, ῶ. Theoc. Idyll. vii. 134. ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι, 'inque recens sectis læti pampinis.'

γεγαὼς, ῶτος, ὁ, poet. pro com. γεγονὼς, ότος, ὁ, 'natus, qui fuit, aut est. Dicitur et per contractionem, γεγὼς, ῶτος. Est autem participium præteriti perfecti medii, quod ita formatur, γάω, γῶ, sum, poet. μ. γήσω, ἀόρ. α. ἔγησα, sed hæc inusitata ; perfectum γέγηκα, hinc perf. med. γέγαα, κατὰ συστολὴν τοῦ η, καὶ κατ' Ἰωνικὴν ἐκβολὴν τοῦ κ. Vel est præteriti perf. act. Ion. formati ἐκ τοῦ γέγηκα communi, unde Ion. sublato κ, et correpto η, γέγαα. De quo consule et vulgata Lexica Græco-latina, quæ parum probabiliter ἀπὸ τοῦ γείνω medium γέγονα deducunt, hinc συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, γέγαα. Consule et Magnum Etymologicum variis in locis. Theoc. Idyll. xxii. 176. ὁπλοτέρω γεγαῶτε, 'juniores existentes,' vel, 'qui natu minores sumus.'

γειναμένη, ης, ἡ, poet. pro com. γεννήσασα, σης, ἡ, quæ genuit, quæ peperit : μήτηρ, mater. Theoc. Idyll. xviii. 42. ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι, 'agnæ matris ovis mammam desiderantes.'

γεινάμενοι, ων, οἱ, poet. pro com. οἱ γεννήσαντες, ων, et οἱ τοκέες, εῖς. Parentes, qui poetice συνωνύμως dicuntur γεννήτορες, ων, οἱ, et γενετῆρες, ων, οἱ, Theoc. Idyll. xvii. 35. ὄφελος μέγα γειναμένοισι, 'utilitas ingens [decus ingens, gloria magna] parentibus.' Sic autem formatur hoc verbum, ἔω, sum, Δωρικῶς inserto ν, ἔνω, ut a δύω, δύνω, Αἰολικῶς præfixo γ, γένω, unde γενάω, ῶ, per simplex ν, et γεννάω, ῶ, per duplex νν, per varios modos, et tempora, cum suis legitimis formationibus, et derivationibus. Hinc Ἰωνικῶς verso ε in ι, ut ἔω, ἴω, κίω, τὸ πορεύομαι, fit γίνω, et inserto γ, γίγνω, unde Latinum gigno, genero, et communia verba γίνομαι, et γίγνομαι, de quibus Grammatici. Ab eodem prisco, et inusitato γένω, inserto ι, fit γείνω, μ. ἄχρηστος, γενῶ (unde fu. 2. med. γενοῦμαι, ῇ, εῖται), ἀόρ. α. ἔγεινα, μ. π. γέγονα, per omnes modos in usu et in poesi, et in soluta oratione, μ. ἀόρ. α. ἐγεινάμην, ab activo ἔγεινα. Sed ἔγεινα quidem inusitatum, ἐγεινάμην vero, poetis familiare, unde participium γεινάμενος, γειναμένη, γεινάμενον, ἀόρ. β. ἐγενόμην, ου, ετο, per omnes modos, et in participio γενόμενος, η, ον, commune tam poetis, quam orationis solutæ scriptoribus. Idyll. xxv. 124. ἐξ ἔτεος γείνοντο, 'in singulos annos [quotannis] nascebantur.' Galli feliciter hoc exprimerent his verbis, 'd'an en an,' id est, 'tous les ans.'

γελάοισα, Doric. pro communi γελάουσα, versa ου dipthongo in οι. Ridens. Est autem participium præsentis temporis fœminei generis, a γελάω, ῶ. Theoc. Idyll. i. 95. ἦνθε γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γε-

λάοισα, 'venit tamen etiam suavis Venus ridens.'

γελεῦσα, Dorice, pro communi γελῶσα, ridens. Est autem participium præsentis temporis, fœminei generis, a themate γελέω, ῶ, pro communi γελάω, ῶ. Quod non solum Doriensibus: sed et Ionibus est familiarissimum. Nam verba secundæ conjugationis contractorum in άω communiter desinentia, per έω Dorienses et Iones efferunt sæpissime. Quare a secunda conjugatione ad primam hæc verba revocant, et pro communibus ὁράω, ἀρτάω, φοιτάω, etc. dicunt ὁρέω, ἀρτέω, φοιτέω, etc. Unde postea reliquas temporum et modorum formationes legitime deducunt. De Ionismo consule nostrum Ionicum Græcolat. Lexicum in Εω, Ion. form. verb. contract. ubi multa formationis istius exempla reperies. Ut igitur a γελέω, ῶ, primæ conjug. contr. deducitur participium communiter quidem elatum γελέουσα, γελοῦσα, Dorice vero γελεῦσα, versa diphthongo ου in ευ. Theoc. Idyll. i. 36. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα, 'modo quidem illum aspicit virum ridens.' In nonnullis codicibus, ut in Crispini, legitur γελοῖσα. Quod et ipsum Dorice formatum ἐκ τοῦ γελοῦσα versa diphthongo ου in οι. Sic τύπτοισα, λέγοισα, γράφοισα, pro communi τύπτουσα, λέγουσα, γράφουσα.

γελῶντι, Dorice pro communi γελῶσι, rident. Theoc. Idyll. i. 90. Καὶ τὺ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι, 'Et tu quoque quum vides virgines, ut rident.'

γενειᾷν, comm. in mento barbam habere, barbam emittere, barbatum esse, pubescere. Theoc. Idyll. xiv. 28. μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν, 'frustra in virum, [id est, ad virilem ætatem,] barbam emittens.' Vel, (ut alii verterunt) 'frustra virilem barbam alens.'

γενειάσδων, Dor. pro com. γενειάζων, pubescens. Theoc. Idyll. xi. 9. ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα, τὼς κροτάφως τε, 'jam primum pubescens circum os, temporaque.'

γενειήτας, α, ὁ, Doric. et poet. pro com. sed poet. γενειήτης, ου, progenitor, generis auctor. Quæ significatio non extat in vulgatis Lexicis. Theoc. Idyll. xvii. 33. γενειήταν Διὸς υἱὸν, '[Herculem suum] progenitorem, Jovis filium' [id est, Herculem Jovis filium, sui generis auctorem]. Sic autem hoc formatur, ἀπὸ τοῦ γένος, γένεος, ους, τὸ, deducitur nomen γενέτης, ου, ὁ, et metri caussa inserto ι fit γενειήτης. At quum barbatum significat, tunc deducitur a nomine γένειον, ου, τὸ, barba, mentum.

γενοίμαν, Dorice, pro com. γενοίμην, sim, essem, fiam, fierem. Theoc. Idyll. iii. 12. αἴθε γενοίμαν, 'utinam essem,' vel fierem. Est autem prima pers. singul. optativi aor. 2. med. γενοίμην, οιο, οιτο, a γίγνομαι, seu γίνομαι. De quo Grammatici. Idyll. v. 149. ἀλλὰ γενοίμαν αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα, 'sed fiam, nisi te percutiam, Melanthius pro Comata.'

γεραίρεν, Dor. pro com. γεραίρειν, honorare, ornare. Sublatum autem est ι ex ultima syllaba, et servatus idem accentus, qui prius erat supra syllabam αι. Theoc. Idyll. vii. 94.

γεραίτερος, ου, ὁ, poet. κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ γεραιότερος, γεραιὸς vero, si παρὰ τὸ γῆρας, ατος, αος, ως, id est, senectus, deducatur, significat senem. At in derivato τὸ η corripitur, ut metro serviatur, et ε pro eo ponitur. Si vero a nomine τὸ γέρας, τος, id est munus, quod senioribus datur, ob honorem, qui senectuti defertur, tunc significat honoratum, honorandum, ac venerandum. Senilis enim ætas est veneranda propter prudentiam, et sapientiam, qua solet esse ornata. Pro eodem poetice dicitur et γεραρὸς, γεραρώτερος, γεραρώτατος. Theoc. Idyll. xxv. 48. ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης, 'qui in agris his honoratior [sit] præfectus.'

γερόντιον, ου, τὸ, com. vetulus, senecio. Theoc. Idyll. iv. 58. Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα; 'Dic age mihi Corydon, ille senecio numquid adhuc molit illam nigra supercilia habentem amiculam?' Vel, 'illud nigro supercilio præditum scortillum?'

γέρων, γέροντος, ὁ, commune, senex, vetus, vetustus. Theoc. Idyll. vii. 17. ἀμφὶ δὲ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος, 'circum autem ejus pectora vetustum pallium erat adstrictum.'

γεύμεθα, poet. Ion. et Dor. κατ' ἀφαίρεσιν συλλαβῆς γε, pro com. γεγεύμεθα, gustavimus, a γεύομαι, gusto. Theoc. Idyll. xiv. 51. ὡς μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας, 'ut mus (aiunt) Thyoniche, gustavimus picem.' De hoc Adagio consule Erasmum Chil. 2. Cent. 3. 441. Adag. 68. 'Mus picem gustans.'

γεῦσαι, apud Theocritum Idyll. x. 11. Interpretes Latini vertunt, gustare, alii, gustasse. Quare dicendum est, Attice vocem activam ab illis pro passiva γεύεσθαι, vel pro media γεύσασθαι sumptam. Quod minime novum. Sed γεύειν (ut docent Grammatici) significat ποιεῖν γεύεσθαι, facere gustare; γεῦσιν παρέχειν, gustum præbere, γεύεσθαι vero, gustare. Ut γεύω

σε τῆς τιμῆς, 'facio te gustare honorem,' 'efficio ut honorem gustes,' 'honoris gustum tibi præbeo.' At γεύομαι ἐγὼ τῆς τιμῆς, 'ego gusto honorem.' Sic de sexcentis aliis sentiendum. Vide χαλεπὸς, et χορίον.

γεώλοφον, ου, τὸ, com. ὁ τῆς γέας, εἴτε γῆς λόφος, alibi masculeo genere dicitur γεώλοφος, collis. Theoc. Idyll. i. 13. ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇτε μυρῖκαι, 'ad declivem istum collem, ubi [sunt] myricæ.' Idem versus legitur et Idyll. v. 101.

γηραλέος, ου, ὁ, poetic. pro quo et γηραιὸς, senex. Theoc. Idyll. xiv. 69. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, 'a temporibus fieri incipimus omnes senes, et [inde] ordine ad genas serpit canos faciens ætas.'

γηρυόνα, ας, et γαριόνα, ας, ἁ, Dor. pro com. poet. γηρυόνη, ης, ἡ. τουτέστι γηρύουσα, λαλοῦσα, λαμπρόφωνος, vocalis, garrula, claram vocem emittens. Epithetum syringis, et fistulæ, propter varios sonos, quos fistula, vel tibia solet edere. Qua de re pluribus in voce Αἴζων. Quid vero γῆρυς, quid γηρύειν, in vulgatis Lexicis fuse docetur: at in illis hoc nomen adjectivum non reperitur. Quamobrem observandum. In Syringe vs. 7.

γινώσκεν, Dorice, pro communi γινώσκειν, unde sublato ι, servato tamen eodem accentu, τὸ γινώσκεν formatum: cognoscere. Theoc. Idyll. xi. 5. γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα, 'cognoscere autem bene te [hoc] arbitror, medicum existentem,' id est, quia medicus es.

γλάχων, γλάχωνος, ἁ, Doric. pro com. γλήχων, γλήχωνος, ἡ, pulegium. Consule vulgata Lex. et Hippocratis Œconomiam. Theoc. Idyll. v. 56. Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν, 'Et pulegium florens.'

γλυκερῶ, Dor. pro com. γλυκεροῦ, dulcis. Theoc. Idyll. xv. 117. γλυκερῶ μέλιτος, 'dulcis mellis.'

γλυκύκαρπος, ὁ καὶ ἡ, poeticum, et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis extat: sed sine auctoritate: ὁ γλυκὺν καρπὸν φέρων, 'qui dulcem fructum fert.' Vitis epithetum. Theoc. Idyll. xi. 46. ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος, 'est vitis dulces fructus ferens.'

γλύφανος, ου, ὁ, poeticum, pro communi γλυφὴ, ῆς, ἡ, scalptura, cœlatura. Theoc. Idyll. i. 28. ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον, 'adhuc scalpturam [sive, sculpturam] redolens.' Illic de pastorali poculo verba fiunt. At apud Homerum in Hymno in Mercurium, 782. γλύφανος, sive γλύφανον accipitur pro scalpro, et instrumento ferreo, quo metalla scalpuntur, sculpuntur, inciduntur, atque cœlantur. ἔνθ' ἀναπιλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης, 'ibi scalpens scalpro cani ferri vitam perforans eripuit montanæ testudinis.'

γνώμα, ας, ἁ, Dor. pro com. γνώμη, ης, ἡ, mens, animus, cogitatio, sententia, animi sententia. Theoc. Idyll. xv. 38. ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι, 'Sed [tamen] ex animo, [vel, ex animi sententia, res] successit tibi.'

γνώω, poet. κατὰ παραγωγὴν, ἢ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω μεγάλου, pro com. γνῶ. Est autem prima pers. singul. subjunct. modi aor. 2. act. ἔγνων, ως, ω, quod a γιγνώσκω. Consule Grammaticos. Theoc. Idyll. xxv. 177. ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν, 'ut cognoscam in animo.'

γοάοντι, Dor. 3. pers. plur. indicat. modi, temp. præs. pro com. γοάουσι, γοῶσι; ut βοάοντι, pro βοάουσι, βοῶσι. Alias γοῶντι Dor. ut βοῶντι, plorant: deducitur a γοάω, ῶ. Moschus Idyll. iii. 2[illegible] Πλαζόμεναι γοάοντι, 'Errantes plorant;' vel gemunt.

γραῖα, ας, ἡ, vetula, anus. Eustathius ait nomen hoc Ionice, quinetiam communiter efferri, γραῦς vero, Attice dici. Vocis ἔτυμον, et varias significationes apud eum vide. Theoc. Idyll. v. 121. Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις, 'Scillas profectus vetulæ a sepulchro statim vellas.' Vide σκίλλη, et σῆμα in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Consule et Erasmi Adagia chil. 2. cent. 4. pag. 428. adag. 42. 'Squillas a sepulchro vellas.' Vide γραιᾶν.

γραιᾶν, Dor. pro com. γραιῶν, ἤγουν παλαιῶν, veterum, antiquarum. Theoc. Idyll. xv. 19. γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν, 'veterum avulsiones perarum' [i. caninos pilos ex veteribus peris evulsos, quæ peræ ex pellibus caninis erant confectæ]. γραιᾶν autem deductum a recto singulari γραῖα, quod commune, γραῦς vero, Atticum. γραῦς δὲ παρὰ τὸ γράω, γρῶ, ὅ ἐστιν ἐσθίω, φθείρω. καὶ τὸ ἐπαφρίζον ἐν ταῖς χύτραις, καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, καὶ τοῦ γάλακτος γραῦς ὁμωνύμως λέγεται. In Stephani codice pro πηρῶν legitur πυρῶν per υ, et vertitur ita locus hic, '[pilos caninos] ex vetulis, et mutilatis ovibus convulsos. Unde conjicitur πηρῶν per η scribendum, et τὸ πηρῶν adjective sumendum, ut subaudiatur substantivum οἴων. Quare πηρὰς οἶς vocabit mutilatas oves. πηρὸς enim significat mutilum, et mutilatum, unde πηρόω, ῶ, mutilo. Sed si erant κυνάδες, id est, canini pili, quomodo ab ovibus, iisque mutilatis fuerant avulsi? Hæc profecto parum commode videntur consentire. Vel figurate per extenuationem, et con-

temtionem ovillum vellus Gorgo vocat pilos caninos, id est, pessimum vellus, et pilis caninis simile. Sic enim hæc interpretatio poterit admitti. Sed altera longe simplicior, et verisimilior. πυρῶν vero lectio nihil ad rem præsentem facit. Aliud enim significat πυρὸς, ου, ὁ, per υ, frumentum scilicet. Consule vulgata Græcolatina Lexica. At πήρα, πήρας, ἡ, pera, saccus, sacculus. Quod ipse sensus, et poetæ mens hoc loco flagitat.

γράμμα, τος, τὸ, commun. idem ac γραφὴ, ῆς, ἡ, pictura. Theoc. Idyll. xv. 81. Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; 'Quales pictores tam accuratas picturas pinxerunt?'

γρηγορεῖν. Vide ἐγρήγορα.

γριπεὺς, έως, ὁ, poeticum, piscator. Suidas, γριπεύς· ἰχθύων θηρευτὴς, piscium venator, sive captator. γριπηῒς τέχνη, ars piscatoria. In Epigrammatibus, Ἑρμώναξ δ' ἐκίχανεν ὅτε γριπηῒδι τέχνῃ Εἷλκε τὸν ἐκ πελάγευς ἰχθυόεντα βόλον. Vulgata Græcolat. Lexica τὴν γριπηῒδα nomen substantivum faciunt, ubi distichon idem afferunt. Eustathius, γριπεὺς, ὁ ῥάπτων τὰ ἁλιευτικὰ δίκτυα, 'qui piscatoria retia consuit.' Γρῖπος enim, ut idem tradit, sive γρῖφος, εἶδος δικτύου, παρὰ τὸ γρῶ, τὸ ξύω, ἑλκόμενος γὰρ ξύει τὴν ὑποκειμένην ἄμμον. Hinc τὸ γριπεύειν, et γριπίζειν, poetica verba, piscari, pro quibus communiter ἁλιεύειν, et ἁλιεύεσθαι dicitur. Theoc. Idyll. i. 39. γριπεύς τε γέρων, 'piscatorque senex.' Idem Idyll. iii. 26. ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεὺς, 'ubi thynnos speculatur Olpis piscator.'

γυνὰ, Dorice, pro communi γυνὴ, ἡ, fœmina, mulier. Theoc. Idyll. i. 32. ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, 'intus vero mulier [est sculpta].' Idem Idyll. ii. 44. Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, 'Sive fœmina illi accubat.' Idyll. xxiv. 6. ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς, pro ἁπτομένη δὲ γυνὴ κεφαλῆς, 'tangens vero mulier caput.'

γυναικοφίλας, α, ὁ, Dor. pro com. γυναικοφίλης, ου, mulierum amans, mulierum amator. Theoc. Idyll. viii. 60. καὶ τὺ γυναικοφίλας, 'et tu mulierum amator [es, vel fuisti].' In vulgatis Græcol. Lexicis ὀξυτόνως hoc nomen γυναικοφιλὴς, scriptum legitur, quod a Julio Polluce, lib. vi. cap. 35. 351. 6. non probatur: sed illic de vocis compositione verba fiunt.

γύννις, γύννιδος, ὁ, poeticum vocabulum, metri caussa per duplex νν scriptum, quod in oratione soluta per simplex scribitur; mollis, effœminatus. Theoc. Idyll. xxii. 69. οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης, 'non effœminatus esse dicetur ille pugil.'

γυιόχαλκος, ου, ὁ, poet. qui membra ærea, sive ferrea habet, vir robustissimus, et fortissimus, ut ferreum corpus habere videatur. In Ara Simmiæ, vs. 6.

Δ.

Δ. Dorienses in quibusdam nominibus Δ pro communi Γ solent usurpare. Ut δᾶ, δᾶς, ἁ, Dor. pro communi γῆ, γῆς. Unde compositum, quod et in communi lingua servatur, δημήτηρ, q. d. γῆ μήτηρ. Theoc. Idyll. iv. 17. οὐ δᾶν, pro οὐ μὰ τὴν γῆν, 'non per tellurem.' Vide Δᾶ.

Δ interdum apud poetas in γ mutatur; ut patet ex κρήγυον, quod ex κρήδυον, hoc ex κηρήδυον, de qua suo loco.

Δ in multis vocabulis non solum poeticis, sed etiam communibus, in θ versum invenitur. Ut Προμηθεὺς pro Προμηδεύς. Schol. Græcus in Æschyli Prometheum, pag. 10. Προμηθεὺς ὁ προνοῶν τὰ μήδεα, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. Idem in Agamemnone, pag. 191. M. Ψύθος. ἀντὶ τοῦ ψύδος, τουτέστι ψεῦδος. Schol. ψύθος, σύστοιχον τῷ ψεύδει, ὡς καὶ τὸ ψυδρόν. ὅτι δὲ συγγενῆ τὸ δ, καὶ τὸ θ, δῆλον. Sic Theoc. Idyll. xxv. 79. ἐπιμηθὴς, pro ἐπιμηδὴς, callidus, astutus; θὴν, pro δὴν, diu. Vide Θ pro Δ.

Δ pro Θ. Vide Θ in Δ.

Δ pro communi σ non solum Dorice, sed etiam Æolice, et Ionice in multis vocabulis usurpatur. Ut, ὀδμὴ, pro ὀσμὴ, et ἴδμεν, pro ἴσμεν vel ἴσμεναι, de quibus suo loco. Consule nostrum Lexicum Ionicum Græcolatinum. Vide ἴδμεν.

Δ pro τ in multis tam communibus, quam poeticis nominibus positum. Ut, στάδιον, stadium, ex στάτιον, verso τ in δ; deducitur enim a στατὸς, quod ab ἕσταται, tertia persona singul. perf. pass. τοῦ ἵσταμαι, formatum. Idem sentiendum de omnibus nominibus, quæ a στάδιον sunt deducta. Sic etiam μελέδημα, μελεδήματος, τὸ, dictum pro μελέτημα, μελετήματος, τὸ, cura, solicitudo, meditatio. Eodem modo μελεδὼν, ῶνος, ἡ, et μελεδώνη, ης, ἡ, poet. pro μελετὼν, τῶνος, ἡ, et μελετώνη, ης, ἡ, idem quod ante. Hinc et μελεδωνὸς, ου, ὁ, q. μελετωνὸς, ου, ὁ, curator. Quod patet ex ipso etymo. Hæc enim deducuntur a nomine communi μελέτη, μελέτης, ἡ, pro quo et φροντὶς, ίδος, ἡ. Sed in his derivatis τὸ τ in δ vertitur. Ipsum vero μελέτη deductum a 3. person. singul. perf. pass. μεμέληται, quod a μελέομαι, μελοῦμαι, pro ἐπιμελοῦμαι. Hic primum syllaba με de more rejicitur in formatione, deinde τὸ η corripitur, et in ε mutatur, postremo, τὸ α in η vertitur, et ι finale tollitur. Ab hoc vero μελέτη, unde Doricum μελέτα, deducitur verbum μελετάω, μελετῶ (unde priscum Latinum me-

dito, pro quo nunc, meditor), hinc verbale μελέτημα, et verso τ in δ, μελέδημα, ut supra declaratum. Sic σπάδων, ἐκ τοῦ σπάτων, quod a σπαστὸς, sublato σ formatum, quod a σπάω, σπῶ, σπάσω, ἔσπασα, ἔσπασμαι, σαι, ται: significationes in vulgatis Lexicis vide.

Δ pro τ in verbis sæpe positum reperitur. Ut, ἄλδω, poet. pro com. αὐξάνω, augeo, dictum pro ἄλτω. Nam ab ἄλλομαι deductum, μ. ἀλοῦμαι, π. π. ἧλμαι, ἧλσαι, ἧλται. Ab ista 3. person. ἧλται, neglecto incremento temporali, et Ion. ac Æol. spiritu denso in tenuem verso, et τ in δ mutato, fit τὸ ἄλδω, quod res, quæ augentur, quodammodo salire videantur, dum augentur, et crescunt. Consule Magnum Etymologicum, et Eustath. in ἄλδω. Sic μελεδαίνω poet. pro com. μελετάω, ῶ, dictum quasi μελεταίνω, meditor. Nam a μελέτη, ης, ἡ, cura, solicitudo, meditatio, cogitatio, Dor. fit μελέτα, ας. Hinc τὸ μελετάω, ῶ, unde τὸ μελεταίνω, et verso τ in δ, μελεδαίνω.

Δ pro τ in adverbiis sæpe reperitur positum. Ut, συστάδην, comminus, pro συστάτην. Nam a 3. pers. singulari præter. perf. pass. ἕσταται, deducitur, quod ab ἵσταμαι, σαι, ται. Βάδην, pro βάτην, pedetentim. Fit enim a verbali βατὸς)-(ἄβατος, quod a 3. pers. singul. perf. pass. βέβαται formatum, hoc vero κατὰ συστολὴν dictum ἐκ τοῦ βέβηται, quod a βάω, βῶ, unde βαίνω, βήσω, etc. Vel a βάω, inserto δ fit βάδω, vado, unde βάδην adverb. et verbum βαδίζω, frequens apud auctores. Ἄρδην, funditus, penitus, omnino, pro ἄρτην, quod ab αἴρω, tollo, perf. pass. ἦρμαι, ἦρσαι, ἦρται, ab hac 3. pers. neglecto augmento temporali, fit ἄρτην, unde τ in δ verso, τὸ ἄρδην. Κρύβδην, et κρύβδα, quod a κρύβδην rejecto ν, et correpto η formatum, poet. pro com. κρυφίως, ut λάθρα, clam, dicta pro κρύπτην, et κρύπτα. Nam deducuntur a 3. pers. sing. præt. perf. pass. κέκρυπται, quod a κρύπτω, ψω, occulto. Sed hic præterea obsequens δ, quod ex τ mutatum, τὸ π εὐφωνίας χάριν εἰς β versum, vel τὸ β resumptum, quod erat in prisco κρύβω. Λίγδην, strictim, in superficie, poet. pro com. ἀκροθιγῶς, quasi λίκτην, dictum a 3. pers. singul. præter. perf. pass. λέλικται, verso τ in δ. Hoc vero a λίζω, μ. λίξω, quod significat (ut docet Eustathius) vitro, vel ferro radere, et polire. Hinc vero (quod obiter sit dictum) Tarentinorum lingua, verso ζ in geminum σσ, factum λίσσειν, et Dorice sublato ι, λίσσεν, versoque ν in ρ cognatam Gallicum 'lisser,' i. polire, et Italicum 'lisciar,' et 'lisciare,' et Longobardicum, 'lissar,' quod ad Græcam originem propius accedit. Hoc autem patet ex nominibus Græcis λισσὸς, ἡ, ὸν, et λίστρον, ου, τό. Eustath. Λίστρον, ξύστρον, ἀπὸ τοῦ λίζω, ὃ δηλοῖ τὸ ξύω, id est, Λίστρον significat instrumentum, quo res inæquales æquantur et asperæ raduntur, lævigantur, poliuntur; quod dictum a λίζω, idem valente ac τὸ ξύω, rado, polio, lævigo. Idem, λισσὸν, λεῖον, ὁμαλὸν, id est, λισσὸν, læve, planum, æquale, politum. Gallice, 'lisse,' poli, égal. Ipsum vero instrumentum Gallice dicitur, 'une lissoire,' et Longobardice, 'una lissadora.' Διαῤῥήδην, com. disertissimis verbis, palam, aperte. Gallice, 'par mots exprès.' Dictum ἐκ τοῦ διαῤῥήτην, verso τ in δ. Hoc a 3. person. singul. perf. pass. διέῤῥηται, quod a διαγορεύω. Consule Grammaticos. Ἐπιβλήδην, q. d. injectim, id est, injiciendo, ἐκ τοῦ ἐπιβλήτην deductum verso τ in δ. Hoc a 3. pers. singul. præter. perf. pass. ἐπιβέβληται, quod ab ἐπιβάλλω. Sic a συλλαμβάνω, comprehendo, complector, deductum τὸ συλλήβδην, quod dictum quasi συλλήπτην, suavitatis caussa mutato π in β, et τ in δ: summatim, in summa, ut rem totam paucis complectar, et expediam. Sic poet. ὀρέγδην, pro com. ἐκτεταμένως, q. d. extense, ab ὀρέκτην, quod ab ὤρεκται, deductum: hoc ab ὀρέγω. Sed hic in ipsa formatione τὸ ω temporale augmentum est neglectum, et ο ipsius thematis resumtum, et κτ in γδ mutatum: sic πλέγδην, poet., implicite, q. πλέκτην, dictum a πέπλεκται, quod a πλέκω, πλέξω, unde Lat. plico. Sic μίγδην, et μίγδα poet. pro com. ἀναμὶξ, una, mixtim, permixte, promiscue, dictum pro μίκτην, et μίκτα, quod a μέμικται, 3. person. perf. pass. τοῦ μιγνύω, μίγνυμι, μ. μίξω, quod a prisco, sed inusitato, μίγω, misceo, deductum. Hic autem in ipsa formatione τὸ κτ in γδ mutatum, εὐφωνίας vero χάριν τὸ κ in γ versum, quia ante δ commode stare non potest. Sic etiam συμπλήγδην, q. συμπλήκτην, a συμπλήττω, μ. συμπλήξω, unde Συμπληγάδες. De quibus suo loco. Theoc. Idyll. xxiv. 55. [Hom. Od. Δ. 100. f. 6. ὀνομακλήδην, nominatim, compositum autem est hoc adverbium ex nomine ὄνομα, τος, τὸ, nomen, et ex adverbio κλήδην, id est, κλητικῶς, q. d. barbare, vocanter, i. vocando, κλήδην vero formatum a 3. pers. sing. præter. perf. pass. κέκληται, unde rejecto syllabico augmento, derivatum adverb. κλήτην, versoque τ in δ, κλήδην.] Sic et φύρδην, τὸ πεφυρμένως, καὶ συγκεχυμένως, mixtim, confuse, promiscue, q. d. φύρτην, a φύρω (unde τὸ φυράω, ῶ,) μ. φυρῶ, π. π. πέφυρμαι, σαι, ται. Sic et ἑλκήδην, pro ἑλκηδὸν, tractim, trahendo. Hesiod. in Herculis Scuto, pag.

ex Crisp. Typis 65. Πὺξ τε, καὶ ἑλκηδόν. Hoc quidem dictum quasi ἑλκητὸν, illud vero, quasi ἑλκήτην, ab ἑλκέω, ῶ, μ. ἑλκήσω, π. εἵλκημαι, σαι, ται, etc.

Δ in τ. Vide Magnum Etymologicum, pag. 758. 1. in voce τηΰσίη, pro δηΰσίη. Theoc. Idyll. xxv. 230. τηΰσίως, pro δηϋσίως. Eustath. χάρις. ἡ γενικὴ, κοινῶς μὲν, χάριδος, Δωρικῶς δὲ, χάριτος.

Δᾶ, δᾶς, ἁ, Dorice, pro quo dicitur alias ab iisdem Doriensibus γᾶ, γᾶς, communiter vero, γῆ, γῆς, ἡ. Quod ideo circumflectitur, quia contractum est ἐκ τοῦ γέα, γέας, terra, tellus, Ceres. Δᾶ vero formatum verso γ in δ. Hinc nomen compositum deducitur, Δαμάτηρ Dorice, Δημήτηρ communiter, q. d. γῆ μήτηρ, terra mater. Tellus enim est altrix omnium animalium, quæ tanquam optima mater suis frugibus omnes animantes alit et abunde nutrit. Idcirco Latini tellurem vocant almam, Græci vero ζείδωρον appellant: ζείδωρος ἄρουρα (ut docet Eustathius) dicitur ἡ δωρουμένη τὸ ζῆν, τροπῇ τοῦ η εἰς ει Βοιωτικῶς. Ob eandem caussam eadem πουλυβότειρα, τουτέστιν ἡ πολλοὺς βόσκουσα, καὶ τρέφουσα, id est, multos pascens, nominatur. Hoc epithetum apud poetas frequentissimum occurrit. Theoc. Idyll. iv. 17. οὐ δᾶν, pro οὐ μὰ τὴν γῆν, 'non per terram.' Vel potius, 'non per tellurem.' Idyll. vii. 39. idem extat.

δαίδαλμα, τος, τὸ, poeticum, opus egregium, et excellens, παρὰ τὸ δαιδάλλειν, τὸ ποικίλλειν, id est, ornare, variare. Quod ab artifice præstantissimo, cui nomen erat Dædalus, est deductum. Theoc. Idyll. i. 32. τι θεῶν δαίδαλμα, 'quoddam Deorum excellens opus.'

δαίτηθεν, poet. adverbium, quod idem valet ac ἐκ τῆς δαίτης, ex epulo, ex convivio. [δαίτη, ης, ἡ, poet. pro δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, convivium. Hom. Odyss. Γ. 799. 51. Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες. Hinc τὸ δαίτηθεν idem Hom. formatum habet Odyss. Κ. 288. 3.] Theoc. Idyll. xvii. 28. Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη Νέκταρος εὐόδμοιο, 'Quare cum ex epulo redisset [Hercules] satiatus jam Nectare odorato.'

δαίω, μ. δαίσω, ἀόρ. β. ἔδαον, ες, ε, poeticum verbum, quod præter vulgatas τοῦ κόπτειν, τοῦ καίειν, τοῦ μερίζειν, τοῦ μανθάνειν, γινώσκειν, καὶ ἐπίστασθαι, significationes in Magno Etymologico fuse descriptas, significat etiam διδάσκειν, id est, docere. Nec mirum. Nam ab ipso δαίω formatum est τὸ διδάσκω, sic: δαίω, doceo, μ. δαίσω, sublato ι, δάσω, inserto κ, δάσκω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, διδάσκω. Qui enim alterum docet, is facit ut is discat, sciat, atque cognoscat id, quod ipsum docet. Quamobrem τὸ δαίειν apud Græcos modo discere et scire, modo docere significat, ut apud Gallos verbum 'apprendre.' Nam 'apprendre,' (quod ab apprehendere Latino verbo deductum) modo quidem significat discere, quia res, quas discimus, auribus apprehensas ad animum transmittimus, et memoriæ mandamus. Hæc autem significatio passim Lectoribus occurrit. Modo vero docere, quia doctor discipulo res, quas discendas proponit, apprehendendas præbet ea ratione, quam ante declaravi. David Psalm. xlix. 8. ex versione Gallica T. B. 'Et sur mon lut grandes choses vous apprendre.' Hic manifeste videmus verbum 'apprendre' positum pro docere. Sed hæc significatio minus est frequens, quam altera. Contra vero τὸ διδάσκειν interdum accipitur pro μανθάνειν, quia deductum ab isto δαίω, quod scio et cognosco sæpe significat. Theoc. Idyll. xxvii. 49. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω, 'Mala tua primum hæc pubescentia cognoscam.' μεταφορικῶς autem hic ipsæ mammæ intelliguntur, quæ 48. μαζοὶ, pro μαστοὶ, nominantur. Exemplum τοῦ δαίειν, ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, habemus apud Theoc. Idyll. xxiv. 127. Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, 'Castor eques [Herculem] docuit' [ea quæ fusius ibi describuntur]. Et apud Hom. 'Οδυσσείας Ζ. 1560. Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν, καὶ Παλλὰς 'Αθήνη Τέχνην παντοίην. Idem 'Οδ. Ψ. 1882. ἔργα δ' 'Αθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι. Eustath. docet τὸ δέδαε μέσην εἶναι λέξιν: at hoc loco sumi pro ἐδίδαξε. Quod verum. Eodem significatu et Sophocles τὸ μαθεῖν, ἀντὶ τοῦ διδάξαι, posuit in Ajace, pag. 52. 2. Vide Scholia.

δάκτυλον, ου, τὸ, poet. idem ac δάκτυλος, ου, ὁ, digitus. Theoc. Idyll. xix. 3. δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξε, 'digitos omnes perstrinxit.' Illud autem ὑπένυξε est 3. pers. sing. aor. 1. act. ab ὑπονύττω, μ. ὑπονύξω. Vide Νύσσω, sive νύττω, aor. 2. act. ἔνυγον, aor. 2. pass. ἐνύγην, infinit. νυγῆναι. Hoc non solum de corpore: sed de animo quoque dicitur, ut apud Latinos pungere.

δαλεῖται, Dor. pro com. δηλεῖται, lædit. Theoc. Idyll. xv. 48. Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστὶ, 'Lædit viatorem, dolose subiens [eum] Ægyptiorum more.'

δαλεῖτο, Dor. pro com. ἐδηλεῖτο, lædebat. Theoc. Idyll. xxii. 127. δαλεῖτο πρόσωπον, 'lædebat faciem.'

δαλήσατο, Dor. pro com. ἐδηλήσατο, læsit, a δηλέομαι, οῦμαι, μ. δηλήσομαι. De quo Eustath. in δηλεῖν, et δηλεῖσθαι. Vide nostras notas in Xenophontem, pag. 847. B. Δηλοίην σε. Theoc. Idyll. ix. ult. τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα, 'hos

vero nequaquam [sua] potione læsit Circe.'

δαμάλη, ης, ἡ, poeticum, juvenca, bucula, vitula. Eustath. in suis Comment. in lib. i. *τῆς Ὀδυσσείας,* pag. 1625. 42. *Βοῶν δέ φησι, ταῦροι μὲν οἱ τέλειοι, καὶ ἐνόρχαι. ὧν οἱ χαλεπώτατοι, καὶ δι' ἀκμὴν μονάζοντες, ἀτιμαγέλαι καλοῦνται. αἱ δὲ θήλειαι, βόες μόνον. τὰ δὲ νέα, δαμάλαι, καὶ δαμάλιες, καὶ μόσχοι, καὶ πόριες, καὶ πόρτιες, καὶ πόρτακες.* Theoc. Idyll. iv. 12. *ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι,* 'buculæ vero ipsum mugientes hic desiderant.' Idyll. viii. 36. *Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι,* 'Daphnis habens vitulas, nihil minus habeat.' 73. *τὰς δαμάλας παρελῶντα,* 'juvencas agentem.' Idyll. ix. 10. *λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν,* 'albis ex buculis.' Idyll. xxvii. 7. *καλόν σοι δαμάλας φιλέειν,* 'decet te buculas osculari.'

δαμάσδειν, Dor. pro com. *δαμάζειν,* domare. Theoc. Idyll. iv. 55. *ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει!* 'quantum virum domat!'

Δαμάτηρ, ερος, ἁ, Dor. pro communi *Δημήτηρ, ἡ,* quod compositum ex nominibus Doricis *δᾶ, δᾶς, ἁ,* et *μάτηρ, ερος, ἁ,* pro communibus *γῆ μήτηρ,* id est, terra mater, Ceres. Sed Dorice mutatum *γ* in *δ,* et *η* in *α.* Dicitur tamen et *γᾶ, γᾶς,* Dor. in simplici: sed in composito *γ* in *δ* vertitur. Quanquam et in communi lingua *τὸ δ* servatur, quod ipsam Dorismi originem indicat. Theoc. Idyll. vii. 32. *Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,* 'Viri pulcrum peplum habenti Cereri convivium parant.' 155. *Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος,* 'Aram ad Cereris arealis.' Idyll. x. 42. *Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον Εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα,* 'Ceres valde frugifera, multis spicis abundans, [vel, quæ multas fruges fers, quæ multas spicas producis,] hæc seges bene culta sit, et frugifera quam maxime.'

Δαμοίτας, α, ὁ, proprium viri nomen Dorice formatum, pro communi *Δημοίτης,* quod a *δημότης, ου, ὁ,* deductum, verso utroque *η* in *α,* et inserto *ι,* q. d. popularis, si vocem interpretari Latine velis. Hoc vero deducitur a nomine substantivo *δῆμος, ου, ὁ,* populus, Dor. *δᾶμος, ω, ὁ.* Eustathius in *Δαμοίτης.* Theoc. Idyll. vi. 1. *Δαμοίτας, καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος,* 'Damœtas, et Daphnis bubulcus.' 20. 42. et 44. *Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,* 'Tibia canebat Damœtas, fistula vero ludebat Daphnis bubulcus.'

δᾶμος, ω, ὁ, Doric. pro communi *δῆμος, ου, ὁ,* populus. Theoc. Idyll. iv. 22. *κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος,* 'improbus enim [est] ille populus.'

δαμότης, α, ὁ, Dorice, pro communi *δημότης, ου, ὁ,* popularis, qui est ex eodem populo. Theoc. Idyll. iv. 21. *Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται,* 'Lampriadæ populares.'

δαμότις, τιδος, ἁ, poet. et Dor. nomen, pro communi *δημότις, τιδος, ἡ.* Neutrum tamen in vulgatis Lexicis invenitur. Est autem fœmineum genus, cujus masculeum est *δημότης, ου, ὁ,* commun. et Dor. *δαμότας, α, ὁ*: popularis, quæ est ejusdem populi. Theoc. Idyll. xxviii. 22. *ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,* 'ut pulcram colum habens Theogenis inter [suas] populares sit.'

δάσας, Dor. pro communi *δήσας.* Participium mascul. gen. aor. 1. act. a *δέω,* ligo, vincio. Theoc. Idyll. v. 118. *τῆδε τὺ δάσας,* 'hic te cum ligasset;' vel, 'hic te vinctum [cecidit loris].'

δασπλῆτις, ἡ, poeticum nomen, quod Eustathius interpretatur, *ἡ ἄγαν πελάζουσα,* vel, *ἡ ἄγαν πλήττουσα.* Et Furiæ epithetum legitur 1780. 59. Quæ nimis accedit ad homines, vel, quæ nimis eos vexat. Ait autem *τὸ σ ἐκ πλεονασμοῦ* insertum. At Magnum Etymologicum *τὴν δασπλῆτιν* interpretatur *τὴν δυσπροσπέλαστον,* id est, accessu difficilem, ad quam accessus est difficilis, ac molestus, ob mala quibus afficitur is, qui ad eam accedit. Idem, *τὴν δυσχερῆ, ᾧ ἂν προσπελασθῇ,* id est, 'gravem illi, ad quem accesserit.' Deducitur autem a *δασπλὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ,* quod idem significat. Consule vulgata Lexica Græca. Theocritus Hecatæ tribuit hoc epithetum, et accipit pro terribili, ac formidabili. Idyll. ii. 14. *Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι,* 'Salve Hecate formidabilis.'

δασυκέρκος, τὰς, Dor. pro communi *τὰς δασυκέρκους, υ* metri caussa sublato. Vide ΟΣ in accusat. plur. 3. declin. *τῶν ἰσοσυλλάβων.* Theoc. Idyll. v. 112. *Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος,* 'Odi densarum caudarum vulpes, quæ [vites] Miconis,' etc.; vel, 'Odi densam caudam habentes vulpes.'

δαψιλέως, poet. hinc *τὸ δαψιλῶς* com. *κατὰ κρᾶσιν* formatum: abundanter, abunde, large, largiter. Theoc. Idyll. vii. 145. *δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο,* 'abundanter nobis volvebantur.'

δὲ, com. Sæpe pro *γὰρ* non solum apud poetas, sed etiam apud oratores, et historicos, invenitur. Theoc. Idyll. i. 43. *Αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,* 'Nam ei tument in cervice undique venæ.'

δεδαημένος, η, ον, poet. doctus, a, um, peritus. Theoc. Idyll. viii. 4. *ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω,* 'ambo fistula ludere periti.'

δέδμανθ', οἱ, integrum verbum est *δέδμηνται, οἱ.* Est autem 3. pers. plur. perf.

pass. a verbo δέμω, μ. δεμῶ, ἀόρ. α. ἔδειμα, π. δέδμηκα, π. π. δέδμημαι, σαι, ται, 3. plur. com. δέδμηνται, Dor. η in α verso, δέδμανται. Vel a poetico verbo δομέω, δομῶ, quod idem valet ac ipsum compositum οἰκοδομέω, ῶ, ædifico, μ. δομήσω, π. δεδόμηκα, καὶ κατὰ συγκοπὴν δέδμηκα, π. π. δέδμημαι, σαι, ται. Hoc vero δομέω deducitur a nomine δόμος, unde Latinum domus; δόμος a præter. perf. medio τοῦ δέμω, δέδομα. Theoc. Idyll. xv. 120. χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ δέδμανθ᾽. οἵ δέ τε, 'viridia etiam umbracula molli gravata anetho extructa sunt.' Quid sit σκιὰς vide in vulgatis Lexicis.

δεδοίκαμες, prima pers. plur. perfecti medii Dorice formata, pro com. δεδοίκαμεν, a verbo δείδω, metuo, μ. δείσω, π. δέδοικα tam in activa, quam media voce, mutata diphthongo ει in οι, Attice. Qua de re consule Grammaticos. In multis autem verbis eodem prorsus modo, totidemque literis servatis, activum et medium perfectum scribitur et enuntiatur. Ut γέγραφα, scripsi, unde γραφὴ, scriptura, a γράφω, scribo; ἔσκαφα, fodi, unde σκαφὴ, fossio, a σκάπτω, fodio; ἔστροφα, verti, a στρέφω, verto, unde στροφὴ vox πολύσημος; τέτροφα, alui, unde τροφὴ, alimentum, a τρέφω, alo; ἔῤῥαφα, sui, unde ῥαφὴ, sutura, a ῥάπτω, suo; βέβαφα, tinxi, unde βαφὴ, tinctura, a βάπτω, tingo; τέταφα, sepelivi, unde ταφὴ, sepultura, a θάπτω, sepelio. Sic et εἴληφα, cepi, a λήβω inusitato, pro quo λαμβάνω. Sic etiam ἤλειφα, unxi (ut tradit Lascaris, lib. i. 121.) quod in activo quidem recte videtur scriptum: at in medio scribendum potius ἤλοιφα. Demosth. ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην 491. ἐξήλειφαν, κατὰ συγκοπὴν, pro ἐξηλείφεισαν, deleverunt, voce activa videtur dixisse. Sic etiam σέσοβα, veneratus sum, tam in medio, quam activo dicitur, a σέβω, veneror, unde σοφὸς, et σοφία, quod factum, ne concurrat cum σέσοβα perfecto medio τοῦ σοβέω, σοβῶ, μ. σοβήσω, π. σεσόβηκα, μ. π. σέσοβα κατὰ συγκοπὴν, abigo, pello. Theoc. Idyll. i. 16. Συρίσδεν. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, 'Fistula canere. Pana metuimus.' Dorienses enim primam personam pluralem communiter in μεν desinentem, per μες efferunt, mutato ν in σ. Vide δείδοικα in Hortis Adonidis.

δεδοίκω, εις, ει, poeticum verbum a medio perfecto δέδοικα deductum. Hoc vero a δείδω, de quo Grammaticos consule: timeo, formido. Theoc. Idyll. xv. 58. τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω, 'frigidum anguem maxime timeo.'

δεδόνατο, 3. pers. singul. plusquamperfecti pass. Dor. formata pro com. δεδόνητο, vel ἐδεδόνητο. Quod a verbo δονέω, ῶ, quatio, concutio, agito. Theoc. Idyll. xiii. 65. Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, 'Puerum desiderans agitabatur.' [id est, pueri desiderio flagrans vagabatur, vel, impetu ferebatur.]

δεδύκει, tertia persona singularis plusquamperfecti medii poetici, neglecto ε augmenti syllabici, pro magis usitato ἐδεδύκει. Fit autem a verbo δύω, μ. δύσω, ἀόρ. α. ἔδυσα, β. ἔδυν, υς, υ, a δῦμι, π. μ. δέδυκα, ὑπερσυντελικὸς, ἐδεδύκειν, εις, ει, et neglecto metri caussa incremento, δεδύκειν, εις, ει. Vel a præterito perfecto medio δέδυκα præsens δεδύκω, δεδύκεις, δεδύκει formatur. Quod poetis familiare. Sic a κέκληγα, κεκλήγω, εις, ει, a πέπληγα, πεπλήγω, a πέφρικα, πεφρίκω. Consule Ἐνεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι. Theoc. Idyll. i. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ᾽ ἅλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνις. Vide Δεδύκω: et Μέσοι, καὶ πρῶτοι, εἴτε ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι.

δεδύκω, εις, ει, poeticum verbum a medio perfecto formatum hoc modo, δύω, μ. δύσω, π. δέδυκα, idque tam in activa, quam media voce. Qua de re consule Ἐνεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι, item Μέσοι παρακείμενοι. Δεδυκέναι vero sive δεδύκειν, idem significat, ac δύειν, unde deductum, scil. occidere. Quod Soli nunc tribuitur.☓ἀνατέλλειν, oriri. Theoc. Idyll. i. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ᾽ ἅλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνις, 'jam enim dicit [indicat, prodit] omnia sol nobis. occidit Daphnis.' Eustathius in Iliados X. 1265. et 1266. dum explicat hunc poetæ versum, Ὤιχετο δ᾽ εἰς Ἀΐδαο. λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων, mentionem hujus Theocritei loci facit, his verbis, quæ magnam Theocriteo carmini lucem afferunt, τὸ δὲ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα λιπεῖν τὸν Ἕκτορα, ταὐτόν ἐστι τῷ ἐπιλιπεῖν αὐτῷ τὸν ἥλιον, οὗ τὸ φῶς, ἡλίου φοίβην φλόγα Αἰσχύλος φησίν. ἐντεῦθεν δὲ ὀνάμενος Θεόκριτος, φησὶ τὸ, οὐ πάντα τὸν ἥλιον δεδυκεῖν, ἤγουν οὐ πάσας συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ ζῆν. Sed Eustathius hunc Theocriti locum vel aliter scriptum, quam in vulgatis codicibus habemus, vel aliter intellexisse videtur, ut ex ipsius verbis aperte patet. Idem Eustath. dum interpretatur Homeri verba, quæ leguntur ἐν τῷ Ὀδυσσείας Υ. 1894. ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, hæc scribit pag. 1895. καὶ μὴν τινες, τὸ ἠέλιος οὐρανοῦ ἐξαπόλωλεν, οὐκ ἐνόησαν ἐπὶ τοῦ ἐκλιπεῖν, ἀλλ᾽ ὅτι τοῖς μνηστῆρσιν ὁ ἥλιος ἤδη ἐπιλέλοιπεν ὡς τεθνηξομένοις. καθὰ καὶ Θεόκριτος, ἥλιον πάντα δεδυκεῖν λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι. Quamvis autem hæc Theoc. mentem longe melius interpretentur, tamen in Theo

criti codicibus vulgatis aliter et scribuntur, et intelligi videntur, si Latinas interpretum interpretationes sequamur. Sed hic est hujus loci sensus. *Δάφνις ἤδη πάντα κακηγορίης, εἴτε κακολογίας, εἴδη κατὰ τῆς Ἀφροδίτης φράζει μετὰ πλείστης παῤῥησίας. διὰ τί; ἤδη γὰρ ἥλιος αὐτῷ δεδύκει, τουτέστιν ἐδεδύκει, εἴτε ἔδυ, καὶ αὐτὸν παντελῶς ἐξέλιπεν*, id est, 'Daphnis jam omnia maledictorum genera in Venerem liberrime effudit. Cur? Sol enim ipsi [Daphnidi] jam occidit, eumque omnino deseruit.' Sol autem illis occidere, vel jam occidisse dicitur, qui brevi sunt morituri, ac proinde solis luce cärituri. Hic sensus ex Eustathii verbis elicitur, qui Theocriti carmen illustrat. Qui autem certo sciunt de se jam actum, nec ullam vitæ salutisque spem amplius sibi reliquam esse, illi liberius loqui, et quævis convicia confidentius effundere consueverunt in eos, a quibus injuriam aliquam graviorem acceperunt, et in eos præcipue, quos minime dubios suæ mortis auctores esse credunt. Nihil enim ipsa morte jam imminente gravius sibi contingere posse putant. Hæc sunt, quæ jam jam morituris animos addunt, hæc illis majorem audaciam, atque maledictorum in suos inimicos jactandorum confidentiam afferunt.

δεῖ, com. opus est. Theoc. Idyll. xv. 29. *ὕδατος πρότερον δεῖ*, 'aqua prius opus est.'

δειελινὸς, ου, ὁ, poet. pro *δειλινὸς*, vespertinus. Vide *δείελον*, et *δείελος*, et *δείλη, ης, ἡ*, apud Eustat. et in vulgatis Lex. Theoc. Idyll. xiii. 33. *κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο δειελινοὶ*, 'per juga [per transtra] convivium [cœnam] pararunt vespertini [i. vespere].'

δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. pro com. *ἑσπέριος, ου, ὁ*, et *ἑσπερινὸς, ου, ὁ*, vespertinus. Theoc. Idyll. xxv. 86. de sole verba faciens dicit, *δείελον ἦμαρ ἄγων*, 'vespertinum diem adducens.'

δεικανάειν, ᾶν, poet. pro communi *δεικνύναι*, vel *δεικνύντα παρέχειν*, ostendere, vel ostendendo præbere. A prisco autem *δείκνω* (unde Latinum dico, quod nihil aliud significat, quam verbis ostendo, demonstro) deducitur *τὸ δεικάνω*, hinc *τὸ δεικανάω, ῶ, τὸ δεικνύω*, ostendo, demonstro. Imperfectum *τοῦ δεικανάω, ῶ*, communiter habet *ἐδεικάναον, ων, ἐδεικάναες, ας, αε, α*, ab hujus imperfecti secunda persona *ἐδεικάναες*, augmento neglecto, et addita syllaba *κω*, fit præsens poeticum *δεικαναέσκω*, imperfectum neglecto syllabico augmento, *δεικανάεσκον, σκες, σκε*. Sed hoc verbum ultra imperfectum non conjugatur. Eustathius vero *τὸ δεικανᾶσθαι* (quod a *δαικανάω, ῶ*, derivatum) tradit formatum a *δείκω*, quod ab Ionico *δέκω*, pro com. *δέχω*, quod inusitatum: at *δέχομαι* frequens in usu: vertitque *δεξιοῦσθαι*, id est, dextram præbere, dextram jungere, dextra apprehendere, amice, dextraque porrecta excipere. Theoc. Idyll. xxiv. 56. *ἑρπετὰ δεικανάασκεν*, 'serpentes [comprehensos] ostendebat [vel, porrigebat].'

δειλαῖος, αία, αῖον, ὁ, ἡ, τὸ, Dorice et Attice *προπερισπωμένως*, pro com. *προπαροξυτόνως*, *δείλαιος, α, ον*, ut *ἑτοῖμος*, pro *ἕτοιμος*: *δείλαιος* vero, sive *δειλαῖος, ἄθλιος*, miser. Theoc. Idyll. iv. 13. *δειλαῖαί γ' αὗται*, 'miseræ vero istæ.' 14. *ἦ μὰν δειλαῖαί γε*, 'certe miseræ.' 60. *ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε*, 'vehementer sane o miser [is eam molit].'

δείλαν, Dor. pro com. *κατὰ δείλην*, circa vespertinum crepusculum, vespere. Theoc. Idyll. x. 5. *ποῖός τις δείλαν τε, καὶ ἐν μέσῳ ἅματος ἐσσῇ*, 'qualis [circa] vesperum, et in medio diei eris?' pro, qualis tandem meridie, ac vespere futurus es? Est enim *ὕστερον πρότερον*, meridies enim vesperam antecedit.

δειλινὸν, poet. adverb. pro *δειλινῶς* communi, quod inusitatum. Vel est *ἐλλειπτικὸν* loquendi genus, pro *κατὰ τὸν δειλινὸν χρόνον*, vespertino, vel serotino tempore, vespere, sero. Theoc. Idyll. xxi. 39. *δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν*, 'vespere quum obdormivi in marinis laboribus.'

δεινοθέτας, α, ὁ, poet. et Dor. vocabulum, quod in vulg. Græcol. Lex. non exstat. Amoris epithetum. *ὁ δεινὰ τιθῶν, καὶ ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους*, qui gravia facit hominibus, qui graviter homines afficit, et tractat. Dicitur autem ad similitudinem *τοῦ νομοθέτης*, i. legislator. Moschus Idyll. viii. 7. *κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων*, 'puer ille, qui graviter [homines] afficit, mala machinans, ardua docens.'

δειπνεῦντες, Ion. Æol. Dor. pro com. *δειπνοῦντες*, cœnantes. Theoc. Idyll. xxi. 40. *δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ*, 'cœnantes sero' [vel mature; Gal. 'de bonne heure;' quod Idyll. xviii. 12. *συνωνύμως* dicitur *καθ' ὥραν*].

δεκάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. decem mensium, decimestris. In vulg. Lex. hoc nomen nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. xxiv. 1. *Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις*, 'Herculem decimestrem existentem olim Mideatis,' &c.

δέκατος, ω, ἡ, Dor. pro com. *δέκατος, ου, ὁ*, decimus. Theoc. Idyll. xxvi. 29. *ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι*, 'aut etiam qui decimum [annum] ingrediatur.' Hic *τὸ δεκάτω* Dorice dictum pro com. *δεκάτου*.

Subauditur autem ἔτους, sive ἐνιαυτοῦ. Quod ἐλλείψεως genus non solum Atticis, sed etiam Doriensibus est familiarissimum.

δενδρήεις, ὁ, δενδρήεσσα, ἡ, δενδρῆεν, τὸ, poet. arboribus consitus, arboribus abundans, ut, δενδρῆεν ἄλσος, τὸ πολύδενδρον, lucus arboribus abundans. Vulg. Græcol. Lex. vocabulum hoc vertunt, sylvosus, numerosus, arboreus. Nec ulla fide digni scriptoris auctoritate suas interpretationes confirmant. Theoc. Idyll. xxv. 30. ἀλωαὶ δενδρήεσσαι, 'horti arboribus consiti.'

δένδριον, ου, τὸ, poet. nomen diminutivum, a nomine δένδρον, ου, τὸ, unde etiam δένδρεον, έου, τὸ, et δένδρος, εος, ους, τό. Hæc arborem, illud arbusculam significat. Quanquam et pro arbore γενικῶς sumitur. Theoc. Idyll. xxix. 12. ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ, 'fac nidum unum in una arbuscula [vel, arbore].'

δέτα, ας, ἁ, Dor. pro com. δέτη, ης, ἡ, in Theoc. fistula; quomodo κατὰ μετάληψιν accipiatur pro Lyda, facta allusione ad nomen Λῆδα, ων, τὰ, quod Theoc. habet Idyll. xxi. 10. pro com. nomine gentili f. g. Λυδὴ, Dor. Λυδὰ, quod et Λυδαία, et Λυδία dicitur, consule notas Lat. pag. 435. vs. 15. in στήτας οἶστρε Δέτας, 'mulieris furor Lydæ.' Illic agitur de insano amore Panos, quo Omphalen Lydorum reginam prosequebatur; δετὴ vero, ῆς, et in plurali δεταὶ, ῶν, αἱ, aliud est. Vide Eustath. et Græc. Scholia, εἰς τὴν Σύριγγα, 442.

δεῦτε, poet. adverb. hortantis, q. d. δεῦρο ἴτε, huc venite, eja huc venite. De quo pluribus agitur in Mag. Etym. in vocibus δεῦρο, καὶ δεῦτε, p. 258. 54. Theoc. Idyll. viii. 50. ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι, 'o simæ huc venite ad aquam capellæ.'

δεύτερα, commune, pro quo δεύτερον alias, et interdum (quod κανονικώτερον) δευτέρως, ut apud Aristot. Ethic. lib. x. cap. 8. 55. E.: secundo loco.⋊πρᾶτον. Theoc. Idyll. ii. 130. et 131.

δὴ, poet. pro communi δὲ, sed est ἔκτασις syllabæ, metri caussa: vero, autem. Theoc. Idyll. xxv. 12. χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις, 'separatim vero stabula ipsis extructa sunt singulis.'

δηθὰ, poeticum adverbium temporis, diu. Sic autem formatur, a δὴν, quod idem significat, rejecto ν, et addita particula θα, deducitur δηθά. Theoc. Idyll. i. 38. δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι, 'diu turgentes oculis frustra laborant.'

δηναιὸς, οῦ, ὁ, poet. ab adver. δὴν, diu; com. πολυχρόνιος, diuturnus. Theoc. Idyll. xvi. 54. δηναιὸν κλέος ἔσχεν, 'diuturnam gloriam obtinuisset.'

δηρίομαι, μ. δηρίσομαι, poet. pro com. μάχομαι, contendo, certo, dimico, pugno. Deducitur a nomine δῆρις, εως, ἡ, contentio, certamen, pugna. Unde δηρίειν, δηρίεσθαι, et δηριᾷν. De quibus Eustathius et alii. Theoc. Idyll. xxii. 70. ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω; 'an et præmium paratum [adest] pro quo decertabimus ambo?'

δηρίω, μ. δερίσω, poet. (idem autem est ac τὸ δηρίομαι, δηρίσομαι, et δηριάω, ῶ, μ. δηριάσω, quæ illinc sunt formata. Theoc. Idyll. xxii. 70. ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω; 'pro quo certabimus ambo?') Communia vero sunt ἐρίζω, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, contendo, certo, dimico, pugno. A δαίω autem poetico, quod præter alia significat uro, et μεταφορικῶς ignis instar absumo, ut bellum, et pugna facit iis, quos occidit, derivatur poeticum nomen πολύσημον δαῒς, δαΐδος, ἡ, prælium, pugna. Hinc inserto ρ, δαρὶς, verso α in η, et accentu in priorem syllabam retracto, δῆρις, δήριδος, et δήριος, ἡ, com. et δήριος, Ion. et δήρεως, Attice. Hinc vero verbum δηρίω, &c. Vel, (quod longe simplicius et probabilius) a verbo δαίρω, μ. δαρῶ, ὁ α. ἀόρ. κοινῶς μὲν, ἔδαρα, Ἀττικῶς δὲ, ἔδηρα, formatur poeticum verbale δῆρις, ἡ. Δαίρω autem significat τύπτω, θένω, πλήττω, i. verbero, tundo, percutio. Joannes Evangel. cap. xviii. v. 23. τί με δαίρεις; 'cur me cædis?' Hoc autem δαίρω poeticum potius, quam orationis solutæ videtur, et ab altero verbo formatum, scilicet a δέρω, verso ε in α, et addito ι, ut apud poetas particulam δαὶ sæpe legas, pro δὲ, metri caussa. Æschylus ἐν Χοηφόροις, 263. ποῦ δαὶ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; Euripides in Helena, 1262. πῶς δαί; et in Ione, 275. εἶεν. τί δαί; et in Electra, 244. et 978. et 1116. &c. Dores etiam sæpe τὸ ε in α mutant. Qua de re fusius in nostro Lex. Dorico. Δέρω autem præter excoriandi significationem, significat etiam verbero, cædo, percutio. Lucas cap. xii. 47. δαρήσεται πολλὰς, 'multis [plagis] cædetur.' ⋊48. δαρήσεται ὀλίγας, 'paucis cædetur.' Hujus verbi futurum est δαρῶ, aor. 1. ἔδειρα, ας, ε, aorist. 2. ἔδαρον, ες, ε. Hinc etiam commode potest deduci verbale δάρις, ἡ, versoque α in η, δῆρις. Hæ duæ postremæ formationes ad veritatem propius accedunt, et minorem mutationem patiuntur. Eustathium consule, qui si non omnia, quæ jam in gratiam τῶν φιλομαθῶν fuse sumus persecuti, quædam tamen nostræ sententiæ confirmandæ caussa tradit. Theoc. Idyll. xxv. 82. Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς, 'Nullum animal [cum isto] certaret de honore.'

Δηὼ, όος, οῦς, ἡ, poeticum, pro communi Δημήτηρ, ἡ, Ceres. Eustath. Δηὼ ἡ Δημήτηρ παρὰ τὸ συνεχῶς ἀκοῦσαι τὸ δήεις, ὅ

ἐστιν εὕροις, ὅτ' ἐζήτει τὴν θυγατέρα, οὕτως ἐκλήθη. Theoc. Idyll. vii. 3. τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε Θαλύσια ὁ Φρασίδαμος, 'Cereri enim faciebat Thalysia [i. sacrificia] Phrasidamus.' Vide Θαλύσια.

διᾶγε, Dor. pro com. διῆγε, subauditur autem τὸν βίον, vitam transigebat, vivebat. Theoc. Idyll. xi. 7. οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν, 'sic certe facillime, [commodissime, suavissime vitam] transigebat, [vivebat] ille Cyclops apud nos.' vs. ult. ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκε, 'suavius autem [vitam] degebat, quam [si quis ipsi] aurum dedisset.' Vel, 'suavius autem vitam degebat, quam aurum dedisset,' sive, 'quam si aurum dedisset puellæ amatæ, ut ea potiretur.'

διαδὺς, διαδύντος, ὁ, commune, subiens, penetrans in, penetrans per. Theoc. Idyll. iii. 14. τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ, 'hederam subiens, et filicem, qua tu ornaris;' vel, 'per hederam penetrans, et filicem, qua tu tegeris.'

διαείσομαι, Theoc. Idyll. v. 22. Vide διαείδομαι.

διαείδομαι, μ. διαείσομαι, poeticum vocabulum, quod, præter vulgatas significationes, quas in Græcolatinis Lexicis habemus, significat etiam cantu cum aliquo certare. Attice vero vox passiva vel media pro activa διαείδω posita videtur. Theoc. Idyll. v. 22. ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, 'sed tecum cantu certabo.' Quod autem hic διαείδεσθαι dicitur, id alias συνωνύμως diceretur διαμάχεσθαι ἀοιδῇ, q. d. digladiari, pugnare, contendere cantu. Illud etiam addetur, præpositionem διὰ nunc perpetuitatem, vel potius assiduitatem quandam actionis, de qua verba fiunt, indicare, quemadmodum in verbo διατελέω, ῶ, manifestius apparet. Quare διαείδεσθαι tribuetur illis, qui a certaminis initio ad finem usque cantant, donec victoriæ præmium adipiscantur.

διαθρύπτεσθαι, com. delicatis gestibus, et præludiis ad cantandum se præparare. Theoc. Idyll. xv. 99. διαθρύπτεται ἤδη, ad cantandum se præparat.'

διακρανοῦν, poeticum, et Theocriteum verbum, quod in Magno Etymologico sic explicatur: διεκρανώσατε, σημαίνει τὸ ἀνεῴξατε, παρὰ τὸ κάρα. διεκαρανώσατε. καρανῶ, καὶ διακαρανῶ. [καὶ κατὰ συγκοπὴν διακρανῶ, μ. διακρανώσω.] δοκεῖ γὰρ τῶν πίθων ἡ ἀλοιφὴ, κάρα εἶναι, οὕτως Ἀμάραντος ὑπομνηματίζων τὸ εἰδύλλιον Θεοκρίτου, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ Λυκίδας, ἢ Θαλύσια. Quoniam igitur ipsum unguentum, i. ipsa pix, qua dolia illinuntur, in ipsa superficie doliorum, ut in capite spectatur, ideo διακρανοῦν accipitur pro caput aperire, et simpliciter aperire. Hoc autem fit quum picem ex doliorum superficie detrahimus. Græci πιθοιγίαν vocabant quoddam Bacchi festum, in quo dolia retinebantur, amicisque potus præbebatur. Dicta πιθοιγία, vel (ut alias idem effertur) τὰ πιθοίγια, τῶν πιθοιγίων, παρὰ τὸ τοὺς πίθους οἴγειν, τουτέστιν ἀνοίγειν, id est, dolia aperire. Eustath. πιθοιγία, ἑορτάσιμος ἡμέρα παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν ᾗ ἀρχομένου πίθου ἐχρῆν κορέννυσθαι, &c. Consule et Aristophanis Græcos Commentarios in Acharnenses, pag. 298. in voce Πιθοίγια. Theoc. Idyll. vii. 154. οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε Νύμφαι, 'quale [dolii] operculum relevistis, [i. aperuistis o] Nymphæ.' In Stephani codice perperam legitur relevastis, pro relevistis: quid autem sit relinere, docent vulgata Lexica. Crispini codex versionem a Græcis verbis alieniorem videtur habere, 'quale tunc poculum miscuistis Nymphæ.' Nam τὸ διακρανῶσαι hic sumitur pro διακεράσαι, quod diluere, et temperare significat: sed ad rem præsentem non facit, nisi forte rem figurate dicamus intelligendam.

διακρίνειν θέμιστας, Poet. loquendi genus, quod boni judicis officium indicat, q. d. dijudicare jura. Judicem enim bonum oportet audita utraque litigatorum parte cognoscere quodnam sit utriusque jus, ut id cuique tribuat, quod ejus esse cognorit. Hoc autem sine rerum inter se collatarum examine, diligentique dijudicatione fieri nequit. Latine dicitur, jus dicere. Vulgo, justitiam administrare. Theoc. Idyll. xxv. 46. διά τε κρίνησι θέμιστας, 'jusque [suis civibus] dicit.' Hic autem est τμῆσις, pro διακρίνησι, quod poet. dictum, pro com. διακρίνῃ: sed a secunda persona subjunctivi, διακρίνῃς, addito ι, fit tertia διακρίνησι. Quanquam alii tradunt a tertia persona communi desinenti in η, addito σι, vel σιν, Ionice tertiam hujusmodi personam derivari. Sed σι quidem sequente consonante, σιν vero sequente vocali plerumque locum habet.

διακρίνεσθαι Ἄρηϊ, poetica locutio, pro com. διακρίνεσθαι μάχῃ, decernere Marte, ferro, prælio. Theoc. Idyll. xxii. 175. νῶϊ δ', ἐγὼ, Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ, 'nos vero duo, ego, et Castor decertabimus prælio.'

διάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat: discretus, eximius, excellens. Theoc. Idyll. xxii. 163. ὔμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι, 'vos enim inter omnes heroes [estis] excellentes.'

διαλακτίζειν, poet. verbum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, pro com. λακτίζοντα διαῤῥίπτειν, καὶ ἀπωθεῖν, calcitrando disjicere, et repellere. Theoc.

Idyll. xxiv. 25. ποτὶ διελάκτισε χλαῖναν, 'pedibus calcitrando disjecit lænam.'

διαμπερέως, poet. et Theocriteum adverbium, quod in Græcolatinis Lexicis vertitur, exacte: sed nullius auctoris auctoritate confirmatur. At idem valet, ac τὸ διαμπερὲς, τὸ πρωτότυπον ejus, quod ab Eustathio sic explicatur, διαμπερὲς, χρονικῶς, ἀντὶ τοῦ μέχρι πέρατος, καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου, ἐν τῷ διαμπερὲς ἤματα πάντα. παρ' Ὁμήρῳ διαμπερὲς δὲ βληθῆναι τὶς τοπικῶς λέγεται. prorsus, omnino, penitus, ad finem usque, per totam vitam, perpetuo; sæpe id significat, quod Galli dicunt, 'de part en part,' 'tout à travers,' 'tout outre.' Ut, 'être percé de part en part,' vel 'tout à travers,' i. penitus trajici, sive transfigi. Componitur autem ex præpositione διὰ, quæ varias in compositione significationes habet, et ex nomine τὸ πέρας, πέρατος, finis. In compositione vero μ insertum metri caussa. Theoc. Idyll. xxv. 120. καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα, 'et profecto ipsi ipse augebat perpetuo pecudes omnes [vel, armenta omnia].

διαξεῖς, Dor. pro com. διάξεις, deges, transiges, a διάγω, unde Latinum, dego. Theoc. Idyll. xi. 44. παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς, 'apud me noctem transiges.'

διαπόντιος, ου, ὁ, com. ὁ διὰ πόντου πλέων, qui per mare navigat. Theoc. Idyll. xiv. 55. πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος, 'navigabo et ego per mare.'

διαχρησεῖται, Dorice pro com. διαχρήσεται, interficiet, a διαχράομαι, ῶμαι. Theoc. Idyll. xv. 54. διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα, 'perimet agentem' [i. suum insessorem].

δίγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Qui geminas oculorum pupillas habet. Compositum ex adverbio δὶς, unde Latinum bis, vel ex nomine δύο, unde Lat. duo, verso υ in ι (qua de re suo loco fusius) et ex altero nomine, γλήνη, ης, ἡ, q. d. δυόγληνος, unde κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπὴν δίγληνος, ὁ δύο γλήνας ἔχων, ὁ δισσὰς γλήνας ἔχων. γλήνη autem (ut docet Eustath.) ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη, ἐκ τοῦ γαλήνη συγκέκοπται, i. oculi pupilla γλήνη vocatur, quasi γαλήνη, i. tranquillitas, unde per syncopen vox formata. Accipitur et pro ipsis oculis, et pro ipso aspectu. Alias significationes apud eum vide. Consule et Magnum Etymol. 233. 56. et 234. ubi varias hujus vocis ἐτυμολογίας, et significationes disces. Theoc. in Epig. 252. F. εἰ καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος; 'si contabefacias lacrymis geminas pupillas habentes, [i. geminos] oculos?'

διδάσκω. Etymologiam, et significationes τοῦ διδάσκειν, vide ἐν τῷ δαίω, μ. δαίσω.

διδόω, ῶ, com. tam poetis, quam orationis solutæ scriptoribus, apud quos τὸ δίδωμι συνωνύμως passim invenitur: do, trado. Theoc. Idyll. i. 143. καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, 'et tu da capram.' Caninius in sua Grammatica facit mentionem hujus loci: sed Δωρικῶς δίδοι pro δίδου legendum ait, versa diphthongo ου in οι.

διδυματόκος, ου, ὁ, nomen Theocriteum, quod nullius auctoritate confirmatum in vulgatis Græcolatinis Lex. legitur, geminos enixa, gemellipara. Theoc. Idyll. i. 25. αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι, 'capramque tibi dabo gemelliparam, ad ter mulgendam;' vel, 'gemellos enixam, sive connixam, quam ter mulgeas.' Sic et Virg. Ecloga i. 13. de capella verba faciens, loquitur: 'Hic inter densas corylos modo namque gemellos Spem gregis, ah silice in nuda, connixa reliquit.' Quam autem Theoc. διδυματόκον vocat, eam Aristot. Hist. Animal. lib. vi. cap. 19. 491. Z. διδυμοτόκον appellat. Idyll. iii. 34. ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω, 'certe tamen tibi candidam gemelliparam capram servo.' Idyll. v. 84. διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω, 'gemelliparas capras mulgeo.' Idem Idyll. viii. 45. ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, 'illic oves, illic capræ gemelliparæ.'

διδῶν, Dor. pro Attico, et poet. διδοῦν, a διδόω, διδῶ, communiter vero διδόναι, quod a δίδωμι, quod a διδόω, ῶ. Sed in infinitivo ἡ δίφθογγος ου in ω Dorice mutata. Theoc. Idyll. xxix. 9. τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν, 'amantem cruciatibus dare;' vel, 'amantem doloribus gravioribus tradere' [i. e. graviori molestia afficere].

διεξάϊξε, Dor. et poet. pro διεξήϊξε. διὰ τούτων τῶν νήσων τῶν συνδρομάδων ἤϊξε, καὶ μεθ' ὁρμῆς ἐπέρασε. De navi Argo dictum, quæ per medias Insulas Symplegadas, concurrentes, cum impetu transiit. Theoc. Idyll. xiii. 21. et 22. ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς, ἀλλὰ διεξάϊξε, 'quæ navis Cyaneas [insulas] concurrentes non attigit: sed per [eas medias] cum impetu transiit.'

διέστιχε, 3. pers. singul. aor. 2. act. discessit, a themate διαστείχω. Theoc. Idyll. xxvii. 68. διέστιχε μῆλα νομεύειν, 'discessit ad oves pascendas.'

διέτμαξεν, Dor. pro com. διέτμηξεν, disscidit, dissecuit, incidit, sauciavit. Est autem aor. 1. act. a τμήσω, vel τμήγω, μ. τμήξω, pro quibus frequentius τέμνω, μ. τεμῶ, et τμήσω, quod ab inusitato ταμέω, ῶ, μ. ταμέσω, καὶ ταμήσω, καὶ συγκοπῇ τμήσω, quod ab aorist. 2. act. ἔταμον. Theoc. Idyll. viii. 24. ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν, 'quia calamus me discissus discidit [sauciavit].'

δίζεαι, Ion. et poet. pro com. δίζῃ, τουτέστι ζητεῖς, quæris. Formatur autem hæc 2. pers. sing. a 3. sing. δίζεται, sublato τ. Et 3. pers. in secundam migrat. Theoc. Idyll. xxv. 37.

δίζημαι, poet. pro quo et δίζεμαι, et δίζομαι, et διζέομαι, οῦμαι, communiter vero, ζητῶ, quæro. Theoc. Idyll. xvi. 68. δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω, 'quæro autem cui mortalium gratus veniam.'

δίζων, in Syringe, sive Fistula, 6. scribitur, οὖ̓νομ' ὅλον δίζων, ὃς τᾶς μέροπος πόθον κούρας γηρυόνας ἆθε τᾶς ἀνεμώδεος, &c. Lat. inter. 'cujus nomen totum geminum, qui variæ vocis amorem puellæ vocalis incendit inspirabilis.' Annot. pag. 431. 6. et 7. Cujus nomen totum geminum] id est, Cujus forma duplex est, nomine posito pro forma, quia a forma rebus nomen imponitur. Qui incendit amorem] i. qui incensus fuit amore. Est enim metallage, mutatio generis. Puellæ μέροπος] i. reddentis variam vocem. γηρυόνας] i. vocalis, seu canoræ, a γῆρυς, quod vocem significat. ἀνεμώδεος] hoc est ventosæ, seu inspirabilis, quia quum inspiratur, linguæque, et digitorum modulatio accedit, tunc illa vocum varia, et dulcis harmonia efficitur. Est autem hæc sententia, Qui Pan amavit Syringa puellam, quæ ipsum fugiens (ut supra dictum) commiseratione Nympharum in arundinem transformata fuit, unde postea Pan calamos sumsit, ex quibus Syringa compegit. Ut Virgilius, 'Pan primus calamos cera conjungere plures instituit,' &c. Hæc in annotationibus traduntur, sed non satis aperte declarantur ea, quæ dilucidam explicationem requirunt. Nos igitur εἰς τὴν τῶν φιλελλήνων χάριν hos poetæ versus pro virili conabimur paulo dilucidius explicare, ita ut omnes voces accurate persequamur, nec ullam dubitandi materiam cuiquam relinquamus. Οὖ̓νομ' ὅλον) οὗ Πανὸς ὄνομα ὅλον. Hic μετωνυμικῶς τὸ ὄνομα ἀντὶ τοῦ εἴδους, καὶ τῆς μορφῆς a poeta positum. Nam, Forma dat esse rei, Forma rebus imponit nomen. δίζων) Hoc, (ut ex Latina versione, et annotationibus patet) ad ὅλον ὄνομα referendum. δίζων autem jam non est participium a themate poetico δίζω, εις, ει, τὸ ζητῶ, εῖς, εῖ, quæro. Nam ad rem præsentem hæc significatio non facit: sed est nomen adjectivum poeticum, Dorice formatum sic, a masculeo genere δίζοος, quod idem valet ac δίζωος, et δίβιος, ὁ διπλῆν ζόην, εἴτε ζωὴν, ὁ διπλοῦν βίον ἔχων, id est, 'qui duplicem, sive geminam vitam habet, sed nunc figurate sumitur pro communi διπλόος, οῦς, et poetice διττὸς, οῦ, duplex, geminus: in neutro genere, δίζοον, et per contractionem, δίζουν, ut νόον, νοῦν. πλόον, πλοῦν. διπλόον, διπλοῦν. Dorice vero versa dipthongo ου in ω, factum δίζων, ut ὦν, pro οὖν, βῶν, pro βοῦν. Qua de re pluribus in nostro Lexico Dorico in ω pro ου. Cur vero Pan geminum nomen geminamque formam habere dicitur? Quia ex humana et caprina forma conflatus fertur. Consule Phornutum de Natura Deorum, 164. ubi de Pane verba facit. Item comment. Latina in Ovid. Fastor. lib. i. pag. 51. C. D. E. F. Item Fastor. lib. ii. 108. ubi versus isti explicantur, 'Pana Deum pecoris veteres coluisse feruntur Arcades, Arcadiis plurimus ille jugis.' Item Fastor. lib. v. ubi docetur, Faunum et Pana Deum eundem esse. 'Sacraque multa quidem, sed Fauni prima bicornis Has docuit gentes, alipedisque Dei. Semicaper coleris succinctis Faune Lupercis, quum lustrant celebres verbera secta vias.' Et lib. τῶν Μεταμορφώσεων, 14. 319. 'semicaper Pan' appellatur. Græcus Scholiastes ait, τὸ δίζων sumendum, pro ἐκ δύω ζώων σύνθετον. Ergo ἐκ τοῦ δίζωον, καὶ κατὰ κρᾶσιν δίζων, vel κατὰ συγκοπὴν dictum, id est, ex duobus animalibus conflatum, ex homine scilicet et capra. In Ara Simmiæ, 17. δίζωος vocatur bis natus. Vide Notas 447. ὃς τᾶς μέροπος) περιφραστικῶς puellam Syringa denotat poeta, cujus amore Pan flagrasse fertur. Fabulam integram vide apud Ovidium τῶν Μεταμορφώσεων, lib. i. 32. Inter Hamadryadas celeberrima Nonacrinas Naïas una fuit, Nymphæ Syringa vocabant, &c. μέροψ, μέροπος, ὁ καὶ ἡ, ὁ μεμερισμένην ὄπα, καὶ φωνὴν ἔχων, qui divisam variamque vocem habet ac emittit. ἆθε πόθον) Æolice et Dorice τὸ ἆθε (si codex sanus) sine ι vel adscripto, vel subscripto legitur. Cum enim ab αἴθω, τὸ καίω, deducatur, communiter in imperfecto scribendum esset ᾖθον, ᾖθες, ᾖθε, Dorice vero et Æolice ᾇθον, ᾇθες, ᾇθε, vel etiam neglecto ι subscripto, ἆθον, ἆθες, ἆθε. Vel more priscorum, adscripto ι, αἶθον, αἶθες, αἶθε. καθ' ὑπαλλαγὴν vero dictum, Πὰν ἆθε πόθον κούρας, ἀντὶ τοῦ, Πὰν πόθῳ κούρας ᾔθετο, καὶ ἐκαίετο. Κούραν γηρυόναν) Dorice pro communi poetico κούρην γηρυόνην. Sic autem vocat ipsam fistulam, quæ a Syringe nomen accepit. Sed μετωνυμικῶς et poetice tribuit ipsi puellæ, quod tribuendum fistulæ inde denominatæ, quæ oris, flatus, linguæ, et digitorum beneficio varias voces, sonosque inflata reddit. Ideo etiam κούραν ἀνεμώδεα nominat, quod oris ventus, flatusque foramina fistulæ ingrediatur, et ludentis arbitratu dispensetur, atque digitis temperetur ad voces, sonosque auribus gratos apte formandum. Quod

Ovidius Fastorum lib. vi. pag. 377. elegantissimis carminibus describit, ubi Minervam tibiæ inventricem fuisse tradit, et ita loquentem inducit, 'Prima terebrato per rara foramina buxo, Ut daret, effeci, tibia longa sonos. Vox placuit, faciem liquidis referentibus undis, Vidi et virgineas intumuisse genas. Ars mihi non tanti est, valeas mea tibia, dixi. Excipit abjectam cespite ripa suo. Inventam Satyrus primum miratur et usum nescit, et afflatam sensit habere sonum. Et modo dimittit digitos, modo concipit auras.' Sed hic fortasse legendum potius demittit, ⚹ concipit auras. Qui fistulam tractantes, eaque ludentes observarunt, sciunt eos modo quidem digitos ad foramina demissos admovere, modo vero digitos illinc attollere, ut auram, ventumque per aperta foramina recipiant, vel receptum retineant, vel ejus liberiorem ingressum impediant. Sic enim artificiose temperant sonos, vocesque, quas formare volunt.

δίζωος, ου, ὁ, poet. nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat. Qui geminam habet vitam. In Syringe aliter accipitur. Vide *δίζων*. In Ara Simmiæ, 17. vertitur, bis natus. Cur autem Ulysses bis natus dicatur, vide Lat. notas, 447.

δίσευνος, ου, ὁ, ὁ διττὴν, εἴτε διπλῆν εὐνὴν, τουτέστι γυναῖκα διπλῆν ἔχων. Qui duplicem lectum, qui geminum cubile, qui duas uxores habet, duarum uxorum maritus. In Ara Simmiæ, 7.

δικάζειν, com. Theoc. Idyll. xxiii. ult. *στέργετε δ' ὔμμες αἴτας. ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν*, 'vos vero amate amicos. Deus enim novit judicare.'

δικλὶς, ίδος, ἡ. Theoc. Idyll. xiv. 42. Vide *ἀμφίθυρος*.

δίνασε, Dor. pro com. poet. *ἐδίνησε, τουτέστιν ἐκίνησεν*, agitavit, movit. Theoc. Idyll. xxiv. 10. *ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα*, 'sic locuta movit scutum grande;' *φαμένα*, Dor. pro com. *φαμένη*. Est autem particip. aor. 2. med. *τοῦ φημὶ*, consule Grammaticos.

δίφραξ, κος, ἡ, poet. sella, *ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τῆνα*, 'velocior [i. ocyus] molli ex sella cucurrit [avolavit] illa.'

διῶκεν, Dor. pro com. *διώκειν*, sectari, insectari, persequi. Theoc. Idyll. v. 107. *τὰ θηρία πάντα διῶκεν*, 'feras omnes persequi.'

Διώνα, Dor. pro com. *Διώνη, ης, ἡ*, nomen proprium, de cujus etymologia consule Magnum Etymologicum, et Eustathium. Suidas, *Διωναία, ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Διώνη, καὶ αὐτή*. Ovid. de Arte Amandi, lib. ii. 422. 'Hoc vetui: vos ecce vetat deprensa Dione insidias illas, quas tulit ipsa, dare.' *Lex. Doric.* Comment. Lat. 'Dionem, id est, Venerem, dicit suo, et Vulcani exemplo monere, et jubere cæteros, ne mutuo sibi faciant insidias.' Dicitur autem Dione Venus, patronymica forma, *ἀπὸ τοῦ Διὸς*-quasi dicat, Jovis filia, ut Acrisione, Acrisii filia. Idem de Arte Amandi, lib. iii. 427. 'vincant, quibus Alma Dione faverit, et toto qui volat orbe puer.' Hic etiam Dione Venerem significat, cujus puer alatus est Cupido. Sic et Fastorum lib. ii. 122. ubi Latin. comment. in vocem Dione hæc scribit, 'Dione, Hesiodo teste, Oceani, et Thetyos filia, et Veneris mater fuit: sed sæpe a poetis pro ipsa Venere ponitur, ut inferius: Hippolyte infelix velles coluisse Dionem, Cum consternatis diripereris equis. Sed (ut in Odis diximus, auctoritate Ciceronis) Veneres quatuor fuisse constat: primam Cœlo et Die natam, alteram, spuma procreatam, tertiam, Jovis filiam ex Dione, et quartam, Cyro Syriaque conceptam. Hic vero Dione pro ipsa Venere ponitur.' Hæc ille, et recte. Sic etiam Virgil. Ecloga nona, 26. 28. Augustum Cæsarem ex Iulo, Æneæ filio, et ex Venere procreatum et oriundum, vocat Dionæum, quum ita canit, 'Ecce Dionæi processit Cæsaris astrum.' Idem Æneid. iii. 165. 7. Venerem, Diones filiam, Æneæ matrem, quæ et alias Dione de matris nomine vocatur, vel *πατρωνυμικῶς* (ut supra declaratum) matrem Dionæam appellat, ubi loquentem Æneam inducit, 'Sacra Dionææ matri, Divisque ferebam.' Homerus Iliados E. 181. 21. et deinceps, ubi Venerem a Diomede sauciatum describit, Dionem Veneris matrem fuisse testatur his verbis, *Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη μητρὸς ἑῆς. ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν*. Et Euripides Helena, 1104. *Κούρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσῃ*. Theoc. et ipse Idyll. xv. 106. dicit de Venere, *Κύπρι Διωναία*, id est, *Διώνης θύγατερ*. At vs. 11. ejusdem Idyll. Gorgo Praxinoen vocat Dionem, pro Diones instar formosam. Quod per quandam assentatiunculam *ὑπερβολικώτερον* dictum videtur. Hæc autem nominum eorundem usurpatio modo pro eadem, modo pro diversis personis, non minimam difficultatem parit. Quamobrem opus attento judicio, ne per imprudentiam fallamur. *Γοργώ. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα*. Apud interpretem Græcum Pindari, Pythag. Ode 3. pag. 64. ult. traditur etiam Dionem et Thyonem eandem cum Semele fuisse. Hæc sunt Scholiorum verba: *Θυώνᾳ) τῇ Σεμέλῃ. διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ, οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ, ὦ παῖ Διώνης, ὃς ἔφυς μέγας θεὸς,*

Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστάτης. Idem Theoc. Idyll. xvii. 36. Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας, 'Hujus quidem Cyprum tenens Dionæ veneranda filia [Venus,] sinum in odoratum teneras immisit manus.'

δοκασεῖς, Dorice dictum pro communi δοκήσεις, a δοκέω, δοκῶ, opinor, arbitror, existimo: futurum commune δοκήσω. Dorice vero η in α mutato, et ultima circumflexa, fit δοκασῶ, εῖς, εῖ. Theoc. Idyll. i. 150. ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς, 'horarum lotum fuisse ipsum in fontibus putabis' [opinaberis, existimabis, vel, putares, existimares, diceres].

δοκεύειν, Poetice pro communi ἐπιτηρεῖν, observare, captare, insidiari, per insidias capere. Theoc. Idyll. ix. 26. οὗ κρέας αὐτὸς σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας, 'cujus [conchæ] carnem ipse comedi, saxis in Icariis cum [eam] observassem [atque cepissem].'

δοτικὴ ἀντὶ τῆς γενικῆς, dativus loco genitivi. Theoc. Idyll. xxv. 58. ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος, pro αὐτῶν κηδομένων, 'si ipsimet curent' [res suas]: cur? Quia (ut trito fertur adagio) oculus domini impinguat equum.

δοχμὸς, οῦ, ὁ, poetice pro communi πλάγιος, obliquus: pro eodem dicitur apud poetas δόχμιος, ία, ον. Sed hoc quidem poetarum auctoritate confirmatum in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur, alterum vero, nulla. Theoc. Idyll. xxii. 120. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεὶς, 'obliquus ab ictu declinans.' δοχμὸς autem παρὰ τὸ [ἄχρηστον] δέχω λέγεται, ut docet Eustathius, εὐχώρητον γὰρ τὸ πλάγιον σχῆμα κατὰ τὰς εἰσόδους. ἐν ἴσῳ δὲ τῷ δόχμιος.

δρᾶγμα, τος, τὸ, com. merges, mergitis, spicarum manipulus. Theoc. Idyll. vii. ult. δράγματα, καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα, 'mergites, et papavera in ambabus [manibus] habens.'

δραπετίδας, α, ὁ, Dorice pro communi poet. δραπετίδης, ου, ὁ, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Deducitur autem a poetico δραπέτης, ου, ὁ, quod Eustathius ita definit: δραπέτης (inquit ille) dicitur ὁ τοῦ δρᾷν, ὅ ἐστιν δρᾷν ἐκπετασθεὶς δοῦλος, τουτέστιν ὁ ἀποδράς. καὶ δραπέτης λόγος μεταφορικῶς ὁ ἐκφυγὼν τοῦ στόματος, id est, 'δραπέτης vocatur servus ille, qui ex [nostro] conspectu avolavit, et [procul ab oculis domini] aufugit. Metaphorice vero λόγος δραπέτης appellatur sermo, qui ex ore aufugit.' Quo spectat illud tritum carmen, 'Et semel emissum volat irrevocabile verbum.' Ideo Homerus passim dicit, ποῖον ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; 'quale verbum fugit septum dentium?' Consule Magnum Etymologicum, 286. 42. Moschus Idyll. i. 3. δραπετίδας ἐμός ἐστιν, 'fugitivus meus est.'

δρεψεύμεναι, Dor. et Æol. pro com. δρεψόμεναι, unde formatum Dor. δρεψούμεναι, hinc vero Dor. et Æol. δρεψεύμεναι. Theoc. Idyll. xviii. 40. στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας, 'coronas decerpturæ suave spirantes.' Est autem futurum medium verbi δρέπομαι.

δρυΐνον πῦρ, ignis quernus, ignis ex lignis quernis accensus. Theoc. Idyll. ix. 19. ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, 'in igne vero querno,' id est, 'ex quernis lignis accenso exta bulliunt.' Vide χορία.

δρυμὼς, accusativus pluralis Doricus pro communi δρυμούς. Theoc. Idyll. i. 117. ἀνὰ δρυμὼς, 'in quercetis,' vel, 'in lucis.' Idyll. xiv. 67.

δρυτόμος, ου, ὁ, poeticum, pro quo dicitur et ὑλοτόμος, et δενδροτόμος. Proprie sic vocatur ille qui quercus secat, q. d. quercida, vel quercuum sector. γενικῶς tamen accipitur pro quovis alio qui ligneam materiam secat, sylvicida, arborum sector. Eustathius, δρῦς, πᾶν δένδρον οὕτω λέγεται ἀπὸ ἑνὸς εἴδους, καὶ δρῦς ἐπὶ παντὸς ἁπλῶς ξύλου, καὶ δρυτόμος, ὁ ἁπλῶς ξυλοτόμος, ἐξ ἑνὸς εἴδους τοῦ τῶν δρυῶν, i. 'δρῦς, omnis arbor ita vocatur ab una [quercus] specie. Et δρῦς simpliciter de omni ligno [dicitur]. Et δρυτόμος [vocatur] simpliciter lignicida, ab una quercuum specie [sic appellatus].' In vulgatis Lexicis nullo scriptoris fide digni exemplo vocabulum hoc reperias confirmatum. Theoc. Idyll. v. 64. τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, 'illum sylvicidam, [vel lignorum sectorem] vocemus.'

δύνα, Dor. per apocopen, pro com. δύνασαι, vel pro com. δύνῃ, verso η in α, et sublato ι, potes, a verbo δύναμαι, de quo Gram. Theoc. Idyll. x. 2. οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες, 'neque sulcum ducere rectum potes, ut prius ducebas.'

δύνειν, com. occidere, ✕ ἐξανιέναι, exoriri. Dictum de stellis, et sideribus. Theoc. Idyll. xxii. 8. δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα ἄστρα, 'occidentia et in cœlo orientia astra.'

δύσαβος, ω, ὁ, Dor. pro com. poet. δύσηβος, ου, ὁ, infelix, puber, in Simmiæ Ara, 2. Compositum nomen ex inseparabili particula δυς, quæ per se posita non reperitur, nec quidquam significat: sed in compositione varias habet significationes, ut pluribus docetur in nostro Lexico Dor. in voce Δύσσοος. ἥβη vero pubertatem significat. Joseph Scalig. in suis emendationibus Theocriteis contendit legendum μέ-

ῥοψ δ' ἴσαβος. Cur autem hoc ita dicat, eum consule.

δύσεργος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. qui difficulter ad opus faciendum, acciendum accedit, piger. Bion Idyll. vi. 5. hyemem δύσεργον appellat μετωνυμικῶς, non quod hyems ipsa talis sit: sed quod propter nimiam sui frigoris vehementiam homines reddat pigros, et ad opus faciendum lentos, atque tardos. ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίῃ τε, καὶ ὄκνῳ; 'an etiam hyemem ad opera facienda pigram? quia et hyeme multi dum se calefaciunt, oblectantur otio, et pigritia?'

δύσερως, δυσέρωτος, ὁ καὶ ἡ, com. infelix in amore, qui amorem sibi faventem non habet, cui amor, quo aliquem prosequitur, non feliciter succedit, ita ut re amata potiatur, votique compos fiat. Theoc. Idyll. i. 85. ζατεῦσ'. ἆ δύσερώς τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανος ἐσσί, 'quærens. ah nimium infelix quidam [vir] in amore, et consilii inops es.' Idyll. vi. 7. δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα, 'infelicem in amore caprarium hominem vocans;' vel, difficilem in amore.

δύσσοος, ου, ὁ, commune quidem: sed poeticum nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur, infelix: nullius tamen scriptoris auctoritate confirmatur. Componitur autem ex particula δυς, quæ tantum in compositione locum habet, nec separata reperitur, et ex nomine σόος, unde per contractionem σῶς formatur, salvus. Hinc vero ἐπενθέσει τοῦ ο μικροῦ, σῶος, idem. Consule Eustathium in voce Σόος, ubi τὴν τοῦ σόος ἐτυμολογίαν his verbis docet, Σόος διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἐν ἴσῳ τῷ σῶος διὰ τοῦ ω μεγάλου λεγομένῳ. ἀεὶ δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται παρ' Ὁμήρῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ σέω τὸ ὁρμῶ. σόος γὰρ ὁ τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχων, καὶ ἐκ τοῦ σόος γίνεται κατὰ κρᾶσιν σῶς, ὅθεν προσθέσει τοῦ ο μικροῦ ἐν τῇ λῃγούσῃ γίνεται σῶος, ὅθεν καὶ τὸ ῥῆμα σόω, καὶ σώω, ὅθεν τὸ σώζω, etc. Magnum vero Etymologicum vocem δύσσοος sic scribit, et interpretatur. Δυσσόος, παρὰ τὸ σόος τὸ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἵν' ᾖ ὁ κακῶς σωθησόμενος. ἢ παρὰ τὸ σοῶ, ὃ σημαίνει τὸ διώκω. καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ βῆτα, γίνεται σοβῶ, ἵν' ᾖ ὁ κακῶς διωκόμενος, etc. Sed sciendum particulam istam δυς in compositione varias habere significationes. Modo enim significat rerum, de quibus verba fiunt, difficultatem, et molestiam, ut δυσχερὴς, qui manu difficulter tractatur, difficilis, molestus; δυσχέρεια, difficultas, molestia; δύσκολος, in cibo capiendo morosus, difficilis, et molestus; δύσερις, in contentione difficilis, qui se difficilem in contentione præbet; δύσερως, in amore difficilis, etc. Modo fœditatem, deformitatem, turpitudinem, ut δυσειδὴς, fœdus aspectu, formam fœdam habens, aspectu turpis. Modo malum, infelix, ac infaustum aliquid significat, ut δύσελπις, qui malam de rebus spem habet; δύσμορος, qui mala morte perit; δύσαβος, id est, δύσηβος, infelix, puber, in Ara Simmiæ, 2. Modo vim privantis habet, ut, δύσζηλος βίος, 'vita non æmulanda.' Hom. in Hymnis, 864. P. Sic apud Æschylum ἐν Ἀγαμέμνονι, 218. 20. τὸ δυσμηχανῶ, ἀντὶ τοῦ ἀμηχανῶ, καὶ ἀδυνατῶ, inopia consilii laboro, nequeo, non possum. Quamobrem eodem etiam modo δύσσοος (vel ut alii non προπαροξυτόνως, at δυσσόος παροξυτόνως scribunt) dicetur ὁ δυσχερῶς, ἢ κακῶς σόος, εἴτε σῶος γίνεσθαι δυνάμενος, ἢ ὁ σώζεσθαι ἀδυνατῶν, i. qui difficulter, vel male salvus fieri, servarique potest; vel, qui nullo prorsus modo servari potest, ac proinde, qui miser, ac infelix est. Sæpe tamen γενικῶς infelicem significat, et idem valet ac τὸ δυστυχὴς, i. infelix. Quæ significatio convenit etiam non inepte τῷ δυσέρωτι, et sexcentis aliis nominibus, de quibus vulgata Lexica tam Græca, quam Græcolatina. Theoc. Idyll. iii. 24. ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος οὐχ ὑπακούεις; Sic in Henrici Stephani codicibus excusis scribitur, et versus ita Latine redditur, 'hei mihi, quid me fiet? cur me perditum non audis?' Latinus interpres videtur lectionem nactus hujusmodi, τί με δύσσοον οὐχ ὑπακούεις; Sed ὑπακούειν cum accusativo junctum non reperias, quod ego saltem a me lectum, ac observatum recorder. Crispini codex veram habet lectionem, τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις; Quod ita Latine redditum, 'Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici [quid accidet?] non exaudis?' Sed ἀπὸ τοῦ κοινοῦ præcedens πάθω repetendum. Hoc autem verba sonant, 'hei mihi, quid patiar? quid [inquam patiar] ego miser, [ac infelix?] non exaudis [meas preces]?' id est, (ut elegantius loquamur) 'hei mihi, quid me fiet? quid, inquam, me infelici fiet? me precantem non exaudis?' Illud hic obiter addetur nomen σόος a medio perfecto parum usitato σέσοα, quod a σέω, unde σείω, et alia, formatum. Idem Theoc. Idyll. iv. 45. Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα, 'Ramum rodunt infelices [vel, perditi vituli].'

δύστανος, ω, ὁ, Doric. pro com. δύστηνος, ου, ὁ, miser, infelix. Compositum ex inseparabili particula δυς, quæ nunc eandem vim habet, quam α privantis particula, et infinitivo aor. 2. act. στῆναι, quasi dicas (ut docet Magnum Etymologicum,

pag. 292. 44.) ὁ μὴ δυνάμενος στῆναι, 'qui non potest stare:' sed ob calamitates adeo affligitur, ut humi jacere cogatur. Quod calamitosis, et miseris hominibus accidit. Vel ex particula δυς, quæ jam vim intendentis habet, et idem valet ac τὸ μάλα, σφόδρα, πάνυ, λίαν, valde, vehementer, omnino, præter modum, et ex verbo στένω, gemo, suspiro: sed fit ἔκτασις τοῦ ε εἰς η, deinde τὸ η in α Dorice mutatur. Bene autem hoc quoque. Nam qui calamitatibus affliguntur, et miseriis premuntur, vehementer gemere consueverunt. Theoc. Idyll. xiv. 49. Δύστανοι Μεγαρῆες, 'Infelices Megarenses.' Idyll. xv. 87.

δυστοκέσασα, poet. pro com. δυστοκήσασα, a themate δυστοκέω, ῶ, μ. ήσω, καὶ έσω, ut et alia quædam, quæ Grammatici recensent. Moschus Idyll. iv. 87. ὧδέ ἑ δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν, 'sic ipsum difficulter enixa graves dolores pertuli.'

δωδεκαταῖος, commune. Nomen hoc ad personam refertur, quæ duodecimo die aliquid dicit, vel facit. Vel hoc ei tribuitur, qui per duodecim integros dies manet alicubi, vel alicunde abest. Theoc. Idyll. ii. 4. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει, Lat. Interpres, 'qui ad me (duodecimus jam dies est) ex quo miser nunquam venit.' Alter, 'qui miser jam totos duodecim dies a me abest.' Hoc longe melius. Sed hæc idem valent ac si diceres in oratione soluta, ὃς ἤδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἄπεστι. τοσαῦται γάρ εἰσιν, ἀφ' οὗ πρός με οὐδέ ποθ' ἥκει. vel, τοσοῦτος γάρ ἐστι χρόνος, ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, etc. Idem eodem Idyll. 157. Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέ ποκ' εἶδον, 'Nunc autem duodecimus dies [est], ex quo ipsum nunquam vidi.'

δῶλος, ω, ὁ, Doric. pro communi δοῦλος, ου, ὁ, versa diphthongo ου in ω; servus. Theoc. Idyll. v. 5. πόκα δῶλε Συβάρτα ἐκτάσω σύριγγα; 'quando serve Sybarita possedisti fistulam?'

δώναξ, δώνακος, ὁ, Dor. et poeticum nomen, quod in vulgatis Lexicis non extat, pro com. δόναξ, κος; hoc autem κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ metri caussa factum: arundo, calamus, fistula ex calamo, calamisve confecta. Theoc. Idyll. xx. 29. Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ, 'Et quum tibia loquor, et quum calamo, et quum obliqua tibia.'

δωρεῖσθαι, donare; com. Theoc. Idyll. v. 99. μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πεξῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτὸς, 'mollem lanam, quum tondebo ovem nigram, Cratidæ donabo ipse.' 138. τὶν δὲ Κομάτα δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα, 'tibi vero Comata donat Morson agnam.' Idyll. vii. 43. Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, 'Hoc tibi, inquit, pedum donabo.' Idyll. xvii. 110. Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι, 'Multum etiam potentibus donat regibus.'

Δωρίσδεν, Dor. pro com. Δωρίζειν, ἤγουν Δωριστὶ λαλεῖν, Dorice loqui. Theoc. Idyll. xv. 93. Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι, Dorice vero loqui licet (opinor) Doriensibus.'

Δωρισμοὶ non semper a Doriensibus observati, si modo codicibus excusis habenda fides. Vide η non semper in α Dorice mutatur. Item ι non semper ex verbis tollitur. Theoc. Idyll. v. 10. δεσπότη commune vocabulum, pro Dorico δεσπότᾳ dixit. 12. τότ' ἐτάκεν, pro τόκ' ἐτάκεν. Sic 116. ὅτ' ἐγὼν, pro quo 134. ὅκ' αὐτῷ Dor. dicitur. 99. δωρήσομαι, alias δωρησεῦμαι. 147. ὀχεύσεις, alios ὀχευσεῖς. Idyll. vi. 12. καχλάζοντα, pro quo alias καχλάσδοντα. 13. φράζεο, pro quo alias φράσδεο, vel φράσδευ. Idyll. vii. 40. νίκημι, pro quo alias νίκαμι. 48. κοκκύζοντες, pro κοκκύσδοντες. 60. ὀρνίθων, alias ὀρνίχων. 70. ἐρείδων, alias ἐρείσδων. 92. βουκολέοντα, alias βωκολέοντα. 107. ὤμους, pro quo alias ὤμως. 112. ἄρκτου, alias ἄρκτω. 140. τρύζεσκεν, pro τρύσδεσκεν, quod nimis durum, etc. Unicum Idyll. xxvii. te pluribus aperte docebit ne a Doriensibus quidem semper ipsos Dorismos in omnibus vocabulis observari.

δώσῃ, 3. person. singul. subjunctivi modi, aor. 1. act. præter communem usum poetice dicta, tanquam ab indicativo aor. 1. ἔδωσα, pro com. ἔδωκα. Quod observandum, quia non ita receptum, ut alterum. Theoc. Idyll. xxvii. 21. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ, 'Metuo ne te deteriori viro tradat [Amor].' Idem extat et apud Joannem Evangelistam, cap. xvii. 2. ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Item Ἀποκαλύψεως, cap. viii. 3. ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς, etc. Idem cap. xiii. 16. ἵνα δώσῃ αὐτοῖς χάραγμα. Ipse quoque Thucydides, lib. v. pag. ex Wechellianis typis 370. A. in subjunctivo dicit, τὸ μέντοι Πάνακτον ἐδέοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδώσωσι Λακεδαιμονίοις. Vide annot. 5. Idem lib. vi. pag. 466. B. ὅπως μηδὲν ἐνδώσωμεν. Sed hæc, quæ minus sunt usitata, sunt potius observanda, quam imitanda. Observanda vero dico, ut, si forte verbum idem apud aliquos alios probatos auctores nobis occurrat, quod a nimium severis Censoribus non solum reprehendatur, sed etiam prorsus immutetur, in promptu statim habeamus exempla non aspernanda, quibus vulgatam lectionem probabiliter adversus importunas Criticorum αὐθαδεστέρων censuras tueamur.

Non imitanda tamen hæc ipsa censeo, quod præter communes, tritasque Grammaticorum vel doctissimorum regulas dicta videantur. Quoniam autem nec in vulgatis Lexicis, nec in Grammaticis hæc notantur (quod ego saltem a me lectum unquam recorder) idcirco pluribus in gratiam τῶν φιλελλήνων hæc ipsa persequi non sum gravatus.

δωτίνη, ης, ἡ, poet. pro com. δῶρον, ου, τὸ, donum, munus. Theoc. Idyll. xvii. 114. Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας, 'Cui non præbuerit munus arte dignum.'

δωτίναν, hic Dor. pro com. δωτίνην, a poeta dictum.

E.

E pro α Æolice positum, vel α in ε Æolice mutatum. Magnum Etymologicum, pag. 537. 18. in voce Κρείσσων, quam ἐκ τοῦ κράσσων κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς ε, factam dicit. Sic fortasse et apud Theoc. Idyll. xv. 4. ἀδέματος ἀντὶ τοῦ ἀδάματος, quod ἐκ τοῦ ἀδάμαστος formatum, verso α in ε, et sublato σ μέτρου χάριν. Vide α in ε Æolice mutatum. Vide et ἀδέματος. Eodem modo et σκιερὸς, umbrosus, opacus, dictum videtur ex σκιαρὸς, quod ἀπὸ τῆς σκιᾶς deductum. Theoc. Idyll. xviii. 44. et 46. Sic etiam a communi βάλλω, Æol. verso α in ε, deductum videtur inusitatum βέλλω, cujus præteritum perf. medium habet regulariter βέβολα, ut a στέλλω, ἔστολα. Ab illo βέλλω (ut docet Eustath. in vocibus Βέλεμνον, et Βέλος) communia Βέλεμνον, Βελόνη, Βέλος videntur deducta.

E in α breve in multis mutari, quæ a πέντε voce formantur. Vide α pro ε in multis.

E in α a Doriensibus non raro mutatur. Ut, αἴκα pro εἴκε, quod poetice dictum pro communi εἰ ἂν, si. Theoc. Idyll. i. 4, 5. Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Et 9. Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται. Et 10. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ, pro αἴκα δὲ ἀρέσκῃ, hocque pro εἰ δὲ ἀρέσκῃ ἄν. Idem Idyll. ii. 159. αἰ δ' ἔτι κἤμὲ, 'si vero præterea me quoque.' Idyll. v. 69. μήτ' ὤν τύγα τοῦτον ὀνάσσῃς, 'neque etiam tu hunc juveris.' Idyll. xi. 42. ἀμὲ, pro ἐμὲ, me. Idyll. xv. 84. θαητὸς, pro θεητὸς, hoc vero pro θεατός.

E pro αι. Vide Αι in ε.

E in η. Passim apud poetas metri caussa tam in simplicibus, quam in compositis ε in η versum invenitur. Eustathius, Μεθώνη, μηθώνη. φερετιάδης, φηρητιάδης. ἀπὸ τοῦ φέρης, φέρητος. Magnum Etymologicum, pag. 758. 1. Τηΰσίη, ex Δευσίη, διαλύσει τῆς διφθόγγου ευ εἰς εῢ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η τραπέντος. Vide E a Doriensibus interdum in η vertitur. Vide et ἧμεν.

E in plerisque verbis, quæ initium ἀπὸ τοῦ ε habent, communiter in augmento temporali in η vertitur. Ut, ἐλαύνω, ἤλαυνον. ἐρωτάω, ῶ, ἠρώταον, ων. ἔρχομαι, ἠρχόμην, etc.

E a Doriensibus interdum in η vertitur. Ut, pro poetico ἔμεν, i. esse, Dorienses ἦμεν dicunt. Quod ita formatur. Communiter εἶναι, poetice, et Dorice sublato ι, ἔναι, inserta syllaba με, fit ἔμεναι, et metri caussa sæpe legas ἔμμεναι, geminato μμ. Ab illo ἔμεναι per simplex μ scripto deducitur ἔμεν, κατ' ἀποκοπὴν Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν τῆς συλλαβῆς αι. Dorice vero priore ε in η mutato formatur ἦμεν. Theoc. Idyll. ii. 41. ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν, καὶ ἀπάρθενον ἦμεν, 'pro conjuge fecit infamem, et non virginem esse.' Vide ἦμεν.

E pro ι. Vide ἀγχέμαχος apud Eustath. pro ἀγχίμαχος.

E in ι. Vide ι pro ε.

E in ο quando, et quomodo legitime mutatum reperiatur. Vide ο pro ε in omnibus τῶν βαρυτόνων. Vide et ἀπεμόρξατο in Magno Etymologico, pag. 120. 20.

Εα in α longum Dorice κατὰ κρᾶσιν contractum. Theoc. Idyll. i. 149. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, 'vide amice quam suave olet.'

ἔαδα, ας, ε, præteritum perfectum medium Æolice tenui notatum. Sic autem formatur, ἥδω, delecto, μ. ἥσω, μ. π. ἄχρηστος, ἧδα, καὶ διαλύσει τοῦ η εἰς εα, ἔαδα, ας, ε, unde participium ἑαδὼς, ότος, de quo Eustathius. At Æolice spiritus asper in tenuem mutatus. Eandem vero constructionem habet, quam verbum ἀρέσκω, τὸ συνώνυμον αὐτῷ. Quemadmodum enim dicimus ἀρέσκει μοι, καὶ ἀρέσκει με τοῦτο, sic etiam ἔαδε μοι, vel ἔαδέ με τοῦτο. Theoc. Idyll. xxvii. 22. νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε, 'animum vero meum nullus [eorum] delectabat;' vel, 'animo vero meo nullus [ipsorum] placuit.'

εαι, Ionica, Dorica, et poet. terminatio secundæ personæ verborum communiter in η diphthongum impropriam desinentium. Formatur autem a tertia singulari communiter in εται desinente, unde sublato τ fit εαι, et tertia persona in secundam migrat. Ab hac vero terminatione εαι fit κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ τοῦ α, η, ut in nomine τείχεα, τείχη, illud vero ι, quod adscribebatur, subscribitur, et formatur communis secunda persona desinens in ῃ. Ut, a 3. singul. τύπτεται, verberatur, sublato τ, fit secunda τύπτεαι, Ion. Dor. et

poet. verberaris, hinc vero communis τύπτῃ. Sic λέγεαι, pro λέγῃ, diceris. Sic etiam alia sexcenta. Theoc. Idyll. i. 82. τί τὺ τάκεαι; pro communi τήκῃ, 'quid tu tabescis?' Idyll. v. 31. πυρὶ θάλπεαι, pro θάλπῃ: 'igne cremaris,' ureris. Idyll. vii. 24. κλητὸς ἐπείγεαι; pro ἐπείγῃ: 'vocatus properas?' etc.

ἔαρ, ἔαρος, τὸ, com. unde κατὰ κρᾶσιν formatur ἦρ, ἦρος, ἦρι. Hinc præfixo digamma Æolico, versoque η in ε longum deducitur priscum Latinum Fer, pro quo recentiores, mutato F in V, dicunt Ver, veris, unde ἠρινὸς, vernus. Theoc. Idyll. ix. 34. Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, 'Neque ver subito, [neque ver repentinum est] dulcius.' Itali, ver vocant, 'prima vera,' quasi dicas, primum ver. Galli vero, 'printemps,' et 'le renouveau,' quod ver sit primum anni tempus, quo res omnes, quas terra producit, renovantur, et quodammodo recreantur, quæ toto hyemis tempore senio quodam confectæ videbantur. Quo voluptatis beneficio per immensam Dei beneficentiam omnia etiam animalia fruuntur. Dictum autem tradunt ἔαρ παρὰ τὸ ἔω, τὸ ἐκβάλλω, καὶ ἐκπέμπω, quia verno tempore tellus suum aperit sinum, ut herbas, flores, fructusque nobis emittat, ac largiatur. Idyll. xii. 3. ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, 'quanto ver [est jucundius] hyeme.'

ἐαροτροφὴς, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. ὁ ἐν ἔαρι τραφεὶς, vere nutritus, vernus, a, um. Moschus Idyll. ii. 67. πολλὰ δ' ἔραζε λειμώνων ἐαροτροφέων πίπτεσκε πέτηλα, 'multaque humi pratorum vernorum cadebant folia.' Poeta ποιητικῶς λειμῶνας ἐαροτροφέας vocat prata, in quibus vere flores, plantæque nutriuntur. Et tunc passive vocabulum hoc sumetur: at si active positum dicas, vertes, prata, quæ vere plantas, herbas, floresque nutriunt. Idem tamen est sensus. Vel μετωνυμικῶς pratis tribuetur, quod proprie convenit rebus, quæ in pratis aluntur, et quas ipsa pratorum terra nutrit.

ἔασι, 3. pers. plur. verbi εἰμὶ, Ionice formata ad similitudinem τοῦ τιθέασι, pro τιθεῖσι, com. εἰσὶ, sunt. Theoc. Idyll. xxv. 14. αἰὲν ἔασι, 'semper sunt.' 37. οἵ οἱ ἔασι, 'qui ei sunt.' 41. μετὰ θνητοῖσιν ἔασι, 'inter mortales sunt.'

ἔβα, Dor. pro com. ἔβη, 3. pers. singul. aor. 2. act. a βαίνω, cujus aor. 2. act. a βῆμι formatur. Consule Grammaticos. Ivit, abiit. Theoc. Idyll. v. 9. Idyll. xiv. 43. ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν, 'abiit et taurus in sylvam.' Idyll. xx. 17. χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα, 'et illa quidem abiit me relicto.'

ἐβώσατο, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ η εἰς ω μέγα, ἐκ τοῦ ἐβοήσατο, vocavit, invocavit, imploravit. Theoc. Idyll. xvii. 60. Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον, 'illic enim Lucinam invocavit zonæ solutricem' [i. quæ parturientibus zonam solvit]. Vide λυσίζωνος.

ἐγειρομένω κορυδαλλῶ, Dor. pro com. ἐγειρομένου κορυδαλλοῦ, Theoc. Idyll. x. 50. 'quum excitatur galerita.'

ἐγέλαξε, Dor. pro com. ἐγέλασε, tanquam a γελάξω, μ. γελαξῶ, εῖς, εῖ, ἀόρ. α. ἐγέλαξα, ας, ε, pro commun. γελάω, ῶ, μ. γελάσω, ἀόρ. α. ἐγέλασα. Theoc. Idyll. xx. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι, 'Eunice me derisit quum vellem ipsam suaviter osculari.' 15. καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν, 'et superbe me derisit.'

ἔγεντο, Ionice, Dorice, et poetice pro communi ἐγένετο, fuit, est. Quod κατὰ συγκοπὴν formatum. Est autem 3. pers. singul. aoristi secundi medii a verbo γίνομαι, de quo consule vulgatas Græcas Grammaticas. Theoc. Idyll. i. 88. Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο, 'Tabescit oculis, quod non hircus ipse sit.' Idem Idyll. viii. 92. πρᾶτος ἔγεντο, 'primus fuit' [primus habitus fuit]. Idyll. xiii. 2. ᾧτινι τοῦτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο, 'cuicunque Deorum tandem iste filius est' [id est, quicunque Deorum tandem huic puero parens est; vel, quicunque Deorum tandem hujus pueri parens fuit]. 9. ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο, 'celebris ipse evasit.' Idyll. xiv. 27. Χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως, 'Et nobis hoc in aurem fuerat insusurratum olim clam ita.' Idyll. xvii. 64. Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο, 'puer amabilis natus est.'

ἐγέρσιμος, ου, ὁ, poet. q. d. excitabilis. Epithetum somni, ex quo quis excitari potest. Hoc autem dicitur ad statuendum manifestum discrimen inter somnum illum, quo quietis, viriumque reparandarum caussa fruimur, et lethalem, quem poetæ perpetuum, æternum, ac ferream vocant, ex quo nullum excitari putant, quia nullam carnis resurrectionem agnoscunt. Theoc. Idyll. xxiv. 7. Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον, 'Dormite mei filioli dulcem et excitabilem somnum.'

ἐγκαναχήσασθαι, poet. τὸ μετὰ καναχῆς, τουτέστι κτύπου ἐνηχεῖν, cum strepitu insonare. Theoc. Idyll. ix. 27. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ, pro ἐνεκαναχήσατο, 'ille vero insonuit concha.'

ἐγκρατέως, poet. adverbium, quod in vulgatis Lexicis non extat, pro quo legitur ἐγκρατῶς per contractionem inde formatum: firmiter, tenaciter, vehementer. Proprie dici videtur de illis, qui aliquid adeo

tenaciter tenent, ut ex manibus elabi non facile patiantur. Theoc. Idyll. xxv. 266. ἧγχον δ' ἐγκρατέως, 'Angebam autem firmiter.'

ἐγκροτέοισαι, Dor. pro com. ἐγκροτέουσαι, οῦσαι, pulsantes [solum], applaudentes. Vide ἐγκροτέω, ῶ, in vulgatis Græcolatinis Lexicis, ubi aliam τοῦ ἐγκροτεῖν significationem disces. Theoc. Idyll. xviii. 7. ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι, 'Canebant autem omnes in unum carmen pulsantes' [solum, vel applaudentes, i. omnes autem simul unum et idem carmen saltantes, solumque pulsantes inter saltandum, concinebant].

ἐγλυκάνθη, 3. pers. sing. aor. 1. pass. a verbo γλυκαίνω, μ. γλυκανῶ perf. parum usitatum, γεγλύκαγκα, pass. γεγλύκαμμαι, νσαι, γεγλύκανται. Hinc aor. 1. pass. ἐγλυκάνθην, ης, η. Deductum autem a neutro nomine γλυκὺ, unde γλυκύνω (ut a βαρὺ, βαρύνω, ab εὐθὺ, εὐθύνω, a θρασὺ, θρασύνω, καὶ μεταθέσει θαρσύνω) versoque υ in ι, et inserto α, formatum γλυκαίνω, dulce reddo, dulco, as, dulcoro, as. Moschus Idyll. iii. 111. κοὐκ ἐγλυκάνθη, 'et non dulce factum est.'

ἔγνωκαν, Joannis Evangel. cap. xvii. 7. scribitur constanter in omnibus editionibus, quas vidi, ἔγνωκαν, quod eodem capite, 8. συνωνύμως dicitur ἔγνωσαν. Quare, si codex mendo caret, vel est κατὰ συγκοπὴν formatum a tertia pluralis plusquamperfecti activi ἐγνώκεισαν; vel Bœotice dictum, pro communi 3. person. plur. perf. act. ἐγνώκασι. Nam hæc tertia persona communiter in ασι desinens, in αν Bœotice desinit. Ut τετύφασι, πεφρίκασι, comm. τέτυφαν, πέφρικαν, Bœotice. Sic etiam ἐγνώκασι, ἔγνωκαν. Caninius in Hellenismo, pag. 192.

ἐγρήγορα, Eustathius, ἐγρήγορα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ ἐγείρω, ἐγερῶ, ἤγερκα, ἤγορα, καὶ Ἀττικῶς ἐγήγορα, καὶ [πλεονασμῷ τοῦ ρ,] ἐγρήγορα, ὅθεν τὸ γρηγορῶ ῥῆμα, ὁ καὶ μετὰ τοῦ ε ἐγρηγορῶ ποιητικῶς λέγεται, ὅθεν ἐγρήγορσις, καὶ ἐγρηγόρησις. Sed videtur potius dicendum ὅθεν ἐγρηγόρησις, καὶ [κατὰ συγκοπὴν] ἐγρήγορσις. Idem ἐγρήγορθαι, ἀπαρέμφατον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγρήγορκα, ἐγρήγορμαι, ἐγρηγόρθαι παροξυτόνως ὤφειλε λέγεσθαι, προπαροξύνεται δὲ Αἰολικῶς. Alii tamen (ut idem eodem loco dicit) τὸ ἐγρήγορθαι κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐγρηγορῆσθαι formatum, accentu in præcedentem syllabam Æolice retracto. Idem, ἐγρήγορθε, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἐγρηγόρατε γέγονε συγκοπῇ, καὶ τροπῇ [τοῦ τ εἰς θ.] ἐγρηγόρθασι, ἀντὶ τοῦ ἐγρηγόρασι, ποιητικῶς, ἐπενθέσει τοῦ θ. Ὅμηρος Ἰλιάδος Κ. 367. 27. Æ. P.

ἐγχεῦντα, Dor. κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ἐγχέοντα, infundentem. Theoc. Idyll. x. 53. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα, 'non curat illum, qui potum [ei] infundat [ac ministret].'

ἐγὼν, Dorice pro communi ἐγώ. Theoc. Idyll. i. 14. Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ, 'Fistula canere? capras vero ego interea pascam.' Idem Idyll. eodem, 120. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων, 'Daphnis ego [sum] ille, qui boves hic pascebam.' Idem Idyll. iii. 22. Τόν τοι ἐγὼν Ἀμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω, 'quam [coronam] tibi ego Amarylli chara ex hedera factam servo.' Idyll. v. 116. ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼ τὺ κατήλασα; 'an non recordaris quum ego te verberavi,' vel verberans abegi? Idyll. vii. 87. ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας, 'ut tibi ego pascerem in montibus pulcras capras.'

ἔδαεν, docuit, 3. pers. singul. aor. 2. act. a δαίω. Vide δαίω. Theoc. Idyll. xxiv. 127.

ἐδάην, vulgata Græcolatina Lexica verbum hoc ita formatum tradunt; ἐδάην, ἀόρ. β. a δαίω, didici, cognovi, novi, sensi, intellexi, certior factus sum, ἔμαθον, ἔγνων, συνῆκα. Sed Æ. P. ita, ἐδάην, ης, η, est poeticum verbum aor. 2. pass. ab aor. 2. act. ἔδαον, ες, ε, quod ab activo δαίω, μ. δαίσω. Cujus varias significationes in vulg. Græcol. Lex. vide. Infinit. δαῆναι. Vel ἀπὸ τοῦ δαίω, μ. δαίσω, ἀόρ. β. ἔδαον, περισπώμενον δαέω, ῶ, formatur, unde verbalia, δαήμων, δαημοσύνη, &c. Ab hoc δαέω, ῶ, derivatum dices verbum in μι, δάημι, ut a τιθέω, ῶ, τίθημι, ab ἱέω, ῶ, ἵημι, imperf. ἐδάην, ης, η, infinit. δαῆναι, pro δαέναι, μέτρου χάριν. Vide Eustathium in τιθήμεναι, ἀντὶ τοῦ τιθέναι, ποιητικῶς. Item τιθεῖναι, ἢ τιθῆναι, ἀντὶ τοῦ τιθέναι. Theoc. Idyll. xxviii. 19. ὃς πόλλ' ἐδάη, 'qui multa novit.'

ἐδνόω, ῶ, μ. ἐδνώσω, poet pro com. ἐγγυᾶν, καὶ μετ' ἐγγύης τὰ ἔδνα διδόναι, spondere, despondere, et cum sponsione dotem dare. Proprie autem dici videtur de filiabus, quas parentes aliquibus despondent, et pro quibus se sponsis dotem una cum filiabus daturos promittunt. Simpliciter et pro despondere sumitur, ut apud Theoc. Idyll. xxii. 147. ἧμιν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας, 'nobis profecto Leucippus suas despondit filias.' In vulgatis Græcolatinis Lexicis hoc tantum legitur, ἑδνώσαντο, tradiderunt uxorem dando dotalia. Τὰ ἔδνα vero, τῶν ἔδνων, ut habemus in Magno Etymologico, pag. 316. 39. λέγεται τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. ἤγουν ἐξώπροικα, παρὰ τὸ ἥδω, τὸ εὐφραίνω, ἥδανον καὶ ἐν συγκοπῇ, καὶ συστολῇ ἔδνον, τὸ αἴτιον ὂν τοῦ παρέξεσθαι, καὶ παραμένειν τὴν

νύμφην τῷ νυμφίῳ. οὕτως Ὠρίων. Idem pag. 383. 17. τὰ ἕδνα, τὰ εἰς τὴν ἕδραν τῆς νύμφης διδόμενα. Eustath. vero tradit proprie quidem ἕδνα dici dona, quæ sponsus sponsæ conjugii caussa dat interdum tamen et ipsam dotem, quam sponsa sponso affert, quemadmodum et φέρνη, sive φερνή. Idem et alteram τῶν ἕδνων ἐτυμολογίαν docet. Ait enim ἕδνα dicta quasi ἕδρανα, τὰ τὸν γάμον στηρίζοντα, παρὰ τὸ ἑδράζω. Quod autem Theocritus ἑδνοῦν vocat, id συνωνύμως Euripides in Helena, 939. ἑδνάζεσθαι nominat.

ἐδοκεῦμες, Dor. pro com. ἐδοκοῦμεν, arbitrabamur. Theoc. Idyll. xiii. 1. ὡς ἐδοκεῦμες, 'ut arbitrabamur.'

ἔδοντι, Dor. pro communi ἔδουσι, hoc vero κατὰ χρόνου ἐναλλαγὴν, pro futuro 2. med. ἔδονται, vel ἐδοῦνται, comedunt, pro comedent, vorabunt, devorabunt. Theoc. Idyll. iii. 54. τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι, 'lupi hic me comedent.' Idyll. v. 138. αἴγιλον αἶγες ἔδοντι, 'ægilum capræ comedunt.'

ἑδράζω, μ. σω, poet. colloco, fundo, firmo. Simmias Rhodius in Alis, 1. τὰν ἅλα θ' ἑδράσαντα, 'et qui mare fundavi [condidi].' Deducitur autem ab ἕδρα, ας, ἡ, unde ἑδράω, et inserto ζ, ἑδράζω.

ἑδριάω, ῶ, poet. verbum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, et idem valet ac τὸ ἑδριάομαι, ῶμαι, sedeo; quod in iis reperitur, pro com. καθέζομαι. Deducitur autem ab ἕδρα, ας, ἡ, sedes, sella. Theoc. Idyll. xvii. 19. ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας, 'sedet, Persis gravis deus, vario consilio præditus [id est, sapiens].'

ἑδροστρόβος, ου, ὁ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Est autem Luctatoris epithetum. ὁ τὴν τοῦ ἀντιπάλου ἕδραν στρέφων, καὶ ἀνατρέπων ἐν τῷ παλαίειν. Qui adversarii nates versat, ac evertit inter luctandum. Hoc autem facere consueverant periti luctatores. Quum enim vel aperta vi, vel dolo suos adversarios ter humi prostraverant victores censebantur, et victoriæ præmium asportabant. Quod disertissimis verbis testatur Græcus Æschyli Scholiastes, ἐν ταῖς Εὐμενίσιν, ubi poeta versum, qui legitur pag. 292. M. interpretatur, ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Schol. ἐκπέπτωκας. ἡ μεταφορὰ δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν. Vel ἑδροστρόφος vocatur is, qui inter luctandum, sedem, partesque, quibus sedemus, agitat, atque versat. Hoc autem luctantes comitatur, et sequitur. Theoc. Idyll. xxiv. 109. ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, 'quæcunque vero a cruribus clunes versantes Argivi viri sese mutuo supplantantes faciunt [in] lucta.' Vide nostros commentarios in hos Theocriti versus.

ἐδυνάθην, Dor. pro com. ἐδυνήθην, potui. Theoc. Idyll. xi. 59.

ἐδωδά, ᾶς, ἁ, Doric. pro com. sed poet. ἐδωδή, ῆς, ἡ, cibus, esca. Theoc. Idyll. xxi. 43. πλάνον κατέσειον ἐδωδὰν, 'fallacem quatiebam escam.'

ἔθακας, Dor. pro com. ἔθηκας, ἤγουν ἐποίησας, fecisti, reddidisti. Theoc. Idyll. xii. 25. ἢν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθακας, 'etenim si quando momorderis [aliquem,] hoc quidem statim innoxium fecisti' [i. nam si forte aliquem aliquo malo affeceris, id confestim sanas]. Hic autem hæc, ἢ γάρ καί τι, ponuntur pro, καὶ γὰρ ἤν τι, 'etenim si quid,' vel, 'si quando.'

ἐθειράζειν, poeticum, et Theocriteum verbum, comam comptam habere, comam gestare, comantem esse. Nam τὸ ἐθειράζειν (ut Græcus Theocriti interpres ait) idem est ac τὸ τὴν κόμην τρέφειν, καὶ κομᾶν, id est, comam alere, comam longiorem habere. Theoc. Idyll. i. 34. καλὸν ἐθειράζοντες, id est, 'pulcram comam gerentes;' vel, 'ornatam [longamque] comam habentes.'

ἐθέλησθα, poetice, Attice, quinetiam Dorice formatum verbum pro com. ἐθέλεις. Sic autem formatur, ἐθέλω βαρύτονον, hinc περισπώμενον ἐθελέω, ῶ, (ut a θέλω, τὸ θελέω, ῶ,) μ. ἐθελήσω, etc. Ab hoc ἐθελῶ, fit verbum in μι, ἐθέλημι, ἐθέλης, ἐθέλησι, ut a τιθέω, ῶ, τίθημι, ης, ησι. Secunda persona communis est ἐθέλῃς, et Attice, atque Dorice addita particula θα, fit ἐθέλησθα, vis, vel est 2. pers. singul. imperfecti, neglecto temporali augmento, sic: ἠθέλης, addita θα, et neg. aug. ἐθέλησθα, prima est ἠθέλην, ut ἐτίθην, 2. ἠθέλης, ut ἐτίθης, 3. ἠθέλη, ut ἐτίθη. In vulgatis Græcol. Lexicis extat, ἐθέλησθα, velis, Iliad. Δ. ὄψεαι ἢν ἐθέλησθα, pro ἐὰν βούλῃ. Sed nec tempus, nec modus, nec formationis ratio declaratur. Theoc. Idyll. xxix. 4. Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας, 'Non ex toto corde amare me vis.' Sic et Galli, 'Tu ne me veux point aimer de tout ton cœur.'

ἐθέλοντι, Dor. pro com. ἐθέλουσι, volunt. Theoc. Idyll. xii. 23. Idyll. xvi. 28. ἐπὰν ἐθέλοντι νέεσθαι, 'quum volunt abire.' Moschus Idyll. iii. 24. οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι, 'non volunt pasci.'

ἐθήκαο, secunda person. singular. aor. 1. med. Ionice formata, pro communi ἐθήκω. Quod a τίθημι, de quo Grammatici. Formatur autem a tertia pers. singul. ejusdem temporis, ἐθήκατο, sublato τ, et tertia in secundam migrante. Theoc. Idyll. xxix. 18. Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον

ἐθήκαο, 'Primum vero amantem, tertium [i. tertio loco] posuisti.'

ἐθρήνευν, Æol. et Dor. pro com. Attice contracto ἐθρήνουν, lugebant, a θρηνέω, ῶ. Theoc. Idyll. vii. 74. δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν, 'quercus ipsum lugebant.'

ει diphthongus interdum apud Dorienses in α vertitur. Ut apud Theoc. Idyll. vii. 84. κατεκλάσθης, pro com. κατεκλείσθης, a κατακλείω, includo, concludo. Idyll. xv. 33. κλὰξ, pro κλεὶς, κλειδὸς, ἡ, clavis. 43. ἀπόκλαξον, pro ἀπόκλεισον, claude. 77. ἀποκλάξας, pro ἀποκλείσας, claudens, qui clausit, cum clausisset.

ει diphthongus in monophthongum η Dorice sæpe mutatur, ut patet ex pronomine τῆνος, quod pro poetico κεῖνος Dor. dictum. Vide τῆνος. Sic etiam λῆς, pro λεῖς, quod κατ' ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς dictum. Vel ut a λέω, unde θελέω, ῶ, et ἐθελέω, ῶ, deductum. Lascaris lib. iii. 583. Theoc. Idyll. i. 12. Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αἰπόλε τῇδε καθίξας. Vide λῆς. Idem Theoc. Idyll. iii. 27. κῆ κα, pro καὶ εἴ κε, τουτέστιν, εἰ ἄν. Idyll. xi. 62. κατοικῆν, pro κατοικεῖν. Idyll. xxix. 15. ἕτερον ματῆς, pro ματεῖς, 'alium quæris,' 'alium requiris.'

ει diphthongus interdum a Bœotis ponitur pro com. η, ut τέθεικα, pro com. τέθηκα, quod legitur apud Theoc. Idyll. xv. 37. in προτέθηκα.

ει diphthongum in infinitivis modis Æolice, et Dor. in η diphthongum impropriam sæpe mutari. Ut, τύπτειν, τύπτην. λαβεῖν, λαβῆν. Theoc. Idyll. xi. 4. εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιόν ἐστιν, 'invenire tamen non facile est.' Idyll. xiv. 1. χαίρην, pro χαίρειν, salvere. Idyll. xv. 24. κοσμῆν, pro κοσμεῖν. 26. ἕρπην, pro ἕρπειν. 28. καθεύδην, pro καθεύδειν. Idyll. xxiv. 90. κανῆν, pro κανεῖν.

ει diphthongus non semper in η, vel η, a Doriensibus in activorum verborum infinitis mutatur. Theoc. Idyll. i. 11. τήναις ἄρνα λαβεῖν. Idyll. x. 48. φεύγειν. 51. λήγειν. 53. πιεῖν. 54. ἕψειν. Idyll. xxiv. 78. ἀμβαίνειν. Vide ι non semper ex infinitis Dorice tollitur.

εἰ, poet. adverbium optantis, pro quo et εἴθε. Theoc. Idyll. xii. 17. εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδα πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι, 'utinam enim hoc pater Saturnide fiat, utinam senio carentes [Dii] immortales.' Sic et Virgil. Æn. 6. pag. 249. 27. 'Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus ostendat.' Si, pro utinam.

εἶαρ, ρος, τὸ, poet. pro com. ἔαρ, unde κατὰ κρᾶσιν ἦρ, ver. Ab ἔαρ vero κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι, μέτρου χάριν, fit εἶαρ. Vide ἔαρ. Theoc. Idyll. xii. 30. εἴαρι πράτῳ, 'vere primo.' Idyll. xiii. 26. τετραμμένου εἴαρος ἤδη, '[ad finem] verso vere jam.'

εἴδεσθαι, poet. pro com. φαίνεσθαι, καὶ δοκεῖν, videri. Theoc. Idyll. xiii. 60. εἴδετο πόῤῥω, 'procul videbatur.'

εἴδομες, Dorice, pro communi εἴδομεν, vidimus. Theoc. Idyll. ii. 25. Κῆξαπίνης ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτῆς, 'Et subito conflagravit, et ne cinerem quidem ipsius vidimus.'

εἶθαρ, poet. adverbium, pro com. εὐθὺς, unde εὔθαρ, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, εἶθαρ. Eustath. et Magnum Etymologicum, 297. 3. Statim, confestim, celeriter. At ego (nisi fallor) crediderim potius formatum a verbo θέω, curro, et ῥέω, fluo, unde θέαρ, et inserto ι metri caussa, θεῖαρ, καὶ στοιχείων μεταθέσει εἶθαρ. Quare hoc proprie dicitur de aquarum cursu, fluxuque, sive de aquis cum impetu fluentibus, atque celeriter currentibus. γενικῶς accipitur pro ταχέως, ut supra declaratum. Theoc. Idyll. xxv. 213. περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα, 'et sagittam luctiferam [exitialem] statim imposui.' ἔβησα, ἀντὶ τοῦ ἐβίβασα· περιέβησα, περιεβίβασα, περιέθηκα.

εἴθε, adverbium poet. optantis: utinam. Theoc. Idyll. xii. 10. Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῶϊν, 'Utinam æquales aspirent ambobus Amores nobis.'

εἴκατι, Dor. pro com. εἴκοσι, verso ο in α, et σ in τ: viginti. Unde vero vocabulum εἴκοσι deductum sit vide apud Eustathium. Theoc. Idyll. iv. 10. εἴκατι μᾶλα, 'viginti oves.' Idyll. v. 86. ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ, 'calathos fere viginti implet.' Idyll. xiv. 44. Εἴκατι ταίδε, sub. ἡμέραι, 'Viginti [dies jam sunt isti,]' pro, hic est jam vigesimus dies. Idyll. xv. 139. εἴκατι παίδων, 'viginti filiorum.' Idyll. xvi. 51. εἴκατι μῆνας, 'viginti menses.'

εἴκε non solum Ionice et poetice, sed etiam Dorice dicitur, pro quo Δωρικώτερον est τὸ αἴκα. De quo suo loco. Sed communiter εἰ ἄν. Theoc. Idyll. ii. 126. Εὗδον δ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα, 'Dormivissem autem si solum pulcrum tui [i. tuum] os suaviatus fuissem.'

εἶλευ, 2. pers. aor. 2. medii Dorice formata, pro communi εἵλου, cepisti, abstulisti, eripuisti, ab ἕλω, unde aor. 2. act. εἷλον. Vide αἱρέω, ῶ, in tritis Grammaticis. Theoc. Idyll. ii. 131. τύ με δεύτερα ἐκ πυρὸς εἵλευ, 'tu me secundo loco, [vel, secunda] ex igne eripuisti.'

εἰλήλουθα, ας, ε, poet. pro com. præt. perf. med. ἤλευθα, quod a prisco ἐλεύθω deductum. Attice ἐλήλυθα, repetitis duabus primis literis ipsius thematis, et sublato ε, ut tertia syllaba corripiatur de more, post factam hujusmodi repetitionem. Hinc Bœotice κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο μικροῦ, ἐλήλουθα, et Ionice, ac poet. inserto ι, εἰλήλουθα, pluralis prima, εἰληλούθαμεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν εἰλήλουθμεν. Magnum

Etymologicum, pag. 298. 42. Consule et Eustathium. Theoc. Idyll. xxv. 35. Οὗτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας, 'Cujus [rei] indigens huc veneris.' 56. Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, 'Hesternus, [i. heri] venit ab urbe.'

εἰμὲς, Dorice, pro communi ἐσμὲν, sumus. Quod fit verso σ in ι, et finali ν in σ. Theoc. Idyll. ii. 5. Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς, 'Neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.' Idyll. xv. 73. ἐν καλῷ εἰμὲς, 'in tuto sumus;' vel, 'in bono [commodoque] loco sumus.' 89. κωτίλαι εἰμὲς, 'garrulæ sumus.' 91. Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν, 'Corinthiæ sumus antiquitus.'

εἰνόδιος, ου, ὁ, poet. ὁ ἐν τῇ ὁδῷ κείμενος, ἢ στρεφόμενος· qui positus est in via, vel qui versatur in via. Theoc. Idyll. xxv. 4. Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο, 'Mercurii veritus gravem iram in viis consecrati.' Hoc autem a poeta ideo dicitur, quia Mercurii statuæ in viis et compitis erectæ colebantur, per ὄπιν vero potest et ipsa vindicta sive ultio intelligi. Quid sit ὄπις, apud Eustathium vide.

εἰπὸν, Dor. pro com. εἶπον. Quod est imperat. aor. 1. act. εἶπα, et τὸ ι servatur præter morem in reliquis etiam modis. Vel (ut aliis placet) Syracusanorum est vocabulum, pro com. imperat. aor. 2. act. εἶπον, unde τὸ εἰπὲ, εἰπέτω, dic. Consule Eustathium, qui sic scribit, εἰπὲ, καὶ εἰπὸν, προστακτικὰ, τὸ μὲν τοῦ εἶπον δευτέρου ἀορίστου, τὸ δὲ τοῦ εἶπα πρώτου, ὅτι ἄμφω ὀξύνονται. Idem, εἶπον, καὶ εἶπα, ἀμφότερα χρήσιμα παρ' Ἀττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον, καὶ τὰ προστακτικὰ ὁμοίως εἰπὲ, καὶ εἰπὸν ὀξυτόνως. Theoc. Idyll. xiv. 11. εἰπὸν τί τὸ καινὸν, 'dic quid novi [sit].'

εἰροπόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, epithetum, quod ovibus aliisque lanigeris animantibus tribuitur. Eustath. εἰροπόκοι ὄϊες, αἱ εἰς εἶρος, ὅ ἐστιν ἔριον, πεκόμεναι, 'oves, quæ ad lanam pectuntur,' vel, 'quæ tondentur, ut ex ipsis lana percipiatur.' Theoc. Idyll. viii. 9. Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων, 'Pastor lanigerarum ovium.'

εἵρπομες, Doric. pro com. εἵρπομεν. τουτέστιν ἴμεν, ἤγουν ἐπορευόμεθα, ibamus. Theoc. Idyll. vii. 2.

εἰς ἄκρον. Vide ἄκρον.

εἰσένθωμες, Dor. pro com. εἰσέλθωμεν, ingrediamur. Theoc. Idyll. xv. 68. Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ, 'Omnes simul ingrediamur confertim.'

εἰσόκα, Dor. pro com. εἰσότε, ἕως οὗ, donec. Bion Idyll. ii. 14. εἰσόκε μή μιν ἕλῃς, 'donec non ceperis ipsam.'

εἴσπνιλος, ου, ὁ, lingua Laconica significat amatorem. Eustath. εἰσπνῆλαι, ἢ διὰ τοῦ η εἰσπνῆλαι, οἱ ἐρασταὶ παρὰ Λάκωσι. Ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἴσπνιλος ὁ ἐρώμενος, διὰ τὸ εἰσπνεῖσθαι τὶ τῆς ὥρας καὶ τῆς μορφῆς τῶν ἐρωμένων τοῖς ἐρασταῖς. Ergo tam eum, qui amat, quam eum, qui amatur, hoc indicat. Theoc. Idyll. xii. 13. ὁ μὲν ἦς εἴσπνιλος, φαίη χ' ὡ 'μυκλαΐσδων, alter quidem erat εἴσπνιλος, [id est, amator, ut] diceret ille, qui Amyclaice, [id est, Laconice,] loquitur.

εἴχεο, Ion. et Dor. pro communi εἴχου, ab ἔχομαι, quod cum genitivo junctum significat rei alicui hærere, vel eam firmiter tenere. Theoc. Idyll. v. 117. τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας, 'quercui hærebas illi,' id est, quercum illam firmiter tenebas.

ἐκ redundans, quum jungitur cum adverbiis motum e loco significantibus. Ut ἐξ οὐρανόθεν, pro solo οὐρανόθεν, id est, ἐξ οὐρανοῦ, 'ex cœlo.' Sic apud Theoc. Idyll. xxii. 91. ἐκ δ' ἑτέρωθεν, pro ἑτέρωθεν δέ. τουτέστιν ἐξ ἑτέρου μέρους, ex altera parte.

ἑκαστοτέρω, poet. adverbium, pro com. ποῤῥωτέρω, longius. Theoc. Idyll. xv. 7. ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς, pro ποῤῥωτέρω ἀπ' ἐμοῦ οἰκεῖς, 'longius a me habitas.'

ἐκδινεῦντι, Dor. et Æol. pro quo diceretur alias Dor. ἐκδινοῦντι, com. vero ἐκδινοῦσι. Quod Attice nunc dictum videtur. Nam vel accusativus αὑτὰ, i. se, subauditur, vel est activum pro passivo ἐκδινοῦνται, se movent, moventur. Theoc. Idyll. xv. 82. ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐκδινεῦντι, 'quam vere stant, et quam vere moventur.'

ἐκείνα, ας, Dor. pro com. ἐκείνη, ης, pronomen demonstrativum f. g. pro quo συνωνύμως, καὶ Δωρικώτερον alias dicitur τήνα, ας. Utrumque autem παροξυτονεῖται, quia τὸ α finale longum est, utpote ex η communi Dorice factum: illa, illius. Theoc. in Epigr. pag., ex Henr. Steph. typis, 250. ἡ κατάπυκνος ἐκείνα Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι, 'densum illud Serpillum dicatum est [Musis] Heliconiadibus [i. montem Heliconem incolentibus].'

ἐκέλευ, 2. persona imperfecti Dorice formata, pro communi poetica ἐκέλου, versa ου in ευ: jubebas, jussisti. Quod a poetico κέλομαι deductum, pro communi κελεύω, jubeo, impero, suadeo, hortor. Theoc. Idyll. iii. 11. ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ, 'unde me jussisti decerpere tu.'

ἐκ θυμῶ, Dorice, pro communi ἐκ θυμοῦ, ἐκ ψυχῆς, ex animo. Theoc. Idyll. ii. 61. ἇς ἔτι καὶ νῦν ἐκ θυμῶ δέδεμαι, '[ex] quo [januæ limine] nunc etiam ex animo ligata pendeo.' Hæc autem ita nobis accipienda, ἐξ ἇς φλιᾶς ἔτι καὶ νῦν ἐκ θυμῶ δέδεμαι, τουτέστι δεδεμένη κρέμαμαι τῷ θυμῷ, τῇ ψυχῇ. Interpretes Latini videntur illud θυμῶ pro dativo θυμῷ, non pro geni-

tivo Dorico sumsisse. Quod si verum, hic τμῆσιν esse dicemus, ἀντὶ τοῦ ἐκδέδεμαι θυμῷ, atque ex præpos. ἐκ, quæ cum verbo δέδεμαι est juncta, genitivus ille præcedens, ἇς, pendebit, nec erit ἔλλειψις τῆς ἐξ præpos. Alioqui res, ut initio dictum, est accipienda. Sed si dativum esse dicas, τὸ ι sub ω subscribendum erit, vel καθ' ὑπεξαίρεσιν Ἰωνικὴν, καὶ Δωρικὴν, θυμῶ scriptum, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ θυμῷ, quod jam parum probabile, præsertim cum nulla sit necessitas, quæ nos hanc lectionis scripturam, et sensum sequi cogat.

ἐκκενοῦν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος. Poetica loquutio, pro qua communiter ψυχὴν ἐκπνεῖν, καὶ εἰς ᾅδου καταβαίνειν, vel unico verbo, θνήσκειν dicitur, evacuare animam in latam ratem tristis Acherontis, animam efflare, et in Plutonis ædes descendere, mori. Sed ἐκκενοῦν θυμὸν ideo dicitur, quia quum quis moritur, et animam efflat, is corpus vacuat, animoque vacuum reddit. Theoc. Idyll. xvi. 40. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος, 'postquam dulcem evacuarunt [efflarunt] animam in latam ratem tristis Acherontis.'

ἐκκναισεῦντι, Dor. pro quo alias Dor. quoque diceretur ἐκκναισοῦντι, communiter vero ἐκκναισοῦσι. Quod ab ἐκκναισέω, ῶ, formatur, hoc ab ἐκκναίσω gravitono. Formationis hæc est series, κνάω, κνῶ, κναίω, futurum κναίσω, hinc poetice præsens deducitur κναίσω, εις, ει, gravitonum, unde Attice circumflexum κναισέω, ῶ, idem ac ipsum κνῶ, unde deductum tertia pluralis κναισέουσι com. et facta contractione, κναισοῦσι, Dor. κναισοῦντι, et κναισεῦντι, quod et Æolice dictum, unde compositum ἐκκναισεῦντι, pro ἐκκναισοῦσι, odiose stridunt: κνᾷν, κναίειν, ἐκκναίειν, præter vulgatas significationes, quæ in Græcis Lexicis reperiuntur, peculiariter apud Theoc. Idyll. xv. 88. sumuntur pro odiose stridere, et de turturibus dicuntur, quæ ita stridunt, ut voces radula quadam radere videantur, quod auribus ingratum ac odiosum accidit. τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, pro ὡς τρυγόνες ἐκκναισοῦσι, '[ut] turtures odiose stridunt.'

ἔκλαγε, 3. pers. sing. aor. 2. act. a poetico κλάζω, μ. κλάξω, aor. 2. act. ἔκλαγον, ες, ε, resono, vociferor, clamo. Theoc. Idyll. xvii. 71. ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ, 'illa vero [aquila] ex alto resonuit voce.'

ἐκλελάθων, ἐκλελάθοντος, ὁ, Dorice et poetice de eo dicitur, qui rerum aliquarum oblivionem inducit. Est autem partic. præsentis, quod ita formatur, λήθω, Dor. λάθω, verso η in α, ἀόρ. β. ἔλαθον, correpta secunda syllaba, unde περισπώμενον inusitatum, λαθέω, ῶ, a quo Latinum, lateo, es, latere: versa aspirata in tenuem. Ab eodem etiam deducitur τὸ λανθάνω, κατὰ παραγωγὴν, καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ν, ὁ μέσος παρακείμενος λέληθα, καὶ κατὰ συστολὴν λέλαθα, ὡς τὸ μέμηκα, μέμακα ἀφ' οὗ μεμακὼς, καὶ μεμακυῖα. Siculorum vero lingua, quam et poetæ passim usurpant, a præt. medio λέλαθα, præsens λελάθω, εις, ει, formatur, ut a πέφυκα, πεφύκω, εις, ει, a κέκληγα, κεκλήγω, a πέπληγα, πεπλήγω, a πέφρικα, πεφρίκω, &c. De quibus Eustathius, et Adonidis Horti fuse. Vide ἐκλέλαθον. Theoc. Idyll. i. 63. Ἀΐδαν τὸν ἐκλελάθοντα vocat Plutonem oblivionis auctorem, i. e. mortem, quæ rerum omnium oblivionem affert. Recte enim hoc loco transitive ἐκλελάθειν sumitur, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν λαθεῖν, τουτέστι τὴν λήθην τῶν πραγμάτων εἰσάγειν. Si τὸ ἐκλελάθοντα accipias pro oblivioso, ut Interpretes Latini verterunt, μετωνυμικῶς Plutoni, sive morti hoc tribuetur, eodem modo, quo et a Latinis pallida vocatur, quia mortuos pallidos reddit. Eodem tamen res recidit, si sensum spectes. Ἐκ autem præpos. nunc ad simplex λελάθω addita, vim intendentis habet, quasi dicas, valde oblivisci facio, magnam oblivionem induco. Quum autem transitive sumitur, subauditur accus. personæ, quæ talem oblivionem patitur. Ut, Ἀΐδης, τουτέστιν ὁ θάνατος, τοὺς θανόντας τῶν ἀνθρώπων ἐκλελάθειν λέγεται, ἀντὶ τοῦ, ποιεῖν λαθεῖν, καὶ ἀμνημονεῖν τῶν πραγμάτων. Varias τοῦ λανθάνειν significationes et constructiones in vulgatis Græcolatinis Lexicis, ὁ φιλομαθὴς lector inveniet.

ἐκλίνθημες, Dor. pro communi ἐκλίνθημεν, pro quo alias ἐκλίθημεν. Sed Eustath. docet τὸ κλινθῆναι ἀναλογώτερον τοῦ κλιθῆναι. Theoc. Idyll. vii. 133. ἔν τε βαθείαις ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες, 'inque profundis suavis junci toris recubuimus.'

ἔκλυσις, ιος, ἡ, com. pro simplici λύσις, ἡ, solutio, liberatio. Theoc. Idyll. xxiv. 33. δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν, 'vinculi violenti conantes solutionem invenire' [i. conantes invenire rationem, qua violento vinculo solverentur].

ἐκμαίνειν, com. insanire facere, ad insaniam adigere, insanum reddere. Theoc. Idyll. v. 91. κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν ἐκμαίνει, 'et me Cratidas pastorem imberbis occurrens insanire facit.'

ἐκνίσθη. Vide κνίζω. Theoc. Idyll. iv. 59.

ἔκπαγλον, poet. adverbium, pro quo et ἔκπαγλα et ἐκπάγλως, pro ἔκπλαγα, ἔκπλαγον, ἐκπλάγως. Formatur enim ab aor. 2. act. verbi ἐκπλήττω, i. perterrefa-

cio, metu consterno, obstupefacio, ad stuporem adigo, μ. ἐκπλήξω, ἀόρ. β. ἐξέπλαγον, et neglecto augmento ἔκπλαγον. Hinc ista adverbia poetica formantur: vehementer, mirifice, mirum in modum. Theoc. Idyll. xxv. 133. ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες, 'vehementer inter se exultantes;' vel, 'mirifice propter se, [i. propter suam egregiam formam, et excellentiam exultantes, atque] superbientes.' Nam et ipsi boves, ut et mulieres, hoc nomine non mediocriter gloriantur, ferociunt, atque superbiunt. Quamobrem idem ipsis merito tribui potest, quod Ovid. de Arte Am. lib. iii. 250. 6. de mulieribus earumque forma dicit, 'Forma Dei munus, forma quota quæque superbit?' Idem Fast. lib. ii. 35. 22. 'Fastus inest pulcris, sequiturque superbia formam.' Hæc igitur ἐπὶ σφίσι, μετωνυμικῶς, καὶ ποιητικῶς idem valent, ac διὰ σφᾶς, δι' ἑαυτοὺς, τουτέστι διὰ τὴν ἐξαίρετον ἑαυτῶν μορφὴν, καὶ κάλλος. Versio, quam H. Steph. est sequutus, habet, mirifice sibi placentes. Sed, quamvis ipse sensus non sit damnandus, vis tamen Græcorum verborum non satis commode videtur expressa. Quare priores interpretationes, præcipue vero secundam sequi præstat, ubi de taurorum forma agitur, quam poeta versibus his supra describit, χροίῃ δ' ἔσαο ἠΰτε κύκνοι, ἀργησταί. πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν, &c. Quid igitur mirum si suam formam spectantes, elatis cervicibus incedebant, et tantopere superbiebant? Quam autem ambitiosum, quam ferox, quam superbum sit animal, taurus, ex pulcerrimis Virgilii carminibus patet, quæ τῶν Γεωργικῶν, lib. iii. 218. describuntur, ubi de vi amoris verba fiunt, qua docet poetas tauros ad prælia non raro subigi. Sic autem ille, 'Carpit enim vires paulatim, uritque videndo fœmina, nec nemorum patitur meminisse, nec herbæ. Dulcibus illa quidem illecebris, et sæpe superbos cornibus inter se subigit decernere amantes, &c.'

ἐκπεπότασαι, Dorice, pro com. ἐκπεπότησαι, avolasti. Est autem 2. pers. sing. perf. pass. ab ἐκποτάομαι, ῶμαι, evolo, avolo, μ. ἐκποτήσομαι, &c. Theoc. Idyll. ii. 19. Θέστυλι δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; 'Thestyli misera, qua mente avolasti?' vel, 'quo tibi mens avolavit?' Idyll. xi. 72. ὦ κύκλωψ, κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

ἐκ πίθω ἀντλεῖς, ex dolio hauris. Theoc. Idyll. x. 13. Proverbium, de quo Erasmus Chil. 2. cent. 1. Adag. 87. 'e dolio hauris,' pag. 381. et 382.

ἐκράανθεν, Bœot. pro com. sed poet. ἐκραάνθησαν. Quod ita formatur, κάρα, ας, ἡ, caput; καραίνω, καὶ κατὰ συγκοπὴν κραίνω, caput impono, perficio. ὁ μέλλων, κρανῶ. ὁ π. κέκραγκα. ὁ π. π. κέκραμμαι, νσαι, νται. ὁ α. ἀόρ. π. ἐκράνθην, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ἑτέρου α ποιητικῶς, ἐκραάνθην, ης, η, 3. plur. com. ἐκραάνθησαν, καὶ Βοιωτικῶς ἐκράανθεν. Vel a κραίνω, πλεονασμῷ τῆς αι συλλαβῆς γίνεται κραιαίνω, ὁ μ. κραιανῶ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι τοῦ προτέρου κραανῶ, &c. Res eodem revolvitur. Theoc. Idyll. xxv. 196. ὅππως ἐκράανθεν, 'quomodo [singula] peracta sint.'

ἐκρᾴηνα, Dor. pro com. poet. ἐκρήηνα. Est autem prima persona singul. aor. 1. act. quæ sic formata, κραίνω (hinc alterum verbum poetice deductum inserta diphthongo αι) κραιαίνω, μ. κραιανῶ, ἀόρ. α. ἐκραίανα, κοινῶς, Ἀττικῶς δὲ ἐκρήηνα, et Dor. ἐκρᾴηνα. Reperitur et ἐκρήηνα, sublato ι Ion. Dor. et Æol. Eustathius, κρηῆναι, τελέσαι. τὸ θέμα κραιαίνω. ὅθεν καὶ κρήηνον τὸ προστακτικὸν, ἀντὶ τοῦ τελείωσον. Simmias Rhodius in Alis, ἐκρᾴηνά σφιν θέμιστας, 'ipsis jura constitui, legesque dedi.'

ἐκρίθην ἄπο, poetice dictum κατὰ μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ, ἀπεκρίθην, respondi. Theoc. Idyll. viii. 74. οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ, 'ego vero ne verbum quidem amarum respondi ipsi.'

ἔκτασις τῶν φωνηέντων Doriensibus etiam, idque potissimum metri caussa, familiaris. Theoc. Idyll. ii. 120. Διωνύσοιο, pro Διονύσοιο, τὸ ο εἰς ω ἐτράπη. Vide ὤλαφος: item ὤρατος: item ὤριφος: item ὤρνες. Quanquam ad κρᾶσιν hæc ipsa satis probabiliter possunt referri, si dicas ex ο, et α factum κρᾶσιν. Ex ο, et ε primum in ου fit contractio, ut in χρύσοε, ου, deinde diphthongus ου in ω Dorice mutatur, quod frequens. Ex ο vero, et α, fit contractio in ω, ut in accusat. 4. declinat. contract. Λητόα, Λητῶ, sic Αἰδόα, ῶ.

ἐκτάσω, 2. pers. aor. 1. med. indicativi, pro communi ἐκτήσω, possedisti. Cujus prima est ἐκτησάμην communiter, at ἐκτασάμαν Dorice. Theoc. Idyll. v. 6. ἐκτάσω σύριγγα, 'possedisti fistulam?'

ἐκ τήνω, sub. χρόνω, Dor. pro com. ἐξ ἐκείνου χρόνου, Theoc. Idyll. xi. 29. Ex illo tempore, ab eo tempore.

ἔκτοθεν, adverbium poetice metri caussa sublato σ formatum, ἐκ τοῦ ἔκτοσθεν, extrinsecus, extra. Theoc. Idyll. x. 9. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί; Vide ποθέσαι.

ἐκφυσᾶν, com. efflare. Theoc. Idyll. xxiv. 47. δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας, 'famulos tunc vocavit somnum gravem efflantes.' Sic et Virg. Æn. lib. ix. 338. 19. 'toto proflabat pectore somnum.'

ἔλαιον, ου, τὸ, commune, oleum. Inter-

dum vero figurate sumitur pro ludis, et certaminibus, in quibus ipsi luctatores oleo corpus ungere solebant, ne manibus adversariorum facile prehenderentur ob lubricam olei naturam, quo res aspersæ perfusæque lubricantur, ita ut ex manibus elabantur. Theoc. Idyll. iv. 7. *καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;* 'et quando ille oleum oculis vidit?'

ἐλαίω, Dor. pro com. *ἐλαίου*, ab *ἔλαιον*, *τὸ*, oleum, olei. Theoc. Idyll. v. 54. *ἄλλον ἐλαίω*, 'alterum olei [craterem statuam Nymphis].'

ἐλελόγχει, 3. pers. sing. plusquamperfecti medii ab inusitato *λέγχω*, *μ. λέγξω*, med. perf. *λέλογχα*. Vide *λαγχάνω* in vulg. Grammaticis. Theoc. Idyll. iv. 40. *αἶ αἶ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει*, 'heu, heu [propter] valde duram sortem, quæ me sortita est [i. quæ mihi sortito obvenit].'

Ἑλένα, ας, ἁ, Dor. pro com. *Ἑλένη, ης, ἡ*, proprium mulieris nomen, Helena. Theoc. Idyll. xxvii. 1. et 2. *Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος. Μᾶλλον ἔμ' ἥδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα*, 'Illam prudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alter. Magis [vero prudens] est hæc Helena, quæ me osculatur.'

ἑλικτὸς, ὴ, ὸν, com. involutus, intortus, inflexus, incurvus, curvus. Theoc. Idyll. i. 129. *ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτὰν*, 'ex cera fistulam pulcram, circa labrum inflexam [vel incurvam].'

ἕλιξ, κος, ἡ, com. capreolus, sive clavicula, qualem in vitibus videmus, quæ capreolis, atque claviculis propinquas plantas, vel aliam materiam implicant, circaque volvuntur; *παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι*, id est, circumvolvi. Ad quod *ἔτυμον* alludit. Theoc. Idyll. i. 31. *καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι*, 'fructu capreolus volvitur exultans croceo.'

ἕλκειν, com. *μεταφορικῶς* accipitur pro vivere cum aliquo. Videtur translatio sumta a bobus, qui simul idem jugum trahunt, et subauditur *τὸ ζυγόν*. Theoc. Idyll. xiii. 15. *αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη*, pro *σὺν αὐτῷ δὲ εὖ καὶ καλῶς ἕλκων τὸ ζυγὸν*, etc. 'secumque recte [jugum] trahens, [et vivens,] in verum virum evaderet.' Apud Latinos, Trahere se cum aliquo accipitur pro cum aliquo morari, ut Plautus in Trinum. 'Atque egomet me adeo cum illis una ibidem traho.' Sed vitam trahere significat laboriosum et molestum vitæ genus tolerare.

ἕλκος, εος, ους, τὸ, com. vocabulum. Hinc Latinum hulcus, hulceris. Quid autem hoc sit, ex vulgatis Lexicis apparet. Sed in Syringe Theocritea *κατὰ μετάληψιν*, et per similitudinem quandam *ἕλκος* appellatur vs. 9. Syrinx, id est, fistula, quod quædam sint hulcera cavernosa, quæ fistulis sunt similia. Quamobrem etiam a Medicis Græcis hujusmodi maligna hulcera vocantur *σύριγγες*, a Latinis, fistulæ. Consule Hippocratis Œconomiam pag. 600. ubi pluribus docetur quid sit *σύριγξ*, et quid *συριγγοῦσθαι*.

Ἑλλάσποντος, ω, ὁ, Dor. pro com. *Ἑλλήσποντος, ου, ὁ*. Theoc. Idyll. xiii. 29. *Ἑλλάσποντον ἵκοντο*, '[In] Hellespontum venerunt.'

ἔλλειψις Doriensibus familiaris, ut, *ἐν τῷδε*, sub. *χρόνῳ*, in hoc, sub. tempore, interea. Theoc. Idyll. i. 14. *Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ*, 'Fistula canere? Capras vero ego interea pascam.' Idem eodem Idyll. 15. *τὸ μεσαμβρινὸν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν, ἤγουν κατὰ τὴν μεσημβρίαν*, meridiano, sub. tempore, meridie. Et 42. *ὅσον σθένος*, sub. *ἔχει*, hocque *ἀντὶ τοῦ, κατὰ πᾶν σθένος, πάσῃ τῇ δυνάμει*. 49. *τὰν τρώξιμον*, sub. *σταφυλήν*. Vide *τρώξιμος*. 51. *ἐπὶ ξηροῖσι*, subauditur vel generale nomen, *πράγμασι*, vel *πέδοις*, vel *πόροις*, i. in siccis rebus, vel in sicco solo, vel in siccis vadis. 56. *θυμὸν*, sub. *κατά*. 62. *ὦ 'γαθὲ*, sub. *ἄνερ*, integrum vocabulum est, *ἀγαθέ*. 88. *ὀφθαλμὼς*, sub. *κατά*. 105. *οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος*, sub. *ὀχεῦσαι*, i. ubi dicitur bubulcus [Anchises] Venerem inisse, vel compressisse. Quod ab Homero declaratur Iliad. ε. 312. *Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι*· illic de Æneа Veneris, et Anchisæ bubulci filio verba fiunt. 112. *αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα*, sub. *ὅρα. τοῦτο γὰρ τὸ ἑξῆς, ὅρα ὅπως αὖτις ἰοῖσα στάσῃ ἆσσον Διομήδεος*. Idyll. ii. 4. *ἀφ' ὧ*, pro *ἀφ' οὗ*, sub. *χρόνου*. Idyll. ii. 36. *ὡς τάχος*, sub. *ἔχεις*, q. d. ut celeritatem habes, i. quanta maxima celeritate potes, quam celerrime, quamprimum. 55. *τί;* pro *διὰ τί;* ob quid? cur? 68. *ἐν δὲ λέαινα*, pro *ἐν δὲ τούτοις τοῖς θηρίοις ἦν λέαινα*, 'in his vero feris, inter has feras erat leæna.' 76. *οὗ τὰ Λύκωνος*, sub. *εἰσὶ δώματα*, ubi Lyconis, sub. ædes sunt. 157. *ἀφ' ὧτινος*, pro *ἀφ' οὗ τινος χρόνου*. Idyll. iv. 17. *οὐ δᾶν*, pro *οὐ μὰ τὴν γῆν*. 23. *ἐς τὰ Φύσκω*, sub. *χωρία*, in Physci, sub. loca, pro, in Physcum, vel ad Physcum. 29 *οὐ Νύμφας*, pro *οὐ μὰ τὰς Νύμφας*. 31. *τὰ Γλαύκας*, et *τὰ Πύῤῥω*, sub. *ἔπη*, vel *μέλη*, vel *ἐγκώμια*. 39. *ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας*, pro *ὅσον αἶγες ἐμοί εἰσι φίλαι, τόσον ἐμοὶ σὺ φίλη ἀπέσβης, ἤγουν ἀπέθανες*. 40. *αἶ αἶ τῶ σκληρῶ δαίμονος*, sub. *χάριν*, vel *ἕνεκα*, 'heu, heu duræ sortis caussa,' vel, 'heu propter duram sortem.' Idyll. v. 49. *τᾷ παρὰ τὶν*, sub. *οὖσα σκιᾷ*. 52. *ταὶ παρὰ τὶν*,

sub. οὖσαν [τραγεῖαι]. 57. τῶν παρὰ τὶν, sub. ὄντων. 65. τήνας τὰς παρὰ τὶν, sub. οὖσας. 61. τὰν σαυτοῦ πατέων, sub. γῆν. 126. ἁ Συβαρῖτις, sub. κράνα, quod 146. aperte dicitur, Συβαρίτιδος ἔνδοθε κράνας. 149. ὁ δ' αὖ πάλιν, sub. ὀχεύει. Idyll. vi. 22. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι, sub. post οὐ, μὰ, et post γλυκὺν, sub. ὀφθαλμὸν, 'non [per] meum unicum dulcem [oculum], quo video.' 29. σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνὶ, 'placide etiam ipsi canem allatrare' [jussi; hic enim ἐκέλευσα sub.]. Idyll. vii. 21. τὸ μεσαμέριον, sub. κατά. τουτέστι κατὰ τὴν μεσημβρίαν, meridie, meridiano tempore. 31. καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα, sub. εἰμὶ, 'etenim ego [sum] musarum facundum os.' 38. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς, sub. εἰμὶ ἄνθρωπος. Vide ταχυπειθής. 62. ὅρμον ἵκοιτο, sub. εἰς, '[in] portum perveniat.' ult. ἐν ἀμφοτέρῃσιν, sub. χερσίν. Idyll. x. 5. δείλαν, pro κατὰ δείλαν, 'circa vesperam.' 35. σχῆμα δ' ἐγὼ, καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας, pro ἐγὼ δ' ἔχων σχῆμα ὀρχουμένου, καὶ ἀμύκλας ὑποδήματα ἐπ' ἀμφοτέροισι ποσὶ, 'habitum vero [saltantis habens] ego, et calceos amyclas [vel amyclaicos] in utroque pede.' Vide ἀμύκλαι. 51. τὸ καῦμα, pro κατὰ τὸ καῦμα, 'in æstu.' Idyll. xi. 7. διᾶγε, sub. τὸν βίον, transigebat vitam, vivebat. 29. ἐκ τήνω, sub. χρόνω, pro ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ex illo tempore, ab eo tempore. Idyll. xiii. 11. ἐς Διὸς, sub. δῶμα, in Jovis, sub. domum, etc.

ἐλλοπιεύειν, poeticum et Theocriteum verbum, pro quo συνωνύμως ab Homero dicitur ἰχθυᾶν, et ἰχθυάαν, et ἰχθυάασκειν. Ὀδυσσ. δ. 106. αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάασκον, 'semper enim circum insulam vagantes piscabantur.' Et Hesiodus in Herculis Scuto, 61. Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, 'Delphines huc et illuc impetuose ferebantur piscibus inhiantes [pisces venantes, vel capientes].' Communiter vero dicitur ἁλιεύειν, piscari, pisces venari, pisces capere. Formatur autem hoc verbum a dativo singulari ἔλλοπι, cujus nominativus est ἔλλοψ. Quamvis autem ἔλλοψ proprie sit piscis epithetum, quod voce privatum, mutumque significat, παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι τῆς ὀπὸς, τουτέστι στερεῖσθαι τῆς φωνῆς, ut patet ex Hesiodi carmine, quod in Herculis Scuto legitur, pag. 61. Ἀργύρεοι Δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθὺς, 'Argentei Delphines epulabantur [vorabant] mutos pisces:' tamen apud Poetas passim hoc epithetum pro nomine substantivo, vel κατ' ἔλλειψιν eo subaudito, sumitur. Hinc verbum ipsum ἐλλοπιεύειν. Theoc. Idyll. i. 42. φαίης κεν γυίων νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν, 'diceres ipsum artuum toto robore piscari.'

ἔλλοψ κούρα, cur Echo in Syringe sic vocetur, vide Latin. notas, pag. 436. et Græcas, pag. 442.

ἑλοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro com. ἑλοῦσα, ης, ἡ, participium f. g. aor. 2. act. ab ἕλω prisco, pro quo αἱρέω, ῶ, de quo Grammatici. Theoc. Idyll. xxvi. 7. χερσὶν ἑλοῖσαι, 'manibus capientes.' 20. παιδὸς ἑλοῖσα.

ἕλοιτο, com. sed poetice pro composito προέλοιτο interdum reperitur: malit, anteponat. cum accusat. et genitivo, sic, αἱρεῖσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου, pro προαιρεῖσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου, πρὸ τοῦ πλούτου αἱρεῖσθαι τὴν ἀρετὴν, 'eligere virtutem ante divitias, virtutem divitiis anteponere, malle virtutem præ divitiis.' Theoc. Idyll. xi. 49. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν, ἢ κύμαθ' ἕλοιτο; ἀντὶ τοῦ, προέλοιτο ἔχειν θάλασσαν, καὶ κύματα, τῶνδε; vel subaudiendum adverbium μᾶλλον, a quo genitivus τῶνδε regatur; 'quis [præ] his mare incolere, aut fluctus malit?' vel, 'quis [potius quam] hæc, mare incolere, aut fluctus vellet?' Quisnam his anteponeret vitam in mari, fluctibusque transigendam? Est autem hic ἓν διὰ δυοῖν expressum, ἀντὶ τοῦ, θάλασσαν κυματώδη, mare fluctuosum, undosum, procellosum, mare fluctibus, et procellis agitari solitum, ac inquietum, ac proinde sedibus in eo figendis injucundum.

ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Theoc. Idyll. iv. 42. 'Spes [sunt] in vivis; expertes vero spei [sunt] mortui,' vel, desperati sunt mortui. De mortuis nulla spes amplius superest.

ἐμαλοφόρει, 3. pers. singul. imperf. Dor. pro com. ἐμηλοφόρει, a themate μαλοφορέω, ῶ, Dor. pro com. μηλοφορέω, ῶ, poma fero. Vide μαλοφορέω, ῶ. Theoc. in Epigr. 250. M. τὴν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει, 'peram, qua olim poma ferebat.'

ἔμ' ἀποικεῖς, metri caussa dipthongus ου rejecta ex pronomine ἐμοῦ, et accentus in præcedentem syllabam est retractus. Theoc. Idyll. xv. 7. ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς, pro πoῤῥωτέρω ἀπ' ἐμοῦ οἰκεῖς, 'longius a me habitas.'

ἐμβασιλεύειν, poet. ἔν τινι τόπῳ βασιλεύειν, in aliquo loco regnare. Vel, ἔν τισιν ἀνθρώποις βασιλεύειν, 'inter aliquos homines regnare.' Theoc. Idyll. xvi. 100. ὅπῃ πλατὺ τεῖχος ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν; 'ubi latum murum bitumine cum ligasset, Semiramis regnabat.' Hic τὸ ὅπῃ, ἰσοδυναμεῖ τοῖς, ἐν ᾧ τόπῳ, ἐν ᾗ χώρᾳ. deinde τὸ ἐμβασίλευεν huc referendum. Idyll. xvii. 85. τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει, 'his omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.' Hic observandum τὸ ἐμβασιλεύειν cum genitivo positum, ut et ipsum simplex βασιλεύειν. Alioqui cum dativo jungendum

videretur ob præpositionem ἐν, quæ solo dativo gaudet.

ἔμεν, Ion. et poet. pro com. εἶναι, esse. Quod ita formatur. εἶναι com. Ion. vero et Dor. sublato ι, ἔναι, inserta syllaba με, fit ἔμεναι, et Poet. metri caussa, quin etiam Dor. et Æol. ἔμμεναι. Ab illo vero ἔμεναι, κατ' Ἰωνικὴν, Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, ἔμεν, Dor. ἦμεν, κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, καὶ ἦμες, κατὰ τροπὴν τοῦ ν εἰς σ. De quibus suo loco. Theoc. Idyll. xxv. 116. οὐδὲ ἐώλπει ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, 'nec putasset unius viri tantas opes esse.'

ἔμεν, Attica, Ionica, et Dorica terminatio verborum in μι, quæ communiter infinitum præsentis in έναι, infinitum aor. 2. in ειναι desinentem habent. Ut communiter τιθέναι, Att. Ion. Dor. inserta syllaba με ante ναι, τιθήμεναι. Rursus Iones, Dores, et Æoles rejiciunt syllabam ναι, et per apocopen dicunt τιθέμεν. Quod si ante ναι sit ι, hoc tollunt, et sic formant infinitivum, θεῖναι in aorist. 2. act. θέναι, θέμεναι, θέμεν. Interdum apud Poetas metri caussa τὸ μμ geminatur. Consule Grammaticos de hac infinitivorum formatione. Nam variæ sunt eorum sententiæ. Consule et Eustathium in εμέν λήγοντα ἀπαρέμφατα. Theoc. Idyll. v. 21. αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, 'si vis hœdum deponere.' Theoc. Idyll. vii. 28. ἔμμεν, pro communi εἶναι, esse.

ἐμὶν, Dorice, pro communi ἐμοὶ, mihi. Theoc. Idyll. ii. 144. κ' οὔτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς, 'et neque quicquam ille mihi per querimonium objecit usque ad heri' [vel, nec ille ullo modo conquestus est de me nisi heri, i. nisi superioribus proximis diebus]; vel, 'nec ille quidquam mihi conquerendo objecit usque ad diem hesternum;' vel, 'nec ille quidquam in me culpavit usque ad hesternum diem.' 156. καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν, 'et apud me deposuit sæpe Doricam pyxidem.' Idyll. iii. 3. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, 'Tityre mihi pulcre [i. valde] dilecte.' 49. ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων, 'beatus quidem [est] mihi, [i. e. meo judicio,] ille, qui æternum somnum dormit;' vel, qui æterno somno sopitus jacet. Idyll. iv. 30. δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν, 'dono mihi ipsam [fistulam] reliquit.' 39. ἐμὶν φίλαι, 'mihi caræ.' Idyll. v. 126. ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι, 'fluat et Sybaritis [fons] mihi mel.' Idyll. vi. 36. ἐμὶν ἁ μία κώρα, 'mihi vero tu bucolicum carmen cane.' 14. ἄεισεν ἐμίν, οὕτω. 32. ἐμὶν δ' ἁ μῶσα. 35. ἐμὶν μῶσαι φίλαι. Idyll. xi. 44. παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς, etc.

ἔμμεν, Ion. Dor. Æol. poet. pro communi εἶναι, esse. Theoc. Idyll. vii. 28. Formationem in ἔμεν vide.

ἔμμεναι, poet. Ion. et Dor. pro com. εἶναι, unde Ion. et Dor. sublato ι, et inserta syllaba με, et metri caussa geminato μ, formatum. Theoc. Idyll. xvi. 27. μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, 'neque hospitis exceptor sis malus' [id est, nec inhumaniter hospitem excipias].

ἔμμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, com. pro quo et ἐμμήνιος, menstruus, a, um. Theoc. Idyll. xvi. 35. ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται, 'cibum menstruum dimensi sunt famuli.'

ἐμμὶ, Æolicum, quod ab εἰμὶ deductum, κατ' ἐκβολὴν τοῦ ι, καὶ διπλασιασμὸν τοῦ μ, sum. Theoc. Idyll. xx. 19. οὐ καλὸς ἐμμὶ; 'nonne sum pulcer?' 32. ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε, 'sed quia bubulcus sum, [illæ me] prætereunt [i. contemnunt].' Hoc verbum in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, imo ne in aliis quidem multis Græcis. Item Bion Idyll. i. 53. θεὸς ἐμμί.

ἐμνάσατο, Dor. pro com. ἐμνήσατο, 3. pers. singul. aorist. 1. med. a μινήσκομαι, μ. μνήσομαι, a μνάομαι, μνῶμαι, recordor. Theoc. Idyll. xxiv. 62. πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου. Interpr. Lat. 'et iterum ad lectum rediit, ut dormiret.' Quod bene, si sensum spectes. At hoc verba sonant, 'iterum vero in lectum profectus recordatus est somni.'

ἔμπας, Dor. pro Ion. et poet. ἔμπης, quod com. ὅμως, tamen. Theoc. Idyll. x. 29. ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται, 'sed tamen in coronis [faciendis hæc] prima leguntur.' Græcus Sophoclis Scholiastes in Ajace μαστιγοφόρῳ. pag. 8. tradit τὸ ἔμπης Ἰωνικῶς, Ἀττικῶς δὲ ἔμπας, καὶ ἔμπα, dici, pro eodem dicuntur et ἔμπαν. Pindar. Nem. Ode 6. 126. f. 1. et Ode 11. 151. F.

ἐμπερόναμα, τος, τὸ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, vestis fibulis adstricta, sive constricta. Idem ac ἔσθημα πεπερονημένον, εἴτε ἐσθὴς περόναις ἐσφιγμένη, id est, Vestis fibulis adstricta, sive constricta. Vide Lex. in verbo περονάω, ῶ, et ἐμπερονάω, ῶ. Theoc. Idyll. xv. 34. τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα, 'sinuosa vestis fibulata;' sive, 'fibulis adstricta.' ἐμπερόναμα vero dictum Dorice pro com. ἐμπερόνημα, ut περονατρὶς, pro περονητρὶς, verso η in α. Nam a præterito perfecto passivo πεπερόνημαι, πεπερόνησαι, πεπερόνηται formatur.

ἐμπλείη, ης, ἡ, poet. et Ion. plena, ab ἔμπλειος, quod ab ἔμπλεος, inserto ι μέτρου χάριν, plenus. Componitur autem ex præpositione ἐν, et poetico πλέος, unde com. Atticum ἀνάπλεως, ω, ὁ καὶ ἡ. Homer.

Οδυσσείας ν. 594. f. 3. et 644. 3. Item Theoc. Idyll. xxv. 207. φαρέτραν ἰῶν ἐμπλείην, 'pharetram sagittis plenam.' Ab hoc autem πλέος, inserto ν, Latinum vocabulum plenus formatum videtur; com. πλήρης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, et ἐμπλήρης, ὁ πεπληρωμένος.

ἔμποθεν, Dor. et poet. pro com. ἐμπροσθεν, sublato σ metri caussa, ante, coram. Theoc. Idyll. ix. 6. Sunt autem qui vertunt, ex altera parte, quod eodem versu subjiciatur, ἄλλωθεν, ex altera parte βωκολιάσδευ ἔμποθεν. ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας, bucolicum carmen cane ex altera parte, ex altera vero respondeat Menalcas. In vulgatis Græcolatinis Lexicis hoc vocabulum nullius auctoritate confirmatum invenitur. In aliis ne reperitur quidem.

ἐμφὺς, ἐμφῦσα, ἐμφὺν, genitivus ἐμφύντος, ἐμφύσης, ἐμφύντος, inhærens, ab ἔμφυμι, innascor, innatus sum, inhæreo. Theoc. Idyll. ii. 56. αἶ αἶ ἔρως ἀνιηρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Interpres Latin. hæc ita vertit, 'heu heu amor tristis, cur mei nigrum ex corpore sanguinem inhærens, sicut palustris omnem hirudo suxisti?' Alter vero, sic, cum admiratione, 'hei mihi tristis amor, quam mihi atrum e corpore sanguinem, veluti palustris hirudo inhærens, omnem exsuxisti.' Unde colligitur legendum, quod longe melius est, quam vulgata lectio fert, ἐμφῦσ' ὡς λιμνᾶτις, pro ὡς λιμνῆτις βδέλλα ἐμφῦσα, id est, (addita interrogationis nota) 'heu heu amor moleste, quid meo nigrum ex corpore sanguinem sicut palustris hirudo inhærens totum exsuxisti?' si tamen ἐμφὺς retineas, et cum λιμνᾶτις jungas, idem erit sensus. At epithetum masculeum cum nomine fœmineo Attice junctum dices.

ἐν cum dativo, pro εἰς cum accusativo. Theoc. Idyll. ii. 54. κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω, pro εἰς ἄγριον πῦρ καταβάλλω. Sic et Virgil. Æneid. lib. v. 228. 23. et lib. xi. 393. 5. It clamor cœlo, pro in cœlum. Idem Æn. lib. xii. 426. 22. 'Projecit fluvio,' pro, in fluvium. Idem lib. xi. 393. 7. 'Conjiciunt igni,' pro, in ignem. Idem lib. vi. 254. 29. 'mediis effusus in undis,' pro medias effusus in undas.

ἐν præpositio Dorice cum accusativo, pro dativo. Eustathius in voce ἐνταῦθα, pro ἐν ταῦτα separatim, hoc vero, pro ἐν τούτοις. Consule Eustathium in ἐνταῦτα, Dorice pro communi ἐνταῦθα, et Hortos Adonidis in ταυθοῖ· Quod longe manifestius patet ex Pindaro, qui Pythiorum Ode 2. pag. 59. 6. dicit, ἐν πάντα νομὸν, pro ἐν παντὶ νομῷ, καὶ πολιτείᾳ. Consule et Græcum Pindari Scholiastem. Idem præpositionem ἐν cum verbo conjunctam ponit cum accusativo, pro ἐς, Pythiorum Ode 4. pag. 76. M. F. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐνήλυθον, pro ἐσήλυθον, 'in Phasin vero postea intrarunt, sive ingressi sunt.' Idem Pyth. Ode 4. 79. 1. ἔν ποτε Καλλίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ νᾶσον, pro εἴς ποτε, &c. τὸ ἑξῆς, εἰς Καλλίστην νῆσον ποτὲ χρόνῳ ἀπῴκησαν, id est, 'in Callistam insulam olim temporis progressu, vel tandem migrarunt.' Sunt tamen qui locum hunc aliter accipiant, ita nimirum, ἐν χρόνῳ ποτὲ νᾶσον ἀπῴκησαν, pro εἰς νᾶσον. Quibus non adversabor vehementius si suam sententiam tueri malint. Caninius sui Hellenismi pag. 41. 2. dicit Cretenses σ in ν mutare, ut ἐν, pro ἐς, ἐν χορὸν, pro ἐς χορὸν, ἐν ἀγορὰν, pro ἐς ἀγοράν. Quamobrem etiam hoc Pindari exemplum. ἐν πάντα νομὸν, Cretensium lingua significabit idem, ac Attice ἐς πάντα νομὸν, communiter vero, κατὰ π. ν. et ἐν παντὶ νομῷ.

ἔνα, ας, ἁ, Dor. pro com. ἔνη, ης, ἡ. Præter vulgatas hujus vocabuli significationes, apud Theocritum accipitur pro vesperi, vel sero, id est, vespertino, ac serotino diei tempore, ✕ mane, matutino tempore. Theocritus Idyll. xviii. 14. ἔναν, καὶ ἐς ἀῶ, pro καθ' ἔνην, καὶ ἐς ἠῶ, vesperi, et mane. Gallice, 'le soir, et le matin.' ἔνον (ut docet Eustathius) significat τὸ παλαιὸν, καὶ τὸ παρῳχημένον, id est, antiquum et præteritum, unde ἔνη, καὶ νέα, ἡ νουμηνία. Qua de re pluribus apud Eustathium, Suidam, Julium Pollucem, Magnum Etymologicum, et alios. Eos consule. Illud obiter hic addetur, in Stephani et Crispini codicibus ἀῶ non περισπωμένως (ut regulæ Grammaticæ monent, utque passim alibi, et 55. recte scriptum legitur) at ὀξυτόνως scribi.

ἔναλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum, varius, diversus, inversus, contrarius, permutatus. ἔναλλα proprie dicuntur ea, quæ vicissim altera in alterorum naturam migrant, ita ut quædam eorum fiat permutatio, sive commutatio. Theoc. Idyll. i. 134. πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, 'omnia vero inversa fiant [invertantur, immutentur, vel commutentur], et pinus pira ferat.'

ἐναντίον, adverbium commune cum genitivo junctum, adversus, contra. Theoc. Idyll. v. 29. σφὰξ βομβῶν τέττιγγος ἐναντίον, 'crabro strepens cicadam contra.'

ἐνάργει, 3. pers. singul. imperfecti Dorice formati, pro communi ἐνήργει, sed η in α versum. Deducitur autem ab ἐνεργέω, ῶ, de quo vulgata Græcolatina Lexica consule, si varias hujus verbi significationes scire cupis. At præter illas, apud Theocritum etiam ad res Venereas honeste refertur, ut apud Gallos verbum 'besogner.' Idyll.

iv. 61. *καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνάργει*, 'et ad speluncam [ipsum] deprehendi, quum operabatur' [id est, dum opus Venereum faceret, dum rem perageret; in ipso opere, in ipso facto, vel in ipso actu. Sic et Gallice, 'sur la besogne même,' 'sur le fait même'].

ἐν δὲ, poetice pro *ἐνῆν δὲ*, vel *ἐνῆσαν δὲ*, inerat vero, vel inerant vero. Hoc passim apud Poetas legitur, et enumerationi servit rerum, quæ in aliquo loco sunt. Pro varietate autem rerum, modo singularis, modo pluralis vim habet, et idem valet ac integrum loquendi genus, *ἐν δὲ τούτῳ τῷ τόπῳ, ἢ ἀριθμῷ, ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ τρόπῳ ἦν*, vel *ἦσαν*. Theoc. Idyll. ii. 68. *θηρία πομπεύεσκε περισταδόν. ἐν δὲ λέαινα*, 'feræ in pompa ducebantur undique [vel in orbem]. In [his] vero [feris, inter has feras erat] leæna.' Hæc enim *ἐλλειπτικῶς* dicuntur, *ἀντὶ τοῦ, ἐν δὲ τούτοις τοῖς θηρίοις ἦν λέαινα.*

ἐνδιάασκον, 3. pers. plur. imperfecti sic formata. *ἐνδιάω, ἐνδιῶ*, imperf. com. *ἐνεδίαον, ων, ἐνεδίαες, ας, αε, α.* Hinc neglecto *κατὰ συγκοπὴν* syllabico augmento, *ἐνδίαον, ων*, a 2. pers. *ἐνδίαες*, et facta contractione, *ἐνδίας*, addita syllaba *κον*, deducitur inserto altero *α*, poeticum verbum *ἐνδιάασκον, σκες, σκε*, quæ terminatio extra imperfectum non est in usu. *ἐνδιᾷν* autem hic (unde *τὸ ἐνδιάασκον* est formatum) non significat *τὸ ἐν διῒ διάγειν, καὶ ἐν ἀέρι στρέφεσθαι*, sub dio degere, et in aere versari, ut alibi passim (pro quo *συνωνύμως* et *ἐνδιάομαι, ῶμαι*, reperitur apud Homerum in Hymnis 856. M. licet hoc in vulgatis Lexicis non exstet), sed *εἰς μεσημβρινὰς, καὶ θερινὰς διατριβὰς ἄγειν*, in meridiana, et æstiva loca commorandi caussa deducere: id est, in loca nemorosa, et umbrosa deducere, ubi æstatis tempore, et meridianis horis, caloris vitandi gratia solemus versari. Nam (ut docet Eustathius) *ἔνδιος ὁ μεσημβρινὸς, οἱονεὶ ἐνίδιος, παρὰ τὸ ἰδίειν, τὸ ἱδροῦν*, id est, '*ἔνδιος* dicitur meridianus, quasi *ἐνίδιος*, [quod compositum est ex præpos. *ἐν*, in, et] ex verbo *ἰδίειν*, sudare. Qui enim meridianis horis, æstivo potissimum tempore, in calidioribus locis habitant, atque versantur, in iis etiam ob æstus magnitudinem sudare consueverunt. Consule Suidam, Hesychium, et Magnum Etymologicum. Theoc. Idyll. xvi. 38. *μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις*, 'infinitas autem per campum Cranonium ad æstiva agebant pastores electas oves hospitalibus Creondis.' Idyll. xxii. 44. *ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε*, 'hic autem vir immanis sedem habens, sub dio manebat.'

ἐνδιαθρύπτεσθαι, poeticum, et Theocriteum verbum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis activa voce scriptum legitur *ἐνδιαθρύπτειν*, et explicatur, ludibrium, et delicias facere, *ἐμβλακεύειν, τρυφᾷν*. Sed nullum alicujus laudati scriptoris exemplum affertur. Quamvis autem hoc *ἐνδιαθρύπτεσθαι* non legatur in his, alterum tamen verbum compositum, *τὸ διαθρύπτεσθαι* reperitur, cujus varias significationes ibi pluribus descriptas vide. iii. 36. *ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ*, 'quoniam tu mihi per delicias illudis;' vel, 'quoniam tu me ludificaris;' vel, 'quoniam tu adversus me facis delicias,' 'me per delicias contemnis.' Sic et Galli, 'tu fais de la delicate envers moi;' 'tu fais de la trop delicate en mon endroit.' 'A cause de ta delicatesse, et mignardise tu me méprises.' Quid sit simplex *θρύπτειν* docet Eustathius: eum consule.

ἔνδιος, ου, ὁ, poet. consule Eustathium. Vide *ἐνδιάασκον*. Theoc. Idyll. xvi. 95. *ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος*, 'a pastoribus meridianis cavens;' vel, 'pastores sub divo agentes observans.'

ἔνδοθεν, poet. pro altero poet. *ἔνδοθι*, intus, in aliquo loco, in pectore, in animo. Theoc. Idyll. xxv. 80. *εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν*, 'si ipsi et mens adeo intelligens intus [i. in pectore] essent.' Idyll. xxvii. 48. *τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν*, 'quid vero intus, [i. in meo sinu] attrectasti mammas.'

ἔνδοθι, poeticum adverbium, quod in, intus, intra, significat, et genitivo gaudet. Theoc. Idyll. v. 145. *Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας*, 'Sybaritidem intra fontem.' Phocyll. *ἔνδοθι γαστρὸς*, 'intra ventrem.'

ἔνδοθι, poet. pro com. *ἔνδον*, intus, in, domi, in aliquo loco. Theoc. Idyll. xvi. 22. *ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος*, 'immensum domi, [vel, in arca] aurum repositum.' 32. *ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας*, 'ut quidam [rusticus,] qui ligone callosus est intrinsecus, [vel, intus,] manus;' pro, ut quidam rusticus, qui propter ligonem, quem manibus assidue tractat, interiores earum partes callis obductas habet. 95. *ἔνδοθι δένδρων*, 'intra arbores.'

ἐνδοῖ, Eustathius, *ἔνδοι βαρυτόνως ἢ ἐνδοῖ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἔνδον, κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων, τροπῇ τοῦ ν εἰς ι.* Magnum Etymologicum, pag. 302. 1. *εἴνατος, ἐκ τοῦ ἔννατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι. καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν. καὶ γὰρ τὸ σπείδω, σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ, αἰέν. ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει. τὸ γὰρ ἐννάνυχον, εἰνάνυχον λέγουσι. καὶ τὸ ἔνδον, ἐνδοῖ.* Vide et 663. 29. Item *ἀργεννὸς*, pro *ἀργεινὸς*, 135. 39. &c. Theoc. Idyll. xv. 1. *ἐνδοῖ Πραξινόα; Εὐ. Γοργὼ φίλα (ὡς*

χρόνῳ) ἔνδοῖ, 'intusne [est] Praxinoe? Eun. Gorgo dilecta (quam sero [venisti? Illa est]) intus.'

ἐνείκαι, poet. 3. pers. singul. optat. aorist. 1. act. ab inusitato ἐνείκω, pro quo dicitur φέρω. Vide Grammaticos. Theoc. Idyll. i. 134. καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, 'et pinus pira ferat.' Idem Idyll. v. 125. σία καρπὸν ἐνείκαι, 'sia fructum ferant.' Vide Σίον.

ἐνεῖσα, com. particip. f. g. aoristi 2. act. ab ἐνίημι, injicio, immitto. Vide Grammat. in ἵημι. Theoc. Idyll. xi. 66. τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα, 'coagulum acre immittens.'

ἐνέκυρσαν, poet. κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἐνεκύρησαν, inciderunt. Eustath. κύρειν, καὶ κυρεῖν περισπωμένως τὸ ἐντυγχάνειν. Idem, κύρσαι, καὶ συγκύρσαι, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ἓν ἐλθεῖν, i. casu, vel fortuito in unum venire, in eundem locum venire, convenire. Sed a gravitono κύρω, formatur commune futurum κυρῶ, ut ὄρω, ὀρῶ, et Æolice κύρσω, ut ὄρσω, aor. 1. act. ἔκυρσα, κύρσαι, κύρσας, ut ὦρσα, ὄρσαι, ὄρσας. Nam hic Æolismus in fut. et in aor. 1. act. in omnibus modis inde formatis locum habet. Alias a fut. verbi circumflexi κυρῶ, κυρήσω, ἐκύρησα, κυρῆσαι, κυρήσας, αντος, κατὰ συγκοπὴν deducuntur κύρσω, ἔκυρσα, κύρσαι, κύρσας. Eadem tamen est horum significatio. Theoc. Idyll. xxii. 9. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις, 'in graves inciderant [ventorum] flatus.'

ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ Δωρικῶς καὶ Ἀττικῶς. Theoc. Idyll. ii. 153. πυκάσδεν, pro πυκάζεσθαι, καὶ πυκασθῆναι. Vide πυκάσδεν. Idyll. v. 125. πορφύροις, pro πορφύροιο. Idyll. vii. 146. καταβρίθοντες, pro καταβριθόμενοι. Vide καταβρίθειν. Qui plura exempla cupit habere, is nostros Græcos Indices, Thucydideum, et Xenophonteum consulat. Quinetiam (quod observatione dignum) Latini scriptores hunc Atticismum, Dorismum, et antiquum loquendi genus sunt imitati. Cicer. in Oratore, pag. ex Aldi typis 220. A. 'Demosthenes, cujus non tam vibrarent fulmina illa, nisi numeris contorta ferrentur.' Hic verbum vibrare positum pro vibrari micare, et splendere dum fulmina vibrantur, et per aerem feruntur. Idem de Clar. 196. A. vocat orationem vibrantem, pro ea, quæ ut telum vibratur, et contorquetur in aliquem. Hæc sunt ejus verba, 'Erat oratio cum incitata, et vibrans, tum etiam accurata, et polita.' Idem Acad. Quæst. lib. ii. 26. B. 'Mare, quia a sole collucet, albescit, et vibrat.' Sic apud Plinium lib. xi. 150. M. 'Lingua vibrans vocatur, quæ vibratur, et in crebro vibrationis motu versatur.' Sic dicitur, Frigus remisit pro remissum est, et imminutum ✠ intensum, et auctum. Consule et A. Gellium Noct. Attic. libr. xviii. cap. 12. ubi docet apud priscos Latinos activa pro passivis verbis, et contra, passiva pro activis frequenter usurpata. Ut, pulverare, pro pulverari, et pulvere fœdari: mutare, pro mutari: sedare, pro sedari, &c. Sic et apud Virgil. Æn. vi. 270. 10. turbant, pro turbantur, 'Et septem gemini turbant trepida ostia Nili.' Idem Æn. i. 118. 30. 'volventibus annis,' pro annis, qui volvuntur. Qua de re vide plura apud Erythræum in volventibus annis, et volvitur annus. (Apud Homerum passim περιπλομένων ἐνιαυτῶν legitur, quod Virg. expressit, volventibus annis.) Item in præcipitat, et præcipitant, pro præcipitatur, et præcipitantur. Quidam putant in his verbis activis accusativum pronominis, Se, subaudiendum: sed quamvis in multis Græcis verbis hoc apte locum habere possit, in his tamen Latinis hæc pronominis ἔλλειψις nimium dura videretur. Si quis aliter sentit, sua sententia libere fruatur, eamque, si meliorem esse constiterit, fortiter tueatur. Ego veritati semper favebo, et veritatis studiosos, acresque defensores haud gravate laudabo.

ἐνεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι. Præsentia a mediis perfectis formata. Vel, Media perfecta ad tempus præsens Sicule, Dorice, et poetice revocata. Ut a perfecto medio κέκληγα, formatur præsens κεκλήγω, a πέπληγα, πεπλήγω, a πέφυκα, πεφύκω, a πέφρικα, πεφρίκω. Sic a λέληθα, λελήθω, καὶ κατὰ συστολὴν λέλαθα, λελάθω. Theoc. Idyll. i. 63. Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα. Vide ἐκλελάθων. Consule et Adonidis hortos, et Eustathium. Sic a medio perfecto δέδυκα, (quod a δύω, μ. δύσω, π. ἐνεργητικὸς, δέδυκα, καὶ ὁ μέσος ὁμοίως δέδυκα) præsens δεδύκω, εις, ει, deducitur. Theoc. Idyll. i. 102. δεδύκει. Vide δεδύκω: et δεδοίκω, a δέδοικα, quod a δείδω, σω. A medio perf. βέβριθα præsens βεβρίθω, εις, ει, unde compos. καταβεβρίθω, εις, ει, quod extat apud Theoc. Idyll. xvii. 95. ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας. Ἀνώγω a perf. med. ἄνηγα, quod καθ' ὑπερβιβασμὸν est factum ab ἤναγα, hoc ab ἀνάσσω, ξω, verso η in ω. Vide ἠνώγει. Theoc. Idyll. xxiv. 67. Sic a perf. medio com. ἦρα (quod ab ἄρω, τὸ ἁρμόζω, apto, adapto, concinno) deducitur Atticum ἄρηρα, repetitis duabus primis literis ipsius thematis et neglecto augmento temporali, fit ἄραρα, hinc poet. præsens ἀράρω, εις, ει, quod idem valet, ac ejus πρωτότυπον ἄρω. Imperf. neglecto augmento facit ἄραρον, ρες, ρε, a 2. persona ἄραρες, addita syllaba κω formatur alterum præsens poeticum, quod ultra imperfectum non con-

jugatur, ἀραρέσκω, εις, ει, versoque ε in ι, ἀραρίσκω. Qua de re vide verbum ἀράρισκε. Theoc. Idyll. xxv. 103. Sic a medio ἐγρήγορα fit præsens ἐγρηγορῶ. Vide Eustathium in ἐγρηγορόων; et in ἐγρήγορα. A perfecto medio verbi πείρω, figo, transfigo, trajicio, vexo, crucio, &c. μ. περῶ, μ. π. πέπορα, deducitur nomen πόρος, ου, ὁ, πολύσημον, de quo vulgata Lexica. Ab eodem medio formatur præsens gravitonum πόρω (unde Latinum paro, as, deductum videtur) hinc περισπώμενον πορέω, ῶ, de quo vulg. Lex. Sic etiam a medio præt. κατέαγα, formatur præsens κατέαγω, μ. κατεάξω, εις, ει, quod legitur apud Matth. cap. xii. 20. Et a perfecto activo γέγακα, pro γέγηκα, a γάω, γῶ, μ. γήσω, fit præsens γεγάκω, εις, ει, sum, orior, nascor. Pind. Olymp. Ode vi. p. 51. v. 5.

ἐνεστῶτες ἀπὸ τῶν ἐνεργητικῶν μελλόντων ἐσχηματισμένοι. Præsentia a futuris activis formata. A βήσω, quod a βαίνω, deducitur præsens βήσω, εις, ει, ab οἴσω, quod a φέρω, οἴσω, εις, ει, ab ἄξω, quod ab ἄγω, ἄξω, εις, ει. Consule Eustath. et Hortos Adonidis in οἴσετε, et ἄξετε. Sic a futuro ἀλδήσω, quod ab ἀλδέω, ῶ, deducitur inserto κ præsens ἀλδήσκω, de quo suo loco. Ab ὑλάω, ῶ, latro, fut. ὑλάσω. Hinc præsens ὑλάσσω, geminato σσ, μ. ὑλάξω. De quo pluribus in ὑλακτεῖν, Pind. Pyth. Ode iv. pag. 77. f. 3. utitur verbo ἤϋξεν, ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν, εἴτε ἀνεβόησεν. Quod ita formatur. Αὕω, φωνῶ, βοῶ, ἀναβοῶ, loquor, vociferor, clamo. Hinc facta διαλύσει τῆς αυ διφθόγγου, formatum ἀΰω, μ. ἀΰσω. Hinc præsens geminato σσ, ἀΰσσω, μ. ἀΰξω, ἀόρ. α. ἤϋξα, ας, ε. A gravitono πόρω (unde circumflexum πορέω, ῶ, de quibus vulgata Lexica) deducitur commune futurum πορῶ, εις, ει, Æol. vero πόρσω, εις, ει, hinc præsens poeticum πορσύνω, de quo vulg. Lex. A verbo prisco, et parum usitato, εἴρω, τὸ λέγω, καὶ τὸ ἐρωτῶ, de quo Eustathius, deducitur futurum commune ἐρῶ, Ionice vero ἐρέω, έεις, έει, hinc præsens ἐρέω, ῶ, dico: de quo vulg. Lex. Theoc. Idyll. xxviii. 24. sic a θάλλω, floreo, fut. com. θαλῶ, Ion. θαλέω, hinc poet. præsens θαλέω, ῶ. Pind. Nem. Ode iv. 366. 13.

ἐνεύδεν, Dorice sublato ι, pro com. ἐνεύδειν, in aliquo loco dormire. Theoc. Idyll. v. 10. οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ἐνεύδεν. Æ. P. 'nam Eumaræ domino tuo ne [pellis] quidem erat, in [qua] dormiret.' Hic autem τῷ, Dorice verso σ in τ, pro communi σῷ, quod poetice τεῷ dicitur, positum videtur, ut et ab aliis interpretibus acceptum. Sed si præpositivum articulum esse dicas, σῷ, vel τεῷ subaudietur.

ἐνήμενος, ου, ὁ, poet. pro com. ἐνεζόμενος, ἐγκαθεζόμενος, insidens, in aliquo loco sedens, vel sedem habens. Theoc. Idyll. xxii. 44. ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε, 'hic autem vir immanis insidens, [i. sedem habens,] sub dio manebat [vel, degebat].'

ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον, Dorice pro communibus ἐλθὲ ἐπὶ νῆσον, veni in insulam. Theoc. Idyll. i. 124. Sed ob rejectam vocalem accentus in priorem syllabam est retractus. Sic passim legas δείν' ἔπη, pro δεινὰ ἔπη. σέμν' ἀγάλματα, pro σεμνὰ ἀγάλματα. κάλ' ἔργα, pro καλὰ ἔργα. αἴσχρ' ὀνείδη, pro αἰσχρὰ ὀνείδη, et alia sexcenta. Quod in præpositionibus locum non habet. Nam rejecta vocali postrema tollitur et accentus, qui eam notabat. Exempli gratia, dicitur ἀλλ' ἔφη, non autem ἄλλ' ἔφη. Sic etiam κατ' ἔθος, non autem κάτ' ἔθος. Sic παρ' ἐλπίδα, non πάρ' ἐλπίδα: quod ideo factum videtur, ut ambiguitas vitetur, ne ἄλλ' quod ex ἄλλο manat, cum ἀλλ' ex conjunctione integra ἀλλὰ deducto confundatur. Confunderetur autem, si eodem modo scriberetur. Sic ne præpositio παρ', quæ sequente vocali ultimum α rejicit, cum πάρ', quod vim verbi habet, ambigue confundatur, nullum retinet accentum rejecta vocali, cum alioqui παρὰ ὀξυτόνως integra scribatur: at παροξυτόνως πάρα, quum pro verbo πάρεστι sumitur. Idem de altera præpositione περὶ, et πέρι, pro περίεστι sentiendum. Quanquam (ut ingenue fatear, quod ipsa res aperte docet) usu longo multa sunt non solum recepta, sed etiam confirmata, de quibus nulla certa præcepta tradi possunt. Hoc autem propemodum in omnibus linguis accidere videmus. Quare ne hoc quidem παράδοξον ab æquis rerum æstimatoribus consebitur. 128. ἔνθ' ὦ 'ναξ, pro ἐλθὲ ὦ ἄναξ, 'veni o rex.'

ἔνθῃς, Dor. pro com. ἔλθῃς. 2. pers. singul. aor. 2. act. subjunct. modi, ab ἔρχομαι, de quo Grammatici. Theoc. Idyll. v. 51. αἴκ' ἔνθῃς, pro εἴ κ' ἔλθῃς, 'si veneris.'

ἔνθοι, Dor. pro com. ἔλθοι. Theoc. Idyll. v. 62. αἴθ' ἔνθοι πουθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας, 'utinam veniat huc bubulcus Lycopas.'

ἔνθω, Dor. pro com. ἔλθω, veniam. Theoc. Idyll. xvi. 68.

ἐνθὼν, Dor. pro com. ἐλθὼν, profectus, veniens. Theoc. Idyll. v. 67. Τῇδ' ἐνθὼν, 'Huc veniens.'

ἐνθὼν, Dor. pro com. ἐλθὼν, profectus. Theoc. Idyll. xi. 73. Vide λ in ν Dor. mutatum.

ἐννεάφωνος, ὁ καὶ ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, novem voces habens. Epithetum fistulæ, quæ novem dispares, variasque voces edit, et quæ, ut canit poeta, 'Obloquitur numeris novem discrimina vocum.' Theoc. Idyll. viii. 18. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον, 'Fis-

tulam, quam feci pulcram ego novem voces edentem.' Idem eodem Idyll. 21. ἦ μὰν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον, 'atqui et ego fistulam habeo novem voces edentem.'

ἔννυτο, 3. persona singul. imperfecti ab ἕννυμαι. Quod ita formatur, ἕω, induo, inserto Dorice ν, ἕνω, et Ion. ac Æol. aspero in tenuem verso, ἔνω, geminato metri caussa νν, ἔννω, hinc τὸ ἐννύω, ἔννυμι, et ἔννυμαι, idem ac ipsum πρωτότυπον ἕω. Imperfectum sine ullo incremento, poetice, ἐννύμην, ἔννυσο, ἔννυτο. Theoc. Idyll. xxiv. ult. Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνήμας, 'Vestes autem non elaboratas induebat supra medias tibias.'

ἐνόρχας, α, ὁ, Dorice, pro com. ἐνόρχης, vel ἔνορχος, ου, ὁ, q. d. testiculatus, qui sui masculei sexus indices, testesque manifestos habet, eosque sitos in loco, quem ipsa natura sapienter huic testimonio dicendo destinavit ac assignavit. Quod ex ipso nominis etymo facile colligitur. Sed simpliciter pro integro, marique sumitur. Interdum pro eo, qui testibus hujusmodi præter ceteros est instructus. Hoc autem illis tribuitur, qui propter virile robur sunt insignes. Ut contra, quos constat his testium argumentis destitutos, ignavos, ac imbelles judicamus. Tam autem brutis, quam hominibus hoc epithetum tribuitur. Theoc. Idyll. iii. 4. τὸν ἐνόρχαν, 'illum testiculatum' [vel coleatum, vel integrum hircum. Est enim ἔλλειψις τοῦ τράγου].

ἐντὶ, Dorice pro com. ἐστὶ, est, fit autem verso σ in ν. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. ἐντί γε πικρὸς, 'Tunc defessus quiescit: est autem acerbus.' Idyll. iii. 39. οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντὶ, 'non adamantina est.' Idyll. v. 21. ἐντὶ μὲν οὐδὲν, 'est quidem nihil.' 65. ἐντὶ δὲ Μόρσων, 'est autem Morson.' Idyll. ix. 9. ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβὰς, 'est autem mihi ad aquam gelidam torus.' Idyll. x. 28. Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, 'Et viola nigra est.' Idyll. xi. 46. et 47. ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος, ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, 'est nigra hedera, est vitis dulces fructus ferens, est gelida aqua.' Idyll. xiv. 24. ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, 'est Lycus, Lycus est.' Idyll. xix. 6. τυτθὸν Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, 'parva Bestiola est apis.'

ἐντὶ, Dor. pro communi εἰσὶ, sunt. Hoc autem fit ι in ν, et σ in τ mutato. Theoc. Idyll. iv. 52. ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ, 'aculei sunt.' Idem Idyll. v. 109. τὰς ἀμπέλος. ἐντὶ γὰρ ἁβαι, 'vites. sunt enim teneræ.' Idyll. xi. 45. ἐντὶ δάφναι τηνεί. ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, 'sunt lauri illic: sunt proceræ cupressi.' 51. ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, 'sunt quercus ligna mihi.' Idyll. xvi. 3. θεαὶ ἐντὶ, 'deæ sunt.' Idyll. xviii. 37. ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντὶ, 'in oculis amores sunt.' Idyll. xx. 9. χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι, 'manus vero tibi sunt nigræ.'

ἐνυφαντὸς, οῦ, ὁ, com. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat; intextus, textus in aliquo opere. Theoc. Idyll. xv. 83.

ἐν χάριτι κρίνειν τινά. Theocritea locutio: per gratiam aliquem judicare, per favorem judicare secundum aliquem, in alicujus gratiam facto judicio sententiam pronuntiare, in judicio faciendo, et sententia ferenda, alicui favere; Galli, 'juger de quelque chose en faveur de quelqu'un.' Theoc. Idyll. v. 69. μήτ' ἐμὲ Μόρσων ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσσῃς: et ναὶ ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων μήτε Κομάτα τὸ πλέον ἰθύνῃς. μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ, 'neque me Morson per gratiam judices, neque etiam tu istum juves;' et, 'sane per Nymphas, sane Morson neque Comatæ plus tribuas, neque etiam isti gratificeris.' Hic obiter illud addetur, si codex mendo caret, in nomine Κομάτα Δωρικῶς jam ι sub syllaba τα neglectum videri. Cum enim sit dativi casus, Κομάτᾳ, pro Κομάτῃ scribendum videtur. Nam ipsa τῆς φράσεως structura dativum flagitat. Vel καινοπρεπέστερον, καὶ ποιητικώτερον hoc loco saltem ἀντίπτωσιν esse dices, et genitivum pro dativo positum. Quod observandum potius, quam imitandum. Hic autem genitivus ab illo πλέον regetur. Sed hoc nimis durum, nimis absurdum. Illud vero simplicius, et usitatius. Cæterum τὸ πλέον ἰθύνειν τινὶ, ἰσοδυναμεῖ τῷ πλέον νέμειν τινί. Quod loquendi genus apud poetas, quinetiam interdum apud oratores et historicos, reperias. Quoniam autem in codicibus excusis, quos legi, constanter Κομάτα sine ι subscripto scriptum animadverto, nihil mutare, sed lectorem de nostra conjectura monere volui.

ἐνώπιος, ου, ὁ, poet. quinetiam com. ὁ ἐν τῷ ὠπὶ, καὶ τῇ ὄψει τινός τι λέγων, ἢ ποιῶν: qui in alicujus conspectu, præsentiaque, sive, qui coram aliquo aliquid dicit aut facit. Theoc. Idyll. xxii. 152. ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, 'profecto sæpe vobis coram ambobus ipsemet hæc dixi.'

ἑξαέτις, ιδος, ἡ, poet. sexennis, quæ sex annos habet. Theoc. Idyll. xiv. 33. Παρθένος ἑξαέτις. ἤγουν ἡ ἓξ ἔτη ἔχουσα, 'puella sexennis.'

ἐξάλατο, Dor. pro com. sed poet. aor. 1. med. ἐξήλατο, quod ab ἐξάλλομαι, μ. ἐξαλοῦμαι, ἀόρ. α. μ. ἐξηλάμην, ω, ατο, exiluit. Theoc. Idyll. xvii. 100. οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς, 'neque quisquam in littus celeri exiliit navi.'

ἐξαπίνας, poet. adverbium Dor. forma-

tum a com. poetico ἐξαπίνης, quod communiter in oratione soluta dicitur ἐξαίφνης, repente, subito, ex improviso: ἐξαίφνης vero deducitur ab ἐκφαίνεσθαι, quod significat, ex aliquo loco subito et præter expectationem prodire, et in alicujus conspectum repente venire. Formationis vero series hæc est, ἐκφαίνης: at inusitatum. Hinc derivatur τὸ ἐκαφίνης, per literarum trajectionem: sed ne hoc quidem in usu. De more vero, propter sequentem vocalem, præpositio ἐκ, in compositione mutat κ in ξ, et φ aspirata in π tenuem vertitur, atque fit ἐξαπίνης, a quo Dorice τὸ η in α verso, deducitur ἐξαπίνας. Theoc. Idyll. ix. 34. Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, 'Neque ver subito, [pro subitum, et repentinum, est] dulcius.' Idyll. xiv. 32. ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, 'flebat, [flere cœpit] repente profusius.' Idyll. xx. 20. ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν; 'num quis repente me Deus hominem alium fecit?' Idyll. xxvi. 14. ἐξαπίνας ἐπιοῦσα, 'subito incurrens,' &c. Pro eodem dicitur et ἐξάπινα. Marcus Evangel. cap. ix. 8.

ἐξέγροντο, poet. 3. pers. plur. imperfecti ab ἐξέγρομαι, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐξεγείρομαι, excitor; imperf. ἐξηγρόμην, et neglecto augmento ἐξεγρόμην, pro ἐξηγειρόμην, ου, ετο. Theoc. Idyll. xxiv. 21. καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο, 'tunc vero illi expergefacti sunt.'

ἐξεῖς, Dor. pro com. ἕξεις, habebis. Theoc. Idyll. xi. 42. καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον, 'et habebis nihil minus.' Idyll. xviii. 18. πενθερὸν ἑξεῖς, 'socerum habebis.'

ἐξένθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο, Dor. pro com. ἐξέλθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξελθοῦντα λάθοιο. Theoc. Idyll. xi. 63. 'exeas Galatea, et egressa obliviscaris.'

ἐξενθὼν, Dor. pro com. ἐξελθὼν, egressus. Theoc. Idyll. xxiii. 36.

ἐξεπόνασα, Dor. pro com. ἐξεπόνησα, elaboravi. Theoc. Idyll. vii. 51. Τοῦθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα, 'hoc, quod nuper in monte parvum carmen elaboravi.'

ἐξετάζειν. Vide ἐξήταξα.

ἐξηρώησε, poet. est autem 3. pers. sing. aor. 1. act. ab ἐξερωέω, ῶ, cum impetu feror ex aliquo loco, celeriter egredior, celeriter recedo, vel, deflecto alicunde. Vide simplex ἐρωέειν, εἶν. Theoc. Idyll. xxv. 184. μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου, 'de media celeriter deflexit via.'

ἐξήταξα, Dor. pro com. ἐξήτασα, ab ἐξετάζω, fut. com. ἐξετάσω, Dor. ἐξεταξῶ, εῖς, εῖ, aor. 1. act. com. ἐξήτασα, ας, ε, Doric. ἐξήταξα, perpendi, examinavi, consideravi, exploravi. Theoc. Idyll. xiv. 28. Οὐ μὰν ἐξήταξα, 'Non tamen perpendi [rem];' vel, '[rem] non exploravi.' ἐξετάζειν autem proprie significat rei alicujus veritatem scrutari, quærere, accurate quærere. Et ἐξετασταὶ vocabantur olim Examinatores, qui magistratum gerentes, sive cum magistratus auctoritate in varias provincias mittebantur, ut explorarent, et vere scirent quantus esset militum numerus, qui in peregrino solo Reipub. caussa militabant, ut pro numero stipendium etiam mitteretur. Nam belli duces sæpe quæstus privati gratia mentiebantur. Quod aperte patet cum ex aliis multis, tum etiam ex Æschinis Oratione contra Ctesiphontem, pag. 113. ubi Demostheni hæc objicit; μισθοφορῶν δ' ἐν τῷ ξενικῷ κεναῖς χώραις, καὶ τὰ στρατιωτικὰ χρήματα κλέπτων, et pag. 175. M. et F. idem confirmatur. Ut autem a nomine μάταιον formatur verbum ματαιάζω, sic etiam ab ἐτεὸν, quod verum significat, deducitur ἐτεάζω, veritatem scrutor, inquiro, patefacio, declaro. Hinc sublato ε fit ἐτάζω, et compos. ἐξετάζω. Qua de re Magnum Etymologicum pag. 386. 7. in ἐτάζω. Vel ab ἔω, unde τὸ εἰμὶ, quod significat sum, deducitur verbale, non usitatum tamen, ἐτὸς, id est, existens, ac proinde verus, unde κατὰ παραγωγὴν ἔτυμος, ut docet Eustath. hinc ἐτάζω, τὸ ἐτὸν ἤγουν ἀληθὲς ἐρευνῶ, καὶ ἐμφαίνω, rei veritatem scrutor, et indico. Hinc vero compositum ἐξετάζειν, id est, ex aliquo rei veritatem quærere, exquirere, investigare, inquirere. Hinc alterum compositum ἀνετάζειν, quod examinare, inquirere, quæstionem habere significat. In Act. Apostol. cap. xxii. 24. εἰπὼν μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτὸν, id est, 'cum jussisset in eum flagris inquiri;' vel, 'cum jussisset de eo quæstionem flagris haberi.' Et 29. οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν, 'qui eum examinaturi erant,' 'qui quæstionem de illo habituri erant.'

ἐξόρπαξ, ακος, ὁ, poet. et Dor. pro com. poet. ἐξόρπηξ, ἐξόρπηκος, ὁ, com. κλάδος, ου, ὁ, ramus; μεταφορικῶς vero filius, et soboles, quæ ramis arborum est similis. Eustathius ὅρπηξ, παρὰ τὸ ὄρω, τὸ πηδῶ, καὶ τὸ πήσσω, μ. ξω, q. d. ὀρόπηξ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὅρπηξ, ramus fixus, ac firmus, ramus firmiter plantatus, vel natus, vel hærens, qui ex arboris trunco salit, saltat, prodit. Theoc. Idyll. xxiii. 15. ἦ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς; interpretes Latini versum hunc ita verterunt, 'velut pulcer esset, magis irritabatur amator.' At Æ. P. ita, 'erat pulcer ramus, [id est, formosus adolescens, amantis scil. judicio. Quamobrem] irritabatur magis amator.' Sed qui pleniorem hujus loci declarationem habere cupit, is nostros in Theocritum commentarios consulat; ibi docemus, ac aperte demonstramus, quomodo

versus iste sit et distinguendus et intelligendus. Consule et Is. Cas. Theoc. Lect. cap. xx. 136. et 137. Jos. Scal. legit ἐξήρπαξε. Cur, apud eum vide.

ἐξόσδεις, Dor. pro com. ἐξόζεις, redoles, oles. Theoc. Idyll. xx. 10. καὶ κακὸν ἐξόσδεις, 'et male oles.'

ἔξοχα, poeticum adverbium, excellenter, eximie, egregie. Theoc. Idyll. vii. 14. αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει, 'caprario eximie similis est.'

ἐξ ὧ, sub. χρόνω, Dor. pro com. ἐξ οὗ, sub. χρόνου, sic apud Latinos, ex quo, sub. tempore. Theoc. Idyll. xiv. 46. ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων [sub. διακεχωρίσμεθα], 'ex quo alter ab altero [disjuncti, separatique sumus].' Idyll. xv. 47. ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, 'ex quo inter [Deos] immortales [est tuus] pater.'

εο, pro ου, κατὰ διάλυσιν τῆς ου διφθόγγου εἰς εο: quod in secundis personis verborum passivorum, aut mediæ vocis in ου communiter desinentium non raro locum habet. Idque non solum Ionice, sed etiam Dorice. Ut in imperfecto pass. com. ἐτύπτου, Ionice vero, ἐτύπτεο, et in aor. 2. med. ἐτύπου com. ἐτύπεο Ion. et Dor. Quidam tamen a tertia persona ejusdem temporis, sublato τ, ista formari tradunt. Ut ab ἐτύπτετο, et ἐτύπετο, τὸ ἐτύπτεο, et ἐτύπεο. Tertiam vero personam in secundam migrare dicunt. Theoc. Idyll. i. 20. καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας, pro ἵκου. Idem eodem Idyll. 97. κατεύχεο, pro κατεύχου, gloriabaris. Vide ου in εο. Idyll. v. 117. εἴχεο, pro εἴχου, hærebas. Idyll. vii. 95. ἔπλεο, pro ἔπλου, hocque pro ἐπέλου, eras, es, a poet. πέλομαι, sum.

εο, Ion. et Dor. terminatio secundæ personæ imperativi passivi communiter in ου desinentis. Hoc autem fit κατὰ διάλυσιν τῆς ου εἰς εο, ut com. τύπτου, Ion. et Dor. τύπτεο. Sic apud Theoc. Idyll. ii. 69. et passim. Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα Σελάνα, 'Dic meum amorem unde venit veneranda Luna.' ἀντὶ τοῦ, φράζου ὅθεν ὁ μου, ἤγουν ὁ ἐμὸς ἔρως ἵκετο πότνια Σελήνη. 'Dic veneranda Luna unde meus amor venerit.' 101. ὑφάγεο τᾷδε, pro ὑφηγοῦ τῇδε, 'duc [eum] huc.' Vide ὑφάγεο. Idem. Idyll. iii. 5. φυλάσσεο, pro φυλάσσου, cave. Idyll. iv. 56. ἔρχεο, pro ἔρχου, vade. Idyll. v. 141. φριμάσσεο, pro φριμάσσου, præ gaudio fremas. Idyll. vi. 13. φράζεο, pro φράζου, vide. Idyll. ix. 1. βωκολιάσδεο, pro βουκολιάζου, &c.

ἐοῖσα, ας, ᾳ, Dor. pro communi, sed poetico, ἐοῦσα, ης, ῇ, com. οὖσα, ης, ῇ, existens, quæ est. Masculeum genus est ἐὼν, ἐόντος, ὁ, quod ab ὢν communi formatum præfixo ε. Theoc. Idyll. xxvi. 2. αὗται ἐοῖσαι, 'ipsæ existentes.'

ἔομαι, οὖμαι, et εὖμαι, Dorica terminatio verborum communiter in άομαι, ῶμαι, desinentium. Quod fit verbis secundæ contractorum conjugationis ad primam revocatis. Hoc autem et Ionibus familiare. Theoc. Idyll. iv. 53. εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος, 'in hanc inhians sauciatus sum.' Hic τὸ χασμεύμενος Dorice formatum ut a χασμέομαι, οὖμαι, quod communiter inusitatum, pro quo χασμάομαι, ῶμαι. Et participium χασμεόμενος, χασμούμενος, χασμεύμενος, pro χασμαόμενος, χασμώμενος. Idyll. v. 77. καυχέομαι, pro καυχάομαι, ῶμαι, glorior. Idyll. vii. 55. ὀπτεύμεον, ab ὀπτέομαι, οὖμαι, pro ὀπτώμενον, ab ὀπτάομαι, ῶμαι, tostum, q. d. assatum, id est, ustum; ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας, 'tostum a Venere,' id est, ustum ab amore.

ἑὸς, ἑὰ, ἑὸν, poet. pro τεὸς, τεὰ, τεὸν, quod communiter dicitur σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua, tuum. Proprie tamen significat, suus, a, um. Theoc. Idyll. xvii. 50. ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς, 'tuique honoris [eam] fecisti participem.'

ἐπάγην, est 1. pers. singul. aor. 2. pass. a verbo πηγνύω, πήγνυμι, μ. πήξω, quod ab inusitato πήσσω, ἀόρ. α. ἔπηξα, ἀόρ. β. ἔπαγον, hinc ὁ ἀόρ. β. π. ἐπάγην, ης, η. Hujus verbi varias significationes in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. ii. 110. Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα, Lat. int. 'Sed congelata sum discerniculo pulcrum corpus undique similis.' Alter ita, 'Sed obrigui toto corpore, sicut monile riget.' Æ. P. ita 'At obrigui pulcro corpore monili undique similis.' Quid sit δαγὺς, ῦδος, ἡ, vulgata Lexica docent. Ea consule. Quanquam in hujus nominis interpretatione non omnes consentiunt. Cæterum hic illud etiam obiter dicetur, in omnibus codicibus ἶσα προπερισπωμένως scriptum legi, quæ lectio si bona, nomen neutrum numeri pluralis, adverbii loco, positum dicemus, ἀντὶ τοῦ, ἴσως, τουτέστιν ὁμοίως, similiter, sicut. Hanc lectionem et sensum sequutus est alter Lat. interpres, ut in Crispini codice videmus. Alter vero vel ἴσα legit, vel sensum, non verba respexit. Eustathius, ἶσος, λέξις ἐστὶν ἐμφατικωτέρα τῆς ὅμοιος κατὰ τὰς παραβολάς. καὶ ἀντὶ τοῦ ὅμοιος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἐκτείνεται ἡ τοῦ ἴσος παραλήγουσα, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς συστέλλεται. Sunt qui tradunt vocem ἶσος tunc προπερισπᾶσθαι, quum prior producitur, παροξυτονεῖσθαι vero, quum corripitur. Sed hoc discrimen nec semper, nec in omnibus generibus, casibusque manifeste potest observari. Ne longius abeamus, si Dorice genus fœmineum nominativi casus scribas, ἴσα scribes, sive τὸ ι producas,

ut hoc loco producitur, sive corripias, ut alibi passim legas. Quinetiam idem in eodem casu eadem quantitate servata, vario tamen accentu notatum invenies. Idem, si communiter ἴση scribas, est sentiendum. Nam ex præceptis Grammaticis longa ante longam circumflecti non solet.

ἐπάκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dor. pro com. ἐπήκοος, hocque pro ἀκροατὴς, ου, ὁ, auditor; qui aliquem audit. Theoc. Idyll. viii. 25. τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν; 'quis auditor erit nostrum?'

ἐπάλλετο, Theoc. Idyll. xxiv. 56. verbum hoc habet, quod a Latinis interpretibus redditur, exiliebat. Quamobrem videntur accepisse pro communi ἐφήλλετο, quod ab ἐφάλλομαι deductum: sed Ionice τὸ φ εἰς π, Dorice τὸ η in α mutatum. Hoc moneo, quia alias est 3. pers. sing. imperf. a πάλλομαι, vibror, jactor, quatior, agitor. Ejus activum est πάλλω. Quoniam tamen qui saltat, ad saltandum se vibrat, ideo τὸ πάλλεσθαι pro saltare sumi potest figurate, nec erit ulla dialectus aut Ionica, aut Dorica.

ἐπάλμενος, ου, ὁ, a communi participio ἐφαλλόμενος, quod ab ἐφάλλομαι educitur (hoc vero ex ἐπὶ, et ἅλλομαι componitur), Ion. et Æol. verso spiritu aspero in tenuem fit ἀλλόμενος, hinc κατὰ συγκοπὴν ἄλμενος, addita ἐπὶ, quæ, ob sequentem vocalem, τὸ ι rejicit, formatur ἐπάλμενος, insiliens, resiliens, saltu cedens. Bion Idyll. ii. 15. Οὗτος ὁ νῦν φεύγων, καὶ ἐπάλμενος, 'Iste, qui nunc fugit, et resilit;' sic Lat. int. Quod recte, si sensum spectes. Vide vs. 6. μετάλμενον.

ἐπαξόνιος, ου, ὁ, poet. epithetum currus, qui circum axem volvitur. Hoc nomen in vulg. Lexicis non extat; συνεκδοχικῶς vero toti currui tribuitur, quod proprie convenit rotis, quæ circum axem volvuntur, ut currum promoveant. ὁ ἐπ' ἄξονι ὢν, καὶ περὶ τὸν ἄξονα στρεφόμενος ἐν τῇ κινήσει, καὶ πορείᾳ. Theoc. Idyll. xxv. 249. ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ, 'ut rotæ sint currui, qui ad axem volvitur.'

ἐπάξω, Dor. pro communi ἐπήξω, est autem 2. pers. singul. aor. 1. med. a πήγνυμι, μ. πήξω, ἀόρ. α. ἔπηξα, ας, ε. Hinc ἐπηξάμην, ω, ατο. Theoc. Idyll. iv. 28. ἅν ποτ' ἐπάξω, 'quam olim compegisti.' Sunt qui scribendum putent ἐπάξα, pro ἐπάξω, quod est Δωρικώτερον.

ἐπάυσον, poet. pro com. ἐπιβόησον, acclama. Theoc. Idyll. xxiii. 44. τρὶς ἐπάυσον, 'ter acclama.'

ἐπαϋτεῖν, poet. pro com. ἐπιβοᾶν, acclamare. Theoc. Idyll. xxii. 91. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον, 'Bebryces vero acclamabant.' Hic autem metri caussa neglectum est incrementum, pro com. sed tamen poet. ἐπηΰτεον. Quod compositum ex ἐπὶ præpos. et poet. verbo ἀϋτέω, ῶ, τὸ βοῶ, quod ab ἀΰω, μ. ἀΰσω, idem, unde verbale ἀϋτὴ, ῆς, ῆ, ἡ βοὴ, clamor, vociferatio. Hinc τὸ ἀϋτέω, ῶ, μ. ἀϋτήσω. Ipsum vero ἀΰω factum διαλύσει τῆς αυ διφθόγγου ἐκ τοῦ αὔω, τὸ φωνῶ, τὸ βοῶ, καὶ τὸ ξηραίνω ἀλλαχοῦ. Qua de re consule vulgata Lexica.

ἐπαφάομαι, ῶμαι, poet. pro com. ἐφάπτομαι, attrecto, contrecto, demulceo. Sic autem formatur: ἅπτω (pro quo usitatius τὸ ἅπτομαι) μ. ἅψω, ἀόρ. α. ἧψα, π. ἧφα, tetigi, attrectavi, contrectavi. Hinc neglecto temporali augmento deducitur verbale nomen, ἁφὴ, ῆς, ἡ, com. Dorice vero, ἁφὰ, ᾶς, ἁ, tactus, contrectatio. Ab hoc ἁφὰ derivatur verbum ἁφάω, ῶ, et ἁφάομαι, ῶμαι, μ. ἁφήσομαι. Idem ac ejus primitivum verbum. Hinc vero compositum ἐφαφάομαι, ῶμαι, quod regulariter ex Grammaticorum præceptis per geminum φφ scribendum esset: sed suavitatis caussa non solum Ionice, verum etiam communiter τὸ φ in π mutatum, dictumque ἐπαφάομαι, ῶμαι. Sic etiam ἐπαφὴ, ῆς, ἡ, non ἐφαφὴ, passim legitur. Moschus Idyll. ii. 50. ἐν δ' Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ πόρτιος εἰναλίης, 'aderat et Jupiter demulcens placide manu divina vitulam marinam.' Hoc tamen in verbo ἀμφαφάω, ῶ, non servatur, quia compositum ex ἀμφὶ, et ἁφάω, quod ἀμφὶ in compositione, licet aspiratio, et φ sequatur, non mutat φ in π. Interdum tamen etiam tenui sequente, τὸ φ in π mutatur, Ion. et Æol. ut ἀμπέχω, et ἀμπίσχω.

ἐπέγρετο, poet. 3. pers. sing. imperf. ab ἐπεγείρομαι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐπέγρομαι, imperf. ἐπηγειρόμην, neglecto augmento, factaque syncope, ἐπεγρόμην, ἐπέγρου, ἐπέγρετο. Theoc. Idyll. xxiv. 34. ἐπέγρετο πράτα, pro ἐπηγείρετο πρώτη, 'expergefacta est prima.'

ἐπεῖκα, Dor. pro com. poet. ἐπεῖκε, com. ἐπεὶ ἂν, postquam, quum. Theoc. Idyll. xviii. 56. ἐπεῖκα πρᾶτος ἀοιδὸς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειρὴν, 'quum primus cantor ex [suo] cubili cecinerit erigens pulcre pennatam cervicem; περιφραστικῶς autem gallus gallinaceus intelligitur, qui lucis prænuntius ales a poetis vocatur; item 'Ales cristatus, qui tepidum vigili provocat ore diem.'

ἐπείγεαι, Ion. Dor. et poet. pro communi ἐπείγῃ, urgeris, properas. Theoc. Idyll. vii. 24. Vide terminationis εαι formationem.

ἐπεμάξατο, 3. pers. sing. aor. 1. medii, ab ἐπιμάσσεσθαι. Vide suo loco. Theoc. Idyll. xvii. 37.

ἐπενάχετο, Dor. 3. pers. singul. imperf.

pro com. poet. ἐπενήχετο, quod ab ἐπινήχομαι. Theoc. Idyll. xxiii. 61. παιδὸς ἐπενάχετο φωνὰ, 'pueri vero supernatabat vox.'

ἐπενθὼν, Dor. pro com. ἐπελθὼν, interveniens, superveniens. Sic et Gallice, 'survenant;' ex improviso adveniens. Theoc. Idyll. iv. 60. πράν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν, 'nuper enim ipsemet interveniens.'

ἐπεχεῖτο, infundebat. Est autem 3. pers. sing. imperfecti κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἐπεχέετο formata. Hoc vero positum pro ἐπέχει, passivum pro activo: quod Atticis familiare. Theoc. Idyll. ii. 152. ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος ἀκράτω ἐπεχεῖτο. Hæc ita Lat. interpres vertit, 'at tantum semper amoris mero infundebat.' Alter sic, 'sed quod multum semper amoris mero infuderit.' Hic sequitur editionem Crispini, quæ post τόσον habet distinctionem. Sed videtur esse loquendi genus ἐλλειπτικόν. Plenum esset, si dixisset, ἀτὰρ ἔφατο ὅτι ἐκεῖνος τόσον ἔρωτος ἀκράτω αἰὲν ἐπεχεῖτο: verba sonant, 'sed dixit quod ille [Daphnis] semper tantum amoris meri [in poculum] infundebat.' Quod figurate dictum, ἀντὶ τοῦ, semper multum vini meracioris in poculum infundebat, suos amores commemorans, et ipsis propinabat, ac vinum meracius in eorum gratiam exhauriebat. Amantes enim, inter bibendum, ejus, quem amabant, mentionem faciebant, et vini meracioris poculum in ejus gratiam cum honorifica ejus mentione bibebant. Quem morem hoc etiam seculo multi servant. Theoc. Idyll. vii. 69. nostram sententiam his verbis confirmat, καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος, 'et bibam suaviter, memor Ageanactis.' Idem Idyll. xiv. 17. et 18. rem eandem multo dilucidius declarat, quum canit, ἧς πότος ἁδύς. ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, ᾧ τινος ἤθελ' ἕκαστος, 'erat potus suavis. Jam autem progrediente, [et incalescente convivio,] placuit infundi merum, Cuicunque volebat unusquisque,' i. ut ei propinaret unusquisque, quem amaret, et cui propinare vellet, ut suum amorem hac ratione testaretur. Hæc enim verba, ᾧ τινος ἤθελ' ἕκαστος, idem valent ac, εἰς χάριν οὗ τινος ἄκρατον ἐπιχεῖσθαι, καὶ ᾧ τινι ἕκαστος προπίνειν ἤθελε. Sic et Galli patrio sermone dicerent, 'ce breuvage étoit plaisant, et agréable à tous; et le banquet étant déjà bien avancé, lorsqu'on étoit bien chauffé, on trouva bon qu'on versât à boire du vin pur, afin qu'un chacun bût à la bonne grâce de celui, qu'il aimoit, et à la bonne grâce du quel il désiroit boire, pour témoigner son amour envers lui.'

ἐπήβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabulum, de quo sic Eustathius. ἐπήβολος, ἐπιτυχὴς, καὶ ἐγκρατὴς τινος πράγματος. γενικῇ συντάσσεται. ὅθεν φρενῶν ἐπήβολος λέγεται, ὁ συνετὸς, καὶ τοῦ φρονεῖν ἐπιτυχὼν, id est, 'ἐπήβολος dicitur ille, qui rem aliquam est assequutus, et qui rei alicujus est compos. unde φρενῶν ἐπήβολος appellatur ille, qui mentis est compos, et qui mentis sanitatem est adeptus.' Prudens. Interdum vero ἐπήβολος accipitur pro certo minimeque dubio. Tunc autem videtur metaphora sumpta a sagittariis, qui scopum sagittis assequuntur, ac ita voti compotes fiunt, et id obtinent, quod optabant. Theoc. Idyll. xxviii. 2. Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας, Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος. Stephani codex hunc locum ita Latine redditum habet, 'Glaucæ, o colus amica lanificii, donum Minervæ, Matronis domum augentibus mens est tui compos.' Crispini vero codex, ita, 'O colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ, Matronarum mens, quæ domum augent, tibi destinata est.' At Æ. P. hæc ita putat vertenda, 'O amica lanificii colus, glaucos [sive cæsios] oculos habentis Minervæ donum, Matronis rei familiaris juvandæ studiosis mens tua [est] certa [minimeque dubia].' Sensus, O colus amica lanificii, quam Minerva cæsiis oculis prædita mulieribus dono dedit, tua mens bonis matribusfamilias est optime nota. Quæ enim rei familiaris augendæ studio flagrant, illæ tuam mentem optime norunt, illæ probæ sciunt quid a mulieribus flagites, et quisnam sit usus, ad quem es destinata. Sciendum autem in hoc nomine ἐπήβολος τὸ η ἀντὶ τοῦ ι positum. Dicendum enim, atque scribendum erat, ἐπίβολος. Nam παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ἐπιτυγχάνειν, vox est dicta. Magnum Etymologicum pag. 357. 16. ἐπήβολον, ἐπιτυχῆ, καὶ ἐπιῤῥεπῆ πρὸς τύχην. τινὲς δὲ, λοίδορον τὸν πρὸς τὰ ἔπη ἐπιβάλλοντα ὡς βέλη, vel potius, τὸν τὰ ἔπη ἐπιβ. ὡς βέλη, id est, 'qui verba [in aliquem] injicit [conjicit] ut tela.' Conviciator ita describitur. Idem eadem pag. ἐπήβολος, ἐπιτευκτικὸς, ἐπιτυχὴς, ἐγκρατής. ἀπὸ τῆς βολῆς, καὶ τοῦ βάλλειν, ὃ σημαίνει τὸν τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόῤῥωθεν ἐπιβολὴν ποιουμένων, ὥστε τυχεῖν. οὕτω τῇ λέξει καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον κέχρηνται. Πλάτων Νόμων πρώτῳ, ἐπήβολοι γεγόνασι τῆς καλλίστης ᾠδῆς. Ξενοφῶν τετάρτῳ Παιδείας, Γίνονται κατὰ δύναμιν ἐπήβολοι, &c. deinde subjicitur, ἔστι δὲ οὐ ποιητικὴ ἡ λέξις, ἀλλ' Ἀττική. Quare sententiarum hæc varietas est observanda.

ἐπηρεφὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, poet. tectus, coopertus, opacus, altus. Compositum ex ἐπὶ præpos. et poetico verbo ἐρέφω, tego,

pro com. στέγω, unde Latinum tego, sublato σ. Theoc. Idyll. xxv. 208. ἐπηρεφέος κοτίνοιο, 'ex alto oleastro.'

ἐπιβήτωρ, opos, ὁ, poet. epithetum maris fœminam ascendentis et ineuntis. Theoc. Idyll. xxv. 128. πάντες ἐπιβήτορες, 'omnes [autem hi tauri vaccarum erant] inscensores.' [Sic apud Homerum Odyss. Λ. 316. f. legimus συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον, 'suumque inscensorem [i. maritum] verrem.' Idem et Od. Ψ. 690. 5. repetitur.]

ἐπιβουκόλιον, ου, τὸ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Idem autem valet ac ipsum simplex βουκόλιον, ου, τὸ, boum armentum. Theoc. Idyll. xxv. 95. Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπιβουκόλι' ἤει: Stephani codex hæc ita, 'Tot semper post boves bubulcus ibat.' Sed Græca verba talem interpretationem aperte damnant. Dicendum enim fuisset τόσσων αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπιβουκόλος ἤει. Quam lectionem ipsa metri lex nullo modo fert. Crispini codex veram hujus carminis interpretationem habet, 'Tot semper retro boum armenta ibant.' Nam illud τόσσα jungendum cum ἐπιβουκόλια, quod nomen, quia neutrum, ideo bene cum verbo singularis numeri junctum est, cum ἤει inquam. Illud μετόπισθε, separatim accipiendum, a tergo, post, retro. Quomodo? Illa enim, quæ præcedebant semper ordine alia nova armenta sequebantur. Nomen vero βοῶν, cum ἐπιβουκόλια conjungendum: sed eodem modo redundat, quo junctum cum ἐπιβουκόλος. Vide suo loco.

ἐπιβουκόλος, ου, ὁ, poet. idem ac simplex βουκόλος, ου, ὁ, bubulcus. Nam ἡ ἐπὶ jam redundat, ut quidam tradunt, quemadmodum in vulgatis Græcol. Lexicis videmus, ubi perperam ἐπιβούκολος, et βούκολος προπαροξυτόνως scribuntur, pro παροξυτόνως, ut Eustath. et alii. Βουκόλος autem dictus παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς βοῦς πρὸς τὸ κόλον, ἤγουν τὴν τροφὴν, i. agere boves ad pabulum. Quod bubulci verum officium indicat. Hic ὁ ἐπιβουκόλος compositum, de quo sic Eustath. ἐπιβουκόλος ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν, εἴτουν ὁ ἐπὶ τοῖς βουσὶ τεταγμένος, καὶ ἐπιστατῶν αὐτοῖς, id est, qui constitutus est supra boves (ut barbare diceretur), i. qui bobus est præpositus, sive præfectus, boum præfectus, et gubernator: quid autem hoc aliud est, quam bubulcus? Theoc. Idyll. xxv. i. βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, 'boum pastor vir [i. bubulcus].' In hoc versu τὸ βοῶν redundat. Satis enim est dicere ἐπιβουκόλος, in quo nomine præpositio ἐπὶ non erit superflua, si rem accipias, ut ab Eustathio traditur. Vox etiam ἀνὴρ πλεονάζει. Vel τὸ ἐπιβουκόλος accipiendum pro νομεὺς, id est, pastor, et tunc τὸ βοῶν non redundabit. Erit enim συνεκδοχὴ, species pro genere. Pastor enim genus est, cujus variæ sunt species, ut bubulcus, qui boves, subulcus, qui sues, opilio, qui oves, caprarius, qui capras curat, atque pascit. A nomine βουκόλος verbum βουκολεῖν deductum, boves pascere. Alias, fallere, decipere. Consule Eustathium.

ἐπιβρίθειν, poet. pro com. ἐπιβαρεῖν, καὶ ἐπιβαρύνειν. Formationem hujus verbi vide in simplici βρίθειν, gravare, pondere premere, premere. Theoc. Idyll. xxv. 148. ὤμῳ ἐπιβρίσας, 'humerum [tauri] premens.'

ἐπιβώμια, ων, τὰ, poeticum pro com. θυσία, sacrificia. Sic autem proprie vocantur πάντα τὰ ἐπὶ βωμῷ τιθέμενα, i. omnia, quæ in ara ponuntur, quæ aræ imponuntur, sive sint animalia, sive sint fruges, sive alia, quæ Diis offeruntur, ut ipsis res sacra fiat. Theoc. Idyll. xvi. 26. θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν, 'diis sacrificia facere.'

ἐπιβωστρεῖν, Dor. pro com. ἐπιβοᾷν, ἐπικαλεῖν, invocare, implorare. Vide simplex βωστρέω, ῶ. Theoc. Idyll. xii. 35. Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ, 'Ganymedem multum invocat.'

ἐπιγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præter vulgatas significationes, quas in Græcol. Lexicis habemus, apud Moschum Idyll. iv. 70. sumitur pro communi συγγνώμων, qui aliquid alicui ignoscit et condonat. ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ ἀσχαλάᾳν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστὶ, 'veniam vero tibi do, [ignosco tibi] quod doleas, quoniam et lætitiæ satietas est.' ἐπιγνώμων εἰμὶ, ἀντὶ τοῦ ἐπιγιγνώσκω, hoc vero, pro συγγιγνώσκω, quod et συνωνύμως dicitur συγγνώμην ἔχω, vel δίδωμι, veniam do.

ἐπιγουνὶς, ίδος, ἡ, poeticum vocabulum, de quo pluribus Eustathius in ἐπιγουνὶς, et in ἐπιγουνατὶς. Consule et Magnum Etymologicum, pag. 53. 34. 358. 24. 27. et 594. 35. Vide et vulgata Græcolatina Lexica. Sed apud Theocritum ἀντὶ τοῦ μηροῦ sumitur. Idyll. xxvi. 34. ubi agitur de Baccho, quem Jupiter in femore suo consuisse fertur. Hæc sunt poetæ verba, χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγονίδα θήκατο λύσας, 'lætetur quidem Bacchus, quem in Dracano nivoso Jupiter summus magno femore soluto posuit.' Ovid. τῶν Μεταμορφώσεων, lib. iii. pag. cum comment. Lat. 70. 'Imperfectus adhuc infans genitricis ab alvo Eripitur, patrioque tener (si credere dignum est) Insuitur femori, maternaque tempora complet,' etc. Euripides in Bacchis, 286. et deinceps, καὶ καταγελᾷς νιν, ὡς ἐνεῤῥάφη Διὸς μηρῷ, διδάξω σ' ὡς καλῶς ἔχει τόδε, etc. Ideo Bacchus Græce διθύραμβος appellatus, διὰ τὸ διὰ δυοῖν θύ-

ραῖν βεβηκέναι, καὶ εἰς φῶς προεληλυθέναι. αἰν ἡ μὲν, ἡ τῆς μητρὸς γαστὴρ, ἡ δὲ, ὁ τοῦ Διὸς μηρὸς, ἐν ᾧ ῥαφῆναι μυθεύεται. Idcirco bis genitus dicitur. Ovid. lib. supra allato, pag. 71. 'Tutaque bis geniti sunt incunabula Bacchi.'

ἐπιδόρπιον ὕδωρ. ὕδωρ τὸ πρὸς τὸ δόρπον, ἢ πρὸς τὴν τοῦ δόρπου χρῆσιν, aqua ad cœnam, vel ad cœnæ usum, aqua, qua quis in cœna utitur. Quid autem sit δόρπος, ου, ὁ, sive δόρπον, ου, τὸ, quid ἐπιδορπὶς, ἴδος, ἡ, quid etiam ἐπιδορπίζεσθαι, et ἐπιδορπισμὸς, apud Eustathium, aliosque prolixe docetur. Vox autem ἐπίδορπιος in vulgatis Græcolatinis Lexicis non reperitur ea significatione, quam hic habemus. Theoc. Idyll. xiii. 36. ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν, 'aquam ad cœnam allaturus.'

ἐπίθετα, Dorice sæpe ponuntur, substantivis nominibus subauditis, quorum sunt ἐπίθετα. Quod ἐλλείψεως genus Ionibus etiam, et præcipue poetis est familiare. Vel ἐπίθετα pro nominibus substantivis usurpantur. Ut βροτὸς, subaudito nomine ἄνθρωπος, sic Latine, mortalis, sub. homo. πολιαὶ, sub. τρίχες, cani, sub. pili, vel capilli. κέστος, sub. ἱμάς. τρυφάλεια, sub. περικεφαλεία. ἑανὸς, sub. πέπλος, etc. De quibus apud Eustathium in ἐπίθετα pluribus agitur. Sic etiam apud Theocritum μηκὰς, quod est capræ balantis epithetum, nomine αἶξ subaudito ponitur, vel epithetum pro nomine substantivo positum. Vide μηκὰς, άδος, ἡ. Theoc. Idyll. i. 87. ὡ 'πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βαθεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quum videt quomodo capræ ab hircis ineuntur. Vide τυρόεις, τυρόεντος, pro τυρὸς, οῦ, ὁ, 58. θνατοῖσιν, 101. sub. ἀνθρώποις, vel θνατοῖσιν, ἀντὶ τοῦ, ἀνθρώποις. πτῶκας, sub. λαγωούς. Theoc. Idyll. i. 110. vide πτὼξ apud Eustathium. Theoc. Idyll. xii. 5. παρθενικὴ, sub. κόρη, vel παῖς, q. d. virginea puella, pro παρθένος, virgo. Idyll. xxv. 131. εἰλίποδες, de bobus illic verba fiunt, qui pedes inter incedendum torquent, atque flectunt, flexipedes ; et subauditur βόες, vel substantive sumendum. πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν, 'et [hi tauri] inter omnes [boves] errabundis vestigiis incedentes excellebant.' Vide κραταίπους in nostro Pindarico Lexico.

ἐπικερτομέοισα, Dor. pro com. poet. ἐπικερτομέουσα, οὖσα, convicia dicens. Quid autem significet τὸ κερτομεῖν, Suidas his verbis docet, κερτομῶ, τὸ χλευάζω, ἐρεθίζω, σκώπτω. πρὸς τὴν αἰτιατικὴν τὴν σύνταξιν [ἔχει.] πολλοὶ δὲ τοῦτον ἐκερτόμουν ὡς γαστρίμαργον. Proprie κερτομεῖν significat τὸ κέαρ τέμνειν, i. cor, animum secare. μεταφορικῶς vero, verbis pungere animum, verbis mordacibus animum ita pungere, ut eum quodammodo secare, dividere videaris, quod sine gravi dolore fieri nequit, deridere, irritare, cavillis, verbisque mordacibus insectari, conviciari, convicia jactare in aliquem. Theoc. Idyll. xx. 2. καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπε, 'et mihi convicians, hæc dixit,' vel, 'et me conviciis insectans h. d.'

ἐπιμάσσεσθαι, com. sed poet. idem ac τὸ ἀπομάσσεσθαι, abstergere. Alias τὸ ψηλαφᾷν, καὶ χειρὶ ἅπτεσθαι, attrectare, manu contrectare. μεταφορικῶς, tentare, explorare, interdum significat ψηλαφῶντα ἐπιβάλλειν, manus attrectando immittere, ut apud Theoc. Idyll. xvii. 37. κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας, 'sinum in odoratum teneras manus immisit attrectando.' Eustathius vero pro ἐπιμάξασθαι (quemadmodum hic habemus) dicit ἐπιμάσασθαι per simplex σ in aor. 1. medio, ut ab ἐπιμάσσομαι per duplex σσ in ipso themate, quod ita nobis interpretatur. ἐπιμάσασθαι χειρὶ, ἀντὶ τοῦ ἅψασθαι, ἢ ἐγκρατῶς ἔχεσθαι, ἀπὸ τοῦ μῶ, μάσσω. ἐπιμάσσεσθαι δὲ, τὸ ἐπισπογγίζειν. οἷον, ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Ἰλιάδος δ'. 462. 29.

ἐπίμετρον, ου, τὸ, com. quicquid ad justam mensuram additur, additamentum, auctarium, cumulus, festus. Auctarium dicebant antiqui, quod supra mensuram vel pondus justum adjiciebatur, ut cumulus vocatur in modio. Consule vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xii. 26. ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον, 'habens itaque cumulum [vel auctarium] discedo.'

ἐπιμηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, poet. pro com. φρόνιμος, prudens. Interdum et in malam partem accipitur pro callido, versuto, astuto. Dictus autem παρὰ τὸ ἐπιμήδεσθαι, τὸ ἐπιβουλεύεσθαι, consultare, deliberare, moliri, dolos struere. Sed δ versum in θ. Vide μῆδος, et μήδομαι in vulg. Lexicis. Theoc. Idyll. xxv. 79. de cane verba faciens, ait, ὡς ἐπιμηθὲς, 'quam callidum' [est animal, vel, 'quam prudens'].

ἐπίνομες, Dor. pro com. ἐπίνομεν, bibebamus. Theoc. Idyll. xiv. 13. et 20.

ἐπίουρος, ου, ὁ, poet. pro com. φύλαξ, custos. Eustathius, ἐπίουρος, ἐκ τοῦ οὖρος, ὅ ἐστι φύλαξ, σύγκειται. οὖρος δὲ παρὰ τὸ ὁρᾷν λέγεται. Theoc. Idyll. viii. 6. μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν, 'mugientium custos boum,' ἐπίουρος βοῶν, περίφρασις τοῦ βουκόλου.

ἐπὶ παντὶ, sub. χρόνῳ. Theoc. Idyll. xiv. 64. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ, 'petere autem oportet non in omni' [tempore, i. in petendo modus servandus, nec semper, importune, ac impudenter petendum].

ἐπὶ πλέον ἄγεν λύσσας, Doricum loquendi genus, pro communi ἐπὶ πλείω,

καὶ μείζω λύσσαν ἄγειν, ad plus rabiei ducere, pro ad majorem, ad magnam rabiem adigere. Theoc. Idyll. iii. 46. et 47. τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων οὐχ οὕτως ὤ Ἄδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας; 'formosam vero Venerem in montibus oves pascens nonne sic Adonis ad magnam adegit rabiem?'

ἐπιπλώοντι, Dor. pro com. poet. ἐπιπλώουσι, com. ἐπιπλέουσι, innavigant, pernavigant. Theoc. Idyll. xvii. 91. νᾶες ἄρισται πόντον ἐπιπλώοντι, 'naves optimæ per mare navigant.'

ἐπίσκοπος, ου, ὁ, com. quidem nomen, si formationem et tritas significationes spectes, at apud Theoc. Idyll. xxiv. 105. sumitur pro εὔστοχος, qui perite scopum assequitur: τόξον δ' ἐντανύσαι, καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν, 'arcum vero intendere, et sagittarum esse jaculatorem, qui scopum assequeretur perite;' vel, arcum vero intendere, et certum esse sagittarum jaculatorem.

ἐπισχερῶ, poet. adverbium, quod Eustath. ita nobis explicat, ἐπισχερῶ, ἐχομένως, συνεχῶς, κατὰ τάξιν, καὶ ὀξύνεται, καὶ παρὰ τὸ σχέω, σχῶ λέγεται, etc. 492. 42. 877. 7. Magnum vero Etymologicum hæc aliter tradit pag. 365. 14. ἐπισχερῶ, ἐφεξῆς, σύνεγγυς. καὶ σεσημείωται ὀξυτόνως, ὥσπερ ἰώ. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς ω ληγόντων ἐπιῤῥημάτων ὀξύνεσθαι θέλει. γράφεται χωρὶς τοῦ ι, ἀπὸ γὰρ τοῦ σχεδόθεν, σχεδώ. ὡς πόθεν, πώ. καὶ αὐτόθεν, αὐτώ. καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ρ, ἐπισχερώ. ἢ παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν. Pindarus Isthmiorum Ode 6. pag. ex Stephani typis 520. 7. pro eodem dixit ἐν σχερῷ, et Nem. Ode 11. 151. M. ἐν χερῷ, deinceps, ordine, continenter, comminus. Theoc. Idyll. xiv. 69. καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, 'et ordine in genas serpit canos faciens ætas.' Consule et Suidam.

ἐπίταδες, Dor. pro communi, sed poet. ἐπίτηδες, adverbium idem valens ac τὸ κατ' ἐπιτήδευσιν, ut loquitur Magnum Etymologicum in voce ἄφαλον, 175. 2. 3. Discrimen τοῦ ἐπίτηδες προπαροξυτόνου, καὶ τοῦ ἐπιτηδὲς ὀξυτόνου, et utriusque varias etymologias et formationes vide cum apud Eustathium, tum apud Suidam, et Magnum Etymol. de industria, dedita opera. Theoc. Idyll. vii. 41. ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες, 'sic dixi dedita opera.'

ἐπιτίτθιος, ου, ὁ, poet. idem ac ὑποτίτθιος, καὶ ὑπομάζιος. Epithetum ejus, qui adhuc est ad matris ubera pendens, qui sub maternis uberibus adhuc est, qui subrumus est. Hoc autem non solum de infantibus, sed etiam de tenello pecoris fœtu dicitur. Unde agni, et hœdi subrumi. Quod enim Græci τιτθὸν, τιτθίον, μαζὸν, καὶ μαστὸν vocant, id prisci Latini rumam, vel (ut aliis placet) rumim, i. mammam appellant. Hinc hœdos subrumare dicebantur, qui eos ad maternas mammas admovebant, et maternis uberibus subjiciebant lactis sugendi caussa. Theoc. Idyll. xxiv. 53. ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα, 'subrumum Herculem [i. parvulum infantem].'

ἐπὶ τὸ πλέον τὰς βωκολικὰς μώσας ἱκέσθαι, Dorica locutio, pro communi, πλέον προκόψαι ἐν τῇ βουκολικῇ μούσῃ, vel, πλείω καὶ μείζω προκοπὴν ἐν τῇ βουκολικῇ μούσῃ ποιήσασθαι, i. in carmine bucolico majorem progressum fecisse. Theoc. Idyll. i. 20. καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας, 'et in bucolica musa majorem, [quam ego,] progressum fecisti.' Videtur autem metaphora sumta ab iis, qui simul in stadio currunt, ut ad propositam metam perveniant. Inter hos enim nonnulli sunt, qui pedum velocitate præstantes, alios a tergo relinquunt longo sequentes intervallo.

ἐπιτυμβίδιος, ου, ὁ, Theocriteum epithetum, quod alaudis cristatis tribuitur, quas a galeri similitudine Latini galeritas, a cassidis specie cassitas appellant. Græci vero Poetæ vocant ἐπιτυμβιδίους κορυδαλίδας, i. alaudas, quæ in capite quendam quasi tumulum, i. apicem, atque cristam habent. Qua de re fusius in vulgatis Græcolatinis Lexicis in voce κορυδαλὸς agitur, ubi de variis alaudarum generibus, atque nominibus synonymis plura traduntur. Theoc. Idyll. vii. 23. οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἠλαίνονται, 'neque cristatæ alaudæ vagantur.' Vide κορυδαλίς.

ἐπιφθύσδοισα, Doricum, pro communi ἐπιφθύζουσα. Theoc. Idyll. ii. 62. vide ἐπιφθύσδω. Idem Idyll. vii. 127.

ἐπιφθύσδω, Doricum, pro communi ἐπιφθύζω, ἐπιφθύζειν vero (ut docet Eustath.) ἐπιπτύειν, ἐξ οὗ καὶ γέγονε κατὰ τροπὴν τῶν ψιλῶν εἰς δασέα, ψιθυρίζειν, γοητευτικῶς ἐπιπτύειν. ἐπᾴδειν ἡσύχως, inspuere, susurrare, veneficarum more inspuere, tacite accinere, vel incantare. Theoc. Idyll. ii. 62. καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω, 'et dic inspuens, [vel, susurrans,] Delphidis ossa aspergo.' Idem Idyll. vii. 127. ἅτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι, 'quæ susurrans, mala procul arceat.' Alii sic, 'quæ veneficarum more despuens, mala procul arceat.' τὰ μὴ καλὰ jam τὰ κακὰ vocantur, quæ revera nec pulcra, nec bona sunt.

ἐπίχαρμα, τος, τὸ, poet. irrisio, ludibrium, quo quis luditur, ac irridetur ab aliquo. Theoc. Idyll. ii. 20. τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι, 'tibi ludibrium sum facta;' vel, 'tibi ludibrio sum.'

ἔπλαξε, Dor. pro com. ἔπλασε, finxit, formavit. Est autem 3. pers. singul. aorist. 1. act. a verbo πλάσσω, sive πλάττω, μ. πλάσω, comm. πλάξω, vel πλαξῶ, εῖς, εῖ, Dor.; hinc aor. 1. act. com. ἔπλασα, ας, ε. Dor. ἔπλαξα, ας, ε. Theoc. Idyll. xxiv. 107. καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε, 'et ambas manus formavit.'

ἔπλεο, Ion. et Dor. 2. persona singul. imperfecti, pro comm. poet. ἔπλου, quod κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπέλου formatum a πέλομαι, sum. Theoc. Idyll. vii. 95. φίλος ἔπλεο μοίσαις, 'carus es musis.'

ἐποκίξατο, est 3. pers. singul. aor. 1. med. Dorice formata, pro com. ἐποκίσατο, quod est poeticum. Theoc. Idyll. v. 25. vide ποκίζω.

ἐπόνασαν, Dor. pro com. ἐπόνησαν, elaborarunt. Theoc. Idyll. xv. 80.

ἑπτάπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, ὁ ἑπτὰ πόρους ἔχων. Epithetum fluvii, qui septem meatus, id est, ostia habet, per quæ in mare erumpit. Pro quo συνωνύμως dicitur ἑπτάστομος. Moschus Idyll. ii. 51. ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ, 'ad Nilum septem ostia habentem.' Virgil. Æneidos 6. 270. 10. 'Et septemgemini turbant trepida ostia Nili.' Hic illud obiter observandum, verbum turbant, proturbantur, a poeta positum, quod loquendi genus Atticismum redolet. Attici enim sæpe (quemadmodum a nobis suo loco fusius demonstratur) activum pro passivo ponunt. Sic etiam vertere, pro verti, unde annus vertens, pro, qui vertitur, de quo consule Nizolium, in verbo verto, ubi rem variis exemplis illustratam videbis. Sic volvens annus, pro, qui volvitur. Virgil. Æneid. i. 118. 30. 'volventibus annis,' quod ab Homero passim dicitur περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Odyss. ά. 4. 3. Consule Virgilianum Erythræi Indicem in 'volventibus annis.' Sic vibrare, pro vibrari, unde Plinius lib. xi. 150. M. serpentibus linguam vibrantem esse dicit, pro, quæ vibratur. Si plura cupis habere vocis hujus exempla, ea tibi Nizolius in Vibro, suppeditabit.

ἐπῶρσαν, Æol. pro comm. ἐπῶραν. Est autem 3. pers. plur. aorist. 1. act. ab ἐπόρω, futurum comm. ἐπορῶ, et Æol. ἐπόρσω. Hinc aor. 1. act. ἐπῶρσα, ας, ε, immitto. Theoc. Idyll. xxiv. 82. οἱ τάδ' ἐπῶρσαν κνώδαλα, 'qui hæc immiserunt monstra.'

ἔρασδε, Dor. pro communi poetico ἔραζε, τουτέστιν εἰς τὴν ἔραν, καὶ γῆν, in terram, ad terram, humi. Theoc. Idyll. vii. 146. ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε, 'rami prunis gravati [deferebantur] in terram.'

ἔρασσαι, secunda persona præsentis temporis indicativi modi, ab ἔραμαι, ἔρασαι, metrique caussa geminato σσ, ἔρασσαι, quod poetice fieri solet. Theoc. Idyll. i. 78. τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασσαι; 'quam o bone [vir] adeo amas?'

ἐργαξῆ, Dor. pro com. ἐργάσῃ, operaberis, opus facies. Theoc. Idyll. x. 23. Deducitur ab ἐργάζομαι. Hinc verbale nomen ἐργάτης, ου, ὁ, operarius, qui opus facit, quod exstat eodem Idyll. vs. 9. Unde nomen alterum deducitur, ἐργατίνης, ου, ὁ, quod vs. 3. legitur.

ἐργατίνης, ου, ὁ, poet. pro com ἐργάτης, ου, ὁ, operarius, opifex, qui opus facit. Eustathius tamen dicit ἐργατίνας, ὁ ἐργάτης, καὶ περὶ γῆν πονούμενος. Sed hoc Dorice potius, quam communiter dictum videtur. Theoc. Idyll. x. 1. ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν ὦ 'ζυρὲ πεπόνθεις; 'operarie messor, quid nunc o miser passus es? [quid tibi, miser, accidit?] Hic τὸ ἐργατίνα Dorice videtur dictum pro comm. ἐργατίνη, ut rectus casus sit ἐργατίνης, et ut Αἰσχίνης declinetur, cujus vocativus in η communiter desinit, [ut in oratione Demosthenis passim est videre,] sed Dorice τὸ η εἰς α versum hoc loco dices. Idyll. xxi. 2. οὐδὲ γὰρ εὕδειν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι, 'non enim dormire viros opifices improbæ sinunt curæ.'

ἐρεθίζεν, Dor. pro comm. ἐρεθίζειν. Theoc. Idyll. xxii. 2. φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν, 'formidabilem Pollucem in pugilum certamine, [in pugilatu,] ad irritandum' [irritatu, i. qui, si quis eum irritarit in pugilatu, se terribilem ei præstat].

ἐρεθίσδειν, Dor. pro com. et poet. ἐρεθίζειν, irritare. Theoc. Idyll. v. 110. τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω, 'cicadæ videtis, [vel videte] caprarium ut irrito.' 111. οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς, 'sic et vos diu irritatis [vel, irritate] messores.'

ἐρέθω, poet. unde τὸ ἐρεθίζω, irrito, ad certamen et contentionem incito, provoco, incito, excito, παρὰ τὸ ἔρω, ὃ ἐκ τοῦ εἴρω, ὃ δηλοῖ τὸ εἰς μάχην συμπλέκω. ὅθεν καὶ ἔρις, ἔριδος, ἡ. Eustath. Theoc. Idyll. xxi. 21. ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδὰν, 'somnum cum repulissent, [hoc] suis mentibus excitarunt carmen' [i. carmen hoc, quod sequitur, canere cœperunt, ut excusso somno facilius vigilarent].

ἐρείδειν, commune quidem verbum, at peculiari quadam significatione positum videtur apud Theoc. Idyll. v. 24. ἠνίδε κεῖται ὦ 'ριφος. ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, 'ecce depositus est hœdus. Sed age tu quoque saginatum agnum depone.' Alter Lat. Inter. cujus interpretationem H. Steph. sequitur, hæc ita Latine vertit, 'ecce tamen stat hic

hœdus: sed age tu quoque saginatum agnum contra statue.' Sensus est idem. Lector utram maluerit interpretationem, libere sequatur. Vide *κεῖσθαι*. Hanc *τοῦ ἐρείδειν* significationem in vulgatis Græcis, aut Græcolatinis Lexicis non reperias, ideo lector eam hic observare ne graveris. Idem Idyll. vii. 104. *τὸ ἐρείδειν* sumit pro *παρέχειν*, præbere, tradere, quum dicit, *ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις*, 'non vocatum illius caras in manus tradas,' alii, sistas: *ἐς χεῖρας ἐρείδειν*, alias unico verbo poetice diceretur *ἐγγυαλίζειν*, q. d. *εἰς τὰ γύα, εἴτε γυῖα, τουτέστιν εἰς τὰς χεῖρας παρέχειν, εἴτε παραδιδόναι.*

ἐρείδειν γνώμην. Theoc. Idyll. xxi. 62. *τὺ δ' ὦ ξένε λοιπὸν ἔρειδε τὰν γνώμαν. ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.* Hæc Interpretes Latini ita verterunt, alter quidem, 'tu vero ad id, quod restat, intende mentem. Nam jusjurandum me terret, quod juravi.' Alter vero sic, 'tu vero hospes ad id, quod restat, intende mentem. Nam juramentum timeo, quod juravi.' At Portus ita, 'tu vero o hospes, [o amice] fulci [firma, confirma] animum [meum labantem, vacillantem, atque dubitantem. cur ?] jusjurandum enim ego, quod juravi, formido.'

ἐρειός, ου, ὁ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro quo communiter diceretur *ἐριστικός*, contentiosus. Idyll. xv. 50. *πάντες ἐρειοί*, 'omnes contentiosi.'

ἐρείτω. Sic apud Theocritum Idyll. xxviii. 24. scribitur. Integer versus hic est, *κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτιδών σ', ἦ μεγάλη χάρις*. Lat. Int. 'hoc enim aliquis [aliquando] dicet, te aspiciens, certe magna gratia,' etc. Sed si versionem istam probes, non *ἐρείτω*, verum *ἐρεῖ* scribendum esset. Si codex est sanus, vertendum, dicat. Erit enim tertia persona singularis imperativi modi, quæ sic formata. ab *εἴρω, τὸ λέγω, καὶ τὸ ἐρωτῶ* (de quo Eustath.) *μ. κοινὸς, ἐρῶ, εἷς, εἶ, Ἰωνικῶς* vero *ἐρέω, έεις, έει*. Hinc poetice præsens formatum *ἐρέω, ῶ*, imperat. *ἔρεε, ει, ἐρεέτω, ἐρείτω*, dic, dicat, *μ. ἐρήσω*, parum usitatum, *π. εἴρηκα*, et *π. π. εἴρημαι*, etc. passim apud probatos auctores lectoribus occurrunt. Ego tamen (nisi conjectura me fallit) non unam, sed duas voces separatas, et varias esse suspicor, et ita scribendas arbitror, *ἐρεῖ τῳ*, pro *ἐρεῖ, καὶ λέξει τινί*. Nam *του*, et *τῳ* sæpe, præcipue vero apud poetas, reperiuntur *ἐγκλιτικῶς, ἀντὶ τῶν, τινὸς*, et *τινὶ*, posita, i. alicujus, et alicui. Ut, *εἴ του*, pro *εἴ τινος*, si cujus, si alicujus. Sic, *εἴ τῳ*, si cui, si alicui. Unde composita fiunt *ὅτου*, et *ὅτῳ*, de quibus Eustathius, et alii. Vertes autem, 'hoc enim aliquis [aliquando] dicet alicui, aspiciens te, profecto magna gratia munere in parvo [inest, vel, muneri exiguo adest]. Quanquam potes et *ἐρεῖ τω*, sine *ι* subscripto scribere, ut eadem sit constructio, sensusque: sed *τὸ ι Ἰωνικῶς, Δωρικῶς, Αἰολικῶς* sublatum dices. Hanc lectionem, atque sententiam sensus ipse nobis videtur dictare, nec ullo modo propterea Criticorum judicium, et censuræ severitas hic metuenda. Nihil enim *παράδοξον* a nobis affertur.

ἐρευνᾶν, com. scrutari, investigare, conari. Videtur autem proprie dici de illis, qui metalla, vel alias res in terræ visceribus scrutantur, quærunt, et invenire cupiunt. Quoniam autem hoc sine magno conatu fieri nequit, ut quotidianus usus nos docet, ideo factum ut *μεταφορικῶς* interdum *ἀντὶ τοῦ πειρᾶσθαι* sumatur, i. conari. Magnum Etym. *ἐρευνῶ, ἐκ τοῦ ἐρέω, τὸ ζητῶ. πλεονασμῷ τοῦ υ, καὶ ν, ἐξ οὗ καὶ ἔρευνα, καὶ ζήτησις.* Sed verisimilius esse crediderim a prisco nomine *ἔρα, ας, ἡ*, quod terram significat, deductum verbum *ἐράω, ῶ*, et verso *α* in *ε*, *ἐρέω*, unde inserto *υ*, et *ν*, *ἐρεύνω*, hinc vero circumflexum *ἐρευνάω, ῶ*, scrutor, etc. Vide *ἐράσαι*, et *ἐξεράσαι* in vulgatis Græcolatinis Lexicis, quæ nostram conjecturam confirmant. Theoc. Idyll. vii. 45. *ὅστις ἐρευνῇ ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος*, 'qui conatur æqualem montis summitati perficere domum Oromedontis.' Alter Latinus Interpres hæc ita vertit, 'qui conatur extruere domum tam altam, quam est vertex montis Oromedontis.'

ἐρευνῇ, Dor. pro com. *ἐρευνᾷ*, com. sive præsentis indicativum sive subjunctivum esse dicas. Vel est subjunctivi tanquam ab *ἐρευνέω, ω*, quod et Ionibus familiare. Vide *έω* pro *άω*, ut *ὁρέω, φοιτέω*, pro *ὁράω, φοιτάω*. Theoc. Idyll. vii. 45.

ἐρῇ, Dor. pro com. *ἐρᾷ*, amat. Theoc. Idyll. vii. 97. *τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται*, 'tantum amat Myrtonem, quantum ver capræ amant.'

ἐρημιάς, άδος, ἡ, poeticum, atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non reperitur. Idem autem valet ac *ἐρημάς, άδος, ἡ*, et *ἐρημαία, ας, ἡ*, deserta, solitaria. Apud Theoc. Idyll. xxvii. 62. puellæ tribuitur, quæ in locis desertis degere solebat: *σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή*, '[illa] tua [socia, sive comes] solitaria, non amplius fidelis [est tibi].' Deducitur autem ab *ἐρημία, ας, ἡ*, solitudo, locus desertus.

ἐρημάζεσκον, 3. pers. singul. imperf. ab inusitato poetico *ἐρημαζέσκω*, quod ultra imperfectum non reperitur. Sic autem formatur, *ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον*, desertus, a,

um, solitarius, a, um. Hinc verbum *ἐρημάζω*, poeticum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, imo ne in Græcis quidem invenitur, idem valens ac *τὸ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ ἐν ἐρημίᾳ διάγω, στρέφομαι, πλανῶμαι*, i. in loco deserto, vel in solitudine dego, versor, vagor. Hujus verbi imperf. com. *ἠρήμαζον, ες, ε*, neglecto metri caussa augmento, *ἐρήμαζον, ες, ε*. A secunda persona *ἐρήμαζες*, addita syllaba *κω*, fit poet. inusitatum *ἐρημαζέσκω*, cujus imperfectum poetice formatum est in usu, *ἐρημάζεσκον, ες, ε*, etc. Theoc. Idyll. xxii. 35. *ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων*, 'ambo in solitudine vagabantur, aberrantes [quod aberrassent] a sociis.'

ἐριβόας, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, qui valde clamat, clamosus. *παρὰ τὸ ερι ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν βοὴν, ἢ τὸ βοάω, ῶ*. In Ovo Simmiæ Rhodii, pag. 388. 5. *θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς κάρυξ*, 'Mercurius Deorum clamosus præco.' Hunc infra in eodem Ovo *συνωνύμως ὠκυβοὰν* poeta vocat. Quod observandum ob accentus varietatem. Nam alioqui dicendum videretur *παροξυτόνως ὠκυβόας, ου*, vel *α*, D. ut *ἐριβόας*, et *τηλεβόας*.

ἐριδμαίνοντι, Dor. pro comm. sed poet. *ἐριδμαίνουσι, τουτέστιν ἐρίζουσι*, certant, contendunt. Theoc. Idyll. xii. 31. *κοῦροι ἐριδμαίνοντι φιλάματος ἄκρα φέρεσθαι*, 'pueri contendunt osculi victoriam reportare.' *ἐριδμαίνειν* autem, ut docet Eustathius, quum sumitur pro *ἐρεθίζειν, καὶ εἰς ἔριν κινεῖν*, dicitur *παρὰ τὴν ἔριν, καὶ τὸ μαίνεσθαι*, i. irritare, et ad iram incitare, ab *ἔρις*, quod contentionem, et iram ipsam significat, et a *μαίνεσθαι*, furere, insanire. Nam ira furor brevis est. Vel ab *ἐριδαίνω, πλεονασμῷ τοῦ μ. ἐριδαίνειν* vero, ab *ἐρίδω, κατὰ παραγωγὴν, ἐρίδω* a Dorico *ἐρίσδω*, sublato *σ*, quod a communi *ἐρίζω*, dissoluto *ζ* in *σδ*, formatum. Vel ab *ἔρις, ἔριδος, ἡ*, fit *τὸ ἐριδαίνω*, et inserto *μ, ἐριδμαίνω* : *ἔρις* vero ab *εἴρω, μ. ἐρῶ, τὸ συμπλέκω*, quia contentio committit inter se eos, qui contendunt; vel ab *ἔρω, ὅθεν τὸ ἐρέθω, ὅθεν τὸ ἐρεθίζω*, irrito.

ἐριθηλὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, poet. pro com. *λίαν θάλλων*, valde virens, valde florens. Componitur autem ex particula *ερι*, quæ vim intendentis in compositione habet, et verbo *θάλλω*, vireo, floreo, cujus præteritum medium est *τέθηλα*. Theoc. Idyll. xxv. 132. *βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην*, 'depascebant valde virentem herbam.' Illud vero *βόσκοντ'* est pro integro *ἐβόσκοντο* : sed metri caussa neglectum est syllabicum augmentum, et *ο* ob sequentem vocalem est rejectum.

ἔριθος, ου, ἡ, poet. Eustath. *ἔριθοι, ἐριουργοὶ γυναῖκες, παρὰ τὸ ἔριον· καὶ ἔριθοι, οἱ ἀμητῆρες, παρὰ τὴν ἔραν. ἀλλαχοῦ δὲ, ἔριθος, παρὰ τὴν ἔριδα*, id est, '*ἔριθοι*, mulieres lanariæ, sive lanificæ, quæ lanam tractant, dictæ ab *ἔριον*, lana. Item *ἔριθοι* messores, ab *ἔρα*, terra. Alias *ἔριθος*, contentiosus, ab *ἔρις*, contentio.' Consule et vulgata Lexica Græcolatina. Theoc. Idyll. xv. 80. *ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι*; 'quænam hæc [opera] elaborarunt lanificæ mulieres?'

ἐρίσδειν, Dor. pro com. *ἐρίζειν*, dissoluto *ζ* in *σδ*, contendere, certare. Theoc. Idyll. i. 24. *ᾆσας ἐρίσδων*, 'cecinisti certans.' Idyll. iv. 8. *κάρτος ἐρίσδεν*, 'robore certare.' 63. *κακοκνάμοισιν ἐρίσδει*, 'cum [Panibus, sive Faunis] exilia crura habentibus certat.' Idyll. v. 30. *τὺ (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρισδε*, 'tu (ecce hircus hic) certa.' 67. *ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες*, 'nos enim certamus.' 136. *οὐ θεμιτὸν Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν*, 'nefas [est, o] Lacon, cum luscinia picas [cantu] certare.' Idyll. vi. 5. *πρᾶτος ἐρίσδεν*, 'primus certabat;' vel, contendebat. Idyll. vii. 41. *βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥστις ἐρίσδω*, 'sed quasi rana quædam cum cicadis contendo.'

ἔριφος, ου, ἡ, capella, capra. In vulgatis Lexicis genere tantum masculeo reperitur pro hœdo, capro, aut capra, et capella. Quare generis hæc varietas haud aspernanda. Theoc. Idyll. viii. 50. *ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι*, 'o simæ huc venite ad aquam capellæ.'

ἐρίφως, Dorice pro communi *ἐρίφους*, accus. plur. 3. declinat. nominum parisyllabicorum, a recto *ἔριφος, ου, ὁ*, hœdus. Theoc. Idyll. i. 26. *ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως*. *ἣ δύ' ἔχουσ' ἐρίφους*, 'quæ duos habens hœdos.'

Ἑρμάων, άωνος, ὁ, poet. pro comm. *Ἑρμῆς, οῦ, ὁ*, Mercurius. Dictum ad similitudinem *τοῦ Ποσιδάων, άωνος*. Bion Idyll. iii. 8. *ὡς χέλυν Ἑρμάων*, 'quomodo testudinem [invenerit] Mercurius.'

ἔρξαι, poet. *κατὰ στοιχείων μετάθεσιν ἐκ τοῦ ῥέξαι*, quod a *ῥέζω*. Theoc. Idyll. xvi. 25. *πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν*, 'multosque de affinibus beneficio afficere.'

ἕρπην, Dor. pro com. *ἕρπειν*, serpere, ire, abire. Theoc. Idyll. xv. 26. *ἕρπην ὥρα κείη*, 'abire tempus fuerit.' *κείη* autem poet. et Dor. pro *κε εἴη*, sive *κεν εἴη*, quod com. *ἂν εἴη*, vel *εἴη ἂν* diceretur. Sed vel *κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε, καὶ τῆς διφθόγγου ει* in *ει*, hoc formatum, vel ex particula *κε τὸ ε* sublatum, et *τὸ κ* cum sequenti verbo *εἴη* conjunctum, eodem spiritu, accentuque servato.

ἕρπω, commune. Hinc Latinum serpo, denso spiritu in s mutato, ut in *ὗς*, unde *σῦς*, sus. Hoc autem verbum proprie quidem dicitur de serpentibus, ac reptilibus,

γενικῶς vero, et *καταχρηστικῶς* de quibuslibet aliis animantibus dicitur, et simpliciter incedere, ire, vadere significat. Theoc. Idyll. i. 105. *ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν,* 'vade ad Idam, vade ad Anchisen.'

ἕρπωμες, Dor. pro com. *ἕρπωμεν*, eamus. Theoc. Idyll. xv. 42.

ἕῤῥευν, Ionice et Dorice, pro communi *ἕῤῥουν, ἐκ τοῦ ἕῤῥεον, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε, καὶ τοῦ ο, εἰς ου, καὶ τροπῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ευ.* Quod non solum Doriensibus, sed et Ionibus familiare, quemadmodum in nostro Græcolatino Ionico Lexico pluribus exemplis demonstramus. Theoc. Idyll. ii. 89. *ἕῤῥευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες*, 'fluebant autem ex capite omnes capilli.'

ἕρσω, ἕρσεις, ἕρσει, Æolica terminatio futuri prioris activi quintæ conjugationis verborum gravitonorum communiter in *ερῶ, ερεῖς, ερεῖ* desinentium. Ut *θέρω*, com. *θερῶ, εῖς, εῖ*, Æol. *θέρσω, σεις, σει.* Sic *φθείρω, φθερῶ, εῖς, εῖ*, Æol. *φθέρσω, φθέρσεις, φθέρσει.* Eodem modo Theoc. Idyll. xxii. 63. *χείλεα τέρσει*, 'labra cruciabit,' pro *τερεῖ*, a verbo *τείρω* deductum, dixit.

ἕρφ' ὧδε, verbum integrum est *ἕρπε ὧδε, τουτέστι δεῦρο πορεύου*, veni huc. Sed ob sequentem vocalem aspiratam, præcedens vocalis est rejecta, et *π* tenuis in aspiratam literam *φ* mutata. Theoc. Idyll. v. 44.

ἕρχεο, Ion. et Dor. pro communi imperativo *ἔρχου*, i. vade, proficiscere, fit autem *ου* diphthongo in *εο* dissoluta. Theoc. Idyll. iv. 56. *εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἕρχεο Βάττε*, 'in montem quum vadis, ne discalceatus vade Batte.'

ἑρψοῦμες, Dor. pro com. *ἕρψομεν*, ibimus. Theoc. Idyll. xviii. 40. *ἐς λειμώνια φύλλα ἑρψοῦμες*, 'ad pratensia [id est, in pratis nascentia] folia ibimus.'

ἑρψῶ, Dor. pro com. fut. *ἕρψω*, ab *ἕρπω*, unde verso spiritu denso in literam s, Latinum serpo formatur, ut ab *ὗς*, sus, ab *ὕλη*, sylva. Theoc. Idyll. v. 45. *οὐχ ἑρψῶ τηνεὶ*, 'non veniam illuc.'

ἐρωέειν, εῖν, poet. Eustath. *ἐρωὴ, ἡ ὁρμὴ, παρὰ τὸ ῥῶ, ὅ ἐστιν ὁρμῶ, [ὅθεν] ἐρωεῖν, τὸ ὁρμᾶν, καὶ ἀναποδίζειν παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλαχοῦ δὲ ἐρωεῖν, τὸ εἰς ἐρωὴν κινεῖν*, id est, *ἐρωὴ*, impetus, a *ῥῶ*, quod significat ruo, vel cum impetu feror, unde verbum *ἐρώειν*, ruere, cum impetu ferri, apud Homerum. Alias vero significat alium ad impetum faciendum impellere, transitive, quod vulgo dicitur, facere ruere aliquem, id est, efficere ut alius ruat, et cum impetu feratur aliquo. Magnum vero Etymologicum etymologiam hujus vocis, et significationem ita nobis aperit. *ἐρᾶν* (inquit) *ἐπιθυμεῖν. πρῶτον ἐπὶ τῆς γῆς ἐῤῥέθη. ἀφ' οὗ ἔρα ἡ γῆ, καὶ ἐρωῆσαι, τὸ ἀπ' αὐτῆς ὑποχωρῆσαι.* Quæ verba nihil aliud significant quam *τὸ ἀναποδίζειν, καὶ ἀναχωρεῖν*, pedem referre, recedere, retro ferri. Sed apud Theoc. Idyll. xiii. 74. accipitur pro *ἀποστρέφεσθαι*, id est, aversari, et fastidire, vel pro *καταλείπειν*, i. derelinquere, deserere. Priorem interpretationem habemus in Henr. Steph. codice, quum Latinus interpres hos Poetæ versus, *Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν, οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργὼ*, sic vertit, 'Herculem autem heroes per convicium appellabant desertorem navis, quoniam aversatus est Argo triginta habentem transtra.' Posteriorem vero Crispini codex nobis suppeditat his verbis, 'Herculem vero heroes criminabantur ut desertore navis, quod deseruisset Argo habentem triginta remigum transtra.' Varias *τοῦ ἐρωεῖν* significationes in vulgatis Lexicis Græcolatinis lector *φιλομαθὴς* legere non gravabitur. Apud Homerum Iliad. *ν*. 484. accipitur pro rejicere, repellere, avertere. *τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν*, 'ita enim [eum] quantumvis alacrem, [ac impetuosum,] repelletis a navibus.' Idyll. xxii. 174. *ἐρωεῖν* sumitur pro *ἀπέχειν*, abstinere, continere. *χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθόμενας ὑσμίνης*, 'manus abstinebunt inimicas [a] pugna.'

ἐρωὴ, ῆς, ἡ, poet. pro com. *ἄνεσις*, remissio, cessatio. Theoc. Idyll. xxii. 192. *μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωὴ*, 'pugnæ vero nulla remissio, [vel cessatio] fiebat.'

ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, nomen Theocriteum diminutivum, quasi dicas, amicula, parva amica, scortillum. Theoc. Idyll. iv. 58. *εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη*; sed fortasse scribendum *τᾶς ποκ' ἐκνίσθη*, quod esset *Δωρικώτερον*: 'dic age mihi Corydon, ille senecio nunquid adhuc molit illud nigro supercilio præditum scortillum, quod olim deperibat?'

ἐρωτύλος, ου, ὁ, nomen Theocriteum quod in vulgatis quidem Græcolatinis Lexicis scriptum legitur, sed sine ullius scriptoris auctoritate: parvus amator, amatorculus. Theoc. Idyll. iii. 7. *παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον*; 'procumbens vocas amatorculum?'

ἐρωτύλος, ου, ὁ, poet. pro com. *ἐρωτικὸς, ου, ὁ*, amatorius, ad amorem pertinens. Bion Idyll. iii. 10. *ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα*, 'sed ipse mihi canebat amatoria.' Et 13. *ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα*, 'quæcunque vero Cupido me docebat amatoria.'

ἑσδόμενοι, Dor. pro com. *ἑζόμενοι*, sedentes. Theoc. Idyll. vi. 4. *ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον*, 'sedentes æstatis meridie talia canebant.'

ἑσδώμεθα, Dor. pro com. *ἑζώμεθα*, disso-

luto ζ in σδ, sedeamus. Theoc. Idyll. i. 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, 'huc age, sub ulmum;' vel, 'sub ulmo sedeamus.'

ἐσιγάθη, Dor. pro com. ἐσιγήθη, 3. pers. singul. aor. 1. pass. a σιγάω, ῶ, taceo, silentio prætereo. Theoc. Idyll. xvi. 54. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς, 'silentio quoque præteritus fuisset subulcus.'

ἐσορῆ, Dorice pro communi ἐσορᾷ, aspicit, videt, intuetur. Hoc autem fit verso α communi in η. Quod non solum Ionibus, sed etiam Doriensibus familiare. τὸ δὲ ι subscribitur, ut et in altera diphthongo ᾳ. Theoc. Idyll. i. 87. ὡ 'πόλος ὄκκ' ἐσορῆ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quomodo capræ ab hircis ineuntur.

ἐσορῆς, Dor. pro com. ἐσορᾷς, aspicis, intueris. Theoc. Idyll. i. 90. καὶ τὺ δ' ἐπεί κ' ἐσορῆς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι, 'et tu quum vides virgines, ut rident.'

ἐσορῆτε, 2. pers. plur. indicat. præs. temp. Dor. pro com. ἐσορᾶτε, videtis, aspicitis. Versum autem est α longum ex contractione factum, in η. Theoc. Idyll. v. 3. οὐκ ἐσορῆτε, 'non videtis?'

ἐσορῶμες, Dor. pro com. ἐσορῶμεν, aspicimus, videmus. Theoc. Idyll. xiii. 4. τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες, 'diem vero crastinum non videmus.'

εσσι, Ionica, Æolica, Dorica, et poetica terminatio dativi pluralis nominum quintæ declinationis imparisyllabicorum, non contractorum tamen, quæ nominativum pluralem mascul. et fœm. in ες communiter desinentem habent, neutrum vero in α, ut τιτᾶνες, addito ι post finale σ, fit τιτάνεσι, γυναῖκες, γυναίκεσι, βήματα, verso α in ε, et addita syllaba σι, βημάτεσι. Tunc autem σσ geminatur, quum metri necessitas hoc flagitat. Sic et apud Theocritum Idyll. i. 52. αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, 'at ille ex culmis pulcram nectit locustis capiendis decipulam.' Hoc autem locum habet sequente consonante. Alioqui suavitatis gratia, ne gemina vocalis concurrat, ν post ι solet addi. Quod Iones non semper observant. Vide nostrum Ionicum Græcol. Lex. in ησι et οισι. Idyll. vi. 41. ἀμώντεσσι, pro com. ἀμῶσι, metentibus, ab ἀμάω, ῶ. Idyll. vii. 26. ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. 29. ἀμητήρεσσι. 105. πάντεσσι, pro πᾶσι, &c.

εσσι, vel εσσιν. Alterum quidem sequente consonante, alterum vero sequente vocali. Ionica, Æolica, Dorica, et poetica terminatio dativi pluralis nominum tam adjectivorum, quam substantivorum contractorum, quæ communiter nom. plur. masc. et fœm. generis in ες desinentem habent, quæ dat. assumto ι faciunt in εσι, et σ geminatur, si metri quantitas hoc flagitet. Neutra vero τὸ α in ες prius vertunt, deinde rationem eandem formationis sequuntur. Ut, βασιλέες, βασιλέεσι, et βασιλέεσσι, sic, τείχεα, τείχεες, τειχέεσι, τειχέεσσι. Theoc. Idyll. xv. 93. δωριέεσσι, pro com. δωριεῦσι. Idyll. xvi. 11. γονάτεσσι, pro com. γόνασι.

ἐσσὶ, Eustat. ἐσσὶ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, ἐκ πλεονασμοῦ τὸ ι, καὶ οὐδέποτε ἐφέλκεται τὸ ν. Alii vero sic istud ἐσσὶ formant, a communi εἶς, i. es, quod per contractionem ἐκ τοῦ ἔεις est factum, κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, fit ἐσὶ, metri vero caussa σ geminato formatur ἐσσὶ, poet. pro com. εἶς, unde Lat. es, sublato ι. Theoc. Idyll. i. 85. ἀμήχανος ἐσσὶ, 'consilii inops es.' Idem eod. Idyll. 123. ἐσσὶ κατ' ὤρεα, 'es in montibus.' Idyll. v. 75. ὡς λάλος ἐσσὶ, 'amans conviciorum es,' vel, 'mordax es.' Et 137. ἐσσὶ φιλεχθὴς, 'es odiosus.'

ἔστασαν, 3. pers. plur. plusq. perf. per syncopen formata ἐκ τοῦ ἑστάκεισαν, steterant, stabant, eminebant. Theoc. Idyll. xxii. 49. ἔστασαν, ἠΰτε πέτροι, 'stabant, [eminebant] ceu scopuli.'

ἐστάσαντο, Dor. pro com. ἐστήσαντο. Theoc. Idyll. xviii. 3. πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο, 'ante nuper pictum thalamum chorum instituerunt.'

ἐστάσατο, Dor. pro com. ἐστήσατο. Theoc. Idyll. vii. 150. κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων, 'cratera Herculi senex statuit Chiron.'

ἐστάσατο, Dor. pro com. ἐστήσατο, ἀνεγείρατο, statuit, constituit, excitavit. Theoc. Idyll. xvii. 99. πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις, 'pedibus in alienis tumultum excitavit villis;' vel, 'pedestribus copiis instructus in alienis villis bellicum tumultum excitavit.'

ἔστε, com. donec. Sed (ut docet Eustathius,) aspero spiritu scribendum, quia factum κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἕωστε temporis adverbio; vel Ionice, et Æolice tenui notatur. Quod et in communi lingua servatur, ut exemplis demonstratur in nostro Ion. Lex. in ἔστε, vide. Theoc. Idyll. i. 6. ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς, 'capella. capellæ vero caro suavis [est,] donec [eam] mulseris,' i. donec nullum fœtum tulerit. Nam q. d. tunc ipsa caro durior est, et insuavior.

ἐς τέλος, vide τέλος, tandem. Galli felicius hoc fere totidem syllabis patrio sermone sic exprimunt, 'à la par fin,' 'finalement,' Sic et Itali, 'al fine,' 'a la fine,' 'finalmente.' Theoc. Idyll. ii. 152. καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων, 'et tandem abiit fugiens.'

ἑστήκαντι, Dor. pro com. ἑστήκασι, stant. Theoc. Idyll. xv. 82. ὡς ἔτυμ'

ἑστήκαντι, 'quam vere stant [hæ picturæ!]' Quam veris similes videntur stare!

ἐστιχέτην, est tertia pers. dualis, aor. 2. act. a *στείχω*, *μ. στείξω*, *ἀόρ. β. ἔστιχον*, *ες*, *ε*. Theoc. Idyll. xxv. 154.

ἐσφαίρωτο. Vide *σφαιρόω*, *ῶ*.

ἐσχαρέων, *ῶνος*, *ὁ*, poet. pro com. *ἐσχάρα*, *ας*, *ἡ*, focus. Theoc. Idyll. xxiv. 48. *οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες*, 'afferte ignem quam celerrime e foco arreptum.' Quid hoc loco *πῦρ* significet, patet vs. 51. quum poeta dicit, *οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι*, 'illi vero adfuerunt lucernis cum ardentibus.'

ἐτάκευ, Dor. pro com. *ἐτήκου*, tabescebas, consumebaris. Est autem 2. pers. imperfect. pass. a *τήκομαι*. Theoc. Idyll. v. 12. *καὶ τότ' ἐτάκευ*, 'et tunc tabescebas.'

Ἐτεόκλειοι Χάριτες, Theoc. Idyll. xvi. 104. et deinceps. Strabo lib. ix. 285. f. Schol. Græca in Pindari Olymp. Oden 14. *Ἐτεοκλείους Χάριτας* appellatas tradunt ab Eteoclo Cephisi filio, qui primus Gratiis sacrificium fecisse fertur. Vide Pindarum p. 124.

ἑτέρηφι, poeticum adverbium, quod interdum pro nomine *ἑτέρᾳ* videtur sumptum. Theoc. Idyll. xxv. 253. *ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα χειρὶ προεσχεθόμην*, 'ego vero altera sagittas manu prætendebam.' Vel utrumque separatim accipiendum ita, *ἑτέρηφι*, ab altera parte, quomodo? *χειρὶ*, manu. Idem tamen sensus. At prior sententia longe verisimilior. Nam in sequenti versu subjicitur, *τῇ δ' ἑτέρῃ*, sub. *χειρί*.

ἐτέτυκτο, poet. 3. pers. singul. plusq. perf. pass. sublato *ε*, pro com. *ἐτέτευκτο*. Quod a poetico *τεύχω*, facio, paro, reddo, i. efficio, *μ. τεύξω*, *ἀόρ. β. ἔτυχον*, *π. τέτευχα*, *π. π. τέτευγμαι*, et sublato *ε*, *τέτυγμαι*, *ὑπερσυντ. ἐτετύγμην*, *ἐτέτυξο*, *ἐτέτυκτο*. Theoc. Idyll. xxv. 141. *ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο. ἀντὶ τοῦ, λίαν δῆλος, καὶ ἐπιφανὴς ἦν, ὑπῆρχεν*, 'et valde conspicuus, [ac insignis] erat.'

ἐτρύπη, 3. pers. singul. imperf. Dorice formata, pro communi *ἐτρύπα*, *κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ἐτρύπαε*. Vertitur *α* longum in *η*. Quod et Ionicum. Thema, *τρύπαω*, *ῶ*, perforo, terebro, penetro. Vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 42. *αὐτὰς ἐτρύπη*, 'ipsas terebrabat.'

ἐτυλίχθη, 3. pers. singul. aor. 1. pass. a *τυλίσσω*, *μ. τυλίξω*, aor. 1. act. *ἐτύλιξα*, *π. τετύλιχα*, *π. π. τετύλιγμαι*, *ξαι*, *κται*, aor. 1. pass. *ἐτυλίχθην*, *ης*, *η*. Theoc. Idyll. xxiii. 54. Vide *τυλίσσειν*.

ἐτύπαν, Dor. pro communi 2 aor. pass. *ἐτύπην*, sauciatus sum. Theoc. Idyll. iv. 53. *εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος*, 'in hanc inhians sauciatus sum.'

Lex. Doric.

ἐτώσια, poeticum adverbium, incassum, frustra, nequicquam. Theoc. Idyll. i. 38. *Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι*, 'Diu turgentes oculis frustra laborant.' Est autem nomen neutrum adverbii loco poetice positum. Deducitur ab *ἐτώσιος*, quod (ut in magno Etymologico traditur) idem significat ac *μάταιος*, *καὶ ἀνωφελὴς*, inanis, inutilis, irritus, vanus. Formatur autem a nomine *ἀήτης*, *ου*, *ὁ*, i. ventus. Cujus genitivus pluralis est *ἀητῶν*, et *κατὰ συστολὴν ἀετῶν*, hinc *ἀετώσιος*, et *κατ' ἀφαίρεσιν ἐτώσιος*. Vel (ut in eodem Etymol. docemur) *ἐτώσιον* est adverbium mediæ significationis, quod a verb. *ἔω* deducitur, id est, sum. Unde verbale regulare quidem, at inusitatum, *ἐτὸς*, *ὁ ἀληθὴς*, existens, verus. Cujus contrarium est *ἄετος*, addito *α* privante, quod non existentem, nec verum, sed falsum significat: hujus pluralis est *ἄετοι*, gen. *ἀέτων*, hinc *ἀετώσιος*, et rejecto *α ἐτώσιος*; quod apud poetas passim occurrit, et pro inani, vano, falso, inutili, irritoque sumitur. *ἐτώσιον βέλος*, telum irritum, quod nullam hosti plagam infligit. Si priorem *ἐτυμολογίαν* sequaris, *ἐτώσιον ἰσοδυναμήσει τῷ ἀνεμώλιος*, *εἴτε ἀνεμώνιος*, quod eadem ratione dicetur ac intelligetur. Sic etiam apud Latinos *μεταφορικῶς* id vocatur ventosum, quod in ventos fertur, dissipatur, ac irritum et sine ullo effectu est. Sic Virgil. Æneid. xi. 399. 23. 'ventosam linguam' appellat, quæ verba multa quidem, et inflata, tumidaque profert, sed sine ullo prorsus effectu. Sic idem eod. lib. 410. 11. 'ventosam gloriam' vocat *τὴν κενοδοξίαν*, inanem gloriam, quæ nullum suo domino fructum affert. Idyll. vii. 48. idem loquendi genus repetitur.

ευ, Dorice pro communi *ου* in verbis gravitonis communiter in *ου* desinentibus in secunda persona. Quod in imperfectis, et imperativis vocis passivæ, et in aoristis secundis, et imperativis vocis mediæ locum habet. Ut, *ἐτύπτου* communiter, i. verberabaris, Dorice *ἐτύπτευ*. Item *τύπτου* communiter, i. verberare, *τύπτευ*, Dorice. Sic *ἐτύπου*, com. id est, verberatus fuisti, Dor. *ἐτύπευ*. Item *τυποῦ*, com. i. verberare, Dor. *τυπεῦ*. Theoc. Idyll. i. 86. *Βούτας μὲν ἐλέγευ*, pro *Βούτης μὲν ἐλέγου*, 'Bubulcus quidem dicebaris.' 112. *μάχευ μοι*, pro *μάχου μοι*, pugna mecum. Idyll. ii. 131. *εἷλευ*, pro *εἵλου*, eripuisti. Idyll. iii. 11. *ἐκέλευ*, pro *ἐκέλου*, jubebas, jussisti, a *κέλομαι*, *τὸ κελεύω*. Idyll. v. 12. *ἐτάκευ*, pro *ἐτήκου*, tabescebas. 60. *βωκολιάσδευ*, pro *βουκολιάζου*. 117. *κιγκλίζευ*, pro *ἐκιγκλίζου*. 120. *παρήσθευ*, pro *παρήσθου*. Idyll. viii. 63. *φείδευ*, bis, pro *φείδου*. Idem Idyll. ix. 5. *βωκολιάσδευ*, pro *βουκολιάζου*. Idyll. xi. 42. *ἀφίκευ*, pro *ἀφίκου*, &c.

N

ευ, Dorice in verbis, et participiis verborum contractorum, quæ communiter ου habent post contractionem factam. Ut, ποιέουσι, ποιοῦσι, et ποιέουσα, ποιοῦσα, communiter, Dorice vero, versa diphthongo ου in ευ, fit ποιεῦσι, et ποιεῦσα. Theoc. Idyll. i. 85. Ζατεῦσ᾽. ἆ δύσερώς τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανος ἐσσὶ, pro ζητοῦσα, 'quærens: ah nimium infelix quidam [vir] in amore, et consilii inops es.' Idem eodem Idyll. 87. βατεῦνται, pro βατοῦνται, ineuntur. 107. βομβεῦντι, pro βομβοῦσι, susurrant. Idyll. ii. 37. ὡμάρτευν, pro ὡμάρτουν, sequebar. 89. ἔῤῥευν, pro ἔῤῥουν, a ῥέω, fluebant. 109. φωνεῦντα, pro φωνοῦντα, clamantes. Quod participium ad sequens τέκνα refertur. Vide versum. 125. καλεῦμαι, pro καλοῦμαι, vocor. Idyll. iii. 13. βομβεῦσα, pro βομβοῦσα, susurrans. 32. ποιολογεῦσα, pro ποιολογοῦσα, 'spicas legens.' Idyll. iv. 12. ποθεῦντι, pro ποθοῦσι, cupiunt, desiderant. Idyll. v. 34. λαλεῦντι, pro λαλοῦσι. 48. λαλαγεῦντι, pro λαλαγοῦσι. 56. ἀνθεῦσαν, pro ἀνθοῦσαν, &c.

ευ Dorice et Æol. in futuro priore medio, quod communiter ο, Dorice vero ου in media syllaba habet. Ut, τύψομαι, com. τυψοῦμαι Dor. Hinc vero τὸ τυψεῦμαι Dor. et Æol. versa ου in ευ. Theoc. Idyll. ii. 8. Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν· βασεῦμαι pro βασοῦμαι, et βασοῦμαι pro βήσομαι positum. Idyll. iii. 25. ἀλεῦμαι, pro ἀλοῦμαι, ab ἅλλομαι. 38. ᾀσεῦμαι, pro ᾄσομαι, ab ᾄδω. 53. κεισεῦμαι, pro κεισοῦμαι, hoc vero pro κείσομαι, a κεῖμαι. Idyll. iv. 39. λασεύμεσθα, pro quo alias λασούμεσθα, com. λησόμεθα. Idyll. v. 144. ἁλεῦμαι, pro ἁλοῦμαι. Idyll. vii. 95. ἀρξεῦμαι, pro ἀρξοῦμαι, hocque pro ἄρξομαι, ab ἄρχομαι, incipio. Idyll. viii. 13. θησεύμεσθα, pro θησόμεθα. Idyll. xviii. 40. δρεψεύμεναι, pro quo alias Dor. δρεψούμεναι, pro com. δρεψόμεναι, a δρέψομαι com. quod Dor. δρεψοῦμαι, et rursus Doric. et Æol. δρεψεῦμαι.

ευ Dorice κατὰ κρᾶσιν ex εο formatum. Primum enim communiter εο in ου, deinde ου in ευ Ionice, Dorice, et Æolice mutatur. Consule nostrum Ionicum Græcolatinum Lexicum in ευ pro εο. Theoc. Idyll. ii. 70. Καί μ᾽ ἁ Θευχαρίλα, pro Καί μ᾽ ἡ Θεοχαρίλα. Idyll. xiv. 13. Κλεύνικος, pro Κλεόνικος. Idyll. xxviii. 13. Θευγενίδος, pro Θεογενίδος, τῆς. 22. Θευγενὶς, pro Θεογενὶς, ἡ.

ευ Dorice κατὰ κρᾶσιν ex εο formatum in participio ἐὼν, ἐόντος, ἐοῦσα, ἐούσης, ἐὸν, ἐόντος, pro communi ὢν, ὄντος, οὖσα, οὔσης, ὂν, ὄντος. Illud enim Ionice, et poetice assumto ε profertur. Theoc. Idyll. ii. 3. ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. Hic τὸ εὖντα Doric. dictum κατὰ κρᾶσιν, pro com. ὄντα. 76. ἤδη δ᾽ εὖσα μέσον κατ᾽ ἀμαξιτὸν, 'jam autem existens in media via militari;' vel, in media orbita.

ευ Dorice pro communi ου in genitivo singulari pronominum. Ut, communiter ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, Dorice, ἐμεῦ, σεῦ, εὗ. Quod fit ου diphthongo in ευ alterum diphthongum mutata. Theoc. Idyll. ii. 69. Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα Σελάνα. Hic τὸ μευ, pro μου, hocque pro ἐμοῦ positum. Sic et 87. et passim. Idyll. v. 19. Οὔ τευ, pro οὔ σευ, τουτέστι σοῦ, tui.

εὐαγέειν, εῖν, poeticum, atque Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Idem autem valet ac εὐαγῆ εἶναι, καὶ εὐαγέως, εἴτε εὐαγῶς, καὶ ἁγιῶς ζῆν, id est, sanctum esse, sancte, pieque vivere; sincerum, purum, integrumque esse, et sincere, pure, integreque vivere. Theoc. Idyll. xxvi. 30. Αὐτὸς δ᾽ εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι, 'Ipse vero sancte vivam, [vel, sancte agam,] et sancte viventibus [aut, sancte agentibus] placeam.' Quis autem dicatur εὐαγὴς, et quot modis hoc nomen accipiatur, in Græcolat. Lexicis aperte, fuseque demonstratur.

εὐαλάκατος, ω, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. poet. εὐηλάκατος, ου, ὁ καὶ ἡ. Neutrum in vulgatis Lexicis reperitur. Qui, quæve bonam, vel pulcram colum habet. Vide ἀλακάτα. Theoc. Idyll. xxviii. 22. ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πήλῃ, 'ut pulcram colum habens Theogenis inter [suas] populares sit.'

εὐάνεμος, ω, ὁ καὶ ἁ, poet. et Dor. pro poet. com. εὐήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ. Compositum autem ex adverbio εὖ, et nomine ἄνεμος, ου, ὁ. Quod in compositione mutat α in η, Dorice vero τὸ η in α longum vertitur. In vulgatis Græcolatinis Lexicis hæc tantum traduntur incerto auctore: εὐνάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, perflatilis, sed ipsa vocabuli vis non satis bene declaratur: εὐάνεμος enim Dor. sive εὐήνεμος communiter dicitur et de loco, et de aere, et de navigationis cursu, qui bonum, gratum, et secundum ventum habet: γενικῶς pro secundo, prosperoque sumitur. Ut apud Theoc. Idyll. xxviii. 5. Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς, pro ἐκεῖσε γὰρ πλόον εὐήνεμον αἰτούμεθα παρὰ Διὸς, 'Illuc enim navigationem prosperam petimus a Jove.'

εὔβοτος, ὁ καὶ ἡ, commune, sed poet., bene pastus, saginatus, pinguis. Theoc. Idyll. v. 24. τὸν εὔβοτον ἀμνὸν, 'saginatum agnum.'

εὖγε. Latinum euge hinc deductum: laudantis, exultantis, assentientis, et congratulantis adverbium. Interdum etiam est insultantis vox. Theoc. Idyll. iv. 62. Εὖγ᾽

ὦ ἄνθρωπε φιλοῖφα, 'Euge o homo salax,' vel lascive.

εὐέανος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. nomen quod in vulgatis Lexicis non legitur: bene, decenter, decore velatus. Componitur ex adverbio qualitatis εὖ, et nomine ἑανὸς, οῦ, ὁ, de quo sic Eustathius, ἑανὸς, ἔνδυμα γυναικεῖον. Idem, ἑανὸς πέπλος ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ ἕω, ὅ ἐστιν ἐνδύομαι, λέγεται, ἵν' ᾖ ἑανὸς πέπλος ὁ καλὸς ἐνδύσασθαι. καὶ κατὰ μόνας ὁ ἑανὸς τὸν πέπλον δηλοῖ, οὗ ἐστιν ἐπίθετον. Idem, ἑανὸς ἀμβρόσιος, ἤγουν πέπλος ἀμβρόσιος. καὶ ἑανοὶ ἐλέγοντο οἱ πέπλοι, οὓς μόναι αἱ γυναῖκες ἐπερονῶντο. ἑανὸς δὲ κασσίτερος, ὁ εὐδιάχυτος, ὁ εὔρυτος, καὶ ῥαδίως χυτὸς, οἱονεὶ ῥεανός. Moschus Idyll. iv. 75. ἴστω γὰρ κούρη τε, καὶ εὐέανος Δημήτηρ, 'sciat enim [hoc] puella, [vel, filia Cereris Proserpina,] et decenter velata Ceres.' Vide Κόρη.

εὐεργὸς, οῦ, ὁ, poet. pro com. εὖ εἰργασμένος, bene factus, bene cultus. Theoc. Idyll. x. 43. λαῖον εὐεργὸν vocat (ut interpretes Latini verterunt) segetem bene cultam. Aliter alias accipitur hoc vocabulum, ut in vulgatis Lexicis docetur.

εὐηγενὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, poeticum, pro communi εὐγενὴς, τὸ δὲ η μέτρου χάριν πλεονάζει, bene natus, nobilis, generosus. Theoc. Idyll. xxvii. 42. ἐξ εὐηγενέων, 'ex bene natis [es ortus].'

εὐθυμεῖν, poet. εὐθυμίαν ἐμποιεῖν, ἢ προσφέρειν, εὐφραίνειν, lætitiam excitare in alicujus animo; vel, lætitiam alicui afferre, lætitia afficere. Theoc. Idyll. xv. 143. εὐθυμήσαις, '[nobis] lætitiam afferas.' Quod autem τὸ εὐθυμεῖν jam ita sit accipiendum, patet ex præcedentibus poetæ verbis, ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι, 'propitius esto nunc dilecte Adoni.' Alias εὐθυμεῖν significat alacri, læto, securoque animo esse. Tunc non active: sed neutraliter accipitur.

εὐκέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. pro com. εὐκέαστος, ἤγουν εὔσχιστος, sectu facilis, qui facile scindi, findi, secarique potest. Eustathius εὐκέαστα ξύλα, τὰ εὔκλαστα, παρὰ [τὸ εὖ, τὸ ῥαδίως, καὶ] τὸ κεάσαι, τὸ σχίσαι. Vide Κεάζω. Sed metri caussa τὸ σ sublatum. Theoc. Idyll. xxv. 248. ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο, 'caprifici sectu facilis;' vel, 'caprifici sectilis.'

εὐμάκης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, Doric. pro com. εὐμήκης, longus, procerus. Theoc. Idyll. xiv. 25. Εὐμάκης, χ' ἁπαλὸς, 'procerus, et tener.'

εὔμαλος, ω, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. εὔμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pecorosus, pecore abundans, bonas habens oves, et alias pecudes. Theoc. Idyll. xxii. 157. Ἀρκαδία εὔμαλος, 'Arcadia pecorosa,' vel, pecoris abundans. Quamvis enim μῆλα proprie dicantur oves, συνεκδοχικῶς tamen ab una pecudum specie, quodvis pecoris genus apud poetas passim significatur.

εὐμαρέως, poet. pro com. εὐχερῶς, eadem est utriusque nominis ἐτυμολογία: nam μάρη, ης, ἡ, et χεὶρ, χειρὸς, ἡ, idem, manus; unde compositum nomen ὁ καὶ ἡ εὐμαρὴς, καὶ εὐχερὴς, manu facile tractabilis, qui manu facile tractari potest, facilis: hinc istud adverbium εὐμαρέως, unde κατὰ κρᾶσιν εὐμαρῶς, facile. Theoc. Idyll. xxix. 23. ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται, 'qui [Amor] virorum mentes facile domat.'

εὐμαρὴς, καὶ τὸ εὐμαρὲς, έος, οῦς, poet. pro com. εὐχερὴς, καὶ τὸ ὲς, compositionis eadem est ratio; μάρη namque, et χεὶρ, idem significat, manum scilicet; sic autem proprie vocatur ille, qui facile manu aliquid facere potest; sic etiam res, quæ manu facile tractari potest: εὖ enim in compositione potissimum, facilitatem rei, de qua verba fiunt, indicat: alias accipitur γενικῶς pro facili, et promto. Theoc. Idyll. xxii. 161. Τάων εὐμαρὲς ὕμμιν ὀπυίειν, ἅς κ' ἐθέλητε, 'Harum [puellarum] facile vobis [est] uxores ducere, quascunque volueritis.'

εὐμενέειν, εῖν, poet. benevolum, benignum, propitium esse. Deducitur ab εὐμενὴς, de quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xvii. 62. ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίστατο, 'illa vero ipsi benevola adfuit.'

εὐνάτειρα, ας, ἁ, Dor. pro com. εὐνήτειρα, ας, ἡ, conjux, quæ cum aliquo cubat. Deducitur ab εὐνὴ, ῆς, ἡ, Dor. εὐνὰ, ᾶς, ἁ, cubile: hinc εὐνάω, νῶ, et εὐνάζω. De quibus vulgata Lex. In Syringe, 2. οὐδενὸς εὐνάτειρα, 'neminis conjux.' Sic autem jam vocatur Penelope uxor Ulyssis, qui cum in Cyclopis antro captus teneretur, et de nomine interrogatus fuisset, ut periculum imminens vitaret, se Neminem vocari dixit. Nemo autem Græce Οὔτις, et Οὐδεὶς appellatur.

Εὐνίκα, ας, ἁ, Dor. pro com. Εὐνίκη, ης, ἡ, nomen nymphæ cujusdam apud Theoc. Idyll. xiii. 44. Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις, Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία, 'Nymphæ pervigiles, formidabiles Deæ rusticis, Eunice, et Malis, et ver spectans [i. vernantem aspectum habens] Nycheia.' De hac Nympha nihil ab aliis scriptum legi, quod recorder.

Εὐνίκα, ας, ἁ, Dor. pro com. Εὐνίκη, ης, ἡ, proprium puellæ nomen. Theoc. Idyll. xx. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε, 'Eunice me derisit.'

εὖντα, Dorice κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ εο εἰς ευ factam. Formatur autem ab Ionico et poetico participio ἐόντα, pro communi ὄντα, ab εἰμὶ, ε præfixo τῷ ο. Theoc. Idyll.

ii. 3. ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὔντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα, 'ut meum amatorem, qui me male habet, magico carmine attraham:' ita Lat. interpres. Alter vero sic, 'ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico persequar.' Sed hoc verba sonant, 'Ut illum virum, qui mihi gravis est amicus, incantem, vel magicis carminibus flectam, ac ad me traham.'

εὐτεκνίη, ης, ἡ, Ion. pro com. poet. εὐτεκνία, ας, ἡ, liberorum fœcunditas aut probitas, bona, vel felix soboles. Theoc. Idyll. xviii. 51. Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν εὐτεκνίην, 'Latona quidem det, Latona juventutis altrix, [alma Latona] vobis bonam sobolem.'

εῦντι, Dorica terminatio verborum primæ conjugationis contractorum communiter in οῦσι post contractionem ex εου in ου factam desinentium. Ut, ποιέουσι, ποιοῦσι, ποιεῦντι. Sic βομβέουσι, βομβοῦσι, βομβεῦντι. Theoc. Idyll. i. 107. ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι, 'hic suave susurrant ad alvearia apes.' Idyll. iv. 12. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι, pro ποθοῦσι, 'Buculæ vero ipsum mugientes hic desiderant.' Idyll. v. 34. ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι, pro λαλοῦσι, 'locustæ hic loquuntur.' 80. φιλεῦντι, pro φιλοῦσι, amant. Idyll. vii. 32. δαῖτα τελεῦντι, 'convivium faciunt,' vel parant. Idyll. viii. 16. ἀριθμεῦντι, pro ἀριθμοῦσι, numerant. Idyll. xv. 82. ἐκδινεῦντι, pro ἐκδινοῦσι, 'movent [se],' vel, moventur. 88. ἐκκναισεῦντι, pro ἐκκναισοῦσι, vide suo loco. Idyll. xvii. 94. ἀσφαραγεῦντι, pro ἀσφαραγοῦσι, &c.

εῦντι, Dorica, et Æolica terminatio tertiæ personæ pluralis activi futuri primæ conjugationis verborum contractorum, communiter in ουσι desinentium. Sic autem hanc Dorienses, et Æoles formant: a communi ποιήσουσι primum quidem, idque frequentius, deducunt suam terminationem ποιήσοντι, quemadmodum et in participii dativo singulari, masc. et neutr. generis, ejusdem temporis; deinde vero, hinc alteram terminationem προπερισπωμένην in οῦντι deducunt, hinc vero, versa diphthongo ου in ευ, faciunt εῦντι. Series igitur formationum hæc est, ποιήσουσι, ποιήσοντι, ποιησοῦντι, ποιησεῦντι: sic λαλήσουσι, λαλήσοντι, λαλησοῦντι, λαλησεῦντι: sic etiam στόρεσουσι, στορέσοντι, στορεσοῦντι, στορεσεῦντι. Theoc. Idyll. vii. 57. χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, 'et Halcyones sternent undas.' Sic 71. αὐλησεῦντι, pro αὐλήσουσι, tibia ludent, vel tibia canent. Hoc autem ab αὐλὸς, tibia, unde verbum αὐλέω, ῶ, tibia ludo, vel cano.

εὔοδμος, ου, ὁ, poet. Ion. et Dor. pro com. εὔοσμος, ου, ὁ, odoratus, odorifer, suavem odorem spirans. Theoc. Idyll. xvii. 29. Νέκταρος εὐόδμοιο, 'nectare odorifero [satiatus].'

εὐπαγὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, poet. ὁ εὖ πεπηγμένος, παρὰ τὸ εὖ πηγνύναι, bene compactus. Theoc. Idyll. xxv. 208. βάκτρον εὐπαγὲς, 'clavam bene compactam [i. solidam].' Hinc verso α in η, ὁ καὶ ἡ εὐπηγὴς, idem, passim apud poetas.

εὔπακτος, ω, et οιο, Dorice, pro communi εὔπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene compactus. παρὰ τὸ εὖ πηγνύω, πήγνυμι, μ. πήξω, ab inusitato πήσσω, vel πήγω, aor. act. ἔπαγον, unde priscum verbum Latinum pago, pagis, pepigi, pactum, id est, paciscor, de quo Quintil. lib. i. cap. 6. 64. Theoc. Idyll. i. 128. καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν, 'et hanc fer bene compacta dulce sonantem [ex cera fistulam].'

εὐπένθερος, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat: qui bonum, generosum, nobilem socerum habet. Theoc. Idyll. xviii. 49. χαίροις εὐπένθερε γαμβρὲ, 'salve nobilem socerum habens sponse [i. salve nobilissimi soceri gener].'

εὑρῆν, Dor. pro com. εὑρεῖν, invenisse, invenire. Theoc. Idyll. xi. 4. εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν, 'invenire tamen non facile est.'

εὕρομες, Dor. pro com. εὕρομεν, invenimus. Theoc. Idyll. vii. 12. Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα, 'Cydonicum invenimus virum.'

εὐρύνοντι, Dor. pro com. εὐρύνουσι, dilatant, ab εὐρύνω. Theoc. Idyll. xiii. 31. Αὔλακας εὐρύνοντι βόες, 'Sulcos dilatant boves.'

εὐρὼς, εὐρῶτος, ὁ, com. caries, putredo, situs, qui Italice 'mufa,' Gall. 'moisissure' vocatur; humiditas, humor terrenus putrefactus. Theoc. Idyll. iv. 28. χ' ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποτ' ἐπάξω, 'et fistula situ fœdatur, quam quondam compegisti.' In vulgatis Græcolatinis Lexicis in hujus vocabuli explicatione præter superiores, hæc adduntur: Et pro hominis genitali ponitur in Epigrammate. Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσχε πεπταμένη χεὶρ, Οὐχ ὅλον εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο. Declinatur autem Εὐρώτας; sed hæc ad Εὐρὼς, ῶτος, non pertinent: at ponenda sunt in nomine Εὐρώτας, ου. Quod moneo, ne per imprudentiam Lector imperitus falsa pro veris sumat, et fœde peccans se ridiculum aliis præbeat.

ευς, Ion. Æol. et Dorica terminatio genitivi singularis primæ declinat. nominum contractorum communiter in ους desinentium, κατὰ συναίρεσιν ex εο in ου factam Attice, quod et in communi lingua locum

obtinet. Hæc vero ου postea Ion. Æol. et Dor. in ευ mutatur. Theoc. Idyll. v. 105. ἔργον Πραξιτέλευς, pro Πραξιτέλους, a recto Πραξιτέλης. 134. Εὐμήδευς, pro Εὐμήδους. Idyll. vii. 20. χείλευς, pro χείλους. 46. ὄρευς, pro ὄρους. Idyll. ix. 12. θέρευς, pro θέρους.

εὔσκοπος, ου, ὁ, poeticum, pro com. εὔσκοπος. Sed est διάλυσις τῆς ει διφθόγγου. Proprie sic appellatur ὁ εὖ, καὶ καλῶς τοῦ σκοποῦ τυγχάνων, qui scopum perite assequitur. Quem poeta Idyll. xxiv. 105. ἐπίσκοπον ὀϊστῶν vocat. μεταφορικῶς vero accipitur pro eo, qui πάντα εὖ, καὶ καλῶς σκοπεῖ, καὶ ἐξετάζει, id est, qui res omnes bene, et accurate spectat, ac examinat. Qui circumspicit omnia, quæ videntur periculi aliquid habere, quique sibi cavet. Cautus, providus, prudens. Theoc. Idyll. xxv. 143. ἐπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ, ‘irruit in cautum Herculem.’

εὖσα, ας, ἁ, Dor. et Æol. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε, καὶ τοῦ ο, εἰς ου κοινῶς, καὶ κατὰ τροπὴν τῆς ου συλλαβῆς εἰς ευ, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ ἐοῦσα, ης, ἡ, pro com. οὖσα, ης, ἡ, existens, quæ est. Theoc. Idyll. xxviii. 16. ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονὸς, ‘nostra existentem ex terra.’

εὔσοος, ου, ὁ, poet. nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non extat; q. d. bene salvus, incolumis. Theoc. Idyll. xxiv. 8. εὔσοα τέκνα, ‘incolumes filii.’

ἐϋσφύρω, Dor. genit. singul. pro com. εὐσφύρου, ὁ καὶ ἡ εὔσφυρος, καὶ διαλύσει ἐΰσφυρος, ου, epithetum tam mulieris, quam viri, qui, quæve pulcros talos, aut pedes habet, formosus, a. Nam συνεκδοχικῶς a parte, totum intelligitur. Theoc. Idyll. xxviii. 13. Θευγενίδος γ' ἕνεκ' ἐϋσφύρω, ‘propter Theogenidem pulcris talis insignem.’

ἐΰτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. ἐκ τοῦ εὔτμητος formatum, διαλύσει τῆς ευ διφθόγγου εἰς εϋ, bene sectus, bene paratus, egregie incisus; com. εὖ, καὶ καλῶς τετμημένος, παρὰ τὸ εὖ τέμνειν. Vulgata Lexica vocabulum hoc nullis laudati scriptoris exemplis illustratum habent. Theoc. Idyll. xxv. 102. ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι, ‘egregie incisis loris.’

εὔτυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non invenitur. Formatum autem metri caussa ex altero nomine poetis familiarissimo, ὁ καὶ ἡ εὔτυκτος, sublato τ, bene factus, bene paratus. Theoc. Idyll. xxiv. 86. ἀλλὰ γύναι πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω, ‘at Domina ignis tibi sub cinere bene paratus sit.’ Εὔτυκτος vero παρὰ τὸ εὖ τεύχειν, ἤγουν ποιεῖν.

εὐφάμως, Dor. pro com. εὐφήμως, bona verba dicendo, bene precando, religiose, pie. Theoc. Idyll. xxvi. 8. Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν, ‘bene precando deposuerunt in aris structis ex recens decerptis frondibus. Vide vs. 3. Consule et vulgata Lexica in εὐφημέω, ῶ, et in εὔφημος.

ἔφα, Dor. pro com. ἔφη, dixit. Theoc. Idyll. vii. 43.

ἐφαβικὸς, ἁ, ὸν, Dor. pro com. ἐφηβικὸς, ἡ, ὸν, puerilis, &c. Theoc. Idyll. xxiii. 56. Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικὰ, ‘Vestes omnes fœdavit pueriles.’

ἔφαβος, ω, ὁ, Dor. pro com. ἔφηβος, ου, ὁ, adolescens. Theoc. Idyll. xxiii. 1. ἀνήρ τις πολύφιλτρος, ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβου, ‘vir quidam amori valde deditus crudelem amabat adolescentem.’ 60. κακὸν ἔκτεινεν ἔφαβον, ‘improbum occidit adolescentem.’

ἐφάμαν, Dorice, pro com. ἐφάμην, aor. 2. med. 1. pers. singul. dixi, a φημί. Theoc. Idyll. ii. 102. Idem Idyll. vii. 42. et 91.

ἔφαν, Dor. pro com. ἔφην, dixi. Theoc. Idyll. ii. 130. Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν, ‘Nunc autem gratiam quidem dixi [me] Veneri primum debere.’

ἐφαρμόσδειν, Dorice pro communi ἐφαρμόζειν, adaptare, concinnare. Theoc. Idyll. i. 53. Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, ‘Junco concinnans.’

ἔφθαξα, Dor. pro com. ἔφθασα, a φθάνω, μ. φθάσω, com. Dor. φθασῶ, et φθαξῶ, εῖς, εῖ, ἀόρ. α. com. ἔφθασα, et Dor. ἔφθαξα, anteverti. τὸ δὲ φθάσω ab inusitato φθάω, ῶ, deductum. Theoc. Idyll. ii. 115. Πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον, ‘Nuper venustum currens anteverti Philinum.’

ἐφίλαθεν, Dor. pro Bœotico, sed magis communi, ἐφίληθεν, hoc vero pro communi ἐφιλήθησαν. Est autem tertia persona pluralis, aor. 1. pass. quæ sic formatur, a prima persona singul. aor. 1. vel 2. pass. in ην communiter desinente, κατὰ συστολὴν τοῦ η, fit εν, et accentus, qui erat in penultima, quam prius longa sequebatur, propter factam συστολὴν, in præcedentem syllabam retrahitur. Ut, ἐτύφθην, ἔτυφθεν, ἐτύπην, ἔτυπεν, ἐποιήθην, ἐποίηθεν, ἐδονήθην, ἐδόνηθεν. Sic ἐφιλήθην commun. et ἐφιλάθην Dor. at ἐφίλαθεν Æolice, vel Bœotice, ut alii malunt. Sunt etiam qui putent hanc Bœot. vel Æolicam terminationem a prima plur. in ημεν desinente, κατὰ συγκοπὴν esse formatam, ut ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, ἐτύπημεν, ἔτυπεν. Quæ formatio satis est probabilis. Theoc. Idyll. vii. 60. ταί τε μάλιστα ὀρνίθων ἐφίλαθεν, ‘quæque maxime avium [omnium, i. inter omnes aves] diliguntur.’

ἐφίλασα, Dor. pro com. ἐφίλησα, a φι-

λέω, ῶ, suavior, osculor, basio. Theoc. Idyll. ii. 126. Εὕδον δ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα, 'Dormissem autem si tantum formosum tui [i. tuum] os suaviatus fuissem.'

ἐφίλασαν, Dor. pro com. ἐφίλησαν. Theoc. Idyll. xii. 15.

ἐφίλασας, Dor. pro com. ἐφίλησας, amasti, dilexisti. Theoc. Idyll. xv. 100.

ἐφίλασε, Dor. pro com. ἐφίλησεν, amavit; alias, osculata est. Theoc. Idyll. v. 132. 135. ἐφίλασεν. Idyll. vi. 42. Idyll. xii. 15. ἀντεφίλασ' ὁ φιλαθεὶς, pro ἀντεφίλησεν ὁ φιληθείς. Idyll. xvii. 39. ἐὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν. ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. 70. ἐφίλασεν Ἀπόλλων. Idyll. xx. 31. ἐφίλασεν. et 42.

ἐφίμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum, pro quo συνωνύμως dicitur ποθεινὸς, ἡ, ὸν, desiderabilis, optabilis, amabilis, jucundus, gratus. Componitur autem ex præpositione ἐπὶ, et nomine substantivo, eoque poetico, ἵμερος, ου, ὁ, desiderium. Quamobrem ἐφίμερον id proprie vocatur, ad cujus desiderium rapimur; vel, id, in cujus desiderium sumus propensi; vel, id, in cujus desiderio tenemur, aut quod nos in suum amorem atque desiderium allicit ac trahit. Theoc. Idyll. i. 62. Αἴκεν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς, 'si mihi tu amice illud amabile [vel desiderabile] carmen cecineris.' At apud Aristotelem lib. i. τῆς Ῥητορικῆς nomen ἐφίμερον vitiose scriptum videtur. Ibi carmen affertur, quod legitur in Homeri Iliade, lib. Ψ. 868. ex Stephani typis, ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐφίμερον ὦρσε γόοιο. Sed scribendum potius duabus vocibus separatis, ἐφ' ἵμερον. Est enim τμῆσις, pro ἐπῶρσε τοῖσι πᾶσιν ἵμερον, id est, 'sic dixit. Illis vero omnibus injecit desiderium luctus;' vel, 'sic dixit. In illis vero omnibus excitavit desiderium luctus.' Legitur et eodem sensu in quibusdam codicibus, ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Idem Theoc. Idyll. viii. 82. ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνὰ, 'dulce vehementer os [est] tibi, et desiderabilis, o Daphni, vox.'

ἐφίσδει, Dor. pro communi ἐφίζει, insidet, incubat. Theoc. Idyll. v. 97.

ἐφοίτῃ, veniebat. Est tertia persona singularis imperfecti a φοιτάω, ῶ. De quo suo loco, communiter ἐφοίταε, α, et Dorice ἐφοίτη, verso α in η. Vel est 3. imperf. ut a φοίτημι, imperf. ἐφοίτην, ης, η, sive a φοιτάω, ῶ, formatum dicas, ut ab ἱστάω, ῶ, ἵστημι, sive a φοιτέω, ῶ, (nam utrumque reperitur, ut in nostro Græcolatino Ionico Lexico docetur) ut a τιθέω, ῶ, τίθημι: conjugationis tantum, at non significationis erit discrimen. Theoc. Idyll. ii. 155. ἄλλοτ' ἐφοίτη, 'alias veniebat.'

ἐφύσση, Doric. pro com. ἐφύσσα, verso α in η. Est autem 3. pers. singul. imperf. a φυσσάω, ῶ, pro quo et φυσάω, ῶ, per simplex σ passim legitur, μ. φυσσήσω. Vel ut ab ἱστάω, ῶ, ἵστημι, imperf. ἵστην, ης, η; sic a φυσσάω, ῶ, φύσσημι, ἐφύσσην, ης, η. φυσσᾷν autem varia significat, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis videmus. Theoc. Idyll. xix. 3. καὶ χέρ' ἐφύσση. Lat. interp. 'et manum sufflabat;' alter, 'et manum tumebat.' Hinc patet alterum quidem τὸ φυσᾷν, sive φυσσᾷν, sumsisse pro sufflare, et oris flatu manus inflammationem restinguere, vel saltem levare, lenire. Alterum vero, pro φυσᾶσθαι, καὶ οἰδεῖν, id est, inflari, et tumere. Quamobrem erit Atticismus, activum pro passivo. Præterea in χέρα subaudietur præpositio κατὰ, quod ἐλλείψεως genus Atticis familiare. Sensus uterque bonus, et constructio nihil absurdi videtur habere.

ἔχειν, commune verbum, quod apud poetas sæpe cum participiis junctum accipitur pro ὑπάρχειν, esse. Ut, λέγων ἔχω, ἀντὶ τοῦ λέγων ὑπάρχω, τουτέστι λέγω, sic παίζων ἔχω, pro παίζω, ludo, jocor. Theoc. Idyll. xiv. 8. Παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων. Sed καθ' ὑπαλλαγὴν hoc a poeta dictum, pro, παίσδων ἔχεις, ἤγουν παίζεις, 'jocaris o bone [vir].'

ἔχεν, Dor. pro com. ἔχειν, habere. Theoc. Idyll. ii. 26. ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν, 'Sed aliam quandam dico [me] mulierem habere.'

ἔχεν, Dor. sublato ι, pro com. ἔχειν, habere. Theoc. Idyll. xiv. 21. τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν; 'quam mentem me putas [tunc] habuisse?' Est enim χρόνου ἐναλλαγὴ, præsens pro aor. 2. act. σχεῖν.

ἐχέστονος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat: ὁ ἔχων, καὶ φέρων στόνον, εἴτε στόνους, καὶ στοναχὰς, qui in se habet gemitum, qui gemitus, ac suspiria affert; perniciosus, exitialis, letalis. Theoc. Idyll. xxv. 213. περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα, 'et exitialem sagittam statim [nervo] imposui.'

ἐχθαίροντι, Dor. pro com. sed poet. ἐχθαίρουσι, μισοῦσιν, odio prosequuntur. Theoc. Idyll. xxiv. 29. τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι, 'quæ [venena] etiam Dii oderunt.'

ἐχθὲς, poet. adverbium idem valens ac τὸ χθὲς, heri. Theoc. Idyll. viii. 72. κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα, 'puella heri [me] prospectans.'

ἔχοισα, Dor. pro com. ἔχουσα, habens. Particip. præsentis fœminini generis, versa diphthongo ου in οι. Theoc. Idyll. i. 26. ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, pro ἣ δύ' ἔχουσ' ἐρίφους, 'quæ duos habens hædos.' Idem 96. βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα, 'gravem

vero iram sustinens,' i. gravem iram spirans, vel præ se ferens; graviter irata. Idyll. v. 59. ἐχοίσας, pro ἐχούσας, habentes. Idyll. vi. 30. ἔχοισα. Idyll. vii. 148. ἔχοισαι, pro ἔχουσαι. ult. ἔχοισα, pro ἔχουσα. Idyll. viii. 19. et 22. ἔχοισαν, pro ἔχουσαν, etc.

ἔχοντι, Dor. pro com. ἔχουσι. Theoc. Idyll. v. 94. habent. Idyll. xvii. 108.

ἔχωντι, Dor. pro com. ἔχωσι, habeant. Theoc. Idyll. viii. 69. ὡς τὸ μὲν ὦ ᵕρνες ἔχωντι, 'ut partem quidem agni habeant.'

έω, Ionica, et Dorica terminatio verborum contractorum communiter in άω desinentium. Hoc autem nec in omnibus verbis, nec semper fit: sed in multis sæpe, quæ Ionice, et Dorice a secunda ad primam conjugationem revocantur. Ut pro communibus ὁράω, ἀρτάω, φοιτάω, &c. Dorienses et Iones sæpe dicunt ὁρέω, ἀρτέω, φοιτέω, etc. Quinetiam ne in iisdem quidem verbis idem Ionismus, aut Dorismus perpetuo servatur. Theoc. Idyll. i. 36. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα. Hic τὸ γελεῦσα Dorice, et Ionice positum pro communi γελῶσα, sed hoc a γελάω, γελῶ, illud a γελέω, γελῶ. Unde participium γελέουσα, οῦσα, communiter contractum, Dorice vero γελεῦσα. Vide γελεῦσα. Consule et nostrum Ionicum Græcolatinum Lexicum in έω, Ion. formatio. Theoc. eodem Idyll. 81. Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακὸν, 'Omnes interrogabant quod malum passus esset,' i. quærebant quid mali ei accidisset. Hic τὸ ἀνηρώτευν Dorice, quinetiam Ionice formatum ex ἀνηρώτουν, quod ex ἀνηρώτεον, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς δίφθογγον ευ factum, ut ab ἀνερωτέω, ῶ, pro communi ἀνερωτάω, ῶ, cujus 3. pers. plur. imperfecti communiter habet ἀνηρώταον, factaque contractione ex α et ο in ω, ἀνηρώτων. Idyll. v. 85. ποθορεῦσα, pro ποθορούσα, hocque pro com. προσορῶσα.

Z.

Z Dorice in plerisque nominibus et verbis in σδ resolvitur. Ut, μελίσδομαι pro μελίζομαι. Theoc. Idyll. i. 2. ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. Hic τὸ μελίσδεται pro communi μελίζεται Dorice positum. Vide suo loco. Sic συρίσδειν pro συρίζειν, fistula canere. Theoc. eod. Idyll. 3. συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ. et 14. συρίσδεν, pro συρίζειν. et 16. idem. et 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, pro com. ἑζώμεθα, sedeamus. Et 28. ποτόσδον, pro προσόζον. 53. ἐφαρμόσδων, pro ἐφαρμόζων. 102. φράσδει, pro φράζει. 121. ποτίσδων, pro ποτίζων. 149. ὄσδει, pro ὄζει. Idyll. ii. 62. ἐπιφθύσδοισα, pro ἐπιφθύζουσα. 153. πυκάσδεν, pro com. πυκάζειν. Vide suo loco. Idem Idyll. iii. 1. κωμάσδω, pro κωμάζω. 16. μασδὸν, pro μαζόν. 48. μασδοῖο, pro μαζοῦ. Idyll. iv. 55. δαμάσδει, pro δαμάζει. 63. ἐρίσδει, pro ἐρίζει. Idyll. v. 7. ποππύσδεν, pro ποππύζειν. 52. ὄσδοντι, et ὄσδεις, pro ὄζουσι, et ὄζεις, etc.

ζ non semper in σδ a Doriensibus resolvi. Theoc. Idyll. i. 34. Καλὸν ἐθειράζοντες, quod alias diceretur ἐθειράσδοντες. Idem eod. Idyll. 38. μοχθίζοντι, non μοχθίσδοντι. Quod fortasse consulto suavitatis gratia dictum. Idem Idyll. iii. 16. ἐθήλαζε, non ἐθάλασδε. 49. ζαλωτὸς, non σδαλωτός. 50. ζαλῶ, non σδαλῶ. Idyll. v. 113. ῥαγίζοντι, non ῥαγίσδοντι. 117. κιγκλίζεν, non κιγκλίσδεν, pro ἐκιγκλίζου. Idyll. xviii. 9. πρώϊζα, non πρώϊσδα. 12. χρῄζοντα, pro quo alias χρῄσδοντα. 19. Ζανὸς, non Σδανός. Idyll. xxix. 5. ζωΐα, non σδωΐα, vita. 6. ζᾷ, pro communi ζῇ non autem σδᾷ.

ζ Æolice pro gemino σσ. Consule Magnum Etymol. in ἐμπάζομαι. Vide et alia exempla in ejus Indice Græco.

ζ apud Lacedæmonios et Bœotios in duplex δδ, μᾶζα μαδδα, χρῄζω χρῄδδω, γυμνάζομαι γυμνάδδομαι. Canin. in Δ. pag. 19.

ζάκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. qui magnam habet iram, qui ad iram est valde promtus, qui in iram est valde pronus, iracundus. Compositum ex particula intendente ζα, et nomine poetico κότος, ου, ὁ. Quod proprie diuturnam et inhærentem iram significat, παρὰ τὸ κεῖσθαι, jacere, situm esse, inhærere, ut μένος, εος, τὸ, et μῆνις, μήνιδος, ἡ, παρὰ τὸ μένειν, manere, situm esse, inhærere, idem. Theoc. Idyll. xxv. 83. Νῦν δὲ λίην ζάκοτον, 'Nunc autem [hoc animal est] valde iracundum.'

ζαλόω, ῶ, Dor. pro com. ζηλόω, ῶ, æmulor, beatum judico, beatum prædico. Theoc. Idyll. iii. 50. ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα, 'beatum autem duco dilecta mulier Iasionem.' Idyll. vi. 27. ζαλοῖ με, 'invidet mihi.'

ζαλωτὸς, ὰ, ὸν, Dor. pro com. ζηλωτὸς, ἡ, ὸν, æmulandus, æmulatione dignus, beatus censendus, beatus. Theoc. Idyll. iii. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων, 'Beatus quidem [est] mihi, [i. meo judicio,] ille, qui æternum somnum dormit;' vel, qui æterno somno sopitus jacet.

Ζὰν, Ζανὸς, ὁ, Dor. pro com. Ζὴν, Ζηνὸς, Jupiter, pro quo dicitur frequentius Ζεὺς, Διὸς, ὁ; sed hac de re fusius apud Eustathium agitur in voce Ζεύς. Theoc. Idyll. vii. 93. τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα, 'quæ forte vel ad Jovis so-

lium detulit fama.' Idyll. xviii. 19. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν, 'Jovis tibi filia sub unum [et idem] venit stragulum.'

ζοὸς, ὰ, ὸν, Ion. Doric. et poet. pro quo et ζωὸς, ὰ, ὸν, per ω in priore syllaba. Quod communiter per participium effertur, ζώων, ζώουσα, ζῶον, vel (quod magis commune, et minus poeticum) ζῶν, ἐκ τοῦ ζάων, κατὰ συναίρεσιν. ζῶσα, ἐκ τοῦ ζάουσα. ζῶν, ἐκ τοῦ ζάον, vivens, vivus, a, um. Theoc. Idyll. ii. 5. Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς, 'Neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.'

ζατέω, ῶ, Doric. pro communi ζητέω, ῶ, quæro. Theoc. Idyll. i. 85. Ζατεῦσ'· ἆ δυσερώς τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανος ἐσσὶ, 'Quærens. ah nimium infelix quidam in amore [vir], et consilii inops es.' Idyll. xxi. penult. ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν, 'spes somniorum requirit carneum piscem.'

ζαχρεῖος, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur; ὁ μεγάλην χρείαν τινὸς πράγματος ἔχων, ὁ λίαν ἐνδεής. τὸ γὰρ ζα μόριόν ἐστιν ἐπιτατικόν· qui magnam rei alicujus egestatem, ac penuriam habet, qui est valde indigens, valde egens. Nam ζα est particula vim intendentis, habens, χρεία vero sæpe necessitatem, indigentiam, inopiam, ac penuriam significat. Aliud vero τὸ ζαχρηὴς, καὶ τὸ ἐς, et ζαχρήεις, εντος, ὁ. De quibus Eustath. Suidas, et alii fuse. Theoc. Idyll. xxv. 6. Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην, 'Si quis via valde indigentem aversetur viatorem,' i. Si quis viatori, quem gravior profectionis necessitas premit, viam quærenti, viam indicare recuset. Vide ἀνήνηται.

ζατεῦσα, participium præsentis, fœminei generis, Dorice formatum pro communi ζητοῦσα: sed η in α, et ου in ευ est mutatum. Theoc. Idyll. i. 85. Ζατεῦσ'. ἆ δύσερώς τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανος ἐσσὶ, 'Quærens. ah nimium infelix quidam [vir] in amore, et consilii inops es.'

ζωΐα, ας, ἡ, poet. atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non extat, pro communi ζωὴ, ῆς, ἡ, vita. Theoc. Idyll. xxix. 5. τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω, 'quod enim dimidium vitæ habeo,' pro, ἡ γὰρ ἡμίσεια τῆς ζωῆς, ἣν ἔχω, id est, 'dimidium enim vitæ, quam habeo.'

ζωογράφος, ου, ὁ, poet. nomen, quod in vulgatis Lexicis non extat, et idem valet ac ζωγράφος, pictor. παρὰ τὸ ζῶα γράφειν, animalia pingere. συνεκδοχικῶς vero pro quovis cujusvis rei pictore sumitur. Theoc. Idyll. xv. 81. Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; 'Quales pictores tam accuratas picturas pinxerunt?'

ζώοντι, Dor. pro com. poet. ζώουσι, quod alias ζῶσι dicitur. Hoc quidem a ζάω, ζῶ. Illud vero a ζώω, quod κατὰ παραγωγὴν a ζῶ deductum, vivunt. Moschus Idyll. iii. 102. ὕστερον αὖ ζώοντι, 'postea rursus vivunt [i. reviviscunt].'

ζωοτόκος, ου, ἡ, epithetum mulieris, vel animalis bruti fœtus vivos parientis: παρὰ τὸ ζῳὸν τίκτειν, vivum parere. Theoc. de bobus verba faciens Idyll. xxv. 125. dicit, Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε, 'Viviparæque erant eximie, fœmelliparæque.'

H

H Commune in longum α Dorice mutatum in variis orationis partibus. Vide α longum Dorice pro communi η.

H non semper in α longum Dorice mutari. Ἀσκητὸς enim dicitur etiam Dorice, non autem ἀσκατὸς, excultus, ornatus. Theoc. Idyll. i. 33. ἀσκητὰ πέπλῳ τε, καὶ ἄμπυκι. et 48. ἥμενος, non ἅμενος. et 49. πήραν, non πάραν. et 50. ἀνήσειν, non ἀνάσειν. et 51. ξηροῖσι, non ξαροῖσι. et 52. ἀκριδοθήραν, non ἀκριδοθάραν. et 53. πήρης, non πάρας. et 54. τοσσῆνον, non τοσσᾶνον. et 56. θάημα, non θάαμα. et 66. ἦσθα, non ἆσθα. et 67. bis ἢ, non ἂ, i. an. et 68. δὴ, non δά. et 71. et 72. τῆνον ter, non τᾶνον, ne Dorismus hic geminetur. Jam enim diphthongus ει in η Dorice mutata est. et 77. ἦνθε, non ἆνθε, venit. et 80. ἦνθον, bis, non ἆνθον, venerunt. et 81. ἀνηρώτευν, non ἀναρώτευν. et 82. κῆφα, non κᾶφα, pro καὶ ἔφη. et 85. ἀμήχανος, non ἀμάχανος, quod tamen alias etiam Dorice dictum legas, ut et ἅμενος, pro ἥμενος. et 87. ἐσορῇ, non ἐσορᾷ. et 90. ἐσορῇς, non ἐσορᾷς, ibidem μηκάδας, non μακάδας. et 96. λάθρη, pro quo alias λάθρα. et 97. κῆπε, non κᾶπε pro καὶ εἶπε, quia factum est κατὰ κρᾶσιν τῶν διφθόγγων αι, καὶ ει, ut et τὸ κῆφα, κατὰ κρᾶσιν τῆς αι διφθόγγου, καὶ τοῦ ε. et 101. ἀπεχθῆς, non ἀπεχθάς. et 102. ἤδη, non ἄδα, jam. et 107. τηνεὶ, non τανεὶ, illic. et 110. θηρία, non θαρία. et 112. στάσῃ Διομήδεος, non στάσᾳ Διομάδεος. et 129. κηρῶ, non καρῶ, quod tamen interdum reperitur. et 130. ἢ, et ἤδη, non ἃ, et ἄδα. et 131. λήγετε, bis, non λάγετε. et 136. ἀηδόσι, non ἀαδόσι, lusciniis. et 137. et 142. λήγετε, quater, non λάγετε. et 139. ἤθελε non ἄθελε. et 141. ἀπεχθῇ, non ἀπεχθᾷ. et 146. 147. πλῆρες, non πλᾶρες. et 149. ἠνὶ, non ἀνὶ, ecce. et 152. οὐ μὴ σκιρτασῆτε, μὴ ὁ τράγος ὕμμιν ἀναστῇ, non autem μὰ, et σκιρτασᾶτε, et ἀναστᾷ. Vide σκιρτασῆτε. Theoc. Idyll. ii. 8. τιμαγήτοιο, non autem τιμαγάτοιο. et 13. ἠρία non ἀρία, sepulcra. 14. δασπλῆτι, non δα-

σπλᾶτι. et 15. μήτε Κίρκης, non μάτε Κίρκας. et 16. Μηδείας, non Μαδείας. 34. κινήσαις, non κινάσαις, moveres. 38. ἤνιδε, et ἄηται, non ἄνιδε, nec ἄαται. 40. τήνῳ, non τάνῳ. 41. ἔθηκε, non ἔθακε, et ἦμεν, non ἆμεν, esse, et passim τῆνος, τῆνα, τῆνο, per varios casus, et per varia genera, non autem τᾶνος, α, ο, sufficit enim in hoc τὴν ει diphthongum communem in η versam, nec η in α vertendum, quod fit in iis, quæ communiter η habent. 45. λασθῆμεν, pro λησθῆναι, oblivisci, non λασθᾶμεν. 50. πε-ρῆσαι, non περᾶσαι, quod tamen alias dicitur. 55. ἀνιηρὲ, non ἀνιαρὲ, licet alibi reperiatur. 79. στήθεα, non στάθεα, quod tamen apud Bionem legitur Idyll. i. 5. et 25. 82. ἐμάνην, et ἰάφθη, non ἐμάναν, et ἰάφθα. et 83. ἦν, non ἆν. 84. τήνας ἐφρασάμην, et ἀπῆνθον, non autem τάνας ἐφρασάμαν, quamvis alias diceretur ἐφρασάμαν, ut δυναίμαν. Sed non etiam ἀπᾶνθον. 85. κείμην, non κείμαν, quod tamen reperitur alibi; κλιντῆρι, non κλιντᾶρι. 97. τήρησον, non τάρασον, et τιμαγήτοιο, non τιμαγάτοιο. 98. τηνεὶ, non τανεὶ, bis, et καθῆσθαι, non καθᾶσθαι. 100. κῆπεὶ, non κᾆπεὶ. et 101. κῆπε, non κᾆπε. 102. ἦνθε, non ἆνθε. 103. ἐνόησα, non ἐνόασα, quod tamen alias dictum invenias. 109. μητέρα legitur, pro Dorico ματέρα, quod fortasse per typographi imprudentiam factum. 106. ἐψύχθην, non ἐψύχθαν. 110. ἐπάγην, non ἐπάγαν, a πήγνυμι, μ. πήξω, aor. 2. act. ἔπαγον, aor. 2. pass. ἐπάγην. 112. πῆξας, non πᾶξας, quod tamen etiam alias legitur. 113. κλιντῆρι, non κλιντᾶρι. 114. ἦ, certe, profecto, non ἆ, et ἐγώθην, non ἐγώθαν. 119. ἢ, non ἂ, aut, vel, et ἠὲ, non ἀὲ, et 121. Ἡρακλέος, non Ἀρακλέος. 124. ἦς, pro ἦν, non ἆς, erant. 125. ἠϊθέοισι, non ἀϊθέοισι, quamvis παρὰ τὸ ἀεὶ θέειν nomen hoc sit deductum. 133. ἡμίφλεκτον, non ἁμίφλεκτον. 137. ἐφόβησε, non ἐφόβασε. 143. ἐπράχθη, non ἐπράχθα, et ἤνθομες, non ἄνθομες, pro ἤλθομεν, venimus. 146. μάτηρ, non μάταρ, et αὐλήτιδος, non αὐλάτιδος. 148. ῥοδόπηχυν, non ῥοδόπαχυν. 154. μυθήσατο, non μυθάσατο. 160. λυπῇ, non λυπᾷ. 166. εὐκήλοιο, non εὐκάλοιο, etc. Quare videndum quid ferat usus, et quid probatissimus quisque Doricæ linguæ scriptor usurpet, ut id accurate sequamur, si vere, καὶ σεμνοπρεπῶς Δωρίζειν velimus.

η in fine nominum contractorum non mutari Dorice in α, ut τείχη commune, quod ex contractione τοῦ τείχεα formatum, in α non vertitur, nec dicitur τείχα. Sic non χείλα, sed χείλη, a singulari χεῖλος, εος, ους, τό. Theoc. Idyll. i. 29. τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός.

η in fine verborum contractorum 2. conjug. in 3. pers. singul. communiter in α desinente, post contractionem ex αε factam, Dorice pro α communi non raro ponitur. Ut ἐβόη, pro ἐβόα, ἐφοίτη, pro ἐφοίτα, sic, ἐφύση, pro ἐφύσα, sufflabat. Vide suo loco. Theoc. Idyll. xix. 3.

η κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ ε. Theoc. Idyll. iv. 4. κῆμὲ, pro καὶ ἐμέ. Sed prius ι tollitur ex particula καὶ, deinde fit κρᾶσις ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ ε. Vide κρᾶσις.

η Dorice nonnunquam factum κατὰ κρᾶσιν τοῦ α, καὶ τοῦ η εἰς η, ita ut prius ι, ex voce præcedente tollatur, deinde diphthongus ει in μονόφθογγον η vertatur. Ut, καὶ εἶπε dicitur communiter, sublato ι ex copula καὶ, mutataque ει verbi εἶπε, in η, κατὰ κρᾶσιν τοῦ α, καὶ τοῦ η, Dorice formatur κῆπε. Theoc. Idyll. i. 97. κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν; 'et dixit, tune gloriabaris, Daphni, amorem a te superatum iri?' Vide λυγίζειν. Idyll. xiv. 23. κῆφθα, pro καὶ ἤφθη. Vide ἤφθη.

η Dorice non raro ponitur pro communi, longoque α ex αε κατὰ κρᾶσιν conflato; ut κῆφα, pro καὶ ἦφα; quod ita formatur. Primum quidem ex particula καὶ τὸ ι tollitur, deinde vero α et ε in α longum coalescit, hoc vero in η postea mutatur, ut contra, postremum η in α vertitur in verbo ἔφη. Theoc. Idyll. i. 82. κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; 'et dixit, Daphni miser, quid tu liquescis? [quid ita tabescis?]' Vide κρᾶσις, ubi alia multa reperies quæ eodem modo formantur. Idem Theoc. Idyll. iv. 36. κῆδωκε, pro καὶ ἔδωκε. Idyll. v. 3, ἐσορῆτε, pro ἐσορᾶτε, quod ex ἐσοράετε contractum. 42. ἐτρύπη, pro ἐτρύπα, ab ἐτρύπαε, 3. pers. singul. τοῦ τρυπάω, ῶ. 73. ὁρῇς, pro ὁρᾷς. 110. ὁρῆτε, pro ὁρᾶτε. Idyll. vi. 8. ποθορῆσθα, pro προσορᾷς. Vide suo loco. Idyll. xv. 84. θαατὸς, pro θεατός.

η non solum Ionice; sed etiam Dorice in multis usurpatur pro communi α. Ut Πρίηπος, pro Πρίαπος. De quo consule Eustathium, qui fuse docet quid hoc sit, et quot modis idem vocabulum συνωνύμως dicatur. Theoc. Idyll. i. 21. τῶ τε Πριήπω, pro τοῦ τε Πριάπου.

η pro com. α non solum Ionice, sed et Dorice sæpe reperitur positum. Theoc. Idyll. xvi. 9. ἀλιθίην, pro ἀλιθίαν, irritam, inanem. 12. αὔη, sicca, ab αὖος, siccus, pro inusitato αὔα, pro quo συνώνυμον αὐαλέα frequentius occurrit. 33. πενίην, pro πενίαν, paupertatem. 35. ἁρμαλιὴν, pro ἁρμαλιὰν, cibum. 83. κούρη, pro κόρα, quanquam dicitur et communiter κόρη, quod ex Ionico servatum: puella, etc.

η Dorice etiam pro communi α sæpe reperitur, ut in terminatione ησι, et ησιν apparet. Vide suo loco. Τολμῇς, pro τολμᾷς. ποθορῇς, pro ποθορᾷς. ἠλαίνομαι, pro

ἀλαίνομαι, τουτέστιν ἀλῶμαι, καὶ πλανῶμαι. ἐρῇ pro ἐρᾷ.

η in ε in compositis mutatum, ut in ἀρχέμορος, ἀρχέλαος, ἀρχέκακος, ἀρχέτυπος, etc. quæ ab ἀρχὴ deducta, τὸ η corripiunt in compositione, et in ε vertunt.

η Dorienses interdum pro ε ponunt. Vide ε a Doriensibus interdum in η vertitur. Vide et ἦμεν. Et η in ε passim. Et ε in plerisque verbis, quæ

η in ο μικρὸν vertunt. Vide Mag. Etymolog. 5601. 46. in λέλογχα, a λήχω: vide et 209. 11. κρηνοφύλαξ, pro κρηνηφύλαξ: vide et τιμόθεος apud Eustath. in οἰνόπεδον, pro οἰνήπεδον.

η μονόφθογγον ex com. diphthongo ᾳ. Quod fit Dorice mutato α in η, et ι sublato. Iones etiam idem faciunt. Theoc. Idyll. v. 35. τολμῆς pro τολμᾷς.

ῃ Dorienses in ᾳ sæpe mutant. Theoc. Idyll. i. 22. ᾇπερ ὁ θῶκος, Dor. pro com. ᾗπερ ὁ θῶκος, 'ubi sedes [est].'

ῃ. Dorienses non semper ῃ diphthongum impropriam in ᾳ vertunt. Theoc. Idyll. i. 12. τῇδε καθίξαι.

ῃ. Non solum Ionice, sed etiam Dorice sæpe diphthongus impropria ῃ pro altera diphthongo impropria, quæ communiter effertur per ᾳ, poni solet. Hoc autem fit α in η mutato, ι vero subscriptum retinetur. Theoc. Idyll. i. 87. ἐσορῇ, pro communi ἐσορᾷ, videt, aspicit, intuetur. 90. ἐσορῇς, pro ἐσορᾷς, aspicis, vides. Idyll. ii. 98. φοιτῇ pro φοιτᾷ. Idyll. xi. 22. φοιτῇς, pro com. φοιτᾷς.

η Æol. et Dor. pro com. ει. Vide πλήων, pro πλείων.

η μονόφθογγον ex ει diphthongo Dorice mutatum. Ut τῆνος, pro poetico κεῖνος. Vide τῆνος, et λῆς, et κατοικῆν. Item ματῆς, pro ματεῖς. Vide suo loco.

η commune interdum in ει diphthongum a Bœotis mutatur, ut pro com. τέθηκα, dicunt τέθεικα. Vide Grammaticas. Consule Magnum Etym. in η.

η pro ι, vide ἐπήβολος, quod ab ἐπιβάλλειν, τὸ ἐπιτυχεῖν, Eustath. et ἐπηβόλως, ἐπιτυχῶς. Item Magnum Etymol. 676. 20. in πλημμέλεια, quæ d. q. παλιμμέλεια. Hoc et Ion. et Æol. fit. Vide ἀνεκήκιε, M. Etym. 103. 25. et νηλήτεις, pro νηλίτεις, 603. 54. Theoc. Idyll. xxviii. 2. ἐπήβολος. Mag. Etym. pag. 357. 16. et deinceps. Item consule nostrum Pindaricum Lexicum in καφήσιος, pro κηφίσιος, a κηφισὸς, οῦ, ὁ.

η in ι, κνέω, κνῶ, κνήσω, κνίσκω. οἰδῶ, οἰδήσω, οἰδίσκω. στερῶ, στερήσω, στερίσκω. μολῶ, μολήσω, μολίσκω, metathesi μλοΐσκω, trope τοῦ μ in β, et τοῦ ο in ω, et facta contractione, βλώσκω. θορῶ, θορήσω, θορίσκω, θροΐσκω, θρώσκω. μυρμηδόνες, μυρμιδόνες. ἀρχηγραμματεὺς, ἀρχιγραμματεύς.

Consule Lexica Græca in vocibus, quarum initium est ἀρχι, ubi τὸ η in ι mutatum in compositis.

η pro ο in compositis sæpe legitur. Magnum Etymologicum 185. 25. 444. Vide ο in η. Caninius 49. f. vide ὑφυτηημος, pro φυτοκόμος apud Sophoc. Comment. Græcos, 48. f. 3. Item θεητόκος, pro θεοτόκος.

η in ο sæpe mutatum reperitur. Vide ο in multis pro η positum. Vide οἰνόπεδον, Τιμόθεος, κρηνοφύλαξ.

η in υ, Magnum Etymologicum ἅλμη, ἁλμηρὸς, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς υ, ἁλμυρὸς, 69. 19. τηρὸς, τυρὸς, ibidem 69. 20. et 72. 10. ἄτρητα, ἄτρυτα, 167. 16. Sic μεσηγὺ dictum videtur quasi μεσηγὴ, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς υ. κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς χωρίον. κατὰ μέσην γῆν. Vide μεσηγὺ, et Mag. Etymol. 309. in ἐγγὺς, et ἐγγυτέρω. η pro υ, vide ὑφήφασται, pro ὑφώφασται in Hortis Adouidis.

η κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ εα Dorice dictum in multis nominibus, quæ communiter nullam habent κρᾶσιν. Ut κρῆς, pro κρέας, caro, Theoc. Idyll. i. 6. ἁ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς, 'capella. capellæ vero suavis [est] caro, donec [eam] mulseris,' i. donec nullum fœtum adhuc habuerit: sed a consequenti antecedens μετωνυμικῶς intelligitur. Juniores enim capellæ, quæ maritos nondum sunt expertæ, nullum lac habent, nec mulgentur, carnemque suaviorem habent. Quum vero sunt grandiores, et maribus parent, ac fœtum ferunt, et mulgentur, tunc habent carnem duriorem, et insuaviorem. Hic illud etiam observandum τὸ χιμάρω per ω sine ι subscriptum, Dorice, pro communi genitivo χιμάρου dictum. Alioqui si τὸ ι subscribas, ut in nonnullis codicibus legitur subscriptum, tunc dativum communem esse dices.

η in ω μέγα sæpe mutatum invenitur. Ut a ῥήσσω, frango, ῥώσσω, idem. Vide Eustathium in ῥῶγες. Sic a πτήσσω, πτώσσω: ab ἀνήγω, ἀνώγω. Vide ἠνώγει. A δμῆς, δμὼς, δμωὸς, vide Magnum Etymologicum in δμῶες, 281. 10. A μέμβληκα, μέμβλωκα, Mag. Etymol. 578. 36. in μέμβλωκε, et 611. 45. in ἐῤῥήγει, unde ἐῤῥώγει, a ῥήσσω, et 699. 9. a πηρὸς (quod a futuro πήσω deductum, hoc a πήθω) πωρός. Ab ἀρήγω, ἀρωγός.

ἢ, interdum τὸ ἢ pro καὶ reperitur. Theoc. Idyll. xxii. 58. παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης, 'iracundus, et superbus.' Idyll. xi. 49. θάλασσαν ἔχειν ἢ κύματα, 'mare incolere et fluctus.' Hic autem est ἓν διὰ δυοῖν expressum, ἀντὶ τοῦ θάλασσαν κυματώδη, mare fluctibus obnoxium, mare fluctibus agitari solitum.

ἦ, poet. pro com. ὄντως, certe, profecto,

sane. Theoc. Idyll. i. 16. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας, 'profecto enim a venatione,' i. post venationem. Idem eodem Idyll. 130. ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄδαν ἕλκομαι ἤδη, 'certe enim ego ab amore ad Orcum trahor jam.' Idem Idyll. ii. 114. ἦ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην, 'certe me Simætha tantum antevertisti, quantum ego.' Idyll. iii. 34. ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω, 'certe tamen tibi candidam capram gemelliparam servo.' Idyll. v. 79. ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα, 'sane garrulus, [sive loquax] es Comata.' Idyll. vii. 31. ἦ γὰρ ἑταῖροι, 'certe enim sodales.' 96. ἦ γὰρ ὁ δειλὸς, 'certe enim ille miser.'

η diphthongus impropria, Dor. sæpe pro comm. propria ει, verso ε in η, et ι subscripto, ponitur ut, τύπτην, τυπῆν Dor. pro com. τύπτειν, et τυπεῖν. Sic apud Theoc. Idyll. xi. 4. εὑρῆν, pro εὑρεῖν, invenisse, invenire. Idyll. xiv. 1. χαίρην, pro χαίρειν. Idyll. xv. 24. κοσμῆν, pro κοσμεῖν. 26. ἕρπην, pro ἕρπειν. 28. καθεύδην, pro καθεύδειν. Idyll. xxiii. 22. λυπῆν, pro λυπεῖν. Idyll. xxiv. 90. κανῆν, pro καίνειν.

ῃ. Dor. et Æol. in nominibus diphthongus ῃ sæpe reperitur, pro com. ει. Quod fit ε in η mutato, et ι subscripto. Ut apud Bionem Idyll. v. 3. πλῄονα, pro com. πλείονα. et 12. πλῄονος, pro πλείονος. 9. μῄονα, pro μείονα.

ἡ articulus præpositivus (si modo codices mendo carent) non semper ἁ Dorice dicitur. Theoc. Idyll. i. 95. ἦνθε γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελάοισα. Sed alibi Δωρικώτερον ἁ Κύπρις diceretur.

ἦ commune, servit interrogationi, an? nunquid? num? Theoc. Idyll. iv. 1. τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα; 'cujus [sunt] hæ boves? an Philondæ?' 3. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; 'num alicubi eas clam vespere omnes mulges?' Idem Idyll. v. 116. ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα; 'an non meministi quando ego te percussi?' vel, percutiens abegi? Quidam vertunt, subagitavi, et detestandam Venerem intelligunt, quemadmodum et in verbo πυγίζειν faciunt. Locum illum consule. Nam ut illic, sic etiam hic, rem simpliciter accipiendam puto, et vertendam ut monuimus. et Idyll. iv. 53. ἦ ῥά γε λεύσσεις; 'nunquid vides?' 58. ἦρ' ἔτι μύλλει; 'an adhuc molit?'

ἠγάπευν, Dor. et Æol. 3. plur. pers. imperf. pro com. ἠγάπουν, ut ab ἀγαπέω, ῶ, pro com. ἀγαπάω, ῶ, pro quo Δωρικώτερον alias diceretur verso η in α longum, ἀγάπευν, vel (quod communius) ἀγάπων, pro ἠγάπων, amabant. Theoc. in Epig. xix. 4. ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι, καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων, 'profecto ipsum Musæ, et Delius Apollo amabant.'

ἦδος, τὸ, nomen Æolicum, et indeclinabile pro com. ἡδονὴ, ῆς, ἡ, voluptas. Theoc. Idyll. xvi. 40. ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, 'sed horum [bonorum] nulla voluptas ipsis [fuit. Sed illi nullam voluptatem hinc perceperunt].'

ἠλαίνονται, Theocriteum verbum, de quo hæc tantum in Græcolat. Lexicis traduntur: ἠλαίνονται, vertuntur, volvuntur; Theocrito: sed apud Theoc. Idyll. vii. 23. accipitur pro ἀλῶνται, vagantur, errant. Sic enim ibi, οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἠλαίνονται, 'neque cristatæ alaudæ vagantur.' Hoc autem ab ἄλη, ης, ἡ, error, erratio, deducitur, unde verbum ἀλάω, ῶ, τὸ ἀλῶμαι, vagor, erro. Hinc ἀλαίνω, et α in η verso, ἠλαίνω, unde ἠλαίνομαι, τὴν τῆς ἄλης, τοῦ ἀλᾶν (ὅθεν τὸ ἀλαίνειν) καὶ τοῦ ἀλᾶσθαι ἐτυμολογίαν καὶ σημασίαν apud Eustath. fuse declaratam vide. Eodem modo ab ἀλάω, ἀλῶ, ἀλάσω, verso α in η, et κ inserto, fit poeticum ἠλάσκω τὸ πλανῶμαι. De quo Græca Lexica.

ἥλατο, vide ἀνήλατο. Theoc. Idyll. viii. 88. et Idyll. xvii. 100. ἐξήλατο.

ἡλικιώτας, α, ὁ, Dor. pro com. ἡλικιώτης, ου, ὁ. Sed Δωρικώτερον ἁλικιώτας, coætaneus, eadem ætate præditus, æqualis. Theoc. Idyll. xiv. 54. ἐμὸς ἡλικιώτας, 'meus æqualis.'

ἦ μὰν, vide μάν.

ἦ με παρῆμεν, Dor. pro communibus, ὥστε με παρεῖναι, 'ut ego præsens adessem.' Theoc. Idyll. ii. 116.

ἦμεν, infin. præs. temp. Dorice formatus ab ἔμεν, verso priore ε in η. Illud vero ἔμεν, ab ἔμεναι, κατ' Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς deducitur. Apud poetas metri caussa non raro legas geminato μμ ἔμμεναι. Quod communiter εἶναι, unde poetice, Ionice, et Dorice sublato ι fit ἔναι, hinc inserta syllaba με, formatur ἔμεναι. Hæc autem est formationum series, εἶναι, ἔναι, ἔμεναι et ἔμμεναι, ἔμεν, vel ἔμμεν, ἦμεν, esse. Theoc. Idyll. ii. 116. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἦ με παρῆμεν 'in tuam vocans hanc domum, ut ego præsens adessem.' Idyll. iii. 8. ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν; 'an tibi simus videor propius esse?' Idem Idyll. iv. 9. κἠμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω, 'et me dixit mater Polluce esse fortiorem.' Idyll. xxi. 30. οὔ σε θέλω τῶ 'μῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον, 'nolo te meæ visionis esse expertem.' Idyll. xxiii. 23. Bion Idyll. vi. 12.

ἦμεν, Ion. Dor. Æol. et poet. terminatio infin. aor. prioris passivi communiter in ῆναι desinentis. Ut τυφθῆμεν, et λεχθῆμεν, pro τυφθῆναι, et λεχθῆναι. Sic

autem hæc formantur, τυφθῆναι, et λεχθῆναι communiter, Ion. vero Dor. et poet. inserta syll. με, τυφθήμεναι et λεχθήμεναι, et per Æol. atque Dor. quinetiam Ion. apocopen syllabæ αι, fit τυφθῆμεν, et λεχθῆμεν. Eodem etiam modo formatur infinitivus aor. 2. pass. ut τυπῆναι, λεγῆναι, com. τυπήμεναι, et λεγήμεναι Ion. Dor. et poet. Hinc vero τὸ τυπῆμεν et λεγῆμεν per apocopen. Sunt tamen qui tradunt τὸ τυφθῆμεν Ionice, τὸ τυφθήμεναι Dorice dictum. Inter hos est et doctissimus Caninius. Eum consule in Hellenismis, p. 223. Vide et Eustathium in terminatione ήμεναι, et in έμεν, ac έμεναι. Theoc. Idyll. ii. 46. ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου Ἀριάδνας. Hic τὸ λασθῆμεν Dorice pro com. λησθῆναι dictum. Vide suo loco.

ἥμενος, ου, ὁ, poet. pro ταπεινὸς, χθαμαλὸς, humilis, declivis, depressus. Theoc. Idyll. xiii. 40. ἡμένῳ ἐν χώρῳ, 'humili in loco.'

ἧμες, Dor. pro com. ἦμεν, eramus. Theoc. Idyll. xiv. 29. ἤδη δ' οὖν πόσιός τοι τέτταρες ἐν βάθει ἧμες, 'jam autem [nos] quatuor profecto potus in profunditate eramus [i. jam bene poti eramus].'

ἦμες, Dor. infinitivus, pro quo et ἦμεν eadem dialecto dicitur, de quo suo loco. Ab illo vero ἦμεν, verso ν in σ fit ἦμες, esse. Theoc. Idyll. vii. 86. αἴθ' ὑπ' ἐμεῦ ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες, 'utinam mea ætate in viventium numero fuisses.' Hic τὸ ἦμες pro communi εἶναι positum. Idem Idyll. vii. 129. ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες, 'hospitale munus præbuit esse.' Idem Idyll. viii. 73. καλὸν ἦμες ἔφασκεν, '[me] pulcrum esse dicebat.' Idyll. xi. 50. αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμες, 'si vero tibi ego ipse videor hirsutior esse.' 79. δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες, 'scilicet in terris et ego aliquis [i. aliquid] videor esse.' Idyll. xiii. 3. καλὰ φαίνεται ἦμες, 'pulcra videntur esse.' Idyll. xiv. 6. Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες, 'Atheniensem vero [se] dicebat esse.' 25. δοκέων καλὸς ἦμες, &c.

ἡμιγένειος, ὁ, Theocriteum nomen, quod nullius auctoritate confirmatum in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur, semiberbis, semibarbatus. Theoc. Idyll. vi. 3.

ην, Dorica terminatio infinitivorum verborum secundæ conjugationis contractorum, quæ communiter post contractionem factam ex άειν, desinunt in ᾶν sine ι subscripto, vel (ut aliis placet) in ᾷν cum ι subscripto. Quod fit verso α communi in η. Theoc. Idyll. iv. 11. λυσσῆν, pro λυσσᾶν, vel λυσσᾷν.

ἤν γὰρ καί τι, Theoc. Idyll. xii. 25. pro, καὶ γὰρ ἤν τι, 'etenim si quid,' 'etenim si quando.'

ἤνεικε, 3. pers. singul. aor. 1. poet. ab inusitato ἐνείκω, pro quo et ἐνέγκω, verso ι in ν, quod ob sequens κ in γ versum. Vide φέρω in Grammaticis. Theoc. Idyll. xxiii. 16. vide ι ab Argivis, et Cretensibus in ν interdum mutatum. 18. legitur verbum ἀνενείκατο, quod est 3. pers. singul. aor. 1. med. neglecto augmento temporali, pro ἀνηνείκατο ab act. aor. 1. ἀνήνεικα, ας, ε.

ἦνθε, Dorice pro communi ἦλθε, venit. Quod fit posito ν pro λ, idque propter mutuam liquidarum cognationem. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἑρμᾶς, pro ἦλθ' Ἑρμῆς, 'venit Mercurius.' Idem eodem Idyll. 80. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ 'πόλοι ἦνθον,...ἦνθ' ὁ Πρίαπος, 'venerunt bubulci, upiliones, caprarii venerunt... venit Priapus.' 95. ἦνθε γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελάοισα: ubi fortasse Δωρικώτερον scribendum esset καὶ ἁ Κύπρις, 'venit tamen etiam dulcis Venus ridens.' Idyll. xxii. 66. ἦνθε, pro ἦλθε. et 102. Idyll. viii. 28. ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι. Stephani codex videtur Æolice scriptum ἐπακούσαις, pro com. ἐπακούσας habuisse. Nam Latina versio sic ista reddidit, 'caprarius autem venit, quum audisset:' sed vertendum, 'cap. autem venit auditum [illos, a quibus certaminis judex futurus, vocatus fuerat],' etc.

ἦνθες, Dor. pro com. ἦλθες, venisti. Theoc. Idyll. xi. 26. ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, 'venisti mea cum matre.' Idyll. xv. 2. θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες, 'mirum [est] quod et nunc veneris.' Idyll. xv. 144. καὶ νῦν ἦνθες Ἄδωνι, 'et nunc venisti [nobis carus] Adoni.'

ἤνθομες, Dor. pro comm. ἤλθομεν, venimus. Theoc. Idyll. ii. 143. ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω, 'ad desiderium venimus ambo,' i. pervenimus eo, quo cupiebamus. Voti compotes facti sumus.

ἦνθον, Dorice, pro communi ἦλθον, prima persona singul. aor. 2. act. veni, venissem. Theoc. Idyll. ii. 118. ἦνθον γὰρ κἠγὼ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα, 'venissem enim et ego, per dulcem venissem amorem.'

ἦνθον, Dor. 3. pers. plural. pro com. ἦλθον, iverunt. Theoc. Idyll. xvi. 9. ἁλιθίην ὁδὸν ἦνθον, 'irritum iter iverunt [i. iter frustra susceperunt].'

ἠνὶ, Doricum demonstrantis adverbium, pro communi ἰδοὺ, ecce. Theoc. Idyll. i. 149. ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας, 'ecce vero tibi poculum.' Idem Idyll. iii. 10. ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω, 'ecce vero tibi decem mala, [sive poma] affero.'

ἠνίδε, Doricum adverbium, pro communi ἰδοὺ, ecce. Theoc. Idyll. ii. 38. ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἆται, 'ecce,

[jam] silet quidem mare, silent etiam venti.' Idem Idyll. v. 23. ἠνίδε κεῖται ὤριφος, pro, ὁ ἔριφος, 'ecce depositus est hœdus.'

ἠνίησαι, 2. pers. singul. perf. pass. ab ἀνιάω, ῶ, μ. ἀνιάσω, et Ion. ἀνιήσω, aor. 1. act. ἠνίησα, perf. pass. ἠνίημαι, ἠνίησαι, ται, mœrore confecta es. Mosch. Idyll. iv. 3.

ἠνώγει, poet. 3. pers. singul. plusq. perf. medii, ab ἀνώγω, μ. ἀνώξω, π. μ. ἤνωγα, plusq. p. ἠνώγειν, εις, ει, jussi, jussisti, jussit. Vel a gravitono ἀνώγω, fit Attice poeticum ἀνωγέω, ῶ, pro communi κελεύω. Hoc vero ἀνώγω ita formatur, ut docet Magnum Etymologicum pag. 100. 18. ἀνάσσω, μ. ἀνάξω, ὁ παρακείμενος ἤναχα, ὁ μέσος, ἤναγα, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἄνηγα, καὶ οἱ Δωριεῖς τὸν μέσον παρακείμενον μετάγουσιν εἰς ἐνεστῶτα, [λέγοντες] ἀνήγω, [καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω,] ἀνώγω, ἀπὸ [δὲ] τοῦ ἄνω τοῦ σημαίνοντος ἀνύω, [γίνεται] ἀνάσσω, ὡς πατῶ, πατάσσω, σαλῶ, σαλάσσω, etc. Theoc. Idyll. xxiv. 67. [Homerus Iliados η. pag. ex Crispini typ. 265. 20. καὶ τοδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, 'et hoc jusserunt dicere verbum.'] Illud obiter hic addetur, in Magno Etymologico vitiose scriptum videtur μὲν, pro μέσον, nisi membrum alterum huic respondens, omissum dicas. Quæ vero notis istis [ ] sunt inclusa, a nobis ad sententiæ perfectionem melius indicandam sunt addita.

ἡξῶ, Dor. pro comm. ἥξω, ab ἥκω, veniam. Theoc. Idyll. iv. 47.

ἠράσσαο, Ion. Dor. et poetice, pro communi ἠράσω, amasti, appetivisti, concupivisti, optasti. Est autem secunda persona singul. aor. 1. med. ab ἐράω, ῶ, ἐράομαι, ῶμαι, fut. m. ἐράσομαι, aorist. 1. med. ἠρασάμην, ἠράσω, ἠράσατο. Ab hac vero tertia persona communi ἠράσατο, Ionice sublato τ fit ἠράσαο, et tertia in secundam hac mutatione facta migrat. Metri vero caussa geminatum est σσ. Quod et a Doriensibus usurpatur. Theoc. Idyll. iv. 27. κακᾶς ἠράσσαο νίκας, 'infelicem concupivisti victoriam.'

ἤρατο, amavit. Est autem tertia pers. singul. imperfecti, ab ἔραμαι, vel 3. aor. 1. medii ἐκ τοῦ ἠράσατο, κατὰ συγκοπὴν formata, ab ἐράω, ῶ, μ. ἐράσω. Theoc. Idyll. xiii. 6. ἤρατο παιδὸς, 'amavit puerum.' Idyll. xiv. 7. sumitur pro concupivit, desideravit: ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμοὶ δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω, 'appetivit certe et ille ([ut] mihi videtur) assatam farinam.'

ἤρεθον, 3. pers. plur. imperfecti, a verbo ἐρέθω, vide suo loco. Theoc. Idyll. xxi. 21.

ἦρι, poet. adverbium κατὰ κρᾶσιν formatum ἐκ τοῦ ἔαρι, vere. Interdum μεταφορικῶς, καὶ κατ' ἀναλογίαν, καὶ ὁμοιότητα sumitur ἀντὶ τοῦ, ὄρθρον, καὶ ἕωθεν, i. mane, matutino tempore. Theoc. Idyll. xviii. 39. ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι, καὶ ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψοῦμες, 'nos vero ad cursum mane, et ad pratensia [i. in pratis nascentia] folia ibimus.' Idyll. xxiv. 91.

ἠρίον, ου, τὸ, poet. pro comm. τάφος, sepulcrum. Suidas, ἠρία, τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα, etc. i. e. ἠρία dicuntur monumenta, quæ sunt in terra. Idem, ἠρία, οἱ τάφοι. φασὶ δέ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι. κατ' ἐξαίρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένους. ὀνομάζεσθαι δὲ παρὰ τὴν ἔραν, id est, ἠρία, sepulcra. Quidam autem aiunt omnia quidem sepulcra communiter ita vocari: sed præcipue illa, quæ in alto loco sunt exstructa, et nominata ἀπὸ τῆς ἔρας, a terra. Ergo sic vocantur humi jacentia, nec sublimia sepulcra. Theoc. Idyll. ii. 13. ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα, 'euntem mortuorum perque sepulcra, et atrum sanguinem.' Idyll. xvi. 75. Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου, 'Phrygis sepulcrum Ili.'

ἤρυγε, tertia pers. singul. aor. 2. act. ab ἐρεύγω, eructo, futur. ἐρεύξω, aorist. 2. ἤρυγον, ες, ε. Quamvis autem τὸ ἐρεύγειν proprie significet eructare, μεταφορικῶς tamen accipitur pro aliquid proferre, vocem edere, vociferari. Theoc. Idyll. xiii. 58. τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς, 'ter quidem Hylam vocavit, quantum eructavit [ejus] profundum guttur' [id est, ter Hylam vocavit voce, quantam ejus guttur capere, et edere potuit. Sic et Galli, 'il le cria par trois fois tant qu'il eut de gorge,' pro, voce quanta maxima potuit].

ἠρώησε, Theoc. Idyll. xiii. 74. Vide ἐρωέειν, εῖν.

ἧς, Dorice pro communi ἦν, erat, vel erant: si verbum hoc cum nomine generis neutrius pluralis numeri jungatur. Est autem 3. pers. sing. imperfecti, verbi εἰμὶ, sum, de quo Grammatici. Theoc. Idyll. ii. 90. ὀστέ' ἔτ' ἧς, καὶ δέρμα, 'ossa adhuc erant, et pellis.' Idem eodem Idyll. 92. ἀλλ' ἧς οὐδὲν ἐλαφρὸν, 'sed erat nullum levamen.' 124. τάδ' ἧς φίλα, 'hæc [mihi] fuissent grata.' 140. καὶ τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἧς ἢ πρόσθε, 'et vultus calidiores erant quam ante.' Idyll. v. 10. οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ἐνεύδεν, 'nam ne [pellis] quidem Eumaræ domino tuo erat, in [qua] dormiret.' Idem Idyll. vi. 2. ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν πυῤῥὸς, 'erat autem alter quidem ipsorum rufus.' Idyll. vi. 35. ἧς δὲ γαλάνα, 'erat autem tranquillitas.' Idyll. vii. 1. ἧς χρόνος ἁνίκ' ἐγὼ, 'erat tempus quum ego.' 13. ἧς δ' αἰπόλος, 'erat autem caprarius.' Idyll. xii. 13. ὁ μὲν εἴσπνιλος, φαίη χὠ 'μυκλαΐσδων, 'alter quidem erat

amator, [ut] diceret ille, qui Amyclæa [i. Laconica] lingua loquitur.' Idyll. xiii. 10. *χωρὶς δ' οὐδέποτ' ἧς*, ' seorsum vero [ab eo] nunquam erat.' Idem eodem Idyll. 67. *πάντ' ἧς*, pro *ἦν*, vel *ἦσαν*, ' omnia erant.' 17. *ἧς πότος ἁδὺς*, ' erat potus suavis.' Idyll. xxiv. 133. *εὐνὰ δ' ἧς*, pro *εὐνὴ δ' ἦν*, ' lectus autem erat.'

ἧς, Ion. et Dor. pro comm. *αἷς*, f. g. quod factum verso *α* in *η*, et *ι* subscripto : quibus. Theoc. Idyll. xviii. 22. *ῃς δρόμος ὠυτὸς*, ' quibus [est vitæ] cursus idem.'

ἦσθα, Attice, quinetiam Dorice, pro communi *ἧς*, unde addita particula *θα* formatum *ἦσθα*, eras. Vide Grammaticos in *εἰμὶ*, sum. Theoc. Idyll. v. 79. *στωμύλος ἦσθα Κομάτα*, ' garrulus es Comata.' Idyll. x. 23. *μουσικὸς ἦσθα*, ' musicus eras.'

ῃσι, Ionica et Dorica terminatio dativi casus pluralis secundæ declinationis parisyllaborum nominum tam adjectivorum, quam substantivorum communiter in *αις* desinentium. Sic autem hoc formatur. Primum quidem *α* in *η* vertitur, et *ι* subscribitur, deinde vero ad *σ* finale *ι* additur. Ut, communiter dicitur *μούσαις*, Ionice vero et Dorice *μούσῃσι*. Hoc autem sequente consonante locum habet. Theoc. Idyll. ii. 31. *ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν*. 122. *πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν*. Idyll. iii. 44. *ἀγκοίνῃσιν*, pro *ἀγκοίναις*. Idyll. vii. 124. *νάρκῃσιν ἀνιηρῇσι*, pro *νάρκαις ἀνιηραῖς*.

ῃσιν, Ionica et Dorica terminatio dativi plur. 2. declinat. parisyllaborum nominum tam adjectivorum, quam substantivorum communiter in *αις* desinentium. Quod ita fit. Primum quidem *α* in *η* vertitur, et *ι* subscribitur, deinde *ι* ad *σ* finale additur, et *ν* ob sequentem vocalem, suavitatis caussa, ne geminæ vocalis concursus aures offendat. Interdum tamen etiam metri caussa *τὸ ν* ad *ι* additur. Theoc. Idyll. ii. 31. *ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν. ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον*. 122. *περιζώστρῃσιν ἑλικτάν*. Idem eodem modo et in prima declinatione fieri solet.

ἦστε, Dorice pro communi *ἦτε*, eratis, fit autem *κατ' ἐπένθεσιν τοῦ σ*. Theoc. Idyll. i. 66. *πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκὰ Νύμφαι;* ' ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam Nymphæ?'

ηὖτε poeticum similitudinis adverbium, ex *εὖτε κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η* deductum, unde passim alias facta diphthongi dissolutione formatum legas *ἠΰτε*, pro comm. *ὡς, ὥσπερ*, ceu, ut, quemadmodum. Theoc. Idyll. xxii. 49. *ἕστασαν ηὖτε πέτροι*, ' stabant ceu scopuli.'

ἧφθα, Dor. pro com. *ἥφθη*. Theoc. Idyll. xiv. 23. *κἧφθα*, pro *καὶ ἧφθη*. Sed primum quidem ex particula *καὶ* sublatum est *ι*, deinde vero Ion. et Æol. spiritus asper in lenem est mutatus, postremo facta *κρᾶσις ἐκ τοῦ α, καὶ η εἰς η*, et alterum *η*, quod erat in syllaba *θη*, in *α* Dor. versum.

ἠωρεῖτο, 3. pers. singul. imperf. ab *αἰωρέομαι, οῦμαι*, attollor, in altum tollor, evehor, suspendor, pendeo ; activum est *αἰωρέω, ῶ*, quod ita formatur, ab *αἴρω* communi, inserto *ε* ante *ι*, fit poet. *ἀείρω*, idem, fut. *ἀερῶ*, perf. med. *ἦορα*, neglecto augmento, *ἄορα, ας, ε* (unde *ἄορ, ἄορος*, et *ὄαρ, ὄαρος* cum suis derivatis), hinc inusitatum præsens *ἀορέω, ῶ*, et inserto *ι*, productoque *ο*, quod in *ω* mutatum, deducitur *αἰωρέω, ῶ*. Theoc. Idyll. xxii. 51. *αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο, καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο*, ' at supra dorsum, et cervicem tollebatur.'

Θ

Θ in δ *κατὰ Μακεδόνας*, ut docet Magnum Etymolog. 317. 24. ut, *θέλω, τοῦ θ τραπέντος εἰς δ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, δέλω, ἕλδω, καὶ ἕλδομαι*, volo, cupio. Sic ab *ἐθέλω* factum, *ἐδέλω, ἐέλδω, ἐέλδομαι*, idem. Sic *ἔπηλυς, ἐπήλυδος*, advena, pro, *ἐπήλυθος*, ab *ἐπήλυθον*, unde *ἐπῆλθον*, adveni, ex *ἐπ'* et *ἐλεύθω*. Vide *ἔρχομαι*.

θ pro *δ*, *θὴν* pro *δὴν*, diu, Theoc. Idyll. v. 111. vide *θήν*. Quod et Æolice et Dorice factum. *προμηθεὺς*, et *ἐπιμηθεὺς*, et *ψύθος*, pro *προμηδεὺς, ἐπιμηδεὺς, ψύδος*, ἤγουν *ψεῦδρα*. Vide *δ* in *θ*.

θ commune in quibusdam verbis Attice in *φ* mutatur. Ut communiter *θλᾷν*, Attice *φλᾷν* dicitur. Vide *φλᾷν*.

θ Dorienses interdum *χ* pro *θ* ponunt. Ut, *ὄρνιχος, ὄρνιχι, χα*, et plur. *ὄρνιχες, ὀρνίχων, ὄρνιχας*, pro com. *ὄρνιθος, ὄρνιθι, θα*, et *ὄρνιθες, ὀρνίθων, ὄρνιθας*, avis, avi, avem, et aves, avium, aves. Theoc. Idyll. v. 48. *ὄρνιχες λαλαγεῦντι*, ' aves garriunt.' Idyll. vii. 47. *μοισᾶν ὄρνιχες*, ' musarum aves.'

θα syllaba non solum Attice, sed etiam Æolice et Dorice, non raro ad verba secundæ personæ singularis in *ας*, vel *ης*, vel *ῃς* desinentia, potissimum apud poetas, addi solet. Ut ad *οἶδας, ἧς, εἴπῃς*, nosti, eras, dixeris, addita syllaba *θα*, formatur *οἴδασθα* (*καὶ κατὰ συγκοπὴν οἶσθα*) *ἦσθα, εἴπῃσθα*. Theoc. Idyll. vi. 8. *ποθορῇσθα*, pro *ποθορῇς*, hocque pro *προσορᾷς*. Sed *α* in *η* versum, et *ι* Dorice neglectum. Sic Idyll. xxix. 4. *ἐθέλησθα*, pro *ἐθέλῃς*, ab *ἐθέλημι*, quod ab *ἐθελέω, ῶ*, quod ab *ἐθέλω*, quod a *θέλω*.

θαεῖτο, Dor. 3. pers. singul. imperfecti, pro com. poet. *θηεῖτο, τουτέστιν ἐθεᾶτο*. Nam a *θεάομαι, ῶμαι*, Ion. et poet. *θηέο*.

μαι, οῦμαι, et Dorice θαέομαι, οῦμαι, formatum, mutata conjugatione, et verso ε in η, deinde η in α. Vel a communi θεάομαι, facta literarum trajectione formatur θαέομαι, et secunda conjugatio ad primam revocatur, et α in η Ionice, η vero Dorice in α longum mutatur. Theoc. Idyll. xxii. 200. κεκλιμένος θαεῖτο μάχην, 'reclinatus spectabat pugnam.'

θάημα. τος, τό. Vulgata Lexica Græcolatina, θάημα, et θέημα, Dorice pro θέαμα, vel θαῦμα, spectaculum: recte. Sed quæ sequuntur, male, παρὰ τῷ θεῷ. Dicendum enim παρὰ τὸ θεῶ, vel potius θεῶμαι, quod usitatum: θεῶ enim non est in usu. Res vero nullis exemplis illustratur. Θάημα autem formatur ab Ionico θέημα, quod a communi θέαμα, in quo vocabulo Iones α in η, Dores vero præterea ε in α vertunt. Illud etiam hic addetur nomen commune θαῦμα deductum videri a nomine θέαμα, τος, facta crasi τοῦ ε καὶ τοῦ α in α, et inserto υ. Significat autem miraculum, vel rem admirandam, admiratione, spectatuque dignam. Theoc. Idyll. i. 56. αἰπολικόν τι θάημα. Sic enim in H. Stephani codice scribitur, et vertitur, 'caprario immane miraculum.' At in Crispini codice sic: Αἰολικόν τι θάημα, 'Æolicum quoddam spectaculum,' id est, opus ob suam excellentiam spectatu dignum, et admirandum. Quod ideo fortasse dictum, quia in Æolia, vel in Æolide, hujusmodi opera excellentia fierent. Vel allusum ad nomen αἰόλος, et ad verbum αἰόλλειν, quorum significationes apud Eustathium vide.

θάητος, οῦ, ὁ, com. sed poet. mirus, mirandus, admirandus. Theoc. Idyll. xv. 84. αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται κλισμῷ, 'ipse vero quam admirandus in argenteo jacet toro [vel, lecto].' θαητὸς autem (licet hoc in vulgatis Lexicis non tradatur) dictum videtur a communi θεατὸς, κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α, καὶ τοῦ α εἰς η. Quod est verbale ἀπὸ τοῦ θεάομαι, ῶμαι, contemplor, fut. com. θεάσομαι, Ion. quinetiam Dor. θεήσομαι, etc. Proprie autem θεατὸς, unde τὸ θεητὸς, a quo τὸ θαητὸς, ὁ θεᾶσθαι ἄξιος, ὁ τῆς θέας ἄξιος. Contemplatione dignus, ac proinde admirandus. Quod autem α pro ε interdum Dorice ponatur, patet passim ex αἶκα, pro εἶκε. Vide suo loco. Vide et ε in α, et α pro ε, Item η pro α, et α in η. Vide et θάημα, pro θέαμα, quod a communi θέαμα.

θαλερώτερον, poet. profusius, copiosius. Theoc. Idyll. xiv. 32. ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, 'flebat [flere cœpit] repente, profusius.'

θαλλὸς, οῦ, ὁ, com. olea ramus. Eustath. θαλλὸς, πᾶν τὸ ἐκ γῆς θάλλον, ἢ φυλλὰς, ἢ κλάδος δένδρου. Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως τὸν τῆς ἐλαίας, θαλλὸν λέγουσιν. Idem, θάλλὸς, ὀξυτόνως ἐν δυσὶ λ, ὁ κλάδος. θάλος δὲ, τὸ φυτόν. καὶ θάλος μὲν, ἁπλῶς λέγεται, θαλλὸς δὲ, μετὰ προσθήκης τοῦ τινὸς ὁ θαλλός. Consule cætera Lexica tam Græca, quam Græcolatina. Theoc. Idyll. iv. 44. τᾶς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι, 'nam oleæ ramum rodunt.'

θάλπεαι, Ion. quinetiam Dorice pro communi θάλπῃ, τουτέστι καίῃ, cremaris, ureris. Theoc. Idyll. v. 31. οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι, 'non enim igne cremaris [ureris].' Quod autem proprie significet τὸ θάλπειν, docent aperte vulgata Græcolatina Lexica. Ea consule.

θαλύσια, ων, τὰ, poeticum. Eust. θαλύσια, αἱ ἀπαρχαὶ αἱ διδόμεναι τῷ θεῷ κατὰ τὴν τῶν καρπῶν συγκομιδὴν, παρὰ τὸ θάλλω. καὶ θαλύσια ῥέζειν παρ' Ὁμήρῳ, ὃ παρ' Εὐριπίδῃ θύειν ἀπαρχάς. καὶ θαλύσιος ἄρτος ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς πρῶτος γινόμενος, i. θαλύσια vocantur primitiæ, quæ Deo dantur quo tempore fruges collectæ [in villas] comportantur. Dicta a verbo θάλλω, floreo. Et panis θαλύσιος appellatur, qui primus ex frugibus collectis, [et in villas rusticas comportatis] conficitur. Hinc illud colligitur, θαλύσια proprie vocari primitias illas, quæ propter uberem, atque lætum ipsarum frugum proventum Deo offeruntur, ut his oblatis, ei gratiæ agantur pro insigni ejus erga nos beneficentia, qua fit ut et agri, et segetes floreant, et nos ipsi fructum inde percipientes vitam florentiorem atque beatiorem degamus. Theoc. Idyll. vii. 3. τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος, 'Cereri enim faciebat thalysia Phrasidamus,' id est, pro felici frugum proventu primitias sacrificabat Cereri, vel, Cereri enim sacrificia faciebat, P. Quod autem Homerus ῥέζειν θαλύσια dicit, id Theocritus τεύχειν θαλύσια, et Euripides θύειν ἀπαρχὰς, συνωνύμως dicit. Cur autem, et cui τὰ θαλύσια fierent, ipse Theocritus infra carminibus hisce docet, ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς. ἦ γὰρ ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι, ὄλβω ἀπαρχόμενοι. μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. Vide vulgatam versionem.

θανοίσας, genitivus Doricus fœmin. genit. singul. pro communi θανούσης, mortuæ. Theoc. Idyll. iv. 38. μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα, 'solius tui ne mortuæ quidem obliviscemur.' Vide θνήσκω in vulgatis Grammaticis.

θαρσεῖν χρὴ φίλε βάττε. τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον, Theoc. Idyll. iv. 41. 'fidere, [bonoque animo esse] oportet, fortasse cras erit melius.'

θαρσεῦσα, ας, ἁ, Dor. pro com. θαρσοῦσα, ης, ἡ, confidens, bono animo existens.

Theoc. Idyll. xxviii. 8. θάρσευσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν, 'confidens nos sequere in urbem Neilei splendidam.' Vide Νείλεως, ω, ὁ, apud Eustathium.

θαρσυνέκω, poet. quod ultra imperfectum non conjugatur, pro comm. θαρσύνω, animum addo, bono animo esse jubeo, confirmo animum, confirmo. Theoc. Idyll. xxii. 92. Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον, 'Heroes fortem Pollucem confirmabant [eique animos addebant].'

θᾶσαι, Dorice κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ θέασαι formatum. Est autem imperativus aor. 1. med. a θεάομαι, ῶμαι, μ. θεάσομαι, ἀόρ. α. μ. ἐθεασάμην, ω, ατο, ἡ προστακτικὴ, θέασαι, καὶ κατὰ κρᾶσιν θᾶσαι, θεασάσθω, θασάσθω. Theoc. Idyll. i. 149. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, 'vide amice quam suave olet.' Idem Idyll. iii. 12. θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος, 'respice quæso animum cruciantem, [i. gravem, vel acerbum] meum dolorem.' Idyll. iv. 50. θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῶ Διὸς, 'aspice me o Corydon per Jovem.' Idem Idyll. x. 41. θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα, 'aspice jam et hæc.' Idyll. xv. 65. θᾶσαι Πραξινόα περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος, 'vide Praxinoa ad portas quanta turba [sit].'

Θασεύς, εως, ὁ, Dor. pro com. Θησεὺς, Theseus. Theoc. Idyll. ii. 45. Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ, 'tantum habeat oblivionis, quantum olim Theseum aiunt.'

θασόμενος, α, ον, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε, καὶ τοῦ α, εἰς α ἀπὸ τοῦ κοινοῦ θεασόμενος, η, ον, quod est futurum medium a θεάομαι, θεῶμαι, contemplor, intueor, specto. Theoc. Idyll. xv. 23. θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν, 'spectaturæ Adonidem.'

θέειος, α, ον, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro com. θεῖος, α, ον, et Ion. θεῖος, η, ον. Moschus Idyll. ii. 50. ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ πόρτιος εἰναλίης, 'aderat et Jupiter demulcens placide manu divina vitulam marinam.' Vide ἐπαφάομαι, ῶμαι.

θεήϊος, ου, ὁ, poet. pro com. θεῖος, unde inserto altero ε poet. fit θέειος, de quo suo loco. Hinc facta dissolutione τῆς ει διφθογγου in εϊ, deinde metri caussa mutato ε in η κατ' ἔκτασιν, formatum, θεήϊος, ου, ὁ, divinus. Bion Idyll. vi. 9. Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι, 'judicare non decet mortales divina opera.'

θείνειν, poet. pro com. τύπτειν, cædere, tundere, percutere, ferire, μ. θανῶ, ἀόρ. β. ἔθανον. Hinc θάνατος, mors, quæ res omnes humanas quodammodo cædens, tundensque vastat, atque corrumpit. Theoc. Idyll. xxii. 108. ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν, 'nam se mutuo vulnerabant duris cædentes cæstibus.'

θέλοισα, Dor. pro communi θέλουσα, volens. Theoc. Idyll. xi. 26. ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα, 'venisti mea cum matre volens hyacinthina folia.'

θέμεν, infinitivus aor. 2. act. a τίθημι, μ. θήσω, aor. 1. act. ἔθηκα, aor. 2. ἔθην, ης, η. Infinit. comm. θεῖναι, Ion. Dor. et poet. sublato ι, θέναι. Attice, Ionice, Dorice inserta syllaba με, fit θέμεναι. Rursus Ionice, Doric. et Æol. κατ' ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, formatur θέμεν, posuisse, ponere, deponere. Theoc. Idyll. v. 21. αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, 'si vis hœdum deponere.' Sic Virg. Ecloga iii. 7. 27. 'De grege non ausim quicquam deponere tecum.'

θεμιτὸν, quod licet, quod fas est, licitum, sanctum. A genitivo singulari θέμιτος, quod a θέμις, formatur adjectivum ὀξύτονον, θεμιτὸς, ἡ, ὸν, licitus, a, um, ✕ ἀθέμιτον. Theoc. Idyll. v. 136. Οὐ θεμιτὸν; Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν, 'nefas [est,] o Lacon, cum luscinia picas certare [cantu].'

θεόταυρος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Interpret. Latini vertunt, divinus taurus: sed Moschus Idyll. ii. 131. hoc epithetum Jovi in taurum mutato tribuit. Quare commode dicere possumus, Deus taurus, i. Deus in taurum mutatus, Deus, qui tauri formam induit. Quod aperte patet ex vs. 79. ubi poeta sic loquitur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος, 'Occultavit Deum, et mutavit corpus, et factus est taurus.' Consule Ovid. Metamor. lib. ii. 89. ubi de Jove dicit, 'Induitur faciem tauri, mistusque juvencis,' &c.

θέοισα, οίσας, ἁ, Dor. pro com. θέουσα, ης, ἡ, currens. Theoc. Idyll. vi. 12. ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, 'in littore currentem.'

Θεόκριτος, ου, ὁ, poet. et Attice terminatio vocis passivæ significationem activam habet hoc loco; περιφραστικῶς enim intelligitur Paris trium Dearum judex: ὁ θεὰς κρίνας, ὁ τῶν θεῶν κριτής. In Ara Simmiæ, v. 10. Θεοκρίτοιο κτάντας, 'Dearum judicis, [Paridis scil.] interfector [Philoctetes].'

θέρευς, Dor. pro com. θέρους, æstatis, vel æstate. Theoc. Idyll. ix. 12. Τοῦ δὲ θέρευς φρύγοντος, 'Æstatem vero torrentem.'

θερίστριον, ου, τὸ, com. θερινὸν ἱμάτιον, ut χείμαστρον, τὸ χειμερινὸν, æstiva vestis, ut χείμαστρον, hyberna, vestis tenuis, et subtilis, qua æstivis horis utimur, messoria vestis. Theoc. Idyll. xv. 69. δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη ἔσχισται, 'in duas partes mea vestis jam scissa est,' vel, 'meum velum jam discissum est.'

θεσπίζασα, Dor. pro com. θεσπίσασα, a θεσπίζω, vaticinor, oraculum edo. Theoc. Idyll. xv. 63. χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίζασα, 'oracula [mera] hæc anus abiit [nobis] vaticinata.'

θευγενὶς, ἴδος, ἡ, Dor. κατὰ κρᾶσιν τῆς εο εἰς ευ, καὶ τῆς ου εἰς ευ. Theoc. Idyll. xxviii. 22. Θευγενίδος, pro Θεογενίδος, τῆς, vs. 13.

Θευχαρίλα, Doricum fœminæ nomen, pro communi Θεοχαρίλα, κατὰ κρᾶσιν τῶν ε καὶ ο εἰς ευ. Quod et Ionibus familiare. Consule nostrum Ionicum Græcol. Lexicum in ευ, pro εο. Communiter enim εο in ου, deinde Ionice, Dorice, et Æol. ου in ευ mutatur. Theoc. Idyll. ii. 70. Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα, τροφὸς ἁ μακαρῖτις, 'Et me Theucharila, [sive Theoch.] Thracia, nutrix beata.'

θεωρεῖν, com. idem ac τὸ θεᾶσθαι, contemplari. Eustathius, Θεωρεῖν, παρὰ τὴν θέαν λέγεται. Sed non satis aperte τὴν ἐτυμολογίαν hujus verbi demonstrat. Magnum Etymol. pag. 448. 42. hanc longe melius docet. Hæc sunt ejus verba: Θεωρὸς, παρὰ τὸ θεὸς, καὶ τὸ ὁρῶ. ἢ παρὰ τὸ θύη ὁρᾷν. θεωροὶ γὰρ οἱ θεαταί. ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι, οἱ φύλακες τῶν θυσιῶν, καὶ χρησμῶν. ἢ τὸ θεῖον φροντίζοντες. ὤρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα. Idem et a Suida traditur. Θεωρὸς igitur appellatus proprie, qui Deum cernit, et contemplatur. Vel qui victimas Deo mactandas spectat, ut videat an sint legitimæ. Quinetiam in genere quivis spectator ita vocatur. Sic etiam olim dicebantur, qui ad Deum, oraculumque consulendum mittebantur, quique custodes erant sacrorum, et hostiarum, quæ eo sacrificii caussa publice mittebantur, et qui oraculorum, rerumque divinarum curam gerebant. ὤρην enim tenui spiritu notandum prisci vocabant τὴν φροντίδα, solicitudinem, atque curam. Ab hoc autem nomine θεωρὸς ipsum verbum θεωρεῖν est derivatum, quod accipitur plerumque pro simplici θεᾶσθαι, ut supra dictum. Theoc. Idyll. xxvi. 10. Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 'Pentheus vero ex alta rupe omnia spectabat.'

θηεύμενος, ου, ὁ, Ion. et Dor. pro com. θεώμενος, quod a θεάομαι, ῶμαι, deducitur. Hinc Ionicum mutata conjugatione, et verso ε in η, et α in ε, θηέομαι, οῦμαι, et Ion. ac Dor. θηεῦμαι, contemplor, specto: unde participium com. θηεόμενος, θηούμενος, et Ion. et Dor. θηεύμενος. Consule θηεῖσθαι in nostro Ionico Lexico. Theoc. Idyll. xxii. 36. παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενος ἄγριον ὕλην, 'variam autem in monte spectantes [et] agrestem sylvam;' vel, 'cum autem variam, et agrestem materiam in monte spectarent.' Vide θαεῖτο, pro ἐθηεῖτο, τουτέστιν ἐθεᾶτο.

θηλάζειν, commun. mammas sugere, lacte nutrire, quod ex uberibus elicitur. Theoc. Idyll. iii. 16. Μασδὸν ἐθήλαζε, 'Mammam suxit.'

θηλύνεσθαι, poet. fœminarum more lascivire, lascivire. Theoc. Idyll. xx. 14. καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, 'et valde propter [suam] formam lasciviebat.'

θηλυτόκος, ου, ἡ, poet. ἡ τὴν θήλειαν τίκτουσα, quæ fœminam parit, fœmellipara. Theoc. Idyll. xxv. 125. Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε, 'Viviparæque erant eximie, fœmelliparæque.'

θὴν, hæc particula passim apud poetas παραπληρωματικῶς occurrit, non ad aliquid significandum, sed potius ad carminis mensuram justam explendum, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis docetur. Interdum tamen accipitur pro δὴν, diu. Quod κατὰ τροπὴν τοῦ δ εἰς θ factum, ut apud Æschylum in Agamemnone, pag. 191. ψύθος, pro communi ψεῦδος, mendacium. Nam (ut ibi Græcus Scholiastes ait) θ et δ maximam inter se cognationem habent, ita ut non raro alterum pro altero sumatur. Eustathius, θ ἐκ τοῦ δ τραπὲν Αἰολικῶς, οἷον οὐδὲν, οὐθὲν, δάσος, θάσος. καὶ κατὰ παραγωγὰς, ἐκ τοῦ μήδω, Προμηθεύς. Τοῦ δὴν etymologiam in Magno Etymologico vide. Theoc. Idyll. v. 111. Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς, 'Sic et vos diu irritatis messores.' Idyll. vii. 83. τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις, 'tu diu his voluptatibus fruitus es;' vel, 'tibi diu his voluptatibus frui datum est.'

θὴν interdum videtur pro δὲ poni. Theoc. Idyll. xv. 15. πρώαν (λέγομες πρώαν θὴν πάντα), 'nuper (dicimus nuper autem omnia);' pro, λέγομέν δὲ πρώην, id est, dicimus autem nuper.

θὴν, particula expletiva, et enclitica, quæ ex præcedentis vocis accentu pendet, nec quidquam ad significationem addit. Interdum autem interrogationi servit. Theoc. Idyll. i. 97. Κῆπε, τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν; 'Et dixit, tune gloriabaris, Daphni, amorem a te superatum iri?' Vide λυγίζειν. Idem Idyll. vi. 34. Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, 'Etenim non formam habeo turpem;' i. haud enim sum deformis.

θὴν, certe, profecto. Theoc. Idyll. xiv. 43. Αἶνος θήν λέγεταί τις, 'Proverbium certe dicitur quoddam.' Idyll. xv. 62. πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται, 'conatu certe cuncta perficiuntur.'

θησεύμεσθα, Doric. et Æol. pro com. θησόμεθα, ponemus, deponemus. Theoc. Idyll. viii. 13. ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν

ἡμῖν ἄρκιον εἴη; 'Sed quid deponemus, quod nobis dignum sit?' Hic τὸ θησεύμεσθα positum pro com. θήσομεν, hocque pro καταθήσομεν. Supra 11. et 12. pro eodem dicit καταθεῖναι, et 14. et 15. θησῶ, pro θήσω. Sed est simplex pro composito.

θήσοντι, Dor. pro com. θήσουσι, 1. fut. a τίθημι. Bion Idyll. v. 2. Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, 'Gloriam mihi afferent.'

θησῶ, Dor. pro com. θήσω. Theoc. Idyll. viii. 13. et 14. Δάφ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ. Μεν. Οὐ θησῶ πόκα ἀμνὸν, 'Daph. Vitulum ego deponam. Men. Nunquam deponam agnum.'

θίασος, ω, ὁ, Dor. pro communi θίασος, ου, ὁ. Eustathius, θίασος ἐν ἴσῳ τῷ ἔρανος. οὕτω δὲ λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί· καὶ θίασος ὁ τῷ Διονύσῳ ἑπόμενος, καὶ ἁπλῶς ὁ ὀργιάζων, καὶ ἐνθεάζων ὄχλος, παρὰ τὸ σιὸς, ὅ ἐστι θεὸς κατὰ Λάκωνας, οἱονεὶ σίασος, καὶ θιασῶται οἱ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνιόντες, οἱ καὶ ἐρανισταί. ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τὸ θεῖον λέγεται ὁ θίασος, ἀποβολῇ τοῦ ε. Id est, θίασος idem valet ac ἔρανος. Sic autem appellantur collectiones, quæ ex contributionibus, sive ex collationibus rerum variarum fiunt [ut in conviviis fieri solet interdum a pluribus amicis suam quibusque portionem tam ciborum quam potus amice conferentibus in unum]. Item θίασος vocatur cœtus Bacchum sequens, et simpliciter omnis turba, quæ Bacchi sacra celebrat, et Deo plena, ac furore quodam abrepta fertur. Dicta autem a nomine σιὸς, quod apud Lacones Deum significat, [pro quo communiter θεὸς dicitur,] quasi σίασος [sed τὸ σ in θ versum]. Et θιασῶται dicuntur, qui ad hujusmodi cœtus, aut actiones conveniunt, qui et ἐρανισταὶ nominantur. Alias θίασος dictus a nomine θεῖον, abjecto ε. Hæc Eustathius. At multo melius Magnum Etymologicum ἐτυμολογίαν hujus nominis aperit pag. 449. 53. θίασος. ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι [θείασος], ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾄσαι. λέγεται δὲ ὁ χορός. παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾄδειν. ἢ ἀπὸ τοῦ θεῖν, ὅ ἐστι θύειν. ὅθεν θιασώτας λέγουσι τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ θιασῶται, οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες. Idem pag. 454. 1. θιασώτης, ὁ κοινωνὸς τῶν θυσιῶν. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ οὗτοι ὀργεῶνες. ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ θιάσου, ὅπερ ἐστὶ σύνοδος, καὶ συναγωγὴ, ἀπὸ τοῦ θεῖν. Aristoteles hanc τοῦ ἐτυμολογικοῦ sententiam et ipse disertissimis verbis confirmat τῶν Νικομαχείων Ἠθικῶν, lib. viii. cap. 9. 43. Ζ. ἔνιαι δὲ τῶν κοινωνιῶν δι' ἡδονὴν δοκοῦσι γίγνεσθαι, θιασωτῶν, καὶ ἐρανιστῶν. αὗται γὰρ θυσίας, καὶ συνουσίας. Ergo ἀπὸ τῆς θυσίας, vel (quod probabilius) a futuro θύσω, quod a θύω, unde et θυσία, dictus θύασος, hinc θυασώτης, quasi θύσαος, et θυσαώτης, et facta literarum transpositione, versoque υ in ι, θίασος, unde θιασώτης. Vide et Athenæum, lib. viii. pag. 181. 1. et deinceps. Theoc. Idyll. xxvi. 2. Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι, 'Tres thiasos in montem, tres ipsæ cum essent, duxerunt.'

θίγω, μ. θίξω, comm. unde θιγγάνω, idem. Hinc Latinum tango deductum, et compositum attingo, quod Græci verbi vestigia manifesta melius indicat. Theoc. Idyll. i. 59. Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, 'Neque adhuc ullo modo labra mea [poculum illud] attigit: sed adhuc jacet impollutum [i. intactum].' Hic autem est τμῆσις in verbis ποτὶ χεῖλος θίγεν, pro composito ποτίθιγεν, incremento syllabico neglecto, pro ποτέθιγεν, hocque Dor. pro comm. προσέθιγεν a προσθίγω, quod Dor. ποτιθίγω, id est, attingo.

θνάσκω, Dor. pro comm. θνήσκω, morior. Theoc. Idyll. i. 135. Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, 'Daphnis quoniam moritur.'

θνατὸς, ά, ὸν, Dor. pro comm. θνητὸς, ἡ, ὸν, mortalis, homo. Theoc. Idyll. i. 101. Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθὴς, 'O Venus mortalibus inimica;' vel, 'O Venus hominibus odiosa.' Idyll. xv. 106. ἀπὸ θνατῶν, 'ex mortalibus.' Idyll. xxii. 23. θνατοῖσι βοηθόοι, 'mortalibus auxiliatores.'

θοιὰ, ᾶς, ἡ, poet. vocabulum, de quo Græcol. Lexica tantum hæc tradunt, θοιὰ, ᾶς, ἡ, jugum mulorum; ζεῦγος ὀρικὸν, καὶ ἡμιόνων. Sed nullo scriptoris alicujus exemplo significationem istam confirmant. Videntur tamen ex Ovo Simmiæ Rhodii locum et significationem hujusmodi sumsisse. Sic enim illic, pag. 388. πίασκε θοιαῖσιν αἰόλαις κῶλα, 'premebat jugis pernicibus membra.' Quem locum in Latinis annotationibus, pag. 395. M. his verbis expressum habemus, 'Fingit Mercurium insidentem asino, aut jugis mulorum,' &c.

θολία, ας, ἡ, com. Eustath. θολία, θηλυκῶς, πῖλος, εἶτουν σκιάδιον εἰς ὀξὺ λῆγον, id est, θολία, genere fœmineo, pileus; sive umbella in acutum desinens, pileus fastigiatus, umbella fastigiata. Jul. Pollux lib. vii. 410. 36. θόλια δ' ἐκαλεῖτο πλέγμά τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες, id est, θόλια [vel potius θολία, sic enim non προπαροξυτόνως, at παροξυτόνως scribendum], vocabatur quoddam instrumentum [cameratum, et] ad tholi similitudinem factum, quo mulieres umbellæ loco utebantur. Idem lib. x. 546. 21. scribit, θολίαν δὲ, ὡς κίστην εἶναι λέγουσιν, ἔχουσαν θολοειδὲς τὸ πῶμα. Consule et Græcol. Lex. Theoc. Idyll. xv. 39. τὰν θολίαν, umbellam; alii vertunt, galerum. At

utrumque, nunc saltem, bene videtur habere.

θορυβεῦσιν, Dor. pro com. *θορυβοῦσι*, tumultuantur, tumultum excitant, turbant, obturbant. Theoc. Idyll. xxi. 5. *Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι*, 'Subito tumultuantur [tumultum excitant, somnumque turbant] instantes curæ.'

Θρᾳκιστὶ, com. vocabulum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis non extat; Thracum more. Theoc. Idyll. xiv. 46. *Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι*, 'Thracum more sum tonsus.'

Θρέϊσσα, ας, ἁ, Dor. pro com. *Θρέϊσσα, ης, ἡ*, pro quo frequentius legitur *Θρᾷσσα*, et *Θρᾷττα*, alias *Θρηϊκία*, et *Θρήϊσσα*, unde *κατὰ συστολὴν*, *Θρέϊσσα*. Consule Stephanum de urbibus in *Θρᾴκη*. Item Virgilianum Erythræi Indicem in Threissa Harpalice, ubi de vocis hujus formatione pluribus agitur. Theoc. in Epig. xviii. 1. *ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ Μήδειος τὸ μνᾶμα*, 'parvulus hoc extruxit Threissæ Medeus monumentum.'

θρὶξ ἀνὰ μέσσον. Theoc. Idyll. xiv. 9. *λασῶ δὲ μανεὶς πόκα. θρὶξ ἀνὰ μέσσον*, verba sonant, 'obliviscar vero insanus factus tandem: pilus [est] in medio sensus.' Per imprudentiam vero tandem incidam in insaniam. Unius enim tantum pili discrimen ac intervallum est inter me et ipsam insaniam. Parum abest quin jam tandem insanire incipiam. Mox mox ob mœroris mei magnitudinem insanire incipiam. Erasmus in Adag. pag. 1020. locum istum sic Latine redditum habet, 'At me imprudentem capiet vesania tandem, Vix pilus in medio est.' Hoc adagio minimum discrimen ac intervallum indicatur. Vide *λασῶ*.

θρίον, ου, τὸ, com. proprie quidem ficus folium, *γενικῶς* vero quodvis folium significat. Theoc. Idyll. xiii. 40. *περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει*, 'circum autem folia multa nata erant [id est, multæ herbæ natæ erant].'

θρόνον, ου, τὸ, Eustath. in Iliadis X. 1278. 45. *θρόνα* (inquit) *κυρίως μὲν, τὰ ἐκ θηρίων, ἢ τὰ ἐκ γῆς ἀναθορόντα ὀνήσιμα φάρμακα. νῦν δὲ κατὰ μετουσίαν θρόνα, ἤγουν φάρμακα ἔφη, τὰ βεβαμμένα λίνα, ἢ ἔρια. ἐπεὶ καὶ φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα ἐκαλοῦντο. καὶ φαρμάσσειν τὸ βάπτειν ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς*, etc. id est, *θρόνα* proprie quidem dicuntur utilia pharmaca, sive bona venena, quæ ex feris, vel ex terra prosiliunt, prodeunt, manant. Nunc vero per [quandam proprietatum] communicationem [Homerus] linum, vel lanas tinctas *θρόνα* dixit, id est *φάρμακα*. Nam et ipsæ tinctorum officinæ, [quæ Græce *βαφεῖα* nominantur, olim] *φαρμακῶνες* appellabantur. Et apud veteres *τὸ βάπτειν*, id est tingere, dicebatur *φαρμάσσειν*, etc. Vide *φάρμακον* apud Eustathium et Venenum apud Hotomani Commentarios de Verbis Juris. Theoc. Idyll. ii. 59. *Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον*, 'Thestyli, nunc igitur capiens tu venena hæc illine.'

θρυλέω, ῶ, idem ac *θρυλλέω, ῶ*, rumorem spargo, rumore dissemino aliquid, sermone jacto, divulgo, garrio. Theoc. Idyll. ii. 142. *χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα*, 'et ut tibi ne diu dilecta garriam Luna.'

θυμαλγὴς, ὁ καὶ ἡ, poet. *ὁ τῷ θυμῷ, τουτέστι τῇ ψυχῇ, ἄλγος, ἤγουν λύπην φέρων, λυπηρός*. Qui animo dolorem affert, molestus, gravis, acerbus. In vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur, *θυμαλγὴς, ὁ τὴν ψυχὴν ἀλγῶν*, mœrore animum afficiens. At *ἀλγύνων* potius dicendum: *ἀλγεῖν* enim est neutrum *ἰσοδυναμοῦν τῷ λυποῦμαι*. *ἀλγύνειν* vero activum, et transitivum, *συνώνυμον τῷ λυπεῖν*, id est, dolore afficere. Consule Eustath. Theoc. Idyll. iii. 12. *θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος*, 'respice quæso gravem meum dolorem' [vel, 'meum dolorem, qui meum animum cruciat'].

θυμαρέειν, εῖν, poeticum, atque Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non extat, quod ego saltem legerim. Proprie autem significat, alicujus animo placere, gratum esse, et quodammodo ei congruum et aptum esse. Deducitur enim a poetico nomine *θυμαρὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ*, quod animo aptum, gratumque significat; *γενικῶς* vero, jucundum, gratum. Eustathius, *θυμαρὴς, παρὰ τὸ ἀρηρέναι, ἢ ἀρέσκειν τῷ θυμῷ, λέγεται. καὶ διὰ μὲν τοῦ α προφερομένη ὀξύνεται ἡ λέξις, διὰ δὲ τοῦ η, βαρύνεται. θυμήρης γάρ.* Idem, *θυμήρης, βαρυτόνως, θυμαρὴς δὲ, ὀξυτόνως*. Idem, *θυμῆρες, ἐκ τοῦ θυμὸς, καὶ τοῦ ἦρ, ἦρος, ὃ δηλοῖ τὴν χάριν, σύγκειται ἡ λέξις*. Apud Theoc. Idyll. xxvi. 9. sumitur pro animo gratum habere; amare, diligere, cupere, velle. Hæc sunt poetæ verba, *ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος*, 'ut ipse gratum habebat Bacchus,' vel, 'ut ipsi Baccho placebat.'

Θύμβρις, Θύμβριδος, ὁ. Stephanus de urbibus, *Θύμβρις* (inquit) *ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις. τὸ ἐθνικὸν, Θύμβριος καὶ Θυμβριάς*. Genus fœmineum usurpat Nonnus, pag. 158. *Σφίγξας σκληρὸν ὕφασμα, τόπερ φάτο Θυμβριὰς αὐδὴ Λίντιον*. Sic enim ibi legendum. Dionysius de Situ Orbis pag. 49. et 50. *Τοῖς δ' ἔπι, μέρμερον ἔθνος ἀγαυῶν ἐστι Λατίνων, Γαῖαν ναιετάοντες ἐπήρατον. ἧς διὰ μέσσης Θύμβρις ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, Θύμβρις ἐΰρρείτης ποταμῶν βασιλεύτατος*

ἄλλων, Θύμβρις ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην, Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων, Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἕδεθλον. Vide Græcos Commentarios, ubi verbis disertissimis dicitur Θύμβριν καὶ Τίβεριν eundem fluvium esse. Quod tamen a nonnullis in dubium vocatur, qui putant Tiberim quidem, Italiæ, Thymbrin vero, Siciliæ fluvium esse, suamque sententiam Theoc. Idyll. i. 118. tueri conantur. Sic enim eo loco Theoc. Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ, 'Et fluvii, qui fluitis pulcram per Thymbridis aquam;' vel, juxta, vel, in p. T. a. Iidem hæc etiam ex Græcis commentariis in Dionysium scriptis afferunt, σημείωσαι δὲ ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἔν τινι ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ, καὶ Σικελός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός. At commentator hic nihil certi affirmat, imo rem dubiam proponit. Nam de nominibus hujus scriptura dubitari dicit, quod (ut verisimile videtur) alii Θύμβρις, alii Τύμβρις, alii Τίβρις, alii Τίβερις scribant. Apud Ovid. Fast. lib. ii. Tyberis scribitur, ubi nominis ἔτυμον docetur. 'Albula, quem Tyberim mersus Tyberinus in undis Reddidit.' Ab hoc autem Tyberis, κατὰ συγκοπὴν formatum Tybris, Tybridis, quod utrumque in eodem versu legitur apud Virg. Æneid. lib. iii. 181. 8. 'Si quando Tybrim, vicinaque Tybridis arva intraro.' Plura exempla tibi suppeditabit Erythræi Index in Virgilium. A nomine vero Tybris κατ' ἐπένθεσιν τοῦ m, ut vocabulum sit sonantius, Tymbris deductum, deinde tenuis in aspiratam est mutata. Quod Ionibus familiare. Idem autem et apud Græcos factum crediderim. Quamobrem hanc scripturæ varietatem plerique cum multis in locis animadvertant, non mediocriter hæsitant, et quid affirmare debeant, non habent in promtu. Sed et in aliis nominibus idem accidit. Quare ne hoc quidem ut παράδοξον est censendum. Huc adde quod eundem fluvium et Italiæ, et Siciliæ fuisse si dicas, nihil a veritate dixeris alieni. Nam Sicilia quondam erat Italiæ pars, ante quam terræ motu ab ea divelleretur, quemadmodum ex Virgilii verbis manifeste colligitur. Sic enim ille Æneid. lib. iii. 178. 'Hæc loca vi quondam, et vasta convulsa ruina, (Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas) Dissiluisse ferunt, cum protinus utraque tellus Una foret. venit medio vi pontus, et undis Hesperium Siculo latus abscidit, arvaque, et urbes Littore diductas angusto interluit æstu.'

θύοντι, Dor. pro com. θύουσι, sacrificant, sacrificium faciunt. Theoc. Idyll. iv. 21. ὅκκα θύοντι, 'quum sacrificant.'

θύος, εος, ους, τὸ, poeticum, pro communi θυσία, ας, ἡ, sacrificium, ii, sacra, sacrorum; hostia, victima, quidquid immolatur, ac offertur Deo: παρὰ τὸ θύειν, immolare, mactare; unde sublato ι Dorice, θύεν, hinc verbum Gallicum 'tuer,' i. interficere. Quod fit aspirata in tenuem, et liquida ν in ρ cognatam versa. Theoc. Idyll. ii. 10. Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι, 'Nunc autem ipsum sacris magicis excantabo.' Theoc. Epig. iv. 16. Τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι, 'Hoc adeptus, [votique compos factus] volo tres hostias offerre [Deo].' Idem vi. 3. Νικίᾳ, ὅς μιν ἐπ' ἆμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται, 'Niciæ, qui ipsum quotidie semper sacrificiis precatur [colit, veneratur].' Alias τοῦ θύους significationes in vulgatis Lexicis vide.

θυρᾶν, Dor. pro com. θυρῶν. Theoc. Idyll. x. 14. πρὸ θυρᾶν μευ, 'ante fores meas.'

θῶκος, ου, ὁ, poet. locus, sedes. Theoc. Idyll. i. 22. ᾇπερ ὁ θῶκος τῆνος ὁ πῳμενεκὸς, 'ubi sedes [est] illa pastoralis.'

θὤτερον, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς ω, pro com. τὸ ἕτερον. Quoniam autem ε aspiratur, ideo τ in θ mutatur. Theoc. Idyll. xi. 32. ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὦς, 'ex [altera] aure protenditur ad alteram aurem.'

I

I ex ε formatum Ion. ut ἴω, ex ἔω, ἴσχω, ex ἔσχω, quod ex ἔχω. μίμνω, ex μέμνω, (unde Ἀγαμέμνων), quod a μένω.

I Dorice, ut et Ionice, ex nominibus sæpe tollitur. Quod metri caussa fieri videtur. Theoc. Idyll. i. 65. ἁδέα, pro com. ἡδεῖα, ab ἡδὺς, dulcis, suavis. Idyll. vii. 78. εὐρέα λάρναξ, pro εὐρεῖα, ab εὐρύς.

I Dorice ex verbis, et participiis sæpe tollitur; ποέω, ποῶ, pro comm. ποιέω, ῶ, quod plerumque metri caussa fit. Theoc. Idyll. x. 38. ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς. Hic τὸ ποῶν Dor. dictum sublato ι, pro com. ποιῶν.

I ex secunda, tertiaque persona verborum activorum communiter in εις et ει in indicativo desinentium, Dorice non raro tollitur. Ut apud Theoc. Idyll. i. 3. συρίσδες pro συρίζεις, fistula canis, fistula ludis. Idyll. iv. 3. ἀμέλγες, pro ἀμέλγεις, mulges.

I non semper ex secunda, tertiaque persona indicativi communiter in εις et ει desinentis, Dorice tollitur. Theoc. Idyll. iv. 4. φυλάσσει, pro quo alias φυλάσσε diceretur. 48. ποθέρπει, pro quo alias ποθέρπε. 53. λεύσσεις, pro quo alias λεύσσες. 55. δαμάσδει. 56. ἕρπεις. 58. μύλλει. 63.

ἐρίσδει. Idyll. v. 37. ποθέρπει. 52. ὅσδεις. 83. ἐφέρπει. 87. μολύνει. 88. βάλλει. 89. ποππυλιάσδει. 91. ἐκμαίνει. 93. πεφύκει. 97. ἐφίσδει. 106. ἄγχει. Idyll. vi. 16. φρύττει. Idyll. vii. 21. ἕλκεις. 22. καθεύδει. 26. ἀείδει. 29. ἰαίνει. 50. ἀρέσκει. 54. κινεῖ. 119. ἐλεεῖ. 121. ἀποῤῥεῖ. Sed in verbis contractis τὸ ι in diphthongo retinetur, quod nimis durum, ac absurdum fortasse videretur, si tolleretur, ut in gravitonis. Imo ne Græcum quidem verbum amplius esse videretur. Quid enim quæso significarent ista, κινὲ, ἐλεὲ, ἀποῤῥὲ, etc.? Qualis? Quam portentosa verborum formatio hæc esset? Haud igitur a recepta Grammaticorum ratione nimis est recedendum. Usus cujusque linguæ spectandus, et observandus, et virorum fide dignorum auctoritate, scriptis, et exemplis ea, quæ dicuntur, sunt illustranda, et confirmanda. 25. ἐπιθρώσκεις. Idyll. viii. 11. χρῄσδεις, bis. 17. θησεῖς, pro θήσεις, et ἕξει. Idyll. x. 52. μελεδαίνει, pro μελεδαίνε, quod inusitatius. Idyll. xii. 5. προφέρει. 35. ἐπιβωστρεῖ. Idyll. xiii. 11. ἀνατρέχει. Idyll. xiv. 7. δοκεῖ. 8, et 58. Παίσδεις. 9. ὑβρίσδει. 21. δοκεῖς. 65. ἀρέσκει. 69. ἕρπει. Idyll. xvi. 136. ἕρπεις. Idyll. xx. 6. βλέπεις, παίσδεις. 7. λαλέεις, φράσδεις. 8. ἔχεις. 9. ἑξόσδεις. 33. ἐλαύνει. 40. κλαίεις. Idyll. xxi. 1. ἐγείρει. 23. φέρει. 50. νύξεις. Idyll. xxiv. 12. ἀμφαίνει. 37. ἀΐεις, et ἀϋτεῖ. 38. νοέεις. 50. ἀϋτεῖ, etc.

I Dorice sublatum ex infinitivis modis verborum communiter in ειν desinentium. Ut apud Theoc. Idyll. i. 14, et 16. συρίσδεν, pro com. συρίζειν. Idem Idyll. ii. 153. πυκάσδεν, pro πυκάσδειν, ἤγουν πυκάζειν. Idyll. iv. 2. βόσκεν, pro βόσκειν. 8. ἐρίσδεν, pro ἐρίζειν. Idyll. v. 7. ποππύσδεν, pro ποππύζειν. 10. ἐνεύδεν, pro ἐνεύδειν. 36. ποτιβλέπεν, pro προσβλέπειν. 107. διώκεν, pro διώκειν. 136. ἐρίσδεν. Idyll. vi. 26. ἔχεν, pro ἔχειν. Idyll. vii. 94. γεραίρεν, pro γεραίρειν. 100. ἀείδεν, pro ἀείδειν. Idyll. viii. 4. συρίσδεν, et ἀείδεν, pro συρίζειν, et ἀείδειν. 71. ἀείδεν. Idyll. x. 56. ἄνδρας ἀείδεν. ult. μυθίσδεν, pro μυθίζειν. Idyll. xi. 77. συμπαίσδεν, pro συμπαίσδειν, hocque pro συμπαίζειν. Idyll. xiv. 21. ἔχεν, pro ἔχειν. Idyll. xv. 93. Δωρίσδεν. Idyll. xxi. 31. μερίζεν. Idyll. xxii. 2. ἐρεθίζεν. Cætera suo quæque loco videbis explicata.

I non semper ex infinitivis verborum in ειν communiter desinentium a Doriensibus tollitur. Ut λαβεῖν, pro quo diceretur alias λαβέν. Theoc. Idyll. i. 11. τήναις ἄρνα λαβεῖν. Idem Idyll. ii. 130. Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν. Idem eod. Idyll. 161. φυλάσσειν. Idem Idyll. iii. 11. καθελεῖν. Idem Idyll. v. 27. ἀμέλγειν. Idyll. viii. 11, et 12. ἐσιδεῖν. Idyll. x. 53. πιεῖν. 54. ἕψειν. Idyll. xi. 64. ἀπενθεῖν. 65. ποιμαίνειν, et ἀμέλγειν. 71. σφύσδειν. Idyll. xii. 36. ἔχειν. Idyll. xiv. 40. ἀγείρειν. 57. χωρεῖν. Idyll. xv. 96. ἀείδειν. Idyll. xvi. 26. ῥέζειν. Idyll. xviii. 12. εὕδειν. 14. παίσδειν. Idyll. xxi. 2. εὕδειν. 23. μινύθειν. 29. κρίνειν. 37. ἔχειν. 60. μένειν, et βασιλεύειν. Idyll. xxii. 198. φεύγειν. 209. βαλεῖν. Idyll. xxiv. 33. εὑρεῖν. 78. ἀμβαίνειν, etc.

I interdum apud poetas metri caussa tollitur in vocabuli fine quum alterum vocabulum sequitur, quod in principio vocalem habet. Theoc. Idyll. xxvi. 17. ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι, pro ἐπὶ ἰγνύϊ ἀνειρύσασαι. Pind. Olymp. Ode xii. 2. εὐρυσθενέ' ἀμφὶ πόλει, pro εὐρυσθενέϊ.

I in ε. Vide ε pro ι.

I pro η. Vide η in ι. Vide ἐγγίζω apud Mag. Etymol. 309. 12. et καφήσιος, pro κηφίσιος in Pindarico Lexico.

I in η. Vide ἐπήβολος, et ἐπηβόλως apud Eustathium. Nam utrumque παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ἐπιτυχεῖν, est deductum. Item Πλημμέλεια in Magno Etymol. 676. 20. q. d. quasi παλιμμέλεια. Hoc autem et Ion. et Æol. fit. Vide Magnum Etymol. in Ἀνεκήκιε. 103. 25. et in Νηλήτεις, pro Νηλίτεις. 603. 54. Theoc. Idyll. xxviii. 2. ἐπήβολος, pro ἐπίβολος. Magnum Etym. pag. 357. 16.

I Dorice in multis nominib. verbis, et participiis sæpe ponitur pro υ, idque in diphthongo οι, pro ου. Ut μοῖσα, pro μοῦσα; τύπτοισι, λέγοισι, γράφοισι, pro τύπτουσι, λέγουσι, γράφουσι: τύπτοισα, λέγοισα, γράφοισα, pro τύπτουσα, λέγουσα, γράφουσα. Theoc. Idyll. i. 26. ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, pro ἣ δύ' ἔχουσ' ἐρίφους, 'quæ duos habens hædos.' Vide οι pro ου, vel ου in οι Dorice mutatum. Vide et ὑπάκοισον, et ὑπακοίσω, pro comm. ὑπάκουσον, et ὑπακούσω.

I communiter etiam in multis nominibus pro υ facta mutatione, positum reperitur. Ut in ὠδὶν, ὠδῖνος, ἡ, partus dolor. Quod ab ὀδύνη, ης, ἡ, deducitur. Eustath. et M. Etymol. 309. 3. et 821. 5. Item Magn. Etym. consule pag. 6. 28. 36. 517. 5. 642. 44. Vide υ in ι, εἶθαρ, pro εὖθαρ, ab εὐθύς. Eustath. Sic ἴφθιμος, pro ἴφθυμος, quod κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἰφίθυμος formatum. Alii vero alteram afferunt ἐτυμολογίαν. Eustath. et M. Etym. consulas. Vide et εἰνάτειρ, sive εἰνάτηρ, quod ex εὐνάτηρ formatum. Hoc ab εὐνὰ Dor. deductum, quod com. εὐνὴ, ῆς, ἡ.

I ab Argivis, et Cretensibus interdum in υ mutatur, ut docet Eustath. in verbo σπένδω, quod a σπείδω formatum tradit, ι in

ν mutato. Sic etiam ab ἐνείκω, poetico, et Ionico deducitur verso ι in ν, verbum ἐνένκω. Verum quia ν ante κ ex Grammaticis præceptis stare non potest, ideo in γ vertitur, quod sequente κ sonum et potestatem τοῦ ν retinet. Vide φέρω apud Grammaticos. Item Magnum Etym. pag. 302. 2. 3. Sic αἰὲν, pro αἰεὶ: δεννάζω, pro δεινάζω. Sic φαεννὸς, pro φαεινός. Pind. Pyth. Ode 4. pag. 80. 12. Idem Ode Pyth. 82. 2. κλεεννὸς, pro κλεεινὸς, hocque ἐπενθέσει τοῦ ε poet. pro com. κλεινός. κελαδεννὸς, pro κελαδεινός. Pind. Isthm. Ode 4. 159. f. 6.

I a Doriensibus interdum pro communi σ ponitur. Ut εἱμὲς, pro ἐσμὲν, sumus. Theoc. Idyll. ii. 5. Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς, 'Neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.'

I commune Dorienses interdum in ν mutant; vel τὸ ν pro ι ponunt. Ut, ἐντὶ, pro εἰσὶ, sunt. Theoc. Idyll. iv. 52. Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ, 'Aculei sunt.'

I comm. in ν interdum mutant et Iones, ut quum pro ἐνείκω dicunt ἐνέγκω. Eustath.

I pro ν Syracusanorum lingua, ut ἐνδοῖ, pro ἔνδον. Consule Eustathium, et Magnum Etym. in ἐνδοῖ.

I pro ο in compositis, ut ἀργίπους, ἀργιόδους, pro ἀργόπους, ἀργοόδους, etc. componitur enim nomen ex ἀργὸς, et ποὺς, etc. Consule Eustath. in ἀργιμήτης, et sequentibus.

Ἰάλεμος, ου, ὁ, comm. Eustathius, Ἰάλεμος, ὄνομα μωροῦ τινὸς, καὶ εὐήθους ἀνθρώπου, παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι λέγεται, ἀφ' οὗ παροιμιακῶς λέγεται τὸ, ἰαλέμου ψυχρότερος. καὶ Ἰάλεμος, πένθιμός τις ᾠδὴ ὁμωνύμως. Athenæus lib. xiv. 306. 44. et ipse τὸν Ἰάλεμον, lugubre carmen esse tradit. Æschylus ἐν Ἱκέτισι pag. 311. ult. τὴν ἐτυμολογίαν videtur aperire, quum ita canit, ἰὴ, ἰὴ, Ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ θρεομένη μέλη. Quod enim in luctu dicere soleamus ἰὴ, ἰὴ, hei, hei, heu, heu, Ἰήλεμος appellatus, et verso η in α Doric. et com. Ἰάλεμος. Consule et Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. iv. 223. P. Λίνος vero, et Αἴλινος, ut eod. libro idem Athenæus docet pag. 306. 45. non solum in luctu, sed etiam in lætitia, vel privata, vel publica propter secundam fortunam canebatur. At apud Athenæum pro μολπῷ, scribendum μολπᾷ, quemadmodum recte scriptum legitur apud Euripidem in Hercule Furente, 349. Αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ φοῖβος ἰαχεῖ. Consule et Hippoc. Œconomiam in Ἰάλεμοι ἰατροί.

Ἰαολκὸς, οῦ, ἡ, nomen urbis Thessalicæ, quæ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ τοῦ ο εἰς ω dicitur et Ἰωλκός. Consule Eustathium, et Stephanum περὶ πολέων. Theoc. Idyll. xiii. 19. ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν, 'in opulentam Iolcum.'

ἰατρὸς, οῦ, ὁ, com. prima producta. Theoc. Idyll. xi. 5. καλῶς ἰατρὸν ἐόντα.

Ἰασίων, Ἰασίωνος, ὁ, quis iste fuerit, docet Eustathius. Ejus Indicem consule, et Commentarios, pag. 1526. 32. et 1527. et 1528. ubi fabulam de Jasionis cum Cerere congressu, fabulæque caussam pluribus explicat. Theoc. Idyll. iii. 50. ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα, ὃς τόσσων ἐκύρησεν ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι, 'beatum vero duco dilecta mulier Jasionem, qui tot consecutus est, quot non audietis profani;' vel, 'qui ea consecutus est, quæ non aud. pr.'

ἰαύειν, poeticum, pro comm. κοιμᾶσθαι, καὶ ἐφ' ὕπνῳ ἀνακεκλίσθαι, id est dormire, et somni capiendi caussa jacere. Alias διάγειν, id est, degere, διατρίβειν, καὶ χρονίζειν, i. tempus terere, transigere, commorari, versari in re aliqua, significat. Theoc. Idyll. iii. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων, 'Beatus quidem [est] mihi [i. meo judicio], ille, qui æternum somnum dormit;' vel, 'qui sopitus æterno somno dormit,' vel, jacet.

Ἰάων, Ἰάονος, ὁ, poet. pro com. Ἴων, Ἴωνος. Quod patet ex Theocriti verbis, Idyll. xxviii. 21. Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰαόνων, 'Habitabis in Mileto amabili cum Ionibus,' vel, inter Ionas. Stephanus de Urbibus, Μίλητος, πόλις ἐπιφανὴς ἐν Καρίᾳ τῶν Ἰώνων. Ἑκαταῖος, Ἀσίᾳ, etc. Eustathius tamen ait τοὺς Ἰάονας, καὶ τοὺς Ἴωνας, non eandem, sed diversam esse gentem. Eum consulas in Ἰάονες, ἔθνος τὶ οὕτω καλούμενον. At (ut ante dictum) ex Theocriteis verbis apparet, atque constat interdum τοὺς Ἰάονας, καὶ τοὺς Ἴωνας, pro eadem gente sumi.

ἴδε, com. imperativus aor. 2. act. ἴδον, ἴδες, ἴδε, quod ab εἴδω, rejecto ε, quod alias in ipso indicativo retinetur, εἶδον, εἶδες, εἶδε: vide, ecce. Nam adverbialiter sæpe accipitur, pro quo συνωνύμως, ἰδοὺ ὀξυτόνως dicitur, ad differentiam imperativi aor. 2. med. ἰδοῦ, ἰδέσθω, vide, videat. Theoc. Idyll. v. 30. τὺ (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρισδε: 'tu (ecce hircus hic) certa.' 37. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει, 'en gratia quo recidit?'

ἰδέειν, εῖν, poeticum et Theocriteum verbum quod in vulgat. Lexicis non exstat: videre. Sic autem formatur, εἴδω, μ. εἴσω, vel εἴσομαι, vel εἰδήσω, ab εἰδέω, ῶ, aor. 2. act. ἴδον, ες, ε, Hinc τὸ ἰδέω, ῶ, (unde præfixo F Æolico factum Latinum, Fideo, pro quo nunc dicitur, video) μ. com. ἰδήσω, Dor. ἰδησῶ, εῖς, εῖ, vel ex futuro εἰδήσω, tollitur ε. Theoc. Idyll. iii. 37.

ἰδησῶ, Doricum futurum, pro communi

poetico ἰδήσω, quod ab ἰδέω, ῶ, hoc vero ab aor. 2. act. ἴδον, ες, ε, ab εἴδω, de quo Grammat. Theoc. Idyll. iii. 37. ἆρά γ' ἰδησῶ αὐτάν; 'nunquid videbo ipsam?'

ἴδμεν, et ἴδμεναι, scire, Doricus infinitivus, qui sic formatur, εἴδω, scio, futurum εἴσω, rejecto ε, præsens inusitatum formatur ἴσω, εις, ει, idem ac ejus πρωτότυπον. Hinc περισπώμενον Attice deductum, ἰσάω, ῶ, unde verbum in μι, ἴσημι, idem, infinit. ἰσάναι, κατ' ἐπένθεσιν ποιητικὴν τῆς με συλλαβῆς, fit ἰσάμεναι, unde κατὰ συγκοπὴν ἴσμεναι, καὶ κατὰ Δωρικὴν τροπὴν τοῦ σ εἰς δ, ἴδμεναι, καὶ κατ' Αἰολικὴν, Ἰωνικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν, ἴδμεν. Theoc. Idyll. ii. 151. Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, 'Dixit [se] non certo scire.' In hortis Adonidis hoc ἴδμεν etiam Æol. formari traditur. Theoc. Idyll. xxv. 67. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρὸς, 'difficile enim [est] alterius hominis mentem cognoscere.' Huc perbelle referri possunt, quæ a Theognide dicuntur hac ipsa de re pag. 13. Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν, &c. Deinde, Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, οὐδὲ γυναικὸς, Πρὶν πειρασθείης ὥσπερ ὑποζυγίου. Vide Latinam versionem.

ἰδοῖσα, Dor. pro com. ἰδοῦσα, quæ vidit, intuita, conspicata. Theoc. Idyll. viii. 72. Idyll. xv. 25. ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. Idyll. xvii. 64. ὀλόλυξεν ἰδοῖσα.

ἰδρίη, ης, ἡ, poet. et Ion. pro com. ἐπιστήμη, καὶ ἐμπειρία, καὶ τέχνη, scientia, et peritia, et solertia. In vulgatis Græcol. Lexic. scribitur ἰδραία, sed vitiose, pro ἰδρεία vel ἰδρία. Quod ab ἴδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus. Hoc ab εἴδω, scio. Theoc. Idyll. xxii. 85. ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες ὦ Πολύδευκες, 'sed solertia magnum virum antevertisti o Pollux.'

ἱερὸν ὕδωρ. Theoc. Idyll. vii. 136.

ἱερὸς, ὰ, ὸν, comm. sacer, sacra, sacrum, sanctus, consecratus, τὸ ι sæpe productum habens legitur. Theoc. Idyll. v. 22. ἱερὸν· ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, 'sacrum: sed tecum cantu certabo.'

ἴκελος, ου, ὁ, Ionic. et poet. pro quo communiter ὅμοιος dicitur, similis. In vulgatis Græcol. Lexicis Homer. quidem auctor: sed sine ullo prorsus exemplo nominatur. Theoc. Idyll. ii. 51. μαινομένῳ ἴκελον, 'furenti similem.' Dicitur autem παρὰ τὸ εἴκειν, τὸ ὅμοιον εἶναι, ἢ ὁμοιοῦσθαι, ὅθεν εἴκελος ποιητικὸν, καὶ ἴκελος, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε.

ἵκεο, 2. person. aor. 2. medii Ionice formata, dissoluta diphthongo ου in εο, pro comm. ἵκου, quod ab ἱκόμην. Hoc ab ἱκνέομαι, οῦμαι, μ. ἵξομαι, quod ab ἵκομαι. Consule vulgat. Grammaticas. Vel a 3. pers. sing. ejusdem temporis, ἵκετο, sublato τ formatur. Quamvis autem hoc proprie quidem ab Ionibus fiat, idem tamen et Dorienses non raro faciunt. Theoc. Idyll. i. 20. Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας, 'Et in carmine bucolico majorem, [quam ego,] progressum fecisti.'

ἱκέσθαι ἐπὶ τὸ πλέον τᾶς βωκολικᾶς μώσας. Vide ἐπὶ τὸ πλέον.

ἱκνεῦνται, Ion. et Dor. pro comm. ἱκνοῦνται. Theoc. Idyll. xxv. 28. ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, 'ad torcularia veniunt.'

ἱκοίμαν, Dor. pro com. ἱκοίμην, venirem. Est autem 1. pers. sing. optat. aor. 2. medii ab ἱκνέομαι, οῦμαι. De quo Grammat. Theoc. Idyll. iii. 13. ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν, 'in tuum antrum venirem.' et Idyll. xvi. 107.

ἵκωντι, Dor. pro communi ἵκωσι, 3 plur. subjunct. modi, verbi ἵκω, μ. ἵξω. Theoc. Idyll. xvi. 12. ἄπρακτοι ἵκωντι.

ἵλαθι, imperat. poeticus ab inusitato ἵλημι, ut ab ἵστημι formatur τὸ ἵσταθι. Ut autem ab ἱστάω, ἱστῶ, fit ἵστημι, sic ab ἱλάω, ἱλῶ, fit ἵλημι, propitius sum. Suidas, ἵλαθι. ἵλαος ἔσο, propitius sis. Eustathius, ἵλαθι, καὶ ἐκτάσει ἵληθι, παρὰ τὸ ἵεσθαι κατὰ Ἀθήναιον λέγεται. ἀπὸ τοῦ ἵλημι ἀχρήστου θέματος κεκίνηται. ἢ ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἵλαε, καὶ μεταπλασμῷ ἵλαθι. ἵλαος δὲ, ὁ πρόθυμος ἐποπτύειν τοὺς δεομένους, περὶ θεοῦ λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱλάω, ὃ παρὰ τὸ ἵεσθαι λάειν, [τουτέστιν ὄρχεσθαι πρὸς τὸ βλέπειν, καὶ ὁρᾷν τοὺς κακοπαθοῦντας, καὶ θεὸν ἱκετεύοντας. Æ. P.] καὶ ἵλαος μὲν κοινῶς, ἵλεως δὲ, Ἀττικῶς. Athenæum consule τῶν Δειπνοσοφιστῶν, lib. viii. 181. 15. et deinceps. Theoc. Idyll. xv. 143. ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι, 'propitius esto nunc dilecte Adoni.'

ἰλεὸς, οῦ, ὁ, poet. pro comm. φωλεὸς, οῦ, ὁ. παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰ ἑρπετὰ εἰλεῖσθαι. Lustrum, et latibulum serpentum, quod in eo serpentes volvantur. In vulgatis Græcol. Lexicis non ὀξυτόνως, ut apud Theoc. Idyll. xv. 9. sed προπαροξυτόνως hoc nomen legitur scriptum: ἰλεὸν οὐκ οἴκησιν, 'lustrum, non domum.'

Ἰλιὰς μάχη, poet. pro comm. Ἰλιακὴ μάχη, 'Iliacum prælium.' Theoc. Idyll. xxii. 220.

Ἰλιοραΐστὰς, ᾶ, ὁ, poet. et Dor. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat: Ilii populator, Ilii vastator, Trojæ vastator: παρὰ τὸ Ἴλιον ῥαίειν, τουτέστι φθείρειν, in Ara Simmiæ, vs. 18. Verbum ῥαίειν, pro perdere, legitur in eadem Ara, vs. 6. τὸν ἔρραισεν, quem perdidit. Ἰλιοραιστὴς igitur communiter, at poetice dicendum esset: sed facta diphthongi αι dissolutione, versoque Dorice η in α, formatum Ἰλιοραΐστὰς, ᾶ, ὁ.

Ἱμέρα, ας, ἡ, fluvii nomen. Theoc. Idyll. v. 124. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, 'Himera pro aqua fluat lac.'

Ἱμέρας, ου, ὁ, et Dor. Ἱμέρας, α, versa ου diphthongo in α, Siciliæ fluvius, de quo Stephanus περὶ πόλεων in voce Ἱμέρα, quam Siciliæ urbem fuisse dicit. Theoc. Idyll. vii. 75. Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο, 'Himeræ quæ nascuntur ad ripas fluvii.'

ἱμερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. ὁ ἱμερόεσσαν, καὶ ποθεινὴν φωνὴν ἔχων. ὁ γλυκύφωνος: qui vocem habet optabilem, dulcem, suavem, suaviloquus, suaviter loquens. Vide ἵμερος in vulgatis Lexicis. Theoc. Idyll. xxviii. 7. Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν, 'Niciam, Gratiarum suaviloquarum sacram stirpem.'

ἶνες. Vide ἴς.

ἴς, ἰνὸς, ὁ, poeticum, Eustathius. ἴς, ἰνὸς, ἡ ἐκ τῶν νεύρων δύναμις. κυρίως δὲ ἶνες, νευρώδη τινά εἰσι μόρια τοῦ ζωϊκοῦ σώματος. καὶ ἴς, ἡ τῶν νεύρων ἰσχὺς, βία δὲ, ἡ ἁπλῶς ἰσχὺς, καὶ ῥωμαλεότης. Ab hoc nomine ἴς, præfixo more prisco digamma Æolico formatur Fis, unde Latinum vis. Theoc. in plurali τὰς ἶνας pro venis accipit, Idyll. i. 43. αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες, 'nam ipsi tument in cervice undique venæ.'

ἰοῖσα, Dorice pro communi ἰοῦσα, profecta, veniens, accedens. Est autem participium generis fœminei aoristi secundi activi ab ἔω, unde εἴω, inserto ι, hinc εἶμι, τὸ πορεύομαι, aor. 2. act. ἴον, ἴες, ἴε, ab ἔω, verso ε in ι, partic. com. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν. Ab ἔω, Latinum eo formatur, i. vado, proficiscor, iter facio. Theoc. Idyll. i. 112. Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα, 'Diomedem propius profecta.' Idyll. vii. 80. φέρβον ἰοῖσαι, 'pascebant venientes.' Idyll. xi. 23. εὐθὺς ἰοῖσα, 'statim profecta.' Idyll. xiv. 37. ἄλλον ἰοῖσα.

ἱππαλίδας, α, ὁ, Theocriteum, Doricum et poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro com. ἱππεὺς, έος, ὁ, eques. Deducitur autem a nomine poetico ἵππαλος, ου, ὁ, quod proprie significat equum per herbas salientem, dum iis vesci vult: γενικῶς tamen et poetice pro quovis equo sumitur, ut patet ex ipsius etiam derivato. Magnum Etymologicum pag. 698. 13. πῶλοι, οἱ νέοι ἵπποι, πόαλοί τινες ὄντες (ὡς ἵππος ἵππαλος) οἱ περὶ πόαν ἁλλόμενοι. Quamobrem in voce πῶλος erit κρᾶσις τοῦ ο, καὶ τοῦ α, εἰς ω, ut in Λητόα, Λητὼ videmus: ἵππαλος vero κατὰ συγκοπὴν formatum fuerit ἐκ τοῦ ἱπποπόαλος, ἤγουν ἵππος περὶ πόαν ἁλλόμενος. Theoc. Idyll. xxiv. 127. Κάστωρ ἱππαλίδας, 'Castor eques.' At ἵππος (ut hoc obiter ex Eustathio addatur) dictus παρὰ τὸ ἵπτασθαι τοῖς ποσὶ, quod tanta sit in equo pedum celeritas, ut pedibus quodammodo volare videatur.

ἱπποδιώκτας, α, ὁ, Dor. pro communi, sed poetico vocabulo, ἱπποδιώκτης, ου, ὁ. Lex. Græcol. vertunt, auriga: nullius tamen auctoris auctoritate res confirmatur. Sed sic equorum agitator, et eques vocari potest, quem Homer. passim πλήξιππον vocat, Galli vero, 'picqueur de chevaux.' Theoc. Idyll. xiv. 12. ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας, 'Thessalus equorum agitator [vel, eques].' Dictus ἱπποδιώκτης παρὰ τὸ τοὺς ἵππους διώκειν, equos persequi: quod faciunt equites, qui stimulis, vel calcaribus equos ad iter faciendum impellentes, persequi quodammodo videntur.

Ἱππομανὲς, quid hoc sit, et quænam hujus vires, Theoc. Idyll. ii. 48, et 49. docet his verbis, Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἔπι πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα, καὶ θοαὶ ἵπποι, 'Hippomanes planta est apud Arcadas, ob hanc autem omnes et pulli insaniunt per montes, et veloces equæ.' Hoc verba sonant: sed Interpretes Latini sic ista verterunt; alter quidem, 'Hippomanes planta est apud Arcadas, qua concitati omnes et equulei insaniunt in montibus, et celeres equæ.' Alter vero, 'Hippomanes nascitur apud Arcadas, quo concitati omnes et pulli insaniunt in montibus, et veloces equæ.' Quare hæc φυτόν ἐστι sumsit ἀντὶ τοῦ φύεται, nascitur. Quod nequaquam temere damnandum. Consule Græcum Theocriti interpretem, qui declarat, quid sit Ἱππομανές. Videtur autem Aristot. sententiam secutus, qui Histor. Anim. lib. vi. 22. 493. E. Z. τοῦ Ἱππομανοῦς naturam, et nomen pluribus explicat, cujus verba Plinius Nat. Histor. lib. viii. cap. 42. 391. fideliter interpretatur. Vide eundem Aristot. eodem lib. cap. 18. 490. A. M. ubi verbum ἱππομανεῖν ab hoc nomine deductum usurpat, quod equire, insanire, et in Venerem ruere significat, equisque proprie tribuitur. Et cap. 24. περὶ νόσων τῶν ἵππων, καὶ περὶ τοῦ Ἱππομανοῦς, 511. Δ. Virgilius etiam τῶν Γεωργικῶν, lib. iii. 77. 1. 2. 3. περὶ τοῦ Ἱππομανοῦς verba faciens, ita canit, 'Hinc demum Hippomanes, vero quod nomine dicunt Pastores, lentum destillat ab inguine virus. Hippomanes, quod sæpe malæ legere novercæ, Miscueruntque herbas, et non innoxia verba.' Quod a Tibullo confirmatur, qui dicit, ut refert Erythræus in suo in Virgil. Indice, 'Hippomanes cupidæ stillat ab inguine equæ.' Idem Virgil. Æn. iv. 206. 11. Hippomanes eodem modo sumit, quo Aristot. et Plin. ut supra notatum. Hæc sunt poetæ verba, 'Quæritur et nascentis equi de fronte revulsus, et matri præreptus amor.' Servius, qui Commentarios in Vir-

gilium scripsit, tradit Ἱππομανὲς esse virus ex equarum inguinibus defluens, quo tempore præcipites in Veneris libidinem et furorem feruntur, quod in humana viscera descendens, furorem excitat. Hæc igitur iisdem de rebus varietas auctorum est observanda.

ἴσαμι, Dorice pro communi *ἴσημι*, scio. Theoc. Idyll. v. 119. *τοῦτό γ' ἴσαμι*, 'hoc certe scio.' Ipsum vero *ἴσημι* sic formatur: *εἴδω*, scio (unde circumflexum Attice formatum *εἰδέω, ῶ*, hinc præfixo F Æolico, et sublato *ε*, Latinum, Fideo, pro quo nunc dicitur video,) futurum *εἴσω*, sublato *ε*, remanet inusitatum *ἴσω*, quod ex futuro in præsens migrat, ut a futuro *οἴσω* verbi *οἴω*, fero, præsens *οἴσω, εις, ει*, deducitur, de quo Eustath. Magnum Etymologicum, et Horti Adonidis in *οἶσε, οἴσετε, ἶξον*, et *ἄξετε*. Ab hoc gravitono *ἴσω*, quod est inusitatum, ut ante dictum, Attica formatione formatur *περισπώμενον ἰσάω, ῶ*. Hinc verbum in *μι, ἴσημι*, ut ab *ἱστάω, ῶ, ἵστημι*. Qua de re fusius apud Eustathium, Magnum Etymologicum, Hort. Adon. in *ἴσασιν*, et *ἴσθι*. Ab hoc vero *ἴσημι* derivatur commune *ἴσαμαι*, et inserto *τ*, *ἵσταμαι*, unde compositum *ἐπίσταμαι*, scio, et verbale, *ἐπιστήμη, ης, ἡ*, scientia, et *ἐπιστήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ*, sciens, peritus, doctus. At *ἐφίσταμαι* compositum ex *ἐπὶ* et *ἵσταμαι*, quod, quia *ι* aspiratum habet, ideo *τὸ π* præcedens in asperum *φ* mutat.

ἴσαντι, Dor. pro com. *ἴσασι*, sciunt, norunt, ab *ἴσημι*, vide *ἴσαμι*. Theoc. Idyll. xv. 64. *πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἤγαγεθ' Ἥρην*, 'omnia mulieres sciunt, et quomodo Jupiter duxerit Junonem.'

ἴσατι, Dor. pro com. *ἴσησι*, scit, novit. Theoc. Idyll. xv. 146. *ὅσσα ἴσατι*, 'quam multa novit [hæc mulier].'

ἰσαύδης, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, quid sit, vide Annot. in Theoc. Σύριγγα, pag. 433. vs. 10. et 11. Vide et *παπποφόνος*.

ἴσκω, poet. pro com. *λέγω, ἢ ὁμοιῶ*, quod ab *εἴσκω κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε* formatum. Eustath. *ἴσκειν, ἀντὶ τοῦ λέγειν, ἢ ἀντὶ τοῦ εἴσκειν, ὅ ἐστιν εἰκάζειν, καὶ ἀπεικονίζειν, οἷον ἐν τῷ, ἴσκε ψεύδεα πολλά*. Theoc. Idyll. xxii. 167. *ἴσκον τοιάδε πολλὰ*, 'dicebant talia multa.'

ἰσομάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, poeticum et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro communi *ἰσομήτωρ*, quod ne ipsum quidem in iis exstat, idem valens ac mater, æqualis matri. Theoc. Idyll. viii. 14. *τὺ δὲ θέσ' γ' ἰσομάτορα ἀμνὸν*, 'tu vero depone æqualem matri agnum.'

ἰσοπαλής, ὁ καὶ ἡ, commune, pro quo *συνωνύμως* dicitur et *ἰσόπαλος*. In vulgatis Lexicis utrumque reperitur; sed nullius auctoris fide digni locis et exemplis confirmatur, quorum justam copiam ex Herodoto, Ctesiaque desumtam in nostro Græcolatino Ionico Lexico habes. Id consule. Thucydides et ipse lib. iv. 315. M. nomen hoc usurpat. Suidas, *ἰσοπαλῆ, ἴσα ἐν κλήρῳ. πάλος γὰρ ὁ κλῆρος*· Æ. P. *ἰσοπαλὴς κυρίως λέγεται ὁ ἐν πάλῃ, καὶ μάχῃ, ἢ πάλῳ, καὶ κλήρῳ ἴσος*, i. *ἰσοπαλὴς* proprie dicitur in lucta, et pugna, vel in sorte æqualis. Nam *πάλη*, luctam, *πάλος*, sortem significat. Utrumque dictum *παρὰ τὸ πάλλειν*, vibrare, agitare; quod luctatores inter se luctantes, et sortes in urnam, vel aliud vas conjectas, ut omnis fraus vitetur, comitari solet. Crebra enim agitatione utrumque peragitur. Γενικῶς tamen *ἰσοπαλὴς* accipitur pro eo, qui par, et æqualis est alicui aliqua in re, quæcunque illa fuerit. Tunc autem compositum pro simplici *ἴσος* ponitur. Theoc. Idyll. v. 30. *ὦ ῎ριφος ἰσοπαλὴς*, 'hœdus æqualis [vel, par est].'

ἴσος et *ἶσος*, par, æqualis, com. Theoc. Idyll. viii. 19. et 22. Illic de fistula fiunt verba, *Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν*, 'Albam ceram habentem, æqualiter infra, æqualiter supra,' i. ex alba cera compactam æque infra, ac supra. Idyll. xvi. 60. *ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν*, 'sed enim par [est] labor in littore fluctus metiri [et numerare].' Idyll. xvii. 69. et 70. *ἶσον Δωριέεσσι, ἶσον καὶ Ῥήναιαν*. 135. *σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων*. Idyll. xviii. 51. *ἶσον ἔρασθαι*.

ἰσοφαρίσδεν, Dor. pro com. *ἰσοφαρίζειν*, quod est poeticum; formatur autem dissoluto *ζ* in *σδ*, et sublato *ι* ex diphthongo *ει*. Eust. *ἰσοφαρίζειν, ἀντὶ τοῦ τὸ ἶσον φέρεσθαι, ὅτι ὅμοιόν τι δηλοῖ τῷ ἀντιφερίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπεναντίας φέρεσθαι*, i. *ἰσοφαρίζειν* accipitur pro pariter, vel æqualiter ferri, pari motu ferri; et simile quiddam significat illi verbo *ἀντιφερίζειν*, quod significat ex adverso ferri, vel contraferri. Suidas vertit *ἐξισοῦσθαι*, exæquari, æquari, æquiparari, similem, æqualem, sive parem esse. Quidam (ut et in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur) *τὸ ἰσοφαρίζειν* dictum tradunt *παρὰ τὸ ἶσα φάρη περιβεβλῆσθαι*, i. paribus vestibus circumdatum ac indutum esse. Quamvis autem hoc proprie tribuatur illis, qui pares vestes gestant, metaphorice tamen, et in genere dicitur de quibuslibet, qui aliqua in re sunt inter se similes, æquales, et pares. [Homerus Iliados *ζ*. pag. ex Crispini typis 219. 2. *μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν*, 'Furit, neque quisquam ei potest robore æquiparari.'] Theoc. Idyll. vii. 30. *κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίσδεν ἔλπομαι*, 'meo judicio, [me tibi] parem fore, [vel, æquiparatum iri]

spero.' Est autem hic ἐναλλαγὴ χρόνου, præsens pro futuro ἰσοφαρίσειν, τοῦτ' ἔστιν ἴσον ἔσεσθαι ἐλπίζω, et subauditur accusativus ἐμέ. Sed si nullam temporis enallagen hic admittas, vertes, ' [me tibi] parem esse puto ;' quare τὸ ἔλπομαι jam poetice pro communi οἶμαι, vel νομίζω, puto, arbitror, ponetur. Herodotus hanc, τοῦ ἔλπεσθαι, καὶ τοῦ ἐλπίζειν significationem variis in locis usurpat. Consule nostrum Ionicum Græcolatinum Lexicum. Vel etiam subauditur ἂν particula in verbo ἰσοφαρίσδεν, quæ vim futuri denotat tam subaudita, quam expressa. Qua de re fusius agitur in nostro Ionico Græcolat. Lex. in particula ἄν. Item in nostro Græcolatino Indice in Xenophontem a nobis conscripto, et in lucem jam edito.

ἱστὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro com. ἱστὸς, οῦ, ὁ. Eustathius, ἱστὸς, τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ὕφασμα, i. ἱστὸς significat et ipsum textorium instrumentum, et telam, quæ in eo, vel supra id est texta. Idem, ἱστοὶ, τὰ ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν ὑφαινόμενα, ὁμωνύμως, i. e. ἱστοὶ, textoria instrumenta, et homonymωs ea, quæ supra ea texuntur, i. telæ, quæ supra texuntur. Sed nec apud Græcos, nec apud Latinos ullum reperitur vocabulum, quod satis aperte proprieque rem ipsam indicet, ut apud Italos, qui textorium hoc instrumentum, supra quod telam teximus, patrio sermone vocant Telaro, q. d. telarium, ab ipsa tela, quæ in eo texitur. Varias τοῦ ἱστοῦ significationes et apud Eustathium, et in vulgatis Græcolatinis Lexicis vide. Apud Theocritum (quod in his non docetur) accipitur pro ipso telæ jugo, circa quod tela volvitur, et quod (quia telam circumvolutam subit, ejusque onus sustinet) ab Italis aptissimo vocabulo vocatur Subio. Latini vero περιφραστικῶς telæ jugum nominant. Theoc. Idyll. xv. 35. λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ, ' dic mihi quanti constitit tibi a telæ jugo.' Vide πόσσω, et κατέβα.

ἴυκτὰ, Macedonice, pro communi ἴυκτής. Eustathius, τα λήγουσαι εὐθεῖαι ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὅτι ἐκ τῶν εἰς ης γίνονται κατὰ γλῶσσαν Μακεδόνων, οἷον ἱππότα, ἀντὶ τοῦ ἱππότης, καὶ πρὸς χρείαν μέτρου ἐπιτηδεύεται τὰ τοιαῦτα. At in libello de Dialectis, in Lascaris Grammatica, pag. 605. hæc terminatio nominum masculinorum Atticis tribuitur; et pag. 731. Æolensibus eadem tribuitur. Quamobrem hæc sententiarum varietas est observanda. Varia exempla vide in locis ante scriptis. Theoc. Idyll. viii. 30. πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἴυκτὰ Μενάλκας, ' primus autem cecinit sortito canorus Menalcas.' Vide τα pro της.

Κ

Κ Ionice et Dorice pro communi Π, ὁκοῖα pro ὁποῖα. Theoc. Idyll. xv. 32. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι, ' ut diis placuit, ita lota sum.'

κ commune apud poetas, pro τ in compositione, propter κ sequens, ut κατακείοντες, καὶ συγκοπῇ, κατκείοντες, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς κ, κακκείοντες. Consule Eustathium, et Magnum Etymologicum. Item κατὰ κεφαλῆς, συγκοπῇ, κατκεφαλῆς, τροπῇ τοῦ τ εἰς κ, κακκεφαλῆς. Vide suo loco. Hoc suavitatis caussa fieri videtur.

κ commune in τ Dorice mutatum. Ut, pro poetico pronomine κεῖνος, ille (quod κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε formatum) Dorice dicitur τῆνος. Vide suo loco. Interdum et communiter τὸ κ in τ mutatum invenitur, ut Ἀττικὴ, pro Ἀκτική. Vide τ pro κ.

κ Dorice pro communi τ in multis vocabulis reperitur. Ut πόκα pro πότε, vel ποτὲ, ὅκα pro ὅτε, τόκα pro τότε. Theoc. Idyll. i. 24. ὥς ποκα, pro ὥς ποτε, ' ut olim.' Est enim ἐγκλιτικὸν hoc πόκα, quum non est interrogativum, et ex præcedentis particulæ accentu pendet. Sic ἄλλοκα, pro ἄλλοτε. Theoc. eod. Idyll., 36. et 37. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα, ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον, ' modo quidem illum aspicit virum ridens, modo vero rursus ad hunc jacit [id est, celeriter convertit] animum.' Et 66. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο ; πᾶ ποκὰ Νύμφαι ; pro πῆ ποτ' ἄρ' ἦσθ' ὅτε Δάφνις ἐτήκετο ; πῆ ποτὲ Νύμφαι ; ' ubinam eratis quando Daphnis tabescebat ? ubinam Nymphæ ?' Idyll. v. 98. ὁππόκα, pro ὁππότε, ὅταν, quum, quando.

κὰ Dorice pro poetico κὲ, vel sequente vocali κὲν, quod communiter dicitur ἄν. Vide αἴκα, pro εἴκε. Theoc. Idyll. i. 6. ἁ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς: ubi propter versum, elisum est α, nam vox integra est κά. Sed est enclitica particula, quæ ex præcedentis vocabuli accentu pendet. Idem 10. ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. αἲ δέ κ' ἀρέσκῃ. Sed hic est τμῆσις, pro αἴκα δ' ἀρέσκῃ, quod communiter ita diceretur, εἰ δὲ ἀρέσκῃ ἄν. Idem Idyll. ii. 100. κῆπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον, ' et quum ipsum esse videris solum, tacite nuta [i. tacito, vel occulto nutu eum ad te voca].' 142. χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα, ' et ut tibi ne diu dilecta Luna garriam.' Idyll. iii. 27. κῆ κα, pro καὶ εἴ κε, εἰ ἂν, ' et si.' Idyll. xviii. 56. ἐπεί κα, pro ἐπεί κε, ἐπεὶ ἂν, postquam, quum.

κα Dorica terminatio quorundam ad-

verbiorum temporis in τε communiter desinentium. Ut πόκα, pro ποτὲ, quondam, olim; ὅκα, pro ὅτε, quando; ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, alias, interdum. Theoc. Idyll. i. 24. ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων. Idem eodem Idyll. 36. et 37. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα, ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. Observandum autem τὸ πόκα particulum encliticam esse, quæ pendet ex vocis præcedentis accentu, ut ex versu Theocriteo patet. Idem eodem Idyll. 66. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκὰ Νύμφαι; Sed hic τὸ πόκα indefinite sumitur, et interrogationi servit, et Latinæ particulæ, nam, vim habet. Sic enim et Latine dicitur, quidnam? ubinam? quandonam? Communiter autem hæc ita efferrentur, πῆ ποτ' ἄρ' ἦθ' ὅτε Δάφνις ἐτήκετο; πῆ ποτὲ Νύμφαι; 'ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam Nymphæ?'

κάδδ' ἄρα, Dor. et poet. pro com. κατὰ δὲ ἄρα. Hinc κατὰ συγκοπὴν κὰτ δὲ formatum, et verso τ in δ, καδδὲ, duabus vocibus in unam coeuntibus. Quoniam autem sequitur vocalis α, ideo τὸ ε elisum, et accentus in præcedentem syllabam retractus. Theoc. Idyll. xvii. 62. κάδδ' ἄρα πάντων νώδυνίαν κατέχευε μελῶν, 'et per omnia indolentiam diffudit membra.' In Crispini codice καδδ' ἄρα scribitur sine ullo accentu. In Græcolatinis Lexicis scribitur, καδδάρα, poet. pro κατὰ δάρα. Sed videtur scribendum vel κάδδ' ἄρα, cum acuto supra syllabam κάδ, vel sine ullo accentu καδδ' ἄρα, deinde κατὰ δ' ἄρα. Apud Eustathium legitur κὰδ δ' ἔβαλεν, ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν, et κὰδ δ' ἔχειν, ἀντὶ τοῦ κατέχειν. Quare, si codex mendo caret, κὰδ κατ' Αἰολικὴν καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τοῦ α factum dicemus ex præpositione κατὰ, deinde τὸ τ in δ mutatum ob sequens δ. Hæc igitur scribendi varietas est observanda. Idyll. xxii. 204. καδδ' ἄρα.

καθαίρειν, præter vulgatas purgandi, lustrandi, et expiandi significationes, interdum etiam accipi videtur pro loris, virgisque cædere. Quod μεταφορικῶς dictum, metaphora petita ab illis, qui vestes virgis, vel parvis scopis feriunt, inde pulverem excutiant, atque sic eas purgent. Sic et Galli per translationem dicunt 'epoussetter,' pro verberare, et percutere. Ipsum instrumentum, quo vestes purgant a cœno et pulvere non madefacto, sed jam exsiccato, vocant 'une escouette,' vel 'epoussette,' vel 'verges,' 'ou vergettes à nettoier.' Hinc ipsum verbum 'epoussetter.' Theoc. Idyll. v. 119. τῆδε τὺ δάσας Εὐμάρας ἐκάθηρε, 'hic te ligatum Eumaras purgavit [i. loris, vel virgis egregie cecidit].' Non desunt tamen, qui τὸ καθαίρειν jam aliquid obscœni significare tradant. Sed hac de re vulgata Græcolatina Lexica consule, quæ τῶν πολυπραγμόνων desiderio satisfacient.

καθαρῶ ἀργυρίω, Dor. pro com. καθαροῦ ἀργυρίου, 'argenti puri,' Theoc. Idyll. xv. 36.

καθεύδην, Dor. pro com. καθεύδειν, dormire. Theoc. Idyll. xv. 28. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδην, 'feles molliter volunt dormire.'

καθιδρυνθέντες, poet. partic. aor. 1. pass. ab activo καθιδρύνω, quod a καθιδρύω deductum, ἐπενθέσει τοῦ ν, ut a δύω, δύνω. Theoc. Idyll. xiii. 28. καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ, 'sedentes in Argo.'

καθίξειν ἐπὶ ξηροῖσι, Theocritea locutio a rebus nauticis petita. Naves enim, quæ in brevia, syrtes, vada, locaque arenosa, et sicciora defectus deferuntur, ἐπὶ ξηροῖσι καθίζεσθαι dicuntur. Quoniam autem hoc non solum ipsis navibus, sed et earum vectoribus est periculosissimum, ideo μεταφορικῶς hæc locutio tribuitur illis, qui in aliquod gravius periculum adducuntur. Theoc. Idyll. i. 51. φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ, 'ait, prius quam cum jentaculo [ipsum] in sicco collocarit [i. suo jentaculo privarit].' Hic quodnam periculum puello, de quo verba fiunt, a vulpe imminebat? Ne per vulpis dolum jentaculo privatus in famis discrimen veniret. Hoc autem locutionis genus ἐλλειπτικὸν videtur. Subauditur enim vel πράγμασι, vel πέδοις, vel πόροις, vel aliquid hujusmodi, quod huic epitheto ξηροῖσι conveniat. Eodem fere modo loquitur et Thucydides lib. i. ubi de insula Prosopitide verba facit: τὰς ναῦς (inquit) ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, 'naves in arido [solo] constituit.' Vel simpliciter, 'in sicco naves constituit;' vel, 'in vadis collocavit.' Καθίζειν ἀκράτιστον, alias ποιεῖν, et τιθέναι ἀκράτιστον, dictum videtur pro ἀνακράτιστον, τουτέστιν ἄνευ ἀκρατίσματος, εἴτε ἀκρατισμοῦ: ἀκράτιστος in vulg. Græcolat. Lex. vertitur ἄγευστος, id est, jejunus. Vide supra, ἀκράτιστος: efficere, ut aliquis sit sine jentaculo, aliquem jentaculo privare.

καθίζευ, Dorice pro communi καθίζου, sede, Theoc. Idyll. xviii. 3.

καθίξας, αντος, ὁ, participium aor. 1. act. Dorice pro com. καθίσας, a καθίζω fut. καθίσω, aorist. 1. act. ἐκάθισα, et Dor. καθιξῶ, et ἐκάθιξα, &c. Vide ξ pro σ. Theoc. Idyll. i. 12. τῇδε καθίξας.

καθιξῇ, Theoc. Idyll. i. 51. Sed scribendum potius καθιξεῖ. Erit autem tertia pers. sing. futuri Dorice formati καθιξῶ, εῖς, εῖ, pro communi καθίσω, καθίσεις, καθίσει, unde καθίζω, et καθιξῶ Doricum, vel καθίξοι legendum, ut in Crispini codice, ut sit

3. pers. singul. optativi modi, futuri *καθίξω*, *καθίξεις*, *καθίξει*, optat. *καθίξοιμι*, *οις*, *οι*. Vel *καθίξῃ* scribendum, ut in quibusdam exemplaribus legitur, quod erit tertia pers. sing. subjunctivi aoristi prioris activi *ἐὰν καθίξω*, *ῃς*, *ῃ*, vel *καθίξη* sine ι subscripto, quod Ionibus, et Doriensibus familiare. Vide *καθίζειν*.

καθ' ὥραν, poet. tempestive, cito, præmature. Galli melius hoc sua lingua reddunt, 'de bonne heure.' Theoc. Idyll. xviii. 12. *εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν*, *αὐτὸν ἐχρῆν τὺ*, 'dormire quidem volentem tempestive, te solum oportebat [dormire].' 'Que si tu voulois dormir de [si] bonne heure, il te falloit dormir seulet.' 9. *συνωνύμως* unica voce dicitur *πρώϊξα*, de qua suo loco vide.

κακὰ, *ᾶς*, *ἁ*, Dor. pro com. *κακὴ*, *ῆς*, *ἡ*, improba, mala. Theoc. Idyll. xix. 1. *τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα*, 'furem quondam amorem improba punxit apis.' xx. 18. *ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα*, 'quia me venustum improba derisit meretrix.'

κακκεφαλῆς, poeticum vocabulum, quod in Græcolatinis Lexicis non exstat. Sed in Magno quidem Etymologico, pag. 528. 32. legitur: non explicatur tamen. Compositum autem est ex præpositione *κατὰ*, et genitivo *κεφαλῆς*, unde *κατὰ σύνθεσιν τῶν δύο μερῶν*, *κατακεφαλῆς κατὰ συγκοπὴν*, *καὶ τροπὴν τοῦ τ εἰς κ*, *κακκεφαλῆς*, ut *κατακείοντες*, *κακκείοντες*. Qua de re suo loco. Consule Eustathium, et M. Etym. in caput. Theoc. Idyll. xx. 256. *ἤλασα κακκεφαλῆς*, 'impegi [clavam] in [ejus] caput.'

κακὸς, *οῦ*, *ὁ*, com. interdum *ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ* ponitur; malus pro turpi. Theoc. Idyll. vi. 34. *οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν*, 'non formam habeo malam,' i. e. turpem; turpis non sum, non sum informis, vel deformis.

κακόκναμος, *ω*, *ὁ καὶ ἁ*, Dorice pro communi *κακόκνημος*, *ου*, *ὁ καὶ ἡ*, qui crura habet exilia. Græcolatina Lexica, Macilentus ob victus tenuitatem. Quod interdum verum est: at apud Theoc. Idyll. iv. 63. *Πᾶνες κακόκναμοι* vocantur Panes, sive Fauni, qui tibias exiles habent: *τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις*, *ἐγγύθεν*, *ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει*, 'natura tua vel cum Satyris proxime, vel cum Faunis exilia crura habentibus certat.'

κακοχράσμων, *ὁ*, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur sine ullius scriptoris auctoritate, et vertitur, improbus. In Græcis non exstat. Videtur autem compositum ex nomine *κακὸς*, quod malum significat, et verba *χρᾶσθαι*, sive *χρῆσθαι*, uti, quasi dicas hominem, cujus usus est malus; vel, hominem, cujus consuetudo est mala, qui malum illis affert, qui ejus opera, aut consuetudine utuntur. Theoc. Idyll. iv. 20. *κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος*, 'improbus enim [est] ille populus.'

κακώτερος, *α*, *ον*, poeticum pro communi magisque recepto *κακίων*, *ὁ καὶ ἡ*, et *κάκιον*, *τὸ*, pejor et pejus. Theoc. Idyll. v. 52. *ταὶ δὲ τραγεῖαι ταὶ παρὰ τὶν*, *ὄσδον τι κακώτερον*, *ἢ τύ περ ὄσδεις*, 'illæ vero pelles hircinæ quæ [sunt] apud te, olent pejus, quam tu oles.' Sed hoc loco *τὸ κακώτερον* adverbialiter accipitur. Et Idyll. xxvii. 21. *δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ*, 'metuo ne te deteriori viro tradat [Amor].'

κὰκ τούτω, Dor. pro com. *καὶ ἐκ τούτου*, sub. *χρόνου*, et ex hoc tempore, et ab illo tempore. Theoc. Idyll. viii. 92.

καλάμα, *ας*, *ἁ*, Dor. pro communi *καλάμη*, *ης*, *ἡ*, stipula, culmus, calamus, arundo. Theoc. Idyll. v. 7. *ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι*, 'sufficit tibi stipulæ arundinem stridere tenenti.' Hunc locum Virgilius Ecloga iii. videtur imitatus, quum ita canit, 'Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Junctâ fuit? non tu in triviis, indocte, solebas Stridenti miserum stipula disperdere carmen?'

καλαμαία, *ας*, *ἡ*. Vulgata Lexica Græcolatina tradunt esse locustæ in stipulis nascentis genus, quæ *μάντις* appellatur. Quamvis autem nullam Theocriti mentionem faciant, eum tamen intelligere videntur. Sic enim ille Idyll. x. 18. *μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία*. Ideo Crispini codex hæc ita Latine reddita habet, 'vates tibi de nocte accubabit in stipulis habitans locusta.' Consule vulgata Græcolat. Lex. in *μάντις*, et Suidam in *ἀρουραία μάντις*. At Eustathius in suis Comm. in Iliados γ. 396. 2. *καλαμαῖον*, non *καλαμαίαν* dicit, et cicadam minimam sic appellari docet, his verbis, *τοῦ μὲν μέγιστον τέττιγα*, *ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Παυσανίαν*, *κερκώπην δὲ*, *τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον*. *τὸ δ' αὐτὸ*, *καὶ καλαμαῖον*. Idem Iliados τ. 1181. 52. *καλαμαῖόν φασι τεττίγιον ἐλάχιστον*. Idcirco alter Lat. Interpres hunc versum ita vertit, 'vates tibi nocte accubabit cicada.' Quidquid id sit, *ἀπὸ τῆς καλάμης τὴν καλαμαίαν* dictam constat, quod inter calamos, stipulasque nascatur, crescat, degat, et plerumque canat.

καλαμευτὰς, *ᾶ*, *ὁ*, Dor. et Theocriteum vocabulum, pro communi *καλαμευτὴς*, *οῦ*, *ὁ*, messor: *παρὰ τὸ καλαμεύειν*, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, et metere significat. Messores enim, qui metunt,

quum frumenta falcibus messoriis secant, τὴν καλάμην, i. e. stipulam, culmum, calamumque frumentorum humi relinquunt: ἀπὸ δὲ τῆς καλάμης τὸ καλαμεύειν formatum, et τὸ καλαμᾶσθαι, de quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. v. 111. οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε καλαμευτὰς, 'sic et vos diu irritatis messores.'

καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ, Theoc. Idyll. xxviii. 4. pro com. καλάμου χλωρὸν ὑφ' ἁπαλοῦ. Vide vulgatas interpretationes.

καλέοντες, όντων, οἱ, Lascaris (ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis traditur) ait esse quoddam ligneum textorium instrumentum. Hæc ille: Nihil præterea hac de voce a quoquam alio traditum reperio. Fortasse autem καλέοντες dicti ἀπὸ τῶν κάλων. κάλα γὰρ τὰ ξύλα κατὰ γλῶσσαν, ut docet Eustathius. Crederim vero καλέοντας apud Theoc. Idyll. xviii. 34. vocari, quos Julius Pollux lib. vii. cap. 10. 373. 28. κέλοντας appellat: κέλοντες δὲ (inquit) οἱ ἱστόποδες καλοῦνται, 'recta ligna, quæ telas sustinent.' ἱστόποδες autem in arte textoria videntur esse, quod in re nautica ἱστοπέδη, ἡ τόπος, ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἱστὸς, ἢ ξύλον ὀρθὸν, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός. Apud Suidam legitur κελέοντες, pro καλέοντες, vel κέλοντες. Item ἰνόποδες, sed hoc vitiose pro ἱστόποδες, et τὰ ὀρθὰ ξύλα vertitur. Consule et Harpocrationem in κελέοντες. Illinc enim suam horum vocabulorum interpretationem Suidas videtur sumsisse. Eustathius εἰς τὸ λ τῆς Ἰλιάδος pag. 884. post alia multa, quæ περὶ τοῦ κέλητος, καὶ τῆς ἐτυμολογίας dixit, tandem hæc subjicit: χρῆσις δὲ τῶν κελεόντων, παρά τε τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ Παυσανίᾳ· ὅς φησιν ὅτι κελέοντες, οἱ ἱστόποδες, καὶ τὰ λεπτὰ πτηνοειδῆ τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι κελέοντες, οἱ ἱστόποδες, καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. Magnum Etymologicum pag. 502. 11. κελέοντες, κυρίως οἱ ἱστόποδες· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ καταπεπηγότα ξύλα, ἃ καὶ σταυροὺς καλοῦσι. Quamvis autem plures animadvertam esse, qui lectionem κελέοντες, et κελεόντων sequantur, non ausim tamen vulgatam τοῦ καλεόντων mutare, quam in Stephani et Crispini codicibus, aliisque video constanter scriptam, præsertim cum οἱ καλέοντες (ut supra declaratum) ἀπὸ τῶν κάλων, τουτέστι ξύλων, dicti videantur, quam conjecturam et Eustathius, et alii tacite, vel potius clara voce confirmant. Theocriti vero verba hæc sunt, οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῶ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων, 'neque in variegata prudentius stamen tela radio intextum longis incidit ex furculis.' Illud hic obiter addetur, hoc loco τοὺς καλέοντας, sive κελέοντας, ut alii malunt, idem esse ac id instrumentum, quod Idyll. xv. 35. poeta vocat ἱστὸν, Itali vero, Subio, quod onus telæ subeat, atque sustineat. Vide ἱστός. Latini nominant telæ jugum, idque eadem de caussa, per quandam ἀναλογίαν et similitudinem. Consule et Isaac. Cas. Lect. Theoc. cap. 19. pag. 132. et 133. et Jos. Scalig. qui legendum putat: μακρῶν ἔκαμ' ἐκ καλεόντων.

καλέοντι, Dor. pro com. καλέουσι, καλοῦσι, vocant. Theoc. Idyll. x. 26.

καλεῦμαι, Dorice, pro communi καλοῦμαι, vocor, nominor. Theoc. Idyll. ii. 125. καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι, 'et formosus inter omnes juvenes vocor.'

καλεῦνται, Dor. pro com. καλοῦνται, vocantur. Theoc. Idyll. xvii. 25. ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, 'immortales autem vocantur.'

καλεύντων, Dor. pro com. καλούντων, vocantium. Theoc. Idyll. xvi. 106.

καλεῦσα, Dor. pro communi καλοῦσα, vocans. Theoc. Idyll. vi. 7. ἄνδρα καλεῦσα, 'virum vocans.'

καλλείψω, poet. et Dor. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ καταλείψω formatum, relinquam, deseram. Theoc. Idyll. xvi. 108.

καλλιερεῖν, Eustath. καλλιερεῖν ἐλέγοντο, ὧν τὰ θύματα ἀπεδέχετο ὁ θεὸς, i. illi dicebantur καλλιερεῖν, quorum victimas immolatas Deus admittebat, et acceptas atque gratas habebat. Idem, καλλιερεῖν, καὶ τὸ καλλιέρημα, ἐκ τοῦ καλὰ λέγεσθαι τὰ ἱερὰ ἀφορμὴν τῆς συνθέσεως ἔλαβον, i. hæc vocabula καλλιερεῖν, et καλλιέρημα, suæ compositionis originem inde duxerunt, quod καλὰ ἱερὰ vocentur ea sacrificia, quæ læta sunt, quæ lætum, faustumque rerum eventum promittunt illis, qui victimas immolarunt, et sacrificia Deo grata fecerunt, ut sperent se a Deo impetraturos, quod precibus, et sacrificiis ab eo petierunt. Consule vulgata Græcolatina, nostrumque Ionicum Lexicum in voce καλλιερεῖν. Quod autem passim dicitur καλλιερεῖν, id Homerus exprimit per καλὰ ἱερὰ ῥέζειν, facere pulcra, læta, faustaque sacra. Sic enim ille Iliados λ. 444. loquitur, ἔνθα Διῒ ῥέξαντες ὑπερμενέϊ ἱερὰ καλά. Idem Odyss. δ. 112. M. et Odyss. η. 190. P. ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι. Idem Odyss. λ. 316. et alibi. Virgilius vero, sacra litare dicit. Æneid. iv. 190. 'Tu modo posce Deos veniam, sacrisque litatis, Indulge hospitio.' Servius, 'Sacris litatis,' inquit, 'i. e. venia per sacrificia impetrata.' Interdum τὸ καλλιερεῖν accipitur pro θύειν, immolare, sacrificare. Theoc. Idyll. v. 148. πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς Νύμφαις τὸν ἀμνὸν, 'prius quam ego sacrificaverim [vel, immolaverim] Nymphis agnum;' vel τὸ καλλιερῆσαι

jam accipiendum videtur pro *καλλιερήματος χάριν θῦσαι*, id est, 'immolare litationis caussa.' Quare vertes, 'priusquam ego litationis caussa immolaverim Nymphis agnum,' i. prius quam ego Nymphis immolarim agnum, ut litem, ut eas mihi reddam propitias, et sacrificio facto facilius impetrem, quæ precibus petiero. Quomodo autem hoc ipsum cognoscam? Si victimarum immolatarum exta lætum atque felicem rerum eventum mihi portendant.'

καλλιόπα, ας, ἁ, Dorice pro communi poet. *καλλιόπη, ης, ἡ, ἡ καλὴν ὄπα, τουτέστι φωνὴν ἔχουσα*, quæ pulcram habet vocem. Cur in Syringe sic appelletur Echo, vide Latin. notas pag. 436. et Græcas pag. 442. et 443.

καλλίστα, ας, ἁ, Dorice pro comm. *καλλίστη, ης, ἡ*, pulcerrima. Theoc. Idyll. xv. 62. *καλλίστα παίδων*, 'pulcerrima [vel, optima] filiarum [omnium].'

κάλλιστα, com. pro inusitato *καλλίστως*, pulcerrime, optime. Theoc. Idyll. xv. 3.

καλὸν, poetice, pro communi *καλῶς*, pulcre, egregie, ornate. Theoc. Idyll. i. 34. *καλὸν ἐθειράζοντες*, 'pulcre capillum gerentes;' vel, pulcre comantes, id est, pulcram, comtam, ornatamque comam gerentes. 149. *θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει*, 'vide amice quam suave olet:' pro *ὡς καλῶς ὄζει*, i. 'quam suaviter olet.'

καλοπέδιλον, ου, τὸ, poeticum atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. In plurali, *τὰ καλοπέδιλα, τῶν καλοπεδίλων, τὰ ἐκ κάλων, τουτέστι ξύλων πέδιλα, αἱ ξύλιναι πέδαι.* Ligneæ compedes, sive compedæ: nam utrumque dicitur: sed compedæ, arum, est inusitatius: *τὰ κάλα, τῶν κάλων, τὰ ξύλα, κατὰ γλῶσσαν. κάλοι δὲ, εἴτε κάλωες, σχοινία τινὰ ἐν τοῖς πλοίοις, παρὰ τὸ χαλᾶν. κάλος, ου, ὁ, καὶ κάλως, ω, ὁ, καὶ κάλως, ωος, ὁ, ταὐτὸν, σχοινίον δηλονότι, ἀλλὰ κάλος μὲν, κοινῶς. τὰ δὲ λοιπὰ, Ἀττικῶς.* Hinc *τὸ καλοκοπεῖν, τὸ ξυλοκοπεῖν.* Hesychius, *ἢ τὸ σκηνοποιεῖν.* Quanquam etiam pro diversa etymologia significare potest, *τὸ σχοινιοκοπεῖν.* Theoc. Idyll. xxv. 103. *καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων*, 'ligneas compedes adaptabat, prope adstando mulgens.' Consule nostros in hunc locum commentarios.

καλὸς, ή, ὸν, commune, jucundus, a, um, suavis, etc. Theoc. Idyll. i. 6. *ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς*, 'capella: capellæ vero suavis [est] caro, donec [eam] mulseris.'

καμάτως, accus. plur. 3. declinat. simpl. pro com. *καμάτους, τοὺς*, labores. Bion Idyll. v. 10.

καμεῖσθε, 2 pers. plur. 2. fut. med. *καμοῦμαι, ῇ, εῖται*, a *κάμνω, μ. καμῶ*, laboro. Theoc. Idyll. viii. 68. *οὔτι καμεῖσθε*, 'non laborabitis.'

καμβαίνειν, poet. verbum, de quo Græcolatina Lexica non tantum tradunt: *καμβαίνω* et *κάμβω*, cesso. Verum nec etymon aperiunt, nec ullis exemplis hanc significationem confirmant. Fortasse autem deducitur a verbo *καταβαίνω*, quod proprie significat descendo, et *μεταφορικῶς* subsido, et quiesco, atque cesso, sumta metaphora a fluctibus, qui, quum ventus, atque tempestas cessat, ex alto tumoris fastigio in ipsam aquarum sedatarum planitiem et æquor descendunt, ac ita quiescunt, et cessant. Quod Virg. Æn. v. 241. 2. ita nobis describit, 'Subsidunt undæ, tumidumque sub axe tonanti Sternitur æquor aquis.' Ab hoc vero *καταβαίνω κατὰ συγκοπὴν* deductum dices *κατβαίνω*, et *τ* in *μ* verso, *καμβαίνω*, unde iterata syncope factum *τὸ κάμβω*, de quo supra: vel a *καταβάω, καταβῶ, κατβῶ, κάμβω, καμβαίνω.* Bion Idyll. iv. 9. *καμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει*, 'cessat mea lingua, et ut ante [solebat] non amplius canit.'

κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω, Dorice pro commun. *καί με ἐκ τοῦ ἄντρου.* Theoc. Idyll. viii. 27.

κἄμμες, Æolice pro com. *καὶ ἡμεῖς.* Sic autem formatur, ex copula *καὶ* diphthongus *αι* tollitur, et *τὸ κ*, cum sequenti Æolico *ἄμμες* jungitur, unde vox unica resultat. Theoc. Idyll. xviii. 56. *νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον*, 'redibimus et nos ad auroram [mane].'

κἄμμες, Æolice, pro communi *καὶ ἡμᾶς*, in accusativo casu plurali, pro quo alias dicitur in duali *καὶ ἄμμε.* Eustath. *ἄμμε, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, Αἰολικῶς, ἐν τῷ, Νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω*, Iliados α. Theoc. Idyll. xxix. 2. *κἄμμε χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι*, 'nos quoque oportet ebrios veraces esse.'

κἀμφιστειλομένα, Dorice, pro communi, *καὶ ἀμφιστειλομένη.* Theoc. Idyll. ii. 74. *κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας*, 'et superinduta xystide Clearistæ.'

καναφόρος, ω, ἁ, Dorice pro communi *κανηφόρος, ου, ἡ*, canistrifera puella, vel mulier. Theoc. Idyll. ii. 66. *ἦνθ' ἁ τῶ 'υβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξώ.* 'Venit Eubuli canistrifera [filia, vel, canistrum ferens,] Anaxo.'

κανῆν, infinit. aorist. 2. act. Dor. et Æol. formatus, pro com. *κανεῖν*, quod ab *ἔκανον, ες, ε.* Hoc a themate *καίνω, μ. κανῶ, τὸ κτείνω*, cædo, occido, interficio. Consule Magnum Etymol. et Eustathium. Theoc. Idyll. xxiv. 90. *παῖδα κανῆν τεὸν*

ἤθελον αὐτοί, 'filium occidere tuum volebant ipsi.'

κανθάρος, τῶς, Dor. pro comm. *τοὺς κανθάρους*, scarabæos. Theoc. Idyll. v. 114. *καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα.* Vide *os* pro *ous* in accus. plur. 3. declinat. *τῶν ἰσοσυλλάβων.*

κἀνυπόδατος, ω, ὁ, Dor. pro communi *καὶ ἀνυπόδητος, ου, ὁ*, et discalceatus, et sine calceis, et nudis pedibus. Theoc. Idyll. xiv. 6. *Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος*, 'Pallidus et sine calceis.'

κἀξ, Dorice *κατὰ κρᾶσιν*, pro com. *καὶ ἐξ.* Theoc. Idyll. i. 136. *κἀξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο*, 'et ex montibus ululæ [vel, bubones] cum lusciniis cantu certent.'

κἀξήγειρε, Dorice et Attice *κατὰ κρᾶσιν* dictum, pro com. *καὶ ἐξήγειρε.* Theoc. Idyll. xxi. 61. *ταῦτά με κἀξήγειρε*, 'hæc me quoque excitarunt.'

κᾶπος, ω, ὁ, Dor. pro communi *κῆπος, ου, ὁ*, hortus. Etymologiam hujus vocis apud Eustathium ita descriptam habemus: *κῆπος, ἐκ τοῦ κάπτω, ὃ δηλοῖ τὸ καταπνέω, λέγεται, διὰ τὸ ἀνέμοις καταπνεῖσθαι δεῖν τοὺς κήπους. ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα·* id est, *κῆπος* dicitur a verbo *κάπτω*, perflo, quod hortos ventis perflari oporteat. Alias a nomine *κάπος* deducitur, quod spiritum, flatum, ventumque significat. Alias *τοῦ κήπου* significationes apud eundem vide. Consule et vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xv. 113. *πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι*, 'juxta quoque [sunt] molles horti.' Idyll. xviii. 30. *ἢ κάπῳ κυπάρισσος*, 'aut [in] horto cupressus.'

καππυρίσασα, Dorice et poetice, pro communi *καταπυρίσασα.* Sic autem formatur, *καταπυρίζω, κατὰ συγκοπὴν καππυρίζω.* Suavitatis vero gratia, *τ* in *π* versum, ut melius cum sequenti *π* fluat inter pronuntiandum: *μ. καππυρίσω, ἀόρ. α. κατεπυρίσα, ἡ μετοχὴ, καταπυρίσας, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν καππυρίσας, ασα, αν.* *Καταπυρίζειν* autem jam *Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ καταπυρίζεσθαι, καὶ καταπυροῦσθαι*, dictum videtur, activum pro passivo, vel neutraliter accipiendum, vel accusativus materiæ incensæ subauditur. Quod minime *παράδοξον.* Vide *ἔλλειψις.* In vulgatis Græcolatinis Lexicis, nec *τὸ καππυρίσασα*, nec *τὸ καταπυρίσασα* reperias. Quamobrem hoc observandum. Theoc. Idyll. ii. 24. *μέγα καππυρίσασα*, 'valde inflammata.'

καπυρὰ νόσος a Theocrito Idyll. ii. 85. poetice vocatur amor vehemens, qui morbi ardentis instar corpus paulatim absumit: *ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε*, 'sed me quidam igneus morbus consumsit;' vel, 'sed me quidam morbus ardens absumsit.' Ideo Virgil. Æn. iv. de Didone dicit, 'Vulnus alit venis, cæcoque carpitur igni.' Vide *καπυρὸς* in vulgatis Lexicis, ubi docemur *τὸ καπυρὸν ἐκ τοῦ κατάπυρον* formatum *κατὰ συγκοπήν.*

καπυρὸς, οῦ, ὁ, com. rufus. Theoc. Idyll. vi. 16. *Ταὶ καπυραὶ χαῖται*, 'Rufæ comæ.'

καπυρὸς, igneus: *μεταφορικῶς* vero facundus, eloquens. Quemadmodum enim accensi vis materiam, quam incendit, dividit, penetrat, in suam potestatem redigit, ac tandem absumit, sic etiam eloquentiæ vis in intimos pectoris, et animi recessus penetrat, et homines flectit, ac secum abripit, et arbitratu suo regit. Theoc. Idyll. vii. 37. *Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα*, 'Etenim ego [sum] Musarum igneum [i. facundum, eloquens] os;' vel, ut Lat. interpres vertit, 'Nam et ego præditus sum facundia Musarum.'

κάρη, ης, ἡ, Ion. pro com. poet. *κάρα, ας, ἡ*, caput. Moschus Idyll. iv. 74. *ὅσθ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται*, 'quæ [fortuna] nobis supra caput pendet;' id est, quæ nostris capitibus impendet, vel incumbit.

καρὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro com. *κηρὸς, οῦ*, unde verso *η* in e longum, formatum est Latinum, cera, æ. Theoc. Idyll. i. 27. *Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ*, 'Et profundum poculum oblitum dulci cera.' Idyll. ii. 28. *ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω*, 'ut hanc ceram ego juvante Deo liquefacio.' Idem Idyll. viii. 19. et 22. *Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν*, 'Albam ceram habentem.'

κάρπιμος, ου, ὁ, poet. vocabulum, pro quo et *καρποφόρος*, fructifer, frugifer, ferax frugum. In vulgatis quidem Lexicis hoc reperitur: sed nullius auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. x. 43. *τοῦτο τὸ λαῖον Εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα*, 'hæc seges Bene culta sit, et fœcunda quam maxime.'

καρτερόν: *τὸ καρτερὸν*, pro *καρτερῶς.* Vide *τὸ καρτερόν.*

καρτερὸν εἶναι τινὸς, Theocritea locutio, pro comm. *κρατεῖν τινὸς*, vincere aliquem, potestatem ac imperium habere in aliquem, aliquem in sua potestate habere. *Καρτερὸς* (ut docet Eustath.) *ἀντὶ τοῦ νικητὴς, γενικῇ συντασσόμενον. καὶ ἀντὶ τοῦ δεσπότης, καὶ ἄρχων, ἢ ἐγκρατής.* *Καρτερὸς* autem *κατὰ μετάθεσιν* dictum videtur *ἐκ τοῦ κρατερὸς*, quod a nomine *τὸ κράτος, εος, ους*, deducitur, imperium, potestas. Theoc. Idyll. xv. 94. *ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη*, pro *ὃς ἡμῶν κρατοίη*, 'qui nobis imperet [qui imperium in nos habeat].'

καταβληχᾶσθαι, commune, de caprarum voce dictum, balare; Gallice 'beeller.' Verbum hoc non legitur compositum in

vulgatis Lexicis: at solum simplex βληχᾶσθαι, de quo sic Eustath. βληχᾶσθαι λέγονται κυρίως τὰ πρόβατα, καὶ βληχὴ ἡ τῶν προβάτων φωνή. καὶ παρὰ τὸ βῆ, ὅ ἐστι μίμημα τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, δοκεῖ λέγεσθαι ἡ βληχὴ, πλεονασμῷ τοῦ λ ἐν συνθέσει τοῦ ἦχος, ἵν' ᾖ βληχὴ ὁ τοῦ βῆ ἦχος· id est, βληχᾶσθαι, balare, proprie dicuntur oves, et βληχὴ [dicitur] ovium vox. Et a particula βῆ, quæ est imitatio vocis ovium [bee, bee proferentium,] dici videtur βληχὴ, balatus, per pleonasmum literæ λ, in compositione, [quæ constat] ex [nomine] ἦχος, [sonus, cui præponitur βῆ in vocabulo composito,] ut βληχὴ sit syllabæ βῆ ἦχος [id est sonus, quem oves, bee dicentes, edunt]. Apud Theoc. Idyll. v. 41. αἱ δὲ χίμαιραι αἵδε κατεβληχῶντο. Capris etiam tribuitur. Quare τὸ τῶν προβάτων nomen non de solis ovibus, sed etiam de capris, aliisque brutis quadrupedibus dicitur, ut recte docet idem Eustathius, quum scribit, πρόβατα, πάντα τὰ αὐτοκίνητα κτήματα οὕτω δοκοῦσι λέγεσθαι παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὸ διὰ ποδῶν προβαίνειν, &c. id est, 'πρόβατα, sic videntur appellari possessiones omnes, quæ per se moventur, [i. omnes pecudes, quæ sua sponte, proprioque motu moventur,] apud Homerum, quod pedibus procedant [sive progrediantur].' Idem alibi, τὰ πλείω τῶν τετραπόδων πρόβατα λέγονται μέχρις ἵππων, καὶ βοῶν, καὶ ταύρων. ὅθεν καὶ προβάτων τράπεζα παρὰ Πινδάρῳ, ἡ τῶν ἵππων φάτνη· id est, 'pleræque quadrupedes πρόβατα vocantur, [hac appellatione relata] usque ad equos, et boves, et tauros, unde etiam apud Pindarum προβάτων τράπεζα vocatur ipsa equorum mensa,' i. præsepe.

καταβόσκειν τινὰ χώραν, poetica locutio, pro καταναίειν, κατοικεῖν, depascere, vel depasci aliquam regionem, pro incolere. Sed est μετωνυμία. Nam a consequente antecedens intelligitur. Antecedens est, incolere aliquam regionem, consequens, eam depasci, i. alimentis iis vesci, quæ fert illa regio. Theoc. Idyll. xv. 126. χ' ὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων, 'et qui Samiam [regionem] depascitur [qui Samium agrum incolit].'

καταβρίθειν, pro καταβρίθεσθαι, quod Attice factum, activum pro passivo, gravari, onerari, gravatum ac onustum esse. Vide simplex βρίθειν apud Eustathium, qui docet ἐτυμολογίαν τοῦ βρίθειν, τοῦ βρῖθος, καὶ τοῦ βριθύς. Ibidem horum propriæ significationes indicantur, et quomodo μεταφορικῶς hæc sumantur. Consule et vulgata Græcolat. Lexica in verbis βρίθω, et βρίθομαι. Res enim variis exemplis illustrata confirmatur. Quamvis autem quidam hæc ab intendente particula βρι formata putent, verisimilius tamen videtur a nomine βαρὺ, quod grave, ponderosum, ac onerosum significat, verbum poeticum βαρύθω deductum, pro quo communiter βαρύνω, gravo, onero, et κατὰ συγκοπὴν βρύθω, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, βρίθω, de quo supra. Theoc. Idyll. vii. 146. Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε, 'Rami prunis gravati [deferebantur] in terram.' Sic et Hesiodus Ἔργοις καὶ Ἡμέραις, 13. Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι, 'Lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt.'

καταβρίθειν, poet. pro longe superare. Proprie autem dicitur de ponderis gravitate, quæ nostros humeros ita gravat, ac premit, ut propemodum eos opprimat: μεταφορικῶς vero τὸ μεγάλως νικᾶν. Theoc. Idyll. xvii. 95. ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας, 'opulentia quidem omnes reges longe superat.' Καταβεβρίθει autem est 3. pers. sing. præter. plusquamperf. medii, neglecto altero incremento, quod sæpe vel orationis solutæ scriptores omittunt, uno solo contenti, pro quo alias κατεβεβρίθει dicendum esset, a βρίθω, de quo suo loco. Eritque χρόνου ἐναλλαγὴ, præteritum pro præsenti καταβρίθει: vel a perfecto medio καταβέβριθα præsens poet. deductum, καταβεβρίθω, εις, ει, ut a πέπληγα, πεπλήγω, εις, ει. Vide ἐνεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι.

καταθύω et καταθύομαι, comm. immolo, macto, sacrificium facio, incanto; carmine magico persequor, allicio, attraho. Theoc. Idyll. ii. 3. ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὔντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. Æ. P. 'ut illum amicum virum, qui mihi gravis, [ac molestus] est, carmine magico persequor;' vel 'ut illum amatorem meum, qui me graviter cruciat, ad me carminibus magicis attraham.' Et 10. Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι, 'Nunc autem ipsum magicis sacris incantabo.' Idem eodem Idyll. 159. Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι, 'Nunc tamen philtris [eum] aggrediar.'

καταίθω, poeticum, pro quo συνωνύμως dicitur κατακαίω, comburo, cremo, uro. In vulgatis Lexicis Græcolatinis Euripides quidem nominatur: sed nullus affertur locus, qui verbi significationem confirmet. Theoc. Idyll. ii. 40. ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, 'sed propter ipsum tota uror.' Idyll. vii. 56. θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει, 'ardens enim amor ejus me comburit.'

καταλεξῶ, Dor. pro com. καταλέξω, recensebo, narrabo. Theoc. Idyll. xvii. 11.

κατάντης, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ κάταντες, com. pronus, proclivis, declivis: παρὰ τὸ κάτω ἀντᾶν, ἤγουν φέρεσθαι, κατωφερής. ✠ ἀνάν-

της' ἀνωφερῆς, acclivis, in altum tendens. Theoc. Idyll. i. 13. ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἅτε μυρῖκαι, 'ad declivem istum collem, ubi [sunt] myricæ.'

καταπτυχῆς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Est autem epithetum vestis, quæ multas habet plicas, vel, quæ complicata multos habet sinus, sinuosa. Theoc. Idyll. xv. 34. τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα, 'sinuosa vestis fibulis constricta.'

κατασμύχω, com. sed poet. comburo, corrumpo, consumo. Vide σμύχειν apud Eustath. Theoc. Idyll. iii. 17. ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει, 'qui me penitus urens, vel ad ipsa ossa usque cum dolore penetrat.'

κατασμύχειν, poeticum, pro communi λυπεῖν, dolore afficere; κατασμύχεσθαι, dolore affici, dolere. Quid autem proprie significet τὸ σμύχειν, docet Eustathius his verbis: σμύχειν, τὸ καίειν, καὶ τύφειν τῷ καπνῷ, σμήχειν δὲ, τὸ καθαίρειν, παρὰ τὸ σμῶ ἀμφότερα. Vide et Lex. Græcolat. Theoc. Idyll. viii. 90. ὣς δὲ κατεσμύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπῃ, 'sic autem doluit, et dejectus est mentem dolore [i. sic autem ejus animus dolore et mœrore affectus et dejectus est].'

καταστρέψοντι, Dor. pro com. καταστρέψουσι. Theoc. Idyll. xxiv. 75. χειρὶ καταστρέψοντι, 'manu [filium] contorquebunt [versabunt].'

καταυτίκα, Theocriteum adverbium temporis, quod in vulgatis Lexicis Græcolatinis non extat, pro quo frequens occurrit simplex αὐτίκα, statim, confestim. Theoc. Idyll. iii. 21. Τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς, 'Coronam discerpere me confestim in minutas partes facies.'

καταφαίνομαι, commune, sed compositum pro simplici φαίνομαι, videor. Theoc. Idyll. iii. 8. ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν; 'an tibi simus videor propius esse?' vel, ex loco propinquo?

καταχῆς, ὁ καὶ ἡ, καὶ καταχὲς, Dorice pro com. κατηχῆς, η medio in α longum mutato: resonans. Theoc. Idyll. i. 7. ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχὲς, 'dulcior [est,] o pastor tuus cantus, quam resonans [aqua, &c.].' Compositum autem est ex præpos. κατὰ, et nomine ἦχος, ου, ὁ, sonus: unde verba κατηχεῖν, et κατηχίζειν, de quibus vulgata Lexica.

κατέβα, Dor. pro com. κατέβη, Theoc. Idyll. xv. 35. descendit: μεταφορικῶς vero, constitit; de veste texta illic agitur, et Gorgo mulier ex Praxinoe quærit hæc: λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ: verba sonant, 'dic mihi quanti descendit tibi [vestis hæc] a telæ jugo;' id est, quanti tibi constiterit, quum eam a textore emisti, emtamque a telæ jugo detraxisti. Antecedens est, emere, consequens, emtam a telæ jugo detrahere. Quamobrem est μετωνυμία. Sed huc accedit et τῆς προσωποποιΐας ὑποτύπωσις. Quasi enim ipsa vestis esset animal, quod sensum, voluntatem, et incedendi, ascendendi, ac descendendi facultatem haberet, ideo poeta poetice dixit κατέβα, descendit, pro κατεβιβάσθη, detracta est; καταβαίνειν, descendere; καταβιβάζειν, facere descendere, efficere ut aliquis descendat; deducere, detrahere. Vide Πόσσω, et ἱστός.

καταδαίομαι, μ. καταδαίσομαι, poeticum, et Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non extat, licet simplex δαίομαι ab activo δαίω cum variarum significationum explicatione reperiatur: voro, devoro, comedo, consumo. Pro quo communiter dicitur ἐσθίω, κατεσθίω, et poetice καταδαίνυμαι. Vide simplex δαίνυμαι apud Eustathium. Theoc. Idyll. iv. 34. Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας, 'Ægon octoginta solus devoravit placentas.'

καταταξεῖς, Dor. pro com. κατατήξεις, contabefacies; a verbo κατατήκω, μ. κατατήξω, εις, ει, com. Dorice vero, καταταξῶ, εῖς, εῖ. Theoc. in Epig. vi. 1. Ἀ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξεῖς Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος; 'Ah miser tu Thyrsi, quid proderit [tibi,] si contabefacias Lacrymis geminos oculos lugendo?'

κατεβάλλευ, Dor. pro com. κατεβάλλου. Theoc. Idyll. xviii. 11. ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ; verba sonant, 'an vero multum quoddam [vinum] bibisti, quum in lectum conjiciebaris?' [vel, dejiciebaris, i. te dejiciebas, vel, conjiciebas?] pro, an vero nimium bibisti, quum in lectum te conjecisti? [vel, quum lectum petisti?]

κατεδαίσατο, Theoc. Idyll. iv. 34. Vide καταδαίομαι.

κατέδαρθον, ες, ε, aor. 2. act. a καταδάρθω, quod et καταδαρθέω, ῶ, et καταδαρθάνω dicitur: cujus verbi ἔτυμον, vide in voce κατέδραθες. Theoc. Idyll. xxi. 39. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν, 'Vespere quum obdormivi in marinis laboribus.'

κατέδραθες, poet. aor. 2. act. 2. person. singul. a καταδαρθάνω, μ. καταδαρθήσω, a καταδαρθέω, ῶ, aor. 2. κατέδαρθον, καὶ στοιχείων μεταθέσει, κατέδραθον: καταδαρθεῖν autem proprie (ut docet Græcus Scholiastes in Aristophanis Νεφέλαις) τὸ ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι; 'supra pelles dormire:' γενικῶς vero, dormire; interdum ire cubitum, ire dormitum. Theoc. Idyll. xviii. 9. Οὕτω δὴ πρῴϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ; 'Ergone tam mature cubitum abiisti care sponse?'

κατεκλάξατο, Dor. pro com. κατεκλείσα-

το, conclusit. Theoc. Idyll. xviii. 5. κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν, '[in thalamo] conclusit dilectam [Helenam].' Hoc autem deductum tanquam a Doric. κατακλάξω, μ. κατακλαξῶ, εῖς, εῖ, ἀόρ. α. κατέκλαξα, ας, ε, &c. pro comm. κατακλείω, μ. κατακλείσω, ἀόρ. α. κατέκλεισα, &c.

κατεκλάσθης, 2. person. singul. aor. 1. passivi Dorice formata, pro communi κατεκλείσθης, a κατακλείω, concludo, includo. Fit autem mutata diphthongo ει in α, ut aperte patet ex nomine Dorico κλὰξ, pro communi κλεὶς, clavis. Vel a κατακλάω, ῶ, deductum, quod (ut in Magno Etymologico docetur) præter alia, significat etiam impedire. Quoniam autem qui in aliquo loco includuntur, illi impediuntur ne liberius vagentur quo volunt, ideo μετωνυμικῶς a consequente antecedens intelligetur. Antecedens hic est inclusio, consequens, impedimentum ab inclusione manans. Quare κατακλᾷν ἀντὶ τοῦ κατακλείειν Dorice, idque figurate sumetur. Vel tanquam ab inusitato themate Dorico κατακλάζω deductum dicemus, quod idem ac τὸ κατακλείω significabit. Hujus futurum commune est κατακλάσω, Doricum vero κατακλασῶ, vel κατακλαξῶ, εῖς, εῖ, ut a Dorico inusitato ἀποκλάζω, formatur commune futurum ἀποκλάσω, et Dor. ἀποκλασῶ, vel ἀποκλαξῶ, pro com. ἀποκλείω, et ἀποκλείσω, claudo, claudam; unde ἀπόκλαξον, et ἀποκλάξας, Dorice, pro communibus ἀπόκλεισον, et ἀποκλείσας. Quod utrumque Theocritus usurpat Idyll. xv. de quibus suo loco. Hæc in vulgatis Lexicis non exstant, idcirco fusius in gratiam τῶν φιλελλήνων persequi non sum gravatus. Theoc. Idyll. vii. 84. Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, 'Et tu inclusus fuisti in arcam.'

κατενθεῖν, Dor. pro com. κατελθεῖν, descendere. Theoc. Idyll. xvii. 48. ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν, 'ad aquam [vel, ad flumen] descendere.'

κατετάκετο, Dor. pro com. κατετήκετο, contabescebat, tabescebat, a κατατήκομαι· Theoc. Idyll. xiv. 26.

κατεύχομαι, præter tritas τοῦ καταρῶμαι significationes in vulgatis Lexicis descriptas, et variis exemplis illustratas, apud Theocritum accipitur etiam pro καυχάομαι, ῶμαι, i. glorior, me jacto; quam significationem in illis non invenias. Theoc. Idyll. i. 97. Κῆπε, τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν; 'Et dixit, tune gloriabaris, Daphni, amorem a te superatum iri?' Vide Λυγίζειν.

κατήλασα, comm. subegi, subagitavi. Sic enim quidam interpretantur hoc verbum ad res Venereas referentes. Alii (quod longe simplicius ac honestius) vertunt, percussi, vel percutiens abegi. Est autem 1. pers. singul. aor. 1. act. a κατελαύνω, μ. κατελάσω, ῶ. De quibus vulgata Lexica. Theoc. Idyll. v. 116. ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα; 'annon meministi quum ego te verberavi?' vel, verberans abegi? Si quis alias hujus verbi significationes ad nefandam Venerem relatas scire cupit, is vulgata Lexica Græcolatina consulat in verbo Κατήλασα, et in Κιγκλίζειν.

κατοικῆν, in Steph. codice verbum hoc τῷ η sine ι subscripto legitur; at in Crispini subscriptum extat. Quare varietas hæc observanda. Si nullum ι subscribatur, erit Æolismus et Dorismus, pro communi κατοικεῖν. Si subscribatur, erit Atticismus, qui locum in nominibus tertiæ contractorum præcipue habet, ut ἱππεῖς comm. ἱππῆς Attice. Theoc. Idyll. xi. 62. κατοικῆν τὸν βυθὸν, 'incolere profunditatem [id est, imum maris gurgitem].'

καττῶ, Dor. pro communibus κατὰ τοῦ, unde κατὰ συγκοπὴν, καὶ κατὰ τροπὴν τῆς ου διφθόγγου εἰς ω μέγα, et conjunctis duabus particulis, unicaque voce conflata, formatum hoc Doricum vocabulum καττῶ, quod per se non reperitur, sed cum aliquo nomine vel adjectivo vel substantivo. Theoc. Idyll. v. 143. Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, 'Contra Laconem pastorem.'

κάτωθε, et κάτωθεν: commune, sed prius, sequente consonante, posterius, sequente vocali, locum habet. Utrumque vero proprie quidem significat, ex inferiore loco. Sæpe tamen ἀκυρολόγως accipitur pro κάτω, motum ad locum significante, quod licentiæ poeticæ datur; infra, deorsum, in inferiorem locum. Theoc. Idyll. iv. 45. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία, 'pelle deorsum vitulos.'

καύτας, α, ὁ, Dor. pro comm. poet. καύτης, ου, ὁ, combustor. In Ara Simmiæ, vs. 11. Consule notas Lat.

καυχέομαι, οῦμαι, Dor. pro communi καυχάομαι, ῶμαι, glorior, me jacto, prædico, exulto. Theoc. Idyll. v. 77. κ' οὐδὲν καυχέομαι, 'et nihil glorior.'

καχαξῶ, Dor. pro comm. καχάζω, cachinnos edam. Est autem futurum a καχάζω, com. καχάσω, vel καχάξω, Dor. ξῶ. Theoc. Idyll. v. 142. ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ, 'quam magnum hunc cachinnum edam.' In vulgatis Lexicis Græcolatinis hæc tantum traduntur, καχαξῶ, Dorice, in cachinnos effundar. In aliis οὐδὲ γρῦ.

κὲ, poetica particula, quæ optativis plerumque servit, pro qua Dores alias κὰ, verso ε in α, dicunt, ut in αἴκα, pro εἴκε patet. Communiter vero ἄν. Sed κὲ metri caussa videntur usurpare, quia τὸ ε breve, at in κὰ, τὸ α producitur, ut suo

loco variis exemplis indicatur. Theoc. Idyll. iii. 39. καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, 'et me fortasse aspiciet.'

κεἴη, poet. Dor. pro vocibus integris κε εἴη, quod alias dicitur κεν εἴη, et com. ἂν εἴη, vel εἴη ἄν. Hoc autem factum rejecto ε ex κε particula, et κ conjuncto cum verbo εἴη, vel κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ τῆς ει διφθόγγου εἰς ει, formatum. Theoc. Idyll. xv. 26. ἕρπην ὥρα κεἴη, 'abire tempus fuerit.'

κείνῃ, poet. adverbium pro com. ἐκεῖ, illic, ibi. Theoc. Idyll. xxv. 20. Κείνῃ, ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύασι, 'Illic, ubi platani perennes natæ sunt.'

κεῖνος, Ion. et Dorice κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, pro comm. ἐκεῖνος. Theoc. Idyll. ii. 31. ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν, 'sic ille volvatur ad nostras fores.'

κεἰς, Dor. pro com. καὶ εἰς, quod factum sublata diphthongo αι ex copula καί, et conjuncto κ cum præpositione εἰς. Nisi forte quis malit dicere κρᾶσιν esse τῆς αι διφθόγγου, καὶ τῆς ει, vel sublato prius ι ex καί, deinde τὸ α καὶ τὴν ει, in ει contractum. Theoc. Idyll. xv. 136. κεἰς Ἀχέροντα, 'et in Acherontem.'

κεισεῦμαι, futurum Dor. pro altero Dor. κεισοῦμαι, utrumque vero pro comm. κείσομαι, jacebo, a præsenti κεῖμαι, jaceo. De quo Grammat. vulgatas consule. Theoc. Idyll. iii. 53. Κεισεῦμαι δὲ πεσών, 'Jacebo vero stratus.'

κεῖσθαι, relatum ad pignus, quod quis cum aliquo certans deponit. Theoc. Idyll. v. 23. ἠνίδε κεῖται Ὦ ῥιφος. ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, 'ecce depositus est Hœdus: sed age, tu quoque saginatum agnum depone.' Sic etiam apud Virg. Ecloga iii. 7. 'Da. Vis ergo, inter nos, quid possit uterque, vicissim Experiamur? ego hanc vitulam (ne forte recuses, Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus) Depono: tu dic mecum quo pignore certes. Me. De grege non ausim quicquam deponere tecum.'

κεκαρωμένος, ου, ὁ, com. Est autem participium præteriti perfecti, et plusquamperf. pass. a καρόω, καρῶ, μ. καρώσω. Καροῦσθαι, alto, gravique sopore corripi. Consule vulgata Lexica in voce κάρος. Interdum accipitur simpliciter pro βαρεῖν, sive βαρύνειν, gravare. Theoc. Idyll. xxiv. 58. θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα, 'morte gravata horrenda monstra.'

κεκλυσμένος, η, ον, oblitus, a, um, particip. præteriti perfecti, et plusquamperf. passivi a verbo κλύζω, μ. σω, quod præter cætera, quæ in vulgatis Lexicis traduntur, significat etiam oblinere, circumlinere, linendo, vel ungendo circumtegere, quæ significationes in iis non exstant. Verum, quia quæ aquis inundantur, ea teguntur aquis, ideo factum ut κλύζειν γενικῶς accipiatur pro tegere, et circumcirca ita rem aliquam ungere, sive linere, ut omnino tecta lateat. Theoc. Idyll. i. 27. καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ, 'et profundum poculum oblitum dulci cera.'

κεκμακὼς, Dor. pro comm. κεκμηκὼς, ότος, ὁ, defatigatus, defessus. Particip. perf. act. a κάμνω, μ. καμῶ, ἀόρ. β. ἔκαμον, π. κέκμηκα, ὡς ἀπὸ τοῦ καμέω, ῶ, καμήσω, κεκάμηκα, καὶ κατὰ συγκοπὴν κέκμηκα. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κέκμκα, ἐπενθέσει τοῦ η πρὸς καλλιφωνίαν. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, 'Tunc defessus quiescit.'

κεκονισμένος, η, ον, ornatus, a, um. Theoc. Idyll. i. 30. Vide κονίζω, μ. σω, π. κεκόνικα, π. π. κεκόνισμαι, σαι, ται, ὅθεν ἡ μετοχὴ κεκονισμένος, η, ον.

κεκορημένος, ου, ὁ, poet. a κορέω, κορῶ, μ. κορέσω, καὶ κορήσω, satiatus, satur. Theoc. Idyll. xvii. 28. κεκορημένος ἤδη Νέκταρος εὐόδμοιο, 'satiatus jam Nectare odorato.'

κέκριται. Vide ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, Theoc. Idyll. vi. 37.

κεκροταμένοι, Dor. pro com. κεκροτημένοι, Theoc. Idyll. xv. 49. Vide κροτεῖν.

κελάδων, οντος, ὁ, poet. idem ac τὸ κελαδέων, ῶν, έοντος, οῦντος. Theoc. Idyll. xvii. 92. Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ, 'Et fluvii resonantes imperio Ptolemæi parent.'

κελαρύσδεν, Dor. pro com. κελαρύζειν, murmurare. Dicitur autem de aqua defluente, lenemque strepitum inter fluendum edente. Qua de re consule Eustath. Theoc. Idyll. vii. 137. ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν, 'sacer rivus Nympharum ex antro defluens murmurabat.'

κελέβα, ας, ἁ, Dor. pro com. κελέβη, ης, ἡ, poculum. Quodnam autem fuerit poculi genus, apud Athenæum, libro τῶν Δειπνοσοφιστῶν, xi. pag. 234. 19. et deinceps, aperte et fuse docetur. Theoc. Idyll. ii. 2. Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ, 'corona poculum punicea ovis lana.' Alii aram sic appellari tradunt. Vide Is. Casaub. Idyll. ii.

κέλομαι, poet. pro comm. κελεύω, jubeo. Theoc. Idyll. v. 138. Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα, 'Cessare [desinere, finem canendi facere] jubeo pastorem ovium.'

κενεὰν ἀπομάττειν, sub. χεῖρα, q. d. inanem manum impingere, alapam impingere; Gall. 'donner un soufflet;' Ital. 'dar un schiaffo.' Sed proprie ἀπομάττειν significat abstergere. Alias imprimere, quod frequentius addita præpositione ἐν dicitur ἐναπομάττειν, q. dicas, ita imprimere, ut rei impressæ vestigia appareant.

Quod utrumque convenit illis, qui alapam alicui impingunt. Nam ipsa manus interioris inani parte genam ejus, quem percutiunt, quodammodo videntur abstergere, dum manum a gena jam percussa retrahunt. Iidem non raro manifesta percussionis indicia relinquunt in genis. Consule vulgata Lexica in ἀπομάττω, ubi varias τοῦ ἀπομάττειν significationes, at non istam, reperies. Theoc. Idyll. xv. 95. οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς, 'non curo [non metuo] ne mihi alapam impingas.'

κέντασε, Dor. pro comm. ἐκέντησε, punxit; a κεντάω, ῶ, μ. κεντήσω. Theoc. Idyll. xix. 1. Τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, 'Furem quondam amorem improba punxit apis.'

κέονται, Ion. et poet. pro communi κεῖνται, jacent, cubant. Theoc. Idyll. v. 129. ἐν κομάροισι κέονται, 'in comaris cubant;' vel, 'inter arbuteas frondes cubant.' Quid sit κόμαρος, in vulgatis Lexicis docetur. Ea consule.

κέρδιον, ονος, τὸ, poet. a communi nomine substantivo τὸ κέρδος, εος, ους, quæstus, lucrum, utilitas; deductum nomen adjectivum in comparativo gradu masc. et fœm. g. κερδίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quæstuosior, utilior; in n. g. κέρδιον, ονος, τὸ, quæstuosius, utilius; in superlat. κέρδιστος, ον, ὁ, quæstuosissimus, utilissimus. Theoc. Idyll. xxv. 34. τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ, 'quod tibi etiam utilius ipsi [fuerit].' Κέρδος autem (ut obiter hoc addatur) dictum παρὰ τὸ κέαρ ἥδειν, id est, cor, animumque delectare. Quæstus enim hanc animi delectandi vim habet. Vel dictum quasi κέαρος ἦδος, ἤγουν ἡδονὴ, quod lucrum sit animi voluptas, animumque voluptate perfundat. Eadem est etymologiæ ratio.

κερουχὶς, ίδος, ἡ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis legitur, sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Est autem epithetum generis fœminei tantum; cornigera: ἡ κέρατα ἔχουσα, 'quæ cornua habet, gerit.' Theoc. Idyll. v. 145. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες, 'Capræ meæ bono estote animo cornigeræ.'

κερτομέω, ῶ, quid, vide ἐπικερτομέοισα.

κεφαλῆς, Theoc. Idyll. ii. 89. Sic omnibus codicibus scriptum legitur, quod commune potius, quam Doricum; Dorice enim κεφαλᾶς dicendum esset: at hoc, si codices mendo carent, est observandum. Quamvis enim quædam sint, quæ τὸ η in α non mutent, hoc tamen in eodem numero ponendum non videtur: sed typographi culpæ, negligentiæque tribuendum. Idem et in aliquot aliis vocabulis non solum apud Theocritum, sed etiam apud Euripidem et alios peccatum animadvertis. Vide η non semper in α a Doriensibus mutari. Theocritus, ut ante monui, ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, 'fluebant autem ex capite omnes capilli.' At Idyll. xx. 12. Dorismus apparet manifestus, quum poeta dicit, Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν, 'Et me ab ipso capite ad pedes [usque] continue aspexit.' Idyll. xxi. 13. Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς, 'sub capite.'

κεχαρημένος, ου, ὁ, poeticum participium præteriti perfecti, et plusquamperfecti passivi; quod ita formatur: χαίρω, gaudeo, lætor, μ. χαρῶ, ἀόρ. β. ἔχαρον, ες, ε. Sed parum in usu, nisi formationis caussa. Nam hic legitime derivatur aor. 2. pass. ἐχάρην, ης, η. Ab eodem ἔχαρον, neglecto augmento syllabico, deducitur poeticum verbum χαρέω, ῶ, μ. χαρήσω, ἀόρ. α. ἐχάρησα, π. κεχάρηκα, π. π. κεχάρημαι, σαι, ται, ἡ μετοχὴ, κεχαρημένος, ου, ον, lætus, a, um. Theoc. Idyll. xxvii. ult. κεχαρημένος εὐνᾶς, 'lætus lecti [congressusque caussa].'

κεχρημένος, ου, ὁ, poetic. pro quo comm. δεόμενος, et ἐνδεὴς, indigens, egens. Est autem participium præteriti perfecti, et plusquamperf. passivi a poetico verbo χρήζω (de quo pluribus agitur in voce χρήσδειν), μ. χρήσω, π. π. κέχρησμαι, ἡ μετοχὴ κεχρησμένος, sublato Ion. Dor. et Æol. ι, sublato quoque σ, formatum τὸ κεχρημένος, quod genitivo gaudet. Idem enim valet ac τινὸς χρείαν ἔχων, rei alicujus indigentiam habens; rei alicujus inopia laborans; rei alicujus indigens. Theoc. Idyll. xxv. 35. οὗτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας, 'cujus [rei] indigens huc venisti.' Idem eodem Idyll. 101. ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου, 'vir indigens operis.'

κεχρήσεται, poet. pro com. δεήσεται, indigebit. Est autem 3 person. singul. fut. medii, sic formata, χρήζω, et Ion. Dor. ac Æol. sublato ι, χρήζω, fut. χρήσω, perf. pass. κέχρησμαι, et sublato σ, κέχρημαι; a 2. pers. κέχρησαι, inserta syllaba ομ, fit fut. med. κεχρήσομαι, ῃ, εται. Vide χρήσδειν, item κεχρημένος apud Eustathium. Theoc. Idyll. xvi. 73. Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ, 'Exorietur ille vir, qui me cantore indigebit.'

κέχρησθε, poet. et Dor. pro poet. comm. κέχρησθε, indigetis. Est autem 2. person. plur. perfect. pass. κέχρημαι, σαι, ται. Vide χρήσδειν, item κεχρημένος. Theoc. Idyll. xxvi. 18. τίνος κέχρησθε γυναῖκες; 'cujus [rei] indigetis mulieres?'

κἠγὼ, Dorice, pro comm. καὶ ἐγώ. Primum tollitur ι ex copula καὶ, deinde fit κρᾶσις ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ ε εἰς η, et tenuis spiritus, qui super ε erat, ad originem vocabuli melius indicandum, super η servatur. Theoc. Idyll. ii. 118. ἦνθον γὰρ κἠ-

γὼ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα, 'venissem enim et ego, per dulcem venissem amorem.' Idyll. v. 96. Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν, 'Et ego quidem dabo puellæ statim palumbum.' Idyll. v. 122. Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινὰ, 'Et ego quidem vellico, Morson, quendam.' 142. κἠγὼ γάρ. Idyll. vii. 50. κἠγὼ μέν. 63. κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ. Idyll. ix. 15. κἠγὼ καλὸν ἄντρον.

κἠγὼν, Dor. pro καὶ ἐγώ: non solum sequente vocali, sed etiam consonante. Theoc. Idyll. vii. 91. Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν, 'Et ego talia dixi.' Idyll. ix. 8. ἁδὺ δὲ κἠγών. Idyll. xi. 71. κἠγὼν ἀνιῶμαι. et 79. κἠγών τις φαίνομαι ἦμες, etc.

κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι, Dor. pro com. καὶ ἔδωκε Ἀμαρυλλίδι, 'et dedit Amaryllidi.' Theoc. Idyll. iv. 36. Sic autem formatur. Primum quidem τὸ ι ex καὶ particula tollitur, deinde vero fit κρᾶσις τοῦ α, καὶ τοῦ ε εἰς α, ut in imperativo βόαε, βόα, postremo, τὸ α εἰς η mutatur. Quod non solum Iones, at ipsi quoque Dorienses facere sæpe solent, ut suo loco fuse docetur. Vide η Dorice non raro, &c. Vide et κρᾶσις.

κἢκ, Dor. pro com. καὶ ἐκ. Theoc. Idyll. xi. 35. Κἢκ τούτων, 'Et ex his.'

κἠμαυτὸν, Dor. pro καὶ ἐμαυτὸν, et me ipsum. Quod ita formatum. Primum quidem ex καὶ copula τὸ ι sublatum, deinde vero facta κρᾶσις τοῦ α, καὶ τοῦ ε εἰς η. Vel ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ ε facta κρᾶσις εἰς α μακρὸν, ut, βόαε, βόα, deinde τὸ α εἰς η mutatum. Theoc. Idyll. xi. 39. κἠμαυτὸν ἀείδων.

κἢ κα μὰ 'ποθάνω, Theoc. Idyll. iii. 27. Sic in vulgatis codicibus scribitur, quod Dorice dictum pro communi, poeticoque, καὶ εἴ κε μὴ ἀποθάνω, τουτέστιν, καὶ εἰ ἂν μὴ ἀποθάνω, et si non moriar. Sed (nisi fallor) scribendum potius μ' ἀποθάνω. Sic autem τὸ η in adverbio negantis nunc sublatum dicemus licentia poetica. Quod minime novum, quamvis recentiores quidam Grammatici negent vocalem natura longam rejici, rejecteque notam, quæ vocatur ἀπόστροφος, scribi. Inter quos est et doctissimus Caninius. Consule ejus Hellenismos pag. 109. Sed poetarum, quinetiam oratorum exempla manifesta nostram sententiam confirmant, illorum refellunt. Homer. Odyss. A. 14. Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος, pro εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος. Sophocles Antigone, pag. 230. 7. ἥδ' ἔστ' ἐκείν' ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη, pro ἐκείνη ἡ. Apud eundem Sophoclem diphthongum ου rejectam passim legas, ut in Trachiniis, 343. f. Τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ, pro τοῦ ἀνδρὸς, et 344. et alibi. In eadem Tragœdia 346. τἀνδρὶ, pro τῷ ἀνδρί. 352. 11. 357. 372. et apud Sapphonem pag. 17. Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠράν' αἰθέρος, etc. pro ἀπ' ὠρανῶ, quod Dorice dictum pro communi οὐρανοῦ. Apud Demosthenem multis in locis legas τἀνδρὸς, et τἀνδρὶ, pro τοῦ ἀνδρὸς, et τῷ ἀνδρὶ, et τἀνθρώπου, et τἀνθρώπῳ, pro τοῦ ἀνθρώπου, et τῷ ἀνθρώπῳ. Sed qui volunt hunc errorem excusare, dicunt τῆς ου διφθόγγου, vel τοῦ ω μεγάλου, καὶ τοῦ α κρᾶσιν esse familiarem Atticis. Ut hoc ipsis detur, constat tamen ου, vel ω de medio sublatum, nec amplius in his apparere. Verum quid respondebunt isti, si quis objiciat in multis exemplaribus emendatis manifestam vel longæ vocalis, vel diphthongi rejectæ notam apparere? Nunc (ut brevitati studeam) unicum Demosthenis exemplum afferam ἐκ τοῦ κατ' Ἀριστοκράτους, 437. a. ubi τ' ἀνθρώπου distincte scriptum legitur. Quod et in aliis sexcentis factitatum invenias. Sed ipsa scripturæ varietas non raro magnam difficultatem parit. Quoties tamen verisimilibus rationibus, et probabilibus argumentis, et laudatorum auctorum exemplis aliquid tueri potes, id ne παράδοξον, ac a veritatis scopo nimis aberrans appelles. Idem igitur hic etiam faciendum. Illud etiam addetur, a Doriensibus μὰ pro μὴ, quum est adverbium negantis, non dici, quemadmodum nec μάτε, pro μήτε, nec μαδὲν, pro μηδέν. Nihil tamen muto: sed Lectorem de mea conjectura moneo. Si quis aliter sentit, melioremque sententiam in medium afferre possit, eam haud invitus sequar. In hoc autem ἀποθάνω primum α nunc metri caussa, propter ancipitem τοῦ α naturam productum dices.

κἠμὲ, Dorice pro καὶ ἐμὲ, quod sic formatum. Primum ex καὶ copula τὸ ι tollitur, deinde ex α et ε fit κρᾶσις in α, quod in η mutatur: etiam me. Theoc. Idyll. ii. 159. αἰ δ' ἔτι κἠμὲ, 'si vero præterea me quoque.' Idem Idyll. iv. 4. κἠμὲ φυλάσσει, 'et me observat;' et 9. Idyll. v. 90. Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας. Idyll. vii. 92. Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν, 'Nymphæ et me docuerunt.' Idyll. xxix. 24. Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέου, pro Καὶ ἐμὲ μαλθακὸν, εἴτε μαλακὸν, ἐκ σιδηρέου ἐπόνησεν, ἤγουν ἐποίησεν, 'Et me mollem ex ferreo fecit.'

κἤμε, idem ac τὸ κἠμὲ, sed Æol. videtur accentus in priorem syllabam retractus. Theoc. Idyll. vii. 37. κἤμε λέγοντι, 'et me dicunt.'

κἠν, Dor. pro comm. καὶ ἐν, et in. Primum tollitur ι ex copula καὶ, deinde fit κρᾶσις ex αε in α, tertio loco τὸ α in η mutatur; vel ex αε fit κρᾶσις in η. Theoc. Idyll. xv. 86. κἠν Ἀχέροντι, pro καὶ ἐν Ἀχέροντι.

κἢν, Dor. pro comm. καὶ ἦν, et si. Quod ita formatum: ex particula καὶ tolli-

tur ι, ut τὸ α cum sequenti η coalescit in η κατὰ κρᾶσιν. Theoc. Idyll. vii. 106. Κἢν μὲν ταῦθ' ἕρδοις, 'Et si quidem hæc facias.' Idyll. xx. 29. τὸ ἢν pro ὅταν accipitur, si, pro quando. Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ, 'Et quum tibia loquor, et quum calamo, et quum obliqua tibia.'

κἠξαπίνης, Ion. Dor. et poetice κατὰ κρᾶσιν formatum ἐκ τοῦ καὶ ἐξαπίνης. Ἐξαπίνης vero deductum ab ἐξαίφνης, facta literarum trajectione, et φ in π mutata, sic, ἐξαίφνης, ἐξαφίνης, ἐξαπίνης, derepente, subito, ex improviso. Hoc autem proprie dicitur de rebus, aut personis, quæ præter omnem exspectationem ex aliquo loco prodeuntes nobis apparent, et aliquid vel fausti, vel infausti portendunt, vel etiam nos invadunt. Compositum enim est hoc adverbium ex præpositione ἐξ, et verbo φαίνεσθαι. Illa præpos. ἐξ locum indicat, unde quis prodit, ac in conspectum nostrum venit; φαίνεσθαι vero, apparere significat. Dicitur et de siderum ortu, unde τὰ Ἀράτου φαινόμενα. Hinc κανονικῶς formatur inusitatum ἐκφαίνης, unde κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, καὶ τοῦ κ εἰς ξ τροπὴν, διὰ τὸ ἑξῆς φωνῆεν, ἐξαίφνης deductum, a quo τὸ ἐξαπίνης, ut supra declaratum. Theoc. Idyll. ii. 25. Κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτῆς, 'Et repente conflagravit, et ne cinerem quidem ejus vidimus.'

κἦπε, Dorice pro communi καὶ εἶπε, rejecta ι finali particulæ καὶ, et ει diphthongo in μονόφθογγον η mutata, factaque crasi τοῦ α, καὶ τοῦ η εἰς η. Theoc. Idyll. i. 97. Κἦπε, τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν; 'Et dixit, tune gloriabaris, Daphni, fore ut amorem vinceres?' Vide λυγίζειν. Idem Idyll. ii. 149. κἦπέ μοι, 'et dixit mihi.' Quanquam non absurdum fuerit etiam si dicas hoc ita formatum, ut primum diphthongus αι ex copula καὶ tollatur, quod poetis familiare, deinde diphthongus ει in μονόφθογγον η vertatur, ut ex pronomine τῆνος, pro κεῖνος, ἤγουν ἐκεῖνος, manifeste patet.

κἠπεὶ, Dorice, pro καὶ ἐπεὶ, et postquam. Theoc. Idyll. ii. 100. Κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον, 'Et quum eum esse cognoveris solum, tacite nuta [i. eum tacito nutu ad te voca].'

κἤπειτα, Dor. pro com. καὶ ἔπειτα, et postea, et in posterum. Theoc. Idyll. xv. 74.

κηρόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. cera ligatus, cera compactus. Epithetum omnis materiæ, quam collæ loco conjungit cera, ut apud Virgilium de calamis, fistulaque pastorali traditur. Is enim Ecloga ii. 5. 8. 'Pan primus calamos cera conjungere plures Instituit.' Idem Eclog. iii. 7. 29. 'Aut unquam tibi fistula cera juncta fuit?' Theoc. vero in Epig. v. 4. κηρόδετον πνεῦμα, μετωνυμικῶς appellat sonum, quem fistula ex calamis cera conjunctis facta, et ab aliquo inflata, resonans edit. Sed sonantis spiritui flatuique poetice et figurate tribuitur, quod proprie convenit illi, qui calamos cera compactos inflat, ut sonet, fistulaque ludat. Compositum autem est hoc nomen ex Græco κηρὸς, οῦ, ὁ, unde Latinum cera, æ; et verbali nomine δετὸς, οῦ, ὁ, ligatus, vinctus, compactus, conjunctus. Hoc vero, a verbo δέω, μ. δέσω, καὶ δήσω, etc.

κηρῶ, Genitivus Doricus, pro communi κηροῦ, versa ου in ω. Theoc. Idyll. i. 129. ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, 'ex cera fistulam pulcram.'

κἤτε, Dorice pro communi καὶ εἴτε, sive. Quod ita formatur: ex conjunctione καὶ tollitur diphthongus αι, quod poetis familiare, et diphthongus ει in μονόφθογγον η mutatur, ut et in multis aliis fieri constat. Vide τῆνος, pro κεῖνος, ἤγουν ἐκεῖνος. Vel ex copula καὶ primum tollitur ι, deinde ει in η vertitur, postremo ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ η, fit κρᾶσις in η, quod passim Dorice formatum legas. Theoc. Idyll. ii. 149. Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρος, 'Et sive ipsum rursus mulieris teneat amor, sive etiam viri.'

κηὖ, Dorice, pro communi καὶ εὖ, et bene. Quod ita formatur: primum αι diphthongus ex καὶ particula tollitur, deinde τὸ ε κατ' ἔκτασιν in η mutatur, atque τὸ κ cum ηυ coalescit. Vel τὸ ι primum ex καὶ copula tollitur, deinde fit κρᾶσις τοῦ α, καὶ τοῦ ε, εἰς α, ut fieri videmus in βόαε, βόα, postremo, τὸ α εἰς η mutatur, sic, καὶ εὖ, κὰ εὖ, καὖ, κηὖ. Utraque formatio verisimilis. Theoc. Idyll. iv. 31. κηὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω, 'et bene quidem illa Glaucæ [carmina] accino, bene etiam illa Pyrrhi.' In his autem τὰ Γλαύκας est ἔλλειψις τοῦ ἔπη, vel μέλη.

κῆφα, Dorice pro communi καὶ ἔφη, et dixit. Sic autem formatur: primum ex copula καὶ τὸ ι tollitur, deinde α et ε κατὰ κρᾶσιν in α communiter coalescit, quod in η Dorice postea mutatur, et postremum η in α longum vertitur. Theoc. Idyll. i. 82. κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; 'et dixit, Daphni miser, quid tu liquescis? [quid ita tabescis?]'

κἤφθα, Dor. pro com. καὶ ἤφθη, et accensa est. Est autem 3. pers. singul. aor. 1. pass. ab ἅπτω, ἅψω, accendo, incendo. Theoc. Idyll. xiv. 23. κἤφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψεις, 'et incensa est: facile ab ea vel lucernam accendisses.' Vide ἤφθα.

κἤφ' ὅτι, Dorice, pro communibus καὶ

εἶφ' ὅτι. τουτέστιν εἶπε, ἀντὶ τοῦ εἰπέ. Vide Eustathium in εἶπ' ἄγε, ἀντὶ τοῦ ἄγε εἰπέ. Quod ut ab inusitato εἴπω gravitono deductum videtur. Vel Æolice dictum εἶπε, pro εἰπέ. Nam alioqui in imperativo aor. 2. act. si vocalis sequatur, et ε præcedens suum ὀξύτονον amittat, acutus in præcedentem syllabam retrahitur ex Grammaticis præceptis. Ut, τυπὲ ἐκεῖνον, τύπ' ἐκεῖνον. Sic εἰπὲ ὅτι, εἶφ' ὅτι. Hæc autem dicuntur ad similitudinem illorum, δεῖν' ἔπη, αἶσχρ' ὀνείδη, μάκρ' ἔτη, pro integris vocabulis, δεινὰ, αἰσχρὰ, μακρά. Theoc. Idyll. ii. 101. κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, 'et dic quod Simætha te vocat.' Sic autem ista formantur. Ex copula καὶ τὸ ι finale rejicitur, et ει diphthongus in μονόφθογγον η mutatur, et ex α, καὶ τοῦ η κατὰ κρᾶσιν formatur η. Eundem vero spiritum tenuem, et eundem circumflexum servat hoc verbum ita contractum, quem ipsum simplex εἶπε solet habere.

κιγκλίζεν, 2. pers. singul. imperfecti Dor. pro com. ἐκιγκλίζου, movebaris, agitabaris, te movebas, te motabas. Theoc. Idyll. v. 117. Vide κιγκλίζειν. Quid sit κίγκλεος, quid κιγκλίζειν, quid κιγκλισμὸς, docent vulgata tam Græca, quam Græcolatina Lexica. Ea consule. Theoc. ut ante scriptum, εὖ ποτε κιγκλίζεν, 'scite quondam te movebas;' vel, 'præclare motabaris, agitabaris, quatiebaris, volutabaris;' vel, 'egregie te quatiebas, agitabas, motabas, volutabas.' Sic autem poeta gestum illius, qui verberibus cæditur, et doloris impatiens in varias partes se motat, sub oculos lectori spectandum proponit.

κίκινος, ου, ὁ, sic per simplex ν in Steph. et Crisp. codicibus scribitur: at apud Suidam, et in Græcolatinis Lexicis per duplex νν scriptum legitur. Hinc Latinum cicinnus, et (quod frequentius) cincinnus, capillus tortus, plexus, et crispatus. Theoc. Idyll. xi. 10. ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις, 'amabat autem [eam] non rosis, non malis, neque cincinnis.' Quid hæc sibi velint, ex nostris in Theocritum Commentariis aperte patet: eos consule. Idyll. xiv. 4. κικῖνος προπερισπωμένως in omnibus, quos vidi, codicibus legitur hoc nomen, αὐαλέοι δὲ κικῖνοι, 'squalidi vero [sunt] capilli [vel, cincinni].'

κίναδος, ου, ὁ, in vulgatis tam Græcis, quam Græcol. Lex. κίναδος, εος, ους, τὸ, tantum genere neutro reperitur. Consule Harpocrationem, et M. Etym. At Suidas omnium optime vocabulum hoc explicat his verbis: κίναδος, εἶδός τι θηρίου. ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφάνου, 82. τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι. πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ. ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν, i. κίναδος [vocatur] quædam feræ species, ut Demost. in oratione pro Corona [demonstrat, quum ita loquitur]: Hic vero homuncio natura etiam est vulpes. Omnem quidem feram κίναδος [quidam] appellari volunt. Peculiariter vero vulpem [sic dici tradunt. Quamobrem ille κίναδος vocatur, qui est maleficus, [malitiosus, astutus, callidus, vafer, et noxius] ut vulpes. Peculiariter vero dicunt Siculos vulpem appellare κινάδιον. Vide et Aristophanem ἐν ταῖς Νεφέλαις, pag. 86. ubi Græcus Interpres hunc versum interpretatur, κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Sophocles ἐν Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ, 7. 6. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Schol. Græcus, τοὐπίτριπτον κίναδος. τὸ ἐξῶλες θηρίον, καὶ πανοῦργον. κίναδος γὰρ ἡ ἀλώπηξ, &c. Apud Theoc. Idyll. v. 25. genere masculeo κίναδος dictum videtur. Sic enim ibi, καὶ πῶς ὦ κίναδ', εὖ τάγε ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν; 'et quomodo vulpis instar astute, recte hæc erunt ex æquo nobis? Hic τὸ κίναδ' in vocat. positum videmus, rejecta vocali ε, ob sequentem vocalem ε, integramque vocem esse κίναδε a recto κίναδος, ου, ὁ, quod observatu dignum. Hoc enim ab aliis silentio præteritum lector comperiet.

κινεῦ, Dor. et Æol. pro com. κινοῦ, movere, vel movearis; sic et Italice, 'muoviti;' et Gallice, 'bouge toi,' move te. Quod objurgationis vim habet, qua utimur adversus eum, qui nimium lente facit iter, quum opus est celeritate. Theoc. Idyll. xv. 29. κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ, 'move te tandem, affer ocius aquam.'

Κίρκα, Dor. pro com. Κίρκη, Circe. Theoc. Idyll. ix. ult. τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα, 'hos vero nequaquam [sua] potione læsit Circe.'

κισσύβιον, ου, τὸ, commune. Jul. Pollux lib. vi. cap. 16. περὶ Ἐκπωμάτων, 330. 34. τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Varias variorum auctorum περὶ τοῦ κισσυβίου sententias apud Athenæum τῶν Δειπνοσοφιστῶν, lib. xi. 235. vide, ubi tandem hæc scribuntur: εἰκάσειε δ' ἄν τις τὸ κισσύβιον τὸ πρῶτον ἐργασθῆναι ὑπὸ ποιμένων ἐκ κισσίνου ξύλου, etc. Vas pastorale ex hedera factum; Homer. Odyss. ξ. ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον. Theoc. Idyll. i. 27. καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ, 'et profundum poculum oblitum dulci cera.'

κιχλίζειν, poet. suaviter, vel etiam lascive ridere, cachinnari. Consule vulgata Lex. Theoc. Idyll. xi. 78. κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι,

pro *κιχλίζουσι*, 'suaviter rident vero omnes.'

κλαγγεῦντι, Dor. et Æol. pro com. *κλαγγοῦσι*, *παρὰ τὸ κλαγγέω*, *ῶ*, quod a *κλάγγω*, *μ. ξω*: unde Latinum clango, clamo, vociferor, latro, as, are. Theoc. in Epig. vi. 5. *Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι*, 'Ipsæ vero canes clamant [id est, latrant].'

κλάειν, Attice et Dor. pro comm. *κλαίειν*, quod (ut docet Eustat.) *παρὰ τὸ κλῶ λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥαίω, ὁ μ. κλαύσω, τροπῇ τοῦ ι εἰς υ.* Sed longe melius in Magno Etymologico traditur, *ἐκ τοῦ κῶ γίνεται καίω, ὁ μέλλων καύσω. ἀφ' ὧν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ι ἀποβάλλουσι κατὰ τὸν ἐνεστῶτα, πλεονάζουσι τὸ υ κατὰ τὸν μέλλοντα, κλαίω, κλαύσω*, flere. Theoc. Idyll. xiv. 32. *ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα*, 'flebat repente profusius, quam circa matrem Puella sex annorum [maternum] sinum [vel, gremium] appetens.'

κλᾴξ, *ᾶ*, Dor. pro com. *κλεὶς*, *κλειδὸς*, *ἡ*, clavis. Theoc. Idyll. xv. 33. *ἁ κλᾴξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν*, 'clavis magnæ ubinam [est] arcæ? huc fer ipsam.'

κλαρονόμως, accusat. plur. 3. decl. simplicium Dorice formatus, pro com. *κληρονόμους*, a recto singul. *κληρονόμος*, *ου*, *ὁ*, de quo vulgata Lex. heres, heredis. Moschus Idyll. iii. 92. *κλαρονόμως μώσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων*, 'heredes musæ Doricæ nos honorans.'

κλᾶρος, *ω*, *ὁ*, Dor. pro com. *κλῆρος*, *ου*, *ὁ*, hereditas, regnum. Theoc. Idyll. xxiv. 128. *ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα, καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναῖε*, 'quum regnum totum, et vineam amplam Tydeus incolebat [i. tenebat, possidebat].'

κλασῶ, Dor. pro commun. *κλείσω*, claudam, a *κλείω*. Theoc. Idyll. vi. 32. *αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ*, 'at ego claudam fores, donec juraverit.' At fortasse *κλᾳσῶ* vel *κλᾳξῶ* scribendum, ut et Cas. notavit, pag. 76.

κλέπτας, *α*, *ὁ*, Dor. pro com. *κλέπτης*, *ου*, *ὁ*, fur. Theoc. Idyll. xix. 1. *τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα*, 'furem quondam Amorem improba punxit apis.'

κλεύνικος, *ου*, *ὁ*, Dor. pro com. *κλεόνικος*, *κατὰ κρᾶσιν τῶν εο εἰς ευ.* Theoc. Idyll. xiv. 13. Vel prius quidem *εο* in *ου* contrahitur communiter, deinde vero *ου* communis diphthongus in *ευ* Dor. mutatur.

κλίνα, *ας*, *ἁ*, Dor. pro com. *κλίνη*, *ης*, *ἡ*, lectus. Theoc. Idyll. xv. 127. *ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα*, 'stratus est lectus alter Adonidi formoso.'

κλιντὴρ, *ῆρος*, poeticum pro com. *κλίνη*, *ης*, *ἡ*, cubile, lectus. Theoc. Idyll. ii. 86. *κείμην δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας*, 'jacebam autem in lecto decem dies, et decem noctes.' 113. *ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι*, 'sedebat in lecto.' Idyll. xxiv. 43. *κλιντῆρος κεδρίνω*, 'lecti cedrini.'

κλύζειν apud Theoc. Idyll. i. 27. peculiari quodam modo accipitur, qui non explicatur in vulgatis Græcolat. Lex. vide *κεκλυσμένος*, *η*, *ον*.

κλύμενος, *ου*, *ὁ*, poet. pro quo *συνωνύμως* dicitur sæpius *κλυτὸς*, *οῦ*, *ὁ*. Communiter vero, *περιβόητος*, clarus, celebris. Deducitur a *κλύω*, unde et *κλυτός*. De quibus apud Eustat. prolixe. Sed Æolice formatum, ut a *βάλλω*, *βλήμενος*, pro *βεβλημένος*. Dicendum enim esset regulariter *κεκλυμένος*: at post *ἀφαίρεσιν* factam *τῆς κε συλλαβῆς*, accentus in præcedentem syllabam Æolice retractus est. Theoc. Idyll. xiv. 26. *τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα*, 'hujus illo celebri amore contabescebat.'

κλωποπάτωρ, *ορος*, *ὁ*, *ὁ ἐκ κλωπὸς*, *ἤγουν κλέπτου πατρὸς γεγενημένος*, qui est ex fure patre natus, qui patrem furem habet. Cur hoc de Pane dicatur, cur etiam Mercurius fur, et furum præses appelletur, vide Lat. *εἰς τὴν σύριγγα* notas, et Græcum Schol. 435. et 442.

κλωστὴρ, *ῆρος*, *ὁ*, poet. pro quo *συνωνύμως* communiter et *ἄτρακτος* dicitur, fusus. Dictus *κλωστὴρ παρὰ τὸ κλώθω*, *τὸ νήθω*, circumvolvo, contorqueo, neo. Quod filum circa fusum torqueatur, atque volvatur, dum nemus. Theoc. Idyll. xxiv. 69. *ἀνθρώποις ὅ, τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει*, 'hominibus [non datur vitare] quidquid Parca per fusum [et sua fila] urget.'

κνακὸς, *ή*, *ὸν*, poet. et Dor. vocabulum, pro com. *λευκὸς*, *ή*, *ὸν*, albus, a, um. Theoc. Idyll. vii. 15. *ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασότριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμα*, 'nam ex hirsuto, [et] villoso gestabat hirco Albam pellem.'

κνάκων, *ωνος*, *ὁ*, quid sibi velit hoc vocabulum non satis inter scriptores constat. Quidam enim putant proprium capri nomen esse. Quam sententiam alter Latinus interp. (ut ex Crisp. cod. patet) videtur sequutus. Idem legas et in vulg. Græcolat. Lex. in quibus hoc Theocrito quidem tribuitur, sed nullus locus notatur. Alii vero (quemadmodum in Stephani versione scribitur) non proprium, sed adjectivum nomen esse credunt, et pro albo sumunt. Alii pro rufo, fulvoque dicunt accipiendum. Quam interpretationem vulg. Græcolat. Lex. sequi non dubitant. Tradunt enim Cnesi semen esse fulvo colore, qui ad albiorem accedit. Eustathius vero, *κνακὸν θρέμμα, ἐκ τοῦ νᾶκος, ὅ ἐστι κῶας, δοκεῖ λέγεσθαι.* Suidas, *κνᾶκον* non *ὀξυτόνως*, ut ante, sed *προπερισπωμένως* in

quodam Epigram. scriptum ait, *κνᾶκον, ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον*, 'album vel fulvum, barbatum, vel hirsutum, hunc consecravit hircum. Theoc. Idyll. iii. 3. *καὶ τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ*, 'et illum colcatum [vel testiculatum, vel integrum hircum] Libycum Cnaconem cave, ne te cornu feriat.' Sed si nomen adjectum esset, per majusculum K non scriberetur, ut in omnibus codicibus excusis, quos vidi, scriptum legitur. Hæc igitur scripturæ, sententiarum, ac interpretationum varietas est observanda.

κνάμα, ας, ἁ, Dor. pro com. *κνήμη, ης, ἡ*, crus, cruris. Theoc. Idyll. vi. 13. *φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ*, 'cave ne puellæ in crura [canis] irruat.'

κναμὼς, τὼς, Dor. accus. plur. pro comm. *κνημοὺς, τοὺς*, colles, a recto *κνημὸς, ου, ὁ*. Bion Idyll. i. 36. *πάντας ἀνὰ κναμὼς*, 'omnes per colles.'

κνᾶσαι, Dor. pro com. *κνῆσαι*, scabere, scalpere, a *κνάω, ῶ*. Theoc. Idyll. vii. 110. *δακνόμενος κνάσαιο*, 'morsus scalparis.'

κνήμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, τὰς κνήμας ἀργὸς, τουτέστι λευκὸς, cruribus albis præditus; epithetum boum apud Theoc. Idyll. xxv. 127. Nomen hoc in vulg. Græcolatinis Lexicis non exstat.

κνίζειν, comm. vellicare, fricare, pungere, pruritu afficere, Venereum pruritum in alicujus animo corporeque excitare, ita ut Veneri parere cupiat. Theoc. Idyll. iv. 59. *τᾶς ποτ' ἐκνίσθη*, 'cujus pruritu,' id est, 'vehementi Venereo desiderio quondam est affectus;' cujus amore Venereo quondam flagravit; quam olim deperibat. In vulgatis Lexicis Græcolatinis, *κνίζομαί σου λέγομεν ὅταν τινὸς ἐρωτικῶς ἐχώμεθα*, id est, *κνίζομαί σου* dicimus, quum alicui amatorie adhæremus, quum alicujus amore flagramus ita, ut quodammodo semper adhæreamus ei, nec ab eo divelli queamus. Eustathius, *κνίζω, τὸ ἐξ ἐπιπολῆς, καὶ λεπτῶς ξύω, παρὰ τὸ κνῶ, ὅ ἐστι κόπτω*, i. e. *κνίζω* significat aliquid in ipsa superficie, et tenuiter rado, quod formatur a verbo *κνῶ*, quod significat, tundo, seco, tundendo seco. Hoc autem aliquo modo contingit et illis, quos pruritus vel scabiei, vel Veneris infestat. Quem morbum ipsa frictione solent animantes levare. Ceterum *τὸ κνίζεσθαι τινὸς* eodem modo videtur dici, quo *τὸ ἔρασθαι*, sive *ἐρᾶσθαι τινός*. Consule et Suidam in voce *κνίζω*. Idyll. vi. 25. *κνίσδων*, '[eam] vellicans,' i. in ejus animo Venereum pruritum excitans.

κνίσδειν, Dor. pro communi *κνίζειν*, pungere, vellicare. Theoc. Idyll. v. 122. *κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινὰ*, 'et ego quidem pungo, Morson, aliquem.' Idyll. vi. 25. *ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, οὐ ποθόρημι*, 'sed et ego ipse vellicans vicissim [eam, cam] non aspicio.'

κνυζάομαι, ῶμαι, com. gannio. Proprie vero gannire de vulpium voce dicitur, teste Donato. Dicitur et improprie de infantum vagitu. Theoc. Idyll. ii. 109. *κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα*, 'ganniunt clamantes dilectam ad matrem filii.'

κοᾶν, idem ac *τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν, καὶ συνιέναι. καὶ κοῖος ὁ συνετὸς*, intelligere, animo vel etiam auribus percipere, audire. Unde *θυοσκόος, ὁ μάντις ὁ ἀπὸ τῶν θυομένων κοῶν, καὶ νοῶν τὸ μέλλον*, 'vates, qui per victimas immolatas percipit, ac intelligit id, quod futurum est.' Vide Mag. Etym. 457. 41. et 523. 47. In Ovo Simmiæ Rhodii 388. *τῷ δ' ὠκυβοᾷ κοᾶν (μεθέπων τόδ' ἄφαρ) ὅγ' ἐκ λασίων ὀφιοβόλος ἀν' ὀρέων ἔσσυτ' ἀνάγκαις*, Lat. Interp. 'a facundo vero accepturus (tractans hoc illico) ex hirsutis serpentis percussor montibus erumpebat fataliter.' *Τῷ δ' ὠκυβοᾷ) τῷ Ἑρμῇ, τῷ ὠκὺ βοῶντι*. Cur autem hoc poeta Mercurio tribuit? Quia facundiæ auctor, et Deorum nuncius, qui mandata eorum celeriter mortalibus affert, et clara voce declarat. Sed hoc nomen *ὁ ὠκυβοὰς, τῶ ὠκυβοᾶ, τῷ ὠκυβοᾷ, τὸν ὠκυβοὰν*, Doricum est, pro quo communiter diceretur apud poetas, *παροξυτόνως, ὠκυβόας*, vel *ὠκυβόης*, Ion. *ου, ὁ*, ut *τηλεβόας, ου, ὁ*; et in eodem Ovo, vs. 5. *ἐριβόας, ου, ὁ*: quæ nomina in vulgatis Lexicis non reperiuntur. *Κοᾶν* vero dictum *ἐλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἕνεκα τοῦ κοᾶν, εἴτε κοεῖν*, audiendi caussa; vel, accipiendi gratia, ut acciperet, ut audiret. Vel *κοᾶν* Dorice dictum, pro com. *κοῶν*, verso *ω* in *α*. Ut in *πεινᾶντι* apud Theocritum, pro *πεινῶντι*. Qua de re fusius in nostris in Pindarum notis, pag. 174. in *σᾶμα*. Consule et nostrum Doricum Græcolatinum Lexicum in *η* pro *ω* variis modis. *ὅγε) τίς; ὁ ὀφιοβόλος, ὁ Ἀπόλλων ὁ τὸν ὄφιν τὸν Πύθιον, εἴτε τὸν Πύθωνα δράκοντα βαλὼν, καὶ βέλεσι κτανών*. Consule Callimachum in Hymno in Apollinem; et Homerum in Hymnis, ubi *τὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐτυμολογίαν*, pag. 770. pluribus aperit. *ἀν' ὀρέων ἔσσυτο) τμῆσις, ἀντὶ τοῦ, ἀνέσσυτο. ὀρέων δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ὀρέων. τὸ ἑξῆς, τοῦτο, τῷ δὲ ὠκυβοᾷ ὅγε ἀνέσσυτο ὀρέων. τίς; ὁ ὀφιοβόλος. τίνος χάριν; τοῦ κοᾶν. ὁ δὲ νοῦς, οὗτος. οὗτος δὲ ὁ Ἀπόλλων ὁ τοῦ Πύθωνος δράκοντος φονεὺς πρὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν ὠκὺ βοῶντα, τὸν λαμπρόφωνον, μεθ' ὁρμῆς ἐκ λασίων, καὶ σκιερῶν ὀρῶν ἦλθε κοήσων, καὶ ἀκούσων αὐτοῦ κιθαρίζοντος. ἢ καὶ ἀκούσων περὶ τῶν βοῶν τῶν κεκλεμμένων, ἵνα ταύτας ἀπολάβῃ. εἴτε παρ'*

αὐτοῦ ἀκούσων περὶ τῆς τῶν βοῶν κλοπῆς, καὶ τοῦ τρόπου τῆς αὐτῶν ἀνακομιδῆς. Quem autem hic poeta vocat obscurius ὠκυβοὰν (si modo codex mendo caret) eum συνωνύμως, et dilucidius ante, vs. 5. nominat Ἑρμᾶν ἐριβόαν θεῶν κάρυκα, id est, 'Mercurium [valde clamantem] clamosum Deorum præconem.'

κοῖτος, ου, ὁ, poeticum pro communi κοίτη, ης, ἡ, παρὰ τὸ κεῖσθαι, cubile, quod in eo jaceamus, et cubemus. Apud Theocritum ποιητικῶς pro nido positum. Idyll. xiii. 12. Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν, 'Neque quum avium pulli queruli ad cubile [nidumque] spectant [ut scil. cubitum eant].'

κοῖτος, ου, ὁ, poet. pro com. ὕπνος, ου, ὁ, somnus. Sed proprie videtur significare ipsum cubandi atque dormiendi desiderium, vel tempus. Quoniam autem somnus hoc nobis suadet, ideo μετωνυμικῶς pro somno sumitur. Theoc. Idyll. xxiv. 62. ἐμνάσατο κοίτου, 'recordatus est somni.' Vide ἐμνάσατο.

κοκκύζειν, commune verbum, quod proprie de gallorum et cuculorum voce dicitur. Consule Eustath. Interdum et de quarumvis aliarum avium garritu, ut apud Theoc. Idyll. vii. 47. καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι, 'et musarum aves [i. e. poetæ] quotquot contra Chium cantorem, [i. poetam Homerum,] ex adverso garrientes, frustra laborant.' [Hesiod. in Ἔργοις καὶ Ἡμέραις, 29. 2. ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι.]

κοκκύσδειν, Dor. pro com. κοκκύζειν, cucurire. Theoc. Idyll. vii. 124. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκῃσιν ἀνιηρῇσι διδοίη, 'matutinus autem alium gallus cucuriens torporibus sollicitis tradat.'

κολεοῖϊν, poet. gen. dualis, pro com. κολεοῖν, a sing. κολεὸς, οῦ, ὁ, vagina. Theoc. Idyll. xxii. 191. τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖϊν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι, 'illi vero gladios e vaginis cum extraxissent, cædem rursus faciebant [moliebantur] in se mutuo [i. se mutuo cædere conabantur].'

κόλος, ου, ὁ, poet. de quo sic Eustat. κόλον, τὸ μέγα, ἢ τὸ κολοβὸν, καὶ μὴ ἔχον ὁλότητα. κόλον δόρυ, τὸ κεκολουμένον τὴν αἰχμὴν, καὶ κόλοι, οἱ κολοβοκέρατοι κριοί. κόλος βοῦς, ὁ κεκολουμένος τὰ κέρατα. ἐκ δὲ τοῦ κόλος βοῦς σύγκειται τὸ κολοβός. Alias vero κόλον, κατὰ γλῶσσαν ἡ τροφὴ λέγεται, ὅθεν ὁ βουκόλος, vide et Suidam, et M. Et. Theoc. Idyll. viii. 51. ἴθ' ὦ κόλε, 'abi o cornibus mutilate.'

κόλπος, ου, ὁ, commune quidem nomen: at peculiarem quandam habet significationem apud Theocritum, quæ in vulgatis Lexicis non reperitur. Nam accipitur pro ἐσθὴς κολπώδης, i. sinuosa vestis; vel, vestis, quæ sinus habet; vel, vestis, quæ in sinus contrahi potest. Theoc. Idyll. xv. 134. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι, 'ad talos veste sinuosa demissa;' vel, 'ad talos usque demissa veste.'

κόλπω, Dor. pro com. κόλπου. Theoc. Idyll. xiv. 33. κόλπου ἐπιθυμήσασα, 'sinum [vel, gremium] appetens.'

κόμα, ας, ἁ, Dor. pro com. κόμη, ης, ἡ, a Dor. Lat. coma formatum. Theoc. Idyll. xv. 134. λύσασαι δὲ κόμαν, 'soluta vero coma.'

κομάσαι, Dorice pro communi κομήσαι, comam ferat, comam gestet, comans sit, floreat. Est autem tertia persona singularis, optativi modi, aoristi prioris activi, a κομάω, ῶ, μ. κομήσω, ἀόρ. α. ἐκόμησα, ας, ε, ἡ εὐκτικὴ, κομήσαιμι, κομήσαις, κομήσαι communiter, et Dor. κομάσαι. Quoniam autem diphthongus αι in optativi 3. pers. sing. longa censetur, ideo τὸ α præcedens acuitur. Qua de re consule Grammaticos in accentuum præceptis. Theoc. Idyll. i. 133. ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι, Æ. P. 'formosus vero narcissus in juniperis comans sit [floreat].' Vide νάρκισσος.

κομόωντι, Dor. pro communi κομῶσι, comam habent, virent. Theoc. Idyll. iv. 57. ἀσπάλαθοι κομόωντι, 'tribuli comantes sunt.' Sic etiam Virgil. τῶν Γεωργικῶν lib. iv. 122. 'sera comantem narcissum' dixit. Sic lib. xii. Æn. 413. dixit: 'Dictamnum puberibus caulem foliis, et flore comantem purpureo.' At alter Lat. interpres vertit, virent; alter, germinant.

κονίζειν, præter vulgatas significationes, quas in Græcolat. Lexicis habemus, significat etiam ornare. Theoc. Idyll. i. 30. κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος, 'hedera helichryso ornata.' Quid vero proprie sit κονίειν, et κονίζειν, quid κονία, quid κόνις, quid κονιᾶν, et κονιᾶσθαι, vide in Græc. Lex.

κόπτοισα, Dor. pro com. κόπτουσα, cædens, tundens, rumpens, interrumpens. Theoc. Idyll. xxi. 28. τὸν ὕπνον ἁ φροντὶς κόπτοισα, 'somnum solicitudo interrumpens.'

κόρα, ας, ἁ, Dor. pro Ion. et comm. κόρη, ης, ἡ, puella. Theoc. Idyll. viii. 72. κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα, 'puella [me] heri prospectans.'

κόρη, κόρης, ἡ, et Ion. κούρη, ης, præter vulgatas significationes interdum κατ' ἐξοχήν τινα, i. e. per quandam excellentiam, sic appellatur Proserpina Cereris filia, Plutonis uxor. Mag. Etym. 529. 52. aliter: κορεσθῆναι] ὅτι κουροτρόφον τὴν γῆν καλοῦσι. καὶ τὸν ἐκ ταύτης καρπὸν, κόρην. ὅθεν καὶ τὸ πληρωθῆναι τῆς τροφῆς, κορεσ-

θῆναι λέγουσιν. ἀπὸ τῆς κόρης, ἣν παρὰ Πλούτωνι καὶ κατὰ γῆν οὖσαν, κἀκείνου νομιζομένην γυναῖκα, ὅμως κόρην λέγουσι, διὰ τὴν καρποῦ κατ' ἐνιαυτὸν γινομένην γέννησιν. Moschus Idyll. iv. 75. ἴστω γὰρ κούρη τε, καὶ εὐέανος Δημήτηρ, 'sciat enim [hoc] et Proserpina, et decenter velata Ceres.'

κόρθυς, υος, ἡ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulg. Lexicis explicatur σωρὸς, i. cumulus, acervus. Sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. x. 46. ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τόμα ὔμμιν, ἢ ζέφυρον βλεπέτω, 'ad boream ventum acervi sectio vobis, aut zephyrum spectet.'

κόριον, ου, τὸ, poeticum nomen, diminutivum τοῦ κόρη, ης, ἡ: puellula, puella, Theoc. Idyll. xi. 60.

κόῤῥα, ας, ἁ, καὶ κόρσα, ας, ἁ, Dor. κόῤῥη, ης, ἡ, καὶ κόρση, com. totum caput cum ipso collo, tempora, maxilla, gena, a κείρω, fut. com. κερῶ, et Æol. κέρσω, verso ε in ο. Theoc. Idyll. xiv. 34. πὺξ ἐπὶ κόῤῥας Ἤλασα, κἄλλον αὖθις: hoc verba sonant, 'pugnis in genam Impegi, et alteram [plagam] rursus [ei inflixi];' pro, pugnum in genam Impegi, et alterum rursus. Hæc alias ita efferrentur, κόνδυλον ἐπὶ κόῤῥης ἤλασα, καὶ ἄλλην πληγὴν ἤλασα πάλιν. Quod Lucianus, et alii dicunt κατὰ κόῤῥης πατάξαι, et κατὰ κόῤῥης παίειν. Pugnum in genam impingere, genam pugno percutere. Galli felicius hoc loquendi genus exprimunt, 'donner sur la joue,' 'frapper sur la joue,' 'donner un soufflet.'

κορυδαλὶς, ίδος, ἡ, comm. alauda, avis, quæ Gallice vocatur 'alouette.' Theoc. Idyll. vii. 23. vide ἐπιτυμβίδιος: pro eodem dicitur κόρυδος, ου, ὁ, 141.

κορυδαλλῶ, Dorice pro κορυδαλλοῦ. Theoc. Idyll. x. 50. ἐγειρομένω κορυδαλλῶ, 'quum excitatur galerita.'

κορύπτειν, poeticum verbum, cornu ferire. Mag. Etym. κορυφὴ, τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, ὅτι τῆς κάρας ἐστὶν ὀροφὴ, ἤγουν σκεπασμὸς τῆς κεφαλῆς. ἢ ἀπὸ τοῦ κρύπτω, κρύψω, κέκρυφα, κρυφὴ, καὶ κορυφὴ, παρὰ τὸ κρύπτεσθαι ὑπὸ τῶν τριχῶν. Φιλόξενος δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου, λέγει ὅτι παρὰ τὸ κάρη γίνεται καρύπτω, καὶ κορύπτω, &c. Idem, κορύπτης, ὁ κριὸς, ἐπὶ τοῦ κορύπτειν τὸ κερατίζειν. Vide κερατίζειν in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Sed non fuerit absurdum, aut a verisimili formationis conjectura nimis remotum, si dicas τὸ κορύπτειν idem esse ac τὸ τῇ κορυφῇ, τουτέστι τοῖς ἐν τῇ κορυφῇ ἐξέχουσι κέρασι τύπτειν, i. vertice, hoc est, ipsis cornibus in vertice eminentibus ferire. Vel παρὰ τὸ τῇ κορυφῇ ἴπτειν, ἤγουν βλάπτειν.

κορυπτίλος, ου, ὁ, Theocriteum vocabulum, pro quo vitiose scribitur in vulgatis Græcolatinis Lexicis, κορυπτόλος, vel κορυπτόλης, ου, ὁ, cornupeta, qui cornu petit, qui cornu ferit. Epithetum animalis cornigeri. Theoc. Idyll. v. 147. οὗτος ὁ λευκίτης ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς, 'heus tu albe qui cornu petis, si quam ineas.' Deductum a verbo κορύπτω, de quo vulg. Lex. consule.

κοσκινόμαντις, ιος, ὁ καὶ ἡ, com. vates, qui, quæve cribro utitur ad vaticinandum, cribellarius, vel cribellaria vates. Theoc. Idyll. iii. 31. εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις, 'dixit et Agræo verum cribellaria vates.' Sic alter Latinus Interpres, et melius quam editio Stephani, εἶπε καὶ Ἀγροιὼ, τἀλαθέα κοσκινόμαντις, 'dixit et Agræo, vera cribro vaticinans.'

κοσμῆν, Dor. pro com. κοσμεῖν, versa ει diphthongo communi propriaque in impropriam η, ornare, instruere, parare. Theoc. Idyll. xv. 24.

κοτινηφόρος, ου, ὁ, qui fert oleastros. Apud Moschum Idyll. viii. 2. ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, 'adducens aquam oleastros ferentem [i. producentem, alentem, vegetantem].'

κότινος, ου, ἡ, commune, quod alias ἀγριέλαιος vocatur, i. olea sylvestris, oleaster. Consule Mag. Etymologicum in voce κότινος, et Suidam in κοτίνου στεφάνῳ, (sic enim, non κοτίνω, legendum) ubi varias hujus vocabuli significationes videbis. Illic etiam etymologiam disces, genus tamen non indicatur. In Græcis Scholiis in Aristophanis Plutum, pag. 31. annotat. 1. κότινος genere masculeo manifeste ponitur. Sic enim ibi, παρήχεται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου κοτίνου, &c. In vulg. quoque Græcol. Lex. κοτίνου genus non declaratur, quod apud Theoc. variis in locis fœmineum esse constat. Idyll. v. 32. τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον, καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας, 'hic sub oleastro, et nemoribus his sedens.' 100. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες, 'heus ab oleastro discedite capellæ.' Idem Idyll. xxvii. 10. δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, 'huc sub oleastros [veni].'

κουροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. juvenum nutrix, qui, quæve juvenes, vel filios nutrit. Theoc. Idyll. xviii. 50. Λατὼ κουροτρόφος, 'Latona juventutis altrix [alma Latona].'

κοχυέσκω, Theocriteum et poeticum verbum, quod ita formatum videtur, χέω, fluo, defluo, stillo, destillo, verso ε in υ, χύω, imperf. ἔχυον, ἔχυες, ε, a 2. pers. ἔχυες, neglecto augmento syllabico, et addita syllaba κω, χυέσκω, κατὰ διπλασιασμὸν τῆς συλλαβῆς κο, κοχυέσκω. Hic τὸ κ ἀντὶ τοῦ χ positum suavitatis gratia, et ο insertum. Theoc. Idyll. ii. 106. ἐκ δὲ μετώπω ἱδρώς

μευ κοχύεσκεν, 'ex fronte vero mea sudor stillabat.'

κράνα, ας, ἁ, Dor. pro com. κρήνη, ης, ἡ, fons, fontis. Theoc. Idyll. i. 83. πᾶσαν ἀνὰ κράναν, 'omnes per fontes.' Idyll. v. 47. ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο, 'hic aquæ gelidæ fontes duo.' 145. Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας, 'Sybaritidem intra fontem.' Idyll. vi. 3. ἐπὶ κράναν, 'ad fontem.' Idyll. vii. 6. ἄνυε κράναν, 'confecit fontem.' Idyll. viii. 37. κρᾶναι. Idyll. xiii. 39. τάχα δὲ κράναν ἐνόησε, 'statim autem fontem animadvertit.' Idyll. xxii. 37. εὗρον ἀέναον κράναν, 'invenerunt perennem fontem.'

Κρανιάδες, αν, ταὶ, Dor. pro comm. Κρηνιάδες, ων, αἱ, fontium Deæ, quæ Naiades, et Nymphæ vocantur. Dictæ ἀπὸ τῶν κρηνῶν, quibus præesse credebantur: κρήνη (ut docet Suidas) ἡ πηγή. Sic autem formatur: κάρα, ας, ἡ, caput, vertex, cacumen, summitas; hinc deducitur κατὰ παραγωγὴν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς η, καρήνη, καὶ κατὰ συγκοπὴν κρήνη. ἡ γὰρ πηγὴ κορυφή ἐστι τοῦ ῥεύματος. Hinc diminutivum κρηνὶς, κρηνίδος, ἡ, fonticulus, parvulus fons, unde inserto α, Κρηνιὰς, Κρηνιάδος, ἡ: καὶ τᾶν Κρανιάδαν κατεναντίον, 'et Naiadum e regione.' Theoc. Idyll. i. 22. Nomen hoc est Theocriteum, nec in vulgatis Lexicis exstat, atque tam substantive, quam adjective sumi potest. Si substantivum dicas, nihil subaudietur. Si adjectivum, nomen θεαὶ, vel νύμφαι subaudiendum. Quænam autem dicantur Νύμφαι, quæ Ναΐδες, εἴτε Νηΐδες, item quæ Νηρηΐδες, apud Eustat. vide. In M. Etym. aliæ τῆς κρήνης ἐτυμολογίαι traduntur: eas consule.

Κρανίδες, ων, αἱ, poet. et Dor. vocabulum pro com. Κρηνίδες, ων, fontium Nymphæ, quas Theocritus Κρανιάδας vocat Idyll. i. 22. Moschus Idyll. iii. 29. Κρανίδες ὠδύραντο, 'fontium Nymphæ plorarunt [i. plorant].'

κρᾶσις Doriensibus familiaris, ut κρῆς, pro com. κρέας, caro. Theoc. Idyll. i. 6. ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς ἔστε κ' ἀμέλξῃς, 'capella: capellæ vero suavis [est] caro donec [eam] mulseris.' Idem eodem Idyll. 65. ὡ 'ξ, pro ὁ ἐξ. et 72. ὡ 'κ, pro ὁ ἐκ. et 80. ὡ 'πόλοι, pro οἱ αἰπόλοι, quod alias ᾧ 'πόλοι cum ι subscripto scriptum legitur. Consule Adonidis Hortos in nomine ὡπόλος, ubi scribendum videtur ὡ 'πόλος. et 82. κῆφα, pro καὶ ἔφη. 135. ὡ ῎λαφος, pro ὁ ἔλαφος. 136. κἀξ, pro καὶ ἐξ. 138. χ' ὡ μὲν, pro καὶ ὁ μέν. 140. χ' ὡ Δάφνις, pro καὶ ὁ Δάφνις. Vide suo loco. 149. θᾶσαι, pro θέασαι, contemplare, a θεάομαι, ῶμαι. Idyll. ii. 24. χ' ὡς, pro καὶ ὡς. Quanquam et hoc, et illa superiora χ' ὡ μὲν, et χ' ὡ Δάφνις, non per κρᾶσιν: at aliter formari possunt, ut suo loco demonstratur. Et 25. κἠξαπίνης, pro καὶ ἐξαπίνης. 53. ὡ 'γὼ, pro ὁ ἐγώ. 66. τῶ 'υβούλοιο, pro τοῦ Εὐβούλοιο κατὰ κρᾶσιν τοῦ ω, καὶ τοῦ υ in diphthongum impropriam ωυ. 74. κἀμφιστειλαμένα, pro καὶ ἀμφιστειλαμένη. 100. κἤπεὶ, pro καὶ ἐπεί. et v. 101. κῆφ' ὅτι, pro καὶ εἶπε ὅτι, sed ob sequentem vocalem ο, τὸ ε elisum, et π in φ mutatum ob asperum sequentis vocalis spiritum. 112. ὡ῎στοργος, pro ὁ ἄστοργος. Hic facta est κρᾶσις ἐκ τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω. Sed ut nominis ἄστοργος origo melius agnosceretur, servatus est ejus spiritus, et accentus, ac partibus distinctis cum articulo nomen est scriptum. 118. κἠγὼ, pro καὶ ἐγώ. 159. κἠμὲ, pro καὶ ἐμέ. Idyll. iii. 27. κἤ κα, pro καὶ εἴ κε, τουτέστιν, εἰ ἄν. Idyll. iii. 31. τἀλαθέα, pro τὰ ἀλαθέα, τουτέστιν ἀληθέα. 47. ὡ῎δωνις, pro ὁ῎Αδωνις. Vide suo loco. Idyll. iv. 4. κἠμὲ, pro καὶ ἐμέ. Idyll. iv. 31. κηὖ, pro καὶ εὖ. Vide suo loco. 34. ὀγδώκοντα, pro ὀγδοήκοντα, &c.

κράσπεδον, ου, τὸ, comm. limbus, ora vestimenti, fimbriæ, vestis extremitas fimbriata. Theoc. Idyll. ii. 55. τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις, 'hanc a veste fimbriam amisit Delphis.'

κρέας, τὸ, comm. caro, carnis frustum. Theoc. Idyll. v. 140. Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον, 'Morsoni pulcrum carnis frustum statim mitte.'

κρείοισα, poet. vocabulum Dorice scriptum, pro com. κρέουσα, sed metri caussa ι insertum. Est autem f. g. a masc. κρείων, κρείοντος, ὁ. Illud Reginam, quæ comm. ἄνασσα, et βασίλεια, et βασίλισσα, vocatur; hoc Regem. Theoc. Idyll. xvii. 132. Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου, 'Quos peperit Regina Rhea Reges Olympi.'

κρέσσον, Ion. et poet. pro comm. κρεῖσσον, et Attice κρεῖττον. Hoc autem in genere neutro. Nam in masculeo et fœmineo dicitur κρέσσων, et κρείσσων, et κρείττων. Magnum Etymol. κρείσσων, [sive κρείττων,] ὁ ἐπικρατέστερος, ἀπὸ τοῦ κρατεῖν. κυρίως ὁ νικῶν τὰς ἡδονάς. ὅθεν καὶ ἐγκράτεια. Idem, κρείσσων, παρὰ τὸ κρατὺς, [i. robustus, fortis, potens,] ὄνομα συγκριτικόν. ὁ πρῶτος τύπος, κρατύτερος, ὁ δεύτερος, κρατίων, καὶ ὁ τρίτος, κράσσων, καὶ κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, [κρείσσων, καὶ Ἀττικῶς, κρείττων,] præstantius, melius. Theoc. Idyll. viii. 83. κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν, 'melius, [jucundius, est] modulantem te audire, quam mel lingere.'

κρήγυον, ου, τὸ, poeticum vocabulum, quod Eustathius sic explicat: κρήγυον, τὸ ἀγαθὸν, οἱονεὶ κηρήδυον, ὅ ἐστιν ἡδύνον τὸ κῆρ, id est, 'bonum, quod cor, animumque

voluptate perfundit:' κρήγυνον igitur dictum κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπὴν τοῦ δ εἰς γ. At apud Theoc. Idyll. xx. 19. sumitur pro vero, quod est boni species, et pars. Veritas enim animo nostro grata solet esse. Magnum Etymologicum pag. 537. 23. κρήγυνον, τὸ ἀληθὲς, καὶ ἀγαθόν. παρὰ τὸ κῆρ, ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ ἡδὺ, γίνεται κηρήδυνον, τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ, καὶ προσηνὲς (ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ θυμῆρες) καὶ συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, γίνεται κρήγυνον, τὸ τὴν ψυχὴν ἡδύνον.

κρητὴρ, κρητῆρος, ὁ, commune. Quid autem olim esset κρατὴρ, sive κρητὴρ, docet Athenæus τῶν Δειπνοσοφιστῶν lib. xi. 234. 34. et deinceps. Consule et Eustathium in κρατὴρ, et κρητὴρ, et Mag. Etymologicum in iisdem vocibus.

κρίνειν τινὶ, Theocritea locutio, pro τινὸς κριτὴν εἶναι, alicui judicare, pro alicujus judicem esse. Vel etiam est ἔλλειψις accusativi κρίσιν, aut ἔριν, ut integra phrasis sit, κρίνειν τινὶ κρίσιν, vel ἔριν, i. e. judicare alicui judicium, vel contentionem; pro, judicare de aliquo, vel de contentione, qua quis cum adversario contendit. Judicare de controversia, quam quis cum aliquo habet. Theoc. Idyll. v. 61. ἀλλὰ τίς ἄμμι, τίς κρινεῖ; 'sed quis nobis, quis judicabit?' pro, quis nobis, quis erit nostræ controversiæ judex? quis de nostra controversia cognoscet, atque judicabit, ut is, qui bucolice melius cecinerit, victor pronuntietur, et pignoris depositi præmio donetur? Illic enim hisce de rebus inter duos bucoliastas contenditur.

κρίνειν, com. interpretari, κρίνειν ἐνύπνια, insomnia interpretari. Quod et κρίνειν ὀνείρους dicitur συνωνύμως, unde ὀνειροκρίτης, somniorum conjector, et interpres. Theoc. Idyll. xxi. 29. ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; 'an vero interpretari somnia didicisti?' [32. οὗτος ἄριστός ἐστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς, 'ille optimus est somniorum interpres, apud quem est mens [ipsius] magistra;' vel, 'qui mentem habet interpretandi magistram, quæ eum docere possit.']

κροκόεις, κροκόεσσα, κροκόεν, poet. croceus, a, um. Theoc. Idyll. i. 31. καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι, 'fructu capreolus volvitur exsultans croceo.'

κροτάφως, Dor. accus. plur. pro com. κροτάφους. Theoc. Idyll. xi. 9. τὼς κροτάφως τε, temporaque.

κροτεῖν, commune verbum, quod Mag. Etym. pag. 541. 40. sic format, et explicat, κρούειν κυρίως ἐπὶ τῶν κερατοφόρων. κορούειν γὰρ τὸ τοῖς κέρασι παίειν, καὶ κατὰ συγκοπὴν κρούειν. [ὅθεν] ὁ παθητικὸς παρακείμενος κέκρουμαι, κέκρουται. [ὅθεν δ] κροτῶ. At Æ. P. τὸ κρούειν dictum putat ἀπὸ τοῦ τοῖς κέρασιν ὀρούειν, i. cornibus ruere, et impetu facto ferire, unde non usitatum κεκρούειν, καὶ κατὰ συγκοπὴν κρούειν, hinc vero a 3. pers. sing. perf. passivi κέκρουται, vel potius κέκρουσται, neglecto augmento, sublatoque υ et σ, κρότος, a quo verbum κροτέειν, εῖν. Hoc vero præter vulgatas significationes interdum accipi videtur pro μετὰ κρότου ποιεῖν, cum strepitu aliquid facere, et simpliciter pro facere, conflare. Ut apud Theoc. Idyll. xv. 49. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, 'ex fraude conflati homines,' i. homines adeo fraudulenti, ut ex mera fraude videantur conflati. Vel (ut aliis placet) homines in fraude exercitati. Vide συγκροτέω, ῶ, in Lex. Græcolat.

κροτέω, ῶ, com. pro quo frequentius τὸ κρούω, καὶ κρέκω, pulso. Dictum de musicis instrumentis, quæ vel manu, vel plectro pulsantur, ut sonum edant. Theoc. Idyll. xviii. 35. οὐ μὰν οὐ κιθάραν τὶς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι, 'nulla vero prorsus novit citharam sic [ut Helena] pulsare.'

κρύβδαν, Dor. pro comm. κρύβδην, λάθρα, clam, occulte. Theoc. Idyll. iv. 3. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?'

κτάντας, α, ὁ, Dor. pro com. κτάντης, ου, ὁ, φονεὺς, έος, ὁ, interfector. Verbale nomen a κτείνω, μ. κτενῶ, π. ἔκταγκα, π. π. ἔκταμμαι, ἔκτανσαι, ἔκτανται. Hinc neglecto syllabico augmento, κτάντας, ου, ὁ, et Dor. ας, ᾳ. In Ara Simmiæ, vs. 10. Θεοκρίτοιο κτάντας, 'Dearum judicis, [Paridis scil.] interfector [Philoctetes].'

Κυανεᾶν, Dor. pro Κυανεῶν, subauditur autem νήσων. Theoc. Idyll. xiii. 22. ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς, 'quæ navis [insulas] Cyaneas concurrentes non attigit.'

κυανόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, nigrum habens supercilium. Nomen Theocriteum, quod in vulgatis quidem Græcolat. Lex. exstat, sed nullius auctoritate confirmatur. Componitur autem ex nomine κυάνεος, οῦς, et ὀφρὺς, ύος, ἡ. Κύανος, ου, ὁ (ut docet Eustat.), color est quidam niger, vel potius quoddam metallum nigricans, unde κυάνειον, et κυάνεον, καὶ κατὰ συναίρεσιν κυανοῦν ἐπιθετικῶς, cæruleus, niger, subniger, nigricans. Homer. Il. ω. ὣς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων κυάνεον. τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος. Vide vulgatam interpretationem, quæ hoc saltem loco bona videtur. ὀφρὺς vero (ut obiter hoc etiam indicetur) dicta παρὰ τὸ τὴν ὄψιν ῥύεσθαι, τουτέστι φυλάσσειν. Nam supercilia oculos, visumque tutantur, ne facile rebus incidentibus lædantur. Theoc. Idyll. iii. 18. ὦ κυανόφρυ, 'o nigro supercilio prædita [puella; vel, o nigris decora superciliis].'

κυλοιδιάω, ῶ, poeticum verbum, quod non solum apud Theocritum, sed et apud alios poetas reperitur. Theoc. Idyll. i. 38. Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι, 'Diu turgentes oculis frustra laborant.' Quid sit κυλοιδιᾷν, Eustathius his verbis aperte docet: κύλα, καὶ κυλάδες τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐπικύλια δὲ, τὰ ὑπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, ὅθεν κυλοιδιᾷν, τὸ τὰ κύλα οἰδεῖν, id est, κύλα et κυλάδες dicuntur partes oculis subjectæ, ἐπικύλια vero, partes oculorum superiores, unde verbum κυλοιδιᾷν, quod significat inferiores oculorum partes habere turgentes. Hinc autem Latina vocabula cilium, et supercilium videntur deducta, mutato υ in ι, quod et in aliis non raro factum reperiat, q.d. κύλιον, et ὑπερκύλιον. Vide Festum, et Latina Lexica, ubi declaratur quid cilium, et quid supercilium. Quidam κύλα cavam sub oculis partem intelligi tradunt, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur. Quamobrem κύλα dicentur quasi κοῖλα. Quod a Julio Polluce lib. ii. cap. περὶ Βλεφάρων, καὶ τῶν περὶ αὐτὰ, pag. 96. verbis disertissimis confirmatur. μέρη δὲ ὀφθαλμοῦ, βλέφαρα μὲν, τὸ ἐπιτεταννσμένον δέρμα, καὶ συγκλεῖον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἃ καὶ καλύμματα καλεῖται. ὧν τὰ ὑπεράνω, σκύνια. ὅθεν καὶ τὰ περὶ τὰς ὀφρῦς γεῖσσα, ἐπισκύνια. καὶ κοῖλα δὴ, καὶ ἀνάκοιλα, καὶ ἐπικοιλίδες. ἀφ' ὧν καὶ τὸ κυλοιδιᾷν. οἱ δὲ, κοῖλον μὲν, τὸ κάτωθεν βλέφαρον. τὸ δὲ ἄνωθεν, ἐπικοιλίδα, ἢ κοιλίδα. Vide vulgatam Latinam versionem. Sed si vera sunt, quæ Pollux hoc loco tradit, diphthongum οι in υ versam dicemus, vel ο prius elisum, deinde ι in υ mutatum. Quæ sententiarum varietas est observanda. Consule Suidam, ubi Theocriti carmen mutilum et vitiosum affertur. Hinc emendatio petetur.

κυναγὼς, ῶ, ὁ, poet. et Dor. pro com. κυνηγὸς, οῦ, ὁ. θηρευτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Sic autem dictus, quod canes secum ducat, ut feras facilius capiat, παρὰ τὸ κύνας ἄγειν. Theoc. Idyll. xxiii. 10. οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς, 'ut autem fera sylvestris suspectos habet venatores.' Idyll. xxx. 25. καὶ τώσδε τοὺς κυναγὼς, 'et hosce venatores.'

κυνάδες, ων, αἱ, Dor. pro com. αἱ τῶν κυνῶν τρίχες, canum pili, pili canini. Theoc. Idyll. xv. 19. Sed apud Pollucem lib. vi. cap. 14. 329. 23. Item apud Athenæum τῶν Δειπνοσοφιστῶν, lib. ix. 202. 52. κυνάδες a Lacedæmoniis vocantur ea, quibus manus una cum aqua purgantur, qualia sunt σμήγματα, et μαγδαλιά. De quibus vulgata Græcolat. Lex. Aliter etiam ab Eustathio nomen hoc accipitur. Vide pag. 1570. 48.

κυνοθαρσὺς, έος, ὁ, Theocriteum vocabulum, quod in Græcolatinis Lexicis vertitur ἀναιδὴς, impudens; at nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Sic autem proprie vocatur ὁ κυνὸς τρόπον θρασὺς, qui canis instar est impudens, et audax. Theoc. Idyll. xv. 53.

κυπαρίσσινος, ου, ὁ, commune vocabulum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis nulla scriptoris ullius auctoritate certa confirmatur; cupressinus, ex cupresso factus. Theoc. Idyll. v. 104. ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, 'est autem mihi situla ex cupresso facta.'

κύρειν, et κυρεῖν, quid, et legitimas harum formationes in variis temporibus, ac modis, vide in verbo ἐνέκυρσαν.

κυρεῖν, poet. pro communi ἐντυγχάνειν, ἐπιτυγχάνειν, καὶ κατευστοχεῖν, incidere in, assequi, consequi, adipisci. Eustath. κύρειν, καὶ κυρεῖν περισπωμένως λέγεται. Hom. Iliad. Ψ. 1331. 21. αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκὴ, 'semper cervicem assequebatur lucidæ hastæ cuspis.' Æschylus ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, pag. 106. ex H. Steph. typis, βίον εὖ κυρεῖν dicit, 'bonam, sive felicem vitam sortiri, vel adipisci.' Theoc. Idyll. iii. 51. ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι, 'qui tot adeptus est, quot non audietis profani;' vel, 'qui ea consequutus est, quæ,' etc.

κύω, μ. κύσω, ἀόρ. α. ἔκυσα, ἀπαρέμφατον, κύσαι, λέγεται δὲ οὐ μόνον βαρυτόνως, ἀλλὰ καὶ περισπωμένως, κυέω, ῶ, μ. κυήσω, ἀόρ. α. ἐκύησα, ἀπαρέμφατον κυῆσαι: osculor. Varias hujus verbi significationes apud Eustathium lege. Theoc. Idyll. xx. 3. Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν; 'Bubulcus cum sis vis me osculari miser?' Idem eodem Idyll., 5. Μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, 'Ne tu meum formosum os osculeris.'

κώεα, Theoc. Idyll. ix. 18. Vide κῶος.

κωμάσδειν, Dorice pro communi κωμάζειν, comessari; comessationibus, ac intempestivis conviviis indulgere; comessatorum more noctu, vel etiam interdiu vagari, et petulanter se gerere. Interdum accipitur pro ad amicas comessabundum ire, vel simpliciter, ad amicas ire, vel amicas carminibus celebrare, quemadmodum amatores plerumque post comessationes facere consueverunt. Theoc. Idyll. iii. 1. Κωμάσδω ποτὶ τὰν 'Αμαρυλλίδα. Latinus interpres hæc ita vertit, 'Vado ad Amaryllidem.' Alter vero sic idem Latine reddit, 'Cantu blandior Amaryllidi.' Utraque interpretatio bonum habet sensum, et commoda videtur: sed tamen non eodem modo res accipienda. Nam prioris interpretationis hic est sensus, Amicus ad amicam it, si forte suis muneribus eam in suam sen-

tentiam attrahere possit, ut voti fiat compos. Posterioris vero hic est sensus, Amicus se non movet loco, in quo erat: sed amicam suo carmine canit, ejusque benevolentiam ita sibi conciliare studet. Quod autem de profectione, quod de muneribus ad amicam allatis dicitur, id non ad effectum, sed ad solam cogitationem, et voluntatem referetur. Voluntas autem pro facto sæpe sumitur, ut cuivis vel mediocriter perito notum. Ipsa poetæ verba sententiam utramque satis probabiliter tueri possunt. Quid autem κῶμα, quid κῶμος, quid κωμάζειν, quid κωμαστὴς, cum alii, tum Eustathius, et Suidas aperte, fuseque docent: eos consule. Pindarus Pythiorum Ode 9. 98. 6. τὸ κωμάζειν, sive τὸ κωμάζεσθαι sumit pro carmine celebrare, sed cum dativo jungit, quum ita canit, Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ Κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλὸν, 'Quos [ob] perfectum [victoriæ decus partum] propter [mea] vota, carmine celebrabo [ab ipsis] aliquo affectus beneficio.'

κώμυς, κώμυθος, ἡ, comm. fasciculus fœni. Suidas: Κώμυθα. δέσμην χόρτου (sic etiam in Magno Etymologico, pag. 532. 6.) οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὰς καλάμους καλωδίοις τε, καὶ τολύπαις, κώμυθας πολλὰς ἀπειργάσαντο. ἡ εὐθεῖα, ἡ κώμυθα. Sed apud Suidam ita legendum, τὰς καλάμας, et, ἡ εὐθεῖα, ἡ κώμυς, cujus genitivus est τῆς κώμυθος, dat. τῇ κώμυθι, accusat. τὴν κώμυθα. Theophrastus de Histor. Plant. lib. iv. cap. 12. Κώμυθας δὲ καλοῦσιν (inquit) οὗ ἂν ᾖ συνηθροισμένος κάλαμος, καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις. τοῦτο δὲ γίνεται καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὔγειον ᾖ χωρίον. Quid vero κάλαμος, et καλάμη, et unde dictum, apud Eustathium, et Suidam vide. Theoc. Idyll. iv. 18. καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι, 'et mollis fœni pulcrum fasciculum [ei] præbeo.' Quamvis autem κώμυς proprie fœni fasciculum significet, sæpe tamen (ut hic videmus) γενικῶς pro quovis cujusvis materiæ fasciculo sumitur, ideo nunc discriminis statuendi caussa Theocritus hæc posuit, μαλακῶ χόρτοιο: id est, mollis fœni. In vulgatis Græcolatinis Lexicis perperam μαλακῷ cum ι subscripto legitur, quasi dativus esset, cum tamen Doricum genitivum esse constet, pro communi μαλακοῦ, versa diphthongo ου in ω; quod ex sequenti genitivo χόρτοιο, pro χόρτου, manifeste patet. Illud enim epithetum ab hoc nomine substantivo regitur.

κῶος, εος, ους, τὸ, idem ac τὸ κῶας, pellis. Eustathius, Κῶας, δέρμα, ἐν ᾧ κοιμᾶταί τις, παρὰ τὸ [κέω,] κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, καὶ κῶος, κώεος λέγεται κατὰ τὴν πρώτην τῶν συνῃρημένων. Theoc. Idyll. ix. 18. πὰρ ποσικώεα κεῖνται, 'ad pedes pelles jacent.'

κώρα, ας, ἁ, Dorice pro communi κόρη, ης, ἡ; unde Ionice inserto υ fit κούρη: Dorice vero versa diphthongo ου in ω, et η in α longum, formatur κώρα, puella. Quid autem κόρος, et κοῦρος, quid κόρη, et κούρη, pluribus docet Eustathius. Eum consule. Theoc. Idyll. i. 82. ἅδε τι κώρα, Lat. interp. 'puella autem;' alter interp. 'ipsa vero puella.' Ex hac utriusque interpretis Latini versione colligitur, fortasse scriptum in aliis codicibus ἁ δέ τι κώρα, pro communibus vocibus ἡ δέ τι κόρη, ἀντὶ τοῦ, αὐτὴ δὲ ἡ κόρη, vel αὕτη δὲ ἡ κόρη, id est, 'hæc vero puella,' quam scil. amas. Illud vero τὶ πλεονάζει, nec quidquam ad significationem addit. Si vulgatam lectionem retineas, ἅδε Dorice positum dices pro communi ἥδε, hocque pro αὕτη, id est, hæc, et δὲ subaudietur, vel ἀσυνδέτως hæc proferentur, et simpliciter, atque τὶ redundabit. Sed vera lectio est, ἁ δέ τε κώρα: τὲ vero Dorice, pro communi σὲ positum, et accusat. hic τὲ jungendus cum sequenti participio ζατεῦσα: 'hæc vero puella te quærens, pedibus fertur,' etc. Idem Idyll. xxvii. 7. ἄζυγα κώραν, 'innuptam puellam.' 14. καὶ σύγε κώρα, 'et tu puella.' 51. Θάρσει κῶρα φίλα.

κώρα, ας, ἁ, Doric. ex Ionico κούρη formatum, versa diphthongo ου in ω, et η in α. Κούρη vero a communi κόρη deductum; oculi pupilla. Theoc. Idyll. vi. 36. ἐμὶν ἁ μία κώρα, 'mihi unica oculi pupilla.' Idyll. xxiii. 12. κῶραι δεινὸν βλέπον, 'oculorum pupillæ torvum spectabant [id est, ille oculos habebat truces; vel, ille trucem oculorum aspectum habebat].'

κῶρος, ω, ὁ, Doricum et Æolicum nomen, quod ab Ionico κοῦρος, ου, ὁ, ου diphthongo in ω mutata, formatur: hoc vero a communi κόρος, inserto υ deducitur: juvenis, puer. Consule Eustathium. Theoc. Idyll. i. 47. Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει, 'quam parvus quidam puer ad sepes custodit.' Idyll. xv. 120. οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται ἔρωτες, 'et pueri [i. parvuli] supervolant amores.' Idyll. xvii. 66. ὄλβιε κῶρε γένοιο, 'sis felix o puer.' Idyll. xxiii. 22. οὐκ ἔτι γάρ σε Κῶρε θέλω λυπῆν, 'non enim amplius te Puer volo molestia afficere.'

κωροσύνα, ας, ἁ, Dor. vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat. Communiter vero, sed poetice, κουροσύνη, ης, ἡ, pueritia, puerilitas. Theoc. Idyll. xxiv. 57. nomen hoc adverbialiter accepit, pro τῶν κώρων δίκαν, ἢ τρόπον, pueriliter, puerorum more.

κωτίλλειν, poet. garrire. Theoc. Idyll. xv. 87. κωτίλλοισαι, pro κωτίλλουσαι, garrientes.

κωτίλος, η, ον, poet. pro com. *λάλος*, garrulus. Theoc. Idyll. xv. 89. *τί δέ τιν [μέλει] εἰ κωτίλαι εἰμές;* 'quid vero tibi [curæ est, quid tu curas,] si garrulæ sumus?' Idyll. xx. 7. pro blando sumitur, *ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις*, 'quam blanda verba fundis.'

κ᾽ᾦχετ᾽ ἔχων, metri caussa sublata est diphthongus *αι* ex particula *καὶ*, pro integris vocibus, *καὶ ᾤχετο ἔχων*, 'et abiit habens.' Theoc. Idyll. iv. 1.

κᾦχεθ᾽ ὕλας, Dor. pro communibus et integris vocibus, *καὶ ᾤχετο ὕλας*: *ᾤχετο* vero est 3. imperf. ab *οἴχομαι*. Theoc. Idyll. xiii. 36. *κᾦχεθ᾽ Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν*, 'et abiit Hylas flavus aquam ad cœnam allaturus.'

Λ

Λ commune Dorienses interdum mutant in *ν*. Quod ad mutuam liquidarum cognationem factum videtur. Theoc. Idyll. i. 77. *ἦνθε* dixit pro *ἦλθε*, venit. et 80. bis *ἦνθον*, pro *ἦλθον*, venerunt. et 81. repetitur *ἦνθε* pro *ἦλθε*. 124. *ἔνθ᾽ ἐπὶ νᾶσον*, pro *ἐλθὲ*, sed ob rejectam vocalem accentus in priorem syllabam est de more retractus; sic *δείν᾽ ἔπη*, pro *δεινά*. Idyll. ii. 84. *ἀπῆνθον*, pro *ἀπῆλθον*, abii. 118. *ἦνθον*, bis, pro *ἦλθον*. Idyll. iv. 60. *ἐπενθὼν*, pro *ἐπελθών*. Idyll. v. 51. *ἔνθῃς*, pro *ἔλθῃς*. 62. *ἔνθοι*, pro *ἔλθοι*. 67. *ἐνθὼν*, pro *ἐλθών*. 76. *βέντιστε*, pro *βέλτιστε*. Idyll. xi. 63. *ἐξένθοις*, pro *ἐξέλθοις*, et *ἐξενθοῖσα*, pro *ἐξελθοῦσα*. 64. *ἀπενθεῖν*, pro *ἀπελθεῖν*.

Λ pro *ρ* in nonnullis reperitur; ut *ἄλδω*, pro *ἄρδω*. Vide *ἀλδήσκω* apud Eustathium; *ἀμέλγω*, pro *ἀμέργω*. *Σειληνὸς*, pro *Σειρηνός*. Vide Magnum Etymol. pag. 710. 12.

Λ *εἰς ρ* sæpe mutatum invenitur. Ut *ἀμέργω*, pro *ἀμέλγω*, mulgeo. Magnum Etymol. pag. 120. 20. in *ἀπεμόρξατο*, quod ab *ἀμέλγω* sic formatum, *μ. ἀμέλξω*, *ἀόρ. α. μ.* neglecto augmento *ἀμελξάμην, ω, ατο*, verso *ε* in *ο*, et *λ* in *ρ*, *ἀμόρξατο*, addita præpositione *ἀπὸ*, *ἀπεμόρξατο*. Vide et *ἀργαλέος*, pro *ἀλγαλέος*, ab *ἄλγος*, 135. 19. ubi alia exempla afferuntur.

Λάβα, Dor. pro com. *Λάβου*, a recto Dor. *Λάβας*, pro *Λάβης*, viri proprium nomen. Theoc. Idyll. xiv. 24. *Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς*, 'Labæ vicini filius.'

λαβοῖσα, Dor. pro comm. *λαβοῦσα*, particip. f. g. aor. 2. act. a *λαμβάνω*, capio, accipio, sumo. Consule Grammaticas. Theoc. Idyll. ii. 59. *Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ᾽ ὑπόμαξον*, 'Thestyli, nunc igitur capiens tu venena hæc illine.' Idyll. xv. 42. *παῖσδε λαβοῖσα*, 'lude suscipiens [i. ubi parvulum susceperis, cum eo lude].'

λαγωβόλον, ου, τὸ, pedum. Theocriti interpres ita *τὸ λαγωβόλον* describit, *ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται*, id est, lignum, quo fugientes lepores percutiuntur, percussique capiuntur. In vulgatis Græcolatinis Lexicis *λαγώβολον προπαροξυτόνως* scriptum legitur. Sed in Magno Etymologico, ut et in omnibus Theocriti codicibus, quos legi, *παροξυτόνως* scribitur, quod *κανονικώτερον*, et activæ vocis ipsa vis melius indicatur, ut in *πετροβόλος*, *δορυβόλος*, et sexcentis aliis videmus. Theoc. Idyll. iv. 49. *εἴθ᾽ ἦ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω*, 'utinam esset mihi curvum pedum, ut te percuterem.' Idyll. vii. 128. *τὸ λαγωβόλον*.

λᾶες, ων, οἱ, poet. pro comm. *λίθοι, ων, οἱ*, lapides, saxa. Fit autem *κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ λάαες*. Vide *λάας, ὁ, λάαος, τοῦ*, apud Eustathium. Theoc. Idyll. vii. 152. *Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε*, 'Illum fortem Polyphemum, qui montibus saxa jaculabatur,' pro, qui montes ipsos et saxa cæteris communia jaculabatur. Sed est *ὑπερβολή*, quæ Polyphemi robur incredibile declarat.

λαζεῦ, Dor. pro com. poet. *λάζου*, imperat. præs. 2. pers. a *λάζομαι*. Theoc. Idyll. xv. 21. cape. Vide *λάσδομαι*. Dorienses enim multa circumflectunt, quæ communiter *παροξυτονοῦνται*, ut pro communibus *ἅμα, ὅμως, πάντη*, dicunt *ἁμᾶ, ὁμῶς, παντᾶ*, de quibus suo loco. Quamobrem hic erit duplex Dorismus. Prior quidem, quia a communi, sed poetico *λάζου*, versa diphthongo *ου* in *ευ*, dicitur *λάζευ*, posterior vero, quia ex vocabulo, quod est *παροξύτονον*, factum est *περισπώμενον λαζεῦ*.

λάθα, ας, ἁ, Dorice pro comm. *λήθη, ης, ἡ*, oblivio. Theoc. Idyll. ii. 45. *Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ*, 'Tantum habeat oblivionis, quantum olim Theseum aiunt.'

λαθόμεθα, Dor. pro comm. *ληθόμεθα*, obliviscimur. Bion Idyll. v. 13. *Λαθόμεθ᾽ ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα*, 'Obliviscimur profecto omnes quod mortales sumus.'

λᾶθος, εος, ους, τὸ, poet. et Dor. pro com. poet. *λῆθος, εος, ους, τὸ*, comm. vero *λήθη, ης, ἡ*, oblivio. Perperam in Græcolatinis Lexicis hoc nomen *παροξυτονεῖται* quasi *τὸ α* corriperetur. Theoc. Idyll. xxiii. 24. *ἔνθα τὸ λᾶθος*, 'ubi oblivio [est].'

λάθρη, Ionice et Dorice pro communi *λάθρα*, clam, occulte, furtim. Formatur autem a *λήθω*, *τροπῇ τοῦ η εἰς α*, sic Eustath.; vel ab aoristo secundo activo *ἔλαθον*, neglecto syllabico incremento *ε*, fit

λάθον, hinc λάθα, καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ρ, λάθρα, unde verso posteriore α in η, λάθρῃ. Quod Ionibus et Doribus familiare. Theoc. Idyll. i. 96. Λάθρῃ μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα, pro γελάουσα et ἀνέχουσα: 'occulte quidem ridens, [risumque dissimulans,] gravem vero iram sustinens [i. gravem iram spirans, vel præ se ferens, graviter irata].'

λάϊνος, ου, ὁ, poet. pro comm. λίθινος, lapideus. Theoc. Idyll. vii. 149. λάϊνον ἄντρον, 'lapideum antrum.'

λαῖον, ου, τὸ, seges, segetis. Theoc. Idyll. x. 21. κατάβαλλε τὸ λαῖον, 'dejice segetem [sterne messem, mete].' Idem eodem Idyll., 42. τοῦτο τὸ λαῖον, 'hanc messem.' Λαῖον autem (ut docet Eustath.) τὸ λήϊον Δωρικῶς κατὰ τροπὴν, καὶ συναίρεσιν. Idem, Λήϊον, οἱ τῶν σιτωδῶν σπορίμων στάχυες, καὶ αὐτὸ τὸ φέρον τὰ σπόριμα χωρίον, ὅθεν καὶ παρὰ τὴν γῆν ἐτυμολογοῦσι τινὲς τὸ λήϊον, οἱονεὶ γήϊον [καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς λ, γίνεται λήϊον]. Eodem modo apud Latinos segetis nomen accipitur, tam scilicet pro ipsis frugibus in agro satis, atque natis, quam pro solo frugifero. Qua de re vulgata Lexica. Hinc τὸ λαιομεῖν Theocriteum verbum, quod eodem Idyll., 3. legitur, pro τὸ λαῖον τέμνειν, τουτέστι θερίζειν, i. segetem secare, metere. Vide suo loco. Utrumque reperitur quidem in vulgatis Græcolat. Lexicis: sed sine ulla ullius scriptoris auctoritate.

λαιοτομεῖν, Theocriteum verbum quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis sine ulla auctoris ullius auctoritate scriptum legitur. Idem valet ac τὸ θερίζειν, i. metere; παρὰ τὸ λαῖον τέμνειν, segetem secare, metere. Vide λαῖον, ου, τό. Theoc. Idyll. x. 3. Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ, 'Neque cum aliis segetem secas: at [a tergo illorum] relinqueris [vel, restitas].'

λαλαγεῦντες, Dor. pro communi λαλαγοῦντες, canentes, a λαλαγέω, ῶ. Theoc. Idyll. vii. 139. Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον, 'Cicadæ canentes sustinebant laborem,' i. laborabant.

λαλαγεῦντι, Dor. 3. pers. plur. indicat. modi, temp. præs. a λαλαγέω, ῶ, pro com. λαλαγοῦσι, tributum avibus, garriunt. Theoc. Idyll. v. 48. ὄρνιχες λαλαγεῦντι, 'aves garriunt.'

λαλέοντι, Dor. pro com. λαλέουσι, λαλοῦσι, loquuntur. Theoc. Idyll. xxvii. 57. ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι, 'inter se colloquuntur de tuis nuptiis cupressi.'

λαλεῦμες, Dor. pro com. λαλοῦμεν, loquimur. Theoc. Idyll. xv. 92. Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες, 'Peloponnesiace loquimur.'

λαλεῦντι, Dor. 3. pers. plur. temp. præs. indic. modi, a λαλέω, λῶ, pro communi λαλοῦσι, loquuntur, garriunt. De avibus et locustis dictum. Theoc. Idyll. v. 34. ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι, 'locustæ hic loquuntur.'

λάλος, ου, ὁ, comm. loquax, garrulus. Theoc. Idyll. v. 75. ὡς λάλος ἐσσὶ, 'quam loquax es!'

λαμβάνειν, com. pro ὠνεῖσθαι, ἀγοράζειν, πρίασθαι, capere, accipere pro emere. Theoc. Idyll. xv. 20. Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, 'Quinque vellera cepit, [accepit, emit] heri.' Quinque vellera vero poeta videtur jam vocare quinque ovium vellus, vel quinque ovium tonsarum lanam. Quod figurate dictum.

Λαμπριάδα, Dor. pro comm. Λαμπρίαδου, a recto Λαμπριάδης. Theoc. Idyll. iv. 21.

λανὸς, ῶ, ὁ, Dorice pro communi ληνὸς, οῦ, ὁ, torcular, torcularium prelum, quo vindemiarum tempore premuntur uvæ, ut inde vinum eliciatur in dolia transfundendum. Theoc. Idyll. vii. 25. Λανὸν ἐπιθρώσκεις; 'Torcular insilis?' Idyll. xiv. 16. ὡς ἀπὸ λανῶ, 'quasi ex torculari [nunc recens allatum esset].' Idyll. xxv. 28. communiter dicitur ληνοὺς, pro Dor. λανώς.

λαοφόνος, ου, ὁ, poet. pro com. λαοκτόνος vel δημοκτόνος, ου, ὁ. Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Populum cædens, bellicosus. Theoc. Idyll. xvii. 53. λαοφόνον Διομήδεα, 'populos cædentem [i. bellicosum] Diomedem.'

λαρνακόγυιος, ου, ὁ, quid significet, et cur Pani tribuatur in Theocritea Syringe, vs. 16. vide Lat. notas, pag. 435. et Græca Scholia, pag. 442.

λάρναξ, κος, ἡ, arca. Theoc. Idyll. vii. 78. εὐρέα λάρναξ, 'lata arca.' 84. Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, 'Et tu inclusus fuisti in arcam.' Idyll. xv. 33. ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτὰν, 'clavis ubinam [est] magnæ arcæ? huc fer ipsam.'

λασάμενος, α, ον, Dor. pro com. sed poet. λησάμενος, η, ον, oblitus, a, um. Est autem participium aor. 1. med. a prisco λήθω, μ. λήσω, unde λαθάνω, hinc λανθάνω, de quo consule Grammaticas vulgatas. Moschus Idyll. iii. 63. καὶ νῦν λασαμένη τῶ κύματος, 'et nunc oblita fluctus [id est, maris].'

λάσδεο, Dor. pro poet. com. λάζου, accipe. Theoc. Idyll. viii. 84. λάσδεο τὰς σύριγγας, 'accipe fistulas.' Vide λάσδομαι. Sed Jos. Scal. monet legendum λάσδεο τᾶς σύριγγος, id est, 'accipe fistulam.' Quæ lectio vera.

λάσδομαι, Dor. pro poet. communi λά-

ζομαι, τὸ λαμβάνω, capio, accipio. Sic autem formatur; ab aor. 2. ἔλαβον, fit λάβω, hinc inusitatum λαβάζω, et per syncopen λάζω, Dor. λάσδω, et λάζομαι, Dor. λάσδομαι. Vide Eustath. in λάζω, et λάζεσθαι. Cum accusativo. Theoc. Idyll. viii. 84. λάσδεο τὰς σύριγγας, 'accipe fistulas.' Sed codex mendosus. Vide λάσδεο.

λασεύμεσθ'. ὅσον, Dor. pro comm. λησόμεθα. ὅσον. Quod ita formatum, λανθάνω, μ. λήσω, a λήθω, μ. μ. λήσομαι com., Dor. vero λασοῦμαι, et λασεῦμαι, ῇ, εῖται. Prima plur. communis λησόμεθα, Dor. λασούμεσθα, et λασεύμεσθα, obliviscemur. Theoc. Idyll. iv. 39. μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα, 'solius tui ne mortuæ quidem obliviscemur.'

λασθῆμεν, infinitivus aor. 1. passivi, qui sic formatur; λήθω communiter, Dor. λάθω, unde Latinum lateo, tanquam a circumflexo λαθέω, ῶ, aspirata in tenuem versa; aor. 2. act. ἔλαθον, fut. λήσω com. λάσω, et λασῶ, εῖς, εῖ, Dor. aor. 1. act. com. ἔλησα, Dor. ἔλασα, perf. act. comm. λέληκα, Dor. λέλακα, pass. com. λέλησμαι, Dor. λέλασμαι, hinc aor. 1. pass. ἐλάσθην, infinit. λασθῆναι, Ion. et poet. inserta syllaba με, λασθήμεναι, καὶ κατ' Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, λασθῆμεν, oblitum fuisse. Theoc. Idyll. ii. 46. ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας, 'in Dia oblitum fuisse pulcricomæ Ariadnæ.'

λασῶ, Dor. pro comm. poet. λήσω, quod est futurum a prisco λήθω, unde aor. 2. act. ἔλαθον, unde commune λανθάνω, lateo, sum occultus. Et cum participiis junctum significat aliquid per imprudentiam ac inscititiam dicere vel facere. Ut, λανθάνω λέγων, per imprudentiam dico; λανθάνω ποιῶν, per imprudentiam facio; λανθάνω μαινόμενος, per imprudentiam insanio; id est, non animadverto me in insaniam incidere, vel jam incidisse. Theoc. Idyll. xiv. 9. λασῶ δὲ μανεὶς πόκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον. Henrici codex hæc ita Latine reddita habet, 'ego vero in insaniam incidam: parum sane est.' Crispini vero codex ita, 'insaniam priusquam quis sentiat: vix pili intervallo a furore absum:' at Æ. P. ita, 'ego vero tandem per imprudentiam insaniam, pilus in medio [est, pilus est medius inter me scil. et insaniam, pili intervallo ab insania absum; id est, ego vero tandem in insaniam incidam, hoc ipsum non animadvertens; quinetiam vel nunc parum abest quin insaniam].' Verba sonant, obliviscar insaniens, vel insanus factus; id est, mox in insaniam incidam: nam inter me, et ipsam insaniam, est unius tantum pili discrimen, ac intervallum, minimum scil. id est, parum abest quin jam præ mœrore confestim in insaniam incidam. Vide θρὶξ ἀνὰ μέσσον: et Erasmum in Adag. pag. 1020.

Λάτυμνον, ου, τὸ, commune: nomen proprium montis, quem alii in agro Crotoniate, alii in Laconico situm tradunt, ut Theocriti Scholiastes scribit. Theoc. Idyll. iv. 19. Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον, 'alias vero saltat umbrosum circa Latymnum.'

λάχη, ης, ἡ, poet. idem ac λάχος, εος, ους, τὸ, sors; res, quæ sorte alicui obtingit. Simmias Rhodius in Ovo, pag. 388. Λάχαι δ' οἴων, πολυβότων ἂν ὀρέων νομὸν ἔβαν. ἀντὶ τοῦ, αἱ δὲ λάχαι τῶν οἴων, εἴτε οἰῶν ἔβησαν ἀνὰ τῶν ὀρέων νομόν. Verba sonant, 'Sortes vero ovium ibant per montium multa pascentium tractum, vel pascua; id est, Oves vero, quæ sorte [cuique] obtigerant, fertilium montium pascua obibant.'

λαψοῦμαι, λαψῇ, λαψεῖται, Dorice pro communi λήψομαι, λήψῃ, λήψεται, sumam, accipiam. Theoc. Idyll. i. 4. αἶγα τὺ λαψῇ, 'capram tu accipies.' Vide οῦμαι, ῇ, εῖται. et 10. ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας.

λάω, λῶ, Doricum, et poeticum, unde præfixa syllaba θε, commune θέλω, hinc addito ε, fit ἐθέλω, a quo circumflexum ἐθελέω, ῶ, μ. ἐθελήσω, volo, vis, vult. Theoc. Idyll. i. 12. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας, 'Vis per nymphas, vis caprarie hic sedens.' Λῇς per μονόφθογγον η Δωρικῶς dictum καθ' ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι, quod et ab Atticis, et Ionibus non raro fit. Alii tamen (ut et Lascaris lib. iii. 583.) λῇς cum ι subscripto scribendum censent. Et Eustathius quidem ita format, Λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις, ἀπὸ τοῦ λῶ, λᾷς γίνεται, τροπῇ τοῦ α εἰς η. Sic autem dicetur, ut et illa διψῇς, ζῇς, πεινῇς, quæ Dorice quidem scripta: sed et communiter usurpata, pro quibus alias diceretur, διψᾷς, ζᾷς, πεινᾷς, κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ἀεις in ᾷς. Lascaris vero ἀπὸ τοῦ λεῖς (quod ut a λέω, unde θελέω, ῶ, deducetur, vel a θέλω, θέλεις, θέλει, κατ' ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς, λῶ, λεῖς, λεῖ) κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η. Quod et Atticis familiare, ut ἱππῆς, βασιλῆς, pro ἱππεῖς, βασιλεῖς: et ᾔδη, pro εἴδει. Consule Eustathium in verbo ᾔδη. Idyll. iv. 14. οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι, 'non amplius volunt pasci.' Idyll. v. 21. αἴκα λῇς, 'si vis.' 64. Αἰ λῇς, 'si vis.' Idyll. viii. 6. λῇς μοι ἀεῖσαι; 'vis mecum certare cantu?' 85. Αἰ δέ τι λῇς, 'Si vero velis.' Idyll. xi. 56. Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς, 'Si non ipsum os vis [me tuum osculari].' Idyll. xxiii. 45. ἢν δέ γε λῇς, 'si vero volueris.'

λέαινα, λεαίνας, ἁ, Dor. pro comm. λέαινα, ης, ἡ, leæna. Theoc. Idyll. xxiii. 19. ἀνάθρεμμα λεαίνας, '[…] alumne leænæ.'

λέγομες, Dor. pro com. λέγομεν, dicimus. Idyll. xv. 15.

λέγοντι, Dor. pro comm. λέγουσι, dicunt. Theoc. Idyll. vi. 34. Idem Idyll. vii. 37. κἠμὲ λέγοντι, 'et me dicunt.'

λειμώνιος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in Græcol. Lexicis nullius scriptoris auctoritate confirmatum legitur; pratensis; in prato, pratisve nascens; ad pratum, pratave spectans, et pertinens. Theoc. Idyll. xviii. 39. ἐς λειμώνια φύλλα ἑρψοῦμες, 'ad pratensia [i. in pratis nascentia] folia ibimus.'

λειμωνόθε, poeticum, atque Theocriteum adverbium, quod in vulg. Lexicis non exstat, idemque valet ac ἐκ τοῦ λειμῶνος, 'ex prato.' Theoc. Idyll. vii. 80. Ὥστε νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι, 'Utque ipsum simæ [apes] ex prato pascebant venientes.'

λεῖος, α, ον, comm. politus, lævis, imberbis. Theoc. Idyll. v. 90. Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν ἐκμαίνει, 'Et me Cratidas pastorem imberbis occurrens insanire facit.'

λέλασται, 3 pers. sing. perfecti pass. Dor. pro com. λέλησται, a λανθάνω, fut. λήσω, a λήθω, aor. 2. act. ἔλαθον, unde Latinum lateo, ut a λαθέω, ῶ, verso θ in t, perfect. pass. λέλησμαι, λέλησαι, λέλησται. Theoc. Idyll. ii. 158. ἁμῶν δὲ λέλασται; 'nostri vero est oblitus?'

λέπαργος, ου, ὁ, commune, sed poeticum. Eustathius hanc vocem sic interpretatur, Λέπαργος βοῦς, ὁ ἀργὸς, ἤγουν λευκὸς κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὅ ἐστι τὸ δέρμα. ἀλλαχοῦ δὲ λέπαργος βοῦς, ὁ τὰς λαπάρας λευκὸς, καὶ λέπαργος χιὼν, ἡ τὸ λέπας, [ἤγουν ὀρεινὴν τραχύτητα] λευκαίνουσα. Vide et vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. iv. 45. vitulo tribuit, σίτθ' ὁ λέπαργος, pro ὦ λέπαργε θᾶσσον ἄπελθε, 'ocius abi o albe [vitule].' Hoc illis proprie tribuitur, qui cutem, pellemque candidam habent; vel iis, qui latera alba habent. Vide λεπὶς, ίδος, ἡ, λέποι, ων, οἱ, λέπος, et λεπίσματα, in Hippocratis Œconomia.

λεπρὰς, άδος, ἡ, poeticum atque Theocriteum petræ epithetum; aspera. Dictum ἀπὸ τοῦ λεπροῦ: λεπρὸς vero, leprosus, scabiosus, et μεταφορικῶς asper. Qualem asperitatem proprie cernimus in iis, qui lepra laborant. Quid autem sit λέπρα, consule Medicos, et Hippocratis Œconomiam. Theoc. Idyll. i. 39. πέτρα τε τέτυκται λεπρὰς, 'petraque facta est aspera.'

λεπτὰ, λεπτῶς, εἰς λεπτὰ μέρη, in minuta frusta, in partes minutas. Theoc. Idyll. iii. 21. Τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς, 'Coronam discerpere me confestim in minuta frusta facies.'

λεπύριον, ου, τὸ, commune; diminutivum a λέπυρον, ου, τὸ, de quo vulgata Lexica; parvus cortex, corticula. Theoc. Idyll. v. 95. αἱ μὲν ἔχοντι Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, 'illæ enim [ilignæ glandes] habent Tenuem ab ilice corticulam.' Λεπτὸν autem, et λέπυρον a λέπω deductum, de quo Eustath. et alii pluribus agunt.

λευκαίνειν, com. λευκὸν ποιεῖν, dealbare, candidum reddere. Theoc. Idyll. xiv. 70. λευκαίνων ὁ χρόνος, 'candidos [capitum pilos] faciens tempus,' vel, 'canos faciens ætas:' περιφραστικῶς ipsa senectus intelligitur, quæ pilos capitis humani candidos reddit, quæ canos facit. Unde factum ut Ovid. Trist. lib. iv. Elegia 7. felicissimis carminibus suam senectutem ita describeret, 'Jam mea cycneas imitantur tempora plumas, Inficit et nigras alba senecta comas,' etc.

λεύκιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ion. pro communi λεύχιππος, quod tamen est inusitatum: sed pro eo retinetur Ionicum vocabulum; ὁ λευκοὺς ἵππους ἔχων, ὁ λευκοῖς ἵπποις χρώμενος, qui candidos equos habet, qui candidis equis utitur. Theoc. Idyll. xiii. 11. Οὐδ' ὄκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς Ἀὼς, 'Neque quum niveis equis vecta ad Jovis [domos] cursu ascendit Aurora.'

λευκίτας, α, ὁ, Doricum, et Theocriteum vocabulum, pro com. λευκίτης, ου, ὁ, τουτέστι λευκὸς, candidus, albus. Theoc. Idyll. v. 147. Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς, 'Heus tu albe, qui cornu petis, si quam ineas [capram].'

λευκόϊον, ου, τό. τὸ λευκὸν ἴον, alba viola. Theoc. Idyll. vii. 64. ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον, 'vel etiam violarum albarum coronam;' vel, 'violaceam coronam.'

λευκόχρως, ὁ, τοῦ λευκόχρωτος, poet. qui candidam corporis cutem habet; cancido corpore decorus. Theoc. in Epig. ii. 1. Δάφνις ὁ λευκόχρως, 'Daphnis ille candido corpore præditus.'

λεύσσειν, poeticum verbum pro communi ὁρᾷν, aspicere, videre, intueri. Sic autem formatur, ut legitur in Etymologico Magno, Βλέπω, βλέπτω, Αἰολικῶς βλέσσω, ὡς ὄπτω, ὄσσω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ β, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ. Idem fere totidem verbis ab Eustathio traditur. Theoc. Idyll. v. 122. καὶ τὺ δὲ λεύσσεις, 'et tu quoque vides.'

λῆδον, ου, τὸ, nomen terminatione quidem commune; sed significatione τοῦ δικτύου, i. retis, apud solum Theocritum re-

perio. Non tantum autem in uno, sed et in omnibus, quos vidi, codicibus, hanc vocem ita per *μονόφθογγον* η, sine ullo ι subscripto scriptam legi. Eustathius, Λῆδος ὄνομα οὐδέτερον πρωτότυπον τοῦ λήδιον. λήδιον δὲ, λεῖον περιβόλαιον τριβώνιον. ἐκ δὲ τοῦ λεῖον, γέγονε ληΐδιον διαλύσει, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, εἶτα συναιρέσει λήδιον. Idem, Ληΐδιον εὐτελὲς τριβώνιον. ἐκ τοῦ λεῖον, λείου, γίνεται λείδιον, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η, μετὰ τοῦ ι προσγεγραμμένου. καὶ Ἀττικῶς ληΐδιον τετρασυλλάβως. Sed hæc pallium attritum, et usu, ac vetustate perforatum significant. Quamobrem nisi quis figurate, *καταχρηστικώτερον*, et per quandam similitudinem τὸ ληΐδιον (unde συναιρέσει, λήδιον, συγκοπῇ, λῆδον, ὑπεξαιρέσει τοῦ ι, λῆδον, ον, τὸ,) pro reti sumendum censeat, quod rete vestis attritæ instar multa habeat foramina, profecto nomen hoc apud Theoc. Idyll. xxi. 10. commode sumi non poterit. Imo vereor ne nimis *παράδοξος* hæc formationis et significationis ratio videatur. At ego (nisi me conjectura fallit) probabilius esse crediderim, si dicamus τὸ λῆδον, quod rete significat, ita formatum, a nomine λεία, i. præda, deducitur alterum nomen idem significans, ληΐς, ληΐδος, ληΐδι. Ab hoc vero dativo ληΐδι addita syllaba ον, formatur diminutivum ληΐδιον, prædula, parva præda, κατὰ κρᾶσιν λήδιον, κατὰ συγκοπὴν, λῆδον, κατ' Ἰωνικὴν καὶ Δωρικὴν ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι, λῆδον, ου, τὸ, rete piscatorium, quod pisces prædatur, eorumque prædam capit; quod piscibus capiendis est destinatum. Illud addetur, τὸ ληΐς ἐκ τῆς λείας deductum διαλύσει τῆς ει διφθόγγου, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η τραπέντος. Theoc. Idyll. versuque supra notato, Τοὶ κάλαμοι, τὤγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα, 'Arundines, hami, et algosa retia.' Illic varia piscatorum instrumenta describuntur.

λήθαιος, αία, λήθαιον, poet. lethæus, a, um, obliviosus, oblivionem inducens. Moschus Idyll. iii. 22. ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λήθαιον ἀείδει, 'sed apud Plutonem carmen lethæum canit.' Ut autem a δίκη, ης, ἡ, fit δίκαιος, α, ον; sic etiam a λήθη, ης, ἡ, formatur λήθαιος, α, ον. Sed ambigi potest utrum hoc epithetum deducatur a λήθη, quod oblivionem significat, an vero a λήθη, quod apud Inferos est flumen, cujus aqua potantibus inducit oblivionem, ut ex Virgilii verbis aperte patet. Sic enim ille Æn. lib. vi. 267. 13. 'animæ, quibus altera fato Corpora debentur, Lethæi ad fluminis undam Securos latices, et longa oblivia potant.' Sed utroque modo res bene habet.

ληΐς, ΐδος, ἡ, poet. ἐκ τοῦ κοινοῦ λεία, κατὰ διάλυσιν τῆς διφθόγγου ει εἰς εϊ, λεΐς, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, μέτρου χάριν, ληΐς. Varias hujus vocabuli significationes apud Eustathium et alios *λεξικογράφους* vide. Interdum hoc nomen de magna pecoris copia, et amplis opibus dicitur, ut apud Theoc. Idyll. xxv. 97. Ληΐδος ἐρχομένης, 'Pecoris multitudine incedente.' 115. οὐδὲ ἐώλπει Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, 'neque putasset Viri greges unius tot esse;' vel, 'unius viri tot armenta [tantas opes] esse.'

Ληναὶ, ῶν, αἱ, poeticum nomen, pro com. Βάκχαι. Theoc. in inscriptione Idyll. xxvi. Ληναὶ, ἢ Βάκχαι. In vulgatis Græcol. Lexicis legitur, Λῆναι, *προπερισπωμένως*, et vertitur, Nymphæ torcularium, ut Naiades fontium. Eustath. Ληνίδες, αἱ καὶ Βάκχαι Διονύσου τροφοὶ μυθευόμεναι, παρὰ τὸν ληνὸν λέγονται. Quid autem ληνὸς, οῦ, ὁ, et alia nomina hinc derivata, fusius apud Eustathium, et in Magno Etymol. docetur.

λῆς. Vide λάω, λῶ.

Λιβύαθε, Dor. pro com. Λιβύηθεν, ἤγουν ἐκ τῆς Λιβύης, ἀνὴρ Λιβύαθεν, vel rejecto ν, si metrum hoc flagitet, pro ἀνὴρ Λίβης, ἢ Λιβυκός. Theoc. Idyll. i. 24. ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων, 'ut olim in Libycum Chromin cecinisti certans.'

λιγεᾶν, Dor. pro com. poet. λιγειῶν, sublato ι metri caussa, versoque ω in α. Theoc. Idyll. xxii. 221. λιγεᾶν μειλίγματα μουσᾶν, 'suaviter canentium lenimina musarum.' Est autem genit. plural. a recto sing. λίγεια, ας, ἡ.

λίθος, ου, ἡ, genere fœmineo Moschopulus περὶ Σχεδῶν pag. 165. monet λίθον genere masculeo de quovis lapide, saxoque dici, fœmineo vero, de lapidibus pretiosis, aut politis, ut de smaragdo, aut Pario. Sed Iones hoc nomen ait, quibuslibet aliis lapidibus etiam fœmineo genere tribuere. Theoc. Idyll. vi. 38. Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο, 'Candidiorem nitorem Pario referebat marmore.' Idem Idyll. vii. 26. Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει, 'Omnis lapis occursans ad soleas resonat.'

λιμηρὸς, οῦ, ὁ, poet. Suidas λιμώττοντα, καὶ πενιχρὸν interpretatur; quod famelicum, pauperemque significat: παρὰ τὸν λιμὸν, καὶ τὸ αἴρω, ἀρῶ, ἦρα, q. d. ὁ πρὸς τὸν λιμὸν ἑαυτὸν αἴρων, ἢ αἰρόμενος, qui ad famem se tollit, qui ad famem proficiscitur, qui ad famem redigitur; vel, ὁ τῷ λιμῷ αἴρων, καὶ ἀναίρων, qui fame tollit, ac perimit aliquem; *γενικῶς* pro noxio et pernicioso ponitur. Theoc. ideo vocat Idyll. x. 57. λιμηρὸν ἔρωτα, 'noxium amorem;' alii miserum vertunt. Alias hoc aliter

accipitur, ut in vulgatis Græcolatinis Lexicis docetur. Theoc. loco supra dicto, *Τὸν δὲ τεὸν βουκαῖε πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ*, 'Hunc vero tuum, o messor, decet noxium amorem Narrare matri in lecto mane vigilanti.'

λιμνὰς, άδος, ἡ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro quo et *λιμνᾶτις, λιμνάτιδος, ἁ*, ab eodem *συνωνύμως* dicitur, communiter vero *λιμνῆτις, τιδος, ἡ*, et *λιμναία, ας, ἁ*, masculeo *λιμναῖος*, lacustris, palustris, aquatilis. Theoc. Idyll. v. 17. *τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, Νύμφας*, 'palustres, o bone, Nymphas.'

λιμνᾶτις, άτιδος, ἁ, Dorice pro communi *λιμνῆτις, ήτιδος, ἡ*, palustris, in palude vivens, quæ *λίμνη* Græce vocatur. Theoc. Idyll. ii. 56. *'Εμφῦσ' ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας*; 'Inhærens ut palustris hirudo totum [sanguinem] exsuxisti?' Vide *ἐμφύς*. Horatius de Arte Poetica, ultimo vers. naturam hirudinis perbelle sic descripsit, 'Non missura cutem nisi plena cruoris hirudo.'

λιμὸς, οῦ, ἡ, Dor. pro com. *λιμὸς, οῦ, ὁ*, fames. Bion Idyll. vi. 4. *λιμὸς ἐλαφρὰ*, 'fames levis.'

λιπαρόχροος, ους, όου, οῦ, ὁ, nitido corpore præditus. Theoc. Idyll. ii. 165. *χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε*, 'vale Luna nitido corpore prædita.' Attice autem epithetum masculeum cum nomine fœmineo junctum. Hoc nomen in vulgatis Lexicis non exstat; quare notandum.

λιπαρόχρων, Doricus accusativus singul. 3. declinat. *τῶν ἰσοσυλλάβων*, a recto *λιπαρόχρως*, pro communi *λιπαρόχρους*, quod a *λιπαρόχροος*, ut *νοῦς* a *νόος, κατὰ κρᾶσιν* formatum, et *ου* in *ω* mutatum. Vide *χροῦς*, et *ταμεσίχρους*, apud Eustathium. Vel, ut *γέλων*, pro *γέλωτα*, dicitur apud poetas, tanquam a *γέλως, ω*, quod et *'Αττικισμοῦ, καὶ Δωρισμοῦ ἀρχαϊσμὸν* redolet: sic etiam *λιπαρόχρων*, a *λιπαρόχρως, ω*, pro *λιπαρόχρωτος*, formatum dicemus. Alioqui *λιπαρόχρους, λιπαρόχροος, λιπαρόχροϊ, λιπαρόχροα*, communiter declinatur. Vel *λιπαρόχρους, ου, ῳ, ουν*, unde versa diphthongo *ου* in *ω* Dorice *λιπαρόχρων*, ut ante demonstratum; *λιπαρόχρους, ὁ*, qui cutem habet nitentem; *ὁ λιπαρὸν χρόα*, vel *χρῶτα ἔχων*. Nam in simplici non dicitur *χροῦν* in accusat. a *χροῦς*: sed in composito. Theoc. Idyll. ii. 102. *ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων*, 'adduxit illum nitenti cute conspicuum;' vel 'nitenti cute præditum.' Hoc nomen in vulgatis Lexicis non reperitur. Quamobrem observatione dignum.

λιποῖσα, Dor. pro comm. *λιποῦσα*. Quod est partic. f. g. aor. 2. act. *ἔλιπον, ες, ε*, quod a *λείπω, μ. ψω*. Theoc. Idyll. xx. 17. *χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα*, 'et illa quidem abiit me relicto.'

λιποναύτας, α, ὁ, Dor. et Theocriteum nomen, pro com. *λιποναύτης, ου, ὁ*. Neutrum tamen in vulgatis Lexicis exstat; desertor nautarum, desertor eorum, qui sunt ejusdem navigationis socii, sive una, et eadem omnes, sive diversa nave vehantur; navis desertor. Theoc. Idyll. xiii. 73. *'Ηρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν*, 'Herculem vero heroes per convicium vocabant navis desertorem;' vel, 'Herculem vero heroes conviciis insectabantur desertorem navis.'

λῖς, ὁ, λέων, leo; poeticum nomen, quod in nominativo circumflectitur, et in accusat. *λῖν*. Apud Eustath. ratio redditur cur in nominat. circumflectatur, ad differentiam scilicet statuendam inter adjectivum *λὶς*, quod *κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ λισσὴ* formatum, quod politam significat, et substantivum *λῖς*, leo. Huc adde, *μέτρου χάριν*. Theoc. Idyll. xiii. 6. *ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε*, 'qui leonem sustinuit.' 61. *ὡς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας Νεβρῶ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς*, 'ut autem quando barbatus leo eminus, [e remoto loco,] audito Hinnulo vociferante quidam in montibus, crudivorus [inquam] leo.' Idyll. xxv. 202. *Λῖς ἄμοτον κεράϊζε*, 'Leo assidue vastabat.' 211. *ὅππῃ λῖς ἦεν*, 'ubi leo erat.' 252. *λῖς αἰνὸς*, 'leo sævus.'

λιχμάομαι, ῶμαι, idem ac *τὸ λιχμάω, ῶ*, lingo, lambo. Theoc. Idyll. xxiv. 20. de serpentibus verba faciens dicit, *λιχμώμενοι ἦλθον*, '[ora] lambentes venerunt.' Idyll. xxv. 226. ibi de leone Nemeæo verba facit poeta; *γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον*, 'lingua vero circumlingebat mentum.'

λόγω, Dor. pro com. *λόγου*. Theoc. Idyll. xiv. 48. *"Αμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί*. Verba sonant, 'Nos vero nec ratione ulla [sumus] digni, nec numerabiles [vel numerati],' pro, Nos vero nec in ullo pretio, nec in ullo numero sumus. Vide *λόγος* in nostro Ionico Græcol. Lex.

λοίσθιον, adverbium poet. pro communi *τοτελευταῖον*, vel *τέλος*, tandem. Theoc. Idyll. xxiii. 16. *Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας*, 'Tandem non tulit calamitates Veneris.' In his autem adverbiis videtur esse *ἔλλειψις τῆς κατὰ* præpositionis, quod Atticis familiare.

λοίσθιος. Vide *τὰ λοίσθια*. Theoc. Idyll. v. 12. Idyll. xxiii. 21. *λοίσθια δῶρα*, 'ultima dona.'

λουσῶ, Dor. pro com. *λούσω*, lavabo. Theoc. Idyll. v. 146. *Πάσας ἐγὼ λουσῶ*

Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας, 'Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.'

λυγίζειν, vincire, ligare; λύγος, ου, ὁ, vimen, ex quo torto vincula fieri solent. Hinc λυγίζω deductum, quod proprie quidem significat viminibus, sive vimineis vinculis ligo, et simpliciter ligo, vincio, μεταφορικῶς vero, vel potius μετωνυμικῶς accipitur pro vincere, superare. Victores enim eum, quem vicerunt, sæpe vinciunt etiam, et ligant, atque vinctum triumphantes ante se jubent incedere, vel vehi. Vincere, est antecedens. Vinci, et vinciri, sive vinculis constringi, est consequens. A consequenti igitur antecedens μετωνυμικῶς intelligitur, ut apud Theoc. Idyll. i. 97. et 98. κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν; ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης; 'et dixit, tune gloriabaris, Daphni, fore ut amorem vinceres? Annon ipse a gravi amore victus es?' λυγίζω autem futurum commune duobus modis formatum habet, ut παίζω. Quemadmodum enim dicitur παίζω, fut. παίσω, et παίξω communiter, (vel, ut aliis placet; Attice παίσω, communiter παίξω) Dorice vero, παιξῶ, εῖς, εῖ; sic etiam λυγίζω, λυγίσω, et λυγίξω communiter, Dorice vero λυγιξῶ, εῖς, εῖ, quem circumflexum et infinitus ipse retinet. A futuro vero λυγίξω, vel λυγιξῶ, deducitur aoristus ille prior passivus ἐλυγίχθην, ης, η, quem a Theocrito videmus hic usurpatum. Quid autem λύγος, et λυγίζειν alias significet, in vulgatis Græcolatinis, Græcisque Lexicis docetur.

λυγιξεῖν, infinitus futuri prioris activi Dorice formati, pro communi λυγίσειν, vel λυγίξειν. Vide λυγίζειν.

λυκιδεῖς, οἱ, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ λυκιδέες. Nomen Theocriteum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat: sed nullius scriptoris auctoritate confirmatum. Theoc. Idyll. v. 38. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, 'ale et luporum catulos.' Vide Erasm. Adag. Chil. 1. cent. 1. Adag. 86. 'Ale luporum catulos,' 381.

λύκος, τὼς, Dor. pro com. τοὺς λύκους. Metri caussa sublato υ, lupos. Vide *os* pro *ous* in accus. plur. 3. declin. τῶν ἰσοσυλλάβων. Theoc. Idyll. v. 109. ὃς λύκος ἄγχει, 'qui lupos strangulat.'

λύκος, accus. plur. 3. decl. τῶν ἰσοσυλλάβων, Dorice formatus pro com. λύκους, lupos. Quod fit sublato υ ex diphthongo ου, idque metri caussa, ut syllaba κος sequente vocali corripiatur. Theoc. Idyll. iv. 11. πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν, 'persuaserit profecto Milo vel lupis ut statim rabiosi fiant.'

λυμαίνεσθαι, com. vexare, cruciare. Theoc. Idyll. x. 15. τίς δὲ τὺ τῶν παίδων λυμαίνεται; 'quæ vero puella te cruciat?'

λυπῆν, Dor. pro com. λυπεῖν, quod fit versa diphthongo ει in η. Theoc. Idyll. xxiii. 22.

λυσίζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. qui, quæve solvit zonam; λυσίζωνος γυνὴ (ut docet Suidas) dicitur ἡ ἀνδρὶ πλησιάσασα. αἱ γὰρ παρθένοι, μέλλουσαι πρὸς μίξιν ἔρχεσθαι, ἀνατιθέασι τὰς παρθενικὰς αὐτῶν ζώνας Ἀρτέμιδι. Quam sententiam confirmat etiam Græcus Apollonii Scholiastes, dum vs. 288. τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. i. explicat, μίτρην πρῶτον ἔλυσα. λύουσι γὰρ (inquit) τὰς ζώνας αἱ πρώτως τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι. Sed hoc addit præterea: ὅθεν καὶ λυσιζώνης Ἀρτεμίδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις. Quare λυσίζωνος, et λυσιζώνη pro eodem sumuntur; nec solum mulieribus, sed et Dianæ, diversa tamen de caussa, tribuuntur. Nam Diana quidem mulierum parturientium zonam solvere credebatur, ut earum partus faciliores redderet, ipsasque parturientes citius liberaret, et ideo sic appellabatur. Theoc. Idyll. xvii. 60. ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον, 'illic enim Lucinam invocavit zonæ solutricem.' Fœminæ vero λυσίζωνοι dicebantur, quod cum viris congressuræ zonam virgineam solverent, eamque Dianæ virgini, et virginitatis custodi, et præsidi consecrarent, ut quod ipsæ virginitatem non servassent, quodammodo numen ipsius hoc munere placarent, et in partu propitium haberent. Idem Theoc. Idyll. xxvii. 54. et 55. quendam inducit, qui Veneri consecrat zonam illius, quam vitiarat. Sed hanc ei ut procreationis auctori consecravit. Nam sine Venere nulla soboles procreari potest. Hæc sunt poetæ verba, K. φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες; ἐς τί δ' ἔλυσας; Δ. τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω, 'P. Hei mihi, hei, et zonam amovisti? cur vero [eam] solvisti? D. Veneri primum ego hoc donum offero.'

Λυσιμέλεια, ας, ἡ, Thucydides lib. vii. 251. 14. Lysimeliam in Sicilia paludem fuisse dicit. Theoc. Idyll. xvi. 84. παρ' ὕδασι Λυσιμελείας, 'ad aquas Lysimeliæ.'

λυσσῆν, Dorice pro comm. λυσσᾶν, vel ut alii scribunt λυσσᾷν, per impropriam diphthongum ᾳ; rabiosum esse, rabie agi. Theoc. Idyll. iv. 11. πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν, 'persuaserit profecto Milo vel lupis ut statim rabidi fiant.'

λωβάσησθε, Dor. pro comm. λωβήσησθε, lædatis. Theoc. Idyll. v. 109. μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος. ἐντὶ γὰρ ἇβαι, 'ne meas lædatis vites. Sunt enim teneræ.' Quid sit λώβη, quid λωβᾶν, et λωβᾶσθαι, docent vulgata Lexica.

λῶπος, ου, ὁ, poet. pallium, sagulum. Theoc. Idyll. xiv. 66. λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, 'sagulum summum fibula connectere.'

λῶντι, Dorice pro communiter formato λῶσι, τουτέστιν ἐθέλουσι, βούλονται, volunt. Theoc. Idyll. iv. 14. οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι, 'non amplius volunt pasci.' Deducitur autem hoc λῶσι a λάω, λῶ. De quo suo loco.

λωτῶ, Dor. pro comm. λωτοῦ, loti. Theoc. Idyll. xviii. 43. στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο, 'coronam ex loto humi crescente.'

M

Μᾶ, particula Dorica, cum circumflexo. De qua nihil in Græcolatinis Lexicis traditur. Eustathius vero, 855. 24. et deinceps, ait particulam quandam esse, qua quis utitur: at non addit cur, et quid significet. Quidam putant jurijurando, et affirmationi servire, et vertunt, per terram. Quamobrem idem valet ac integra locutio Dorica, μᾶ γᾶ, i. e. μᾶτερ γᾶ, sive communiter, μῆτερ γῆ: Æschylus ἐν Ἱκέτεσι, pag. 336. μᾶ γᾶ βοᾶν, et 337. 2. Vide Scholia Græca. Alii credunt indignantis esse adverbium, et interpretantur, papæ. Alii tradunt esse particulam ἰσοδυναμοῦσαν τῇ βαβαὶ, et admirationi servire. Theoc. Idyll. xv. 89. μᾶ. πόθεν ὤνθρωπος; τί δέ τιν εἰ κωτίλαι εἰμές; 'papæ. undenam hic homo [venit ad nos?] quid vero tibi [curæ est, quid curas,] si garrulæ sumus?' Ex poetæ verbis facile colligi potest et admirantis et indignantis particulam hoc loco esse posse.

μαθεῦμαι, futurum secundum medium, Dorice formatum a communi μαθοῦμαι, discam. Hæc autem est verbi totius formatio legitima, a prisco verbo μήθω (de quo Moschopulus, pag. 130. f. 4. et Magnum Etymologicum pag. 450. 14.) deducitur aoristus secundus activus ἔμαθον, hinc futurum secundum act. inusitatum tamen, μαθῶ, εῖς, εῖ, unde fut. 2. med. parum receptum nisi interdum apud poetas, μαθοῦμαι, ῇ, εῖται, et Æol. et Dor. μαθεῦμαι, εῖ, εῖται, discam, disces, discet. Ab eodem ἔμαθον deducitur verbum μαθέω, ῶ, fut. act. μαθήσω, aorist. 1. act. ἐμάθησα, perfect. act. μεμάθηκα, pass. μεμάθημαι, σαι, ται, quæ passim cum suis verbalibus leguntur. Futurum 1. med. usitatum, μαθήσομαι, ῃ, εται, ab act. μαθήσω derivatur. At a μήθω (quod a poetico μήδω deductum, verso δ in θ, pro quo frequentius dicitur μήδομαι, de quibus vulg. Græcol. Lexica) deducitur μάθω, verso η in α, unde μαθάνω, hinc μανθάνω, ut a verbis λήβω, et λήχω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ λαγχάνω. De quibus Eustath. et alii. Hæc paulo fusius in gratiam τῶν φιλομαθῶν, καὶ φιλομούσων consulto sum persequutus, quod in vulgatis, tritisque Grammaticis non satis fideliter explicata videantur. Theoc. Idyll. xi. 60. νεῖν γε μαθεῦμαι, 'natare discam.'

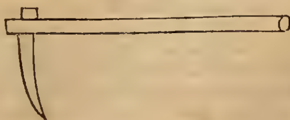
μαθοῖσα, Dor. pro com. μαθοῦσα, quæ didicit. Theoc. Idyll. ii. 162. Ἀσσυρίω (δέσποινα) παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα, 'Assyrio (domina) ab hospite quæ didici;' vel, edocta.

μαιμάων, οντος, ὁ, poet. participium, quod ita formatur, μάω, μῶ, μύνω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, μαμώω, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι, μαιμώω, δηλοῖ δὲ τὸ ζητῶ, τὸ προθυμοῦμαι, καὶ ἐπιθυμῶ, quæro, cupio. Theoc. Idyll. xxv. 253. μαιμώων χροὸς ἆσαι, 'cupiens corpore satiari.'

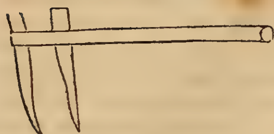
μακαριστὸς, οῦ, ὁ, comm. beatus, qui beatus existimatur, et prædicatur. Theoc. Idyll. vii. 83. ὦ μακαριστὲ Κομάτα, 'o beate Comata.'

μάκελα, ης, ἡ, poet. Idem ac μάκελλα per geminum λλ, unde metri caussa alterum λ sublatum, ligo, ligonis. Rusticum instrumentum, quod communiter σκαλλὶς, ίδος, ἡ, q. ἡ μονόθεν κέλλουσα, ὅ ἐστι κινοῦσα. δίκελλα γὰρ, ἡ διχόθεν κέλλουσα. Theoc. Idyll. xvi. 32. ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας, 'ut quidam [rusticus] ligone callosus intus manus;' pro, ut quidam rusticus, qui propter assiduam ligonis tractationem interiores manuum partes callis obductas habet. Hic illud addendum, ab Eustathio non satis aperte τὴν τῆς μακέλλης, εἴτε μακέλης ἐτυμολογίαν declarari. Dicta enim μάκελλα, quasi μιάκελλα, ὅτι μιᾷ ὁδῷ κέλλει, τουτέστι τρέχει, ἐν τῷ κόπτειν, καὶ κινεῖν τὴν γῆν. ἕνα γὰρ μόνον ὀξὺν ὀδόντα, εἴτε μίαν μόνην αἰχμὴν ἔχει, i. e. quia una via currit, dum agricola terram ligone tundit, et movet. Unum enim tantum acutum dentem, sive unicam cuspidem habet. Ut autem res melius cognoscatur, ipsam τῆς μακέλλης, καὶ τῆς δικέλλης figuram hoc loco pingendam censuimus.

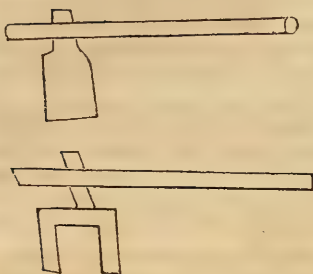
Μάκελλα.

Δίκελλα.

Altera Figura.

Μακροπτόλεμος, ου, ὁ, idem ac Τηλέμαχος, ου, ὁ, Telemachus Ulyssis filius. In Syringe, vs. 2. ubi Penelope Μάκροπτολέμοιο μάτηρ appellatur. Vide notas in hunc locum, pag. ex Stephani typis, 430.

μάκων, ωνος, ἁ, Dor. pro com. *μήκων, ωνος, ἡ,* papaver. Theoc. Idyll. vii. ult. *μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα,* 'papavera in ambabus [manibus] habens.' Idyll. xi. 57. *ἢ μάκων' ἀπαλὰν,* 'vel papaver tenerum.'

μαλακαίπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Communiter dicendum esset *μαλακόπους,* sed metri caussa, prius *ο* in *α* mutato, *ι* videtur insertum, ut in *μεσαιπόλιος,* pro *μεσοπόλιος,* de quo consule Eustathium. Molles habens pedes, teneros habens pedes. Theoc. Idyll. xv. 103. *μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὧραι,* 'mense duodecimo teneros pedes habentes reduxerunt horæ.'

μαλακῶ, Doricus genitivus, pro communi *μαλακοῦ,* a recto *μαλακὸς,* mollis, suavis. Theoc. Idyll. iv. 18. *καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,* 'et mollis herbæ bonum fasciculum do;' vel, 'et mollis fœni pulcrum fasciculum præbeo.'

Μάλιμνον, ου, τὸ, proprium loci nomen videtur esse, de quo nihil prorsus apud ullos aut Latinos, aut Græcos scriptores traditum reperio. Quamobrem minime mirum si Latini interpretes inter se dissentiant in hoc vocabulo Latine reddendo. Theoc. Idyll. iv. 23. *καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται.* Latinus interpres, cujus interpretationem Henricus Stephanus excudit, hunc versum ita vertit, 'ad paludis etiam ostium agitur.' Unde colligitur eum videri nactum fuisse codicem, in quo scribebatur, *καὶ μὰν ἐς στόμα λίμνας ἐλαύνεται.* Quam lectionem si quis forte probet, observet idem (quod tamen est *παραδοξότατον*) in voce *λίμνας,* syllabam *ας,* metri caussa præter morem esse correptam, ut et in plurali. Vide *ας* correptum in accus. plur. 2. declinat. *τῶν ἰσοσυλλάβων.* Sed quodnam esset hoc ostium, et quæ palus, non constat. Alter vero Lat. interpres, quem Crispinus sequitur, hæc ita Latine reddidit, 'et is quidem in Malimnum agitur.' Sed si locus esset sanus, eum ita simpliciter verterem, 'et tamen [hic taurus] ad Malimnum agitur.' At Eustathius præclare nos docet, quomodo legendum sit in hoc Theocriteo loco. Nam in suo indice Græco scribit, *στομάλιμνον, ἐκ τοῦ στόμα καὶ τοῦ λίμνη σύγκειται τοὔνομα.* Idem in Comment. *εἰς τὸ* K. *τῆς* Ὀδυσσείας, 1649. 57. *στόμα δὲ καὶ ἐπὶ λιμένων λέγεται, καθὰ καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ καὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ στομάλιμνον.* Quamobrem cum Eustathius disertissimis verbis hunc locum, et veram emendationem nobis indicet, ejus auctoritatem sequamur, et versum hunc ita scribamus, *καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον,* etc. Facilis fuit typographi lapsus ob maximam syllabarum inter se, dum pronuntiantur, affinitatem. Sic autem versio, quam Stephani codex habet, erit bona. Calepinus vulgatæ lectionis errorem secutus, hæc scribit: 'Malimnus, Μάλιμνος, Siciliæ mons est apud Theocritum, pomis refertus.' Sed quibus conjecturis, aut argumentorum rationibus nixus hæc ille scripserit, ex Theocriti verbis colligi nequit. Unde patet non temere fidem habentem hujusmodi *λεξικοῖς.* Apud Strabonem *τῶν Γεωγραφικῶν* lib. iv. pag. 127. 33. mentio fit cujusdam *στομαλίμνης,* de qua hæc traduntur, *ὑπέρκειται δὲ τῶν ἐκβολῶν τοῦ* Ῥοδανοῦ, *λιμνοθάλαττα. καλοῦσι δὲ στομαλίμνην.* Idem lib. xiii. 410. 2. ita scribit, *καὶ ἡ στόμα λίμνη καλουμένη.* Sed ibi legendum unica voce *στομαλίμνη.* Quamvis autem hæc non de re eadem apud Strabonem dicantur, nostræ tamen lectionis conjecturam aperte confirmant.

μαλὶς, μαλίδος, ἁ, Dor. pro comm. *μηλὶς, ίδος, ἡ,* quod et *μηλέα, ας,* malus arbor, quæ et pomus, utrumque fœmineo genere, dicitur; Gallice, 'pomier;' Italice, 'pomaro.' Theoc. Idyll. viii. 79. *τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,*

'quercui glandes [sunt] ornamentum, pomo poma [vel, malo sua mala].'

Μαλὶς, ἴδος, ἡ, Nymphæ nomen. Theoc. Idyll. xiii. 44. Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις, Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία, 'Nymphæ pervigiles, formidabiles deæ rusticis, Eunice, et Malis, et ver spectans [i. vernantem aspectum habens] Nycheia.' Vulgata Lexica nihil de hac Nympha scriptis proditum habent, quod a me lectum recordor.

μᾶλον, ω, τὸ, Dorice, pro communi μῆλον, ου, τὸ, ovis. Theoc. Idyll. i. 109. μᾶλα νομεύει, 'oves pascit.' Idyll. iii. 46. μᾶλα νομεύων, 'oves pascens.' Idyll. iv. 10. εἴκατι μᾶλα, 'viginti oves.' Idyll. viii. 2. μᾶλα νέμων (ὡς φαντὶ) κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας, 'oves pascens (ut aiunt) in montibus altis Menalcas.' 16. τὰ δὲ μάλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι, 'oves autem vespere omnes numerant.' 56. σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα, 'simul pascentes oves aspiciens ad Siculum mare.' Interpretes Latini locum hunc aliter interpretati sunt: sed poetæ mentem non videntur expressisse. Verterunt enim, unus quidem, 'simul pascentes oves inspiciens in Siculum mare.' Alter vero, 'simul pascentes oves, et in mare Siculum aspiciens.' Sed hæc idem valent jam, ac si poeta dixisset, ἐσορῶν συννεμόμενα, τουτέστιν ὁμοῦ νεμόμενα μῆλα παρὰ τῇ Σικελῇ ἁλὶ, ἤγουν θαλάσσῃ, i. aspiciens oves simul pascentes prope Siculum mare, prope Siculi maris littora pabulo florentia. Non enim in ipso mari pascebantur. Quod ἀδύνατον ac absurdum.

μᾶλον, ω, τὸ, Dorice, pro communi μῆλον, ου, verso η in α, Latine malum, id est, pomum. Quoniam autem hoc α ab η longo manat, ideo producitur apud Latinos. Theoc. Idyll. ii. 120. μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων, 'Poma quidem in sinu Dionysii servans.' Quid sit μῆλον, et quid μηλοβολεῖν, Aristophanis commentator ἐν Νεφέλαις, pag. 109. fuse docet. Athenæus lib. iii. 41. 35. Dionysum pomorum inventorem fuisse scribit. Consule et Rhodiginum, qui Lect. antiquarum lib. iv. cap. 14. de Dionysio, ejusque vi tradit, quæ ad hujus loci intelligentiam faciunt. Vide et Erasmum Chil. 2. Centur. 4. pag. 472. Adagio 70. 'Malis ferire;' Suidam in μήλῳ βάλλειν; et Ovid. in Epist. Paridis ad Helenam, 147. cum Lat. comment. Idem Theoc. Idyll. iii. 10. ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω, 'ecce vero tibi decem mala [sive poma] affero.' 41. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν, 'mala [sive poma] in manibus capiens.' Idyll. v. 88. βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα, 'petit et malis caprarium Clearista.' Sic Virgil. Ecloga iii. pag. 8. locum hunc imitatus expressit, 'Me malo Galatea petit lasciva puella.' Idyll. vi. 6. βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα, 'petit tibi Polypheme gregem Galatea malis, difficilem amatorem caprarium hominem vocans.' Idyll. vii. 117. ὦ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι, Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον, 'o malis amores rubentibus similes, Petite mihi arcubus amabilem Philinum,' etc.

Lex. Doric.

μαλοπάρῃος, ου, ὁ καὶ ἡ, Doricum atque Theocriteum vocabulum, quod in Græcolatinis Lex. scribitur per geminum λλ, et sine ι subscripto, in η. Vertitur autem, teneras, et molliculas genas habens. Quod si scripturam hanc admittas, ut vitio carentem, dices eam μαλλοπάρηον vocari, quæ τὰς παρειὰς μαλλοῦ δίκην μαλακὰς ἔχει, i. e. quæ genas lanæ instar molles habet: τὸ δὲ ι Dorice sublatum. In iisdem Lexicis alibi scribitur μηλοπάρηος, hocque sine ι, et vertitur, pomicolor. At μαλοπάρῃος est Δωρικώτερον, quod proprie significat, τὴν τὰς παρειὰς μάλου, εἴτε μήλου τρόπον ἔχουσαν, i. eam, quæ genas habet mali, sive pomi more, sive pomum referentes. Hoc autem intelligendum et de rotunditate, et de colore pomorum. Quod utrumque formæ præstantiam commendat. Nam si non solum sint rotunda: sed etiam flavo, roseoque colore decora, profecto pulcerrima videntur. In mulieribus vero candor cum roseo rubore mixtus venustatem oculis gratissimum habet. Theoc. Idyll. xxvi. 1. μαλοπάρῃος Ἀγαύα, 'malis similes genas habens Agave.'

μαλὸς, οῦ, ὁ, com. pro quo frequentius μαλλωτὸς, οῦ, ὁ, villosus. Theoc. in Epig. i. 5. τράγος οὗτος ὁ μαλὸς, 'hircus iste villosus.' Sed in vulgatis Lexicis hæc τοῦ μαλοῦ significatio non reperitur. Fortasse scribendum quis censeret οὗτος ἀμαλὸς; levis mutatio, sensus idem. Eustath. ἀμαλὸν ἀρνίον, τὸ ἁπαλὸν, ἢ τὸ μαλλωτὸν, καὶ τριχῶδες; id est, ἀμαλὸν ἀρνίον significat tenerum agnum, aut villosum, et pilosum, lanaque densa tectum, quem Homerus πηγεσίμαλλον appellat. Vel (si mutatio durior videtur) unico λ inserto legendum arbitrarer, ὁ μαλλὸς, ἀντὶ τοῦ, ὁ μαλλωτός. Esset autem τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τοῦ παραγώγου, et substantivum pro adjectivo. Figurate vero, et ἐμφατικῶς lana pro lanigero, lanamque densam gerente poneretur. Hujusmodi multa poeticæ licentiæ condonantur. Vide Caninium in Hellenismo, pag. 155. 2. Consule et infra ὑπαρκτικὰ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων.

μαλαφορέω, ῶ, Dorice et poetice, pro communi, μηλοφορέω, ῶ, τουτέστι μῆλα

φορῶ, εἴτε φέρω, poma fero. Theoc. in Epig. ii. 4. Vide ἐμαλοφόρει.

μὰν, Dorice, pro communi μὴν, tamen, sane, certe, profecto, atqui. Theoc. Idyll. i. 71. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο, 'illum profecto lycopantheres, illum lupi ulularunt.' Et 95. ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα, 'venit tamen etiam dulcis Venus ridens.' Idyll. iii. 27. τόγε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται, 'tua tamen voluptas est perfecta;' sensus, tu tamen tuæ libidini satisfeceris; vel, voluptatem hinc percipies. Idyll. iv. 14. ἦ μὰν δειλαῖαι, 'certe miseræ [sunt].' 20. λεπτὸς μὰν χ' ὠ ταῦρος, 'macilentus sane est et ille taurus.' 23. καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται, 'et tamen ad Malimnum agitur:' vide Μάλιμνον. Idyll. v. 50. ἦ μὰν ἀρνακίδας, καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς, 'atqui pelles agninas et lanas hic calcabis,' etc.

μὰν, Dor. pro communi μὴν, hocque pro δέ. ✕ μέν. Theoc. Idyll. v. 118. τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'. ὅκκα μὰν τῆδε τὺ δάσας, 'hoc quidem non memini: quum vero hic te vinctum.'

μὰν enclitice positum, ita ut a præcedentis vocis accentu pendeat, quæ vel natura sua sequentem particulam encliticam regat, vel acutum ob ipsam assumat. Theoc. Idyll. v. 17. οὔ μαν, οὔτ' αὐτὰς, etc. 'nequaquam profecto, nequaquam [per] ipsas,' etc.

μὰν, μανὸς, ὁ, Dor. pro comm. μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis. Theoc. Idyll. xiv. 45. καὶ δύο μάνες, 'et duo menses.' Idyll. xvii. 127. μασὶ περιπλομένοισι, pro μησὶ περιπλομένοις, hoc vero pro μηνῶν περιπλομένων. Ut apud Homerum passim legas, περιπλομένων ἐνιαυτῶν. 'Mensibus circumactis;' vel, 'mensibus circumvolutis;' vel, 'mensibus volventibus.' Sic et Virgil. Æn. lib. i. 118. 30. 'volventibus annis.'

μάνδρα, ας, ἡ, commune, pro quo συνωνύμως dicuntur αὐλὴ, αὔλιον, σταθμὸς, caula, cubile, spelunca, stabulum. In vulgatis Græcolatinis Lexicis exstant quidem omnes istæ significationes: at nullius auctoris exemplis confirmantur. Theoc. Idyll. iv. 61. καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνάργει. Lat. interp. 'et in stabulum deprehendi eum, in ipso opere;' alter, 'juxta speluncam deprehendi:' sed Æ. P. ita, 'et juxta stabulum, vel speluncam [eum] deprehendi, quum operabatur [quum ipsum Veneris opus faciebat, quum rem peragebat, in ipso opere, in ipso facto].' Cur autem Latinus interpres, cujus interpretationem Crispinus excudit, hæc verba ἆμος ἐνάργει præterierit, mihi non constat. Nisi forte, quod ea nimis obscœna judicarit: at longe fœdiora reperies Latine ab eodem reddita. Crediderim potius a typographo per imprudentiam prætermissa. Quod vero legitur in Steph. codice, 'in stabulum deprehendi,' paulo durius, et a recepta, legitimaque dicendi forma remotius videtur. Dicendum enim potius, 'in stabulo deprehendi.'

μανεὶς, μανεῖσα, μανὲν, participium aor. 2. pass. a μαίνομαι, fut. μανοῦμαι, aor. 2. pass. ἐμάνην, ης, η, infin. μανῆναι, mente captus, ad insaniam redactus, furens. Vulgata Græcolatina Lexica nullis exemplis auctorum fide dignorum has hujus vocabuli significationes confirmant. Theoc. Idyll. v. 16. μανεὶς εἰς Κρᾶθιν ἁλοίμαν, 'furens in Crathin desiliam.'

μαννυτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro com. μηνυτὴς, οῦ, ὁ, index, qui rem aliquam indicat: παρὰ τὸ μηνύειν, indicare. Quo μανύειν Dorice dicitur. Moschus Idyll. i. 3. ὁ μαννυτὰς γέρας ἑξεῖ, 'index præmium habebit.'

μὰ 'ποθάνω, sic apud Theoc. Idyll. iii. 27. scribitur in omnibus, quos vidi, codicibus. Quod pro μὴ ἀποθάνω dictum. Sed fortasse longe melius esset, si scriberetur, μ' ἀποθάνω. Vide κῆ κα μὰ 'ποθάνω.

μαρίζομαι, Doricum verbum, de quo nihil ab aliis traditum invenitur. Idem autem videtur esse ac τὸ μαρύομαι, pro μηρύομαι, τὸ στρέφομαι, καὶ περιστρέφομαι, volvor, circumvolvor, quod exstat apud Theoc. Idyll. i. 29. de quo suo loco. Ab hoc vero μαρύομαι, verso υ in ι, et inserto ζ, formatum τὸ μαρίζομαι, Bion Idyll. ult., 22. de Achille loquens dicit, ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα μαρίζετο Δηϊδαμείᾳ, 'ab aurora autem ad noctem usque volvebatur [circa] Deidameiam.' Vide cæt. Hic enim μαρίζετο positum pro περιεμαρίζετο, καὶ περιεστρέφετο, vel subauditur præposit. περὶ, quæ cum dativo Δηϊδαμείᾳ jungatur. Illud addendum, jam τὸ η in α breve metri caussa mutatum, quod licentiæ poeticæ condonandum.

μαρύεσθαι, Dor. pro com. μηρύεσθαι, volvi. Vide vulgata Lexica, ubi docetur τὸ μηρύειν, et μηρύεσθαι, significare idem ac τὸ νέειν, καὶ νήθειν, nere, filum deducere, in unum colligere, glomerare, quod faciunt qui nent; fila enim nentes colligunt, et conglomerant. Theoc. Idyll. i. 29. τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, 'cujus [poculi] circum labra volvitur superne hedera.'

μάσδα, ας, ἁ, Dor. pro com. μάζα, vel potius μᾶζα, ης, ἡ, maza, massa, placenta. Consule Eustath. Suid. Hesych. Athen. M. Etym. Hippocratis Œconomiam, vulgata Græcolatina Lexica, nostrumque Græcolat. Ion. Lexicum, ubi non solum hujus vocis etymologiam, sed etiam varias significationes aperte, fuseque declaratas

disces. Theoc. Idyll. iv. 34. Αἴγων ὀγδώκεντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας, 'Ægon octoginta solus devoravit placentas.'

μασδὸς, ῶ, ὁ, Dorice pro communi μαζὸς, οῦ, ὁ, mamma, sinus, amplexus. Qua de re pluribus agitur ab Eustathio. Eum lector φιλομαθὴς consulat, ut multa discat, quæ huc spectant. Theoc. Idyll. iii. 16. μασδὸν ἐθήλαζε, 'mammam suxit.' 48. ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι; 'ita ut ne mortuum quidem ipsum procul a mamma ponat?' i. ab amplexu suo dimittat?

μάσσων, ονος, ὁ καὶ ἡ, poet. pro communi μακρότερος, καὶ μείζων, longior, major, amplior. Est autem comparativus τοῦ μακρός. Theoc. Idyll. xxii. 113. μάσσονα γυῖα, 'majora membra.'

μάσταξ, κος, ὁ, poet. pro communi τροφὴ, cibus, alimentum. Etymologiam Eustath. et Magn. Etymologicum aperte docet, et varias hujus vocabuli significationes declarat. Theoc. Idyll. xiv. 39. μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν, 'cibum vero ut [suis] liberis [i. pullis,] sub tecto exsistentibus hirundo [quæ jam tulit,] Retro celeriter volat, victum alium ut congreget [i. quærat, paret, ac afferat].' Hic subaudiendum adverbium, quod respondeat præcedenti οἷα, nimirum, οὕτω. Sed οἷα dictum poetice, pro inusitato οἵως, i. ὥσπερ, οὕτω, quemadmodum hirundo, etc. sic illa, etc.

μαστίσδειν, Dor. pro com. μαστίζειν, flagellare, flagris cædere. Theoc. Idyll. vii. 108. τανίκα μαστίσδοιεν, 'tunc [te] flagellent.'

μάταν, Dor. pro com. μάτην, frustra, temere. Theoc. Idyll. xiv. 28. μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν, 'frustra in virum barbam alens;' vel, 'frustra barbam alens ad virilem ætatem,' i. quæ solet in ætate virili potissimum spectari; vel (ut alii verterunt), frustra virilem barbam alens.

μάτηρ, ἁ, ματέρος, Dor. pro com. μήτηρ, ερος, ἡ, Latinum mater hinc deductum. Theoc. Idyll. iii. 16. δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ, 'et [in] sylva ipsum educavit mater.' 45. μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας, 'mater gratiosa valde prudentis Alphesibœæ.' Idyll. x. ult. μυθίσδεν τᾷ ματρὶ, 'narrare matri.' Idyll. xi. 26. ἤνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, 'venisti mea cum matre.' 67. ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με, 'mater me injuria afficit,' etc.

ματῆς, Æol. et Dor. pro comm. poetico ματεῖς, verso ει diphthongo in μονόφθογγον η. Ipsum thema est ματέω, ῶ, unde poet. inserto υ, ματεύω, et inserto σ, μαστεύω, τὸ ζητῶ, quæro, requiro. Theoc. Idyll. xxix. 15. ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς, pro, ἐξ ἑτέρου δ' ἕτερον ματεῖς, 'post alium vero alium requiris.'

μᾶχος, εος, ους, τὸ, Doricum vocabulum, pro poetico μῆχος, communiter vero μηχανὴ dicitur, machina: μεταφορικῶς vero, rei alicujus faciendæ ratio, remedium. Theoc. Idyll. ii. 95. εἰ δ' ἄγε Θέστυλι, μοὶ χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος, 'eja igitur age Thestyli, mihi gravis morbi inveni [vel excogita] aliquod remedium.'

μεγάλοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum et Theocriteum vocabulum, valde miser, et infelix. Idyll. ii. 72. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος ὡμάρτευν, 'ego vero ipsam valde misera sequebar.'

μελανόχρως, χρωτος, ὁ καὶ ἡ, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis vertitur, habens nigrum corpus. Nullius tamen auctoris auctoritate confirmatur. Theoc. Idyll. iii. 35. Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως, 'Erithacis fusco prædita colore;' vel (ut quidam), 'Erithacis nigella.'

μελεδαίνειν, poet. pro com. φροντίζειν, ἐπιμελεῖσθαι, cum genit. curare, solicitum esse. Theoc. Idyll. ix. 12. τοῦ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, 'æstatem vero torrentem ego tantum curo:' μελεδαίνειν autem dictum ἐκ τοῦ μελεταίνειν, verso τ in δ, quod a μελέτη, ης, ἡ. Vide δ pro τ. In Hortis tamen Adonidis alia hujus verbi ἐτυμολογία non damnanda affertur. Sic autem illic, μελδόμενος, τηκόμενος. κυρίως δὲ μέλδειν ἐστὶ τὸ τὰ μέλη ἔδειν, οἷον μελέδειν, καὶ μέλδειν. Hinc patet a μελέδειν, quod significat τὰ μέλη ἔδειν, membra vorare, consumere, κατὰ συγκοπὴν formatum τὸ μέλδειν, et ab eodem μελέδειν, κατὰ παραγωγὴν deductum τὸ μελεδαίνειν. In iisdem Hortis legitur, μελεδῶνες, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες, ὅθεν Ἡσίοδος γυιοκόρους αὐτὰς λέγει, τὰς ἕως κόρου τὰ γυῖα κατεσθιούσας. καὶ οἱ Αἰολεῖς σταλαγμὸν τὴν ὀδύνην φασί.

μελεδαίνειν, poet. cum accusat. pro communi φροντίζειν, cum genit. curare, solicitum esse. Theoc. Idyll. x. 52. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα, 'non curat illum, qui potum [ei] infundat [ac ministret].' Illic de rana fiunt verba, cui potus aquæ semper abunde suppetit, ut non curet, quisnam sibi potum sit ministraturus. Μελεδαίνειν vero dictum κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς δ, a μελεταίνειν, quod a μελετάω, ῶ, quod a μελέτη, ης, ἡ.

μελεδωνεὺς, έως, ὁ, poeticum nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat. Idem autem est ac μελεδωνὸς, οῦ, ὁ, curator; qui rerum, aut personarum, aut utriusque curam gerit. Theoc. Idyll. xxiv. 104.

μελεδώνη, ης, ἡ, poet. nomen, dictum

quasi μελετώνη, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς δ. Nam a communi μελέτη, ης, ἡ, deductum, meditatio, cogitatio, solicitudo, cura. Theoc. Idyll. xxi. 5. αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι, 'subito tumultuantur [tumultum excitant, somnumque turbant] instantes curæ.'

μέλημα, τος, τὸ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulg. Lexicis non exstat (deducitur autem a verbo μέλει, curæ est, fut. μελήσει, perf. pass. μεμέλημαι, σαι, ται); cura, solicitudo. Theoc. Idyll. xiv. 2. τί δέ τοι τὸ μέλημα; 'quæ vero tibi solicitudo [hujus rei adest? quæ cura te cruciat? cur hac de re tantopere solicitus es?].'

μέληται, poet. pro com. μέλει, curæ est. Est autem 3. pers. singul. præsentis temporis, indicativi modi κατ' ἔκτασιν τοῦ ε εἰς η μέτρου χάριν τραπέντος, pro μέληται, quod a poet. μέλομαι deductum, unde τὸ μελέομαι, μελοῦμαι, et compos. ἐπιμελέομαι, οῦμαι. De quibus Lexica. Vel est 3. subjunctivi a μέλωμαι, ῃ, ηται, quod a μέλομαι. Erit autem modi ὑπαλλαγῇ, subjunct. pro indicativo μέλεται: vel est 3. pers. præs. a μέλημαι, μέλησαι, μέληται, quod ab inusitato μέλημι, hoc a μελέω, ῶ, quod ab impersonali μέλει formatum Ἀττικῶς. Sic τίθημαι, δίζημαι, κατ' ἔκτασιν, μέτρου χάριν, pro τίθεμαι, δίζεμαι. Consule vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xvii. 73. Διὶ Κρονίωνι μέληται, 'Jovi Saturnio curæ est.'

μελίκηρον, ω, τὸ, Dorice, pro communi μελίκηρον, ου, τό. In vulgatis Lexicis in singulari non reperitur pro favo: sed tantum in plurali μελίκηρα, ων, τὰ, et vertitur auctore Gaza, favago purpurarum concharum. Hoc vocabulum exstat apud Aristotelem Histor. Animal. lib. v. cap. 15. pag. 475. B. Sed apud Theoc. Idyll. xx. 27. pro favis accipitur; ἔῤῥεε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω, 'fluebat mihi vox dulcior, quam favi [id est, quam favorum sapor].'

μελικτὰς, ᾶ, ὁ, Dorice, pro communi μελικτὴς, οῦ, ὁ, suavis cantor, cantor. Nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis exstat, sed sine ullius auctoris exemplo. Deducitur a verbo poetico parum usitato μελίζω, fut. com. μελίσω, Dor. vero μελιξῶ, εῖς, εῖ, pro quo frequentius μελίζομαι, et apud Theocritum Dorice μελίσδομαι. Unde verbale μελικτὴς, οῦ, regulariter formatum. Hoc vero a nomine μέλος, quod jam cantus suavitatem significat, alias alia, de quibus in vulgatis Lexicis agitur prolixe. Theoc. Idyll. iv. 30. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς, 'ego vero quidam sum cantor.'

μελίπνοος, μελίπνους, όου, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum, pro quo συνωνύμως ἡδύπνοος, ους, quasi dicat, mel spirans, id est, suaviter spirans. Hoc in vulgatis Lexicis Græcolatinis legitur quidem: sed nullis exemplis confirmatur. Theoc. Idyll. i. 128. et 129. μελίπνουν ἐκ κηρῶ σύριγγα, 'suaviter spirantem [id est, suavem sonum edentem, vel suaviter sonantem] ex cera fistulam.'

μελίσδεο, Dorice, 2. pers. singul. imperfecti, pro communi, sed poetico ἐμελίζου, unde neglecto syllabico incremento, metri caussa, formatum μελίζου, Ionice vero, dissoluta diphthongo ου in εο, μελίζεο, Dorice vero ζ in σδ, μελίσδεο, canebas. Moschus Idyll. iii. 61. οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο, 'non enim sicut Cyclops canebas.' Vide μελίσδομαι in præcedenti Lexici volumine. Theoc. in Epig. ii. 1. Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων βουκολικοὺς ὕμνους, 'Daphnis ille candido corpore præditus, ille, qui pulcra fistula suaviter canebat Bucolicos hymnos.' Bion Idyll. iv. 10. ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω, 'in Lycidam aliquid molior.' In Syringe, vs. 17. ἁδὺ μελίσδοις, 'suaviter canas.'

μελίσδομαι, Dorice pro communi, sed poetico μελίζομαι, suaviter cano, cano: formatur autem dissoluto ζ in σδ, et deducitur a nomine τὸ μέλος, εος, ους, quod præter alia, significat etiam suave carmen, cantum suavem, et mellis instar dulcem, παρὰ τὸ μέλι, μέλιτος, unde nomen Latinum, mel, mellis. Simpliciter interdum pro carmine, cantuque sumitur. Theoc. Idyll. i. 2. ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται, id est, 'quæ ad fontes suaviter canit.' Idyll. vii. 89. ἁδὺ μελισδόμενος, 'suaviter modulans.'

μελίσδω, Dor. pro communi, sed poetico μελίζω, dissoluto ζ in σδ, modulor, cano, canto, suaviter cano. Theoc. Idyll. xx. 28. ἤν σύριγγι μελίσδω, 'si [id est, quum] fistula modulor.' Moschus Idyll. iii. 15. καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν, 'et lugubri ore canite lugubre carmen.'

μέλισμα, τος, τὸ, poeticum vocabulum, quod in Græcolatinis Lexicis nullius scriptoris auctoritate confirmatur, cantus, carmen. Theoc. Idyll. xiv. 31. Θεσσαλικόν τι μέλισμα, 'Thessalicum quoddam carmen.' Idyll. xx. 28. μέλισδμα legitur: sed vel μέλισμα legendum, ut alibi passim legitur, sublato δ. Nam in hoc nomine verbali, quod a μελίζω com. sed poet. deducitur, et Dor. μελίσδω dicitur, nulla est τοῦ ζ εἰς σδ resolutio. Vel μέλιδμα sublato σ scribendum Dorice, verso σ in δ, ut in ὀδμὴ, pro ὀσμὴ factum videmus: ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω, 'dulce vero mihi [est] carmen, et quum fistula modulor.'

μελιτώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, poeticum nomen, pro quo μελιττώδης cum gemino ττ in vulgatis Lexicis legitur. Sed hoc ab

Attico μέλιττα, ης, ἡ, apis. Illud vero a μέλι, μέλιτος, τὸ, mel; μελιτώδης igitur proprie mellis instar dulcis, et suavis: γενικῶς vero, dulcis, gratus, jucundus. Theoc. Idyll. xv. 94. μὴ φυῇ μελιτῶδες, 'ne nascatur [o] dulcis [Proserpina].' Subauditur enim (ut et interpretibus Latinis placet) nomen Περσεφόνη, quemadmodum vs. 14. quum poeta dicit ναὶ τὰν πότναν, Περσεφόνην subauditur. Olim autem mulieres (ut hodie quædam per sanctas Paradisi jurant) per Deas, ut Junonem, Palladem, Dianam, Proserpinam, jurare consueverant. Hoc autem per illas potissimum faciebant, quas maxime formidabant, et quas sibi propitias esse cupiebant, quarum benevolentiam his verborum lenociniis, blanditiisque captari putabant.

μελιχρὸς, ὰ, ὸν, poet. et Theoc. vocabulum, qui melleum habet colorem, mellis instar flavus. Idem ac μελίχροος, μελίχρους, ου, ὁ. ὁ τὴν τοῦ μέλιτος χρόαν, εἴτε χροιὰν ἔχων, i. qui mellis habet colorem: χροιὰ vero ὀξύτονον, unde χρόα βαρύτονον, ut docet Eustath. carnis humanæ superficiem, ipsamque corporis humani cutem significat. Sæpissime tamen (quod et in vulg. Græcolatinis Lexicis demonstratur) idem valet ac τὸ χρῶμα (quod inde formatum), i. color. Magnum Etymologicum aliquanto aliter, πένης (inquit) σημαίνει τὸν ἐκ πόνου, καὶ ἐνεργείας τὸ ζῆν ἔχοντα. παρὰ τὸ πένω, τὸ ἐνεργῶ, καὶ πράττω. ἐκ τούτου πενιχρὸς, ὡς μελιχρὸς. Unde fortasse quis colligat τὴν χρος συλλαβὴν esse nominis παραγωγὴν, quæ formationi tantum nunc inserviat, nihil ad significatum addat. Sed quamvis in nomine πενιχρὸς hoc admitti possit satis probabiliter, non tamen idem etiam in voce μελιχρὸς necessario locum habet, ut nostram τοῦ μελιχροῦ definitionem, quasi nimis a veritate sit remota, ideo rejicere debeamus. Theoc. Idyll. v. 95. αἱ δὲ μελιχραὶ, sub. ὀριμαλίδες, 'hæc vero [montana poma sunt] mellei coloris.'

μελίχλωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum. Vulgata Lexica Græcolatina, μελίχλωρος, instar mellis flavus. Epithetum Jovis. Etymol. Sed hic est error gravissimus. Nam qui vertit Magni Etymologici verba, ea male intellexit, ideoque male vertit. Sic enim in Magno Etymologico scriptum legitur, pagina 377. 45. μελίχλωρος, ἐπίθετον ἐστὶ τοῦ δέους, id est, μελίχλωρος est epithetum timoris, sive metus, et pallidum mellis instar significat. Sed interpres fortasse codicem nactus est, in quo legebatur τοῦ διὸς, ideo vertit Jovis. Facilis error ob vocum magnam similitudinem. Eustathius vero sic, χλωρὸν δέος, τὸ χλωροποιὸν, καὶ χλωρὸν μέλι ἐπιθετικῶς τὸ ὠχρὸν, ἢ τὸ ὑγρὸν, ἢ τὸ πρόσφατον, id est, 'metus pallidus appellatur, qui pallidum facit eum, quem corripit. Item mel χλωρὸν vocatur adjective, quod pallidum est, aut humidum, aut recens.' Alias τοῦ χλωρὸς etymologias et significationes in Magno Etymologico, vide pag. 812. 56. et 813. 1. Suidas, μελίχλωρος, ὁ χλωρός. Quare compositum pro simplici sumit. Quod minime novum. In Henrici Stephani codice vertitur hoc nomen μελίχλωρος, melli similis colore. Videtur autem melinum colorem intelligere, de quo pluribus in vulgatis Latinis Lexicis in voce melinum. Verum ego nunc saltem puellam μελίχλωρον vocari puto, pallidam instar mellis. Haud enim omne mel est flavum. Est etiam magna pallidi mellis copia. Battus igitur apud Theoc. Idyll. x. 27. Bombycam, quam amabat, μελίχλωρον fuisse dicit, id est, mellis instar pallidam, ac proinde formosam. Multi enim in puellis pallidum colorem probant, atque laudant, ac aliis anteponunt. Eodem versu videmus egregiam ἀντίθεσιν, ἁλιόκαυστον ✕ μελίχλωρον, quasi Latine dicas, nigram ✕ albam. Nam qui solis æstu sunt adusti, sunt nigri; qui vero sunt pallidi iidem etiam albi, si cum illis conferantur.

μελλόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. epithetum sponsi, sponsæve, qui, quæve nuptias est celebraturus, celebraturave. Theoc. Idyll. xxii. 140. γαμβρῷ μελλογάμῳ, 'generi nuptias celebraturi.' At vulgata versio, 'sponsi futuri.' Sensus quidem est idem, verborum tamen vis haud satis videtur expressa.

μελύδριον, ου, τὸ, poet. nomen diminutivum a τὸ μέλος, εος, ους, parvum carmen, cantiuncula, carmen. Bion Idyll. v. 1. εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, 'si mihi pulcra sunt carmina.'

μεμάνημαι, præteritum perfectum passivum a verbo poetico deponente μανέομαι, οῦμαι, insanio, μ. μανήσομαι, π. μεμάνημαι, quod ab activo μαίνω, ad insaniam adigo, deducitur, cujus futurum est μανῶ, aor. act. ἔμανον, hinc τὸ μανέω, ῶ, unde τὸ μανέομαι. Sed in vulgatis Lexicis hoc non invenitur. Theoc. Idyll. x. 31. ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι, 'ego vero propter te insanio.' Sic et Galli, 'j'enrage,' vel, 'je suis enragé après toi.' Quibus verbis indicatur amoris, quo quis aliquem prosequitur, tanta vehementia, ut de sano mentis statu deturbet amantem, qui suis amoribus frui votique compos fieri non potest.

μέμναμαι, Dorice, pro communi μέμνημαι, perfecti pass. 1. person. singul. a μιμνήσκομαι, μ. μνήσομαι, quod a μνάομαι, ῶμαι, recordor. Theoc. Idyll. v. 40. Μέμ-

ναμ'; ὦ φθονερόν τυ, etc. 'Recordor? o invidum te,' etc. 118. τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'. ὅκκα, 'hoc quidem non memini: quum.'

μεμναμένος, α, ον, Dor. pro comm. μεμνημένος, η, ον, memor. Theoc. Idyll. xviii. 41. Πολλὰ τεῦ, ὦ 'Ελένα, μεμναμέναι, 'Multum tui, o Helena, memores.'

μεμναμένω, genitivus Doricus pro communi μεμνημένου. Theoc. Idyll. iii. 28. ὅκά μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με, 'quando me mentionem faciente [i. quærente] an me amares.'

μέμνασαι, Dor. pro communi μέμνησαι, meministi, recordaris. Theoc. Idyll. v. 116. ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα; 'annon recordaris quum ego te verberavi?' vel, verberans abegi?

μερίζεν, Dor. pro com. μερίζειν. At μερίσδεν est Δωρικώτερον. Idyll. xxi. 31. πάντα μερίζεν, 'omnia dividere.'

μες Dorica terminatio 1. personæ pluralis verborum communiter in μεν desinentium; ut τύπτομες, pro τύπτομεν, verberamus. Sic etiam Theoc. Idyll. i. 16. δεδοίκαμες, pro δεδοίκαμεν, metuimus. Idem Theoc. Idyll. ii. 5. τεθνάκαμες, et εἰμὲς, pro τεθνήκαμεν, et ἐσμέν. 25. εἴδομες, pro εἴδομεν. 141. ἐψιθυρίσδομες, pro ἐψιθυρίζομεν. 143. ἤνθομες, pro ἤλθομεν. Idyll. v. 64. βωστρήσομες, pro βωστρήσωμεν. 66. βωστρέομες, pro βωστρέωμεν, ῶμεν. 67. ἐρίσδομες, pro ἐρίζομεν. Idyll. vii. 2. εἵρπομες, pro εἵρπομεν. 10. ἄνυμες, pro ἠνύομεν. 12. εὕρομες, pro εὕρομεν. 122. φρουρῶμες, pro φρουρῶμεν. 123. τρίβωμες, pro τρίβωμεν. 133. ἐκλίνθημες, pro ἐκλίνθημεν. Idyll. viii. 26. καλέσωμες, pro καλέσωμεν. Idyll. xiii. 1. ἐδοκεῦμες, pro ἐδοκοῦμεν. 4. ἐσορῶμες, pro ἐσορῶμεν. Idyll. xiv. 3. πράσσομες, pro πράσσομεν. 13. et 20. ἐπίνομες, pro ἐπίνομεν, etc.

μες, Dor. in ultima syllaba infinitivorum quorundam, pro quo dicitur et μεν. Vide τὸ ἦμες pro ἦμεν, et com. ηναι, vel εἶναι.

μέσα ῥήματα ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν a Doriensibus sæpe usurpantur. Ut τύψομαι, ῃ, εται, pro τύψω, εις, ει, sic ἀποίσομαι, ῃ, εται, pro ἀποίσω, σεις, ει. Theoc. Idyll. i. 3. ἆθλον ἀποισῇ, pro ἀποίσῃ, hocque pro ἀποίσεις.

μεσαμβρινὸς, ὰ, ὸν, Dor. pro com. μεσημβρινὸς, ὴ, ὸν, meridianus, a, um. Theoc. Idyll. i. 15. Οὐ θέμις ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν, 'Non fas, o pastor, meridiano [tempore,] non fas [est] nobis:' τὸ μεσαμβρινὸν autem dictum, pro κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν, hocque pro κατὰ τὸν μεσημβρινὸν χρόνον, εἴτε κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ἢ ἀπὸ τῆς μεσημερίας εἴρηται κατὰ συγκοπὴν, καὶ τοῦ β ἐπένθεσιν, εὐφωνίας χάριν. Idem Idyll. x. 48. φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον, 'fugite meridiano [tempore] somnum;' pro, τὸν μεσαμβρινὸν ὕπνον, id est, 'meridianum somnum.' Jos. Scal. ita legendum censet hunc versum, Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσάμβριον ὕπνον. Nam (inquit ille) τὸ μεσάμβριον est adverbiale, ut Grammatici loquuntur. Sed, ut hoc ipsi largiamur, quod tamen non est necessarium, illud certe non videtur mutandum. Quid? τὸ ἀλοιῶντες. Cur? Quia constat et nominativos, et accusativos, et ante, et post infinitivos, a Græcis ἀδιαφόρως poni, quemadmodum pluribus in nostro Ionico, et Dor. Lexico docetur: φεύγειν vero, pro φεύγετε dictum Ionice et Æolice. Vide ἀπαρέμφατα ἀντὶ τῶν προστακτικῶν.

μεσαμέριος, α, ον, Dorice, pro poetico μεσημέριος, communiter vero μεσημβρινὸς, meridianus, a, um. Theoc. Idyll. vii. 21. Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; 'Simichida, quo jam meridie pedes trahis?' Videtur autem hoc καθ' ὑπαλλαγὴν a poeta dictum, idque propter metri necessitatem, pro, πόδες ἕλκουσί σε; id est, 'pedes trahunt te?' Hunc locum Virgil. Ecloga ix. 1. videtur imitatus. 'Quo te Mœri pedes? an, quo via ducit, in urbem?' Hic subauditur vel trahunt, vel ferunt.

μέσατος, η, ον, poeticum, pro com. μέσος, η, ον, medius, a, um. Theoc. Idyll. vii. 10. Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, 'Necdum mediam viam confeceramus.' Μέσατος autem (ut docet Magnum Etymolog. pag. 344. 18.) κατὰ συγκοπὴν est formatum ἐκ τοῦ μεσώτατος superlativo. Quanquam idem alibi tradit a nomine μέσος, fieri μέσσατος, ut a νέος, νέατος, et νείατος. Vide pag. 599. 5. Sed prior formatio, quam veram esse constat, posteriorem refellit. Theoc. Idyl. xxi. 19. Nam et νέατος a νεώτατος per syncopen derivatum. Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας, 'Nondum medium cursum confecerat currus Lunæ.'

μεσηγὺ, poet. adverbium, pro com. μεταξὺ, in medio, inter, medium spatium vel temporis, vel loci significat. Unde compositum nomen poeticum apud Eustathium μεσηγυδορποχέστης, ὁ μεσοῦντος τοῦ δόρπου ἀποπατῶν πρὸς τὸ πάλιν ἐμπίπλασθαι. Apud poetas dicitur et μεσσηγύς. Hoc autem adverbium compositum ex nomine μέσος, η, ον, medius, a, um, et nomine γῆ, terra, q. d. in meditullio, in medio telluris, sive in medio terræ spatio. Vide Magn. Etymol. 309. in ἐγγὺς, et ἔγγιον, et ἐγγίζω; γενικῶς vero in quovis vel temporis vel loci medio spatio. Sed metri caussa sæpe τὸ σσ geminatur; τὸ δὲ υ ἀντὶ τοῦ η positum. Quod autem η in υ non raro mutetur, patet ex variis exemplis, ut ab

ἅλμη, ης, ἡ, fit *ἁλμηρὸς, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς υ, ἁλμυρός*. Magnum Etymol. 69. 19. *τηρὸς, τυρὸς*, 69. 20. et 72. 10. Idem et ab Eustathio traditur in *τυρὸς, ἄτρητα, ἄτρυτα*, 167. 16. Theoc. Idyll. xxv. 216. *ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ*, 'diei [jam] erat medium;' pro *ἤδη ἦν μεσημβρία*, 'jam erat meridies.'

μέσοι, καὶ πρῶτοι, εἴτε ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι πολλάκις οἱ αὐτοί εἰσι, καὶ ὁμοίως γράφονται, καὶ τελευτῶσιν, οἷον, γέγραφα, a *γράφω*; *ἔστροφα*, a *στρέφω*; *ἔοικα*, ab *εἴκω*; *δέδοικα*, a *δείδω*; ne *δέδοιδα* propter *κακοφωνίαν* triplicis δ δ δ concurrentis dicatur; *σέσοφα*, a *σέβω*, ne concurrat cum *σέσοβα κατὰ συγκοπὴν* formato a *σοβέω, ῶ*: *σοβήσω, σεσόβηκα*: *ἔῤῥαφα*, a *ῥάπτω*: *τέταφα*, a *θάπτω*: *βέβαφα*, a *βάπτω*: sic *δέδυκα*, a *δύω*. Theoc. Idyll. i. 102. *δεδύκει*, pro *ἐδεδύκει*. Vide *δεδύκει*. Sic *ἔστηκα* tam ab *ἵστημι*, quam ab *ἑστήκω, μ. ξω*, unde plusquamperf. med. assumto ι formatur, *εἱστήκειν, εις, ει*. Quanquam alias discriminis statuendi caussa inter hæc duo, præt. perf. *τοῦ ἵστημι, τὸ η* in *α* breve vertit, *ἔστακα*, unde sublato *κ*, Iones suum *ἔσταα* deducunt. Alterum vero, quod ab *ἑστήκω* derivatum, *τὸ η* retinet. Sic ab *ἀλείφω τὸ ἤλειφα* com. et Attice verso ε in ο, *ἤλοιφα*, ungo, unxi; unde *ἄλειφαρ, ἀλειφὴ*, et *ἀλοιφὴ*, unguentum, oleum.

μέσοι παρακείμενοι εἰς ἐνεστῶτας ποιητικῶς ἀνηγμένοι. Vide *ἐνεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων ἐσχηματισμένοι*.

μεσονύκτιον, ου, τὸ, poet. pro comm. *μέση νὺξ*, media nox, medium noctis, nox intempesta. Interdum subaudita præpositione *κατὰ*, sumitur adverbialiter, media nocte. Theoc. Idyll. xiii. 69. *ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον*, 'vela autem juvenes media nocte purgabant.' Idem Idyll. xxiv. 11. *ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος*, 'quum vero media nocte ad occasum ursa vertitur.'

μεσσάνιος, ω, ὁ, Dor. pro communi *μεσσήνιος, ου, ὁ*. Theoc. Idyll. xxii. 208. *Μεσσάνιος Ἴδας*, 'Messenius Idas.'

μέσφα, poeticum adverbium, pro communi *μέχρι*, vel *μέχρις*, usque ad. Theoc. Idyll. ii. 14. *μέσφα τοι ἐχθὲς*, 'usque ad heri,' i. usque ad hesternum diem.

μέτα. Quoties præpositio *μετὰ* suam naturalem sedem, aut significationem mutat, accentum etiam mutat, et in priorem syllabam retrahit. Communiter enim *ὀξυτονεῖται*, quum præcedit alias voces quibuscum grammatice conjungi solet: *παροξυτονεῖται* vero, quum eas sequitur, et post eas collocatur. Ut *μετὰ τούτοις, τούτοις μέτα*. Sic etiam quum pro verbo *μέτεστι* sumitur, *μέτα παροξυτόνως* scribitur. Theoc. Idyll. i. 39. *Τοῖσδε μέτα*, pro *μετὰ τοῖσδε, μετὰ τούτοις*, cum istis.

μεταΐξας, participium aor. 1. act. a poet. *μεταΐσσω, μ. ξω*, irruo, cum impetu feror. Theoc. Idyll. xxii. 201. *ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ Τυνδαρίδας λαγόνος*, 'sed irruens latum ensem adegit penitus Tydarides per ilia.'

μετάλμενος, vulgata Græcolat. Lex. vertunt, *ἐφαλλόμενος*, insiliens, et aggressus, Hom. Sed nec formationis rationem, nec poetæ librum, locumque notant. Quamobrem in gratiam *τῶν φιλελλήνων* nos hoc ipsum paucis præstabimus. A communi participio *ἀλλόμενος*, saliens, quod ab *ἅλλομαι* deducitur, *κατὰ συγκοπὴν* formatur *ἅλμενος*, et Ionice, ac Æolice, verso aspero spiritu in tenuem, *ἄλμενος*, additaque præpositione *μετὰ*, fit *μετάλμενος*, transiliens, qui de loco in locum saltu transit. Bion Idyll. ii. 6. *Τᾷ, καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν*, pro *Τῇδε, καὶ τῇδε τὸν Ἔρωτα μεθαλλόμενον ἀμφεδόκευεν*, vel *Δεῦρο, κἀκεῖσε*, etc. 'Huc, et illuc transilientem Amorem observabat.'

μέταν πάροιθεν ἄϊξε. Sic in Simmiæ Rhodii Ovo scribitur pag. 388. 7. Quod *κατὰ τμῆσιν* dictum, pro *πάροιθεν μετανάϊξε*, sive *μετανήϊξε*. Verbum est compositum ex præpositionibus *μετὰ* et *ἀνὰ*, et verbo *ἀΐσσω, μ. ἀΐξω, ἀόρ. α. ἤϊξα*, Dor. *ἄϊξα*. Si neglectum dicas temporale incrementum, *τὸ α* corripietur. Vide vulgatam versionem, et annotationes in hunc locum.

μετέμμεναι, poet. Ion. et Dor. pro com. *μετεῖναι*, unde Attice, Ion. et Dor. sublato ι, *μετέναι*, inserta syllaba *με*, et metri caussa geminato *μμ, μετέμμεναι*. Theoc. Idyll. xxv. 79. *Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι*, 'Animal quod cum hominibus sit [atque versetur].'

μετρεῖν, com. *ἀντὶ τοῦ ἀριθμεῖν*, metiri, pro numerare. Theoc. Idyll. xvi. 60. *ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν*, 'in littore fluctus numerare.' Vide *ᾀὼν, ᾀόνος*.

μετώπω, genit. sing. 3. declin. *τῶν ἰσοσυλλάβων*, Dorice formatus, versa *ου* in *ω*, pro communi *μετώπου*. Theoc. Idyll. ii. 106. *ἐκ δὲ μετώπω ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις*, 'de fronte vero sudor mea stillabat similiter [id est similis] australibus [ac humidis] roribus.'

μευ, genitivus Ionicus, Æolicus, et Doricus pronominis primæ personæ per *ἀφαίρεσιν* formatæ, pro integro, et communi, *ἐμοῦ* ab *ἐγώ*. Theoc. Idyll. iii. 28. *ὅκά μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με*, 'quando me quærente an amares me;' sed hoc verba sonant, 'quando me mentionem faciente,' etc. Idem eodem Idyll. 33. *τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ*, 'tu vero mei rationem nullam habes;' id est, me nihili facis. 37.

ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιὸς, 'saltat oculus meus dexter.' Idyll. viii. 63. φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ, 'parce lupe meo fœto pecori.'

μηκὰς, άδος, ἡ. Apud Homerum proprie vocatur ea, quæ balat, et est epithetum capræ. Eustath. μηκάδες αἶγες λέγονται ἐπιθετικῶς κατὰ μίμημα φωνῆς. ἀντὶ τοῦ αἱ μηκώμεναι. Sed apud Theoc. Idyll. i. 87. nomen hoc substantive sumi videtur pro ipsis capris, quæ balare solent; vel est ἔλλειψις, et substantivum nomen αἶγες subauditur: ὡ 'πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur,' i. quomodo capræ ab hircis ineuntur. Eustathius, μηκᾶσθαι λέγονται κυρίως αἱ αἶγες. συλληπτικῷ δὲ τρόπῳ καὶ αἱ ὄϊες μηκᾶσθαι λέγονται, ὧν ἴδιον τὸ βληχᾶσθαι. μυκᾶσθαι δὲ τῷ υ, περὶ βοῶν λέγεται. Idyll. v. 100. Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες, 'Heus ab oleastro discedite capellæ.'

μῆλον, ου, τὸ, et in plurali frequentius, μῆλα, ων, τὰ, et Dorice, μᾶλα, ων, τά. Hinc Latinum malæ, malarum, i. genæ, quæ συνωνύμως a Græcis παρειαὶ, ὧν, αἱ, vocantur. Aristophanes 505. 23. Moschus Idyll. iv. 56. τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο, 'ipsi vero humidæ [vel, calidæ] lachrymæ malarum [vel, ex malis, sive genis] Sinum in [pulcrum, ac proinde] amabilem de palpebris fundebantur.' Hinc nomen compositum ῥοδόμαλον, quod roseas genas significat apud Theoc. Idyll. xxiii. 8.

μήνατο, poet. 3. pers. singul. aor. 1. medii, neglecto augmento syllabico metri caussa, pro ἐμήνατο. Quod a μαίνομαι deductum; μ. μανοῦμαι, perfect. med. μέμηνα, ας, ε, aorist. 1. med. ἐμηνάμην, ω, ατο, insanivit. Theoc. Idyll. xx. 34. Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ, 'Venus ob virum insanivit bubulcum [i. amore bubulci insanivit].'

μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα, pro μὴ ἐπιβάλῃς.

μὴ 'πιτάμῃς, Dor. κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, pro com. μὴ ἐπιτάμῃς, ne incidas. Theoc. Idyll. x. 55. μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα.

μητρόῤῥιπτος, ου, ὁ. ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς ῥιπτὸς, ῥιφθείς. Cur autem Paris ab Hecuba matre dicatur abjectus, patet ex Latinis notis in Simmiæ Aram, pag. 446. in vs. 8.

μήων, μήονος, ὁ καὶ ἡ, Dor. et Æol. pro com. μείων, μείονος, minor. Bion Idyll. v. 9. βραχὺν, καὶ μήονα πάντων, 'breve [tempus], et minus omnibus [id est, et minimum].'

μικκὸς, κὰ, κὸν, Doricum nomen, pro comm. μικρὸς, ρὰ, ρὸν, parvus, a, um, exiguus. Eustath. μικκὸν, τὸ μικρὸν, 'Ιωνικῶς, καὶ ὀξύνεται ἡ λέξις, καὶ δυσὶ κ γράφεται. Suidas, et Magnum Etymologicum μίκκος παροξυτονοῦσι. Sic autem M. Etym. Μίκκος, σημαίνει τὸν μικρόν. Καλλίμαχος, τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί. Sed apud Callimachum ex H. Steph. typis pag. 70. legitur, αἰεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοὶ, i. 'semper enim parvis parva dedere Dii.' Æ. P. σμικρὸν vero, Attice dictum pro com. μικρόν. Apud eundem Callim. in Hymno in Cererem, vs. 111. ὀξυτονεῖται nomen hoc, Καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικκὰ, 'Et [Erysichthon devoravit] felem, quem timebant animalcula parva [vel, bestiolæ parvæ, scil. mures].' Theoc. Idyll. v. 66. μικκὸν ἄκουσον, 'paulisper audi.' Sic et Galli, 'écoute un peu.' Idem Idyll. viii. 64. μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ, 'parvus exsistens multas sequor.' Idyll. xv. 12. Τῶ μικκῶ παρεόντος, 'Parvulo præsente.' 42. Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα, 'Phrygia parvulum suscipiens lude [cum eo].'

μικκὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro com. μικρὸς, οῦ, ὁ, parvus. Theoc. in Epig. xviii. 1. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ Μήδειος τὸ μνᾶμα, 'parvulus hoc extruxit Threissæ Medeus monumentum.'

μικκύλος, ω, ὁ, Dor. nomen diminutivum a μικκὸς, οῦ, ὁ, pro com. μικρὸς, οῦ, ὁ, parvulus, pusillus, exiguus. Mosch. Idyll. i. 13. μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια μακρὰ δὲ βάλλει, 'exiguæ quidem illius [sunt] manus, longe vero jaculatur;' τήνω, autem Dor. pro τήνου, et τήνου pro com. ἐκείνου dictum: χερύδρια vero, diminutivum a χείρ.

Μίλω, Dor. κατ' ἀποκοπὴν, pro integro Μίλωνι, Miloni. Theoc. Idyll. viii. 51. καὶ λέγε Μίλω ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμε, 'et dic Miloni quod Proteus phocas, quamvis esset Deus, pascebat.'

μιμνάσκετο, Dor. pro com. ἐμιμνήσκετο, recordabatur, recordatus est, meminit. Theoc. Idyll. xiii. 27. Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος 'Ηρώων, 'Tunc navigationis meminit divinus flos Heroum.

μίμνοντι, Dor. pro comm. μίμνουσι, manent. Theoc. Idyll. xvi. 11. Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι, 'Frigidis in genibus capite manent posito.'

μὶν, pronomen indeclinabile, quod accusativi tantum casus est, trium generum, et tam pluralis, quam singularis. Sed apud solos poetas reperitur. Idem autem valet ac αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, ipsum, ipsam, ipsum, et αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτὰ, ipsos, ipsas, ipsa.

μὶν, Dorice, et poetice pro αὐτὸν, ipsum, genere masculeo. Theoc. Idyll. i. 48. ἀμφὶ δέ μιν, 'circum autem ipsum [pue-

rum].' Vide νὶν, quod συνώνυμον. Et utrumque ἐγκλιτικὸν est, atque ex præcedentis vocis accentu pendet. Idyll. iii. 16. δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μητὴρ, 'et in sylva ipsum educavit mater.' 48. ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι; 'ut ne mortuum quidem ipsum ab amplexu dimittat?'

μὶν, Ionic. Dor. et poetice genere fœmineo pro communi accusativo αὐτὴν, ipsam, vel pro αὐτὰς, ipsas. Theoc. Idyll. i. 143. ὥς μιν ἀμέλξας, 'ut ipsam [capram] mulgens;' pro quo συνωνύμως dicitur, 151. τὺ δ' ἄμελγέ νιν, 'tu vero mulge eam.' Idyll. iv. 17. ἄλλοκά μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω, 'alias quidem ipsam [buculam] ad Æsarum pasco.'

μινύθειν, poet. pro com. μειοῦν, et ἐλαττοῦν. Deducitur a nomine μιννὸν, quod Attice μικρὸν, id est, parvum significat. Hinc verbum μινύω, unde Latinum, minuo; inserto θ, μινύθω.

μινύθειν, poet. passive positum, pro μινύθεσθαι, μειοῦσθαι, ἐλαττοῦσθαι, minui, minorem fieri, absumi, tabescere. Theoc. Idyll. xxi. 23. ψεύδονται φίλε πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τάματα μακρὰ φέρει Ζεὺς, 'mentiuntur, amice, omnes, quicunque noctes dixerunt Æstate minui, quum dies longos affert Jupiter.'

μινύρισμα, τος, τὸ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis exstat, et vertitur, sibilus, nec ullius scriptoris auctoritate confirmatur. Sed ita vocatur minurritio, vel potius, minurritiones, quod auctore Festo minorum avium cantum significat. Μιννὸν apud Atticos τὸ κοινῶς μικρὸν appellatur; hinc τὸ μινυρὸς, unde verbum μινυρίζειν, a quo verbale μινύρισμα, de quibus vulgat. Lex. prolixe. Theoc. in Epig. iv. 11. Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι, 'Flavæ lusciniæ minurritionibus ex adverso respondent.'

μινυρὸς, ὰ, ὸν, poet. querulus, gracili voce cantillans, summissa voce flens. Hinc τὸ μινύρειν, καὶ μινυρίζειν, τὸ ὑφειμένως κλαίειν, παρὰ τὸ μιννὸν, ὃ δηλοῖ τὸ μικρόν. Hinc et Latinum vocabulum, minurire, unde nomen verbale, minuritio. Minuritiones autem, ut docet Festus, avium minorum cantus. Theoc. Idyll. xiii. 12. Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν, 'Neque quum avium pulli queruli ad nidum spectant [ut scil. cubitum eant].'

μίσγοισαι, Dor. pro com. μίσγουσαι, miscentes. Theoc. Idyll. xv. 116. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ, 'flores omnigenos cum alba farina miscentes.'

μισγομένα, ας, ἁ, Dor. pro comm. μισγομένη, ης, ἡ, mixta. Theoc. Idyll. xvii. 54. μισγομένα Τυδῆϊ, 'mixta Tydeo.'

μισθοδότας, α, ὁ, Dor. pro com. μισθοδότης, ου, ὁ, mercedis dator, qui mercedem, vel stipendium alicui dat. Vulgata Lexica nullius auctoris exemplo vocabulum hoc illustrant. Theoc. Idyll. xiv. 59. Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος, 'Mercedis dator [est, vel, stipendii dator, id est, stipendia dat] Ptolemæus [homini] libero quam optimus.'

μίτυλος, μιτύλα, μίτυλον, alii vero παροξυτόνως scribunt μιτύλος. Theocriteum vocabulum, unde nomen Latinum videtur deductum, mutilus, a, um, mutilatus, cornibus mutilatus. Theoc. Idyll. viii. 86. Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα, 'Illam cornibus mutilatam dabo tibi pro doctrinæ præmio capram.'

μνάσῃς, Dor. pro comm. μνήσῃς, a μιμνήσκω, μ. μνήσω, quod a μνάω, ῶ. De quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xv. 36. Μὴ μνάσῃς, 'Ne memores [ne mentionem hujus rei facias].'

μναστέω, ῶ, poet. Dor. formatum, pro comm. μνηστέω, ῶ, quod est πρωτότυπον τοῦ μνηστεύω, quod inserto υ factum; nuptias alicujus ambire, aliquam uxorem ambire, ejusque nuptias poscere. Theoc. Idyll. xviii. 6. Μναστήσας Ἑλέναν, 'Cum Helenæ nuptias ambisset.'

μναστήσας, Dor. pro comm. μνηστήσας. Vide μναστέω, ῶ, Theoc. Idyll. xviii. 6.

μνᾶστις, ιος, ἁ, Dor. pro comm. sed poet. μνῆστις, ιος, ἡ, com. μνήμη, ης, memoria, mentio. Theoc. Idyll. xxviii. 23. Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω, pro Καὶ αὐτῇ μνῆστιν ἀεὶ τοῦ φιλαοιδοῦ παρέχῃς ξένου, 'Et illi memoriam hospitis carminum amantis semper renoves.'

μνηστεύειν, com. non solum significat nuptias alicujus ambire, sed etiam (si Latinis interpretibus habenda fides) uxorem ducere. Sic enim illi verterunt hunc Theocriti versum, quem legimus, Idyll. xxii. 155. Μνηστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι, 'Ducere uxores, quibus sponsi jam [sunt] parati.' Quorum interpretationem ipse Theoc. xxii. 137. disertissimis verbis videtur confirmare, quum dicit, Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε φερέτην, &c. Qui enim jam aliquam fœminam rapuit, ac in suam potestatem redegit, non dicitur amplius nuptias ejus ambire, sed ea potius uxore frui, vel ut uxore uti.

μνώεσθαι, poeticum, pro communi μνᾶσθαι; συνωνύμως dicitur μνηστεῖν, et μνηστεύειν, alicujus mulieris, vel puellæ nuptias ambire. Consule vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. xxvii. 22. Πολλοί με μνώοντο, 'Multi meas nuptias ambierunt;' vel, 'Multi me uxorem sibi petierunt.'

μογεῦμες, Dor. pro com. poet. μογοῦμεν, a μογέω, ῶ, laboramus. Bion Idyll. vi. 3. ὅσσα μογεῦμες, 'quæcunque laboramus.'

Μοῖρας ἀραξεῖ, Theoc. Idyll. ii. 160. Vide ΑΣ, Dorienses.

μοῖσα, ας, ἁ, Dorice versa diphthongo *ου* in *οι*, pro communi *μοῦσα, ης, ἡ*, musa. Theoc. Idyll. i. 141. *Σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι*, 'Libem musis: o salvete [vel, valete] multum musæ.' Idyll. vii. 12. *σὺν μοίσαις*, 'cum musis.' Idyll. vii. 37. *Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα*, 'Etenim ego [sum] musarum facundum os.' 47. *καὶ μοισᾶν ὄρνιχες*, 'et musarum aves,' i. poetæ, qui carmina canere solent avium instar. 95. *φίλος ἔπλεο μοίσαις*, 'charus es musis.' Idyll. xi. 6. *πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις*, 'dilectum egregie musis.'

μολοῖσα, Dorice pro comm. *μολοῦσα*, profecta. Participium f. g. aor. 2. act. a *μολέω, ῶ*, aor. 2. *ἔμολον, ες, ε*. Theoc. Idyll. ii. 96. *Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα*, 'Totam tenet me miseram Mundius ille: quare profecta.' Idyll. xx. 38. *ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα*, 'de cœlo vero profecta.'

μόνα, ας, ἁ, Dor. pro comm. *μόνη, ης, ἡ*, sola, solius. Theoc. Idyll. xxi. 1. *ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει*, 'paupertas, [o] Diophante, sola artes excitat.'

μονοβάμων, ονος, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. poet. *μονοβήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ*, qui singularem habet incessum. Simmias Rhodius in Ovo, pag. 388. 7. *μέτρον μονοβᾶμον* vocat metrum singularis incessus. Quid autem hæc sibi velint, in annotationibus in hoc Ovum scriptis, prolixe declaratur. Eas consule.

μονώτατος, ου, ὁ, poet. idem ac *μόνος*, unde formatum. Quasi dicas, solissimus, solus. Theoc. Idyll. xv. 137. *ἡμιθέων (ὥς φαντὶ) μονώτατος*, 'semideorum (ut aiunt) solus.'

μορέω, ῶ, μ. μορήσω, poet. pro com. *κτείνω*, interficio. Deducitur autem a nomine *μόρος, ου, ὁ*, unde *κατὰ συγκοπὴν* formatur Latinum, mors. Hoc vero nomen est verbale *τοῦ μείρω*, divido, partior: *ὁ μέλλων, μερῶ, μ. π. μέμορα*. Quid autem aliud est mors, quam corporis, et animæ divisio, et separatio? Quum enim quis moritur, ejus anima ab ipso corpore separatur: *ὃν [Πάρις] μόρησε*, 'quem [Paris] interfecit.' In Ara Simmiæ, vs. 8.

μορμὼ, δάκνει ἵππος, Theoc. Idyll. xv. 40. 'Larva [nunc adest, et] equus mordet.' Quid autem sit *μορμὼ*, fuse docet Eustath.

μορφὰ, ᾶς, ἁ, Dor. unde facta literarum trajectione deductum nomen Latinum, forma, totidem literis servatis: com. vero dicitur *μορφὴ, ῆς, ἡ*. Theoc. Idyll. xxiii. 2. *Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω*, pro *Τὴν μορφὴν ἀγαθοῦ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίου*, 'Forma [quidem] egregium, sed moribus nequaquam similem.'

μοσχίον, ου, τὸ, com. vitulus. Est autem nomen diminutivum a *μόσχος*, cujus varias significationes in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. iv. 44. *βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία*, 'pelle deorsum vitulos.'

μόσχω, Dor. pro com. *μόσχου*, Theoc. Idyll. xi. 21. *μόσχω γαυροτέρα*, 'vitulo lascivior.' Idyll. xii. 6. *ὅσσον ἐλαφρότερος μόσχω νεβρὸς*, 'quanto levior [est] vitulo hinnulus.'

μόσχως, Dor. pro com. *μόσχους*, vitulos. Theoc. Idyll. ix. 3.

μουσίσδειν, poet. et Dor. pro com. *μουσίζειν*, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur, cantu contendere. Sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Ibidem etiam dicitur esse verbum neutrum, quod cum dativo conjungatur, et tamen nullis exemplis hoc illustratur. Apud Theocritum accipitur simpliciter pro canere, et cum accusativo jungitur: quamobrem est activum. Idyll. viii. 37. *αἴπερ ὁμοῖον μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι*, 'si simile [carmen] canat Daphnis lusciniis [i. si æque suaviter canat, ac ipsæ lusciniæ].' Atque res ita nobis intelligenda, si *τὸ ὁμοῖον ἔλλειψιν τοῦ μέλος* patiatur, et dativus *ταῖς ἀηδονίσι* regitur non a *μουσίσδοι*, sed ab *ὁμοῖον*. Quod si *τὸ ὁμοῖον* accipias *κατ' ἀντιμερίαν ἀντὶ τοῦ ὁμοίως*, tunc vertes similiter lusciniis pro, ut lusciniæ, et ab hoc etiam nomine regetur sequens dativus.

μουσίσδειν, Dor. pro com. sed poet. *μουσίζειν*, canere, cantare. Theoc. Idyll. xi. ult. *Μουσίσδων. ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν*, interpretes Lat. hæc ita, 'Cantans: suavius autem vitam degebat, quam si dedisset aurum:' aliter, 'Cantans: suavius autem agebat, quam si aurum dedisset.' At Æ. P. 'Cantans: suavius vero [vitam] degebat, quam si [quis ipsi] aurum dedisset.' Videtur enim *ἐλλειπτικῶς* hoc esse dictum. Ex vulgata versione sensus parum commodus elici videtur. Vel, si nihil innovandum, hic erit horum verborum sensus, vitam suavius degebat, quam si aurum amatæ puellæ dedisset, ut ea potiretur.

μοχθεῦντας, Dor. pro com. *μοχθοῦντας*. Theoc. Idyll. x. 56. *Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδεν*, 'Hæc oportet laborantes in sole [vel, in solis æstu,] viros canere.'

μοχθίζειν, poeticum, pro quo *μοχθεῖν συνωνύμως* dicitur; [utrumque deducitur a nomine *μόχθος, ου, ὁ*, labor, defatigatio, calamitas ærumnæ] laborare. Theoc. Idyll. i. 38. *Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι*, 'Diu turgentes oculis frustra laborant.' *Μοχθίζοντι* vero dictum Dorice pro com-

muni *μοχθίζονσι*. Vide *Οντι* Doric. termin. pro comm. *ονσι*. Idem legitur et Idyll. vii. 48.

μυθέομαι, οῦμαι, poet. pro communi *λέγω*, dico, loquor. Theoc. Idyll. x. 20. *μηδὲν μέγα μυθεῦ*, 'nihil magnifice dicas [ne superbe loquaris].' 21. *Οὐ μέγα μυθεῦμαι*, 'Non magnifice loquor [non superbe loquor].'

μυθίζειν, poet. verbum, quod in vulgatis Lexicis non exstat; pro eodem *συνωνύμως* dicitur *μυθίζεσθαι*, quod apud Nonnum reperitur, et *μυθεῖσθαι*, quod passim apud poetas Lectoribus occurrit. Communiter vero dicitur *λαλεῖν*, et *λέγειν*, loqui, dicere, narrare. Theoc. Idyll. xx. 11. *Τοιάδε μυθίζοισα*, Dor. pro com. *μυθίζουσα*, 'Talia dicens.' 13. sumitur pro mussitans; *χείλεσι μυθίζοισα*, 'labris mussitans.'

μυθίσδεν, Dor. pro communi, sed poetico *μυθίζειν*, pro quo frequentius est *τὸ μυθίζεσθαι, καὶ μυθεῖσθαι*, loqui, dicere, narrare. Theoc. Idyll. x. ult. *λιμηρὸν ἔρωτα Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ*, 'noxium amorem Narrare matri.'

μύκημα, τος, τὸ, poet. pro quo *συνωνύμως* dicitur et *μυκηθμὸς, οῦ, ὁ*. Proprie quidem vocem bovis significat, quam Latini mugitum vocant, a Græco *μυκάω, ῶ*, unde Latinum, mugio. Sed interdum *ἀκυρολόγως* et ipsa leonum vox ita vocatur, quæ proprie rugitus Latine, Græce vero, *βρυχηθμὸς*, alias et *ὠριθμός*. De quibus vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xxvi. 21. *ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης*, 'quantus est mugitus [i. rugitus] leænæ, quæ peperit.'

μυκηταν, Dor. pro communi *μυκητῶν*, mugientium. Epithetum est boum: sed non constat utrum a recto singulari *μυκητὴς, οῦ, ὁ*, deducatur, an vero a *μυκητὸς, οῦ, ὁ*. Hoc quidem in Græcolatinis Lexicis reperitur, illud vero nec in Græcis, nec in Græcolat. invenitur. Theoc. Idyll. viii. 6. *Μυκηταν ἐπίουρε βοῶν*, 'Mugientium custos boum.'

μύλλειν, poeticum pro communi *ἀλήθειν*, molere: *μεταφορικῶς* vero *συνουσιάζειν*. Quod eodem modo Theocritus usurpavit, quo dixit et Horatius alienas permolere uxores, i. subigere, stuprare. Theoc. Idyll. iv. 58. *Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη*; ubi *Δωρικώτερον* esset si legeres *τᾶς ποκ' ἐκνίσθη*; 'Dic age mihi Corydon, ille senecio numquid adhuc molit Illud nigro supercilio præditum scortillum, quod olim deperibat?'

μυρίος, ία, ον, poet. in singulari; quod frequentius in plur. apud poetas legitur; innumerabilis, immensus, maximus. Theoc. Idyll. viii. 49. *ὦ βάθος ὕλας Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι*, 'o profunditas sylvæ Immensa, o simi huc venite ad aquam hœdi;' vel, 'o profund. Immensa, o simæ huc venite ad aquam capellæ.'

μύρμαξ, μύρμακος, μύρμακι, Dorice, pro com. *μύρμηξ, μύρμηκος, μύρμηκι, ὁ*, Theoc. Idyll. ix. 31. formica; *Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ*, 'Cicada quidem cicadæ [est] amica, formicæ vero formica.' Idyll. xv. 45. *μύρμακες ἀνήριθμοι*, 'formicæ innumerabiles.' Idyll. xvii. 107. *Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων*, 'Formicarum ut opes semper jacent laborantium.'

μωμάσατο, Dor. pro com. *ἐμωμήσατο*. Theoc. Idyll. ix. 24. *τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων*, 'quam fortasse ne faber quidem reprehendisset.'

μωμᾶσθαι, poet. pro communi *καταγελᾷν, καὶ σκώπτειν*, deridere, cavillis insectari, cavillari; Gallice, 'se moquer de quelqu'un.' Theoc. Idyll. x. 19. *Μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τὺ*, 'Deridere [vel, carpere] me incipis tu.'

μῶνος, α, ον, Dor. pro com. *μόνος, η, ον*, unde formatum Ionicum *μοῦνος*, inserto *υ*, a quo versa diphthongo *ου* in *ω*, factum Dor. *μῶνος, α*, et *η, ον*, solus, a, um. Theoc. Idyll. xx. ult. *μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις*, 'sola vero per noctem [noctu] dormias:' *Δωρικώτερον* tamen esset *τὸ μώνα*. Sed Dorienses (ut alibi pluribus demonstratur) non semper *τὸ η* in *α* vertunt. Idyll. xxi. 1. *μόνα* Dor. pro com. *μόνη* recte legitur.

μῶσα, ας, ἁ, Dorice pro comm. *μοῦσα, ης, ἡ*, versa *ου* diphthongo in *ω*, musa. Dicta autem *μοῦσα, παρὰ τὸ μάω, μῶ, τὸ ζητῶ*. Scientia enim investigatione comparatur. Si quis tamen vocem *μῶσα* per contractionem in participio generis fœminei communiter factam ex *αου* in *ω* dixerit formatam, is a veritatis scopo non aberrarit. Nam ab eodem participio *μάουσα, τουτέστι ζητοῦσα, κατ' ἐκβολὴν τοῦ α* nomen *μοῦσα* deductum constat. Theoc. Idyll. i. 9. *Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἶϊδα δῶρον ἄγωνται*. et 20. *Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας*. Idem eod. Idyll. sæpius eundem versum repetit, *ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς*. Et *Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς*. 141. *Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα*. Idyll. v. 80. *Ταὶ μῶσαι*.

N

N ab Argivis, et Cretensibus sæpe pro *ι* sumitur, ut docet Eustath. in verbo *σπένδειν*, quod a *σπείδω* formatum, *ι* in *ν* mutato. Sic ab *ἐνείκω* Ionico et poetico fit, *ι* in *ν* mutato, verbum *ἐνένκω*. Sed quia *ν*

ante κ ex regulis Grammaticis locum non habet, ideo in γ versum, quod sequente κ sonum et potestatem τοῦ ν retinet. Vide φέρω apud Grammaticos. Idem faciunt et ipsi Dorienses. Theoc. Idyll. iv. 52. Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ, pro εἰσὶ, sunt. Vide et Magnum Etymolog. pag. 302. 2. 3. Ita φαεννὸς, pro φαεινός. Pind. Pyth. Ode iv. pag. 80. 12. et Ode, vs. 83. M. Sic et δεννάζω, pro δεινάζω. Item κλεννὸς, pro κλεεινὸς, hocque poet. pro com. κλεινὸς, ἐπενθέσει τοῦ ι. Pind. Pyth. Ode, vs. 82. 2. Vide et ἐνέγκω apud Eustath. quod Ionice verso ι in ν ab ἐνείκω deductum tradit.

N pro λ Dorice positum. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἑρμᾶς, pro ἦλθ' Ἑρμῆς. Idem eodem Idyll., 80. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὠ 'πόλοι ἦνθον. et 81. ἦνθ' ὁ Πρίαπος. 124. ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον, pro ἐλθὲ ἐπὶ νῆσον. Sed jam ob rejectam vocalem accentus in priorem est retractus. Sic δεῖν' ἔπη, pro δεινὰ ἔπη. Idyll. ii. 66. ἦνθε. 84. ἀπῆνθον, pro ἀπῆλθον. 118. ἦνθον, pro ἦλθον, bis. Idyll. iv. 60. ἐπενθὼν, pro ἐπελθών. Idyll. v. 51. ἔνθῃς, pro ἔλθῃς. 62. ἔνθοι, pro ἔλθοι. 67. ἐνθὼν, pro ἐλθών. 76. Βέντιστε, pro Βέλτιστε. Idyll. xi. 63. ἐξένθοις, et ἐξενθοῖσα, pro ἐξέλθοις, et ἐξελθοῦσα. 64. ἀπενθεῖν, pro ἀπελθεῖν. Idyll. xv. 8. ἐνθών.

N pro ρ interdum ponitur. Ut ab αἴρω, αἰρύω, αἴρυμι, αἴρυμαι, fit αἴνω, αἰνύω, αἴνυμι, αἴνυμαι. Vide Αἴνυτο. Theoc. Idyll. xxiv. penult. αἴνυτο δόρπον, 'sumebat cœnam.'

N pro σ Dorienses mutant in prima persona plurali communiter in μεν desinente. Theoc. Idyll. i. 16. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, 'Pana metuimus.' Hic τὸ δεδοίκαμες Dorice pro communi δεδοίκαμεν positum. Idem Theoc. Idyll. ii. 5. τεθνάκαμες, et εἰμὲς, pro τεθνήκαμεν, et ἐσμέν. 141. ἐψιθυρίσδομες, pro ἐψιθυρίζομεν. et 143. ἤνθομες, pro ἤλθομεν. Idyll. v. 67. ἐρίσδομες, pro ἐρίζομεν. Idyll. vii. 2. εἵρπομες, pro εἵρπομεν. 10. ἄνυμες, pro ἠνύομεν. Vide suo loco. 12. εὕρομες, pro εὕρομεν. 122. φρουρῶμες, pro φρουρῶμεν. 123. τρίβωμες, pro τρίβωμεν. 133. ἐκλίνθημες, pro ἐκλίνθημεν. Idyll. viii. 26. καλέσωμες, pro καλέσωμεν. Idyll. xiii. 1. ἐδοκεῦμες, pro ἐδοκοῦμεν. 4. ἐσορῶμες, pro ἐσορῶμεν. Idyll. xiv. 3. πράσσομες, pro πράσσομεν. 13. et 20. ἐπίνομες, pro ἐπίνομεν, etc.

N Dorice in σ mutatum in infinitivis in ν desinentibus post apocopen syllabæ αι factam. Ut ἤμεναι, ἦμεν, ἦμες, pro com. εἶναι, esse. Vide suo loco. Theoc. Idyll. vii. 86. ὤφελες ἦμες, 'utinam fuisses.'

N in tertia persona singul. imperfecti, verbi εἰμὶ, sum, Dorienses in σ sæpe mutant, vel pro ν usurpant ς. Ut, ἦν communiter, ἦς Dor. erat, vel erant. Vide ἦς.

N Dorice pro comm. σ. Ut, ἐντὶ, pro ἐστὶ, est. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. ἐντί γε πικρὸς, 'Tunc defatigatus quiescit. Est autem acerbus.' Idyll. iii. 39. ἐντὶ, pro ἐστί.

Νᾶες, αἱ, vel est com. nominativus a communi ναῦς, ἡ, ναὸς, jam producto α metri caussa: vel (quod verisimilius) a nominativo νῆες, (quod et Ionice, et communiter etiam dicitur, non autem ναῦς, ut et in vulgatis Græcolatinis Lexicis notatum videmus in voce ναῦς) Dorice verso η in α factum νᾶες, naves. Hinc enim Latinum nomen est deductum. Theoc. Idyll. xvii. 90. νᾶες ἄρισται, 'naves optimæ.' Idyll. xxii. 17. ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας, pro νῆας, 'ex profundo extrahitis naves.'

ναὶ, commune adverbium, quod jurijurando servit. Theoc. Idyll. ii. 118. ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα, 'per dulcem venissem amorem.' Vide ναὶ apud Eustathium.

ναὶ, adverbium jurantis, et affirmantis, per. De quo consule Eustathium ἐν τῷ ναὶ, ἀντὶ τοῦ νὴ κατωμοτικοῦ. Gaudet autem accusativo, sive propter suam naturam et vim, sive κατ' ἔλλειψιν particulæ μὰ, cum qua sæpe jungitur. Sed si dicas ἐλλειπτικῶς cum accusativis efferri, tunc significabit, sane per. Quare præstat accipere pro simplici per, sine ullo alterius particulæ defectu, quod hujus adverbii natura talem flagitet constructionem. Theoc. Idyll. ii. 160. τὰν Αΐδαο πύλαν ναὶ Μοίρας ἀραξεῖ, 'Orci fores per Parcas pulsabit;' i. profecto morietur, meis venenis sublatus, ac ad Inferos descendet. Idyll. iv. 47. ἡξῶ ναὶ τὸν Πᾶνα, 'veniam per Pana.' Idyll. v. 141. Πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα, 'Mittam per Pana.' Idyll. vi. 21. Εἶδον ναὶ τὸν Πᾶνα, 'Vidi per Pana.' Idyll. xv. 14. ναὶ τὰν Πότναν, 'sane per venerandam [Proserpinam].'

ναίειν, poet. pro com. οἰκεῖν, habitare, incolere, tenere, possidere. Theoc. Idyll. xxiv. 129. ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα, καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναῖε, 'quum regnum totum, et vineam amplam Tydeus incolebat [i. tenebat, possidebat].'

ναίοισα, Dorice, pro communi participio f. g. ναίουσα, habitans. Theoc. Idyll. ii. 71. ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε, 'prope fores habitans deprecata est, et oravit.'

νάκος, εος, ους, τὸ, poet. quævis pellis: τὸ να ὀξυτονεῖται, καὶ βραχύνεται. In vulgatis vero Græcolatinis Lexicis τὸ να περισπᾶται. Quare tunc producitur. Eustathius, Νάκος, τὸ κῶας, καὶ βύρσα. καὶ νάκη θηλυκῶς λέγεται, οἱονεὶ ἀνάκη, ἐφ' ἧς ἐστιν

ἀνακεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἀνακλιθῆναι. Νάκος igitur, sive νάκη dicta, quod supra pelles jacere, cubare liceat. Theoc. Idyll. v. 2. τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν, '[Is enim] meam pellem heri furatus est.' 9. Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; 'Lacon furatus olim abiit pellem?'

νάρκισσος, ου, ἡ, narcissus flos; genere fœmineo, Græce dicitur, ut statuatur discrimen inter ipsum florem, et puerum Narcissum, qui in sui nominis florem fertur mutatus. Ovid. Metamorph. lib. iii. 104—107. totam rem versibus elegantissimis persequitur. Theoc. Idyll. i. 133. ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι, Æ. P. 'formosus vero narcissus in juniperis comam ferat [comans sit, floreat].'

νᾶσος, ω, ἁ, Dor. pro com. νῆσος, ου, ἡ, insula. Theoc. Idyll. i. 124. ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον, 'veni in insulam.' ἔνθ' autem Dorice dictum, pro com. integro ἐλθέ. Sed ε rejectum ob sequentem vocalem, et accentus in præcedentem de more retractus. Sic δείν' ἔπη, pro δεινὰ ἔπη: κάλ' ἔργα, pro καλὰ ἔργα: ἀγάθ' ἔθνη, pro ἀγαθὰ, etc. Quod in præpositionibus non observatur, partim ambiguitatis vitandæ causa, partim, idque præcipue, quia sic usus obtinuit, et hoc evicit. Idyll. xxviii. 18. Νάσω Τριναкρίας, 'Insulæ Trinacriæ.' Idyll. vi. 33. Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶς δ' ἐπὶ νάσω, 'Se ipsam mihi straturam pulcrum lectum hac in insula.'

νεβρὸς, ου, ἡ, cerva junior. Theoc. Idyll. xi 40. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς, Πάσας ἀμνοφόρως, 'alo autem tibi undecim cervas, Omnes fœtas.' Vide νεβρὼς in vulgatis Lexicis. Idem Idyll. xiii. 62. νεβρῶ φθεγξαμέναι, pro νεβροῦ φθεγξαμένη. Interpretes Latini verterunt, non, 'cervam loquentem [i. vociferantem]:' sed, 'hinnulum vociferantem,' et 'hinnulum clamantem.' Sed in Latinis verbis fœmineum genus τῆς νεβροῦ cognosci non potest.

νεβρῶ, Dor. pro νεβροῦ, τῆς, Theoc. Idyll. xiii. 62.

νεβρὼς, Dor. pro com. νεβροὺς, Theoc. Idyll. xi. 40.

νεικείειν, poeticum verbum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis nullius auctoritate confirmatur. Deductum autem est a νεικέω, inserto ι, contendere, certare, altercari, rixari, objurgare, castigare, reprehendere. Theoc. Idyll. i. 35. νεικείουσ' ἐπέεσσι, 'contendunt verbis [inter se].'

νείσεσθαι, poeticum, pro quo et νείσσεσθαι, καὶ νίσεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχεσθαι. Eustath. νίσσεσθαι, ὡς λίσσεσθαι, τὸ νι διὰ ἰῶτα, καὶ δύο σσ, καὶ νείσσεσθαι διὰ διφθόγγου ὡς ἀπὸ τοῦ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι. νίσομαι δὲ δι' ἑνὸς σ κατὰ τὸν μέλλοντα. λέγεται καὶ νίσσω, καὶ νείσω, ὅθεν τὸ νείσομαι. Theoc. Idyll. vii. 25. τεῦ ποσὶ νεισομένοιο, 'te pedibus eunte.'

νέμειν, poet. pro quo συνωνύμως dicitur alias ναίειν, ναιετᾶν, καταναίειν, καταναιετᾶν, comm. οἰκεῖν, κατοικεῖν, habitare, incolere. Theoc. Idyll. xxv. 171. Τύρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην, 'Tirynthem urbem habitans, aut Mycenas.' Hanc significationem in vulgatis Lexicis, quæ multas alias habent, non invenies. Quamobrem hic eam observare φιλομαθὴς Lector non gravabitur. Vide Magnum Etymolog. pag. 606. 40. in νέμω.

νεμεσσατὸς, ἁ, ὸν, Dorice pro communi, sed poetico, νεμεσσητὸς, ἡ, όν: metri vero caussa τὸ σ geminatum: reprehensione dignus, reprehendendus, culpandus, odiosus. Theoc. Idyll. i. 101. Κύπρι νεμεσσατὰ, 'Venus odiosa.'

νένασται, 3. pers. singul. præt. perfecti pass. poet. Ion. et Dor. pro communi, sed poet. νένηται, a verbo νέω, νῶ, τὸ σωρεύω, coacervo, cumulo, accumulo, aggrego, congero, μ. νήσω, ἀόρ. α. ἔνησα, π. νένηκα, π. π. νένημαι, καὶ νένησμαι, καὶ Δωρικῶς νένασμαι, νένασαι, νέναστα. Suidas, νενημένην, καὶ νενησμένην, σεσωρευμένην, etc. Theoc. Idyll. ix. 9. ἐν δὲ νέναστα λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, 'in [eo] autem [lecto] coacervantur, [stratæque] sunt Albis ex buculis pulcræ pelles.'

νενόμισται, comm. more receptum est. Theoc. Idyll. xxiv. 95. Consule νομίζειν in nostro Ionico Lexico.

νεόγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat: nuper pictus. Theoc. Idyll. xviii. 3. πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο, pro πρόσθε νεογράπτου θαλάμου χορὸν ἐστήσαντο, 'ante nuper pictum thalamum chorum instituerunt.'

νεόδρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum atque Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis nullius scriptoris auctoritate confirmatur; recens decerptus: παρὰ τὸ νέον, τὸ νεωστὶ, nuper, recens, et δρεπτὸς, ὃ παρὰ τὸ δρέπω, μ. ψω, decerpo. Theoc. Idyll. xxvi. 8. νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν, 'in aris structis ex recens decerptis frondibus.' Vide vs. 3.

νεόκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. ὁ νεωστὶ κεκλωσμένος, recens contextus. Quod barbari dicerent, recens filatus: κλώθειν enim, καὶ νήθειν, nere, barbare, filare, i. fila fuso, manuque de colo deducere; Ital. 'filare;' Gallice, 'filer.' Quæ verba a filo derivata. Theoc. Idyll. xxiv. 44. ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος, 'profecto hic exporrecta manu petebat recens contextum lorum.'

νεολαία, ας, ἡ, poetice, pro communi *νεότης, νεότητος, ἡ,* juventus, juvenum cœtus. At *θῆλυς νεολαία,* fœmineus puellularum virginumque cœtus. Theoc. Idyll. xviii. 24. *τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία,* 'quater sexaginta puellæ, fœminea juventus [vel, fœmineus virginum cœtus].'

νέπους, νέποδος, ὁ, poet. vocabulum. Eustath. Odyss. δ. 1502. 25. 28. 36. *νέποδες, ἄποδες,* piscium epithetum; sic enim vocantur, quod pisces careant pedibus. At *φῶκαι νέποδες, αἱ μικρόποδες, ἢ τοῖς ποσὶ νέουσαι, τουτέστι νηχόμεναι. νέποδες θαλάσσης, τὰ τῆς θαλάσσης τέκνα. νέπους γὰρ κατὰ γλῶσσαν, ὁ ἀπόγονος,* id est, 'phocæ vocantur *νέποδες,* quod parvos habeant pedes, vel quod pedibus natent: *νέποδες θαλάσσης,* maris filii, sive soboles: *νέπους* enim quadam dialecto dicitur is, qui oriundus est ex aliquo, qui ab aliquo ducit originem.' Videtur autem Eustathius Latinam linguam intelligere, qua nepos appellatur habita avi ratione. Nepotes alias, posteri nominantur. Suidas, *νέποδες οἱ ἰχθύες. παρὰ τὸ νε στερητικὸν, καὶ τὸ πούς. ἄποδες γάρ εἰσιν.* Idem, *νέποδες, νηξίποδες* (sic enim ibi scribendum, non autem *νυξίποδες,* ut vitiose scriptum exstat) *τὸ γὰρ ἄποδες, ψεῦδος. ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι. ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες.* Homerus Odyss. δ. ut supra notatum. Sed apud Theoc. Idyll. xvii. 25. *ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες:* quid sibi velit hoc *νέποδες* hoc loco, non satis constat. Interpretes Latini versum hunc ita verterunt; alter quidem, 'immortales autem vocantur, facti Dei pedum usu carentes.' Alter vero, 'immortales vero vocantur, Dii sine pedum usu facti.' Sed quodnam esset hoc monstri genus? O venustos, et egregios Deos, qui nullos haberent pedes, aut pedum usu carerent. Nisi forte quis acute dixerit Deos ita dictos, quod ad res peragendas ministerio pedum non indigerent. Verisimilius tamen videtur, si carmen hoc ita distinguamus, ac interpretemur, *ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ, νέποδες γεγαῶτες,* 'immortales autem vocantur Dii, nepotes exsistentes [Herculis].' Hoc ex præcedentibus et sequentibus poetæ verbis facile colligi potest. Quos enim ante vocat *υἱωνοὺς,* eos hic *κατὰ γλῶσσαν συνωνύμως* appellat *νέποδας,* id est, nepotes. Quomodo autem isti essent Herculis nepotes, explicat. Hyllus enim fuit Herculis filius, idemque fuit primus auctor generis utriusque, Alexandri scilicet et Ptolemæi, et ambo primam originem ab ultimo, summoque Hercule ducunt, si ab imo generis gradu ad summum ascendas, in quo ponendus Hercules suorum nepotum avus, et minorum primus auctor. Hyllus autem fuit Herculis ex Dejanira filius. Hyginus cap. 162. ubi de variis Herculis filiis verba fiunt. Illud hic præterea est observandum in hoc versu metiendo, *τὸ θεοὶ* pati contractionem, et *κρᾶσιν* fieri *τοῦ ε, καὶ τῆς διφθόγγου οι εἰς συλλαβὴν οι.* Vel dicendum *τὴν τοῦ καλεῦνται* verbi *δίφθογγον αι* corripi vel sequente consonante. Quod observatione dignum. Hac de re pluribus agit Is. Cas. Lect. Theoc. cap. 18. p. 124. 125. 126. et variis probatissimorum poetarum exemplis hoc demonstrat ac illustrat. Quamvis autem quis in aliquot exemplis *παλιμβάκχειον* pro dactylo fortasse positum dicere posset, hoc tamen in omnibus allatis exemplis locum habere nequit. Quare sententiam hanc probare non dubitarim. Illud obiter hic addetur, apud Apoll. quoque *τῶν Ἀργοναυτικῶν,* lib. iv. p. ex H. St. typis 238. vs. 1745. vocem *νέποδας* pro nepotibus reperiri. Sic enim ille, *εἶμι δ' ἐς αὐγὰς ἠελίου μετόπισθε τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη.* Quos autem hic *νέποδας* poeta vocat, eos *συνωνύμως,* at dilucidius, paulo post *παίδων παῖδας* appellat, quum ita canit, *νῆσον, ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν εὐνάσσονται παῖδες.* Apud Eustath. in Indice Græco scriptum legitur *νέπως* per *ω.* Sed in Comment. p. 1502. *νέπους* per *ου* diphthongum. Verum ut *ὠκύπος, ὠκύποδος,* et *ἀρτίπος, ἀρτίποδος, υ* sublato metri caussa passim apud poetas legimus, sic etiam fortasse scribendum *νέπος, νέποδος,* quæ scribendi ratio vocem Latinam melius indicat.

νεοσσὼς, Dor. pro comm. *νεοσσοὺς,* Theoc. Idyll. xiv. 14.

νεοτευχὴς, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ νεοτευχὲς, poeticum, pro quo *συνωνύμως* dicitur et *νεότευκτος,* communiter vero *νεοποίητος, καὶ νεωστὶ πεποιημένος,* nuper factus, nuper fabricatus. Theoc. Idyll. i. 28. *ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον,* 'ansas geminas habens, recens factum, adhuc sculpturam redolens.' Illic agitur de pastorali poculo. Componitur autem hoc vocabulum ex nomine *νέος, α, ον,* novus, a, um, et verbo poetico *τεύχω, μ. τεύξω,* pro communi *ποιέω, ῶ,* facio.

νεότματος, ω, ὁ, Dor. pro com. *νεότμητος, ου, ὁ,* recens sectus, nuper abscissus. Theoc. Idyll. vii. 134. *ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι,* 'inque recens sectis læti pampinis.'

νεοχμὸς, οῦ, ὁ, poet. pro comm. *νέος.* Eustath. *νεοχμὸν, τὸ ἔχον νεότητα,* quod habet novitatem, quod novum est, novum. Theoc. Idyll. xxiv. 65. *χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,* 'casum narravit novum.'

νεῦμα, τος, τὸ, poet. verbale nomen, a *νέω, μ. νεύσω*, nato: natatus, us. Interdum accipitur pro ipso pedum motu, gressu, et incessu. In Ovo Simmiæ Rhodii, p. 388. *λέχριον φέρων νεῦμα ποδῶν*, 'obliquum ferens gressum pedum.'

νεύμεθα, Dor. *κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε, καὶ τοῦ ο εἰς ευ*, pro communi *νεόμεθα*, quod jam *κατὰ χρόνου ἐναλλαγὴν* positum pro futuro *νευσόμεθα, τουτέστιν ἐπανελευσόμεθα*, redibimus. *Νέειν* autem, et *νέεσθαι* poetica sunt, pro communi *ἐπανέρχεσθαι, καὶ ἁπλῶς πορεύεσθαι*. Consule Eustathium in *νέεσθαι*. Idem, *νεῦμαι, ἀντὶ τοῦ νέομαι, ἤγουν παλινοστῶ*, redeo. Theoc. Idyll. xviii. 56. *Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον*, 'Redibimus et nos ad auroram [vel, mane].'

νευρειὴ, ῆς, ἡ, poet. pro com. *νευρὰ, ᾶς, ἡ*, unde Ion. *νευρὴ, ῆς*, nervus. Theoc. Idyll. xxv. 213. *δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρειὴν*, 'tunc autem arcu correpto, ad inflexum [sive, curvum ejus] cornu admovi nervum.'

Νήαιθος, ου, ὁ, nomen fluvii Crotoniensis a navibus incensis ita dicti, de quo nihil in vulgatis Lexicis præterea traditur. Vide Plin. lib. iii. cap. 11. Theoc. Idyll. iv. 24. *καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον*, 'et ad Neæthum.'

νηδυόφιν, poet. adverbium, pro com. *ἐκ τῆς νηδύος*, ex utero, ex ventre. Vide *νηδὺς, ύος, ἡ*, in vulgatis Lexicis. Moschus Idyll. iv. 78. *ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες*, pro *ὑπεξῆλθες ἐκ τῆς νηδύος*, 'ex utero egressa esses.' Consule Mag. Etymol. 603. 4. ubi vocis hujus *ἔτυμον* disces. De terminatione *φι*, vel *φιν* in poetica nominum formatione doctissimus Caninius in suo Hellenismo p. 93. multa scitu digna tradit, quæ multo melius ab ipso, quam ab aliis explicantur.

νήλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod componitur ex particula privante *νη*, et nomine verbali, *λευστὸς, ἡ, ὸν*, i. *ὁρατὸς, ἡ, ὸν*, visibilis. Hoc vero deducitur a verbo poetico *λεύσσω, μ. λεύσω*, &c. id est, video. Cur Echo sic appelletur a Theocrito in Syringe, ult. docetur in Lat. notis, pag. 436. et in Græcis 443. ubi nomen hoc aliter etiam explicatur pro etymologiæ varietate.

νήπλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non legitur, incomtus, inornatus. Componitur ex *νη* privante particula, et verbali nomine *πλεκτὸς, ἡ, ὸν*, quod a *πλέκω* deducitur, unde Latinum verbum plico. Bion Idyll. i. 21. *πενθαλέος, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος*, 'lugubris, incomta, nudis pedibus.' Quid autem sibi velit hoc, patet ex præcedente versu, *λυσαμένα πλοκαμῖδας*, 'solutis capillis.'

νηὼς, Dor. ex Ion. *νηοὺς*, quod ex com. *ναοὺς*, i. templa, a sing. *ναός*. Theoc. Idyll. xvii. 123.

νικαξῶ, νικαξεῖς, νικαξεῖ, Dor. pro quo alias (ut suo loco patet) dicitur et *νικασῶ, σεῖς, σεῖ*, pro com, *νικήσω, νικήσεις, νικήσει*, vincam, vinces, vincet. Hinc futurum medium *νικασοῦμαι, ῇ, εῖται*, et *νικαξοῦμαι, ῇ, εῖται*, pro *νικήσομαι, ῃ, εται*, vincar, vinceris, vincetur, a *νικάω, ῶ*, vinco. Theoc. Idyll. xxi. 32. *οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον*, 'non enim vinceris ingenio.'

νικασεῖν, infinitivus futuri Dorice formatus, pro communi *νικήσειν*. Quod fit *η* in *α* mutato, et circumflexa ultima syllaba, quæ a Dorico *νικασῶ, νικασεῖς, νικασεῖ* deducitur, pro communi terminatione paroxytona, *νικήσω, νικήσεις, νικήσει*, vincam, es, et; superabo, bis, bit. Theoc. Idyll. v. 28. *ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει*, 'quicunque, sicut tu, confidit se superaturum propinquum;' vel, 'quicunque confidit, quemadmodum tu [facis,] fore ut vincat proximum [i. alium, cum quo descendit in certamen].' Idem Idyll. viii. 7. *φαμὶ τὺ νικασεῖν*, 'aio fore ut te vincam.' Idem eodem Idyll., 10. *οὔποτε νικασεῖς με*, 'nunquam vinces me.'

νίκημι, Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro quo communiter dicitur *νικάω, ῶ*, vinco, supero. Theoc. Idyll. vii. 40. *Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω*, 'Sicelidem supero illum Samium.'

νὶν, pronomen poeticum indeclinabile, accusativi tantum casus, trium generum. Nam significat *αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό*. Formatur autem ab antiquo, sed inusitato *ἶ*, *ν* ante, et post *ι* addito. Quinetiam in plurali reperitur pro *αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά*.

νὶν in masc. genere Theoc. Idyll. i. 42. *φαίης κεν γύων νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν*, 'diceres ipsum artuum toto robore piscari.' Idyll. ii. 9. *ὥς νιν ἴδω*, 'ut ipsum videam.' Et 10. *νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι*, 'nunc autem ipsum magicis sacris excantabo.' 100. *κἤπεί κά νιν ἐόντα μόνον μάθοις, ἄσυχα νεῦσον*, 'et quum ipsum esse cognoveris solum, tacite nuta [i. eum nutu tacito, vel occulto ad te voca].' 103. *ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα*, 'ego vero ipsum postquam vidi.' 157. *ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέ ποκ' εἶδον*, 'ex quo ipsum nunquam vidi.' Idyll. iv. 6. *ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν*, 'ducens ipsum ad Alpheum.' Idyll. v. 66. *τὺ κάλει νιν*, 'tu voca [Morsonem] ipsum,' &c.

νὶν, Ion. Dor. et poet. in genere fœmineo, pro communi *αὐτὴν*, ipsam. Theoc. Idyll. i. 151. *ὧδ' ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν*, 'huc veni Cissætha: tu vero mulge ipsam.' Idyll. iv. 30. *δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε*, 'dono mihi ipsam [fistulam] reliquit.' 54.

ἔχω νιν [τὴν ἄκανθαν], 'teneo ipsam [spinam].' Idyll. vi. 8. καὶ τύ νιν οὐ ποθορῆσθα, 'et tu ipsam [Galateam] non aspicis.' 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει, 'puri vero fluctus ipsam [canem] ostendunt.' 29. νὶν quidem fœmineo genere legitur, ubi de Galatea fiunt verba: sed non constat utrum dativus sit, an accusativus. Accusativus enim videtur esse ob verbum ὑλακτεῖν, quod accusativo gaudet, si vulgatis Lexicis Græcolatinis credendum, ubi tantum Luciani notatur hoc exemplum, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτεῖν. Sed et dativi casus esse potest. Nam cum dativo legitur apud Theoc. Idyll. viii. 27. licet hujus constructionis nullum exemplum illic exstet; ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ, 'cui prope hœdos canis ille albus allatrat.' Idyll. viii. 23. πρώαν νιν συνέπαξα, 'nuper ipsam [fistulam] compegi.' Idyll. xx. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι, 'Eunice me derisit quum vellem ipsam suaviter osculari.'

νὶν, Ionice, Dorice, et poetice in neutro genere, pro communi αὐτὸ, ipsum. Theoc. Idyll. i. 150. νὶν ad nomen δέπας relatum usurpans dicit, ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς, 'horarum lotum fuisse ipsum in fontibus putabis,' i. putares, diceres.

νοέοντι, Dor. pro com. νοέουσι, νοοῦσι. Theoc. Idyll. xxiv. 67. εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν, 'si quid mali, [i. adversi, si quid calamitatis] Dii cogitant.'

νομέεσθαι, εἶσθαι, poet. pro com. νέμεσθαι, διαιρεῖν, διασπαράττειν, dilaniare, discerpere. Theoc. Idyll. xxvi. 24. αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες, 'reliquæ vero mulieres, discerpebant reliquas [Penthei] carnes.'

νομεύειν, Dor. et poet. pro com. νέμειν, pascere. Theoc. Idyll. i. 14. τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ, 'has vero capras ego interea pascam;' νομευσῶ vero Dor. dictum pro com. νομεύσω, καὶ νεμῶ. 109. μᾶλα νομεύει, pro com. μῆλα νέμει, 'oves pascit.' 120. ὧδε νομεύων, 'hic pascens.' Idyll. iii. 46. ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων, 'in montibus oves pascens.' Idyll. iv. 17. μὶν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω, 'ipsam [buculam] ad Æsarum pasco.' Idyll. vii. 87. ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας, 'ita tibi ego pascerem in montibus pulcras capras.' 113. παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις, 'apud Æthiopes pascas.' Idyll. xx. 35. καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν, 'et Phrygiæ in montibus [greges et armenta] pavit.' Idyll. xxvii. 68. μῆλα νομεύειν, 'oves pascere.'

νομεὺς, έος, ὁ, comm. et generale nomen, quod quemvis pastorem significat; genitivus Ion. est νομέος. Hæc Ionismi ratio locum et in reliquis casibus habet. Theoc. Idyll. xxv. 109. ἥν τινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες, 'quemnam sibi fortunarum proventum reposuissent pastores.'

νομὸς, οῦ, ὁ, poet. idem quod νομὴ, et βοσκὴ, pascuum, pabulum. Dicitur modo de pabulo, quo pecus vescitur, modo de loco ipso, in quo est pabulum. Theoc. Idyll. xxv. 133. βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην ἐν νομῷ, 'depascebant valde virentem herbam in pascuis.'

νόος, οῦς, ὁ, τοῦ νόου, νοῦ, com. pro quo συνωνύμως dicitur interdum γνώμη, judicium. Theoc. Idyll. vii. 30. et 39. κατ' ἐμὸν νόον, 'secundum meum judicium,' meo judicio.

νοσέοντι, Dor. pro com. νοσοῦσι, laborant, ægrotant. Theoc. Idyll. xx. 9. χείλεά τοι νοσέοντι, 'labra tibi morbo laborant [id est, labra tibi morbosa videntur esse; vel, morbo laborare videntur].' Interpretes Latini vertunt, 'labra tibi [sunt velut] ægroto;' alter, [velut] ægroti. Quamobrem hoc νοσέοντι accipiunt pro dativo, quem verbum sequens ἐντὶ reget, quod est in eodem versu, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαινα, utrumque tamen bene habet. Sed si τὸ νοσέοντι pro verbo Dorice formato dicamus accipiendum, hoc figurate positum fuerit, pro νοσεῖν δοκοῦσι. Si Latinam aliorum interpretationem sequamur, dativus hic ab ἐντὶ regetur, et similitudinis adverbium ὡς, vel ὥσπερ subaudietur. Labra vero morbo laborantium plerumque solent esse pallida, vel livida, aut etiam ad nigrorem propius accedentia, qui color oculis ingratus. Venus enim, ejusque milites roseum totius oris colorem laudant, amant, sectantur, eoque mirum in modum delectantur.

νόσφιν, poeticum adverbium pro com. πόῤῥω, procul. Theoc. Idyll. vii. 127. τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι, 'res non pulcras, [id est, turpes, malasque, mala] procul arceat.'

νόσω, Dor. genit. pro communi νόσου, morbi. Theoc. Idyll. ii. 95. χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος, 'gravis morbi inveni aliquod remedium.'

Νύμφας, ἐπεί. Theoc. Idyll. iv. 29. οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας. ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφερπων. ἀντὶ τοῦ, οὐ μὰ τὰς Νύμφας, 'non illa profecto, non per Nymphas, quia ad Pisam abiens.' Vide ας correptum in 2. declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων in accus. plur. ultima syllaba.

Νυχεία, ας, ἡ, Nymphæ nomen, de quo nihil ab aliis traditum constat. Theoc. Idyll. xiii. 45. Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία, 'Eunice, et Malis, et ver

aspiciens [i. vernantem aspectum habens] Nycheia.'

νωδὸς, οῦ, ὁ, com. proprie de senibus dicitur, quibus senium dentes excussit ac ademit, edentulus, qui nullos habet dentes: *παρὰ τὸ νω στερητικὸν, καὶ τοὺς ὀδόντας. ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας.* Theoc. Idyll. ix. 21. *ἢ νωδὸς καρύων,* 'vel [quantum] edentulus [curat] nuces.'

νωδυνία, ας, ἡ, poet. pro quo dicitur et *ἀνωδυνία, ας,* apud Pindarum Pyth. Ode 3. 60. 9. comm. vero *ἀλυπία, ας, ἡ,* indolentia, æ, doloris vacuitas. Componitur autem ex privativa particula *νὴ,* et nomine *ὀδύνη, ης, ἡ,* dolor, quod poet. pro com. *λύπη, ης, ἡ.* Qua de re consule Eustathium, ubi *τὴν τῆς ὀδύνης ἐτυμολογίαν* disces. Item Magnum Etymologicum pag. 615. 33. Theoc. Idyll. xvii. 63. *κάδδ' ἄρα πάντων νωδυνίαν κατέχευε μελῶν,* 'et per omnia indolentiam diffudit membra.'

νῶϊ, poet. pro *νῶϊν, ἤγουν ἡμῖν,* nobis. Theoc. Idyll. xxii. 166. *ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶι γάμον,* 'quamobrem, amici, has quidem sinite ad [suum] finem pervenire nobis nuptias.'

νωσάμενος, ου, ὁ, poet. Ion. et Dor. vocabulum, pro communi *νοησάμενος. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ τοῦ η εἰς ω μέγα.* Est autem participium aorist. prioris medii, a themate *νοέω, ῶ.* Theoc. Idyll. xxv. 263. *νωσάμενος,* observans, vel, cum animadvertisset.

Ξ

Ξ Dorice pro communi *σ,* in futuris, et aoristis prioribus tam activis, quam mediis, illis præcipue, quorum thema com. desinit in *ζω,* et fut. in *σω.* Ut *καθιξῶ,* pro *καθίσω,* a *καθίζω,* et *ἐκάθιξα,* pro *ἐκάθισα.* Quod et in reliquis horum temporum modis et participiis inde formatis servatur. Theoc. Idyll. i. 12. *τῇδε καθίξας,* pro *καθίσας.* et 51. *καθίξῃ,* pro *καθίσῃ.* 97. *λυγιξεῖν,* pro *λυγίσειν,* quod et *λυγίξειν* dicitur. Ut *παίξω,* fut. *παίσω,* et *παίξω,* Dor. *παιξῶ, εῖς, εῖ.* Idyll. ii. 115. *ἔφθαξα,* pro *ἔφθασα,* a *φθάνω, μ. φθάσω,* a *φθάω, ῶ,* quod inusitatum. Idyll. iv. 35. *πιάξας,* pro *πιάσας,* a *πιάζω.* Idyll. v. 26. *ἐποκίξατο,* pro *ἐποκίσατο,* a *ποκίζω.* 32. *καθίξας,* pro *καθίσας.* 44. *βωκολιαξεῖς,* pro *βουκολιάσεις.* 71. *χαρίξῃ,* pro *χαρίσῃ.* Idyll. x. 23. *ἐργαξῇ,* pro *ἐργάσῃ.* Idyll. xiv. 28. *ἐξήταξα,* pro *ἐξήτασα.* Idyll. xv. 43. *ἀπόκλαξον,* pro *ἀπόκλεισον.* 77. *ἀποκλάξας,* pro *ἀποκλείσας.* 63. *θεσπίξασα,* pro *θεσπίσασα.* Idyll. xviii. 5. *κατεκλάξατο,* pro *κατεκλείσατο.* Vide suo loco. Idyll. xx. *ἐγέλαξε,* pro *ἐγέλασε.* Idyll. xxi. 32. *νικαξῇ,* pro *νικήσῃ.* Idyll. xxiv. 107. *ἔπλαξε,* pro *ἔπλασε.* Vide suo loco.

ξ Dorice in quibusdam nominibus pro com. *σ* ponitur. Ut *κλᾴξ,* clavis, pro *κλείς.* Theoc. Idyll. xv. 33.

ξανθόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis nullius auctoritate confirmatur; flavicomus, flavam comam, flavum crinem habens. Theoc. Idyll. xviii. 1. *ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,* 'flavicomum apud Menelaum.'

ξανθοκόμοος, ου, ὁ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulg. Lexicis non exstat, flavicomus. Theoc. Idyll. vii. 103. *ξανθοκόμος Πτολεμαῖος,* 'flavicomus Ptolemæus.'

ξανθόχροος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lex. non reperitur: *ὁ ξανθὸν χρόα, εἴτε χροῦν ἔχων,* qui flavam cutem habet, qui corpus flavum habet, flavus. Moschus Idyll. ii. 84. *τοῦδ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,* 'ejus autem profecto reliquum quidem corpus flavum erat.'

ξεινοδόκος, ου, ὁ, poet. pro com. *ξενοδόκος, ου, ὁ,* qui hospitem excipit hospitio. Theoc. Idyll. xvi. 27. *μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι,* verba sonant, 'neque hospitis exceptor malus sis [i. e. nec inhumaniter hospitem excipias; vel, nec sis inhospitalis].'

ξηρὸς, ὰ, ὸν, com. siccus, a, um, aridus, a, um. Theoc. Idyll. i. 51. *φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.* Sic enim in quibusdam exemplaribus legitur. Vide *καθιξῇ,* et *καθίζειν.* 'Ait, priusquam jentaculo privatum [eum] in sicco collocarit.'

ξυγκάτθανε, poet. 3. pers. sing. aor. 2. act. per syncopen formata pro com. *συγκατέθανε.* Vide simplex *θνήσκω* in vulg. Grammat. Moschus Idyll. iii. 66. *πάντα τοι ὦ βούτα ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,* 'omnia tecum, o pastor, mortua sunt dona Musarum.'

ξυλοχίσδεσθαι, Dor. poet. et Theoc. verbum, quod in vulg. Lex. non reperitur. Videtur autem *συνώνυμον τῷ ξυλεύεσθαι,* et *ξυλίζεσθαι,* quæ scribuntur etiam in vulg. Lex. et idem valent ac *τὸ ξύλα κόπτειν, καὶ σχίζειν, ἢ συλλέγειν, καὶ κεκομμένα, εἴτε ἐσχισμένα συμφορεῖν εἴς τινα τόπον,* i. ligna secare, et findere, vel colligere, et secta, sive fissa comportare in aliquem locum. Quod Latini per unicum verbum, lignari, feliciter exprimunt. Hoc autem est castrense verbum, quod significat ire ad ligna quærenda, cædenda, colligenda, et aliquo comportanda: *γενικῶς* vero *τὸ ξυλοχίσδεσθαι* sumitur interdum simpliciter pro, materiam aliquam, quæcunque illa fuerit, dummodo sit lignea, vel ligneæ similis, cædere, findere, colligere, comportare, ut infra ex Theocriteo exemplo patet. Deducitur autem hoc verbum a nomine *ξύλοχος, ου, ἡ.* Suidas,

ξύλοχος, σύνδενδρος, καὶ ξυλώδης πάγος, δρυμὸς, ὕλη, χέρσος, ἀγρός. οἱ δὲ, κοίτην θηρίου. Οὐδ᾽ ἵκετ᾽ ἐκ μάνδρης αὖθις ἐπὶ ξύλοχος, i. ξύλοχος est locus excelsus, vel collis arboribus consitus, et lignis abundans, quercetum, sylva, terra inculta, ager. Quidam vero [sic appellari tradunt] feræ cubile [leonis lustrum; unde carmen illud cujusdam poetæ]: 'Nec rediit ex stabulo rursus in [suum] lustrum.' Illic agi videtur de quodam leone, qui in rustici cujusdam stabulum, prædæ vorandæ caussa ingressus fuerat: at ibi cæsus est, ut inde ad suum lustrum reverti non potuerit. Eustat. vero nomen hoc longe melius explicat, ac Etymol. aperit: ξύλοχος (inquit) ξυνέχεια ξύλων, εἴτουν ὑλώδης τόπος, καὶ δασὺς, καὶ ξύλα ἔχων. καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται καὶ ξύλοχος ὕλη ἐντελῶς λέγεται. καὶ ξύλοχος λέοντος, ἡ ὀρεινὴ κατάδυσις, εἴτουν ἡ κοίτη, i. 'ξύλαχος [vocatur, ut ita loquamur] cohærentia lignorum, [vel, lignorum conferta copia,] sive locus sylvis [et materia] refertus, [abundans,] et densus et ligna continens. Et fœm. gen. effertur. Plena autem [integraque] locutione dicitur ξύλοχος ὕλη [sylva ligna habens, sylva lignis referta]. Item ξύλοχος λέοντος [dicitur] leonis montanum lustrum, [et spelunca, in quam leo se solet recipere, et abdere,] sive cubile [in quo jacet, et cubat].' Theoc. verbum hinc formatum usurpat eo modo, quo supra declaratum, Idyll. v. 65. ὃς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται, 'qui ericas illas, quæ [sunt] apud te, findit.' Sic Interpretes Lat. Quam versionem si probemus, per ericas intelligemus, non herbas (ut quidam putant) sed quasdam arbores, vel arbusculas ita vocatas. Quid sit ἐρείκη docent vulg. Lex. quæ varias variorum scriptorum hac de re sententias in medium afferunt. Non male tamen res haberet, si verteremus, qui ericas illas, quæ [sunt] apud te, colligit. Nam τὸ ξυλοχίζεσθαι utrumque significat, ut ante dictum.

ξυμβαίη, Attice, quinetiam Dorice, pro comm. συμβαίη, contingat, accidat. Theoc. Idyll. x. 11.

O

O μικρὸν interdum poet. et Dor. pro α communi positum reperitur. Ut τέτορα, poet. et Dor. pro com. τέσσαρα. Quod fit altero σ sublato, altero vero in τ, et α in ο μικρὸν mutato. Theoc. Idyll. xiv. 16. τετόρων ἐτέων [οἶνον], 'quatuor annorum [vinum, i. e. quadrimum vinum].'

ο μικρὸν a Doriensibus in multis in α mutatur. Ut εἴκατι, pro εἴκοσι, viginti. Theoc. Idyll. iv. 10. εἴκατι μᾶλα, 'viginti oves.' Idyll. v. 86. ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ, 'calathos fere viginti implet.' Idyll. xv. 103. μαλακαίποδες, pro μαλακόποδες, 'teneros habentes pedes.' Sic ὑπαὶ, pro ὑπὸ, verso ο in α, et metri caussa addito ι. Theoc. Idyll. xvii. 72. ἐστ᾽ τρὶς ὑπαὶ νεφέων. Consule Eustath. et in αι δίφθογγος κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α, καὶ κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ι. Vide μεσαιπόλιος, pro μεσοπόλιος. Vide et apud eundem αίτερος, et αίτατος terminationes comparativorum et superlativorum poetice formatorum, pro communibus ότερος, et ότατος, verso ο in α, et assumto ι, ut μυχὸς, μυχότερος, et μυχότατος com. μυχαίτερος, et μυχαίτατος, poet. et Dor. sic μεσαίτερος, et μεσαίτατος, pro inusitatis μεσότερος, et μεσότατος. Item, φιλαίτερος, φιλαίτατος, pro φιλότερος, et φιλότατος inusitatis. Sic Κλυταιμνήστρα, pro Κλυτομνήστρα. Sic ἀκραιφνὴς, pro ἀκροφνὴς, quod κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀκροφανής: quanquam alii deductum hoc tradunt ab ἀκεραιοφανής. Sic χαλαίπους apud Nicandrum Vulcano tributum, pro χαλόπους, ut refert Caninius in sua Grammatica, pag. 50. 6. Theoc. Idyll. xviii. 27. ἅτε, pro ὅτε, quum, quando: πότνια νὺξ ἅτε, 'Veneranda nox quum [abit].' Sic ὀψιαίτατα, pro inusitato ὀψιότατα, pro quo magis usitatum ex legitima formatione, τὸ ὀψιώτατα, tardissime. Sic πρωϊαίτατα, pro πρωϊότατα, pro quo magis regulare τὸ πρωϊώτατα, summo mane. Idyll. xxii. 121. ἀπαὶ, pro ἀπὸ, a, ab. Idyll. xxiv. 60. ὑπαὶ, pro ὑπὸ, præ, ob. Eodem Idyll. eodem versu ἀκράχολον, pro ἀκρόχολον, biliosum, iracundum. Vulgata Græcolatina Lexica tradunt hoc nomen Attice formatum; sed Δωρικώτερον videtur, ut ex præcedentibus exemplis apparet.

ο μικρὸν in multis communiter quoque positum reperitur pro α, in compositione. Ut σκιογραφεῖν, σκιογραφία, σκιογράφος, σκιοειδὴς, σκιόεις, pro σκιαγραφεῖν, σκιαγραφία, σκιαγράφος, σκιαειδὴς, et σκιάεις. Sed hæc duo postrema sunt inusitata, cetera vero ἀδιαφόρως tam per ο, quam per α reperiuntur scripta passim apud varios scriptores. Consule vulgata Lexica. Ipsa proxima legitimæ formationis ratio postulat ut hæc per α scribantur. Nam a nomine σκιὰ, ᾶς, ἡ, deducuntur. Sic κιττοφορεῖν, pro κιτταφορεῖν, τὸ τὴν κίτταν φέρειν. De quo vulgata Lexica.

ο pro ε passim apud auctores Græcos reperitur, præcipue in præteritis perfectis activis, et mediis. Sed in activis ε in ο Attice mutatur. In mediis ε in ο communiter versum invenitur. Ut, πλέκω, μ. πλέξω, π. κοινὸς, πέπλεχα, Ἀττικὸς, πέπλοχα, π. μ. πέπλοκα. Sic λέλεχα, λέλοχα, λέλογα, &c.

ο pro ε in omnibus τῶν βαρυτόνων con-

jugationibus, in præterito medio positum plerumque reperitur. In prima, λείβω, medium λέλοιβα, λείπω, λέλοιπα. ἔλπω, ὄλπα, ἔολπα. In secunda, λέγω, λέλογα. πλέκω, πέπλοκα. ἔχω, ὄχα. ἕλκω, ὅλκα. In tertia, εἴδω, οἶδα. σπένδω, ἔσπονδα. πέρδω, πέπορδα. πείθω, πέποιθα. In quarta, ῥέζω, ἔῤῥογα, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔοργα. χέζω, κέχοδα. In quinta, σπείρω, ἔσπορα. στέλλω, ἔστολα. κτείνω, κέκτονα. τέλλω, τέτολα. In sexta, χέω, κέχοα. πλέω, πέπλοα. πνέω, πέπνοα. Quamvis autem Grammatici tradant hanc τοῦ ε εἰς ο mutationem in verbis disyllabis tantum habere locum, nos tamen et in trisyllabis idem fieri deprehendimus. Ut ἀείρω, tollo, attollo, μ. ἀερῶ, medium ἤορα, unde τὸ ἄορ, ἄορος, et αἰωρεῖν, de quibus suo loco. Item, ἐγείρω, excito, μ. ἐγερῶ, π. μ. ἤγορα, excitavi, unde præfixo γρ fit verbum γρηγορέω, ῶ, et præfixo ε, ἐγρηγορέω, ῶ. Sed hoc posterius est inusitatius. Eustathium consule in γρηγορεῖν, et ἐγρηγορόων, et ἐγρήγορα. Item, ἀγείρω, congrego, μ. ἀγερῶ, π. μ. ἤγορα, unde ἀγορὰ, concio. Sic ἀμέργω, μ. ἀμέρξω, μ. π. ἤμοργα, unde ἀμοργὴ, unde Latinum, amurca. Non tamen in omnibus verbis disyllabis in præterito perfecto medio τὸ ε εἰς ο mutatum reperias, ut a τέρπω, delecto, non formatur τέτορπα, quod sit in usu. Nec a τρέχω, τέτροχα: sed δέδρομα, a δρέμω. Non esset tamen a legitima formatione remotum, nec nimis παράδοξον. Nec a κεύθω deducitur κέκουθα: sed κέκευθα. Sophocles in Antigone, pag. 250. f. 2. μητρὸς δ' ἐν Ἅδου, καὶ πατρὸς κεκευθότοιν. Idem in Œdipo Colonæo, pag. 320. M. μήθ' οὗ κέκευθε. A σπεύδω tamen commode formari videtur medium ἔσπουδα, unde σπουδὴ et σπουδάζω. Sic etiam a φεύγω non dicitur πέφουγα, sed πέφευγα, quod frequentibus lectoribus occurrit; ἐλήλουθα vero, et ἐληλουθὼς, ab ἐλεύθω deducta, dicuntur Æolice, pro Atticis ἐλήλυθα, et ἐληλυθώς. Sciendum autem, quamvis multa verba legitime formari possint, non tamen etiam apud probatos scriptores in usu reperiri, ut nec ὄχα, nec ὅλκα, nec alia hujusmodi, si qua legantur. Iidem Grammatici addunt diphthongum ει in οι in medio præterito perfecto mutari: sed lectorem monemus, hanc regulam non esse perpetuam. Nam verbum πείρω, figo, transfigo, non habet in medio πέποιρα: sed sine ι, πέπορα, unde πόρος, ου, ὁ, cum suis derivatis. Sic μείρω, divido, med. facit non μέμοιρα, sed μέμορα, unde μόρα, et μόρος, et μοῖρα: sed resumto ι thematis, ἔσπορα, non ἔσποιρα. Sic τείρω, τέτορα, non τέτοιρα, &c. quæ lector φιλομαθὴς inter legendum observare, ac notare potest. At recte λείπω, λέλοιπα. λείβω, λέλοιβα. πείθω, πέποιθα, &c. Quare diligenter videndum quid ferat usus, ne quid præter eum aut dicamus, aut etiam scribamus, quod risum lectori moveat, nobisque temeritatis ac ignorantiæ labem aspergat. Horti Adonidis in verbo οἶσθα, quod ab εἴδω, ε in ο Æolice mutatum dicunt.

ο in η in compositis sæpe mutantur. Vide Magnum Etymologicum in ἐλαφηβόλος [pro ἐλαφοβόλος, et ἐλαφηβολιὼν, pro ἐλαφοβολιὼν], 185. 25. Item in θεητόκος, pro θεοτόκος, 444. 25. Sic apud Theoc. Idyll. xv. 6. χλαμυδηφόροι, pro χλαμυδοφόροι. Hoc autem plerumque μέτρου χάριν apud poetas factum videtur. Sic apud Dionysium Halicarnasseum de Antiquitatibus Romanis passim legas ψηφηφόρος, ψηφηφορία, ψηφηφορεῖν, pro quibus ἀδιαφόρως idem usurpat, quæ magis sunt recepta, ψηφοφόρος, ψηφοφορία, ψηφοφορεῖν. Vide Græcum Indicem Wechellianis typis excusum. στεφανηφόρος, pro στεφανοφόρος, victor, qui coronam gestat, Theoc. Idyll. xvi. 47. Consule Eustathium. Theoc. Idyll. xx. 41. βοηνόμον, pro βοονόμον. Quanquam fortasse quis probabiliter dixerit τὸ στεφανηφόρος deductum a nomine στεφάνη, ης, ἡ, quod poetice idem valet ac στέφανος, ου, ὁ, quasi dicas στεφανηνφόρος, coronam gestans, χλαμυδηφόρος non formatum a genitivo singulari τῆς χλαμύδος, verso ο in η, et abjecto finali σ, sed ab accusat. singulari χλαμύδα, cujus α finale in compositione, metri caussa in η mutatum, quasi dicas, χλαμυδαφόρος, chlamydem gestans. Sic etiam βοηνόμος ἐκ τοῦ βόα, καὶ βοῦν, vel βόας, καὶ βοῦς νέμων. At alterum est accusat. singularis, alterum, pluralis, in quo finale σ tollitur, et α in η mutatur. Si βοηνόμον a genitivo singulari βοὸς deducas, idem valebit ac ὁ βοὸς, καὶ βοῶν νομεὺς, bovis, aut boum pastor, et post rejectum finale σ, τὸ ο in η mutatum fuerit. Utraque formatio verisimilis videtur. Idem sentiendum de nomine κερατηφόρος, quod vel a genitivo singulari κέρατος, rejecto σ formatum, verso ο in η, vel ab accus. plur. κέρατα, verso α in η. Vide Caninium pag. 49. ubi mutationis hujus multa sunt exempla. Vide et Sophocl. Scholia in Ajacem pag. 48. f. 3. in φυτηκόμος, pro φυτοκόμος, &c. in multis pro η positum experitur; ut οἰνόπεδον, pro οἰνήπεδον, compositum enim ex οἴνη, ης, ἡ, vitis, et πέδον, ου, τὸ, solum. Theoc. Idyll. xxiv. 128. Vide Eustathium in οἰνόπεδον. Sic ex τιμὴ et θεὸς, factum Τιμόθεος, pro Τιμήθεος. Ex κρήνη, et φύλαξ, κρηνοφύλαξ. Magnum Etymologicum 209. 11. pro κρηνηφύλαξ. Sic et perfectum med. λέλογχα,

pro λέληγχα, a λήχω: vide Mag. Etym. 560. 46.

o in *ι* in compositis. Vide *ι* pro *o*.

o Dorienses, ut et Iones sæpe, metri caussa, ponunt ante *ω μέγα*, in verbis contractis 2. conjugat. post contractionem factam. Ut, communiter *βοάουσι*, *βοῶσι*, Ionice vero *βοόωσι*, Dorice, *βοῶντι*, et *βοόωντι*, clamant, vociferantur. Sic etiam apud Theoc. Idyll. iv. 57. *κομόωντι* Dor. pro altero *κομῶντι*, hocque pro communi *κομῶσι*. Vide suo loco.

o in *υ* Æolice, ut *ὄνυμα*, et *ὀνυμαίνω*, pro *ὄνομα*, et *ὀνομαίνω*, commun. *πανήγυρις*, pro *πανήγορις*, *ἡ*. Componitur enim ex nomine *πᾶς*, *πᾶσα*, *πᾶν*, et altero nomine poetico *ἄγορις*, quod inusitatum: at Æolice verso *o* in *υ*, *ἄγυρις*, *ἡ ἄθροισις*, congregatio, conventus. Hoc vero deducitur ab *ἀγείρω*, *τὸ συναθροίζω*, *μ. ἀγερῶ*, *μ. π. ἤγορα*. Hinc *ἀγορὰ*, *ᾶς*, *ἡ*, unde *τὸ ἄγορις*, *καὶ ἄγυρις*, *καὶ ἀγυρμὸς*, *οῦ*, *ὁ*. Eustathius. Et *ταναΰπους*, pro *ταναόπους*. Vide Eustathium.

ὅ, poetice, pro communi *ὅς*, qui. Theoc. Idyll. xv. 86. *ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται*, 'ille maxime amabilis Adonis, qui vel apud Acherontem amatur.'

ὅ, poetice, pro communi *οὗτος*, vel *ἐκεῖνος*, hic, vel ille. Theoc. Idyll. xvii. 4. *ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν*, 'hic enim [est omnium] præstantissimus virorum.'

οα in *ω μέγα* Dorice sæpe *κατὰ κρᾶσιν* mutatur, ut in accusativo quartæ declinat. contractor. *Λητόα*, *Λητώ*, *Αἰδόα*, *Αἰδώ*. Vide *κρᾶσις*. Item *ἔκτασις*. Item *ὥδωνις*, pro *ὁ Ἄδωνις*. Et *ὠνὴρ*, pro *ὁ ἀνήρ*. *ὠπόλλων*, pro *ὁ Ἀπόλλων*. Idyll. x. 20. *ὠφρόντιστος*, pro *ὁ ἀφρόντιστος*. 31. *τὤροτρον*, pro *τὸ ἄροτρον*. Idyll. xi. 8. *ὠρχαῖος*, pro *ὁ ἀρχαῖος*. Idyll. xiv. 12. *ὠργεῖος*, pro *ὁ Ἀργεῖος*. Idyll. xv. 21. et 71. *τὠμπέχονον*, pro *τὸ ἀμπέχονον*. 83. *ὤνθρωπος*, pro *ὁ ἄνθρωπος*. Idyll. xxiii. 60. *τὤγαλμα*, pro *τὸ ἄγαλμα*.

ὄγμος, *ου*, *ὁ*, poet. proprie sulcorum, et messorum segetem secantium series, et ordo. Vel (ut aliis placet) rectus aratri ductus, et sulcus. Consule Eustathium, et vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. x. 2. vocis hujus *ἔτυμον* aperire videtur, quum canit de messore quodam opus remisse faciente, *οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες*, 'neque sulcum ducere rectum potes, ut ante ducebas:' *ὄγμος* igitur dictus *παρὰ τὸ ἄγειν*, *κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο μικρόν*. Idyll. xviii. 29. *ὄγμος ἀρούρᾳ*, 'sulcus [in] arvis.' Hinc verbum *ὀγμεύω*, *τὸ κατὰ τάξιν πορεύομαι*. Sophocles in Philoctete 383. M. Consule nostrum Indicem Græcum in Xenophontem.

ὀγδώκοντα, Ionice, Dorice et poetice *κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο*, *καὶ τοῦ η εἰς ω*, pro communi *ὀγδοήκοντα*, octoginta. In vulgatis Græcolatinis Lexicis *ὀγδόκοντα* per *o* vitiose scribitur, pro *ὀγδώκοντα*, per *ω*. Theoc. Idyll. iv. 34. *Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας*, 'Ægon octoginta solus devoravit placentas.'

ὀδίτας, *α*, *ὁ*, Dorice pro communi *ὁδίτης*, *ου*, *ὁ*, viator. Theoc. Idyll. vii. 11. Idyll. xvi. 93. *ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν*, 'redeuntes tardum urgeant [accelerent] viatorem.'

οε Dorienses sæpe *τὸ ο καὶ τὸ ε κατὰ κρᾶσιν εἰς ω μέγα* mutant. Ut, *ὤριφος*, pro *ὁ ἔριφος*. Vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 24. *ὥτερος*, pro *ὁ ἕτερος*. Idyll. vii. 36. Vide *κρᾶσις*. Item *ἔκτασις*. Vide *ὥτερος*. Idyll. viii. 91. Idyll. xi. 32. *θὤτερον*, pro *τὸ ἕτερον*. Idyll. xv. 18. *χ' ὠμὸς*, pro *καὶ ὁ ἐμός*.

οη, Dorienses, ut et Iones, ac poetæ *τὸ ο μικρὸν*, *καὶ τὸ η* sæpe *κατὰ κρᾶσιν* in *ω* mutant. Ut, pro *ὀγδοήκοντα* communi, dicunt *ὀγδώκοντα*. Theoc. Idyll. iv. 34. Quod communiter etiam fit in verbis tertiæ conjugationis contractorum in subjunctivis, ut, *χρυσόητε*, *χρυσῶτε*. Idyll. v. 63. *βωστρήσομες*. 66. *βωστρέομες*, a *βωστρέω*, *ῶ*, quod a fut. *βοήσω* formatum *κατὰ κρᾶσιν τοῦ οη εἰς ω μέγα*. Vide suo loco. Vide *χλωρὸν* apud Eustathium, qui docet factum *ἐκ τοῦ χλόηρον*, (vel potius, *χλοηρὸν*) *κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ τοῦ η εἰς ω*. Idyll. xvii. 60. *ἐβώσατο*, *ἐκ τοῦ ἐβοήσατο*. Idyll. xxv. 263. *νωσάμενος*, pro *νοησάμενος*.

οι diphthongus pro *ου* Dorice non raro ponitur in nominibus et partic. Ut *μοῖσα*, pro *μοῦσα*, *τύπτοισα*, pro *τύπτουσα*. Theoc. Idyll. i. 26. *ἁ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως*, pro *ἡ δύ' ἔχουσ' ἐρίφους*, 'quæ duos habens hœdos.' 50. *τεύχοισα*, pro *τεύχουσα*, struens, moliens. 95. *γελάοισα*, pro *γελάουσα*, *γελῶσα*, ridens. Et 96. *λάθρῃ μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα*, pro *γελάουσα*, et *ἀνέχουσα*: 'occulte quidem ridens, gravem vero iram sustinens,' id est, risum quidem dissimulans, iram vero vehementem spirans; vel, graviter vero irata. 112. *ἰοῖσα*, pro *ἰοῦσα*. *Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα*, 'Diomedem propius profecta.' 117. *Ἀρέθοισα*, pro *Ἀρέθουσα*, 'Arethusa [fons].' 144. *μοίσαις*, pro *μούσαις*, bis. Idem Idyll. ii. 15. *ἔρδοισα*, pro *ἔρδουσα*, faciens, efficiens. Idyll. ii. 54. *τίλλοισα*, pro *τίλλουσα*, vellens. 59. *λαβοῖσα*, pro *λαβοῦσα*, capiens, accipiens, sumens. 62. *ἐπιφθύσδοισα*, pro *ἐπιφθύσδουσα*, inspuens, vel susurrans. 64. *ἐοῖσα*, pro *ἐοῦσα*, existens. 71. *ναίοισα*, pro *ναίουσα*, habitans. 73. *σύροισα*, pro *σύρουσα*, trahens. 96. *μολοῖσα*, pro *μολοῦ-*

-σα, profecta. 137. λιποῖσαν, pro λιποῦσαν, &c.

οι diphthongus in verbis Dor. posita pro com. *ου*. Theoc. Idyll. vii. 95. ἀρξεῦμ', ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις, 'incipiam; sed ausculta, quandoquidem charus es musis.' Hic τὸ ὑπάκοισαν Dorice positum est pro com. ὑπάκουσον, quod ab ὑπακούω deductum. Idyll. xi. 78. ὑπακοίσω, pro ὑπακούσω.

οι diphthongus a Doriensibus sæpe usurpatur pro *ου* in tertia plurali verborum gravitonorum in *ουσι* communiter desinentium. Ut τύπτοισι, λέγοισι, pro τύπτουσι, λέγουσι. Pind. Pyth. Ode 9. 308. M. στάξοισι, pro στάξουσι. Ode 10. 324. f. οἰκέοισι, pro οἰκέουσι, οἰκοῦσι. Nemeorum Ode 6. 410. 2. ἐνέποισιν, pro ἐνέπουσιν. et Ode 9. 446. f. καλέοισι, pro καλοῦσι. Et Isthmiorum Ode 2. 490. M. καλέοισιν, pro καλέουσιν.

οι diphthongus Dorice pro com. *ου* in tertia plurali primæ conjugationis verborum contractorum, quæ communiter in *έουσι*, *οῦσι*, desinunt. Ut ποιέοισι, pro ποιοῦσι. Sic apud Theoc. Idyll. xxviii. 11. φορέοισι, pro φοροῦσι. Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη, 'Multas etiam braccas aquatiles, quales mulieres gestant:' ὑδάτινα βράκη vocat braccas aquei, i. cærulei coloris; vel, molles, quales delicatum fœminarum genus gestare solet; Gallice, 'brayes,' Italice, 'braghe.' Varia Pindari exempla in præcedentibus vide.

οι diphthongus propria sæpe in impropriam *ῳ* Dorice mutatur. Ut pro communi ποιμενικὸς, i. pastoralis, Dorice πῳμενικὸς dicitur. Theoc. Idyll. i. 23. Τῆνος ὁ πῳμενικός. In nonnullis tamen codicibus legitur ποιμενικὸς, ut communiter dicitur.

οι, diphthongus *οι* Dorice sæpe corripitur sequente vocali. Theoc. Idyll. iii. 9. ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς. 11. ἄλλά τοι οἰσῶ. 21. λεπτὰ ποιησεῖς. Idyll. vi. 31. Ταῦτα δ' ἴσως ἑσορῶσα ποιεῦντα. Idyll. xi. 18. ἄειδε τοιαῦτα. Idyll. xviii. 32. ἔργα τοιαῦτα. Idyll. xxi. 28. νύκτα ποιεῖ τιν. Idyll. xxiii. 11. πάντ' ἐποίει.

οι diphthongus etiam sequente consonante corripitur. Vide Is. Cas. Lect. Theoc. c. 18. pag. 124, 125, 126.

οἷ, Dor. et poet. pro com. *αὐτῷ*, in masculeo et neutro genere. Theoc. Idyll. i. 43. de piscatore verba faciens dicit, Αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες, 'Nam ipsi tument in cervice undique venæ.' 53. μέλεται δέ οἱ, 'curæ vero est ipsi.'

οἷ, Dorice, et poetice, in genere fœmineo, pro communi *αὐτῇ*, ipsi. Quamvis autem hoc tertiæ personæ pronomen, ὃς, οὗ, οἷ, ἕ, per se positum, in nominativo quidem, et accusativo acuatur, in genitivo vero et dativo circumflectatur, in ipso tamen orationis cursu τὸ οἷ, et τὸ ἕ ἔγκλισιν patitur, et ex vocabuli præcedentis accentu pendet. Qua de re Grammaticos consule. Theoc. Idyll. i. 33. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες, 'juxta vero ipsam viri.' Idyll. iii. 36. Δωσῶ οἱ, pro δώσω αὐτῇ [τῇ Ἐριθακίδι], 'Dabo ipsi [Erithacidi].' Idyll. v. 133. de Alcippe puella verba fiunt, ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα, quum ipsi palumbum dedi.'

οἷα, Ionice, Dorice, et poetice, pro communi, sed minus usitato, *οἵως*. Sic et Latine quale, pro qualiter. Usitata vero sunt, ὡς, ὥσπερ, ut, quemadmodum, quomodo. Theoc. Idyll. i. 87. οἷα βατεῦνται, 'ut ineuntur.' Et 90. οἷα γελῶντι, 'ut rident.' Idyll. xiv. 39. οἷα χελιδὼν, 'ut hirundo.' 64. οἷα χρὴ βασιλῆα, 'ut decet regem.' Idyll. xv. 49. οἷα πρὶν, 'ut antea.' Idyll. xvii. 105. οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ, 'ut bono regi [convenit].' Idyll. xxii. 47. οἷα κολοσσὸς, 'ut colossus.' Idyll. xxiii. 10. οἷα δὲ θὴρ, 'ut autem fera.'

ὀΐζυος, ου, ὁ, προπαροξυτόνως scriptum, poeticum atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Formatum autem ex communi poetico ὀϊζυρὸς, οῦ, ὁ, metri caussa sublato ρ, ut penultima corripiatur, et accentus Æolice in antepenultimam est retractus, ut πόταμος, fluvius, pro communi ποταμός. Ὀΐζυος etiam a nomine fœmineo ὀϊζὺς, ύος, deductum esse potest. Utraque formatio probabilis videtur. Eustathius, ὀϊζύω, τὸ θρηνῶ, καὶ κακοπαθῶ, παρὰ τὸ οἲ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα γίνεται οἴζω, ὅθεν οἰζύω, καὶ διαλύσει ὀϊζύω, ὅθεν ὀϊζὺς, καὶ ὀϊζυρὸς, ὀνόματα. Ὀΐζυος igitur miserum, molestum, grave, calamitosum, atque perniciosum significat, quod luctum, atque lamentationem affert. Et ὀϊζὺς, ærumna, miseria, calamitas, molestia, luctus, lamentum. Theoc. Idyll. xxvii. 13. Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει, 'Tuam mentem oblecta: nihil [quod sit] molestum [mihi] placet.' Jos. Scal. ait ὀϊζυρὸν legendum. Quam lectionem ego quoque probo, si metri lex, et carminis quantitas eam admittit. Apud Eustath. exempla vide, quæ docent τὸ ζυ longum esse. Quamobrem nostram sententiam de vulgata lectione retinenda non facile mutarim.

οἶϊς, οἴϊδος, ἡ, nomen Theocriteum, quod in vulgat. Lexicis non exstat, ovicula, agnicula. Theoc. Idyll. i. 9. Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγονται. Accipitur et pro ove, quod patet ex sequentibus, αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς.

οἰκέτις, ιδος, ἡ, poet. præter vulgatas significationes quas in Lexicis habemus, accipitur etiam pro ea, quæ domi se con-

tinet, aut continere cogitur, ut solent facere virgines, et matronæ, quæ suo honori, et existimationi optime consultum cupiunt. Theoc. verba faciens de Helena, quæ Menelao jam nupserat, dicit Idyll. xviii. 38. *τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη*. Lat. interp. 'tu quidem matrona jam [es];' alter, 'tu jam matrona facta es.' At Æ. P. 'tu quidem domestica jam [es, i. domi manere, domi te continere cogeris].' Quod autem hic sit hujus loci sensus, ex sequentibus poetæ verbis facile patet: *Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι, καὶ ἐς λειμώνια φύλλα ἕρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας*, 'Nos vero ad cursum mane, et ad pratensia [id est, in pratis nascentia] folia ibimus, coronas decerpturæ suave spirantes.' Hic manifestam *ἀντίθεσιν* videmus, *οἰκέτις* ⳼ *ἐς λειμώνια φύλλα ἕρπειν*, domi ⳼ foris. Matronæ significatio ad rem præsentem non facit. Idem autem hæc valent, ac si virgines istæ dixissent Helenæ, Tu quidem posthac non poteris amplius nobiscum per prata libere vagari, florum colligendorum caussa, quemadmodum ante consueveras. Jam enim conjugii jugum, et servitutem subire, domique te continere cogeris. Nos vero, quæ sumus adhuc virgines, et servitutis hujus expertes, in virentia prata cras mane proficiscemur, ut flores ad coronas texendas legamus, &c.

οἰκεὺς, έος, ὁ, poet. genit. Ion. est *οἰκῆος*, unde reliqui casus *τὸ η* retinent; com. *οἰκέτης. δοῦλος ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν*, famulus domesticus, servus. Theoc. Idyll. xxv. 33. *ἣ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς*, 'ut [fert] mos famulorum, quibus vita est in agris;' id est, sicut decet famulos, qui ruri vitam degunt. Eustath. *Δίκη, νόμος, τρόπος, ἦθος*. Illic affert exemplum Theocriteo simillimum, quod exstat Odyss. Ξ. *ἣ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν*, 'hic enim servorum mos est.' Et Odyss. Σ. *Μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη*, 'Procorum non [est] hic mos.'

οἰκεῦντες, Dor. pro com. *οἰκοῦντες*, habitantes. Theoc. Idyll. vii. 116. *οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας*, 'incolentes flavæ ædem altam Diones,' et Idyll. xvi. 77.

οἰκωφελὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis Græcolatinis explicatur, domesticus, et *οἰκωφελῶς*, cum domestica utilitate. Sed *οἰκωφελὴς* dicitur *ὁ ὠφελῶν τὸν οἶκον*, qui domum juvat. Qui rei domesticæ prodest. Vel *ὁ τὸν οἶκον ὀφέλλων, ἤγουν αὔξων*, i. qui rem familiarem auget. Sed quum ab *ὀφέλλω* deducitur, tunc in ipsa compositione geminum *οο* in *ω μέγα* contrahitur; vel alterum *ο* tollitur, alterum producitur *ἐκτάσει* facta metri caussa. Apud Theoc. Idyll. xxviii. 2. mulieribus tribuitur. Quamobrem hoc epitheto bonarum mulierum et matrumfamilias officium indicatur. *Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας, Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὶς ἐπήβολος*, 'Glaucæ, o amica lanificii colus, donum Minervæ, Mulieribus [sive matronis] domum augentibus mens tua [est] certa [minimeque dubia].' Sensus, Bonis matronis, reique familiaris augendæ studiosis tua mens est nota. Sciunt enim in quem usum sis confecta, sciunt quomodo sis tractanda, et quem usum ipsis præstes, aut præstare debeas. Interpretes Latini locum hunc longe aliter interpretantur: sed vim verborum Græcorum non videntur expressisse. Vide *ἐπήβολος*. Jos. Scal. legit, *γυναιξὶ πόνος*.

οἶν, accusat. singul. *κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ὄϊν*, quod Theocritus habet Idyll. i. 11. ovem. Eustath. *ὄϊς, ὄϊος, διαλελυμένως, ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ οἶς, οἰὸς συνηρημένου*. Idem ait et in genitivo singul. et in plur. tam dissolute, quam contracte reperiri *ὄϊος, οἰὸς*, et *ὀΐων, οἰῶν*. Theoc. Idyll. v. 99. *Τὰν οἶν τὰν πέλλαν*, 'Ovem nigram.'

οἰνάρεον, ου, τὸ, poet. et Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Idem autem valet ac *οἴναρον, ου, τὸ*, pro quo et *οἰναρὶς, ίδος, ἡ*, vitis pampinus. Theoc. Idyll. vii. 134. *ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι*, 'inque recens sectis læti pampinis.'

οἰνόπεδον, ου, τὸ, poet. pro quo *συνωνύμως* et *οἰνόφυτον, ου, τὸ*, et communiter *ἀμπελόφυτον χωρίον. ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ*, vitiferum solum, ager vitibus consitus, vinea. Compositum autem est hoc nomen (ut docet Eustathius) non ex voce *οἶνος, ου, ὁ*, i. vinum, sed ex nomine *οἴνη, ης, ἡ*, quod apud priscos vitem significabat, quam postea recentiores *ἄμπελον* appellarunt: *οἴνης πέδον, περιφραστικῶς ὁ ἀμπελών*. In ipsa vero compositione *τὸ η* in *ο* est mutatum, ut ex *τιμὴ*, et *θεὸς, Τιμόθεος*. Vide *η* in *ο*, et *ο* pro *η*. Theoc. Idyll. xxiv. 128. *οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναῖε*, 'vineam amplam Tydeus incolebat [i. tenebat, possidebat].'

οιο. Eustathius ait hanc genitivi singularis in *ου* communiter desinentis terminationem esse Thessalicæ, Bœoticæque dialecti propriam. Quidam et Atticam et Ionicam esse tradunt: Sed nec apud Hippocratem, nec apud Herodotum, qui *τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου* parentes censentur, ullum hujus terminationis exemplum reperitur, quod saltem a me lectum recorder, nisi forte in aliquo poetæ carmine propter metri necessitatem. Unde factum, ut nonnulli hoc quoque poeticæ licentiæ tribuant. Dorienses etiam eandem terminationem frequenter usurpant. Theoc. Idyll. i. 28,

γλυφάνοιο dicit, pro com. γλυφάνου, scalpturæ, sive sculpturæ. et 45. ἁλιτρύτοιο, pro ἁλιτρύτου, 'in mari exesi;' vel, 'marinis aquis exesi.' 58. λευκοῖο γάλακτος, pro λευκοῦ. 68. ποταμοῖο, pro ποταμοῦ. 72. δρυμοῖο, pro δρυμοῦ. 128. εὐπάκτοιο, pro εὐπήκτου. Idyll. ii. 8. Τιμαγήτοιο, pro Τιμαγήτου. 66. τῶ 'υβούλοιο, pro εὐβούλου. 73. βύσσοιο, pro βύσσου. 78. ἑλιχρύσοιο, pro ἑλιχρύσου. 80. γυμνασίοιο, pro γυμνασίου. 120. Διωνύσοιο, pro Διωνύσου. 134. 'Αφαίστοιο, pro 'Ηφαίστου. et 136. θαλάμοιο, pro θαλάμου, &c. Quod οιο pro ου a Thessalis et Ionibus quoque dicatur, disertissimis verbis hoc testatur Magnum Etymolog. 618. 38.

οἷος cum superlativo gradu, pro comm. ὡς. Theoc. Idyll. xiv. 59. οἷος ἄριστος, 'quam optimus.'

ὄϊς, ὄϊος, et ὄϊδος, ἡ, ut patet ex οἶϊς, οἶϊδος, ἡ, commune. Hinc priscum vocabulum Latinum inserto digamma Æolico formatum, OFIS, unde recentiores nomen OVIS deduxerunt, verso F in V. Sic etiam olim SerFos, et DaFos dicebatur, et scribebatur, pro quibus postea Servus, et Davus dicta. Qua de re consule Dionys. Halicarnasseum Antiquit. Rom. lib. i. Item Latinos Commentarios in Andriam Terentii, act. i. sc. 2. et act. iii. sc. 4. Theoc. Idyll. i. 11. τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. Idyll. viii. 9. Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων, 'Pastor lanigerarum ovium.' 45. ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες, 'illic oves, illic capræ.' Hic autem ὄϊς videtur esse singularis potius, quam pluralis, quia τὸ ις corripitur. Nam si esset contractum ex ὄϊες, τὸ ις esset longum. Vel τὸ ε κατὰ συγκοπὴν metri caussa sublatum. Si singularem esse malis, erit συνεκδοχὴ, pro plurali. Idyll. ix. 17. πολλὰς μὲν ὄϊς. Vide ταί. Idyll. xi. 12. ταὶ ὄϊες. Idyll. xviii. 42. γειναμένης ὄϊος.

οἴσεται, comm. pro quo frequentius οἴσει, feret, asportabit. Theoc. Idyll. xvi. 16. πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ ἄργυρον, 'circumspicit unde auferat argentum [id est, pecuniam].' Vide φέρω. 21. ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδὲν, 'qui a me nihil asportabit.'

οἰσεῦμες, Dor. et Æol. pro com. οἴσομεν, unde Dor. οἰσοῦμεν, et οἰσοῦμες, et rursus Dor. ac Æol. οἰσεῦμες, feremus, efferemus. Quod ab inusitato οἴω. Vide φέρω apud Grammaticos. Theoc. Idyll. xv. 133. Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, 'Feremus ad undas in littore spumantes.'

οισι, vel οἷσι. Non solum Ionica, sed etiam Dorica terminatio dativi pluralis tertiæ declinationis nominum parisyllabicorum, communiter in οις, vel οῖς desinentium, pro varietate accentus, quem in adjectivo, vel substantivo nomine notatum habemus. Hoc autem fit addito ι ad σ finale. Quod apud Iones et consonante et vocali sequente locum habet: sed apud Dorienses consonante tantum sequente. Qua de re consule nostrum Ionicum Græcolatinum Lexicum, ubi res pluribus exemplis illustratur. Ut Ion. et Dor. καλάμοισι μαλακοῖσι, communiter καλάμοις μαλακοῖς, illud καλάμοισι, προπαροξυτονεῖται, illud μαλακοῖσι, προπερισπᾶται. At καλάμοις, παροξυτονεῖται. μαλακοῖς, περισπᾶται. Theoc. Idyll. i. 51. ἐπὶ ξηροῖσι καθιξῇ, ubi scribendum potius καθιξοῖ, ut sit 3. person. singul. fut. Dorici καθιξῶ, εῖς, εῖ, pro communi καθίσω, καθίσεις, καθίσει. Vide καθιξῇ, et καθίζειν. 133. ἀρκεύθοισι, pro ἀρκεύθοις. Idyll. ii. 120. κόλποισι, pro κόλποις. 125. ἠϊθέοισι, pro ἠϊθέοις. Idyll. iii. 23. εὐόδμοισι, pro εὐόδμοις, &c.

οισιν, vel οἷσιν, Ionica, Dorica, et poetica terminatio nominum tam adjectivorum, quam substantivorum 3. declinationis τῶν ἰσοσυλλάβων in οις, vel οῖς communiter desinentium in dativo plurali trium generum. Hoc autem locum habet sequente vocali. De accentus ratione vide terminationem οισι vel οῖσι. Theoc. Idyll. i. 101. θνατοῖσιν ἀπεχθής. Idem etiam in ipsis articulis observatur, quod in nominibus, et participiis: ut communiter τοῖς in masc. et n. g. ταῖς, in fœm. τοῖσι, vel τοῖσιν, et ταῖσι, vel ταῖσιν. Ionic. Doric. et poet. prout carminis quantitas hanc vel illam terminationem legitime flagitarit. Idyll. iv. 7. ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει. 42. ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. 63. κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. Idyll. xv. 105. βροτοῖσιν ἀεί τι.

οἴσω, εις, ει, poet. verbum a futuro οἴσω, deductum, quod ab inusitato οἴω, pro quo φέρω. Consule Magnum Etymologicum et Eustathium in οἴσετε et ἄξετε. Theoc. Idyll. xxiv. 48. Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον, 'Afferte ignem quam celerrime.' Hic autem μετωνυμικῶς τὸ πῦρ positum pro luce, quam emittit ignis, pro lumine, pro lucerna, pro lampade, aut candela, qua accensa tenebræ fugantur. Quod pulcerrime nobis a poeta describitur in Moreto, his verbis, 'Parvulus exusto remanebat stipite fumus, Et cinis obductæ celabat lumina prunæ. Admovet his pronam summissa fronte lucernam, Et producit acu stuppas humore carentes: Excitat et crebris languentem flatibus ignem. Tandem concepto tenebræ fulgore recedunt.' Vide ὅτι θᾶσσον. 51. Theocritus hoc aperte docet, quum ita canit, Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι, 'Illi vero statim adfuerunt cum lucernis ardentibus.'

οἰσῶ, Dor. pro communi οἴσω, feram; futurum ab inusitato οἴω, pro quo usitatius τὸ φέρω, unde Latin. fero, φέρεις, et per syncopen inde formatur secunda verbi La-

tini persona, fers. Theoc. Idyll. ii. 58. ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ, 'potum malum cras feram.'.

οἰσῶν, Dor. pro com. οἴσων, allaturus. Theoc. Idyll. xiii. 36. ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν, 'aquam ad cœnam allaturus.'

ὄκα, Dorice pro comm. ὅτε, quando. Quod fit verso τ in κ, et ε in α. Theoc. Idyll. i. 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα Νύμφαι; 'Ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam [eratis] Nymphæ?' Idem Idyll. iii. 28. ὅκά μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις: vulgata versio, 'cum quærerem an me amares.' Quod bene, si sensum spectes: at hoc verba sonant, 'quando me mentionem faciente an me amares;' id est, quum me quærente, etc. Idyll. iii. 40. Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι, 'Hippomenes quum jam virginem vellet uxorem ducere.' Idyll. iv. 27. ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας, 'quando et tu infelicem appetisti [vel concupivisti] victoriam.' Idyll. v. 33. ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα, 'quum ipsi palumbum dedi.' 134. καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ, 'etenim quum ipsi.' Idyll. xi. 8. ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας, 'quum amabat Galateam,' etc.

ὄκκα, Dorice pro communi ὅτε, verso τ in κ, et ε in α. Metri vero caussa τὸ κ geminatur; quum, quando. Theoc. Idyll. i. 87. ὡς 'πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur;' id est, quum videt quomodo capræ ab hircis ineuntur. Idyll. iv. 21. ὄκκα θύοντι, 'quum sacrificant.' 56. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε, 'Quum in montem proficisceris, ne discalceatus proficiscere Batte.' Idyll. v. 18. ὄκκα μὰν τῆδε τὺ δάσας, 'quum vero hic te vinctum.' Idyll. viii. 68. ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται, 'quando rursus hæc nascetur.' Idyll. xi. 22. ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με, 'quum dulcis somnus tenet me.' Idyll. xi. 144. ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἤξεῖς, 'quum venies, carus venies.'

ὁκοῖα, Dor. pro com. ὁποῖα, οἷα, ὡς, qualia, pro qualiter, ut. Theoc. Idyll. xv. 32. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι, 'ut diis placuit, ita lota sum.'

ὄκχ' ἁ, Dor. pro com. ὅτε ἡ, integræ vero voces sunt, ὄκκα ἁ, sed metri caussa sublatum α, et ob sequentem aspiratam τὸ κ in χ mutatum. Theoc. Idyll. xiii. 11. Οὐδ' ὄκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς Ἀώς, 'Neque quum niveis equis vecta cursu ascendit in Jovis [domos] Aurora.' Vide ὄκκα.

ὄκχ' ἕρπεις. ὄκκα ἕρπεις. Hic metri caussa τὸ κ geminatum, et ob sequentem vocalem aspiratam, α rejectum, et tenuis in aspiratam mutata, vocalisque rejectæ nota post χ notata. Theoc. Idyll. iv. 56. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε, 'In montem quum vadis, ne discalceatus eas o Batte.' Sed hæc ita communiter efferrentur, ὅτε, ὅταν, ἔρχῃ, χωρεῖς, εἰς ὄρος, μὴ ἔρχου ἀνυπόδητος, id est, 'quum in montem proficisceris, ne sine calceis, pedibusque nudis eo Batte proficiscaris.'

ὄλβω, Dor. genit. singul. pro com. ὄλβου, a recto ὄλβος. Theoc. Idyll. vii. 33. ὄλβω ἀπαρχόμενοι, 'fortunarum primitias offerentes.'

ὀλίγος, ου, ὁ, comm. proprie quidem de numero et quantitate discreta dicitur, καταχρηστικῶς tamen et de concreta dicitur, et pro μικρὸς accipitur; exiguus, parvus. Theoc. Idyll. i. 47. Τὰν ὀλίγος τὶς κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει, 'Quam parvus quidam puer ad sepes custodit.'

ὄλπα, ας, ἁ, Dorice pro communi ὄλπη, ης, ἡ. Eustath. ὄλπη, ἡ ἐλαιοδόχος λήκυθος, παρὰ τὸ ἔλαιον πεπάσθαι, ὅ ἐστι κεκτῆσθαι, vas olearium, quod oleum possideat, i. in se contineat. Theoc. Idyll. ii. 156. καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν, 'et apud me deposuit sæpe Doricum vas olearium [quando? quomodo? Noctu, cum lucerna, quæ oleo indiget ad lumen ministrandum, ad me veniens].' Pro eodem συνωνύμως dicitur et ὄλπις, ὄλπιδος, ἡ. Theoc. Idyll. xviii. 45. Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ Λαζόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον, 'Primæ vero ex argenteo vase oleario humidum unguentum Capientes, stillabimus sub umbrosam platanum.' Interpretes Latini pyxidem vertunt in utroque loco. Athenæus τῶν Δειπνοσοφιστῶν, lib. xi. 244. 5. vas vinarium fuisse dicit id, quod ὄλπην alii vocant. Ibi περὶ τῆς πελλίκης verba faciens, hæc scribit, ὕστερον δὲ [ἡ πελλίκη] ἔσχεν οἰνοχόης σχῆμα, οἷοί εἰσιν οἱ ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθέμενοι, ὁποίους δή ποτε ὄλπας ἐκάλουν, χρώμενοι πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν, etc. Vide vulgatam Latinam interpretationem, quam brevitatis caussa consulto præterimus. Quamobrem si pro vinario vase nunc accipias τὴν ὄλπην, dices amicum ad amicam cum hoc accedere solitum fuisse, ut vini potu benevolentiam ejus sibi facilius conciliaret, et amorem in ejus pectore accenderet. Nam Ceres, et Bacchus Venerem excitant, et inflammant.

ὁμαλὸς, οῦ, ὁ, com. pro ὅμοιος, similis. Theoc. Idyll. xv. 50. ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, 'inter se similes.'

ὁμῶς, poet. pro comm. ὁμοῦ, simul, una. Theoc. Idyll. xxi. 6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες, 'piscium venatores una duo jacebant senes.' Vide ἀγρευτὴρ, ubi versus hujus pleniorem interpretationem habebis.

ὀνασεῖ, Dor. pro communi *ὀνήσει*, juvabit. Theoc. Idyll. vii. 36. *ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ*, 'alter alterum juvabit.'

ὄνασις, ιος, ἁ, Dor. pro communi *ὄνησις, ἡ*, usus, utilitas, fructus. Theoc. Idyll. xvi. 23. *οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις*, 'non [est] hic usus divitiarum sapientibus [i. sapientes opibus non ita solent uti].'

ὀνάσσης, Dor. pro comm. *ὀνήσῃς, τὸ σ* metri caussa geminatur. Est autem 2. pers. singul. subjunct. modi aor. 1. act. ab *ὀνάω, ῶ*, unde *ὄνημι*, et *ὄνημαι*, et *ὄναμαι*, de quibus apud Eustathium plura. Theoc. Idyll. v. 69. *μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσσῃς*, 'neque etiam tu hunc juveris,' vel, juves.

ὀνείρατα, των, τὰ, poet. pro frequentiore *ὄνειροι*, vel *ὄνειρα*, insomnia. Theoc. Idyll. xxi. 24. *ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα*, 'jam sexcenta vidi insomnia.' 31. *τὠνείρατα πάντα μερίζεν*, pro *τὰ ὀνείρατα πάντα μερίζειν*: vide *τὠνείρατα*; 'insomnia omnia dividere.'

ὀνειροκρίτας, α, ὁ, Dor. pro com. *ὀνειροκρίτης, ου, ὁ*, somniorum conjector, ac interpres. Dictus *παρὰ τὸ τοὺς ὀνείρους κρίνειν*, id est, somnia interpretari, pro quo Theoc. Idyll. xxi. 29. dicit *ἐνύπνια κρίνειν*. 32. *οὗτος ἄριστος Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς*, 'ille optimus Est somniorum interpres, apud quem est mens magistra [id est, qui mentem, et sapientiam optimam interpretandorum somniorum magistram habet].'

ὀνομαστὶ, poet. et com. adverbium, quod in vulgatis Lexicis non exstat, nominatim: pro quo Hom. Ὀδυσσείας Δ. 100. f. 6. *ὀνομακλήδην* dicit, et com. *ἐξ ὀνόματος*. Theoc. Idyll. xxiv. 76. *ἀείδοισαι Ἀλκμήναν ὀνομαστὶ*, pro *ἀείδουσαι Ἀλκμήνην ἐξ ὀνόματος*, 'celebrantes Alcmenen nominatim.'

ὀνομαστικὴ, ἀντὶ τῆς κλητικῆς, nominativus pro vocativo. Hoc non solum Atticis, sed et Doriensibus est familiare, ut *ἀδιαφόρως* dicant tam in vocativo, quam in nominativo, *Αἰνείας, χρύσης, λόγος, φίλος*, idque præposito sæpe articulo præpositivo *ὁ*, qui, quum aliquem vocamus, *ἰσοδυναμεῖ τῷ ὦ*, quod est vocantis adverbium, et vocativo communiter servit. Theoc. Idyll. i. 149. *θᾶσαι φίλος*, pro *ὦ φίλε*, 'aspice amice.' Idem Idyll. v. 102. *Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅτε Κυναίθα, Τουτὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος*; 'Non a quercu [recedentes] o tu Conare, et tu Cynætha [vel, heus tu Con. et tu Cyn.], Hic pascemini ad orientem, sicut Phalarus?' Hic ista *οὗτος ὁ Κώναρος*, et *ἅτε Κυναίθα* ponuntur pro communibus, *ὦ σὺ Κώναρε*, et, *καὶ σὺ ὦ Κυναίθα*. Sic etiam et Joannes viii. 10. *ἡ γυνὴ* dixit, pro *ὦ γυνὴ*, 'o mulier.' Idyll. vii. 50. *ὅρη φίλος*, pro, *ὅρα φίλε*, 'vide amice.'

Lex. Dor.

ὀνόματα ἀναφορικὰ καθάπερ καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον, ἐστὶν ὅτε τὴν αὐτὴν ἔχει πτῶσιν, ἣν τὸ προηγούμενον ὄνομα, id est, nomina relativa, ut et subjunctivus articulus, interdum eundem habent casum, quem præcedens nomen. Theoc. Idyll. xxii. 59. *Τοιός δ', οἷος ὁρᾷς*, pro *Τοιόσδε εἰμὶ, οἷον ὁρᾷς*, 'Talis [ego sum], qualem [me] vides.'

ὀνόματα ὑπαρκτικὰ ἐνίοτε τὴν αὐτὴν ἔχει πτῶσιν, ἣν τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον τὸν ἑπόμενον, id est, nomina substantiva interdum eundem habent casum, quem ipse subjunctivus articulus sequens; vel, interdum substantiva nomina, quæ præcedunt, ponuntur in relativi sequentis casu. Demosth. *ἐν τῷ Ὀλυνθιακῷ β.* initio pag. 10. *πόλεων, καὶ τόπων, ὧν ποτε κύριοι ἦμεν, φαίνεσθαι προϊεμένους. ἀντὶ τοῦ, φαίνεσθαι προϊεμένους. τί; τὰς πόλεις, καὶ τοὺς τόπους, ὧν ποτε κύριοι ἦμεν.* Euripides Medea, pag. 149. 12. *ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα*, pro, *πολίταις, ὧν*, etc. Consule nostras in eum locum notas. Sophocles in Œdipo Tyranno, pag. 150. 2. *ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολὼν, Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν. ἀντὶ τοῦ, δασμοῦ, ὃν παρ.* Paulus ad 1. Cor. x. 16. *Τὸν ἄρτον, ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ χριστοῦ ἐστιν*; pro *ὁ ἄρτος, ὃν κλῶμεν*. Item Matth. xxi. 42. et Marc. xii. 10. *Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας*, pro (ut legitur Act. Apostol. iv. 11.) *οὗτός ἐστιν ὁ λίθος, ὁ*, etc.; vel, *οὗτός ἐστιν ὁ λίθος, ὃν ἀπεδ.* etc. Sic et Aristoph. in Pluto. Πλ. *ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατὲ ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι*, pro *ταύτης τῆς δυνάμεως, ἣν δύναμιν*, etc. Et Sophocles in Electra, pag. ex H. Steph. typis in quarto, 111. 3. *καὶ τέκνων, ὅσων ἐμοὶ Δύσνοια μὴ πρόσεστιν*, pro *καὶ ξυνοῦσαν τέκνοις, ὅσων τέκνων*. Vide. Hæc enim ex præcedentibus pendent. Idem in Ajace, pag. 60. *Ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην, Θανόντες ἂν προὐκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ*, pro *τῇδε τῇ τύχῃ προὐκείμεθα ἂν θανόντες, ἣν τύχην ὅδ' εἴληχεν. πῶς δὲ τοῦτο; ἐχθίστῳ μόρῳ*, etc. Hoc autem *καινοπρεποῦς, καὶ παραδόξου* constructionis genus et ipse Virgil. videtur imitatus Æn. lib. i. 130. 9. 'Urbem, quam statuo, vestra est,' pro, Urbs ea, quam statuo, vestra est. Quoniam autem hujus *ἀρχαϊσμοῦ* venustatem et elegantiam a nullo alio (quod ego saltem legerim, et a me lectum recorder) hactenus observatam animadverti, cum tamen observatione dignam esse censeam, ideo nunc eam hoc loco notandam esse judicavi.

ὀνόματα οὐδετέρου γένους ἀντὶ τῶν ἐπιῤῥημάτων ἐκεῖθεν ἐσχηματισμένων. Nomina generis neutrius pro ipsis adverbiis, quæ

inde sunt formata. Theoc. Idyll. i. 34. Καλὸν ἐθειράζοντες, pro καλῶς ἐθειράζοντες, 'Pulcre comam gerentes;' pro, Pulcre comtam, ornatamque comam gerentes; id est, Pulcram, et ornatam comam habentes. Sic ἐτώσια, pro ἐτωσίως, quod inusitatum. Theoc. Idyll. i. 38. ἐτώσια μοχθίζοντι, 'frustra laborant.' Et 41. τὸ καρτερὸν, pro καρτερῶς, vehementer. et 46. καλὸν, pro καλῶς, pulcre. 87. οἷα, pro inusitato οἵως. τουτέστιν ὥσπερ, quod usitatum. Quanquam in singulari dicitur et in soluta oratione passim οἷον, pro ὥσπερ, vel, ὡς, ut, quemadmodum, quomodo. Idem repetitur vs. 90. 107. καλὸν, pro καλῶς, suave, pro suaviter. 149. ὡς καλὸν ὄσδει, 'quam suave olet.' Idyll. ii. 25. μέγα, pro μεγάλως, magnum, pro valde. 100. ἄσυχα, pro ἀσύχως. ἤγουν ἡσύχως, tacita, pro tacite. 131. δεύτερα, pro δευτέρως, i. secundo loco; quod usurpat Aristot. Ethic. x. 8. 55. E. Sed frequentius δεύτερον in singulari legitur eodem significatu; 130. δεύτερα ⁊ πρᾶτον. 140. ταχὺ, ἀντὶ τοῦ ταχέως. 151. ἀτρεκὲς, pro ἀτρεκέως. τὸ καλὸν, pro καλῶς. Idyll. iii. 18. 21. λεπτὰ, pro λεπτῶς, τουτέστιν εἰς λεπτὰ μέρη. Idyll. v. 43. βάθιον, pro βαθιόνως, ut μειζόνως a μεῖζον. 44. ὕστερον, pro ὕστατα, hocque pro inusitato ὑστάτως, ultimum, postremum, postremo. 52. κακώτερον, pro κακωτέρως. Utrumque in oratione soluta inusitatum, pro quibus adverbialiter alias κάκιον diceretur, quod usitatius. 82. μέγα, pro μεγάλως, valde, vehementer, magnopere. Idyll. vi. 9. ἁδέα συρίσδων, 'suaviter fistula canens.' 12. ἄσυχα καχλάζοντα, 'quiete strepentes [fluctus].' Idyll. vii. 28. et 94. μέγ' ὑπείροχον, pro μεγάλως ὑπείροχον, 'valde eximium.' 42. ἁδὺ γελάσσας, pro ἡδέως γελάσας, 'dulce ridens.' Sic enim loquitur et Horatius Carm. lib. i. Ode 22. 'Dulce ridentem Lalagen amabo, Dulce canentem,' pro dulciter, et suaviter. De quo loquendi genere plura in doctissimi Lambini commentariis in hunc locum scriptis traduntur. 89. ἁδὺ μελισδόμενος, 'suaviter modulans.' 100. ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγα, pro σφόδρα, καὶ μεγάλως ἐσθλὸς, ἤγουν ἀγαθὸς ἀνὴρ, 'valde bonus vir.' Idyll. x. 8. 9. 10. οὐδαμὰ, pro οὐδαμῶς. Vide suo loco. Quasi dicas, nulla, in neutro plurali, pro nullo modo, nequaquam, nunquam. Idyll. xiv. 1. πολλὰ, pro μεγάλως, σφόδρα, multa, pro multum, valde. 38. et 64. οἷα, pro οἵως inusitato, pro quo comm. ὡς, ὥσπερ, ut, quemadmodum. 40 ταχινὰ, pro ταχινῶς, καὶ ταχέως, celeriter. Cætera suo quæque loco vide. Nam de singulis accurate a nobis verba facta comperies.

ὀνόματα τὴν τῶν ῥημάτων, ὅθεν ἐσχημάτισται, σύνταξιν τηροῦντα. Theoc. Idyll. ii. 138. ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς, ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ δὲ ἡ ταχέως αὐτῷ πειθομένη, καὶ πιστεύουσα, 'ego vero ipsi facile credula;' pro, 'ego vero ipsi celeriter credens,' sive, 'fidem habens.' Idyll. xv. 94. ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη, ἀντὶ τοῦ, ὃς ἡμῶν κρατοίη, 'qui nobis imperet;' vel, qui in nos imperium habeat. Nam καρτερὸς metri caussa dictum pro κρατερὸς, quod a κράτος, εος, ους, τὸ, imperium, potestas. Consule Eustath. in voce καρτερός. καρτερὸν εἶναι τινὸς, ἀντὶ τοῦ, κρατεῖν, vincere aliquem, potestatem, et imperium habere in aliquem. Aliquem in sua potestate habere.

ὀνομαστικὴ ἀντὶ τῆς κλητικῆς non solum Atticis: sed et Doriensibus familiaris. Theoc. Idyll. i. 62. Αἴκεν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς, pro ὦ φίλε, 'Si mihi tu amice illud amabile carmen cecineris.' 149. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, 'vide amice quem suave olet.'

ONTI, Dorica terminatio tertiæ personæ pluralis verborum communiter in ΟΥΣΙ desinentium. Dorienses enim eodem modo personam istam efferunt, quo et dativum ejusdem verbi in participio præsentis. Ut τύπτοντι, λέγοντι, pro τύπτουσι, λέγουσι. Quorum participium in dativo singulari habet τῷ τύπτοντι, τῷ λέγοντι. Sic apud Theoc. Idyll. i. 38. Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι, pro μοχθίζουσι, 'Diu turgentes oculis frustra laborant.' Idem legitur et Idyll. vii. 48. Sic τρομέοντι, pro τρομέουσι, τρομοῦσι. Theoc. Idyll. ii. 12. τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι, 'quam ut catuli formidant.' Idyll. iii. 54. ἔδοντι, pro ἔδουσι. Hoc vero pro fut. 2. medio ἔδονται, vel ἐδοῦνται. Nam utrumque dicitur, ut ex vulgatis Grammaticis patet. Vide ἔδω. Idyll. iv. 21. θύοντι, pro θύουσι, sacrificant.' 24. φύοντι, pro φύουσι, nascuntur. 45. τρώγοντι, pro τρώγουσι. Idyll. v. 52. ὄσδοντι, pro ὄζουσι. 94. ἔχοντι, pro ἔχουσι. 113. ῥαγίζοντι, pro ῥαγίζουσι, comedunt. 128. ἔδοντι, pro ἔδουσι, comedunt. 129. πατέοντι, pro πατέουσι, calcant. Idyll. vi. 34. λέγοντι, pro λέγουσι, dicunt. Idyll. vii. 7. φύοντι, pro φύουσι. Idyll. x. 26. καλέοντι, pro καλέουσι, καλοῦσι. Idyll. xi. 78. κιχλίζοντι, pro κιχλίζουσι. Idyll. xii. 23. ἐθέλοντι, pro ἐθέλουσι. 31. ἐριδμαίνοντι, pro ἐριδμαίνουσι. Idyll. xiii. 25. ἀντέλλοντι, pro ἀνατέλλουσι. 26. βόσκοντι, pro βόσκουσι. 31. εὐρύνοντι, pro εὐρύνουσι. Idyll. xiv. 38. ῥέοντι, pro ῥέουσι. Idyll. xv. 28. χρήζοντι, pro χρήζουσι. 112. φέροντι, pro φέρουσι. Idyll. xvi. 3. ἀείδοντι, pro ἀείδουσι. 11. μίμνοντι, pro μίμνουσι. 15. σπεύδοντι, pro σπεύδουσι. 28. ἐθέλοντι,

ἐθέλουσι. 101. φιλέοντι, pro φιλοῦσι. Idyll. xvii. 91. ἐπιπλώοντι, pro ἐπιπλώουσι. 108. ἔχοντι, pro ἔχουσι. 115. ἀείδοντι, pro ἀείδουσι, &c.

ὄξος, εος, ους, τὸ, com. acetum; sed (quod in vulgatis Lexicis non traditur) μεταφορικῶς virum iracundum significat. Quemadmodum enim acetum acumine, et acrimonia sua linguam pungit, ita vir iracundus suæ iracundiæ acrimonia eos pungit ac lædit, quibus irascitur. Theoc. Idyll. xv. 148. χ' ὡ 'νὴρ ὄξος ἄγαν, 'et hic homo [est] valde iracundus.'

ὄπα, Dorice pro com. ὅπη, τουτέστιν ὅπου, ὅθι, ubi, quo in loco. Theoc. Idyll. iv. 24. ὄπα καλὰ πάντα φύοντι, 'ubi pulcra omnia nascuntur.'

ὁπανίκα, Dor. pro com. ὁπηνίκα, quando, quum. Theoc. Idyll. xxiii. 33. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις, 'veniet tempus illud, quum tu quoque amabis.'

ὀπάτωρ, ορος, ὁ, poet. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ὤν, quasi dicas ὁμοπάτωρ, unde κατὰ συγκοπὴν formatum ὀπάτωρ, pro quo συνωνύμως dicitur et ὄπατρος, ἤγουν ὁμοπάτριος ἀδελφὸς, frater ex eodem patre natus, frater germanus. In Ara Simmiæ, vs. 7. Consule Eustath. et Magnum Etym. in ὄπατρος.

ὁπλὰ, ᾶς, ἁ, Dorice, pro communi ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula; τῆς ὁπλῆς, καὶ τῆς χηλῆς, proprias significationes et differentias apud Suidam in voce ὁπλὴ, pluribus declaratas, et exemplis illustratas vide. Theoc. Idyll. iv. 35. et 36. Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς, 'Illic et taurum a monte deduxit prehendens ungula.'

ὁπλότεροι, ων, οἱ, poet. pro comm. μεταγενέστεροι, posteri. Theoc. Idyll. xvi. 45. ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς ὁπλοτέροις, '[nisi ipsos] fecisset claros inter homines posteros [id est, nisi nomen eorum posteritati commendasset, et clarum apud eam reddidisset].'

ὄππα, Dor. pro comm. sed poet. ὅππη, metri caussa geminato π π, hoc vero pro ὁπόθεν, vel ὅθεν, undecunque, unde. Theoc. Idyll. xxii. 11. ἢ ὄππα θυμὸς ἑκάστου, 'aut unde [ferebat] animus uniuscujusque.' Idyll. xxviii. 4. ὄππα Κύπριδος ἱρὸν, 'ubi Veneris [est] delubrum.'

ὅππη, poet. metri caussa geminato π π, pro ὅπη, καὶ ὅπου, τουτέστιν εἰς ὃν τόπον, quo, in quem locum. Theoc. Idyll. xxix. 13. ὅππη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετὸν, 'quo nullum accedat sævum reptile.'

ὁππόκα, Dor. adverb. pro comm. ὁππότε, quod metri caussa τὸ π geminatum habet, ὅταν, quum, quando. Theoc. Idyll. v. 98. ὁππόκα πεξῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν, 'quum tondebo ovem nigram.' Idyll. xxiv. 128. ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα, 'quum regnum totum.'

ὀπτευμενος, Dor. ab ὀπτέομαι, οῦμαι, pro com. ὀπτώμενος, ab ὀπτάομαι, ῶμαι. Vide έομαι pro άομαι. Theoc. Idyll. vii. 55. Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτευμενον ἐξ 'Αφροδίτας, 'Si Lycidam tostum a Venere,' i. quem Venus urit; quem urit amor Venereus. Idyll. xxiii. 34. τὰν κραδίαν ὀπτευμενος, 'cor exustus.'

ὀπτῇ, Dor. communi ὀπτᾷ, ab ὀπτάω, ῶ, torreo. Bion Idyll. vi. 12. Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ, 'Non volo æstatem esse, quia tunc me sol torret.'

ὀπτῶ ἀλεύρω, Dor. pro comm. ὀπτοῦ ἀλεύρου. Theoc. Idyll. xiv. 7. ἥρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμοὶ δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω, 'appetivit certe et ille ([ut] mihi videtur) assatam farinam.'

ὄπωπα, poet. præteritum perfectum medium ab ὄπτω, μ. ὄψω, med. ὦπα, καὶ κατ' 'Αττικὸν ἀναδιπλασιασμὸν ὄπωπα, vidi. Theoc. Idyll. xxii. 55. τοὺς μήποτ' ὄπωπα, 'quos nunquam vidi.'

ὀπώπει, poeticum verbum 3. pers. singul. plusquamperf. medii, ab ὄπτω poetico, fut. ὄψω, perf. med. ὦπα, καὶ κατ' 'Αττικὸν ἀναδιπλασιασμὸν τῆς συλλαβῆς οπ, ὄπωπα, vidi; plusquamperf. ὀπώπειν, εις, ει, pro quo comm. ὁράω, ῶ, f. ὁράσω, et ὄψομαι, &c. Consule Grammaticas vulgatas. Theoc. Idyll. iv. 7. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει; 'Et quando ille oleum oculis vidit?'

ὀργὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro com. ὀργὴ, ῆς, ἡ, ira. Theoc. Idyll. xx. 17. φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν, 'fero autem sub corde latentem iram.'

ὀρέξασθαι τινὸς, poeticum loquendi genus, de quo Eustath. in verbo ὀρέξασθαι. Idem autem valet, ac si diceres κατά τινος ὀρέγεσθαι, καὶ ἐκτείνεσθαι. πῶς; τῷ δόρατι. τίνος χάριν; τοῦ πλῆξαι τὸν πολέμιον, id est, 'contra aliquem exporrigi, extendi. Quomodo? Hasta. Cur? Hostis percutiendi caussa.' Theoc. Idyll. xxiv. 124. ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, 'virum petere.' Quomodo? 123. Δούρατι τῷ προβολαίῳ, 'Hasta exporrecta, [hostique objecta].'

ὄρευς, Dor. pro comm. ὄρους, τοῦ, montis, a recto ὄρος, τὸ, Theoc. Idyll. vii. 46.

ὅρη, Dor. pro comm. ὅρα, vide. Quod formatum verso α in η. Theoc. Idyll. xv. 2. ὅρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ, 'dispice sellam, Eunoe, ipsi,' pro, dispice ubinam sit sella, quam ipsi des, ut sedeat. Hic autem Εὐνόα, pro com. Εὐνόη, et comm. αὐτῇ, pro Dor. αὐτᾷ. Sed hac de re jam sæpius alibi a nobis actum, ubi manifestissime demonstratum sæpe Dorismos non observatos a poeta, cujuscunque tandem culpa

fuerit peccatum. Haud enim certo quidquam hac in parte possumus, multo minus audemus affirmare. 12. ὅρη γύναι, ὡς ποθορῇ τὺ, 'vide mulier, ut aspicit te.'

ὁρῆτε, Dor. pro com. ὁρᾶτε, videtis, quod fit verso longo α in η. Vide η pro α, et α in η. Theoc. Idyll. v. 110.

ὀρθρεύειν, poet. mane surgere, mane vigilare, mane opus facere. Dictum ἀπὸ τοῦ ὄρθρου, id est, a diluculo, et matutino tempore, quod est paulo ante solis ortum, ut docet Eustath. ὄρθρος enim (inquit ille) ὁ μικρὸν πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου φαύσεως καιρὸς, παρὰ τὸ ὄρω, [μ. ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς] ὄρσω. ἢ παρὰ τὸ εἰς ἔργα ὀρθοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Theoc. Idyll. x. ult. ἔρωτα Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσα, 'amorem Narrare matri in lecto mane vigilanti.'

ὀρθρευοίσᾳ, Dor. pro com. ὀρθρευούσῃ, mane vigilanti. Theoc. Idyll. x. ult. Vide ὀρθρεύειν.

ὀριμαλίδες, ων, αἱ, Theocriteum vocabulum, τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι φυόμενα μᾶλα, τουτέστι μῆλα; montana poma, poma agrestia, quæ in montibus nascuntur. Theoc. Idyll. v. 94. et 95. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες. αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίμνοιο λεπύριον. αἱ δὲ μελιχραὶ, 'Neque enim cum ilignis glandibus [conferenda sunt] montana poma. Illæ enim [ilignæ glandes] habent tenuem ab ilice corticulam. Hæc vero [montana poma sunt] mellei coloris [vel, mellis instar flava].' Vide μελιχρός.

ὁρμειά, ᾶς, ἡ, poet. metri caussa inserto ε, pro comm. per ι tantum, ὁρμιὰ, ᾶς, ἡ. Magnum Etym. pag. 631. 33. παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω deducit τὴν ὁρμιὰν, et interpretatur σειρὰν, πρὸς ἣν τὸ ἄγκιστρον ἐπησφάλισται δεδέμενον, i. catena, vel funiculus, ad quem hamus alligatus firmatur. Vulgata Græcolatina Lexica sic vocari tradunt funiculum ex equinis setis contextum, quo piscatores utuntur. Nullum tamen hujus vocis aut significationis auctorem laudant. Theoc. Idyll. xxi. 11. inter varia piscatorum instrumenta τὴν ὁρμειὰν recenset. Latinus Interpres vertit, ut οἱ λεξικογράφοι scripserunt, qui versionem ejus sunt sequuti.

ὄρνιξ, ὄρνιχος, ὁ vel ἁ, Dorice pro communi ὄρνις, ὄρνιθος, ὁ vel ἡ, ξ pro σ, et χ pro θ posito, avis. Theoc. Idyll. v. 48. ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ ὄρνιχες λαλαγεῦντι, 'ipsæ vero in arbore aves garriunt.' Idyll. vii. 47. καὶ μοῖσαν ὄρνιχες, 'et musarum aves;' περιφραστικῶς autem musarum aves jam vocantur ipsi poetæ, qui suis carminibus, quæ canunt, avium cantus quodammodo referunt. Idyll. xxii. 72. ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοὶ, 'avium rubram cristam habentium talia [sunt] prælia;' περιφραστικῶς poeta sic vocat gallos gallinaceos. 73. ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, 'avibus similes.'

ὀροδαμνὶς, ίδος, ἡ, nomen poeticum et diminutivum ab ὀρόδαμνος, ut Latine ramulus a ramus. In vulgatis tamen Lexicis hoc non reperitur. Theoc. Idyll. vii. 138. ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν, 'in opacis ramulis,' sive ramis. Consule Magnum Etymologicum in voce ὅρπηξ, ubi τοῦ ὀροδάμνου ἔτυμον aperitur. In Græcolatinis Lexicis hoc tantum scribitur, ὀρογδανὸς, οῦ, ὁ, ramus, surculus: παραφυὰς, ἀπὸ τοῦ ὀρούειν κατὰ τὴν αὔξησιν, Hom. Sed scribendum ὀρόδαμνος, ut apud Suidam, et M. Etym.

ὁρόωντι, Dor. pro com. poet. ὁρόωσι, com. ὁρῶσι, vident, cernunt, aspiciunt. Theoc. Idyll. xxvi. 14. τάδ' οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι, 'hæc non aspiciunt profani.'

ὅρπαξ, ακος, ὁ, Dor. pro com. sed poet. ὅρπηξ, ηκος, ramus. Eustat. ὅρπηξ ἐκ τοῦ ὄρω τὸ πηδῶ, καὶ τοῦ πήσσω, γίνεται, i. ὅρπηξ fit ex verbo ὄρω, quod significat salio, et πήσσω, quod significat figo. Sic igitur vocatur ramus, qui celeriter crescit, et fixus ac hærens in arbore sua manet, quod videtur dictum ad differentiam rami ab arbore rejecti, vel fracti, qui propterea κλάδος nominatur, ἀπὸ τοῦ κλᾶν, quod frangere significat. Sic tamen γενικῶς a poetis dicitur omnis durior ramus, ut ὄζος, tenellus, ac summus ramus, qui redolet suavem florum odorem verno potissimum tempore, quum arbores protrudunt suas gemmas, quarum multæ liquorem quendam continent naribus gratissimum, ut in populis est videre, unde etiam unguentum populeum conficitur, apud pharmacopœos frequens. Quidam tamen hæc tria, τοὺς κλάδους, τοὺς ὄζους, καὶ τοὺς ὅρπηκας a poetis συνωνύμως poni tradunt, ut patet ex Magno Etymol. in voce κορυθάλη. Idem, ὅρπηξ] ὀρόδαμνος, καὶ ὅρπηξ ὁμοίως ἐπὶ τῶν κλάδων λέγεται, παρὰ τὸ ὀρούειν κατὰ τὴν αὔξησιν. ὅρπηξ, ὁ κλάδος, παρὰ τὸ ἕρπειν, καὶ ὀρούειν εἰς ὕψος πεποίηται. ἢ ὅρμηκες τινὲς ὄντες. ἢ ὄρφηκες, οἱ εἰς ὀροφὴν ἐπιτήδειοι. Theoc. Idyll. vii. 146. ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε, 'rami prunis gravati [deferebantur] ad terram.' Athenæus, lib. ii. 25. 14. hujus Theocritei loci meminit, apud quem legitur ὅρπηκες, et ἔραζε, pro Doricis vocabulis, quæ hic habemus. Illud etiam addetur, nomen ὅρπηξ, pro etymologiæ varietate varium spiritum sortiri. Nam quum ab ὄρω, vel ab ὀρούω, vel ab ὀροφὴ, deducitur, tunc tenui spiritu notatur, quum ab ἕρπειν, vel ab ὁρμᾶν tunc aspiratur. Idyll. xxv. 248. ὅρπηκας ἐρινεοῦ, 'caprifici ramos' appellat poeta.

ὄρῤ' οἱ, Theoc. Idyll. xxiv. 42. poetice

dictum pro comm. ὅ ῥα αὐτῷ, sed metri caussa geminatum ρρ, ὃ, δηλονότι ξίφος: 'qui [ensis] ipsi,' &c. τὸ ῥὰ πληρωματικὸν μόριον ὑπάρχει.

ὀρσίπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum quod in vulgatis Lexicis non exstat: quatiens solum; παρὰ τὸ ὄρω, quatio, quasso, μ. ὀρῶ, et Æol. ὄρσω, et πέδον, ου, τὸ, solum. In ævo Simmiæ Rhodii, pag. 388. σὺν ὀρσιπέδων ἐλάφων τεκέεσσι, 'cum solum quatientium cervorum liberis.'

ὀρτάλιχος, ου, ὁ, poet. pro com. ὄρνις, θος, ὁ, avis pullus, pullus implumis. Eustath. ὀρτάλιχοι, οἱ τῶν ὀρνίθων νεοσσοὶ, καὶ ἐπὶ ζώων νεογνῶν τίθεται. καὶ κατά τινας, ὀρτάλιχος, ὁ ἀλεκτρυών. Magnum Etymol. ὀρτάλιχος, [ὁ νεοσσὸς τῶν ὀρνίθων,] παρὰ τὸ γλίχεσθαι τοῦ ὀρούειν, καὶ πέτεσθαι. Sic igitur appellatur tenellus avium pullus, qui ruere et volare cupit. Hinc τὸ ὀρταλίζειν, καὶ ὀρταλίς. De quibus consule vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xiii. 12. οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν, 'neque quum avium pulli queruli ad nidum respiciunt [i. e. quum cubitum ire volunt, et ideo nidum spectant].'

ὄρχος, ου, ὁ, poeticum nomen, de quo vulgata Græcolatina Lexica; vitium ordo, vites in ordinem digestæ: παρὰ τὸ ἔρχεσθαι, quod vites ordine quodam progredi videantur in locis, in quibus ordine sunt plantatæ. Theoc. Idyll. i. 48. ἀν' ὄρχως, pro ὄρχους, 'per vitium ordines.' Consule Græcum Theocriti interpretem.

ὄρχως, accusat. pluralis Doricus, pro com. ὄρχους, vide ὄρχος.

ος Dorica terminatio accusativi pluralis nominum tertiæ declinationis parisyllabicorum communiter in ους desinentium. Quod in articulis nullum habet locum: sed tantum in adjectivis, et substantivis nominibus, quæ per ως etiam, ου in ω versa, sæpe efferuntur. Quare pluralis accusativus nominativo singulari similis est; nam uterque casus in ος eodem modo desinit. Hoc autem in plurali Dorienses facere videntur, in carmine potissimum, idque sequente vocali, ut ultima syllaba corripiatur, quæ sublato υ corripitur. Theoc. Idyll. i. 90. καὶ τὺ δ' ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι, 'et tu quoque quum vides virgines, ut rident.' Hic παρθένος, pro παρθένους positum. Idyll. iv. 11. πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν, 'persuaserit profecto Milo vel lupis, ut statim rabiosi fiant.' Hic positum λύκος, pro λύκους. Idyll. v. 84. διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω, 'gemelliparas capras mulgeo;' pro διδυματόκους. 106. ὃς λύκος ἄγχει, pro λύκους, 'qui lupos strangulat.' 109. μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους, ἐντὶ γὰρ ἇβαι, 'ne meas lædatis vites; sunt enim teneræ.' Vide ἇβαι. 112. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, 'odi densam habentes caudam vulpes.' 114. καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα, 'etenim ego odi scarabeos, qui Philondæ.' Idyll. x. 54. τὼς φακὸς ἕψειν, pro τοὺς φακοὺς, 'lentes coquere.'

ὄσδοντι, Dorice, tertia person. pluralis indicat. modi, temp. præs. pro communi ὄζουσι, olent. Theoc. Idyll. v. 52. ταὶ παρὰ τὶν, ὄσδοντι κακώτερον, ἤ τύ περ ὄσδεις, 'quæ [sunt] apud te, olent pejus, quam tu oles.'

ὄσδω, Dor. pro com. ὄζω, dissoluto ζ in σδ, oleo, spiro, odorem emitto. Est autem mediæ significationis verbum. Modo enim bonum, modo malum odorem emitto, significat. Sed ipsa nominum vel adverbiorum qualitas omnem ambiguitatem tollit. Theoc. Idyll. i. 149. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, 'vide amice quam suave olet,' i. quam suavem odorem spiret. Idyll. v. 52. ταὶ δὲ τραγεῖαι ταὶ παρὰ τὶν, ὄσδοντι κακώτερον, ἤ τύ περ ὄσδεις, 'hæ vero pelles hircinæ, quæ [sunt] apud te, pejus olent, quam tu oles.'

ὅσον extenuationi serviens. Theoc. Idyll. ix. 20. οὐδ' ὅσον, 'ne tantillum quidem:' ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν χείματος, 'habeo vero ne tantillum quidem curam hyemis;' pro, ego vero ne tantillum quidem hyemem curo.

ὅσον, ὅσον, tantum, quantum; tam, quam. Theoc. Idyll. iv. 39. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας, pro τόσον ἀπέσβης, 'quantum capræ mihi [sunt] caræ, tantum [tu mihi cara] exstincta es [interiisti].' Hæc autem poetice dicuntur pro communibus, ὅσον αἶγες ἐμοί εἰσι φίλαι, τόσον σὺ ἐμοὶ φίλη ἀπέσβης, καὶ ἀπέθανες.

ὅσον σθένος, poeticum loquendi genus, quod ἐλλειπτικῶς effertur; plenum est si dicas ὅσον ἔχει σθένος· verba hoc sonant, quantum habet robur. Quod alias in soluta oratione συνωνύμως dicitur ὅλῃ τῇ δυνάμει, vel κατὰ πᾶσαν δύναμιν, i. totis viribus. Theoc. Idyll. i. 42. φαίης κεν γύων νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν, 'diceres ipsum artuum toto robore piscari.' Consule vulgata Græcolatina Lexica in vocibus ὅσον, et ὅσον σθένος.

ὀσσίχος, η, ον, Theocriteum nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis sine ullius auctoritate legitur, quantulus, a, um; quam parvus, quam exiguus: ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει! 'quantulum est vulnus, et quantum virum domat!' vel, 'quam parva est plaga,' etc. In Henrici Stephani codice sic ista Latine redduntur, 'quantula est spina.' Sed τὸ τύμμα non spinam, at ipsam percussionem, ipsam sauciationem, plagam, vulnusque significat.

ὅσσον, poetice geminato *σσ μέτρου χάριν*, pro communi *ὅσον*. Adverbium magnitudini significandæ serviens, et idem valens ac *τὸ πάνυ, σφόδρα, μεγάλως*, valde, vehementer, multum. Ut *τυττὸν ὅσσον*, parum valde, pro, valde parum. Theoc. Idyll. i. 45. *τυττὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος*. Alter Interpres hæc ita vertit, 'paululum autem quantum longe a mari exeso sene.' Alter longe melius, 'non procul inde ab isto marino sene.' Sed hoc verba sonant, 'parum vero valde procul a sene attrito a mari,' vel 'exeso a mari.' Quorum verborum hæc est constructio, et sensus, non admodum autem procul ab isto sene, qui in mari vitam triverat, ac propemodum a mari exesus erat. Consule et vulg. Græcolatina Lexica in vocabulis *ὅσον*, et *ὅσον* cum nominibus, et adverbiis.

ὅτι θᾶσσον, poet. pro com. *ὅτι τάχιστα*, quam celerrime. Theoc. Idyll. xxiv. 48. *οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον*, 'afferte ignem quam celerrime.' Observandum hic *πῦρ μετωνυμικῶς* pro lumine, pro lucerna, pro lampade, aut candela positum, quod igne accenso lumen tenebras fuget. Vide *οἴσω*.

ὅτῳ, poet. pro com. *ᾧ τινι*, et *ᾧ*, cui. Theoc. Idyll. xxii. 68. *τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας, καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας*; 'quis enim [est ille], cum quo manus, meosque contendens conferam cæstus?' Verba sonant, cum quo firmabo mea lora? Nam dativus *ὅτῳ* pendet ab illa præpositione *σὺν*, quæ cum *ἐρείσω* verbo juncta est, quod ab *ἐρείδω*, firmo, fulcio, nitor, nitens contendo: *ἱμάντας* vero poeta vocat cæstus, quod loris bubulis ipsi cæstus essent ligati. Quales autem essent isti cæstus, Apollonius Rhodius *τῶν Ἀργοναυτικῶν*, lib. ii. 69. 70. 71. Homerus Iliados ψ. 900. 902. et Virgilius Æn. lib. v. 226. 227. 228. pluribus docent, ubi pugilatus, cæstuumque gravissimum certamen describunt, et pictorum instar quasi penicillo quodam depictum nobis a periculo remotis maxima cum voluptate spectandum proponunt.

ου diphthongus in fine vocabulorum interdum rejicitur. Ut *ἔμ' ἀποικεῖς*, pro *ἐμοῦ ἀποικεῖς*. *ἀπ' ἐμοῦ οἰκεῖς*. Theoc. Idyll. xv. 7. *ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς*.

ου in genitivo singulari primæ declinationis *τῶν ἰσοσυλλάβων* Dorienses in *α* longum vertunt. Ut pro comm. *Αἰνείου*, dicunt *Αἰνεία*, pro *χρύσου, χρύσα*. Sic apud Theoc. Idyll. iv. 21. *Λαμπριάδα*, pro *Λαμπριάδου*. Vide *α* longum Dorice, pro com. *ου* in genit. sing. 1. declin. parisyllabicorum. Idyll. v. 72. *τῶ Συβάρτα*, pro *τοῦ Συβαρίτου*. 73. *τῶ Συβαρίτα*, pro *τοῦ Συβαρίτου*, *Εὐμάρα*, pro *Εὐμάρου*, ibid. 114. *Φιλώνδα*, pro *Φιλώνδου*. Idyll. vii. 11. *Βρασίδα*, pro *Βρασίδου*. Idyll. x. 15. *Πολυβῶτα*, pro *Πολυβώτου*. Si codex sanus, *τὸ τα* correptum jam, et ideo præcedens syllaba circumflexa. Sed fortasse *Πολυβώτα* scribere præstaret, et *τα* longam de more diceremus, *κατὰ τροπὴν τοῦ ου εἰς α*. Sic tamen in omnibus, quos vidi, codicibus, *προπερισπωμένως, ἀντὶ τοῦ παροξυτόνως* scriptum hoc inveni. Quare hoc observandum. Nam si *τὸ τα* longum esse dicas, præter morem fiet; *μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς οὐ περισπᾶται κατὰ τοὺς γραμματικούς*. 41. *Λυτιέρσα*, pro *Λυτιέρσου*.

ου in *εο* non solum Ionice, sed etiam Dorice sæpe dissolvitur. Hoc autem locum habet in secunda persona verborum vocis passivæ, in imperfecto, vel vocis mediæ, in aoristo posteriore, quæ communiter in *ου* desinit. Ut *ἐτύπτου* communiter, *ἐτύπτεο* Ionice, et Dor. sic *ἐτύπου* com. *ἐτύπεο* Ion. et Dor. Alii vero tradunt has secundas personas in *εο* Ion. et Dor. desinentes, non *κατὰ διάλυσιν τῆς ου διφθόγγου εἰς εο*, sed a tertia persona communiter in *ετο* desinente, sublato *τ*, et tertia in secundam migrante, formari. Quæ formationis ratio in his quidem non rejicienda, sed in imperativis in *ου*, vel *οῦ* desinentibus idem fieri non potest: at *ου* quidem in *εο*, *οῦ* vero circumflexum in *έο παροξύτονον* dissolvitur. Ut in imperativo præsentis, vocis passivæ, *τύπτου*, com. verberare, Ion. et Dor. *τύπτεο, προπαροξυτόνως*. Et in imperat. aor. 2. med. *τυποῦ*, com. *τυπέο, παροξυτόνως*, Ionice et Dorice. Sic in verbis circumflexis, *ποιοῦ, ποιέο*. Theoc. Idyll. i. 97. *κατεύχεο*, pro *κατεύχου*, gloriabaris. Vide *εο* pro *ου*.

ου in *ευ* Dor. Æol. Ion. in gen. singul. primæ declinat. nominum contractorum. Vide *ευς* pro *ους*. Ut *Δημοσθένους*, com. *Δημοσθένευς*, Ion. Æol. Dor.

ου in *ευ* Dorice in secundis personis imperfectorum, et aoristorum secundorum vocis mediæ, et in secunda persona imperativi vel passivi, vel aoristi secundi medii, quæ communiter in *ου*, vel *οῦ* desinunt. Vide *ευ* Dorice pro com. *ου*.

ου in *ευ* Ionice et Dorice in personis illis verborum contractorum, quæ communiter in *ου* post contractionem ex *εο* in *ου* factam desinunt. Vide *ευ* Dorice pro communi *ου*, *κατὰ κρᾶσιν* ex *εο* formatum.

ου in *ευ* Ionice, Æolice, et Dorice, in futuris mediis, quæ communiter habet *ομαι, ῃ, εται*, pro quibus Ion. Æol. et Dor. dicunt *οῦμαι, ῇ, εῖται*, et rursus versa diphthongo *ου* in *ευ*, *εῦμαι, ῇ, εῖται*, ut communiter *τύψομαι, ῃ, εται*, Ion. Æol. Dor. *τυψοῦμαι, ῇ, εῖται*, ut in 2. fut. *τυποῦμαι, ῇ, εῖται*. Rursus, *τυψεῦμαι*, et *τυπεῦμαι, ῇ, εῖται*. Vide *ευ* pro *ου*. Quod in gravito-

nis verbis, ut in circumflexis locum habet.

ου in ευ Dorice mutatum, in participio f. gen. verbi πάρειμι, adsum, præsens sum; ut, παροῦσα, παρούσης communiter, Dorice vero παρεῦσα, παρεύσας. Theoc. Idyll. v. 26. τίς δὲ παρεύσας αἰγός; 'quis vero præsente capra?'

ου commune Dorienses in prima verborum contractorum conjugatione sæpe mutant in ευ post contractionem communiter Atticeque factam. Ut ποιέομεν, ποιοῦμεν, ποιεῦμεν. ποιέουσι, ποιοῦσι, ποιεῦσι. Quod et in participiis observatur, ut ποιέοντος, οῦντος, com. Dor. vero ποιεῦντος, etc. Idem et in n. gen. fit; idem etiam in fœm. gen. ut ποιέουσα, οῦσα, com. Dor. vero, ποιεῦσα, etc. Theoc. Idyll. i. 107. βομβεῦντι, pro βομβοῦσι, susurrant. Idyll. iv. 12. ποθεῦντι, pro ποθοῦσι, desiderant. Vide ευ pro ου. Et εῦντα, et εῦντι, pro comm. οῦντα, et οῦσι. Idyll. ii. 109. φωνεῦντα, pro φωνοῦντα. Idyll. v. 34. λαλεῦντι, pro λαλοῦσι. 48. λαλαγεῦντι, pro λαλαγοῦσι. 56. ἀνθεῦσαν, pro ἀνθοῦσαν. 80. φιλεῦντι, pro φιλοῦσι. 85. ποθορεῦσα, pro προσοροῦσα, hocque pro com. προσορῶσα, quod a προσοράω, ῶ, illud vero, Ion. et Dor. a προσορέω, ῶ. Idyll. vii. 32. τελεῦντι, pro τελοῦντι, hocque pro τελοῦσι, etc.

ου diphthongus in οι a Doriensibus sæpe mutatur in nominibus et participiis. Ut μοῦσα communiter, μοῖσα Dorice; τύπτουσα comm. τύπτοισα Dor. Theoc. Idyll. i. 26. ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, pro ἣ δύ' ἔχουσ' ἐρίφους, 'quæ duos habens hœdos.' 50. τεύχοισα, pro τεύχουσα, faciens, struens, moliens. 95. γελάοισα, pro γελάουσα, γελῶσα, ridens. 96. λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα, pro, γελάουσα, et ἀνέχουσα: 'occulte quidem ridens: at gravem iram sustinens;' i. at graviter irata; vel, risum quidem dissimulans, iram vero gravem spirans, vel præ se ferens. 112. Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα, pro ἰοῦσα, 'Diomedem propius profecta.' 116. Ἀρέθοισα, Arethusa fons. 141. μοίσαις et μοῖσαι, pro μούσαις et μοῦσαι. Idyll. ii. 54. τίλλοισα, pro τίλλουσα, vellens. 59. λαβοῖσα, pro λαβοῦσα, capiens, accipiens, sumens. 62. ἐπιφθύσδοισα, pro ἐπιφθύζουσα, inspuens, vel susurrans. 64. ἐοῖσα, pro ἐοῦσα, exsistens. 71. ναίοισα, pro ναίουσα, habitans. 73. σύροισα, pro σύρουσα, trahens. 96. μολοῖσα, pro μολοῦσα, profecta. 148. φέροισαι, pro φέρουσαι, portantes, etc. vide ὑπάκοισον et ὑπακοίσω, pro ὑπάκουσον et ὑπακούσω.

ου diphthongus in οι a Doriensibus sæpe mutatur in tertia persona pluralis verborum gravitonorum communiter in ουσι desinentium. Ut pro communi τύπτουσι, λέγουσι, γράφουσι, Dorienses dicunt τύπτοισι, λέγοισι, γράφοισι. Qua de re pluribus agitur in Pindari Indice, et Dorismis.

ου in ω Dorice mutatur in genitivo singulari articuli præpositivi. Theoc. Idyll. i. 21. τῶ τε, pro τοῦ τε. Hoc autem fit in masculeo, et neutro genere communiter in ου desinente. Idyll. v. 72. τῶ Θουρίω, pro τοῦ Θουρίου. 73. τῶ Συβαρίτα, pro τοῦ Συβαρίτου. Idyll. x. 41. τῶ θείω, pro τοῦ θείου. Idyll. xv. 52. τῶ βασιλῆος.

ου in ω Dorice non raro mutatur in genit. singulari generis masculei, et neutrius, articuli subjunctivi, communiter in ου desinentis; ut ὧ, pro οὗ, cujus.

ου in ω in particula οὖν sæpe Dorice mutatur. Vide ὦν pro οὖν. Theoc. Idyll. v. 69. et 71.

ου in ω Dorice sæpe mutatur in genitivo singulari nominum tam adjectivorum, quam substantivorum in ου communiter desinentium in tertia declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων. Quod et ab Atticis in 4. decl. fieri solet, ut apparet ex Μενέλεως, Μενέλεω. Ἀνδρόγεως, ω, etc. Theoc. Idyll. i. 21. Πριήπω, pro Πριήπου. 129. κηρῶ, pro κηροῦ. 147. Αἰγίλω, pro Αἰγίλου. Idyll. ii. 61. θυμῶ, pro θυμοῦ. 95. νόσω, pro νόσου. 106. μετώπω, pro μετώπου. 152. ἀκράτω, pro ἀκράτου. Idyll. iii. 28. μεμναμένω, pro μεμνημένου. Idyll. iv. 23. φύσκω, pro φύσκου. 31. Πύῤῥω, pro Πύῤῥου. Idyll. v. 47. ψυχρῶ, pro ψυχροῦ. 51. ὕπνω, pro ὕπνου. 54. ἐλαίω, pro ἐλαίου. 72. τῶ Θουρίω, pro τοῦ Θουρίου. 73. τῶ Συβαρίτα, pro τοῦ Συβαρίτου. 87. τυρῶ, pro τυροῦ. 97. ἀρκεύθω, pro ἀρκεύθου. 100. κοτίνω, pro κοτίνου. Idyll. vi. 33. νάσω, pro νήσου. Idyll. vii. 33. ὄλβω, pro ὄλβου. 40. Σάμω, pro Σάμου. Idyll. viii. 72. τῶ ἄντρω, pro τοῦ ἄντρου, etc.

ου in ω Dorice passim mutatur in pronominum genitivo singulari communiter in ου desinente. Ut pro communibus ἐκείνου, αὐτοῦ, τούτου, αὐτοῦ, Dores dicunt ἐκείνω, αὐτῶ, τούτω, αὐτῶ. Ideoque nullum ι sub ω scribitur, quod in dativo scribi solet. Hoc autem in masculeo, neutroque genere locum habet. Theoc. Idyll. i. 92. τὸν αὐτῶ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα. Vide αὐτῶ. Idyll. ii. 60. τήνω, pro τήνου. τουτέστιν ἐκείνου. Idyll. vii. 56. θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει, pro αὐτοῦ.

ου diphthongus in οι sæpe Dorice mutatur in verbis. Ut ὑπάκοισον, pro ὑπάκουσον, audi, quod ab ὑπακούω. Theoc. Idyll. vii. 95. Ἄρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις, 'Incipiam: sed ausculta, quandoquidem carus es Musis.' Idyll. xi. 78. ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω, 'quum ipsis ausculto [moremque gero].'

ου diphthongus non semper aut in οι, aut in ω, aut in ευ, Dorice mutatur: sed ut in communi lingua servatur immutata. Quod passim occurrit. Quare non tam

observandum quando, quibus in vocabulis, et quomodo non mutetur in alias diphthongos, vel in ω, quam accurate videndum in quibus orationis partibus, et quomodo mutetur. Ut in οὐκ, οὐδὲ, οὐδεὶς, οὐδεμία, οὔτις, diphthongus ου servatur, nec ullo modo mutatur. In multis aliis ἀδιαφόρως modo mutatur in ω, modo non mutatur. Ut reperitur οὖρος, et ὦρος, pro ὄρος, mons. Vide suo loco. Sic et οὐρανὸς, et ὠρανός. Sic Idyll. v. 49. κώνους, quod alias κώνως diceretur. 61. σαυτοῦ.

ου in ω Dorice non raro mutatur in accusativo plurali articuli præpositivi, masculei generis, in ους communiter desinentis. Ut τὼς, pro τούς. Theoc. Idyll. i. 92. τὼς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος, 'hos vero non allocutus est bubulcus;' vel, his vero nihil respondit bubulcus. Idem Idyll. iii. 26. τὼς θύννως, pro τοὺς θύννους. Idyll. iv. 11. τὼς λύκος, pro τοὺς λύκους.

ου in ω Dorice non raro mutatur in accusativo plurali articuli subjunctivi communiter in ους desinente. Quod in masculeo genere tantum habet locum. Ut ὧς, pro com. οὓς, quos.

ου in ω Dorice mutatum in variis nominibus. Theoc. Idyll. i. 9. dicit μῶσαι, pro com. μοῦσαι. et 20. μώσας, pro μούσης. Idem eodem Idyll. sæpius repetit nomen μῶσαι, pro μοῦσαι, et βωκολικᾶς, pro βουκολικῆς. Et 92. βωκόλος, pro βουκόλος. Idem 105. Idyll. v. 5. δῶλος, pro δοῦλος. Vide βώτας, pro βούτης. Idyll. vi. 36. κώρα ex κούρα, hoc vero ex communi κόρη, oculi pupilla; ὦρος, pro οὖρος, hocque pro comm. ὄρος, mons. Idyll. i. 115. Item 123. Idyll. ii. 49. ὤρεα. Idyll. iv. 35. ὤρεος. Idyll. vii. 87. ὤρεα. 92. ὤρεα. Idyll. viii. 77. βῶς, pro βοῦς. Idyll. ix. 3. βωσὶ, pro βουσί. Idyll. x. 38. βῶκος, pro βοῦκος.

ου in ω sæpe Dorienses mutant in accusativis pluralibus in ους communiter desinentibus. Quod in tertia declinatione τῶν ἰσοσυλλάβων ὀνομάτων locum habet, nec in masculeis tantum et substantivis, sed et in fœmineis, et adjectivis nominibus. Ut pro communibus vocibus τοὺς καθαροὺς λόγους, Dorienses dicunt τὼς καθαρὼς λόγως. Sic et Theoc. Idyll. i. 26. ἐρίφως dicit, pro com. ἐρίφους, hœdos. 48. ὄρχως, pro ὄρχους. 88. ὀφθαλμὼς, pro ὀφθαλμούς. 117. δρυμὼς, pro δρυμούς. Idyll. iii. 26. τὼς θύννως, pro τοὺς θύννους. Idyll. v. 58. γαυλὼς, pro γαυλούς. 81. χιμάρως, pro χιμάρους. 86. ταλάρως, pro ταλάρους. Idyll. ix. 3. μόσχως, et ταύρως, pro μόσχους, et ταύρους. Idyll. xi. 9. κροτάφως, pro κροτάφους. 40. νεβρὼς, pro νεβρούς. 41. ἀμνοφόρως, et σκύμνως, pro ἀμνοφόρους, et σκύμνους, etc.

ου in ω Dorienses in multis verbis mutant. Ut Theoc. Idyll. v. 44. dicit βωκολιαξεῖς, pro communi βουκολιάσεις. Vide suo loco.

ου in ω in infinitivis verborum tertiæ conjugat. contractorum in ουν communiter desinentium, ut χρυσοῦν, χρυσῶν. Sic διδοῦν, διδῶν, a χρυσόω, ῶ, et διδόω, ῶ. Theoc. Idyll. xxix. 9. τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν, pro διδοῦν, εἴτε διδόναι.

ου in genitivo singulari nominum parisyllaborum a Doriensibus non semper in ω mutatur. Theoc. Idyll. ii. 133. λιπαραίου, pro quo alias diceretur λιπαραίω.

ου diphthongus sequente vocali correpta. Theoc. Idyll. v. 25. ἐξ ἴσου ἄμμιν.

ου in futuro priore activo, in plurali tantum, qui communiter habet ο, Dor. ut com. τύψομεν, Dor. τυψοῦμες. Sic apud Theoc. Idyll. xviii. 40. ἐρψοῦμες, pro ἕρψομεν. 46. σταξεῦμες, pro στάξομεν.

οὗ commune, pro quo συνωνύμως ὅθι, et ὅπου, ubi, quo in loco. Theoc. Idyll. i. 105. οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν, 'ubi dicitur Venerem bubulcus [inisse, vel compressisse], vade ad [montem] Idam, vade ad Anchisen.' Hæc ita sunt intelligenda, quæ ἐλλειπτικῶς a poeta consulto videntur dicta, ut Veneris Deæ præpotentis dignitati parceretur, et res minus honesta velaretur: Vade ad montem Idam, vade inquam eo, ubi bubulcus Anchises Venerem fertur compressisse. Quod ab Homero Iliados ε. 313. verbis disertissimis indicatur, Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι, 'Jovis filia Venus Mater, quæ ipsum [Æneam] sub Anchise peperit boves pascente.'

οὐδαμὰ, Doricum atque Theocriteum adverbium, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Idem autem valet, ac com. οὐδαμᾶ, et οὐδαμῇ. Sed hæc quidem syllabam μᾶ, et μῇ circumflexam, longamque habent, illud vero τὸ μὰ ὀξύτονον, et breve. Quod ex ipsa versus quantitate facile patet. Alias pro eodem dicitur et οὐδαμῶς. Hoc autem, ut et τὸ οὐδαμὰ, formatum a poetico nomine οὐδαμὸς, ἡ, ὸν, de quo Eustathius, nullus, a, um, pro comm. οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδέν. In neutro plurali οὐδαμὰ, poetice κατ' ἀντιμερίαν, καὶ ἐναλλαγὴν, pro adverbio οὐδαμῶς ponitur. Theoc. Idyll. x. 8. οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων; 'nunquamne tibi accidit ut desiderares aliquem absentium?' Idem 9. οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί; 'nunquam: quod enim desiderium exterorum operario viro [esse posset? Quo enim desiderio homo operarius exterorum hominum teneri, flagrareque posset]?' Idem 10. οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα; 'nunquamne tibi contigit ut vigilares propter amorem?'

οὐδέ ποκ' εἶδον, Dorice, pro communi, *οὐδέποτε εἶδον*, Theoc. Idyll. ii. 157.

οὖθαρ, οὔθατος, τὸ, poet. mamma. Magnum Etymologicum: *οὖθαρ ἀρούρης, τὸ λιπαρώτατον, καὶ καρπιμώτατον, καὶ κάλλιστον τῆς γῆς*, id est, *οὖθαρ ἀρούρης*, '[quasi dicat, uber terræ, significat] pinguissimam, et feracissimam, et pulcerrimam agri partem.' Idem subjicit, *οἶμαι ἀπὸ τοῦ θῶ, τὸ τρέφω, ἢ θάλλω, γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ο. ἢ παρὰ τὸ θῶ, τὸ θηλάζω, γίνεται θὰρ, καὶ πλεονασμῷ τῆς ου συλλαβῆς, οὖθαρ, σημαίνει δὲ τὸν μαζόν.* Theoc. Idyll. viii. 42. *γάλακτος οὔθατα πλήθουσιν*, 'lacte ubera sunt plena [turgent].' 68. *τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι*, 'ubera vero replete omnes.'

οὐλύμπω, Dorice pro communi *ὀλύμπου*, a recto *οὔλυμπος, ὁ*. Theoc. Idyll. xx. 38. *ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα*, 'de cœlo vero profecta.'

οῦμαι, ῇ, εῖται, Dorica terminatio futuri medii tam prioris, quam posterioris. Communiter vero, *ομαι, η, εται*. Ut communiter *τύψομαι, τύψῃ, τύψεται*, Dorice *τυψοῦμαι, ῇ, εῖται*, quemadmodum in futuro posteriore, *τυποῦμαι, ῇ, εῖται*. Sic *ἀποισοῦμαι, ῇ, εῖται*, pro com. *ἀποίσομαι, ἀποίσῃ, ἀποίσεται*. Theoc. Idyll. i. 3. *συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ*. Hic *τὸ ἀποισῇ* positum Dorice pro com. *ἀποίσῃ*. Rursus *τὸ ἀποίσῃ* medium, pro activo *ἀποίσεις*, adsportabis, accipies, *Ἀττικῶς, Ἰωνικῶς καὶ Δωρικῶς* dictum. Idem Idyll. iii. 51. *πευσεῖσθε*, pro com. *πεύσεσθε*. Idyll. v. 31. *ᾀσῇ*, pro *ᾄσῃ*. *εἴτε ᾄσεις*, canes, cantabis. 56. *ὑπεσσεῖται*, pro *ὑπέσσεται*, poet. geminato *σσ μ. χ.* communiter, *ὑπέσεται*, et per syncopen *ὑπέσται*, suberit, vel suberunt. 103. *βοσκησεῖσθε*, pro *βοσκήσεσθε*, pascemini. Idyll. x. 5. *ἐσσῇ*, eris. Idyll. xiv. 55. *πλευσοῦμαι*, pro *πλεύσομαι*, navigabo. Idyll. xv. 54. *φευξῇ*, pro *φεύξῃ*, vel *φεύξεις*. Ibidem *διαχρησεῖται*, pro *διαχρήσεται*, etc.

οὑξ, Dor. *κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε, εἰς ου*, ut in *χρύσοε, χρύσου*, communiter *ὁ ἐξ*. Theoc. Idyll. xxv. 180. *οὑξ Ἑλίκηθεν*, pro *ὁ ἐξ Ἑλίκηθεν. ὁ ἐξ Ἑλίκης*. In adverbio *Ἑλίκηθεν*, præposit. *ἐξ* redundat.

οὖρος, εος, ους, τὸ, Ionice, poetice, Dorice, pro communi *ὄρος, εος, ους, τὸ*, quod fit non solum metri caussa passim apud poetas, sed etiam Ionice in soluta oratione, *κατ' ἐπένθεσιν τοῦ υ*, mons. Theoc. Idyll. i. 77. *ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος*, 'venit Mercurius primus ex monte;' pro *οὖρος*, quod est *Ἰωνικώτερον*, dicitur *ὦρος Δωρικώτερον*. Theoc. Idyll. i. 115. *ὤρεα*, pro *οὔρεα*, hocque pro communi *ὄρεα*, quod *Ἀττικῶς κατὰ κρᾶσιν ὄρη* dicitur. Idyll. iii. 46. *ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων*, 'in montibus oves pascens.'

οὔριος, ου, ὁ, poet. ventus secundus, qui navim a puppi prosequitur euntem, ut canit poeta. Idem autem est ac *οὖρος, ου, ὁ*, unde deductum, et substantive sumitur. Alias adjective, subaudito nomine *ἄνεμος*. Theoc. Idyll. xxiv. 93. *ὑπὲρ οὔριον*, 'in secundum ventum.' Quomodo autem secundi venti naves euntes prosequantur, pulcerrime describit Hom. Odyss. δ. 106. *οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης*, 'secundi venti spirantes apparuerunt marini, qui navium ductores sunt per lata dorsa maris.' Eustat. *ἁλιαέες ἄνεμοι, οἱ διὰ θαλάσσης πνέοντες, ἐκ τοῦ ἄω, καὶ ἅλς, ἁλός*. Æ. P. *ἁλιαέες ἄνεμοι, οἱ ἐν τῇ ἁλὶ ἄοντες, τουτέστιν ἐν τῇ θαλάσσῃ πνέοντες. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἅλιοι, τουτέστι θαλάσσιοι*. Nam est compositum nomen pro simplici, quod patet ex partic. *πνείοντες*. Satis enim est idem semel dixisse. Vel hoc epithetum jam a poeta positum in versu, ut statuatur manifestum discrimen inter hoc ventorum genus, qui per mare spirant, et alterum genus eorum, qui per montes, vallesque vel per camporum planitiem spirant. Haud enim omnis ventus ubique terrarum semper uno eodemque tempore spirat. Quotidianus usus hoc nos docet. Sed prior conjectura longe probabilior videtur.

οὔτι πω, Dor. et poet. pro quo *συνωνύμως* dicitur communiter, *οὐδαμῶς*· verba sonant, non aliquid adhuc, i. nullo modo prorsus; *οὐδέποτε*, nunquam. Theoc. Idyll. i. 62. *τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς*, 'hoc enim carmen nequaquam ad Plutonem obliviosum reservabis.'

οὗτος, in vocat. casu, pro heus tu, o tu. Theoc. Idyll. v. 76. *βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω*, 'heus tu optime [vir], ego quidem omnia vera dico.' 102. *οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα τουτὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος*; 'non a quercu [recedentes,] heus tu Conare, et Cynætha, hic pascemini ad orientem, sicut Phalarus?' 147. *οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις*, 'heus tu albe, qui cornu petis, si quam ineas [capram].'

ὀφθαλμὼς, accus. pluralis 3. decl. *τῶν ἰσοσυλλάβων*, pro com. *ὀφθαλμοὺς*, ab *ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ*, oculus. Theoc. Idyll. i. 88. *τάκεται ὀφθαλμὼς*, 'tabescit oculis.' 91. *τάκεαι ὀφθαλμὼς*, 'tabescis oculis.'

ὀχεύειν, com. quid autem proprie significet *ὀχεῖν, ὀχεύειν*, et *ὀχεύεσθαι*, docent Eustath. et cetera tam Græca, quam Latinogræca Lexica. Ea consulas. Interdum ad res Venereas transfertur, ut et apud Italos et Gallos equitandi verbum. *ὀχεῖν*,

et ὀχεύειν dicitur mas, ὀχεύεσθαι, fœmina. Illud, inire, hoc, iniri significat. Hæc autem de brutis potius, quam de hominibus dicuntur. Hominibus enim τὸ ἀφροδισιάζειν, et συνουσιάζειν potius tribuitur. Sed hæc discrimina sæpe confunduntur. Theoc. Idyll. v. 147. de hirco verba faciens, ait, οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις τᾶν αἰγᾶν, 'heus tu albe, qui cornu petis, si quam ineas caprarum.'

ὀψαμάτης, ου, ὁ. ὁ ὀψὲ ἀμῶν, qui sero metit, vel, vespertinus messor. Nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lex. non reperitur. Theoc. Idyll. x. 7. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω, 'Milo vespertine messor, petræ fragmentum duræ;' alii vero vertunt, 'Milo usque ad vesperam metens:' quod non absurdum, nec vocis significationi sensuive repugnans.

ὀψίγονος, ου, ὁ, com. tarde, sive sero genitus. Theocritus de Hercule verba faciens, eum vocat Idyll. xxiv. 31. παῖδα ὀψίγονον, 'puerum tarde genitum.' Cur? Quia Jupiter in eo gignendo duabus continuatis noctibus cum Alcmena concubuit. Mater vero per septem dies totidemque noctes in eo pariendo, et in lucem edendo laboravit. Consule Senec. in Agamem. pag. 317. 318. Item Ovid. Μεταμορφ. lib. ix. 215. Illic ipsamet Alcmene sic loquitur, 'Septem ego per noctes, totidem cruciata diebus, Fessa malis, tendensque ad cœlum brachia, magno Lucinam ad nexos partus clamore vocabam,' etc.

Π

Π, interdum in κ non solum Ionice, sed etiam Dorice mutatur. Theoc. Idyll. xv. 32. ὁκοῖα, pro ὁποῖα. Vide suo loco.

πᾶ, Dor. pro comm. πῆ. De qua particula consule Eustat. Adon. Hortos, et Suidam. Interrogative sæpe sumitur pro adv. ποῦ, quod et πόθι dicitur, ubi? quo in loco? Theoc. Idyll. i. 66. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκὰ Νύμφαι; 'ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam Nymphæ?' Idem Idyll. ii. 1. πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι, πᾶ δὲ τὰ φίλτρα; 'ubi mihi [sunt] lauri? affer Thestyli, ubi vero philtra?' Idyll. xv. 33. ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτὰν, 'clavis magnæ ubinam [est] arcæ? huc fer ipsam.'

πᾶ, Dor. pro com. πῆ, hocque pro ποῖ, quonam? quem in locum? Adverbium motus ad locum interrogationi serviens. Theoc. Idyll. ii. 19. et Idyll. xi. 72. Θέστυλι δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; 'Thestyli misera, quonam mente avolasti?' vel, 'quo tibi mens avolavit?' Prior interpretatio verba, posterior sensum explicat. Idyll. vii. 21. πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; 'quo jam meridie pedes trahis?'

πα Dorica particula pro comm. πη, nullo proprio accentu notata, enclitica est, et ex præcedentis vocis accentu pendet, et modo locum incertum denotat, modo redundat, neque quidquam significat: alibi, aliquo in loco, aliquo modo, quodammodo. Theoc. Idyll. iv. 3. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?' Idyll. vii. 151. ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποκ' Ἀνάπω, 'numquid illum pastorem olim [ad] Anapum.'

παγὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro comm. πηγὴ, ῆς, ἡ, η in α longum mutato. Theoc. Idyll. i. 2. ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται, i. quæ ad fontes suaviter canit.

παδῆτε, Dor. pro comm. πηδᾶτε, quod ἐκ τοῦ πηδάετε κατὰ κρᾶσιν formatum. Vertitur autem η in α, et α in η: saltatis. Vide ὑπερπαδῆτε. Theoc. Idyll. v. 108.

παθητικὰ ῥήματα Ἀττικῶς, καὶ Δωρικῶς ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν. Theoc. Idyll. xiv. 66. περονᾶσθαι, pro περονᾷν.

παίσδειν, Dor. pro com. παίζειν, ludere, jocari. Theoc. Idyll. xiv. 8. παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων, pro παίζεις ὦ ἀγαθὲ ἔχων, hoc vero καθ' ὑπαλλαγὴν ἀντὶ τοῦ παίζων ἔχεις, παίζων ὑπάρχεις, παίζεις, 'jocaris [tu quidem] o bone.' Idyll. xv. 42. τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα, 'parvulum suscipiens lude [cum eo].' 49. ἄνδρες ἔπαισδον, 'homines ludebant.' Idyll. xviii. 14. παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον, 'ludere ad altum diluculum.' Idyll. xx. 6. ὡς ἄγρια παίσδεις, 'quam rustice ludis.' Hic τὸ ἄγρια poet. positum pro ἀγρίως, καὶ ἀγροίκως, ut vs. 4. legitur, rustice, rustico more.

πακτὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro com. πηκτὴ, ῆς, ἡ, idem ac τροφαλὶς, ίδος, ἡ, coagulum, lac coagulo coactum, caseus. Theoc. Idyll. xi. 20. λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, 'candidior lacte coacto aspectu.' Idyll. xx. 26. τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον, 'ipsum os vel [recenti] caseo dulcius.'

πακτὶς, ίδος, ἁ, Dor. pro com. πηκτὶς, ίδος, ἡ, pectis, musicum instrumentum, de quo Athen. lib. v. 92. 4. et lib. xiv. 315. 16. Theoc. in Epig. 252. M.

παλίγκοτος, ου, ὁ, poet. pro com. ὀργίλος, ου, ὁ, iracundus; quasi dicas (ut ex etymo colligitur) qui ad iram iterum, sæpiusque redit. Theoc. Idyll. xxii. 58. πρὸς πάντα παλίγκοτος, 'in omnibus [rebus] iracundus.'

πανίσδεται, Dor. pro com. πηνίζεται, interp. Lat. vertit, pingit; alter, conglomerat. Quid sit πήνη, ης, ἡ, sive πηνίον, ου, τὸ, quid verbum hinc deductum, πηνίζειν,

et πηνίζεσθαι, vulg. Lex. docent, ea consulas Eustath. τὸ πηνίον, dictum ait, ἐκ τοῦ πανίον, τροπῇ τοῦ α εἰς η, quod Pan fili, liciorum, et artis textoriæ feratur inventor. Alii vero παρὰ τὸ πένω, vel potius πένομαι, τὸ ἐνεργῶ, καὶ πονῶ deductum tradunt, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Theoc. Idyll. xviii. 32. οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα, 'neque ulla in calatho pingit [conglomerat, texit] opera talia.'

πάντα, hoc de illis sæpe dicitur, qui apud aliquem sunt in maximo pretio, et honore, ita ut in eorum ore sint perpetuo, quasi summa rerum ex hujusmodi gratiosis viris penderet. Interdum et illis tribuitur, qui toti sunt in alicujus potestate, quorum opera ad omne ministerium pro animi libidine utuntur, vel potius abutuntur ii, qui eos quasi captivos tenent. Illi etiam alicui dicuntur esse πάντα, qui se totos ei tradunt, et ipsorum arbitratu permittunt tractandos. Consule nostrum Ion. Græcol. Lex. ubi res variis exemplis illustratur. Theoc. Idyll. xiv. 47. ἁ δὲ, Λύκῳ νῦν πάντα Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται, 'illa vero, nunc [est] Lyco omnia, Lyco vel noctu patet.' [I. e. nunc tota est Lyci, nunc tota est in Lyci potestate, ut vel noctu suas corporis fores Lyco patentes præbeat, eique sui corporis liberam faciat potestatem.] Hoc enim poeta voluit indicare: sed usus est ὑποκορισμῷ, et rem turpem honestis verbis velavit; πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἤγαγεθ' Ἥρην, 'omnia mulieres norunt, et quomodo Jupiter duxerit Junonem.' Theoc. Idyll. xv. 64.

παντᾶ, Dorice pro communi πάντῃ, penitus, undique, ubique. Cur autem πάντῃ ι subscriptum habeat, vide in Hortis Adonidis, in πασσυδίῃ, pro πανσυδίῃ, vel πασσυδίῃ, pag. 124. ex Aldinis typis. Consule et Lascar. in τῆς Γραμματικῆς lib. iii. 583. et Mag. Etymol. 78. 30. in ἁμαρτῇ. Theoc. Idyll. i. 55. παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπτεται ὑγρὸς ἄκανθος, 'undique vero circum poculum circumvolat mollis acanthus.' Idem Idyll. viii. 41. παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος οὔθατα πλήθουσιν, 'ubique ver [est], ubique pascua, ubique lactis ubera sunt plena.' Idem Idyll. xv. 6. παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες, 'ubique [sunt] crepidæ, ubique chlamydati viri.' Idyll. xxi. 17. παντᾶ δὲ παρ' αὐτὴν, 'undique vero ad ipsam.' Hic si scriberes αὐτὰν (ut scribendum videtur) Δωρικώτερον esset. Quod patet ex sequentibus Doricis vocabulis θλιβομέναν καλύβαν, pro com. θλιβομένην καλύβην, quo pronomen αὐτὰν referendum. Sed quorum culpa factum sit, ut sæpe Dorismi a Dorice loquentibus neglecti fuisse videantur, haud certo possem affirmare. Librariorum, typographorum, et correctorum incuriæ crediderim hoc tribuendum. Quod et alibi monere non dubitavi, quoties res ipsa monitionem flagitavit. 53. παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον, 'undique auro compactum.'

πᾶξαι, Dor. pro com. πῆξαι, a πήγνυμι. De quo Grammatici. Theoc. Idyll. xi. 66. καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα, 'et caseum premere, coagulum acre immittens.'

πάξαιμι, Dor. pro com. πήξαιμι, quod a πήγνυμι, μ. πήξω, figo. Theoc. Idyll. vii. 156. αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, 'rursus ego figam magnum ventilabrum.'

πᾶξε, Dor. pro com. ἔπηξε, neglecto syllabico augmento, et verso η in α. Theoc. Idyll. xi. 16. οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον, 'ipsi [in] hepate fixit sagittam.'

παὸς, οῦ, ὁ, et πηὸς, οῦ, ὁ, poet. affinis, cognatus. παρὰ τὸ πῶ, τὸ κτῶμαι. Dicitur de quolibet, qui nobis est affinitate, vel cognatione conjunctus. Consule Eustathium, et Magnum Etymologicum in voce πηὸς, 669. 28. ubi tandem hæc traduntur, φίλοι μὲν λέγονται, οἱ μηδὲν τῷ γένει προσήκοντες. πηοὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι. Theoc. Idyll. xvi. 25. Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πάων, 'Multosque ex affinibus beneficio afficere.'

παπποφόνος, ου, ὁ, poet. ὁ τοῦ πάππου φονεὺς, avi interfector; ὁ τὸν πάππον φονεύσας, qui avum interfecit. Theoc. in Syringe, vs. 10. ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα παπποφόνου, 'qui [Pan] exstinxit superbiam cognominem interfectoris avi:' ὃς) Πὰν δηλονότι. Σβέσεν) ἔσβεσε, κατέπαυσεν. Ἀνορέαν) ἠνορέην, τὴν ὑπερηφανίαν, τὴν ἀλαζονείαν. ἰσαυδέα) ἴσην αὐδὴν, φωνὴν, καὶ σημασίαν ἔχουσαν τοῦ παπποφόνου, τοῦ Περσέως τοῦ τὸν πάππον Ἀκρίσιον φονεύσαντος. τὴν ἰσοδυναμοῦσαν τῷ τοῦ Περσέως τοῦ παπποφόνου ὀνόματι. τίνα δὲ νοεῖ; τὴν τῶν Περσῶν, ὧν τὸ ὄνομα συνώνυμον τῷ τοῦ Περσέως, ἢ καὶ κατὰ τὸν ἐξηγητὴν, ὁμώνυμον. πῶς; ἀπὸ γὰρ Περσέως, Πέρσης, ἐξ οὗ τὸ Περσῶν γένος. Consule Græcum Scholiastem pag. 442. unde ad verbum fere Latinas annotationes desumtas videbis.

πάποχ' ὅλως. πάποκα ὅλως, Dor. pro comm. πήποτε ὅλως, ullibi unquam omnino. Theoc. Idyll. xi. 68. Οὐδὲν πάποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ, 'Nihil ullibi unquam omnino tibi amabile dixit de me.'

παπταίνοισα, Dor. pro comm. παπταίνουσα, a παπταίνω. Eustath. παπταίνειν, τὸ ὧδε κἀκεῖ διαπετεννύειν τὴν θέαν, τουτέστι περιβλέπειν, id est, 'huc et illuc oculos apertos disjicere, hoc est, circumspicere.' Magnum vero Etymologicum hoc verbum ita format: πέτω, πετῶ, πεταίνω, κατὰ δι-

πλασιασμὸν παπεταίνω, κατὰ συγκοπὴν παπταίνω. Idem alibi, Παπταίνων, περιβλεπόμενος, ἐπιτηρῶν. πανταχοῦ τὰ φάη τιταίνειν. γίνεται φαπταίνω, καὶ τροπῇ παπταίνω. σημαίνει δὲ τὸ βλέπειν, καὶ περισκοπεῖν τῇδε κἀκεῖσε. ἢ παρὰ τὸ πέτω, πτῶ, παράγωγον πταίνω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παπταίνω, οἱονεὶ τὸ περιάγω παντὶ τὰς ὄψεις. At hic pro τιταίνειν, et infra pro παντὶ, scribendum videtur τιταίνων, et πάντῃ, pro πανταχόσε. Probabilior tamen est illa τοῦ παπταίνειν ἐτυμολογία, quæ docet παρὰ τὸ τὰ φάη πταίνειν vocem formatam, τροπῇ τοῦ φ εἰς π, καὶ ἐκβολῇ τοῦ η. τὸ δὲ πταίνειν ταὐτὸν τῷ πεταννύειν. Theoc. Idyll. vi. 28. Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε, καὶ ποτὶ ποίμνας, 'Furore percita fertur prospectans ad antra, et ad greges.' Consule et Adonidis Hortos.

πὰρ Dorice, κατ' ἀποκοπὴν, pro communi παρὰ, juxta, prope. Theoc. Idyll. i. 33. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες, 'juxta vero ipsam viri.' Idyll. ix. 18. πὰρ ποσὶ, 'ad pedes.' Idyll. xv. 112. Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, et 113. Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι.

πάρα. παροξυτόνως, pro πάρεστι, vel πάρεισιν, adest, vel adsunt. Theoc. Idyll. xvii. 11. πάρα μυρία εἰπῆν, 'adsunt sexcenta dicenda.'

παραὶ, poet. pro παρὰ, quod formatum a communi παρὰ, addito ι. Theoc. Idyll. xxv. 262. παραιφρονέοντα, pro παραφρονέοντα. Vide suo loco.

παρασταδὸν, poet. adverbium, quod nullius scriptoris auctoritate confirmatum in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur. Barbari dicerent, adstanter; Latine, adstando, prope stando. Theoc. Idyll. xxv. 103. παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων, 'adstando prope mulgens.'

παραιβάτις, ιδος, ἡ, poeticum pro communi παραβάτις, ἤγουν μεμισθωμένη γυνὴ, mulier mercede conducta. Sic enim Eustathius hanc vocem accipiendam docet, quum in suo in Homerum Indice scribit, παραιβάτης μὲν ἀρσενικῶς ὁ παροχούμενος, παραιβάτις δὲ θηλυκῶς ἡ μισθώτρια γυνή. Idem in commentariis in tertium Iliados, pag. 412. 42. Θεόκριτος (inquit) τὴν παρ' αὐτῷ ἐριθακίδα, ἤτοι μισθώτριαν, παραιβάτιν λέγει. Ubi Theocriti locum intelligere videtur, qui exstat Idyll. iii. 32. ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, 'quæ nuper spicas legebat mercede conducta.' Sed nullus (quod recorder) veram hujus significationis caussam affert præter eam, quam Eustathius in Theocrito, vel potius in ejus interprete Græco quærendam ait. Eum igitur ὁ φιλομαθὴς Lector consulet, et videbit an satis sibi fiat. Si vocabuli vim spectes, proprie mulierem prætereuntem significat, quæ suam operam primo, qui ea indigue-rit, certa mercede locare quærit. Hoc autem operæ, hominesque mercenarii facere consueverunt. In vulgatis Græcolatinis Lexicis in harum vocum explicatione nihil omnino traditur, quod ad rem præsentem faciat.

παραιφρονέειν, εῖν, poet. verbum, quod in Græcolatinis Lexicis non exstat. Accipitur autem non pro delirare, ut τὸ παραφρονεῖν commune sonat, unde hoc παραιφρονεῖν inserto ι deductum: sed pro exanimum, ac exanimatum esse vel præ metu, vel præ vulneris gravitate, ut apud Theoc. Idyll. xxv. 262. Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις νωσάμενος, 'Hunc autem ego [vulnerum inflictorum] doloribus exanimatum gravibus conspicatus [vel, cum animadvertissem].'

παρακείμενοι πρῶτοι καὶ μέσοι πολλάκις οἱ αὐτοί εἰσι, καὶ ὁμοίως γράφονται, καὶ τελευτῶσι. Vide exempla in Μέσοι, καὶ πρῶτοι, εἴτε ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι.

πάραρος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod ab Eustathio sic explicatur, ὁ παρηρμοσμένος, καὶ μὴ φρενήρης. ὁ παρατετραμμένος τῆς ἁρμονίας τῆς φρενός: qui non est mentis compos, qui mentis harmoniam non habet, qui perversam et corruptam habet mentis concinnitatem et harmoniam. Componitur ex præpositione παρὰ, quæ in compositione interdum vim privationis habet, et verbo ἄρω, τὸ ἁρμόζω, apto, adapto, concinno. Vel jam ἡ παρὰ violationem, corruptionem, et perversionem rei significat, de qua agitur; ✱ φρενήρης, ὁ. ὁ τὴν φρένα ἡρμοσμένην ἔχων, qui mentem concinnam et aptam habet. Consule et vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. xv. 8. ὁ πάραρος τῆνος, 'ille delirus,' vel, 'ille demens.'

παραψυχᾶσθαι, poet. et Theocriteum verbum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro com. παραμυθεῖσθαι, consolari. Theoc. Idyll. xiii. 54. ἀγανοῖσι παρεψυχῶντ' ἐπέεσσιν, '[eum] blandis consolabantur verbis.'

παρενθεῖν, Dor. pro com. παρελθεῖν, præterire, intrare. Theoc. Idyll. xv. 60.

παρένθῃς, Dor. pro com. παρέλθῃς, prætereas. Theoc. Idyll. xxiii. 37. τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς, 'ne me miserum prætereas.'

παρεοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro poet. παρεοῦσα, ης, ἡ, quod comm. dicitur παροῦσα, præsens. Theoc. Idyll. xi. 75. Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε. τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 'Præsentem mulge: quid fugientem sectaris?' vel, 'cur fugientem persequeris?'

παρέρπειν, poet. verbum, quod in vulgatis Lexicis non exstat; communiter vero diceretur δολίως ὑπέρχεσθαι, dolose subire; μεταφορικῶς, aggredi per insidias, ex insi-

diis adoriri. Metaphora videtur sumta a serpentibus, qui clam et latenter ad aliquem serpunt, eumque subeunt, ut mordeant, aut affuso veneno necent. Theoc. Idyll. xv. 48. οὐδεὶς κακοεργὸς Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστὶ, 'nullus maleficus Lædit viatorem, [eum] subiens Ægyptiorum more.'

παρεύσας, genit. singul. participii præsentis temp. f. g. Dor. pro communi παρούσης, versa diphthongo ου in ευ, et η in α: præsente. Theoc. Idyll. v. 26. τίς δὲ παρεύσας Αἰγὸς πρωτοτόκοιο; 'quis vero præsente Capra primipara?'

παρέχοντι, Dor. pro com. παρέχουσι, præbent, permittunt, sinunt. Theoc. Idyll. xxi. 3. οὐδὲ γὰρ εὕδειν, ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι, 'non enim dormire viros opifices improbæ sinunt curæ.'

παρήϊον, ου, τὸ, poet. pro communi παρειὰ, ᾶς, ἡ, gena, æ. Theoc. Idyll. xxii. 128. μέχρι συνηλοίησε παρήϊα, 'donec contudit genas.'

παρῆμεν, Doricus infinitivus, pro communi παρεῖναι, adesse. Sic autem formatur, παρεῖναι com. Ionice vero, et Attice, quinetiam Dorice, sublato ι, παρέναι, Ion. et poet. inserta syllaba με, παρέμεναι, κατ' Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, παρέμεν, κατ' ἔκτασιν τοῦ ε, εἴτε κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, Δωρικῶς, παρῆμεν. Theoc. Idyll. ii. 116. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν, 'in tuam vocans hanc domum, ut ego præsens adessem.'

παρήπαφες, poet. aor. 2. act. a παραπάφω, quod ab ἀπάφω, vel ἀπαφάω, ῶ, deducitur; unde aor. 2. act. παρήπαφον, ες, ε, decepi, fefelli. Magnum Etymologicum pag. 656. 41. ἀπαφῶ, τὸ ἀπατῶ. ὅθεν τὸ παρήπαφεν, τὸ ἐξηπάτησε. Idem pag. 119. 25. ἀπαφῶ, τὸ ἀπατῶ, &c. Sed Eustathius longe melius vim hujus verbi declarat, quum dicit, ἀπάφεσθαι, τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι, i. per tactum decipi. 'Απάφειν igitur (unde compositum παραπάφειν, et in aor. 2. act. παρήπαφον, ες, ε,) proprie significat tactu, vel tangendo fallere, γενικῶς, decipere. Metaphora videtur ab illis sumta, qui vel equos, vel canes, vel felles, vel aliquod aliud hujusmodi animal sive ferum, sive domesticum, manu mulcent, ut sibi facilius concilient atque benevolum reddant, ut eo postea ex animi sententia utantur. Quoniam autem interdum, ut id in suam potestatem omnino redigant, prius hac illecebrarum, ac dolorum ratione solent uti, ideo factum, ut simpliciter pro decipere, et fallere sumatur. Quinetiam non raro homines erga eos, quos in suarum insidiarum laqueos deducere volunt hujusmodi manuum et verborum lenociniis utuntur, atque adeo eos exosculantur, ut olim Judas Dominum ac Servatorem nostrum, quum eum Judæis per summum scelus prodidit. Theoc. Idyll. xxvii. 11. καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ, 'et ante me decepisti blando sermone.' Hoc ab Homero dicitur παρφάσθαι, ut Eustathius his verbis docet, Παρφάσθαι, τὸ παραπείθειν παραινετικοῖς λόγοις, καὶ παράγειν, ὅ ἐστιν ἀπατῆσαι, καὶ παραλογίσασθαι. οἷον, μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι παρφάσθαι, 1441. 7. 1802. 21. 25. Hinc πάρφασις, et παραίφασις, ἡ πειθὼ ἐξ ὁμιλίας, ἡ παραλογισμὸς, 979. 34.

παρῆσθεν, Dor. 2. pers. singul. aor. 2. medii, pro communi παρῆσθου. Theoc. Idyll. v. 120. οὐχὶ παρῆσθευ; 'non sensisti?'

παρθενικὴ, ῆς, ἡ, poet. pro comm. παρθένος, adjectivum pro substantivo; vel subauditur nomen παῖς, q. d. virginea puella, id est, virgo. Theoc. Idyll. xii. 5. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς, 'quantum virgo præstat ter nuptæ mulieri;' vel, 'quanto virgo præstantior est ter nupta muliere.' Idyll. xviii. 2. Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι, 'Virgines virentem comis hyacinthum habentes.' Moschus Idyll. iii. 67. Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλήματα, 'Virginum suavia oscula;' παρθενικᾶν vero dictum Dorice pro com. παρθενικῶν. Pind. Pyth. Ode 9. 306. 19. ἄφωνοι παρθενικαὶ, 'tacitæ virgines.'

παρθένος, Dorice in accusativo plurali, pro communi παρθένους, metri caussa sublato υ. Theoc. Idyll. i. 90. καὶ τὺ δ' ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι, 'et tu quoque quum vides virgines, ut rident.'

Πάρις Σιμιχίδας, sic Theocritus ἐν τῇ σύριγγι vocatur, quod Paris Priami filius idem et pastor, et trium Dearum, Junonis, Palladis, et Veneris Judex, in sylvis olim fuisse poetarum fabulis tradatur. Ovid. de Arte Amandi lib. i. 387. 'Luce Deas, cœloque Paris spectavit aperto: Quum dixit Veneri, vincis utramque Venus.' Vide comment. Lat. Judicium Paridis Hyginus, Fab. 92. pluribus persequitur. Horat. Carm. lib. i. Ode 15. 70. et 71. 'Pastor cum traheret per freta navibus Idæis Helenam perfidus hospitam.' Comment. 'Pastor] Paris, fuerat enim in monte Ida expositus propter Hecubæ somnium, et a pastore quodam educatus.' Consule notas Græcas, Lat. pag. 434. et pag. 442. Illud hic præterea addetur, quum Theocritus se ipsum vocat Paridem, id est, Theocritum, nomen Θεόκριτος jam non

passive sumendum pro, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κριτὸς, καὶ κεκριμμένος: sed active pro, ὁ τὰς θεοὺς, εἴτε θεὰς κρίνας, id est, non pro eo, qui a Deo fuit judicatus, de quo Deus judicavit: sed pro eo, qui Deas judicavit, qui de Deabus, earumque forma judicium fecit, sententiamque pronuntiavit. Quod observatione dignum. Qua de re consule nostrum Ionicum Lexicum in voce ἄκριτος, ubi variis exemplis hoc παραδοξότερον significationis et terminationis genus illustratur. Σιμιχίδας vero, vel, ut apud Suidam scribitur, per geminum μμ, Σιμμιχίδας, ὁ τοῦ Σιμμίχου παῖς. At objiciat quis, ipsemet Theoc. in Epig. xxii. 3. se vocat Υἱὸν Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίνης, jam vero cur tu Simmichi filium appellas? Respondendum (ut Suidæ disertissimis verbis apparet) hoc factum propter varias diversorum scriptorum opiniones, quas et ipse Theocritus videtur sequutus, si dicas ipsum de se ipso in Syringe verba facere; vel, si carmen τῆς Σύριγγος, inventum Simmiæ Rhodii concedamus esse, Simmias vulgi sententiam sequutus Theocritum ita vocarit.

παρκύπτοισα, Dorice pro communi παρακύπτουσα, procumbens. Theoc. Idyll. iii. 7.

παροδεύω, μ. παροδεύσω, comm. prætereo, transeo. In vulgatis Græcolatinis Lexicis nullius auctoris nomen laudatur, quo verbum hoc confirmetur. Theoc. Idyll. xxiii. 47. μὴ παροδεύσῃς, 'ne transeas.'

πάρος, poet. adverbium pro communi præpositione πρὸ, cum genitivo, ante. Theoc. Idyll. xxiv. 57. πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν, '[eos] ante pedes deposuit [i. ad pedes abjecit].'

πασᾶν, Dor. pro com. genit. plur. πασῶν, omnium. Theoc. Idyll. xiii. 18. Πασᾶν ἐκ πολίων, 'Omnibus ex urbibus.'

πᾶσας ἀμέλγες; Theoc. Idyll. iv. 3. Vide ΑΣ correptum in ult. syllaba pluralis accusativi secundæ declinationis τῶν ἰσοσυλλάβων.

πᾶσας ἐγὼ, Theoc. Idyll. v. 146. Vide ΑΣ correptum.

πασσάμενος, poet. participium aor. 1. medii ἀπὸ τοῦ πάω, πῶ, τὸ κτῶμαι, quæro, acquiro, possideo. Metri vero caussa τὸ σ geminatum. Theoc. Idyll. xv. 90. Πασσάμενος ἐπίτασσε, 'Quærens impera [quæsitis, et in tuam potestatem redactis mulieribus impera].'

πατέοντι, Dor pro communi πατέουσι, πατοῦσι, calcant. Theoc. Idyll. v. 129. Καὶ σχῖνον πατέοντι, 'Et lentiscum calcant.'

πατησεῖς, 2. pers. sing. indic. m. fut. temp. Dorice formata, pro com. πατήσεις, calcabis; a πατέω, ῶ. Theoc. Idyll. v. 50. εἴρια τᾷδε πατησεῖς, 'lanas hic calcabis.'

παχθῇ, Dor. pro com. πηχθῇ, 3. pers. sing. aor. 1. pass. subjunct. a πηγνύω, πήγνυμι, μ. πήξω, a parum usitato πήγω, vel πήσσω. Theoc. Idyll. xxiii. 31. ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ, pro, ἡ δὲ λευκὴ, καὶ τήκεται ἡνίκα πηχθῇ, 'ipsaque nix [est] alba, et [tamen] liquefit quum concreverit.'

πᾶχυς, εος, ὁ, Dor. pro com. πῆχυς, εος, vel Attice πήχεως, cubitus. Theoc. Idyll. vii. 67. χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν, 'et thorus erit exstructus ad cubitum usque.'

πᾶχυς, εος, ὁ, Dor. pro com. πῆχυς, cubitus, ulna, brachium. Sed quid sit proprie πῆχυς docet Jul. Pollux lib. ii. cap. περὶ χειρῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς, columna 117. lin. 37. et col. 122. lin. 20. Theoc. Idyll. iii. 30. ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη, 'ad brachium [vel ad cubitum] tabefactum est [telephilon].' Bion Idyll. i. 42. Πάχεας ἀμπετάσασα, 'Brachia expandens.'

πεδέρχομαι, verbum Æolicum, pro communi μετέρχομαι. Compositum ex præpositione Æolica πέδα, pro communi μετὰ, et verbo ἔρχομαι, accedo, adeo, amplector. Theoc. Idyll. xxix. ult. ἀλλὰ πέριξ ἁπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι, pro ἀλλὰ πέριξ ἁπαλοῦ στόματός σε μετέρχομαι, 'sed circum tenerum os te adeo [i. te amplector; vel, sed te amplector, ac tenerum tuum os undique osculor].' Sic etiam πεδαμείβω, pro μεταμείβω, Pindar. Olymp. Ode 12. 41. M. πεδάμειψαν, pro μετάμειψαν, hocque pro μετήμειψαν. μεταμείβειν τὶ τινὸς, aliquid cum re aliqua mutare, commutare. Ut, τὸν βίον τοῦ θανάτου μεταμείβειν, 'vitam cum morte commutare.' Consule nostras Notas in Pindarum, pag. 182. Annot. Πόδ' Ἀχιλλέα. Item nostras in Euripidem Notas, in Phœnissas, 1034. in voce πεδαίρειν.

πεινᾶντι, Dor. pro com. πεινῶντι, esurienti. Theoc. Idyll. xv. 148. πεινᾶντί γε μηδέποτ' ἔνθῃς, pro πεινῶντί γε μηδέποτε ἐπέλθῃς, ἢ ἀπαντήσῃς, 'esurienti vero [ipsi] nunquam occurras.'

πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται, 'conatu certe cuncta perficiuntur.' Theoc. Idyll. xv. 62. Quod exemplo Græcorum confirmatur. vs. 61. ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοὶ, 'ad Trojam tentantes pervenerunt Achivi;' sensus, nihil est tam difficile, quin eo potiaris, si velis, et manum ad opus admoveas, et rem tentes, atque tibi parare coneris.

πειστὴρ, ῆρος, ὁ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Græcol. Lexicis vertitur,

ὑπήκοος, obediens. Nihil præterea traditur hac de re, nec ullus hujus significationis auctor laudatur. In aliis Lexicis Græcis hoc nomen non invenitur: sed pro eo, συνώνυμον legitur apud Eustath. ἐν τῷ Πείσματα, quod sic ab eo explicatur. Πείσματα, τὰ πρὸς τῇ γῇ δεσμοῦντα ναῦν σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν λεγόμενα, id est, 'πείσματα vocantur rudentes, et funes, qui navem terram versus [vel, ad ipsam terram] ligant [et retinent], dicti παρὰ τὸ πείθεσθαι, quod navis ipsis obediat [obtemperet, et morem quodammodo gerat, dum scilicet retinaculis hujusmodi se teneri ligatam patitur]:' τῶν πειστήρων igitur, et τῶν πεισμάτων eadem est ἐτυμολογία: γενικῶς tamen pro quibuslibet aliis funibus hoc accipitur, quinetiam pro funiculis, sive monoribus funibus, quales sunt illi, quibus utuntur piscatores in suis longioribus virgis ad pisces hamo capiendos, ut patet ex Theocriti verbis. Sic enim ille de aureo pisce in somnis capto a quodam piscatore, Idyll. xxi. 58. canit, Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο, 'Et illum quidem [aureum piscem] funiculis traxi in terram.'

πέλλα, ης, ἡ, commune; quid autem hoc sit, docet Athenæus his verbis, quæ exstant lib. τῶν Δειπνοσοφιστῶν, xi. pag. 244. 11. Πέλλα (inquit ille) ἀγγεῖον σκυφοειδὲς πυθμένα ἔχον πλατύτερον. εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα. Ὅμηρος. ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσιν εὔγλαγέας κατὰ πέλλας. Hic locus est in Iliadis Π. 611. 14. Latini mulctram et mulctrale a mulgendo nominant. Virgil. Ecloga iii. 7. 'Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus.' Idem τῶν Γεωργικῶν, lib. iii. 73. 'More patrum nivea implebunt mulctralia vaccæ.' Mulctrum etiam pro eodem reperitur, Horatius Epodon lib. Ode 16. 466. 'Illic injussæ veniunt ad mulctra capellæ.' Theoc. Idyll. i. 26. ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας, 'quæ duos habens hœdos, [id est, quamvis habeat duos hœdos, tamen] ad duas mulctras præterea mulgebitur,' i. fere duas mulctras præterea lacte complebit. Vide ποταμέλγειν.

πέλλαν, Dor. pro communi πέλλην, τουτέστι πελιὰν, πελιδνὴν, μέλαιναν, lividam, fuscam, atram, nigram. Magnum Etymologicum in explicanda τῆς πελείας etymologia tradit τὸ πέλαν significare τὸ μέλαν, i. atrum, nigrum. Et πελίωμα, nigrum colorem. Nam (inquit) καὶ πέλλην βοῦν λέγουσι τὸν τοιοῦτο, [μέλαν δηλονότι] χρῶμα ἔχοντα. Græcol. Lexica, Πέλλης, bos fuscus. Etym. Sed ambigi potest utrum hic accusat. sit masc. gen. primæ declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων, a recto πέλλης, ut χρύσην, a recto χρύσης, an vero f. gen. a πέλλη, ης, ἡ. Βοῦς enim et apud Græcos, et apud Latinos tam fœminei, quam masculei generis est, ut ex sexcentis exemplis patet. Quare quod adhuc est dubium, id pro confesso minime sumendum. Suidas, et Eustathius, πελὸν, τὸ μέλαν χρῶμα, niger color. Consule Græcol. Lex. in πέλλαμα, τος, τὸ, et Hippocratis Œconomiam in πελιδνὸν, et πέλιον. Reperitur autem in vulgatis Lexicis et πέλλος παροξύτονον, et πελλὸς ὀξύτονον συνωνύμως pro πελιὸς, et πελιδνὸς, lividus, fuscus, niger. Magnum tamen est discrimen inter hæc, πέλλα, sive πέλλη, ης, ἡ, et πέλλος, ου, ὁ, sive πελλὸς, οῦ, ὁ, quum adjective sumuntur, et quum substantive. Sed ipsam horum nominum differentiam, variasque significationes in vulgatis Lexicis ὁ φιλομαθὴς Lector videre ne gravetur. Theoc. Idyll. v. 99. Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, 'Ovem nigram.'

πελόμεσθα, Dor. pro poet. πελόμεθα, com. ἐσμὲν, sumus. Theoc. Idyll. xiii. 4. Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, 'qui mortales sumus.' Vide πέλομαι in vulg. Lex. Idyll. xiv. 68. idem.

Πελοπηϊάδαι, poet. Ion. et Dor. pro com. Πελοπίδαι, unde inserto ι, fit Πελοπεῖδαι, καὶ διαλύσει τῆς ει διφθόγγου, Πελοπεΐδαι, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, Πελοπηΐδαι, inserto α, Πελοπηϊάδαι. In singulari Πελοπηϊάδης ad similitudinem τοῦ Πηληϊάδης, ου, ὁ, dicitur. Theoc. Idyll. xv. 142.

Πελοποννησιστὶ, Theocriteum adverbium, quod in vulg. Lexicis non exstat, Peloponnesiace. Theoc. Idyll. xv. 92. Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες, 'Peloponnesiace loquimur.'

πεμψῶ, Dor. pro comm. πέμψω, mittam. Theoc. Idyll. v. 140. Πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα, 'Mittam per Pana.'

πενίας ἐγκώμιον, Theoc. Idyll. xxi. 1. ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος, &c.

πέξαιτ' αὐτοετεὶ, sic apud Theocritum, ex Henrici Stephani typis, pag. 240. Idyll. xxviii. 13. scriptum legitur, πέξαιντ' αὐτοετεί. Et in utroque codice locus hic ita Latine redditus, Tondentur eodem anno. Si Stephani lectionem sequamur, et codicem vitio carere dicamus, τὸ πέξαιτο, erit tertia persona singularis aoristi prioris medii, optativi modi, a verbo πέκω, μ. πέξω, ἀόρ. α. ἔπεξα, ας, ε, ἀόρ. α. μ. ἐπεξάμην, ω, ατο, ἡ εὐκτικὴ, πεξαίμην, αιο, πέξαιτο. More autem nominum neutrorum, illud nomen ματέρες, quod est fœminei generis, et pluralis numeri, cum singulari πέξαιτο junctum fuerit, et ἰσοδυναμήσει plurali πέξαιντο, ut in Crispini Codice legitur. Vertes autem, tonderi possunt.

De quo novæ constructionis genere pluribus agitur in nostro Ionico Græcolatino Lexico, in verbo ὤσφραντο, ubi res variis auctorum fide dignorum exemplis illustratur atque confirmatur. Erit igitur καινοπρεπεστέρα numeri, modi, et temporis ἐναλλαγὴ, pro communi πέκονται. Nisi locum hunc ita accipias, fortasse scribendum esset πέξαντ' αὐτοετεὶ, pro integro verbo ἐπέξαντο. Erit autem augmentum poetice metri caussa neglectum, et aoristus prior medius, pro præsentis indicativo πέκονται, quod minime παράδοξον. Αὐτοετεὶ vero, τῷ αὐτῷ ἔτει, eodem anno. Hoc adverbium in vulgatis Lexicis non exstat: sed pro eo συνώνυμον legitur τὸ αὐτοετὲς, vel (ut alii προπαροξύνουσιν) αὐτόετες. Eustathius, αὐτόετες, δι' ὅλου τοῦ ἔτους, i. toto anno, per totum annum. Suidas, αὐτόετες, σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει, q. d. cum ipso anno, i. eodem anno. Consule vulgata Græcol. Lexica in nomine αὐτοετής. Aristot. Hist. Animal. lib. vi. c. 4. pag. 484. M. ὀρνέων οὐδὲν αὐτοετὲς γεννᾷ, i. 'nulla annicula avis gignit;' vel, nulla avis eodem anno, quo nata est, prolem ullam parit.

πεξῶ, Dor. pro com. πέξω, pectam vellem, tondebo, a πέκω. Theoc. Idyll. v. 98.

πεπαίτερος, poet. a nomine πέπων, πέπονος, ὁ, maturior, mitior, dulcior. Theoc. Idyll. vii. 120. ἀπίοιο πεπαίτερος, 'pyro mitior.' Hic autem comparativus videtur formatus tanquam ab altero comparativo non usitato πεπονότερος, vel potius πεπονώτερος, καὶ κατὰ συγκοπὴν πεπότερος, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α, καὶ προσλήψει τοῦ ι πεπαίτερος. Consule Eustathium, in terminatione comparativorum in αίτερος, ubi formationem istam videbis; vel tanquam a πεπονέστερος, κατὰ συγκοπὴν πεπόστερος, τροπῇ τοῦ ο εἰς α, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ προσλήψει τοῦ ι, πεπαίτερος: vel a verbo πεπαίνω, quod significat mollio, maturo, lenio, dulcem reddo, fit comparativus inusitatus πεπαινότερος, καὶ κατὰ συγκοπὴν πεπαίτερος. Hæc postrema formatio longe simplicior, atque verisimilior videtur. Ceteras tamen addidi, quod ab aliis nihil hac de re traditum reperiam, licet silentio res non prætereunda videretur.

πεπάσθαι, infinit. perf. et plusquamperf. pass. a verbo poet. πάομαι, πῶμαι, μ. πάσομαι, π. πέπαμαι, unde vocabulum Doricum τὰ πάμματα, quod auctore Eustathio idem valet ac τὰ κτήματα, possessiones, opes, fortunæ, παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κτῶμαι, quæro, acquiro, possideo; unde et πολυπάμμων, ὁ πολυκτήμων, qui multas opes possidet. Theoc. Idyll. x. 32. Αἴθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπάσθαι, 'Utinam mihi essent [opes tantæ,] quantas Crœsum olim aiunt possedisse.'

πεπληθὼς, πεπληθυῖα, πεπληθὸς, ότος, υίας, ὁ, ἡ, τὸ, poet. pro comm. πεπληρωμένος, ου, ον, plenus, a, um. Est autem participium præt. perf. medii, πέπληθα, a themate πλήθω, μ. πλήσω, repleo, impleo. Theoc. cum dativo posuit Idyll. xxii. 38. ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ, '[fontem] aqua plenum pura.'

πέπληντο, poet. Est autem 3. pers. pluralis plusquamperf. passivi, quæ sic formatur. A poet. verbo πλέω, quod impleo significat, deducitur πλῶ, unde πλῆμι, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ, πίμπλημι. ὁ μέλλων, πλήσω. π. π. πέπλημαι, σαι, ται. ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἐπεπλήμην, σο, τὸ, et plur. ἐπέπληντο, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, πέπληντο, repletæ erant. Hoc autem de tribus generibus Græce quidem dicitur: at in Latina lingua genus variandum pro re, quæ varium genus habet. Vel tanquam a passivo πλῆμαι, quod ab activo πλῆμι formatum, ut ab ὄνημι, τὸ ὄνημαι, fit imperfectum ἐπλήμην, σο, το, et 3. plur. ἔπληντο, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ π, πέπληντο. Apud Eustath. πλῆτο, et πλῆντο reperitur quidem: sed alio significatu, qui ad rem præsentem non facit. Eum consulas. At eam, quam hic attulimus, significationem, et adeo accuratam vocis etymologiam, nec apud eum, nec apud alios, quod a me saltem lectum recorder, invenies. Quamobrem in gratiam τῶν φιλομαθῶν hæc paulo fusius persequi non dubitavi. Theoc. Idyll. xxv. 105. de vaccis agens, quæ ubera lacte distenta habebant, dicit, πέπληντο δὲ πάγχυ γάλακτος, 'repletæ vero erant omnino lacte.'

πεπλύσθαι, commune quidem, sed tamen Ἰωνικώτερον, καὶ ποιητικώτερον. Est autem infinitivus perfecti, et plusquamperf. passivi, quod ab inusitato πλύω sic formatur: πλύω, lavo, μ. πλύσω, ἀόρ. α. ἔπλυσα, π. πέπλυκα, π. π. πέπλυμαι, unde verbale πλῦμα, τος, τὸ, apud Pollucem, lotura; et πέπλυσαι, unde πλύσις, vel (ut alii scribunt) πλῦσις, idem ac πλῦμα, ἀόρ. α. παθητικὸς, ἐπλύθην, ης, η, unde participium πλυθεὶς, πλυθεῖσα, πλυθὲν, apud Hippocratem sæpius, 236. 23. 411. 11. lotus, a, um, et apud Aristot. ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, 547. 2. Ab hoc vero πλύω κατὰ Δωρικὸν πλεονασμὸν τοῦ ν, ut docet Eustath. formatur τὸ πλύνω, μ. πλυνῶ, ἀόρ. α. ἔπλυνα, π. πέπλυγκα, π. π. πέπλυμμαι, communiter, Attice vero, πέπλυσμαι, unde verbale πλυσμὸς, οῦ, ὁ, idem ac duo superiora, πέπλυνσαι, unde πλύνσις inusitatum, πέπλυνται, unde verbalia πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, et πλυντήριον, ου, τὸ, et alia, de quibus vulgata Lexica Græ-

colatina: infinitivus πεπλύνθαι, ut a φαίνω τὸ πεφάνθαι, pro συνωνύμως sæpe legas τὸ πεπλύσθαι, quod est ἀπὸ τοῦ πλύω πρωτοτύπου deductum, vel ἀπὸ τοῦ Ἀττικοῦ πέπλυσμαι. Consule Eustath. ἐν τῷ πλύνω, et vulgatas Grammaticas, ubi verba fiunt de dissyllabis quintæ conjugationis τῶν βαρυτόνων in είνω, ίνω, et ύνω, desinentium. Æschines etiam ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος 141. M. verbum καταπέπλυται, ut a καταπλύω, unde καταπλύνω, formatum, usurpat. Νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, id est, 'Nunc vero res sordibus obsolescit, et ludibrio est.' Theoc. Idyll. i. 150. ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς, 'horarum lotum fuisse ipsum in fontibus putabis [id est, putares, existimares, diceres].'

πέπλως, Dor. pro comm. πέπλους, accusat. plur. a recto πέπλος, ου, ὁ, Theoc. Idyll. xxvi. 17.

πεποίθει, 3. person. singul. plusquamperf. medii, a πείθω, μ. πείσω, aorist. 1. act. ἔπεισα, π. μ. πέποιθα, plusquamperfect. ἐπεποίθειν, εις, ει, et neglecto altero augmento, πεποίθειν, εις, ει, Theoc. Idyll. v. 28. ὡς τὺ, πεποίθει, 'ut tu, confidit.'

πεπονημένος, ου, ὁ, Dor. pro comm. πεπονημένος, particip. præt. perf. pass. a πονέω, ῶ, excultus, instructus, paratus. Theoc. Idyll. xiii. 14. ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη, 'ut ipsi ex animi sententia puer ille excultus esset.' Idyll. xxvi. 7. ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῖσαι, pro ἱερὰ δ' ἐκ κίστης πεπονημένα χερσὶν ἑλοῦσαι, 'sacraque ex cista instructa manibus capientes.'

πέπταται, Ionice, Dor. et poetice 3. pers. sing. perfecti passivi, κατὰ συγκοπὴν formati ἐκ τοῦ πεπέταται, a πετάομαι, ῶμαι, futurum πετάσομαι, perf. πεπέταμαι, καὶ κατὰ συγκοπὴν πέπταμαι, πέπτασαι, πέπταται; pro quo συνωνύμως dicitur et πέταμαι, et πέτομαι, et πετῶμαι, et ποτῶμαι, et πωτῶμαι, volo, volas, volare. Hæc vero deducuntur a πετάω, πετῶ, unde πεταννύω, πετάννυμι, fut. πετάσω, extendo, expando, aperio; aves enim, ut volent, alas aperiunt, expandunt, extendunt, et his aerem verberant, atque sic agitatis iter faciunt. Theoc. Idyll. i. 55. Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, 'Undique vero circa poculum circumvolitat mollis acanthus.' Consule Adonidis Hortos, et Eustathium.

περιζώστρα, ας, ἡ, com. fascia, qua caput, vel pectus, vel etiam ventrem cingimus; cingulum, vittæ. Theoc. Idyll. ii. 120. Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος, Πάντοθε πορφυρέῃσι περιζώστροισιν ἑλικτὰν, 'Capite vero gerens populum, Herculis sacram plantam, Undique purpureis vittis involutam.' Jul. Pollux lib. ii. 124, 25. τὴν ζώνην, ἣν Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσιν. Idem lib. vii. cap. 14. 381. 27. τὸ δὲ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα, ταινίαν ὠνόμαζον, καὶ ταινίδιον. τὸ δὲ περὶ τῇ κοιλίᾳ ζῶσμα, περίζωμα, ἢ περιζώστραν. At interdum (ut hic videmus) περιζώστρα sumitur pro fascia, qua caput cingimus, quæ Græce συνωνύμως vocatur λημνίσκος, unde nomen Latinum, lemniscus, id est, fasciola, sive fascia. Qua de re pluribus in vulgatis Lexicis. Ea consule.

περιπέπταται. Vide simplex πέπταται.

περίπλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Theocriteum nomen, quod in vulgat. Lexicis non exstat. Est autem verbale a verbo περιπλέκω, μ. περιπλέξω, unde Latinum κατὰ συγκοπὴν formatum videtur, perplexus. Nam et a πλέκω, Latin. plico deducitur, verso ε in i; implicitus, connexus. Theoc. de saltatione verba faciens dicit, Idyll. xviii. 7. et 8. ἐγκροτέοισαι Ποσσὶ περιπλέκτοις, '[solum] pulsantes [vel, applaudentes, vel, strepentes] Pedibus perplexis [implicitis, connexis, ita vicissim inter saltandum interjectis, ut spectatoribus quodammodo connexi viderentur].' Galli melius hoc exprimunt, 'avec les pieds entremêlés;' q. d. intermixtis, quod verum. Sed (ut ingenue fatear) hoc mihi durius, et παραδοξότερον videtur. Mallem χερσὶ περιπλέκτοις legere, i. manibus inter se connexis, et implicitis. Hanc lectionem Is. Cas. Lect. Theoc. cap. 18. pag. 132. in quodam vetusto codice a se repertam dicit, et Nonni ex lib. x. carmen affert, ut rem confirmet: Καὶ σατύρῳ παίζοντι συνέπλεκε χεῖρα χορεύων.

περισταδὸν, adverbium poet. circumstando, circumcirca, undique, in orbem. Theoc. Idyll. ii. 68. Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, 'Feræ ducebantur in pompa undique [vel in orbem].'

περιστέλλειν, comm. protegere, defendere, tueri, curare. Theoc. Idyll. xv. 75. ἄμμε περιστέλλων, 'nos protegens [defendens, curans].'

περιστέλλειν, comm. curare, dare operam rei alicui, aliquid tractare. Theoc. Idyll. xvii. 97. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι, 'populi vero opera [sua] curant quieti [tranquilli, tranquille].'

περίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, poeticum, pro comm. σφόδρα φρόνιμος, valde prudens. Eustathius, περίφρων, ὁ περιττῶς φρονῶν, ἢ ὁ περιὼν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ φρονεῖν, i. eximie prudens; vel, qui ceteros prudentia superat. Theoc. Idyll. iii. 45. Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας, 'Mater gratiosa valde prudentis Alphesibœæ.'

περιώσιον, poet. et Ionicum adverbium ἐκ τοῦ περιαύσιον. παρὰ τὸ περιαύω, τὸ πε-

ρισσῶς αὔω, καὶ βοῶ, supra modum vociferor, supra modum, vehementer, præter ceteros, in primis. Theoc. Idyll. xvii. 23. Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν, 'Gaudens supra modum nepotum nepotibus.'

περόναμα, τος, τὸ, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Est autem Dorice formatum pro communi περόνημα, τος, τὸ, quod proprie quidem idem valet ac ἔργον περόνῃ πεποιημένον, opus acu factum, cujusmodi est illud, quod Galli vocant 'point coupé,' et 'tout ouvrage fait à aiguille.' Sed γενικῶς, et καταχρηστικῶς pro quovis opere sumitur, sive sit textile, sive alia ratione factum. Theoc. Idyll. xv. 79. Θεῶν περονάματα φασεῖς, 'Deorum opera diceres.'

περονᾶσθαι, com. Attice vero pass. pro act. περονᾷν, fibula nectere. Theoc. Idyll. xiv. 66. Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, 'sagum summum fibulis nectere.'

περονατρὶς, ἴδος, ἡ, Theocriteum vocabulum, peplum, vestis quædam, quæ fibula colligebatur, et succingebatur. Theoc. Idyll. xv. 21. ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον, καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ, 'sed age, amiculum, et peplum fibulatum [fibula succinctum] cape.' A verbo πείρω, figo, transfigo, trajicio, perforo, fit περόνη, ης, ἡ, acus, acicula, fibula, qua vestes connectimus, et colligimus. Quod fit, fibulis per foramina partis oppositæ trajectis. Nam vulgo fibularum duo recensentur genera, unum, earum, quæ mares vocantur, alterum, earum quæ fœminæ dicuntur. Mares vero per fœminarum patentia foramina trajiciuntur, ut vestium disjunctæ partes in unum colligantur, et conjungantur. Hinc verbum περονᾷν, vel περονεῖν (nam utrumque reperitur) quod significat fibula, vel fibulis trajicere, nectere, connectere; futurum περονήσω, perf. act. πεπερόνηκα, perf. pass. com. πεπερόνημαι, σαι, ται, Dorice vero, verso η in α, πεπερόναμαι, σαι, ται, a tertia vero persona πεπερόναται, deducitur hoc vocabulum περονατρὶς, quod apud solum Theocritum reperitur, nec ullius alius scriptoris auctoritas in vulgatis Græcolatinis Lexicis laudatur. In Græcis vero Lexicis nulla prorsus (quod ego saltem legerim) hujus vocabuli fit mentio.

Περσήϊος, ου, ὁ, poet. pro communi Περσεῖος, unde διαλύσει τῆς διφθόγγου ει, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η κατ' ἔκτασιν, formatum τὸ Περσήϊος, Perseius, ex Perseo natus, aut oriundus. Theoc. Idyll. xxiv. 75. γύναι, Περσήϊον αἷμα, 'mulier, Persei sanguis [id est, ex Persei sanguine nata].'

πέτευρον, ου, τὸ, trabs, lignum, lacunar, scandula; gallinarium, et locus, ubi gallinæ, aut aliæ grandiores aves dormire solent, parvis perticis insidentes, sive super parvis perticis sedentes. Dictum quasi πέτευδον, παρὰ τὸ τὰ πετεινὰ ἐν αὐτῷ εὕδειν, quod volucres in eo dormiant. Pro eodem dicitur et πέταυρον, ut in vulgat. Lexicis legitur. Consule Suid. in πέταυρον et Jul. Pollucem lib. x. cap. 34. col. 551. lin. 14. Theoc. Idyll. xiii. 13. Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ, 'Quatiente pennas matre in fuliginoso tigno;' vel, 'Quatiente alas matre in fuliginosa trabe.'

πεύθεσθαι, explorare; facere periculum alicujus rei, ut sciamus utrum bona sit an mala. Theoc. de lapide Lydio, quo auri bonitas exploratur, verba faciens, ita canit Idyll. xii. penult. et ult. Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοὶ, 'Lydio lapidi simile os habere, aurum quo Explorant vere argentarii, [ut cognoscant, an sit] malum [ac adulterinum].' Crispini codex hæc ita, 'Ut Lydio lapidi similia labra habeat, quo aurum Purum explorant argentarii, ne sit vitiatum.' Quare dices hic ὑπερβατὸν esse. Possumus tamen et ita vers. istos accipere, ὁποίῃ, ᾗ, οἱ ἀργυραμοιβοὶ πεύθονται, δοκιμάζουσι, βασανίζουσι τὸν χρυσὸν, ὅπως εἰδῶσι πότερον φαῦλός ἐστιν, ἢ ἐτήτυμος, ἤγουν ἀγαθὸς, id est, 'quo lapide Lydio nummularii explorant aurum, ut cognoscant utrum sit malum, et adulterinum, an vero, purum et bonum: φαῦλον autem non ad χρυσὸν: at ad significatum, πρᾶγμα scil. est referendum; ἐτήτυμον vero proprie quidem verum significat, jam vero συνεκδοχικῶς pro bono sumetur, eritque boni species, pro genere ipso; veritas enim est boni pars. Quod autem hic Λυδία πέτρα dicitur, id alibi συνωνύμως βάσανος appellatur. Vide vulgata Lex. et ἀργυραμοιβός.

πευσεῖσθε, Dorice pro communi πεύσεσθε, τουτέστιν ἀκούσετε, audietis. Quod a poetico πεύθομαι deducitur, pro quo communiter πυνθάνομαι dicitur, de quo Grammaticas vulgatas consule. Theoc. Idyll. iii. 51. ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι, 'quot [sive quæ] non audietis profani.'

πέφανται, com. 3. person. singul. præter. perf. passivi verbi φαίνομαι. Theoc. Idyll. vi. 19. ἦ γὰρ ἔρωτι Πολλάκις ὦ Πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, 'certe enim amori Sæpe o Polypheme non pulcra, pulcra videntur.' Hic autem figurate amor, pro eo, qui amat, positus est. Huc illud tritum carmen commode referri potest, 'quisquis amat ranam, ranam putat esse Dianam:' vel ἔρωτι vertendum ὑπ' ἔρωτος, aut διὰ τὸν ἔρωτα, præ amore, propter amorem. Idem est sensus: amor enim sæpe facit, ut ea nobis pulcra videantur esse, quæ tamen non sunt pulcra.

πεφιλαμένος, α, ον, Dor. pro com. πεφιλημένος, η, ον, amatus, dilectus, carus, a, um. Theoc. Idyll. iii. 3. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, 'Tityre mihi vehementer dilecte.' Idyll. xxi. 54. Ποσιδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς, 'Neptuno esset dilectus piscis.'

πεφύκει, 3. pers. singul. plusquamperf. med. pro qua alias, addito altero syllabico incremento, dicitur ἐπεφύκει, thema est φύω. Vide φύοντι. Theoc. Idyll. v. 33. ὧδε πεφύκει Ποία, 'hic nata est Herba.' 93. Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει, 'Cum rosis, quarum flores apud sepes nascuntur.' Idyll. xi. 1. Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, 'Nullum adversus amorem natum est remedium aliud.' Idyll. xiii. 40. περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει, 'circum autem folia [herbarum] multa nata erant.'

πήρη, ης, ἡ, Ion. et Dor. pro com. πήρα, ας, unde Latinum, pera, æ. Theoc. Idyll. i. 53. μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρης, 'curæ autem est ipsi nec ullo modo pera.'

πιαίνειν, comm. pinguefacere, saginare. Theoc. Idyll. viii. 39. τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε, 'hoc boum armentum saginate.' Idem Idyll. x. 47. πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως, 'pinguescit spica sic;' vel, 'pinguescunt aristæ sic.'

πιάξας, participium, aorist. 1. act. Dor. pro com. πιάσας, a πιάζω, μ. com. πιάσω, Dor. πιαξῶ, εῖς, εῖ, hinc aorist. 1. act. ἐπίαξα, ας, ε. Dor. pro communi ἐπίασα, infinit. comm. πιάσαι, Dor. πιάξαι, participium com. πιάσας, πιάσασα, πιάσαν, Dor. πιάξας, πιάξασα, πιάξαν, πιάζω, corripio, prehendo, deducitur a πιάω, ῶ, inserto ζ, πιάειν, πιᾷν, hinc Italicum, at Longobardicum verbum, 'piar,' pro quo Thusci dicunt 'pigliare,' vel 'pigliar' per apocopen. Theoc. Idyll. iv. 35. τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας, 'illic et taurum a monte deduxit prehendens.'

πίθω, Dor. pro com. πίθου. Vide ἐκ πίθω ἀντλεῖς. Theoc. Idyll. x. 13.

πικραίνειν, Theocriteum verbum, quod nullius scriptoris exemplis in vulgatis Græcolat. Lex. illustratur. Idem autem valet ac πικρὸν ποιεῖν, amarum, amarulentum, vel asperum, et acerbum reddere; μεταφορικῶς ἰσοδυναμεῖ τῷ παροργίζειν, ἤγουν πρὸς ὀργὴν κινεῖν, irritare, ad iram movere, impellere, in aliquo iram commovere, exacerbare, exasperare. Theoc. Idyll. v. 120. ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται, 'jam aliquis, o Morson, irritatur;' vel, exacerbatur, exasperatur.

πινυτὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro com. poet. πινυτὸς, οῦ, ὁ, com. φρόνιμος, prudens; πινυτὰ, ᾶς, ᾶ, Dor. pro com. poet. πινυτὴ, ῆς, ῇ, com. φρονίμη, ης, ἡ, prudens. Theoc. Idyll. xxvii. 1. τὰν πίνυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος, 'prudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alter.' Eustathius, πινυτὸς, ὁ συνετὸς, intelligens, prudens; παρὰ τὸ πινύσσειν, τὸ συνετίζειν, σωφρονίζειν, παιδεύειν, καὶ φρονεῖν, i. intelligentem reddere, sapientem facere, instituere, prudentia instruere, sapere, prudentem esse. Unde substantivum πινυτὴ, ῆς, ἡ, poeticum pro com. σύνεσις, καὶ φρόνησις, intelligentia, prudentia, sapientia. Mag. Etymol. pag. 672. 51. πινυτὸς, ὁ σώφρων, καὶ συνετός. ἀπὸ τοῦ πνύω, πνυτὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πινυτός. ἢ παρὰ τὸ πονῶ, πονύω, [καὶ συγκοπῇ, πνύω, ὅθεν τὸ] πνυτὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, [πινυτὸς,] ὁ διεγηγερμένος. ἐκ τούτου πινυτὴ, ἡ σωφροσύνη. καὶ ἡ φρόνησις. Ibidem vide τὸ πινύσκω.

πίομαι, commune, pro quo dicitur et πιοῦμαι. Utrumque temporis est futuri ab inusitato πίω, bibo, bibam. Theoc. Idyll. vii. 69. καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος, 'et bibam suaviter, memor Ageanactis.'

πίσσας, Dor. pro com. πίσσης, picis. Theoc. Idyll. xiv. 51. γεύμεθα πίσσας, 'gustavimus picem.'

πλαγίαυλος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod tibiæ genus significat, quæ fiebat ex loto, sed obliquo ductu. Libyorum inventum, ut tradit Julius Pollux, lib. iv. cap. 10. in ipso statim initio, ubi συνωνύμως hanc tibiam πλάγιον λώτινον appellari tradit. Sed ibi mendose scriptum legitur πλαγίαλον, pro πλαγίαυλον, unde Gallicum nomen derivatum flagiolet, quasi dicas plagiaulet. Theoc. Idyll. xx. 29. κὴν αὐλῷ λαλέω, κὴν δώνακι, κὴν πλαγιαύλῳ, 'et si [i. quum] tibia loquor, et quum calamo, et quum obliqua tibia.' Item Bion Idyll. iii. 7. ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα. Vide vulg. versionem.

πλὰν, Dor. pro comm. πλὴν, nisi, præterquam quod, excepto quod, verum. Theoc. Idyll. xiv. 52. οὐκ οἶδα. πλὰν Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκου ἐρασθεὶς, 'non scio; nisi quod Simus ille, qui Epichalci filiam amavit.'

πλὰν, Doricum adverbium, pro communi πλὴν, præter, seorsum, separatim, verum, tamen. Magnum Etymologicum ait hoc dictum κατ' ἀντίφρασιν, ἀπὸ τοῦ πλῶ, quod a πέλω κατὰ συγκοπὴν formatum: πέλω vero significat τὸ πλησιάζω, accedo, appropinquo. Theoc. Idyll. v. 84. πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω, Æ. P. 'sed duas reliquas gemelliparas capras mulgeo.' Interpretes Latini versum hunc longe aliter interpretantur. Eos consule. Idyll. xv. 95. πλὰν ἑνὸς, 'præter unum;' vel, 'uno excepto.'

πλᾶξεν, Dor. pro comm. ἔπληξεν, percussit. Est autem aor. 1. act. 3. pers. sing. neglecto metri caussa incremento syllabico, et η in α Dorice verso. Theoc. Idyll. xxii. 124. πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, ' percussit sub sinistrum tempus.'

πλατάγημα, τος, τὸ, commune, pro quo dicitur et πλαταγὴ, ῆς, ἡ, strepitus, sonus. Unde verbum πλαταγέω, ῶ, strepitum, vel sonum edo. Hinc verbale nomen τὸ πλατάγημα. Theoc. Idyll. iii. 29. οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, ' neque telephilon allisum edidit sonum.' Vide ποτεμάξατο.

πλατίον, Doricum adverbium pro communi πλησίον, verso η in α, et σ in τ, prope. Monet autem Eustathius hoc adverbium ex nominis adjectivi accusat. κατὰ μετάληψιν esse factum. Theoc. Idyll. v. 28. ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει, ' quicunque confidit, ut tu, fore ut proximum, [i. alium,] superet.' Idem autem valent jam ista τὸν πλατίον, ac τὸν πέλας, quod alias passim occurrit. Consule nostrum Thucydidis Indicem Græcolatinum in voce Πέλας, οἱ πέλας, alii, proximi. Varia exempla ibi reperies. Vel jam τὸ πλατίον est accusativus a recto πλατίος Dorice, pro communi πλησίος, propinquus, proximus, vicinus. Alius quivis, licet non semper sit nobis vicinus. M. Etym. tradit Laconice πλητίος, pro com. πλησίος dici. Hoc autem πλησίος ἀπὸ τοῦ πλητὸς deductum ait, quod a πέλω (vel potius a πελάω, πελῶ, unde τὸ πελάζω, καὶ τὸ πελάθω, de quibus vulgata Lexica), hinc κατὰ συγκοπὴν τὸ πλῶ, πλήσω, τὸ πελάζω, πελάσω, admoveo, vel accedo, appropinquo. Qua de re fusius illic in nomine ἀσπάσιος. Sed simplicius, atque probabilius videtur, si ab adverbio πέλας, i. e. prope, vel a futuro πελάσω (quod a πελάω, ῶ, vel a πελάζω formatur) κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ω μεγάλου, καὶ κατὰ παραγωγὴν ita formes, πελάσιος, κατὰ συγκοπὴν, πλάσιος, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η, πλησίος, ία, ίον, καὶ Δωρικῶς rursus η in α, et σ in τ mutato, πλατίος, α, ον, παροξυτόνως. Ut enim inter adjectivum et substantivum, propriumque viri nomen, discrimen statuatur manifestum, adjectivum quidem παροξυτόνως scribitur, πλησίος, communiter, et Dor. πλατίος. Substantivum vero, προπαροξυτόνως, Πλήσιος, unde Latinum Blasius, verso π in β, et η in α. Hinc etiam Gallicum ' Blaise.' Quod servat α priscum τοῦ πέλας, et τοῦ πελάσω. Theoc. Idyll. x. iii. οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ' neque cum proximo [neque cum aliis] segetem secas [metis].'

πλατυάσδοισαι, Dor. pro com. πλατυάζουσαι, ore diducto, patuloque pronuntiantes. Theoc. Idyll. xv. 88. πλατυάσδοισαι ἅπαντα, ' lato ore pronuntiantes omnia.' Dictum est hoc de Doriensibus, quia nimium frequenter in suis vocabulis α usurpabant, quod ab Aristoph. pluribus deridetur non solum in Nubibus, sed et alibi passim, ubi Dorismis utitur. In Græcis Lex. hoc vocabulum non exstat, in Græcol. vitiose scribitur πλατυύδοισαι, pro πλατυάσδοισαι. In iisdem legitur verbum πλατειάζω, non per υ: sed per ει scriptum, ore diducto loquor, et Theocriti quidem fit mentio, sed nullus locus notatur. Si πλατυάζειν scribas, a neutro πλατὺ verbum formabitur πλατύζω, et inserto α, πλατυάζω, et dissoluto ζ in σδ, Dorice, πλατυάσδω. Si πλατειάζω per ει scribas, a plurali neutro πλατέα, et metri caussa inserto ι, πλατεῖα, addita syllaba ζω, fiet πλατειάζω commune, unde postea Dor. πλατυάσδω. Utraque formatio legitima videtur.

πλέγμα, τὸς, τὸ, commune vocabulum, quod de omni re texta, nexaque, ac implicata dicitur: παρὰ τὸ πλέκω, μ. πλέξω, unde Latinum plico, as, are, verso ε in ι. Theoc. Idyll. i. 54. οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ, ' neque plantas tantum [curat], quantum gaudet opere, quod nectit.'

πλεκτὸς, ἡ, ὸν, poet. et com. plicatus, implexus, plicatilis, textilis, a πλέκω, ξω, plico, texo. Theoc. Idyll. xxi. 7. ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι, ' sub textili tugurio.'

πλέον. ἱκέσθαι ἐπὶ τὸ πλέον τὰς βωκολικὰς μώσας. Vide ἐπὶ τὸ πλέον.

πλευσοῦμαι, Dor. pro com. πλεύσομαι, navigabo, a πλέω. Theoc. Idyll. xiv. 55. πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος, ' navigabo et ego per mare.'

πλήθειν, poet. idem ac πλήθεσθαι, καὶ πληροῦσθαι, cum genitivo, plenum, refertum esse, turgere. Theoc. Idyll. viii. 41. παντᾶ δὲ γάλακτος οὔθατα πλήθουσιν, ' ubique lactis ubera sunt plena.' Idyll. xxiv. 46. ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης, ' amplus autem thalamus repletus est iterum caligine.' Idyll. xxv. 98. σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν εἰλιπόδων, ' stabula vero bobus facile [i. statim] repleta sunt curvis pedibus incedentibus.' Interpretes alii sic ista verterunt, ' stabula autem boum statim repleta sunt [bobus] curvis pedibus incedentibus.' Sed quid opus hac inani τοῦ βοῶν repetitione? εἰλίποδας vero βοῦς poeta vocat, quod Virg. Ecloga vi. 17. 30. dicit, ' Errabunda bovis vestigia.' Hom. etiam ἕλικας βοῦς appellat, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τοὺς πόδας ἐν τῷ πορεύεσθαι, quod pedes in ipso incessu torqueant, atque flectant. Quamobrem εἰλίποδες βόες, Latine flexipedes non inepte vocari possunt. 244. πᾶς δέ οἱ αὐχὴν θυμοῦ

ἐνεπλήσθη, 'tota autem ejus cervix ira repleta est.' Idyll. xxvii. 24. γάμοι πλήθουσιν ἀνίας, 'nuptiæ plenæ sunt molestiarum.'

πλήθειν, poet. pro com. πληροῦν, implere, replere. Theoc. Idyll. viii. 69. τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι, 'ubera vero replete omnes.'

πλήθειν, poet. cum dativo, pro com. πληροῦν cum genitivo. Theoc. Idyll. xxii. 38. de fonte loquens dicit, ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ, 'aqua plenum pura.' Vide πεπληθώς.

πληροῦν ὑπὲρ κεφαλᾶς τὸν ἀμολγέα. Quid hæc significent, vide in ὑπὲρ κεφαλᾶς τὸν ἀμολγέα πληροῦν.

πλήων, πλήονος, ὁ καὶ ἡ, Dorice et Æol. pro comm. πλείων, πλείονος, mutato ε in η, et ι subscripto. Bion Idyll. v. 3. τί μοι πλήονα μοχθεῖν; 'quid est quod amplius laborem?' Sed verba sonant, 'quid mihi [scil. opus est, pro, quid oportet me] plura laborare?' Et 12. ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω, 'desiderantes semper multo plures opes;' ὄλβω, Dor. pro com. ὄλβου.

πλοκαμὶς, ῖδος, ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis nullius scriptoris auctoritate confirmatur; coma, cæsaries, capilli nexi, et intorti. Theoc. Idyll. xiii. 7. τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος, 'venustum Hylam, illum, qui cæsariem ferebat.'

πλοκερὸς, ὰ, ὸν, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro quo communiter dicitur πλόκιμος, textilis. Hoc autem a verbo πλέκω, unde πλόκος, et πλοκὴ, formatur. Theoc. Idyll. vii. 18. ζωστῆρι πλοκερῷ, 'cingulo textili.'

ποδεὼν, ῶνος, ὁ, com. pes, pediculus ex pelle pendens, ut in pecudum recens mactatarum et excoriatarum pellibus non raro videmus pendentes. Theoc. Idyll. xxii. 52. ἠωρεῖτο ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων, 'pellis leonis ex summis pedibus suspensa;' vel, 'pellis leonis ab extremis suspensa pedibus.'

ποδοῖϊν, genit. dual. poeticus, pro communi ποδοῖν. Est enim metri caussa alterum ι insertum. Theoc. Idyll. xxiv. 57. πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν, 'ante pedes deposuit [ad pedes abjecit].' Idyll. xxv. 69. δούπῳ τε ποδοῖϊν, 'strepituque pedum.'

ποέω, ποῶ, Dor. pro com. ποιέω, ῶ, sublato ι, quod sæpe metri caussa faciunt Dorienses. Theoc. Idyll. x. 38. ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰς, 'profecto messor nos latebat egregias cantiones faciens;' i. e. profecto ignorabam hunc messorem adeo bene canere; vel, tam pulcra facere carmina.

ποθέοισαι, Dor. pro com. ποθέουσαι, οὖσαι. Theoc. Idyll. xviii. 42. μαστὸν ποθέοισαι, 'mammam desiderantes.'

ποθέοντι, Dor. pro com. ποθέουσι, ποθοῦσι, a ποθέω, ποθῶ, unde facta literarum trajectione, mutataque θ aspirata in tenuem τ, deductum est Latinum, opto, i. cupio, desidero. Moschus Idyll. iii. 89. Πίνδαρον οὐ ποθέοντι, 'Pindarum non desiderant.'

ποθέρπειν, Doricum verbum, pro communi προσέρπειν, serpendo accedere, accedere. Theoc. Idyll. iv. 48. ᾇδε ποθέρπει, 'huc accedit.' Idyll. v. 37. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει, 'en gratia quo recidit.'

ποθέσαι, idem ac ποθῆσαι. Est enim ex ordine verborum illorum, quæ futurum et per έσω, et per ήσω formant, de quibus Grammatici. Proprie autem τὸ ποθεῖν de absentibus dicitur, quod manifeste patet ex Theoc. verbis, quæ leguntur Idyll. x. 8. οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων; 'nunquamne tibi contigit, ut aliquem de absentibus desiderares?' Quod confirmatur et sequenti versu, οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί; 'nunquam. Quod enim desiderium exterorum [hominum esse posset] operario viro?' [Quo enim desiderio exterorum, ac ignotorum hominum homo rusticus, et manibus propriis opus faciens, teneri, flagrareque posset?]

ποθέσπερα, Theoc. Idyll. iv. 3. Vide τὰ ποθέσπερα. Idem Idyll. v. 113. et Idyll. viii. 16.

ποθεῦντες, οἱ, Dor. pro com. ποθοῦντες, amantes, qui desiderio alicujus tenentur. Theoc. Idyll. xii. 2. οἱ δὲ ποθεῦντες, ἐν ἄματι γηράσκουσιν, 'qui autem amant, in die senescunt [i. unico die senescunt].'

ποθεῦντι, Dor. pro com. ποθοῦσι, cupiunt, desiderant. Theoc. Idyll. iv. 12. ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι, 'buculæ vero ipsum mugientes hic desiderant.'

ποθορεῦσα, Dorice pro com. προσορῶσα, quod a ποθορέω, ῶ, Dor. pro com. προσοράω, ῶ, formatum, aspicio. Theoc. Idyll. v. 85. καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, 'et me puella aspiciens.'

ποθορῇ, Dor. pro com. προσορᾷ, ex ποτὶ compositum, pro com. πρὸς, et ὁρῇ, pro ὁρᾷ, verso ᾳ in ῃ Dor. sed ob sequentem vocalem τὸ ι rejectum, et ob asperum sequentis vocalis spiritum τὸ τ in θ de more versum. Theoc. Idyll. xv. 12. ὅρη γύναι, ὡς ποθορῇ τὺ, 'vide mulier, ut aspicit te.'

ποθόρημι, Doricum verbum, pro communi προσόρημι, quod tamen est potius poeticum, quam solutæ orationis, in qua dicitur προσορῶ, aspicio, video. Hoc autem ποθόρημι tam a ποθοράω, quam a ποθορέω, Dorice formari potest. Dorienses enim utrumque dicunt, ut suo loco demon-

stratur. Theoc. Idyll. vi. 22. *οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι*, 'non [per] meum unicum dulcem [oculum], quo [lucem] aspicio.' 25. *οὐ ποθόρημι*, 'non aspicio.'

ποθορῆσθα, Dor. et Æol. pro com. *προσορᾷς*. Componitur ex præpositione Dor. *ποτὶ*, quæ propter *ο μικρὸν* sequens aspiratum, *τὸ ι* abjicit, et *τ* tenue in aspiratum *θ* vertit, et ex verbo 2. pers. singul. temp. præsen. indicat. modi, Dor. *ὁρῆς*, verso *α* in *η*, et *ι* neglecto, quod in *ὁρᾷς* communiter subscribi solet, additur syllaba *θα* poet. Æol. et Dor. post *ης*, ac ita formatur *ποθορῆσθα*, aspicis. Theoc. Idyll. vi. 8. *καὶ τύ νιν οὐ ποθορῆσθα τάλαν*, 'et tu ipsam non aspicis miser.' Vel a Dorico *ποθόρημι* (quod Idyll. vi. 22. et 25. exstat) fit secunda persona *ποθόρης*, et addita syllaba *θα*, atque mutato accentu, *ποθορῆσθα*.

ποθορῶσα, ας, ἁ, Dor. pro communi *προσορῶσα, ης, ἡ*, aspiciens. Theoc. Idyll. iii. 18. *ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα*, 'o [puella] formosum aspiciens:' i. e. formosis oculis prædita; vel, jucundo aspectu decora. Componitur autem hoc vocabulum ex præpositione *ποτὶ*, quæ Dorice pro communi *πρὸς* dicitur, ut suo loco docetur, et ex participio *ὁρῶσα*: sed ob sequentem vocalem *τὸ ι* sublatum, et ob sequentem aspiratam, *τ* in *θ* versum.

πόθος, ου, ὁ, com. desiderium. Theoc. Idyll. ii. 143. *ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω*, 'ad desiderium pervenimus ambo;' vel, eo pervenimus, quo cupiebamus, i. voti compotes facti sumus. Idem Idyll. vii. 99. *παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον*, 'pueri in visceribus habet desiderium,' i. pueri desiderio flagrant ejus viscera. Ille pueri amore flagrat.

ποιεῦντα, Dor. in accus. sing. masc. gen. pro com. *ποιοῦντα*, facientem. Theoc. Idyll. vi. 31. *ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ*, 'hæc autem fortasse cernens facientem me sæpe, mittet.'

ποιμὰν, Dor. pro com. *ποιμὴν*, pastor ovium, opilio, q. ovilio. Theoc. Idyll. i. 7. *ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς*, 'dulcior (est), o pastor, tuus cantus, quam resonans,' etc. Idyll. viii. 9. *ποιμὰν εἰροπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα*, 'pastor lanigerum ovium, fistulator Menalca.' 44. *χ' ὦ ποιμὰν*, 'et pastor.'

ποίμνα, ας, ἁ, Dor. pro comm. *ποίμνη, ης, ἡ*, proprie quidem ita grex ovium vocatur: sed tamen sæpe *γενικῶς* et quivis aliarum pecudum grex appellatur. Vide *ποιμὴν* apud Eustathium. Theoc. Idyll. v. 72. *ἃ δέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα*, 'hic autem grex Thurii est Sybaritæ.' Idyll. vi. 28. *καὶ ποτὶ ποίμνας*, 'et ad greges.'

ποίμνιον, ου, τὸ, com. grex ovium, grex, armentum. Theoc. Idyll. v. 75. *αἴτ' ἐμὸν ἐστὶ κάκιστε τὸ ποίμνιον*; 'an meus sit, (o) pessime grex iste?' Idyll. vi. 6. *βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια*, 'petit tibi Polypheme gregem Galatea [malis].' 21. *τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε*, 'gregem quando petebat.'

ποιολογεῦσα, Dorice, pro communi *ποιολογοῦσα*, spicas legens, spicilega. Theoc. Idyll. iii. 32. *ἁ πρὰν ποιολογεῦσα*, 'quæ nuper spicas legebat.' Vulgata Græcolatina Lexica tradunt *ποιὸς* idem significare ac *πυρὸς*, et proprie triticum ita vocari, unde *τὸ ποιολογεῖν* formatum, *τὸ ποιὸν, εἴτε πυρὸν λέγειν, ἤγουν συλλέγειν*, triticum, spicasque legere; pro quo frequentius legas *σταχυολογεῖν*, et *σταχυολόγος*, spicilegus, et *σταχυολογία*, spicilegium, sive spicarum a messoribus in agris post messem relictarum collectio. Sed nullius fide digni scriptoris auctoritate hæc *τοῦ ποιοῦ, καὶ τοῦ ποιολογεῖν* significatio confirmatur. Ego (si quid probabili conjecturæ tribuendum) crediderim potius *τὸ ποιολογεῖν* dictum *παρὰ τὸ τὴν ποίην λέγειν*. Nam (ut docet Eustathius) *ποίη, ὁ χόρτος, καὶ ὁ κατὰ τὸ θέρος δημητριακὸς καρπὸς*, etc. id est, *ποίη* vocatur et ipsa herba, et æstivæ fruges. In compositione vero verbi *τὸ η* in *ο μικρὸν* mutatum dices. Quod minime novum, neque *παράδοξον*. Sic enim et *τιμοκρατεῖν* et *τιμοκρατία τὸ η* in *ο μικρὸν* mutatum habent, cum tamen in simplici dicatur *τιμὴ*, et *κρατεῖν*. Sic etiam, *πολιτογραφεῖν*, et *πολιτοκοπεῖν*, et *πολιτοκοπία*, et *πολιτοφθόρος*, et *πολιτοφύλακες*, quæ a *πολίτης* deducuntur. Idem et in aliis sexcentis eodem modo formatum videas.

ποκὰ Dorice pro communi *ποτὲ*, quondam, olim. Formatur autem verso *τ* in *κ*, et *ε* in *α*. Modo autem servit interrogationi, et *παροξυτονεῖται*, ut et commune *πότε*; quando? Mode patitur *ἔγκλισιν*, et ex præcedentis vocis accentu pendet, tam quum interrogationi servit, quam quum indefinite sumitur, et eandem habet vim, quam apud Latinos particula nam, quæ modo servit interrogationi, ut, quisnam? quænam? quodnam? undenam? quandonam? Modo indefinite ponitur, nec quidquam certi declarat, ut, quisnam, quænam, quodnam, undenam, quandonam. Theoc. Idyll. i. 24. *ὡς πόκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων*, 'ut olim in Libycum Chromin cecinisti certans.' Idem eodem Idyll., 66. *Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα Νύμφαι;* 'Ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam Nymphæ?' Idyll. ii. 67. *ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα,*

'lucum in Dianæ; cui [i. in cujus honorem,] multæ quidem aliæ,' etc. Vide locum. 115. πράν ποκα, nuper, vel olim. 157. οὐδέ ποκ' εἶδον, 'nunquam vidi.' Idyll. v. 8. ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος, 'furatus olim abiit pellem.' 36. ὄν ποκ' ἐόντα, 'quem olim exsistentem.' 81. πράν πυκ' ἔθυσα, 'nuper immolavi.' Idyll. vii. 78. ὥς ποκ' ἔδεκτο, 'ut olim suscepit.' 151. τόν πυκ' Ἀνάπω. Idyll. viii. 34. πῆ ποχ' ὁ συρικτάς. 35. ἦν δέ ποκ' ἔνθῃ. Idyll. ix. 29. τάν ποκ' ἐγὼ, 'quod [carmen] olim ego [cecini].' Idyll. xviii. 1. ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, pro ἔν ποτ' ἄρα Σπάρτῃ, 'in [urbe] Sparta quondam.'

πόκα, Doricum adverbium interrogandi, pro communi πότε; quando? Theoc. Idyll. iv. 7. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει; 'et quando ille oleum oculis vidit?' Hic figurate oleum accipitur pro ludis, et certaminibus, in quibus ipsi luctatores oleo corpus ungere solebant, ut difficilius ab adversariis prehenderentur. Præpositio vero ἐν, et ὀφθαλμοῖσιν hoc loco redundant. Nam satis alioqui fuisset dicere simpliciter ὀπώπει. Sed iste πλεονασμὸς non solum poetis, at oratoribus etiam, et historicis est satis familiaris. Idyll. v. 5. πόκα δῶλε Συβάρτα ἐκτάσω σύριγγα; 'quando serve Sybarita possedisti fistulam?' 39. καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν, ἢ καὶ ἀκούσας μέμναμ'; ὦ φθονερὸν, etc. 'et quando ego a te aliquid boni me didicisse, vel audisse recordor? o invide,' etc. Idyll. xv. 44. πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακόν; 'quando hoc transire oportet malum?'

πόκα παροξυτονούμενον etiam præcedente particula monosyllaba, ut ὥς. Theoc. Idyll. vii. 73. ὥς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας, 'ut olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus.' Quamobrem hæc scribendi varietas diligenter est observanda.

πόκα præcedente vocabulo paroxytono, quamvis non interrogative sumatur, παροξυτονεῖται. Theoc. Idyll. ii. 45. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ, 'tantum habeat oblivionis, quantum olim Theseum aiunt.' Idem Idyll. v. 143. ὅττι πόκ' ἤδη. Idem Idyll. vi. 2. τὰν ἀγέλαν πόκ' Ἄρατε συνάγαγον.

πόκα præcedente vocabulo proparoxytono. Theoc. Idyll. x. 23. πρότερον πόκα μούσικος ἦσθα.

πόκα, præcedente vocabulo properispomeno. Theoc. Idyll. x. 32. ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπάσθαι.

πόκα, Dor. παροξύτονον post περισπωμένην συλλαβὴν, unquam, οὐ πόκα, non unquam, nunquam, pro com. οὔ ποτε. Theoc. Idyll. viii. 15. οὐ θησῶ πόκα ἀμνὸν, 'non deponam unquam agnum.' Idyll. xiii. 2. θεῶν πόκα, pro com. θεῶν ποτέ.

πόκα, παροξύτονον præcedente vocabulo oxytono. Theoc. Idyll. xiv. 9. μανεὶς πόκα, pro comm. μανεὶς ποτε.

ποκίζω, poeticum et Theocriteum verbum, de quo nihil præter hæc tantum in Græcolatinis Lexicis tradita reperio; ποκίζω, tondeo; κείρω, πόκους ποιῶ. Deducitur autem a nomine πόκος, ου, ὁ, quod a πέκω, μ. ξω. De quibus Eustathium, aliosque λεξικογράφους consule. Ab hoc ποκίζω formatur commune futurum ποκίσω, Dorice vero ποκιξῶ, εῖς, εῖ, aor. 1. act. ἐπόκιξα, unde aor. 1. med. Dor. ἐποκιξάμαν, ἐποκίξω, ἐποκίξατο, pro com. ἐποκισάμην, σω, σατο. Theoc. Idyll. v. 26. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; 'quis pilos [unquam] pro lana totondit?' Quid sibi velint hæc, vide apud Erasmum Adag. Chiliade 1. cent. 1. Adag. 73. pag. 280. pilos pro lana.

πόκος, ου, ὁ, comm. vellus. παρὰ τὸ πέκω, ξω, vello, evello, tondeo, pecto. Theoc. Idyll. v. 98. ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πεξῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτὸς, 'at ego ad vestem [conficiendam] mollem lanam, quum tondebo ovem nigram, Cratidæ donabo ipse.'

πόκως, Dor. pro communi πόκους, vellera, a πόκος, ου, ὁ, quod a πέκω, unde τὸ πείκω, pecto, vello, evello, tondeo. Theoc. Idyll. xv. 20. πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, 'quinque vellera cepit [id est, emit] heri.' Quinque vellera autem poeta figurate jam videtur vocare, vellus quinque ovibus detractum, sive quinque ovium tonsarum lanam. Quod ex sequentibus facile colligitur, quum subjicitur, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, 'totum sordes, [i. e. nil nisi sordes, meras sordes,] opus super opus [laborem super laborem].'

πολεμιζέμεν, Ion. Att. Dor. pro com. πολεμίζειν. Theoc. Idyll. xxii. 212. οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ, 'ita cum Tyndaridis pugnare non [est] leve.'

πολλὰ, ᾶς, ᾶ, Dor. pro com. πολλὴ, ῆς, ῇ, multa, quod a prisco πολλὸς, οῦ, ὁ, deductum, pro quo πολὺς in recto frequens occurrit lectoribus tam apud orationis solutæ scriptores, quam apud poetas. Theoc. Idyll. xvii. 76. πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης, 'multæ autem terræ tenet imperium, multi etiam maris.'

πολύβοτρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, poeticum atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat; multas habens uvas, racemis abundans. Theoc. Idyll. xxv. 11. ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, 'ad Buprasium racemis abundans.'

πολυβῶτα, Theoc. Idyll. x. 15. sic in Henrici, sic in Crispini codicibus *προπερισπωμένως* hoc vocabulum scriptum legitur in genitivo singulari primæ declinationis simplicium pro communi *πολυβώτου*, vel *πολυβούτου*. Quare dicemus ultimam syllabam correptam, ideoque præcedentem *προπερισπᾶσθαι*. Nam alioqui *πολυβώτα* scribendum *παροξυτόνως*. Longa enim ante longam non circumflectitur, ut docent Gram.

πολύγναμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat; *ὁ εἰς πολλὰ μέρη γνάμπτεσθαι δυνάμενος, ἢ φιλῶν·* qui in multas partes flecti, curvarique potest, aut solet; vel, *ὁ πολλαχῶς καμπτόμενος*, qui variis modis flectitur, et incurvatur: *γνάμπτειν* enim idem sæpe significat, ac *τὸ κάμπτειν*, i. flectere, vel incurvare. Unde *γναμπτὰ μέλη, τὰ κατὰ τὰς κινήσεις καμπτόμενα*. Consule Eustathium. Theoc. Idyll. vii. 68. *πολυγνάμπτῳ σελίνῳ*, Lat. interpres, 'lentoque apio;' alter vero, sic, 'et flexibili apio.' Sed *πολύγναμπτον σέλινον* poeta vocat apium, quod multos habet ramulos, qui varias in partes flectuntur; vel, qui propter tenellam foliorum naturam flectuntur.

πολυδένδρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. et commune vocabulum, qui, quæve multas arbores habet; *ὁ πολλὰ δένδρεα, εἴτε δένδρα ἔχων*. Theoc. Idyll. xi. 52. *πολυδένδρεος Αἴτνα*, 'multas arbores habens Ætna,' 'nemorosa Ætna.'

πολυεργὸς, οῦ, ὁ, apud Theoc. Idyll. xxv. 27. scriptum *ὀξυτόνως* legitur: at in vulgatis Lexicis *πολύεργος προπαροξυτονεῖται*, multi operis homo, multum laboris suscipiens, aut tolerans, operosus, laboriosus.

πολυκήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, poet. atque Theocriteum nomen, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Est autem maris, aut fluminis, aut lacus grandioris epithetum. Multa cete, multos grandiores pisces habens, magnis piscibus abundans. Theoc. Idyll. xvii. 98. *πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς*, 'multa habentem cete Nilum invadens;' vel, 'multos magnos pisces habentem Nilum invadens.' Interpr. Lat. verterunt, piscosum Nilum: sed Græci vocabuli vim non satis expresserunt.

πολυμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. multis abundans machinis, multis artibus, ac dolis instructus, industrius, astutus, versutus. Theoc. Idyll. xxiv. 13. *πολυμήχανος Ἥρη*, 'multorum machinatrix Juno;' vel, 'multis dolis instructa Juno;' vel, 'Juno valde versuta.'

πολυμόχθω, Dor. pro comm. *πολυμόχθου*. Theoc. Idyll. xxviii. 8. Illic de colo verba fiunt; *καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν*, 'et te [colum] ex ebore elaborato factam.'

πολύφιλτρος, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat; valde amans, amori valde deditus. Theoc. Idyll. xxiii. 1. *ἀνήρ τις πολύφιλτρος*, 'vir quidam amori valde deditus.'

πολυώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ. ἡ πολλὰς ὀδύνας φέρων, qui multos dolores affert. Theoc. Idyll. xxv. 238. *πολυώδυνος ἰὸς*, 'multos dolores afferens sagitta.'

πομπευέσκειν, Dorice, et poetice pro communi *πομπεύειν, τουτέστιν ἐν πομπῇ πορεύεσθαι*, in pompa progedi, in pompa duci. Theoc. Idyll. ii. 68. *θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν*, 'feræ in pompa ducebantur in orbem,' vel, undique. Vide vulgata Græcol. Lex.

πονεῦμες, Dor. pro com. *πονοῦμεν*, a *πονέω, ῶ*, laboramus. Bion Idyll. v. 10. *εἰς ἔργα πονεῦμες*; 'in operibus laboramus?'

ποππυλιάσδειν, Dor. pro comm. *ποππυλιάζειν*, hoc vero pro *ποππύζειν*. Præter vulgatas significationes, quas in Græcis et Græcolatinis Lexicis habemus interdum *καταχρηστικώτερον* accipitur pro murmurare, canere, cantare. Theoc. Idyll. v. 89. *ἁδύ τι ποππυλιάσδει*, 'suave quiddam murmurat,' vel canit. Suave quoddam murmur edit, quandam suavem vocem, vel cantum edit. Vide *ποππύσδειν*.

ποππύσδεν, Dorice dictum pro communi *ποππύζειν*, verso *ζ* in *σδ*, et *ι* sublato ex diphthongo *ει*. Eustath. *ποππύζειν, τὸ κολακεύειν ζῶα ἄλογα*. Idem *ποππυλιάζειν* (vel potius *ποππυλιάσδεν*, quod est *Δωρικώτερον*) *τὸ κοινῶς ποππύζειν. καὶ πόππυσμα, κολακεία ἵππων ἀδαμάστων*. Hoc proprie dicitur de voce quadam, qua solemus equos indomitos mulcere, nobisque benevolentiores efficere. Qualis autem hæc sit, quis ignorat? Quotidie enim propemodum hujusmodi fictæ, blandientisque vocis sonos audimus, quum equites prætereuntes spectamus. Consule Græcol. Lexica. Sed interdum et ad alia quævis animalia bruta transfertur, quibus hac ratione blandimur, ut ea tractabiliora reddamus. Apud Theoc. Idyll. v. 7. sumitur pro sibilare, vel stridere, vel sonum stridoris instar insuavem edere. Sic enim ille, *ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι*, 'sufficit tibi stipulæ arundinem stridere tenenti.' Quem locum Virgilius Ecloga 3. videtur imitatus, quum ita canit: 'Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit? non tu in triviis indocte solebas Stridenti miserum stipula disperdere carmen?' Vide Ποππυλιάσδειν.

πορθμεὺς, εως, ὁ, poeticum pro communi *περάτης, ου, ὁ*, portitor, qui fretum, vel etiam alias aquas aliquem trajicit. Consule vulgata Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. i. 57. *πορθμεῖ Καλυδωνίῳ*, 'portitori Calydonio.' Idyll. xvii. 49. *πορθμῆα καμόντων*, 'portitorem defunctorum [Charontem].'

πόρτις, ιος, ἡ, poeticum, vitula, juvenca. Theoc. Idyll. iv. 52. *κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο*, 'male vitula pereat.'

πορφύρειν, neutraliter, vel activa voce pro passiva positum Attice, quemadmodum apud Hom. Iliad. ξ. 503. 16. *ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος. ἀντὶ τοῦ, πορφύρηται*, nigrescit, vel, purpurascit. Sic et Theoc. Idyll. v. 125. *καὶ τὺ δὲ Κρᾶθι οἴνῳ πορφύροις*, 'et tu o Crathi vino purpurascas;' vel, rubescas. Hic *τὸ πορφύροις*, pro *πορφύροιο* positum.

πόσσω, Dor. pro comm. *πόσσου*, sed *μέτρου χάριν* geminatum *σσ*, subauditur autem hoc loco, *τιμήματος*, q. d. quanti pretii, quanto pretio, quanti simpliciter. Interrogationi servit. Theoc. Idyll. xv. 35. *λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ*, dic mihi quanti descendit tibi a jugo telæ, pro, dic mihi quanti tibi constiterit [hæc sinuosa vestis] quum [eam] a jugo [instrumenti textorii, quod telarium vocatur,] detraxisti. Vide *κατέβα*.

πόταγε, Dor. pro comm. *πρόσαγε*. Quod modo vim habet adverbii simplicis, ac hortantis, *ἄγε*, age, eja. De quo consule Eustath. Modo idem valet ac *προσέρχου*, accede; *προσάγειν* enim sæpe, ut et *τὸ προσβάλλειν*, accipitur *ἀμεταβάτως*, atque neutraliter, pro *προσβαίνειν*, et *προσέρχεσθαι*, adire, accedere, appropinquare; vel *Ἀττικῶς* activum *προσάγειν*, pro passivo *προσάγεσθαι* ponitur. Vel accus. personæ subauditur, quod Atticis familiare. Theoc. Idyll. i. 63. *πόταγ' ὦ 'γαθὲ*, pro *πρόσαγε ὦ ἀγαθὲ*, 'age o bone;' vel, 'huc accede o bone [vir].' Idyll. xv. 78. *πόταγ' ὧδε*, 'accede huc.'

ποτάγειν, Dor. pro com. *προσάγειν, καὶ προσέρχεσθαι*, accedere. Theoc. Idyll. xv. 78. *Πραξινόα πόταγ' ὧδε*, 'Praxinoa accede huc [huc ades].'

ποταείδω, et *ποταείδομαι*, Dorice, pro com. sed poetico, *προσαείδω*, et *προσαείδομαι*, quod *συνωνύμως προσᾴδω*, et *προσᾴδομαι* dicitur in oratione soluta, accino, cano, carmina cano. Theoc. Idyll. ii. 11. *τὶν γὰρ ποταείσομαι*, 'tibi enim carmina canam.'

ποταείσομαι, Dor. pro com. *προσαείσομαι*, accinam, carmina canam. Theoc. Idyll. ii. 11. *τὶν γὰρ ποταείσομαι*, 'tibi enim accinam;' vel, 'carmina canam.' Vide *ποταείδω*.

ποταμείβεσθαι, Dor. pro com. *προσαμείβεσθαι*, respondere. Theoc. Idyll. i. 100. *τὰν δ' ἄρα χ' ὠ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα*, 'huic vero et Daphnis respondit, [o] Venus gravis [i. mihi graviter infesta].'

ποταμέλγειν, Dor. pro com. *προσαμέλγειν*, præterea mulgere. Theoc. Idyll. i. 26. *ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας*, pro, *ἡ δύ' ἔχουσ' ἐρίφους, προσαμέλξεται ἐς δύο πέλλας*, 'quæ duos habens hœdos, præterea mulgebitur ad duas mulctras,' i. duas præterea mulctras lacte complebit; vel, præterea fere duas in l. c. Lat. interpres illud *ποταμέλξεται* pro præsenti sumsit. Quod *κατὰ χρόνου ἐναλλαγὴν* factum dicemus; vel, a fut. præsens formatum. Hoc apud poetas passim legas: sic *βήσω*, sic *οἴσω*, sic alia multa a fut. ad præsens revocantur. De quibus Eustathium consule. Vide *πέλλα, ης*.

ποτανὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro com. poet. *ποτηνὸς, οῦ, ὁ*, volucer, qui volat, alatus. Deducitur a poet. verbo *ποτάομαι, ῶμαι*, volo, as. Ab hoc *ποτανὸς κατὰ συγκοπὴν* derivatur *πτανὸς*, et verso *α* in *η*, *πτηνὸς*, idem. Theoc. Idyll. xxx. 7. *οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ*, 'illi vero [amores] statim volucres.' Pro eodem *συνωνύμως* dicitur *πετεινὸς*, et *πετεεινὸς*, et *πετεηνὸς*, de quibus vulg. Lex.

ποταύλει, Dor. 3. pers. imperfecti, pro com. *προσηλύει*, accinebat. Theoc. Idyll. vi. 41. *ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει*, 'quæ nuper metentibus apud Hippocoontem accinebat;' *προσαυλεῖν* tamen proprie significat fistulæ cantu accinere; vel, fistula ludere, et canere prope aliquem. Idem carmen legitur, et Idyll. x. 16.

ποταῷος, α, ον, Theocriteum, Doricumque nomen, pro communibus *προσηῷος*, et *ἑῷος*, orientalis; ad orientem vergens, vel spectans. Componitur ex præpositione Dorica *ποτὶ*, pro com. *πρὸς*, et *ἀῷος* adjectivo nomine Dorice formato, pro com. *ἠῷος*, et *ἑῷος*. *ἀῷος* vero deducitur ab *ἀὼς* Dor. pro com. *ἠὼς*, aurora, oriens, orientalis plaga. In vulg. Græcol. Lex. perperam scribitur *ποταῷν*, pro *ποταῷον*, ut apud Theoc. Idyll. iv. 32. *καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον*, 'et orientale [vel, quod orientem spectat,] Lacinum [promontorium].'

ποτέδραμε, Dor. 3. pers. sing. aor. 2. act. pro com. *προσέδραμε*. Consule Grammaticos in verbo *τρέχω*. Moschus Idyll. iii. 111. *πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε;* 'quomodo ad tua labra accessit?'

ποτεμάξατο, Dorica 3 pers. aor. 1. medii, pro com. *προσεμάξατο*, a *ποτιμάττομαι*, pro *προσμάττομαι*, μ. *προσμάξομαι*. Theoc. ex edit. Steph. Idyll. iii. 29. *οὐδὲ τὸ τηλέ-*

φιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, versio, 'telephilon allisum nullum edidit sonum.' Crispini vero codex hunc versum ita scriptum habet: *οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν*, versio, 'telephilon allisum non edidit sonum.' Hanc posteriorem lectionem sequutus est Rhodig. Lect. Antiq. lib. x. cap. 44. pag. 530. Sed apud eum repugnante versus quantitate legitur *τηλέφυλλον*, per geminum λλ, et per υ. Sed ibidem monemur *τηλέφιλον* ab aliis scribi, et caussa verisimilis affertur. Eum consule. Vide et Suidam *ἐν τῷ πλαταγώνιον*, et *πλατυγίζειν*, et J. Poll. lib. ix. 498. et deinceps; ubi multa traduntur, quæ maximam huic loco lucem afferunt. Hesychius quoque *τηλέφιλον* agnoscit, et *ἀείζωον ἄγριον* ait vocari. Consule et Œc. Hippoc. in voce *τηλέφιον*. Item vulg. Græcol. Lex. quæ *τοῦ προσμάττειν*, *εἴτε προσμάττεσθαι* verbi vim declarant.

ποτερίσδεν, Dor. pro com. *προσερίζειν*, cum aliquo certare. Theoc. Idyll. v. 60. *αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ*, 'istinc mecum certa, et istic bucolicum carmen canta.'

ποτέρχευ, Dor. et Æol. pro com. *προσέρχου*, accede. Theoc. in Epig. xxi. 2. *μὴ ποτέρχευ τῷ τάφῳ*, 'ne accedas ad hoc sepulcrum.'

πότεχ' αὐτᾷ, Dor. pro com. *πρόσεχε αὐτῇ*, 'adhære ipsi.' Theoc. Idyll. xv. 67.

ποτέχειν, Dor. pro com. *προσέχειν*, adhærere. Theoc. Idyll. xv. 67. *πότεχ' αὐτᾷ*, 'adhære ipsi.'

ποτεφύετο, Dor. pro com. *προσεφύετο*, adhærebat. Theoc. Idyll. xxi. 46. *χ' ὡ μὲν τἀγκίστρῳ ποτεφύετο*, 'ac ille quidem hamo adhærebat.' Est autem 3. imperf. a Dor. *ποτιφύομαι*, pro com. *προσφύομαι καὶ προσέχομαι*, adnascor; ita adhæreo, ut adnatus videar illi rei, de qua verba fiunt. Simpliciter accipitur pro adhæreo.

ποτὶ, Dorice pro communi *πρὸς*, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. Theoc. Idyll. i. 12. *λῆς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς αἰπόλε τῆδε καθίξας*, 'vis per Nymphas, vis caprarie hic sedens [fistula canere]?' Idyll. iv. 50. *Θᾶσαι μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῶ Διὸς*, 'Aspice me o Corydon per Jovem.' Idyll. v. 72. *ναὶ ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν*, 'sane per Nymphas.'

ποτὶ, Dorice pro communi *πρὸς*, ad, prope, juxta, in. Sic autem formatur: *πρὸς*, addito *ι*, *προσὶ*, verso *σ* in *τ*, *προτὶ*, sublato *ρ*, *ποτί*. Constructionem eandem servat, quam habet et ipsa præpositio *πρός*: *ποτὶ* cum dativo. Theoc. Idyll. i. 2. *ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται*, i. e. 'quæ ad fontes suaviter canit.' Idem eodem Idyll., 18. *καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται*, 'et ipsi semper acris bilis ad nares sedet;' i. est iracundus. 107. *ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι*, 'hic suave susurrant ad alvearia apes.' Idem Idyll. ii. 31. *ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν*, 'sic ille volvatur ad nostras fores.' Idyll. iii. 30. *ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη*, 'ad brachium [vel in brachio] tabefactum est [Telephilon].' Idyll. vii. 26. *ποτ' ἀρβυλίδεσσι*, 'ad soleas.' 138. *ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν*, 'in umbrosis ramis,' &c.

ποτὶ, Dor. pro comm. *πρὸς*, ad, in, cum accusativo. Theoc. Idyll. i. 37. *ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον*, 'modo vero rursus ad hunc projicit [sive conjicit, i. e. celeriter convertit] animum.' Idem eodem Idyll., 59. *ποτὶ χεῖλος θίγεν*, 'labrum attigit,' i. labra. Theoc. Idyll. ii. 8. *ποτὶ Τιμαγήτοιο παλαίστραν*, 'ad Timageti palestram.' 17. *ἐμὸν ποτὶ δῶμα*, 'meam ad domum.' 97. *ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν*. 109. *ποτὶ ματέρα*, 'ad matrem.' 132. *ποτὶ τοῦτο μέλαθρον*, 'ad hanc domum.' 147. *ποτ' οὐρανὸν*, 'in cœlum.' 163. *ποτ' Ὠκεανὸν*, 'ad Oceanum.' Idem Idyll. iii. 1. *ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα*, 'ad Amaryllidem.' 4. *ποτὶ τὰν κράναν*, 'ad fontem.' 38. *ποτὶ τὰν πίτυν*, 'ad hanc pinum.' Idyll. iv. 24. *ποτὶ τὸν Νήαιθον*, 'ad Neæthum [fluvium].' 29. *ποτὶ Πῖσαν*. 46. *ποτὶ τὸν λόφον*. 61. *ποτὶ τὰν μάνδραν*, &c.

ποτί. Apud Hippocratem hæc Dorica præpositio, pro communi *πρὸς*, insuper, præterea, maxime, præcipue, significat, atque sermonem auget. Quod quia ceteris auctoribus non est commune, diligenter est observandum. Harum vero significationum exempla varia tibi suppeditabit Œconomia Hippocratis, eam consule.

ποτὶ, cum accusativo, significans adversus, contra. Theoc. Idyll. vii. 47. *ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι*, 'quotquot contra Chium cantorem [vel vatem, vel poetam, Homerum scilicet,] ex adverso garrientes, frustra laborant.'

ποτιβλέπεν, Dor. pro com. *προσβλέπειν*, aspicere, intueri. Theoc. Idyll. v. 36. *ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν*, 'oculis rectis intueri.'

ποτιδεῖν, Dor. pro com. *προσιδεῖν*, aspexisse, aspicere, Theoc. Idyll. xi. 20.

ποτιδέρκομαι, Doric. pro communi, sed poetico verbo, *προσδέρκομαι*. Quod *συνωνύμως* dicitur et in soluta oratione *προσβλέπω*, et *προσορῶ*, aspicio. Theoc. Idyll. i. 36. *ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα*, 'modo quidem illum aspicit virum ridens.'

ποτιδεύομαι, Dorice pro communi *προσδέομαι*. Componitur ex præpos. Dor. *ποτὶ*, pro com. *πρὸς*, et verbo poetico *δεύομαι*,

quod metri caussa υ insertum habet; egeo, indigeo. Theoc. Idyll. v. 63. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι, 'Nihil ego illius indigeo;' vel, 'nequaquam ego illo indigeo.'

ποτίδοι, Dorice, pro com. προσίδοι, 3 optat. aorist. 2. act. a προσείδω, pro quo προσορῶ frequentius. Theoc. Idyll. iii. 39. Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, 'Et me fortasse aspiciet.'

ποτιδὼν, Dor. pro com. προσιδὼν, intuitus, conspicatus, aspiciens. Theoc. Idyll. xxviii. 24. ποτιδών σε, 'aspiciens te.'

ποτίθει, Dor. κατὰ συγκοπὴν formatum ex ποτιτίθει, pro Attico προστίθει, quod communiter προστίθετι, appone, adde. Theoc. Idyll. xiv. 45. ποτίθει δύο, 'adde duos [dies].'

ποτικάρδιος, α, ον, Dor. vocabulum pro communi προσκάρδιος, α, ον, qui ad cor adhæret, qui in corde hæret. Compositum ex præpos. Dor. ποτὶ, de qua consule nostrum Dor. Lexicum, et ex nomine καρδία, ας, ἡ, cor. Bion Idyll. i. 17. Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος, 'Majus vero Venus fert [habet] in corde vulnus.' Intelligitur autem amoris vulnus, quod alicui Cupido inflixit, quod Theoc. Idyll. ii. 15. vocat ὑποκάρδιον ἕλκος. Virgil. Æn. iv. statim in ipso initio de Didone Æneam vehementer amante dicit, 'At Regina gravi jam dudum saucia cura Vulnus alit venis, et cæco carpitur igni.'

ποτίκρανον, ω, τὸ, Dor. vocabulum compositum ex præpos. Dor. ποτὶ, quæ comm. πρὸς dicitur, de qua suo loco, et ex nomine κάρηνον, ου, τὸ, caput. Quod est poeticum, et idem valet ac τὸ κεφαλὴ, ῆς, ἡ. Deducitur autem a poet. κάρα, ας, ἡ, et Ion. κάρη, ης, ἡ, idem. Hinc vero τὸ ποτικάρανον Dor. καὶ κατὰ συγκοπὴν ποτίκρανον, verso η in α, vel τὸ α sui primitivi κάρα, ας, ἡ, retinet. Προσκεφάλαιον eadem de caussa in oratione soluta, vocatur, quod ad caput apponatur, eique quiescendi caussa supponatur. Quanquam non raro καταχρηστικώτερον accipitur pro eo, quod ὑπηρέσιον appellatur, id est, pulvinus, quem remiges sibi substernunt, ne nates inter remigandum terant, et γενικῶς pro quovis pulvino, quem vel honoris, vel commoditatis gratia nobis subjicimus, ut honorificentius, vel etiam mollius, et suavius sedeamus. Gallice, 'oreillers, sur lesquels on appuye les oreilles, et la teste, quand on veut dormir, ou bien se reposer.' Alias, 'Cuissins, sur lesquels on se sied, pour être plus mollement, et pour contregarder les habillements, de peur qu'ils ne se gâtent sur les aix, ou autres siéges.' Jul. Pollux lib. ii. 90. 29. ἀπὸ τοῦ κρανίου κράνος, ἐπίκρανον, καὶ ἐπικράνιον, καὶ περίκρανον deducta tradit: περίκρανον δὲ (inquit) οἱ παλαιοὶ τὸ στέμμα ἐκάλουν. καὶ ποτίκρανον, τὸ προσκεφάλαιον οἱ κωμικοί. Hæc ille: sed nullis exemplis rem confirmat. Idem lib. vi. cap. 1. 37. ubi facit mentionem instrumentorum, quibus utimur ad jacendum, aut cubandum, aut sedendum, inter hæc recenset τὰ προσκεφάλαια, atque sic loquitur, προσκεφάλαια, ὡς Δημοσθένης. ποτίκρανον δὲ, οἱ κωμικοὶ, τὸ προσκεφάλαιον, ἢ τὸ ὑπηρέσιον, ὑπαυχένιον. Demosthenis vero locus, ubi nomen τοῦ προσκεφαλαίου usurparit, mihi jam non occurrit. Nam ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας λόγῳ, pag. 185. M. Demosthenes fatetur quidem Philippi legatos a se domum vocatos, et hospitio splendidissime exceptos: sed nullam pulvinorum ipsis substratorum facit mentionem. At Æschines ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας, pag. ex H. Stephani typis in folio, 42. 31. et deinceps, Demosthenis nimiam assentationem reprehendens, qua Philippi legatos prosequutus fuerat præter Reipub. amplitudinem, et majestatem, his verbis invidiosis utitur, καὶ προσέθηκε τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ἐπ' αὐτοὺς [τοὺς Φιλίππου πρέσβεις,] καὶ προσκεφαλαίων θέσιν. Idem Æsch. ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, pag. 64. 25. et deinceps, hoc ipsum multo dilucidius explicat, quum scribit, Δημοσθένης γὰρ ἐνιαυτὸν βουλεύσας, οὐδεμίαν πώποτε φανεῖται πρεσβείαν εἰς προεδρίαν καλέσας, ἀλλὰ τότε μόνον, καὶ πρῶτον πρέσβεις εἰς προεδρίαν ἔθηκε, καὶ προσκεφάλαια ἔθηκε, &c. Si Pollux hæc innuere voluit, μνημονικὸν ἁμάρτημα dicemus. Id enim Demostheni tributum, quod Æschini Demosthenis adversario tribuendum. Theoc. Idyll. xv. 3. ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον, 'injice et pulvinum [sellæ].'

ποτιλέγειν et ποτιλέγεσθαι, Dorice pro communi προσλέγειν et προσλέγεσθαι, pro quo συνωνύμως dicitur προσφωνεῖν, et προσαγορεύειν, alloqui, compellare. Theoc. Idyll. i. 92. Τὼς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος, 'hos vero non allocutus est bubulcus;' vel, 'his vero nihil respondit bubulcus.' Vide τώς.

ποτιλέξατο, Dor. pro com. προσελέξατο, Theoc. Idyll. i. 92. Vide ποτιλέγειν, et τώς.

ποτιμυθεῖσθαι, Dor. pro com. poetico προσμυθεῖσθαι, alloqui, dicere. Theoc. Idyll. xxv. 66. Μή τι οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο, 'Ne quod ei non opportune verbum diceret.'

ποτίσδειν, Dorice, pro communi ποτίζειν, potum præbere, potandum dare, in potu dare, rigare. Potatum adducere, quod Italice felicius exprimitur, 'abbeverare,' et Gall. 'abbreuver.' Hoc autem plerumque de brutis animantibus dicitur, quæ ad aquam bibendi caussa duci, et unico verbo a quibusdam adaquari dicuntur. Quanquam

sunt etiam, qui dicere non dubitent, potare, pro potatum agere, sive ducere. Quod profecto a Latini sermonis elegantia, et puritate nimis alienum videtur. Sic tamen interpretes Latini verterunt vs. 121, qui Theoc. Idyll. i. legitur, *Δάφνις ὁ τὼς ταύρως, καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων*, alter, 'Daphnis, qui tauros et juvencas hic potabam;' alter, 'Daphnis, qui tauros et vitulos hic potabam.' At ita commodius, et elegantius, 'Daphnis, qui tauris et juvencis hic potum præbebam;' vel, 'Daphnis, qui tauros et vitulos huc potatum ducebam,' vel, potum agebam. Sic etiam in vulgatis Græcol. Lexicis vertitur locus ille *τῆς Ἀποκαλύψεως*, xiv. 8. *πεπότικεν ἔθνη* 'potavit gentes;' pro, potandum [vinum] gentibus præbuit. Integer locus hic est, *ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα τὰ ἔθνη*, 'ex vino iræ scortationis suæ potum præbuit omnibus gentibus.'

πότνα, ας, ἁ, Dor. pro poetico *πότνια*, et comm. *σεμνὴ*, veneranda. Factum autem *κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ πότνια*, quod Æolice *προπαροξυτονεῖσθαι* videtur, cum alioqui dicendum esset *ποτνία*, ut *ἁγία*, etc. quemadmodum tritæ Grammaticorum regulæ nos docent. Theoc. Idyll. ii. 69. *Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα Σελάνα*, 'Dic meum amorem unde venerit veneranda Luna.' Consule *κέρας Ἀμαλθείας* in voce *Πότνα*, et *Πότνια*, ubi *τὸ ἔτυμον* indicatur. Idem epithetum in eodem Idyll. sæpius repetitur, pro quo passim alibi vocabulum integrum *πότνια* legitur. Theoc. Idyll. xvii. 36. *Διώνας πότνια κούρα*, 'Diones veneranda filia [Venus].' Idyll. xviii. 27. *Πότνια νὺξ*, 'Veneranda nox.'

πότνος, ου, ὁ, poet. nomen *κατὰ συγκοπὴν* formatum *ἐκ τοῦ πότνιος*, venerandus. Suidas, *Πότνα, δέσποινα*, id est, domina. Idem, *Πότνα. σεμνὴ, ἔντιμος*, i. veneranda, honorata. Magnum Etymologicum, 686. 3. *Πότνα, ἀπὸ τοῦ πότνια* [*κατὰ συγκοπὴν πότνια δὲ, προπαροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ ποτνία παροξυτόνου κατ' Αἰολικὴν διάλεκτον εἴρηται, τοῦ τόνου ἐκ τῆς παραληγούσης εἰς τὴν προπαραλήγουσαν συλλαβὴν ἀναβιβασθέντος*. Æ. P.]. Idem 685. 50. *Πότνια. σεβασμία, ἔντιμος. παρὰ τὸ πέτω, ποτῶ, καὶ ποτνῶ. οἱ γὰρ σεβόμενοι, προσπίπτουσιν. ὅθεν ποτνιᾶσθαι, τὸ προσπίπτειν, καὶ παραλαλεῖν. παρὰ τὸ πίπτειν τοῖς ποσί. κυριώτερον δ' ἄν τις φήσειεν ἐπὶ γυναικῶν. ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχῃ, καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεὸν, ὦ πότνα λέγει. καὶ ποτνιᾶσθαι, τὸ μετὰ λύπης τὸν θεὸν ἐπιβοᾶσθαι*, &c. Theoc. Idyll. xv. 14. quandam mulierem jurantem inducit his verbis, *ναὶ τὰν πότναν*, 'sane per venerandam.' Subauditur autem vel *θεὸν*, i. deam, vel *δέσποιναν*, i. dominam. Quod *κατ' ἐξοχὴν* quandam quidam de ipsa Proserpina intelligendum putant. Idcirco Stephani, et Crispini versio Latina habet, per Proserpinam.

ποτόσδειν, Dorice pro com. *προσόζειν*, redolere. Theoc. Idyll. i. 28. *ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον*, 'adhuc scalpturam, sive sculpturam redolens.' Illic agitur de pastorali poculo. Idyll. vii. 16. *νέας ταμίσοιο ποτόσδον*, '[pellem] novum coagulum redolentem.'

ποττὰν, vel *πὸτ τὰν*, pro *ποτὶ τὰν*, Dor. pro comm. *πρὸς τήν*. Vide *ποτί*. Theoc. in Epig. xvii. 9. *Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν παισὶν εἶπε χρήσιμα*, 'Multa enim ad vitam pueris dixit utilia,' id est, multa præclara præcepta tradidit, quæ ad puerorum vitam recte formandam valde sunt utilia.

ποττὸν, Doricum vocabulum ex præpositione, et articulo præpositivo *κατὰ συγκοπὴν* conflatum hoc modo, *ποτὶ τὸν* pro communibus *πρὸς τόν*. Hoc vero dictum pro *κατὰ τοῦ. τοῦ ποτὶ* formationem suo loco vide. Theoc. Idyll. xi. 1. *Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο*, 'Nullum adversus amorem natum est remedium aliud.'

ποττῶ, Doricum vocabulum ex duobus conflatum. Alias enim separatim *ποτὶ τῶ*, vel *πὸτ τῶ* (pro communibus *πρὸς τοῦ*) diceretur, quod fortasse melius. Quod in genitivo tantum singulari reperitur, ideoque ad differentiam statuendam inter dativum, et genitivum, in genitivo nullum *ι* subscribitur, quod in dativo plerumque subscribi solet. Si priorem formationem sequaris, erit *συγκοπὴ*, si posteriorem, erit *ἀποκοπή*. Utroque tamen modo *τὸ ι* sublatum, et ex duabus vocibus conjunctis unam formatam constat. Theoc. Idyll. v. 74. *ποττῶ Διὸς*, 'per Jovem.' Idyll. xv. 70. idem legitur.

πόχ' ἁ, Dor. pro com. *ποτὲ ἡ*, integrum autem adverbium est *πόκα*: sed ob sequentem vocalem aspiratam, *α* rejectum, et *κ* tenue mutatum in asperum *χ*. Theoc. Idyll. xxiv. 1. *Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα πόχ' ἁ Μιδεᾶτις*, 'Herculem decimestrem existentem olim Mideatis,' &c. Quoniam autem *τὸ πόκα* nunc est encliticum, ideo nullum proprium in hoc versu possidet spiritum, sed ab accentu præcedente regitur.

πρὰν, Dorice *κατὰ συγκοπὴν*, *ἐκ τοῦ πρώην*, unde *πρὴν* et *η* in *α* verso, *πρὰν*, nuper, non ita pridem. Theoc. Idyll. ii. 115. *Πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον*, 'Nuper venustum currens anteverti Philinum.' Idyll. iii. 28. *ἔγνων πρὰν*, 'cognovi nuper.' Eodem Idyll., 32. *ἁ πρὰν ποιολογεῦσα*, 'quæ nuper spicas legebat.' Stephani versio, spicilega. Sed verba Græca non satis fideliter explicantur.

Idyll. iv. 60. πράν γε μὲν, 'nuper enim.' Idyll. v. 81. αὐταῖς χιμάρως δύο πράν ποκ' ἔθυσα, 'ipsis capellas duas nuper immolavi.' 132. ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε, 'quia me nuper non est osculata.' Idyll. vi. 35. ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, 'profecto enim nuper in mare inspexi.' 41. ἃ πρὰν, 'quæ nuper.' Idyll. vii. 51. Τοῦθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα, 'Hoc, quod nuper in monte parvum carmen elaboravi,' &c.

πράσσομες, Dor. pro com. πράσσομεν, rem gerimus. Theoc. Idyll. xiv. 3. Πράσσομες οὐχ' ὡς λῷστα, 'Rem gerimus non ut optime [Rem non optime gerimus. Non optime nobiscum agitur].'

πράτιστος, ω, ὁ, Dor. pro com. sed poetico, πρώτιστος, ου, ὁ, quod idem valet ac τὸ πρωτότυπον πρῶτος, ου, ὁ, primus. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος, 'venit Mercurius primus ex monte.'

πρᾶτος, α, ον, Dor. pro communi πρῶτος, η, ον, primus, a, um. Theoc. Idyll. viii. 5. Πρᾶτος δ' ὧν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας, 'Primus igitur ad Daphnin aspiciens dixit Menalcas.' Et 30. Πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἴϋκτὰ Μενάλκας, 'Primus igitur cecinit sortitus [i. sortito] canorus Menalcas.' Et 32. ἄρξατο πρᾶτος, 'cœpit primus.' 92. πρᾶτος ἔγεντο, 'primus fuit [primus habitus est].' Idem Idyll. ix. 1. ἄρχεο πρᾶτος, et 2. Idyll. xii. 30. εἴαρι πράτῳ, &c.

πρᾶτον, Dor. pro comm. πρῶτον, primum. Theoc. Idyll. ii. 130. Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν, 'Nunc autem gratiam quidem dixi [me] Veneri primum debere.' Idyll. xi. 25. ἁνίκα πρᾶτον, 'quum primum.' Idyll. xv. 78.

πρᾶτος, ω, ὁ, Dor. pro communi πρῶτος, hocque pro πρότερος, superlativus, pro comparativo, primus, pro prior. Theoc. Idyll. viii. 5. et 30. et 32. Vide πρᾶτος. Idyll. ix. 1, et 2.

πρὶν, πρὶν ἢ, Dorice, et poetice, pro communi πρὶν ἢ, vel πρότερον ἢ, priusquam. Consule Eustathium. Πρὶν quum geminatur, priore loco πρότερον, i. prius, posteriore, ἢ, i. quam, significat. Hom. Iliad. A. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξειν, Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Interdum vero dicitur et πρὶν, πρὶν ἢ, ut apud Theoc. Idyll. i. 50. et 51. οὐ πρὶν ἀνήσειν Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθιξῇ [ubi legendum vel καθιξεῖ, pro καθίξει, vel καθίξοι, ut in Crispini codice, vel καθίξῃ, ut sit 3 pers. singul. subjunctivi modi aor. 1. act. a καθίζω, futurum com. καθίσω, Dor. καθιξῶ, εῖς, εῖ, aor. 1. ἐκάθιξα, ας, ε. Nisi forte τὸ ι nunc dicas Dorice neglectum, et καθίξῃ scribas], 'non prius [se] dimissuram Dicit, quam jentaculo privatum in sicco [solo] collocarit [ipsum].' Vel est ἐπανάληψις ἐμφάσεως χάριν, ut ita rem accipias, prius, prius (inquam) quam. In Adonidis Hortis τὸ πρὶν sic formatum traditur, πάρος, poeticum, ante, hinc πάριν, καὶ κατὰ συγκοπὴν, πρίν. Quod si quis et Latinum prius ab hoc derivatum putet, is a veritatis scopo fortasse non aberrarit.

πρὸ in compositione interdum pro παρὰ ponitur. Vide προγίνομαι, pro παραγίνομαι.

προβόλαιος, α, ον, προπαροξυτόνως, vel προβολαῖος, α, ον, προπερισπωμένως, objectus, a, um, exporrectus, a, um; poeticum epithetum hastæ, quæ adversariis exporrecta solet objici. Theoc. Idyll. xxiv. 123. Δούρατι δὲ προβολαίῳ, 'Hasta vero exporrecta;' vel, 'Hasta vero [hostibus] objecta.'

προβολὴ, ῆς, ἡ, comm. sed tamen poet. ictus, plaga, vulnus, quod infligitur alicui: παρὰ τὸ προβάλλειν, objicere. Quum enim vulnus infertur, ei objicitur, qui vulneratur. Theoc. Idyll. xxii. 120. Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεὶς, 'obliquus ab ictu declinans.'

προγένειος, ου, ὁ, qui barbam promissam habet. Theocriteum nomen, quod in vulgatis Græcol. Lexicis sine scriptoris alicujus auctoritate scriptum exstat. Theoc. Idyll. iii. 9. Sunt qui vertunt simpliciter, barbatus.

προγίνεσθαι, poet. pro com. παραγίνεσθαι, adesse, advenire, accedere. Hom. in Hymno in Bacchum, 834. 2. Ληϊσταὶ προγένοντο θοῶς, 'Latrones advenerunt celeriter.' Hesiodus in Herculis Scuto, pag. 67. Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντο, 'Illi vero simul accesserunt.' Theoc. Idyll. xxiv. 51. Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι, 'Illi vero confestim advenerunt lucernis cum ardentibus.' Idyll. xxv. 134. Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων, 'et quum ex densa celeres venirent feræ In planitiem sylva, boves propter agrestes.' Hoc autem προγενοίατο dictum Ionice, pro comm. προγένοιντο.

προδείελος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Græcol. Lex. vertitur antemeridianus, et Theoc. tribuitur, et Idyll. xxxii. notatur, cum tamen Idyll. xxv. 223. legatur, ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν, Lat. int. 'profecto ille quidem [leo] in suum specum ante vesperum ibat.'

προθέσεων μετὰ τῶν ἐπιῤῥημάτων τιθεμένων πλεονασμὸς, præpositionum cum adverbiis junctarum pleonasmus. Matthæus, xxvi. 58. ἀπὸ μακρόθεν. Hic τὸ ἀπὸ re-

dundat. Satis enim est dicere *μακρόθεν*, quod idem valet ac *ἐκ μακροῦ διαστήματος*, ex longo intervallo; *πόῤῥωθεν*, eminus, ex loco remoto, vel longinquo. Idem xxvii. 55. *ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι*, 'eminus spectantes.' Et Marcus xiv. 54. et Luc. xvi. 23. Homerus Iliados Γ. 3. *οὐρανόθι πρό*: hic præpositio *πρὸ* redundat. Satis enim est dicere *οὐρανόθι*, pro *ἐν τῷ οὐρανῷ*, in cœlo, in aere. Sic *ἐξ οὐρανόθεν*, pro simplici *οὐρανόθεν*, *ἐξ οὐρανοῦ*, cœlitus, ex cœlo. Sic *ἐξ Αἰσύμηθεν*, pro *Αἰσύμηθεν*, *ἐξ Αἰσύμης Θρακικῆς πόλεως*. Consule Eustathium, qui docet *τὴν ἐξ πρόθεσιν παρελκόντως τοῖς εἰς θεν λήγουσι τοπικοῖς ἐπῤῥήμασι παρατίθεσθαι*, pag. 714. 49. Sic in compositione dictum *ἀπόπροθεν*, eminus, quod compositum ex præpos. *ἀπὸ*, et adverbio *πόῤῥωθεν*, unde *κατὰ συγκοπὴν πόρθεν*, *κατὰ μετάθεσιν στοιχείων*, *πρόθεν*, hinc *ἀπόπροθεν*. De quo suo loco. Theoc. Idyll. xxii. 11. *ἐκ πρώραθεν*, pro simplici *πρώραθεν*, *τουτέστιν ἐκ τῆς πρώρας*. Idyll. xxv. 180. *ἐξ Ἑλίκηθεν*, pro simplici *Ἑλίκηθεν*, *ἤγουν ἐξ Ἑλίκης*. Marc. v. 6. *ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν*.

προΐητι, Dor. pro comm. *προΐησι*, quod factum est verso *σ* in *τ*, projicit, emittit, ministrat. Theoc. Idyll. x. 53. *Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι*, 'Est gelida aqua, quam mihi nemorosa Ætna Candida ex nive, potum divinum, ministrat.'

προλελεγμένος, ου, ὁ, comm. q. d. ante delectus, in delectu ceteris antepositus. Hanc significationem in vulgatis Lexicis non reperies. Quamobrem, amice lector, eam obiter hic observabis. Theoc. Idyll. xiii. 18. *Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι*, 'Omnibus ex civitatibus delecti.'

προσέναχε, Dor. pro communi, sed poetico, *προσένηχε*, quod fit a *προσνήχω*, μ. *προσνήξω*, adnato. Pro eodem dicitur et *νήχομαι*. *παρὰ τὸ νέω γίνεται νῶ, ὅθεν τὸ νήχω*. Theoc. Idyll. xxi. 18. *παρ' αὐτὴν Θλιβομέναν, καλύβαν τρυφερῶς προσέναχε θάλασσα*, 'ad ipsum Pressum, [afflictum, fluctibusque percussum] tugurium delicate adnatabat mare.' Hic fortasse *Δωρικώτερον* scribendum *αὐτάν*. Vide *τρυφερόν*.

πρόσθεν ἑλέσθαι, poet. pro comm. *προαιρεῖσθαι*, eligere, anteponere. Theoc. Idyll. xvi. 66. *Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε, καὶ ἀνθρώπων φιλότητα Πολλῶν ἡμιόνων τε, καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν*, 'At ego honoremque, et hominum benevolentiam Multis mulis, et equis anteponam.'

προσχέθεσθαι, poet. verbum, quod in vulg. Lexicis non exstat. Idem autem valet ac ejus *πρωτότυπον προέχεσθαι*, *δηλονότι τὸ προβάλλεσθαι εἰς ἄμυναν*, ut interpretatur. Eustath. *τὸ προέχεσθαι*. Sic autem formatur, a prisco *σχέω*, *σχῶ* (unde fut. *σχήσω*, et aor. 1. act. *ἔσχησα*, et aor. 2. *ἔσχον*, et perfect. act. *ἔσχηκα*, perf. pass. *ἔσχημαι*, &c.) inserto *θ* fit *σχέθω*, unde *σχέθομαι*, et compositum *προσχέθομαι*, prætendo, aliquid alicui objicio mei defendendi caussa. Theoc. Idyll. xxv. 254. *ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα Χειρὶ προεσχεθόμην*, 'ego vero altera sagittas Manu prætendebam.'

προτέθηκα, commune *προτέθεικα*, vero, quod in vulgatis Lex. et Grammaticis per *ει* diphthongum scribitur, est Bœoticum, verso *η* in *ει*. Theoc. Idyll. xv. 37. *τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα*, 'ipsis vero operibus et animam proposui [i. insuper vero animam quoque ipsam operi affixam, addictamque habui].'

προφέρειν, poet. præstare, præstantiorem esse, excellere. Theoc. Idyll. xii. 5. *ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς*, 'quanto virgo præstantior est ter nupta muliere.' Idyll. xxv. 138. *Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε, Καὶ σθένεϊ ᾧ, ἠδ' ὑπεροπλίῃ Φαέθων μέγας*, 'Horum autem præstantissimus erat viribus, et robore suo, Et superbia Phaeton ingens;' vel, 'Inter hos autem excellebat viribus, et robore suo, Et animi elatione,' &c.

προφερέστατος, ου, ὁ, poet. pro com. *βέλτιστος*. Theoc. Idyll. xvii. 4. *ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν*, 'hic enim [est omnium] præstantissimus virorum.'

πρώαν, Dor. pro communi *πρώην*, verso *η* in *α*, unde *κατὰ συγκοπὴν* formatum *πρὰν*, nuper, non ita pridem. Theoc. Idyll. v. 4. *Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν*, 'Illum Comatem, qui nuper meam fistulam est furatus.' Idyll. viii. 23. *Πρώαν νιν συνέπαξα*, 'Nuper eam [fistulam] compegi.' Idyll. xiv. 5. *Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστὰς*, 'Talis nuper quidam [huc] venit Pythagorista [sive Pythagoricus].' Idyll. xv. 15. *Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν* (*λέγομες πρώαν θήν*, 'Pater tamen ille nuper (dicimus autem nuper.)'

πρώϊζα, poet. *προπαροξυτόνως* apud plerosque, at apud Eustathium, *ὀξυτόνως* *πρωϊζὰ* scriptum legitur. Deducitur a *πρηΐ*, de quo vulgata Lexica; præmature, nimium cito, intempestive, ante justam horam, ante tempus more constitutum, mature, cito: Gallice, 'tôt,' 'de bonne heure,' 'trop tôt,' 'trop de bonne heure.' Theoc. Idyll. xviii. 9. *Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ*; 'An igitur tam mature cubitum ivisti o care sponse?' Sic et Galli, 'O cher époux es tu donc allé coucher si tôt?' vel, 'de si bonne

heure?' Cui loquendi formæ respondet Græca, quam vs. 12. habemus, καθ' ὥραν, tempestive. Εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν, αὐτὸν ἐχρῆν τυ, 'Dormire quidem volentem tempestive, te solum oportebat [dormire].' Sic et Galli, 'Que si tu voulois dormir de [si] bonne heure, il te falloit dormir seulet.'

πρὼξ, πρωκὸς, ὁ, Doricum vocabulum, pro communi δρόσος, ου, ἡ, ἡ σταγὼν τῆς δρόσου, παρὰ τὸ πρωῒ πέμπεσθαι, roris gutta, quod mane, sive matutinis horis cœlitus mittatur, i. cœlitus cadat ante solis ortum. Stillicidium. Theoc. Idyll. iv. 16. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ; 'num rore victitat, sicut cicada?'

πρώραθεν, comm. pro quo dicitur alias ἐκ τῆς πρώρας, ex prora. Theoc. Idyll. xxii. 11. ἐκ πρώραθεν. ἐκ τῆς πρώρας. At in adverbio præpositio ἐκ redundat, metroque tantum servit. Vide προθέσεων, &c.

πρωτοτόκος, οὐ, ἡ, commune vocabulum, ἡ πρῶτον τίκτουσα, vel τεκοῦσα. ἡ πρωτοτοκήσασα, vel πρωτοτοκοῦσα, quæ primum enititur, vel enixa est; quæ primum peperit, vel parit; primipara. Theoc. Idyll. v. 26. τίς δὲ παρεύσας Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα βούλετ' ἀμέλγειν; 'quis vero præsente Capra primipara, malam canem vult mulgere?'

ττ, Æolice in geminum σσ, ut a βλέπτω inusitato, quod a com. βλέπω formatur, deducitur Æolicum λεύσσω. De quo suo loco. Consule Magnum Etymol. et Eustath. in λεύσσω.

πταίοισα, Dor. pro comm. πταίουσα, offendens, occursans, impingens. Theoc. Idyll. vii. 26.

πτέρις, πτέριδος, ἡ, vel (ut alii scribunt) πτερὶς, πτερίδος, ἡ, filix, filicis; herba satis nota, Gal. 'fougere,' Ital. 'filice' et 'felce.' Theoc. Idyll. v. 5. Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, 'Si vero tu quoque veneris.'

Πτολεμαίω, Dor. pro com. Πτολεμαίου. Theoc. Idyll. xv. 22. ἀφνειῶ Πτολεμαίω, 'divitis Ptolemæi.'

πτόλις, ιος, ἡ, poet. metri caussa dictum inserto τ. Theoc. Idyll. ii. 35. ἀνὰ πτόλιν, 'per urbem.'

πτύειν, comm. spumare, spumam ejicere. Theoc. Idyll. xv. 133. Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, 'Feremus ad undas in littore spumantes.'

πτὼξ, πτωκὸς, ὁ, poet. lepus. Proprie tamen significat timidum, παρὰ τὸ πτώσσω, μ. πτώξω, τὸ φοβοῦμαι, metuo, formido. Quoniam autem lepus est animal timidum, ideo factum ut hoc epithetum sæpe pro lepore μετωνυμικῶς accipiatur apud poetas. Nam in soluta oratione dicitur λαγὼς, ὼ, quod apud poetas etiam frequens, ut et λαγωὸς, οῦ. Eustath. ait πτὼξ καθ' αὑτὸ μὲν, ἀτελῶς λέγεται, πτὼξ δὲ λαγωὸς, ἤγουν ὁ ὑποπτήσσων, καὶ δειλὸς, ἐντελῶς λέγεται. Theoc. Idyll. i. 110. Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει, 'Et lepores figit, et feras alias insectatur.'

πυγίζειν, obscenas hujus verbi significationes in vulgatis Lexicis Græcolatinis, cum in ipso πυγίζω, tum etiam in voce σῆμα, si quis scire cupit, consulat. Quamvis autem Latinus interpres, cujus interpretationem H. Stephanus est sequutus in sua editione, verbum hoc ad præposteram, ac execrandam Venerem referat, ut et sequens verbale πύγισμα; præstat tamen simpliciter, ac honeste rem accipere, et explicare, ut dicamus τὸ πυγίζειν jam id significare, quod barbari barbare dicerent, dare supra nates alicujus; Latine vero, ferire nates alicujus; Gallice melius hoc unico verbo exprimitur, 'fesser.' Theoc. Idyll. v. 41. ἁνίκ' ἐπύγιζόν τυ, 'quum tibi nates ferirem;' Gallice felicius, 'quand je te fessoxe.' Quas enim Græci πυγὰς, eas Galli patrio sermone vocant, 'fesses,' et quod Græci πυγίζειν, id Galli 'fesser' dicunt. Utrumque vero vocabulum Gallicum dictum a fissura, et divisione partium illarum, quæ sessioni sunt addictæ. Nostram sententiam confirmant illa præcedentia poetæ verba, ὅν ποκ' ἐόντα Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον: et sequentia, Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθών; solent enim qui publice, vel privatim pueros docent bonas literas, quum discipuli non faciunt officium, in eos animadvertere, eorumque nates interdum nudatas, ferulis cædere, virgis, vel flagris ferire. Paucos autem reperias, qui morem istum vel in aliorum, vel in suis corporibus non fuerint experti, quum olim et ipsi Musis operam dare juniores inciperent. Quare quid opus est plura de his in præsentia scriptis mandare? Latina Crispini versio rem et ipsa sic accepit, ut nos quoque supra monuimus. Si quis tamen aliter sentit, is suo judicio, sententiaque libere fruatur. Vide πύγισμα.

πύγισμα, τος, τὸ, Theocriteum vocabulum, quod modo præposteram Venerem significat, modo ipsam verberationem, qua nates alicujus verberantur; vel, ipsas plagas, quas quis alicujus natibus infligit; quod Galli felicius unica voce exprimunt, 'fessee,' vel 'une fessee,' ut nomen substantive sumatur, non adjective. Pluribus alias iidem idem efferrent, 'les coups, qu'on donne sur les fesses de quelcun.' Vide πυγίζειν. Theoc. Idyll. v. 43. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης. Stephani versionem ut nimis obscœnam omitto, Crispini verecundiorem interpretationem sequor, 'Ne profundius illo verbere, o gibbose, sepeliaris;' vel, Æ. P. 'Ne profundius illis plagis, quibus [meas] nates percussisti, o gibbose, sepeliaris.' Cur

autem hoc iste dicit? Quia plagæ, quæ corporibus mollioribus infliguntur, quum a robustiore brachio gravius infliguntur, quendam in ipsa carne sulcum relinquunt, qui quandam sepulcri fossæque non profundioris speciem præ se fert.

πυγμάχος, ου, ὁ, poet. παροξυτόνως scriptum, ut apud Eustathium legitur, pugil, luctator. Theoc. Idyll. xxii. 66. pro eodem communiter dicitur ab eodem, vs. 69. πύκτης, ου, ὁ, et Idyll. xxiv. 110. Illic pugilatus, cæstuumque pugna pulcerrime describitur. Quam et Homerus Iliados Ψ. 900. et 902. et Apollonius Rhod. τῶν Ἀργοναυτικῶν, lib. ii. 69. 70. 71. et Virgil. Æn. v. 226. 227. 228. pluribus egregie persequitur. Idyll. xxiv. 12. Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ, 'Luctatores excogitarunt certamina idonea arti.'

πυγμὴ, ῆς, ἡ, com. ictus pugni, plaga, quam pugno quis infligit. Theoc. Idyll. xxii. 104. Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν, 'Medium supra nasum inter supercilia impegit ictum pugno.'

Πυθαγοριστὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro comm. Πυθαγοριστὴς, οῦ, ὁ, Pythagorista, Pythagoricus. Theoc. Idyll. xiv. 5. Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστὰς, 'Talis nuper quidam [huc] venit Pythagoricus.'

πυκάσδεν, Dorice pro communi πυκάζειν, hoc vero, pro πυκάζεσθαι, καὶ πυκασθῆναι, quod Atticis potissimum familiare. Nam activa pro passivis, ut contra sæpe passiva pro activis usurpant; ornare, pro ornari, vel ornatum esse. Theoc. Idyll. ii. 153. Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν, Æ. P. 'Et dixit ipsi coronis illas domos ornatas esse;' vel, 'Et dixit illas domos ipsius coronis ornatas esse.' Vulgatæ versiones parum fideles videntur esse. Quamobrem hic saltem eas sequi nollem.

πυκάσδῃ, Dorice pro comm. πυκάζῃ, ornaris. Theoc. Idyll. iii. 14. Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ, 'Hederam subiens, et filicem, qua tu ornaris;' vel, 'Per hederam penetrans, et filicem, qua tegeris.'

πύκτας, α, ὁ, Doric. pro communi πύκτης, ου, ὁ. Theoc. Idyll. iv. 33. ᾇπερ ὁ πύκτας, 'ubi ille pugil.'

πῦρ, πυρὸς, τὸ, comm. ignis. Sæpe μετωνυμικῶς accipitur pro φῶς, φωτὸς, τὸ, id est, lux; ignis enim est lucis caussa, nam ex ignis accensi flamma lux manat; lumen. Theoc. Idyll. xxiv. 48. Οἴσετε πῦρ, 'Afferte ignem.' [I. lucernam, quæ igne accenso lumen præbet. Ideo poeta vs. 51. explicans suam mentem dicit, λύχνοις ἅμα δαιομένοισι, 'lucernis cum ardentibus.'] 137. Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυνὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον, 'At de die exilem sine igne sumebat cœnam;' id est, Sed dum adhuc diei lux luceret, tenuem cœnam sumebat sine lucerna accensa, vel nullis facibus accensis. Sic et Galli dicunt: Soupper de jour sans lumiere de chandelles, ou lampes, sans chandelle, sans lampe, sans clarté de feu allumé.

πύργος αὔτῆς, poeticum loquendi genus, turris belli. Hoc de fortissimis viris dicitur, qui suis sunt instar munitissimæ belli turris adversus hostem. Theoc. Idyll. xxii. 220. Ἀχιλῆα τε πύργον ἀϋτῆς, 'Achillemque turrim belli.'

πυρεῖον, ου, τὸ, com. focus, thuribulum, acerra, receptaculum ignis, vas figlinum ad ignem reponendum: hæc οἱ λεξικογράφοι. Sed apud Theoc. Idyll. xxii. 33. πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων, interpretes Latini verterunt, 'et vasa, quæ ad ignem ponerent, manibus versabant.' Ego vero (nisi fallor) existimo potius intelligenda nunc saltem, Igniaria, quæ Gallice vocantur, 'fusils,' Italice, 'battifuochi,' quæ ex silice, et chalybe, vel ferro fiunt, ex quorum vehementi attritu, et collisione, ignis scintillæ excuduntur, quæ fomite, linteo, vel alia leviore, et aridiore materia ad flammam facile concipiendam apta statim excipiuntur, ut ignis, aut candela accendatur. Fiunt tamen et ex ligno, ut docet Plinius, xvi. 40. 363. 'Calidæ (inquit) et morus, laurus, hedera, et omnes, e quibus igniaria sunt. Exploratorum hoc usus in castris, pastorumque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis, fungi, vel foliorum facillime conceptum.' Hæc ille. Virgil. Æn. i. pag. 116. hoc pulcerrimis versibus ita nobis describit, 'Ac primum silici scintillam excudit Achates, Suscepitque ignem foliis, atque arida circum Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.' Hom. in Hymno in Mercurium, pag. 786. idem et ipse nobis quodammodo depingit his versibus, Ἑρμῆς τοι πρώτιστα πυρήϊα, πῦρ τ' ἀνέδωκε· Πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατ' οὐδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ Οὖλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά. λάμπετο δὲ φλὸξ Τηλόσε φῦζαν ἱεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο, id est, 'Mercurius utique primum igniaria, ignemque protulit. Multa vero sicca ligna in humilem [vel, subterraneam] foveam Densa capiens imposuit continua; emicabat autem flamma Longe crepitum mittens ignis valde comburentis.' Hic τὸ πυρήϊα formatum ἐκ τοῦ πυρεῖα, διαλύσει τῆς διφθόγγου ει εἰς εϊ, καὶ μέτρου χάριν τὸ ε εἰς η μακρὸν ἐτράπη. Illa vero vocabula, quæ duo videntur, κατ' οὐδαίῳ, vitiose scribuntur, quamvis in omnibus codicibus ita scriptum legatur. Est enim unica vox, κατουδαίῳ, quæ idem valet ac καταγείῳ,

subterranea. Recte scribitur in Græcol. Lexicis: sed nullius scriptoris auctoritate confirmatur. Οὖλα, Ionice dictum pro com. ὅλα, καὶ δασέα: φύζαν vero poeta (si codex mendo caret) vocat Tarentinorum, vel Æolensium linguam secutus, quam alii communiter φύσσαν appellant. Sed geminum σσ in ζ versum Tarentina dialecto, vel (ut alii tradunt) Æol. et Dor. Qua de re pluribus in Magno Etymol. 270. 23. Item 605. 43. ubi τὸ νίζω, pro com. νίπτω, ex Æol. νίσσω, formatum docetur. Consule et Hortos Adonidis in voce μείζων. Consule Isa. Cas. Lect. Theoc. xx. pag. 136. 137. ubi multa περὶ τῶν πυρείων non contemnenda leges.

πυρισφάραγος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat; ὁ πυρὸς δίκην μετά τινος ἤχου σπαράττων, καὶ ἀναλίσκων, qui ignis instar cum quodam strepitu lacerat, et absumit. In Theoc. Syringe, vs. 9. πόθος πυρισφάραγος appellatur amor, qui amantes plerumque tanquam ignis urit, et absumit, et absumens quodammodo lacerat, et lacerans, ad suspiria, gemitus, variasque voces cum strepitu edendas compellit, præcipue quum amantes amoribus speratis frui non possunt. Quid sit σφάραγος, et σφαραγεῖν, docet Eustath. Eum consule.

πυρναῖος, α, ον, Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcol. Lexicis sic explicatur, πυρναῖος, maturus; quasi comestibilis. Sed hæc ipsa nullius auctoritate, nullis exemplis illustrantur, et confirmantur. Sed Theoc. Idyll. i. 46. πυρναίας σταφυλὰς videtur vocare racemos rubros, et tritici jam maturi speciem quandam, et colorem habentes. Quod vocabulum deductum a nomine πυρὸς, οῦ, ὁ, triticum, frumentum. Unde πύρνα, ων, τὰ, quemadmodum docet Eustathius, τὰ πύρινα σιτία, ἤγουν αἱ σιτώδεις τροφαί. Idem, πύρνος, ὁ πύρινος ἄρτος. Suidas vero, πύρνος, τὸ ἀπόκλασμα τοῦ ἄρτου, panis frustum, quod alibi ψωμὸς appellatur; πυρὸς vero dictum ἀπὸ τοῦ πυρὸς, quod frumenta jam matura flammeum ignis colorem referant. Quamvis autem πῦρ, id est ignis, obliquos casus habeat priore syllaba correptos, tamen πυρὸς inde formatum hanc habet productam, ut patet ex Homeri versu, qui legitur Iliadis Θ. 281. ubi de equis verba fiunt, ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν, 'vobis prioribus suave triticum apposuit.' Theoc. Idyll. i. 46. ut ante dictum, Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἁλωὰ, 'Rubris uvis pulcre gravatur [vel, onusta est] vinea.'

πυρόω, ῶ, μ. πυρώσω, comm. verbum, quod præter vulgatas significationes accipitur pro suffire, lustrare, purgare. Theoc. Idyll. xxiv. 94. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ, 'puroque lustrate domum sulfure.'

πυῤῥότριχος, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, rufis capillis præditus. Alii sic hominem appellari putant, qui flavos capillos habet. Theoc. Idyll. viii. 3. ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω, 'ambo hi erant flavis crinibus, ambo impuberes.' Virg. Ecloga vii. 19. 8. 'Ambo florentes ætatibus,' hunc locum videtur imitatus.

Πύῤῥω, genitivus Dor. pro communi Πύῤῥου, Pyrrhi, Theoc. Idyll. iv. 31.

πωμενικὸς, ὰ, ὸν, Dor. pro com. ποιμενικὸς, ἡ, ὸν, pastoralis. Theoc. Idyll. i. 23. Τῆνος ὁ πωμενικὸς, 'Illa pastoralis [sedes].' Hoc autem fit versa diphthongo propria οι, in impropriam ῳ.

Ρ

Ρ pro λ non raro positum legas; ut ἀμέργω, pro ἀμέλγω: ἀπεμόρξατο, pro ἀπεμέλξατο. Vide Magnum Etymologicum, pag. 120. 20. ἀργαλέος, pro ἀλγαλέος.

ρ in λ in quibusdam mutatum invenitur: ut, ἄλδω, pro ἄρδω: ἀμέλγω, pro ἀμέργω: Σειληνὸς, pro Σειρηνός. Vide Magnum Etymol. pag. 710. 12. ubi legendum videtur pro, μεταθέσει τοῦ λ εἰς ρ, μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ. Illic enim agitur de vocabulo Σειληνὸς, quod ἐκ τοῦ Σειρηνὸς deductum παρὰ τὸ σεσηρέναι, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ρ εἰς λ. Hoc autem fit ob mutuam liquidarum cognationem. Consule Eustathium in ἀλδήσκω.

ρ in ν interdum mutatur. Vide ν pro ρ. Consule Αἴνυτο.

ῥαγίζειν, Theocriteum et poeticum verbum, τὸ ῥαγολογεῖν, τουτέστι ῥάγας λέγειν, συλλέγειν, uvæ grana legere, uvas ipsas colligere, atque comedere. Consule vulgata Lexica in ῥαγίζω, et ῥὰξ, ῥαγὸς, ὁ. Theoc. Idyll. v. 113. Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, 'Semper itantes ad vespera [vel vesperi, vites lædunt, et earum] uvas comedunt.'

ῥαγίζοντι, Dor. pro communi ῥαγίζουσι, comedunt. Vide οντι pro ουσι. Vide ῥαγίζειν.

Ῥαδάμανθα, Dorice, et poetice κατὰ μεταπλασμὸν, pro Ῥαδάμανθυν, a recto Ῥαδάμανθυς. Consule Eustath. Theoc. Idyll. ii. 34. Κινήσαις Ῥαδάμανθα, 'Moveres Rhadamanthum.' Sed in vetusto codice scriptum legitur, Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, i. 'Moveres vel adamantem,' quæ lectio non spernenda.

ῥαδινὸς, ἡ, ὸν, poet. ὁ ῥεῖα, τουτέστι ῥαδίως, καὶ εὐκόλως δονούμενος, qui facile quatitur, ac agitatur. Interdum μετωνυ-

μικῶς pro longo, et procero sumitur, quod procera corpora facilius moveantur, quam quæ breviora. Theoc. Idyll. xi. 45. ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, 'sunt proceræ cupressi.' Consule vulgata Græcol. Lex. Idyll. xvii. 37. ῥαδινὰς χεῖρας vocat teneras, vel (ut alii malunt) graciles manus. Idyll. xxvii. 45. ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, Dor. pro com. ἀνθοῦσιν, etc. 'florent meæ proceræ cupressi.'

ῥάϊστα, poetice pro communi ῥᾷστα, facillime, commodissime, suavissime. Theoc. Idyll. xi. 7. Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν, 'Sic certe facillime [commodissime, suavissime] vivebat Cyclops ille apud nos.'

ῥάμνος, ου, ἡ, quid esset non satis inter auctores constat. Consule Suidam, et Græcolatina Lexica. Theoc. Idyll. iv. 57. ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε, καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι, interpretes Latini sic, 'in monte enim rubique, et tribuli germinant;' vel, 'in montibus enim rubi, et tribuli virent.'

ῥᾷον, facilius, commodius, suavius. Theoc. Idyll. xi. ult. ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν, 'suavius autem [vitam] degebat, quam [si quis ipsi] aurum dedisset;' vel hæc ita sunt accipienda, 'suavius autem vitam canens degebat, quam si aurum puellæ amatæ dedisset,' ut ea potiretur.

ῥέζειν, poeticum verbum sacris inserviens, ut apud Latinos interdum, facere; rem sacram facere, facere sacrificium, sacrificare. Theoc. in Epig. 252. Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω Σακίταν· ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ Θεὸς, 'Sacrificabo enim juvencam, hirsutum hircum, [et] agnum, quem habeo Stabularium [in stabulo seorsum ab aliis servatum, et saginatum]. Audiat igitur [tuas preces] benevole Deus.' Idem eadem pag. εὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλὸν, '[Dic autem me] mox sacrificaturum caprum pulcrum.' Sic et Virgil. Ecloga iii. 9. 12. 'Quum faciam vitula pro frugibus, ipse venito.' Idem Theoc. Idyll. xxvii. 63. ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι. Consule Erythræi Virgilianum Indicem in voce Frugibus.

ῥέθος, έος, ους, τὸ, poeticum vocabulum, quod modo faciem, modo γενικῶς, quodlibet corporis membrum significat. Eustath. ῥέθεα πάντα τὰ μέλη, καὶ ἰδίως τὸ πρόσωπον. Idem, ῥέθος τὸ πρόσωπον Αἰολικῶς, παρὰ τὸ ῥέα, ἤγουν εὐκόλως, [καὶ ῥαδίως] δι' αὐτοῦ φαίνεσθαι τὸ ἦθος, κοινῶς δὲ ῥέθεα τὰ μέλη. Theoc. Idyll. xxix. 16. καὶ μὴν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι, τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος, pro καὶ μὴν σοῦ τὸ καλὸν πρόσωπον ἰδών τις αἰνέσαι, τουτέστιν εἴ τις ἰδὼν τὸ καλόν σου πρόσωπον ἐπαινοίη, εὐθὺς τοῦδε φίλος ἐγένου πλέον ἢ τριέτης, ἤγουν τρία ἔτη, 'atqui si quis tuam pulcram faciem intuitus laudarit, hujus confestim factus es amicus plus quam triennis [i. amplius quam per triennium].' Sensus, Si quis forte tui vultus egregiam speciem intuitus, eam laudarit, tu statim eum amicum tuum esse putas, ac multos annos eum propter hanc tuæ formæ commendationem amas. Quod, quasi diceret, nimiæ levitatis est argumentum.

ῥεῖα, poet. pro com. ῥᾳδίως, καὶ ταχέως, facile, celeriter, statim; ῥεῖα vero deductum a ῥέα, metri caussa inserto ι, ῥέα, a ῥέω, fluo. Est autem metaphora sumta ab aquis celeriter fluentibus. Theoc. Idyll. xxv. 98. σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήθησαν, 'stabula vero bobus statim repleta sunt.'

ῥεῖν, active positum, et transitive cum accusativo rei, quæ fluit, ῥεῖν αἷμα, fluere sanguinem. Theoc. Idyll. v. 124. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, 'Himera pro aqua fluat lac.' 126. ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι, 'fluat et Sybaritis mihi mel.'

ῥέξω πόρτιν, Theoc. Idyll. xxvii. 63. mactabo vitulam; vel, sacrificabo vitulam: interpres Latinus, quem Crispinus est secutus, vertit, faciam vitulam. Sed hoc loquendi genus est paulo durius, ac obscurius. Virgil. Ecloga iii. 9. 12. rem dilucidius videtur expressisse, quum dicit, Græcam loquendi formam imitatus, 'Quum faciam vitula pro frugibus, ipse venito.' Facere vitula, est ellipticum loquendi genus. Subauditur enim sacrificium, quod vitula mactata fiebat; ῥέζειν πόρτιν, verba sonant, 'facere vitulam,' i. vitulam mactare, et in sacrificio offerre alicui Deo. Eustathius ait, τὸ ῥέζειν, si solum ponatur, ἐλλειπτικῶς dici: sed ἱερὰ ῥέζειν, ἐντελῶς dici. Quod bene.

ῥέοντι, Dor. pro com. ῥέουσι, fluunt. Theoc. Idyll. xiv. 38. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι, 'illi tuæ lacrymæ [tanquam] poma fluunt [vel, pro pomis devolvuntur].'

ῥίον, ου, τὸ, comm. promontorium, montis cacumen. Vide vulgata Lexica. Theoc. Idyll. i. 125. Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, 'Helices vero linque promontorium.' Idyll. xxv. 228. ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, 'in montis cacumine sylvoso.'

ῥιπτέω, ῶ, poeticum verbum a gravitono ῥίπτω formatum Attice, jacio, jaculor, projicio, conjicio. Theoc. Idyll. i. 37. ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον, 'modo vero rursus ad hunc projicit [i. celeriter convertit] animum.'

ῥοδόεις, όεντος, ὁ, com. roseus. Theoc. Idyll. vii. 63. [στέφανον] ῥοδόεντα, '[coronam] roseam.'

ῥοδόμαλον, ω, τὸ, Dor. pro com. poet. ῥοδόμηλον, ου, τό. ῥόδεον μῆλον. ῥόδεα

μῆλα. ῥόδεοι παρειαὶ, roseæ malæ, roseæ genæ. Theoc. Idyll. xxiii. 8. οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον, 'non oculorum nitidum jubar, non roseæ genæ.'

ῥοδόπηχος, εος, ὁ καὶ ἡ, Auroræ poeticum epithetum, q. d. roseos habens cubitos, sive roseos habens lacertos, vel roseas habens ulnas cubiti, rosea. Quæ passim ab Homero vocatur ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς, digitos, i. radios habens roseos. Cur autem hoc auroræ tribuatur, docet Eustathius. Eum consule. Theoc. Idyll. ii. 148. Ἀὼ τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι, 'Auroram roseam ab Oceano ferentes.' Sed in vulgatis codicibus fortasse potius Ἀῶ περισπωμένως ex Grammaticorum præceptis esset scribendum, ut in Ἀῶς a me pluribus docetur.

ῥοδόπαχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, Dor. pro com. ῥοδόπηχυς. Theoc. Idyll. xv. 128. ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

ῥοδόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. poet. ῥοδόχρους, ὁ καὶ ἡ, versa diphthongo ου in ω, roseus, rosei coloris. Theoc. Idyll. xviii. 31. ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα, 'Sic et rosei coloris Helena.'

ῥοικὸς, ἡ, ὸν, poeticum, pro quo frequentius dicitur καμπύλος, η, ον, curvus, a, um, incurvus. Theoc. Idyll. iv. 49. εἴθ' ἦ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω, 'utinam esset mihi curvum pedum, ut te percuterem.' Eustath. ait ῥοικὸν dictum (ut quibusdam placet) παρὰ τὸ ῥέπειν. Sic enim ille in suis commentariis εἰς τὸ ρ' τῆς Ὀδυσσείας, pag. 1815. 9. ἀπὸ τοῦ ῥέπειν δὲ γίνεται τὸ ῥόπαλον, ὡς οἷα ῥέπον εἰς μέρος, καὶ μὴ ὀρθὸν, κατὰ τὸν τῆς Ἑκάβης παρ' Εὐριπίδῃ σκολιὸν σκίπωνα. ὅμοιον δέ τι καὶ ἡ καλαῦροψ. κάλον ἐκείνη, τουτέστι ξύλον αὖ ῥέπον, κατὰ ὁμοίαν ἐτυμολογίαν. καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ ῥοικὸν λαγωβόλον, τοιοῦτόν τι δοκεῖ τοῖς πλείοσιν εἶναι. Ῥοικὸς vero κατὰ διάλυσιν τῆς οι διφθόγγου, παρὰ τὸ ῥέω, fluo, deducitur. Unde ῥωϊκὰ σώματα dicuntur fluida, et fluxa corpora. Qua de re consule Hippocratis Œconomiam, ubi Galenus ῥοικὸν interpretatur καμπύλον. Ibidem, ῥοικὸν τὸ εἴσω νεῦον, καὶ στραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβόν. Quod vocabulum quidam Ionicum esse tradunt. Vide ῥοιβὸς in eadem Hippocratis Œconomia. Idyll. vii. 18. ῥοικὰν ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν, 'curvum gestabat ex oleastro Dextra pedum.'

ῥόω, poet. verbum, de quo vulg. Græcolatina Lexica sic, ῥόω, κινῶ, καὶ σείω [moveo, et quatio], unde ἐπερρώσαντο. Sed apud Simmiam Rhodium in Ovo accipi videtur pro ὀρούω, unde Latinum Ruo, cum impetu feror. pag. 388. ῥόων αἶψα μεθ' ἱμερόεντα μαζὸν, 'ruens statim ad optabilem mammam.' Hic τὸ ῥόων ἰσοδυναμεῖ τῷ ὀρούων, καὶ ὁρμώμενος, vel subauditur accus. pers. ἑαυτὸν, ideo Lat. Int. vertit, se promovens. Vel Ἀττικῶς activum pro pass. ῥοόμενος, vel potius ῥωόμενος, est positum. Nam a ῥόω, fit ῥῶ per contractionem, unde κατὰ παραγωγὴν τὸ ῥώω, hinc τὸ ῥώομαι. Eustath. ῥώεσθαι, τὸ σπουδαίως, καὶ ῥωμαλέως κινεῖσθαι, serio et valide moveri; vehementer, et robuste moveri; vehementer, magnoque corporis impetu moveri, et aliquo ferri. At apud Hom. in Hymnis 828. f. 2. χορὸν ῥώσασθαι dictum, pro χορείαν σπουδαίως, καὶ ῥωμαλέως ποιεῖν, ἀσκεῖν.

ῥύεσθαι, poet. pro com. φυλάσσειν. Theoc. Idyll. xxv. 25. ἀθέσφατον ὄλβον ῥυόμεθ ἐνδυκέως, 'immensas opes servamus accurate:' τοῦ ῥύεσθαι varias significationes et ἐτυμολογίαν apud Eustath. vide.

ῥύπος, εος, ους, τὸ, sordes. Consule vulgata Græcolatina Lex. Theoc. Idyll. xv. 20. ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, 'totum sordes [meras sordes], laborem super laborem.'

Σ

Σ commune in δ non solum Dorice, sed etiam Æolice et Ionice sæpe mutatur, ut ὀσμὴ, ὀδμὴ, ἴσμεν, ἴδμεν. De quibus suo loco. Consule nostrum Græcolat. Ionicum Lex. Vide ἴδμεν.

σ Dorienses in quibusdam vertunt in δ, ut ὀδμὴ, ἴδμεν, pro ὀσμὴ, ἴσμεν. De quibus suo loco.

σ Dorienses in quibusdam sæpe mutant in ξ. Vide ξ Dorice pro communi σ.

σ commune Dorienses in τ sæpe mutant, quod et Iones non raro faciunt. Consule nostrum Ionicum Lexicum. Ut τὺ Dorice pro communi σὺ dicitur. Ab hoc vero Dorico τὺ Latinum Tu, verso υ in u, deductum. Theoc. Idyll. i. 2. ἁδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες, i. 'suaviter vero et tu fistula ludis.' et 4. αἶγα τὺ λαψῇ, id est, 'capram tu accipies.' Et 5. ἐς τὲ καταῤῥεῖ, i. ad te defluit, ad te fertur, vel devolvitur. Hic τὸ τὲ Dor. dictum pro com. σὲ, verso σ in τ. Hinc Latinum te, quod totidem, et iisdem literis servatis profertur: sed cum Græce corripiatur, Latine producitur. Sic etiam a com. σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um, verso σ in τ, et inserto ε formatur poeticum, et Doricum τεὸς, τεὰ, τεὸν, vs. 7. unde Latinum verso ε in u, fit tuus, a, um. Sic τοὶ, pro σοὶ, tibi, 25. 51. φατὶ, pro φησὶ, dicit. Idyll. iii. 10. ἠνὶ δέ τοι, 'ecce vero tibi.' 22. idem exstat. 48. τίθητι, pro τίθησι. Idyll. iv. 4. ὑφίητι, pro ὑφίησι. 10. εἴκατι, pro εἴκοσι. 52. ἐντὶ, pro εἰσί. τεῦ, pro σεῦ, et σεῦ, pro σοῦ, tui. Idyll. v. 19.

28. *πλατίον*, pro *πλησίον*, proximum. 38. *φάγωντι*, pro *φάγωσι*. 48. *λαλαγεῦντι*, pro *λαλαγοῦσι*. 52. *ὄσδοντι*, pro *ὄζουσι*. Idyll. xi. 53. *προΐητι*, pro *προΐησι*, projicit. Idyll. xv. 146. *ἴσατι*, pro *ἴσησι*, scit, novit. Idyll. xvi. 11. *μίμνοντι*, pro *μίμνουσι*. 12. *ἵκωντι*, pro *ἵκωσι*.

σ pro *τ* frequentissime vel in communi lingua usurpari. Ut *πλούσιος*, dives, pro *πλούτιος*, a nomine *πλοῦτος*, divitiæ; *ἐνιαύσιος*, annuus, pro *ἐνιαύτιος*, ab *ἐνιαυτὸς*, annus; *ἀμβρόσιος*, immortalis, pro *ἀμβρότιος*, ab *ἄμβροτος*, idem. De quibus consule Mag. Etymologicum in voce *ἀσπάσιος*. Illic enim res pluribus exemplis illustratur. Sic etiam *εὐεργεσία*, pro *εὐεργετία*, quod ab *εὐεργέτης*. Magn. Etymol. Ionice factum tradit. Sic *Μιλήσιος*, pro *Μιλήτιος*, *ἀπὸ τῆς Μιλήτου πόλεως*, etc.

σ Dorice in prima persona pluralis verborum passivorum, et mediæ vocis, ante syllabam *θα* solet inseri, ut *τυπτόμεσθα*, et *ἐτυπόμεσθα*, atque in omnibus modis in *θα* desinentibus. Sic *λασεύμεσθα*, pro communi *λησόμεθα*, obliviscemur. Theoc. Idyll. iv. 39.

σ metri caussa rejectum ex quibusdam vocabulis. Theoc. Idyll. x. 9. *ἔκτοθεν*, pro *ἔκτοσθεν*.

σ commune Dorienses in *ι* mutant interdum. Vel potius *ι* pro *σ* ponunt. Ut *εἰμὲς*, pro *ἐσμὲν*, sumus. Theoc. Idyll. ii. 5. *οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς*, 'neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.'

σ Dorice pro communi *ν* in tertia persona singularis numeri, in imperfecto verbi *εἰμὶ*, sum. Theoc. Idyll. ii. 90. et 92. *ἦς*, pro *ἦν*. Vide *ἦς*.

σ pro *ν* Dores usurpant in prima persona plurali communiter in *μεν* desinente. Theoc. Idyll. i. 16. *δεδοίκαμες*, pro *δεδοίκαμεν*. Idem Theoc. Idyll. ii. 5. *τεθνάκαμες*, et *εἰμὲς*, pro *τεθνήκαμεν*, et *ἐσμέν*. 25. *εἴδομες*, pro *εἴδομεν*. 141. *ἐψιθυρίσδομες*, pro *ἐψιθυρίζομεν*. et 143. *ἤνθομες*, pro *ἤλθομεν*. Idyll. v. 64. *βωστρήσομες*, pro *βοστρήσωμεν*. 66. *βωστρέωμες*, pro *βωστρέωμεν*, *ὦμεν*. 67. *ἐρίσδομες*, pro *ἐρίζομεν*. Idyll. vii. 2. *εἵρπομες*, pro *εἵρπομεν*. 10. *ἄνυμες*, pro *ἠνύομεν*. 12. *εὕρομες*, pro *εὕρομεν*. 122. *φρουρῶμες*, pro *φρουρῶμεν*. 123. *τρίβωμες*, pro *τρίβωμεν*. 133. *ἐκλίνθημες*, pro *ἐκλίνθημεν*. Idyll. viii. 26. *καλέσωμες*, pro *καλέσωμεν*. Idyll. xiii. 1. *ἐδοκεῦμες*, pro *ἐδοκοῦμεν*. 4. *ἐσορῶμες*, pro *ἐσορῶμεν*. Idyll. xiv. 3. *πράσσομες*, pro *πράσσομεν*. 13. et 20. *ἐπίνομες*, pro *ἐπίνομεν*, etc.

σ pro *ν* Dorice in infinitivis post apocopen syllabæ *αι* factam. Ut *ἤμεναι*, *ἦμεν*, *ἦμες*, pro com. *εἶναι*. De quibus suo loco. Theoc. Idyll. vii. 86. *ὤφελες ἦμες*, 'utinam fuisses.' Idem Idyll. viii. 73. *καλὸν ἦμες ἔφασκεν*, 'formosum esse [me] dicebat.'

σ commune Dorienses in quibusdam verbis in *ν* mutant. Ut pro communi *ἐστὶ*, dicunt *ἐντὶ*, est. Theoc. Idyll. i. 17. *τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς*, 'tunc defessus quiescit. Est autem acerbus.' Idem Idyll. iii. 39.

σ Dorienses ante *θα*, in prima persona plurali passivorum verborum plerumque ponunt, ut *τυπτόμεθα*, comm. *τυπτόμεσθα* Dorice, quod fit in omnibus modis, et temporibus, ubi prima pers. plural. ultimam syllabam in *θα* desinentem habet. Theoc. Idyll. iv. 39. *λασεύμεσθα*, pro *λησόμεθα*, obliviscemur. Vide suo loco. Idem Idyll. viii. 13. *θησεύμεσθα*, pro *θησόμεθα*, ponemus. Idyll. xiii. 4. *πελόμεσθα*, pro *πελόμεθα*, sumus. Idyll. xiv. 68.

σακὸς, *ῶ*, *ὁ*, Dor. pro com. *σηκὸς*, *οῦ*, *ὁ*, stabulum. Theoc. Idyll. xvi. 36. *ποτὶ σακὸν*, 'ad stabulum.'

σακίτας, *α*, *ὁ*, Dor. pro com. *σηκίτης*, *ου*, *ὁ*. Epithetum agni apud Theoc. Idyll. i. 10. *ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας*, 'agnum tu saginatum [vel, pinguem] accipies dono.' Græcus Interp. hac de re ita scribit, *σηκῖται δὲ ἄρνες* [*λέγονται*,] *οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ*. '*σηκῖται* agni vocantur, quos lactis adhuc indigentes a matribus separant pastores, et privatim, sive separatim, et in proprio stabulo pascunt.' Alii sic appellari tradunt agnos in stabulo saginatos, ac pinguefactos. In vulgatis Græcolatinis Lexicis *σακῖται*, vertitur, agni subrumi. Sed agni subrumi sunt, qui Græce *ἄρνες ὑπομάστιοι* nominantur, qui adhuc sunt sub matrum mamma, quæ a veteribus ruma dicebatur, qui adhuc ubera materna sugunt. Gallice, 'agneaux, qui tettent encore.' At si vera sunt, ut videntur, quæ tradit Græcus Interpres, hæc Lexicorum Græcolatinorum interpretatio nunc saltem non erit bona. Illud addetur, quum in Græcolatinis Lex. dicitur *σακῖται*, agni subrumi, subaudiendum *ἄρνες*. Nam ipsum solum nomen *σακῖται* non significat hoc utrumque.

σᾶμα, *τος*, *τὸ*, Dorice pro communi *σῆμα*, *τος*, monumentum, sepulcrum. Theoc. Idyll. i. 125. *αἰπύ τε σᾶμα*, 'altumque sepulcrum.' Idyll. v. 121. *σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις*, 'scillas profectus vetulæ ex sepulcro vellas.' Vide *σκίλλη*, et *σῆμα* in vulgatis Græcolatinis Lexicis, ubi quid ista poetæ verba sibi velint, ex interpretis Græci Scholiis intelliges. At Erasmus Adag. Chil. 2. Cent. 4. pag. 428. Adag. 42. Squillas a sepulcro

vellas, rem aliter accipit, ac interpretatur. Eum consule. Idyll. vii. 10. οὐδὲ τὸ σᾶμα, 'neque sepulcrum.'

σάμερον, Doricum temporis adverbium, pro communi *σήμερον*, hodie. Quod ab Attico *τήμερον* deductum videtur; *τήμερον* vero significat *τῇ, τουτέστι τῇδε, εἴτε ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ*, unde compositum. Hoc ipso die, hodierno die. Versum vero *τ* in *σ*, vide *τ* in *σ*, vel *σ* pro *τ*. Theoc. Idyll. ii. 147. *σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι*, 'hodie, quando in cœlum currebant,' i. cursu ascendebant equi, etc. Idyll. xiv. 45. *σάμερον ἐνδέκατος*: sic in omnibus codicibus, quos vidi, constanter scriptum legitur; sed locus (si codices mendo carent) est ita accipiendus, *σήμερον ἐνδέκατος*, subaudiendum *ἡμέρα*, 'hodie [est] undecimus [dies].' Erit autem Atticismus, epithetum masculeum cum nomine fœmineo substantivo positum. Qua de re fusius in nostris Commentariis in Thucydidem, Xenophontem, Euripidem, et Sophoclem. Nostros Græcolatinos Indices consule, qui tibi magnam exemplorum copiam suppeditabunt. Vel generale nomen *χρόνος*, pro *ἡμέρᾳ*, subaudiendum. Vel *ἐνδέκατον* legendum, subaudito nomine *ἦμαρ*, quod idem valet ac *ἡμέρα*. Vel *ἐνδεκάτη* scribendum, et *ἡμέρα*, ut in præcedenti versu, subaudiendum. Sed prima sententia, quæ nullam mutationem flagitat, nec quidquam *παραδόξου* habet, ad veritatem proxime videtur accedere. Quam ideo sequi præstat. Pind. Pyth. Ode 12. 327. 8.

σάρκινος, ου, ὁ, poetice, pro comm. *σάρκικος*, sed illud potius substantiam, hoc vero qualitatem indicat. Illud carneum, et ex carne compositum significat, hoc vero carnalem, et carnis libidini deditum, aut quod redolet res carnales. Non semper tamen hoc discrimen servatur. Theoc. Idyll. xxi. 66. *Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθῦν*, 'Spes somniorum requirit carneum piscem.' Exstat hoc vocabulum etiam apud Aristot. Ethic. lib. iii. cap. 9. pag. 16. litera H.

σδ. Dorienses in multis nominibus et verbis *τὸ ζ* commune dissolvunt in *σδ*, ut *μελίζομαι, μελίσδομαι*. Theoc. Idyll. i. 2. *ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται*. Et 3. *συρίσδες*, pro communi *συρίζεις*. Et 14. et 16. *συρίσδεν*, pro *συρίζειν*. Et 21. *ἑσδώμεθα*, pro communi *ἑζώμεθα*. Et 24. *ἐρίσδων*, pro comm. *ἐρίζων*. Et 28. *ποτόσδον*, pro *προσόζον*. 53. *ἐφαρμόσδων*, pro *ἐφαρμόζων*. 102. *φράσδει*, pro *φράζει*. 121. *ποτίσδων*, pro *ποτίζων*. 149. *ὄσδει*, pro *ὄζει*. Idyll. ii. 62. *ἐπιφθύσδοισα*, pro *ἐπιφθύζουσα*. 141. *ἐψιθυρίσδομες*, pro *ἐψιθυρίζομες*. 153. *πυκάσδεν*, pro *πυκάζειν*. Idem Idyll. iii. 1. *κωμάσδω*, pro *κωμάζω*. 16. *μασδὸν*, pro *μαζόν*. Idyll. iv. 55. *δαμάσδει*, pro *δαμάζει*. 63. *ἐρίσδει*, pro *ἐρίζει*. Idyll. v. 7. *ποππύσδεν*, pro *ποππύζειν*. 30. *ἔρισδε*, pro *ἔριζε*. 52. *ὄσδοντι*, et *ὄσδεις*, pro *ὄζουσι*, et *ὄζεις*. 60. *ποτέρισδε*, pro *προσέριζε*. 65. *ξυλοχίσδεται*, pro *ξυλοχίζεται*. 67. *ἐρίσδομες*, pro *ἐρίζομεν*, etc.

σεισαμένας, Dor. pro comm. *σεισαμένης*, partic. aor. 1. med. genit. singul. fœm. g. a *σείω, σείσω*, quatio. Theoc. Idyll. xiii. 13. *σεισαμένας πτερὰ ματρὸς*, 'quatiente alas matre.'

Σελάνα, ας, ἁ, Dorice, pro communi *Σελήνη, ης, ἡ*, Luna. Dicta *Σελήνη παρὰ τὸ σέλας*, i. splendor, quod suo splendore, radiisque noctu terrarum orbem illustret. Theoc. Idyll. ii. 10. *ἀλλὰ Σελάνα φαῖνε καλὸν*, 'sed Luna, luceas pulcre.' Idem eodem Idyll., 69. *πότνια Σελάνα*, 'veneranda Luna.' 79. *Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα*, 'Pectora vero splendida multo magis, quam tu Luna [sis].' Legitur et *ἢ τὸ Σελάνας*, sub. *στῆθος ἐστὶ*, 'quam Lunæ pectus sit.' Idyll. xx. 43. *ἅτε Σελάνας*, pro *ἧτε Σελήνης*. Idyll. xxi. 19. *ἅρμα Σελάνας*.

Σελαναία, ας, ἁ, Dorice pro comm. *Σελήνη, ης, ἡ*, et Ionice *Σελαναίη, ης*, Luna. Theoc. Idyll. ii. 165. *χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε*, 'vale Luna nitido corpore prædita.' Hoc autem factum poetice *κατ' ἐπένθεσιν τῆς αι* diphthongi.

σεσαγμένος, ου, ὁ, com. onustus, stipatus, instructus. Participium autem est præt. perf. pass. a *σάττω, μ. σάξω*, de quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xvii. 94. *χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι*, 'ære resplendenti stipati strepunt.'

σεσαρὼς, ότος, ὁ, participium præteriti perfecti medii Dorice formatum pro communi *σεσηρὼς*, a verbo *σαίρω, μ. σαρῶ, ἀορ. β. ἔσαρον, μ. π. σέσηρα*. Eustathius, *σεσηρέναι, τὸ ὑπανοίγειν τὰ χείλη*, i. subaperire, vel modice aperire labra, hiare, os hians habere. Idem, *σεσηρότα χείλη* vocat *τὰ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτα*, labra, quæ altera ab alteris distant, labra, quorum alterum ab altero distat, quod os hians, ac apertum sit. Theoc. Idyll. v. 116. *καὶ τὺ σεσαρὼς*, alter Latinus Interpres, sic, 'et tu ridens;' alter, 'et tu dentes stringens.' Potes et ita locum accipere, 'et tu hians,' vel ore hiante. Quod et illis accidit, qui dissolutius rident, et in cachinnos prorumpunt, et illis, qui præ dolore plagarum, quum ab aliquo cæduntur, os aperire solent, et variis modis distorquere, præcipue quum sui doloris manifestam significationem suis clamoribus dare non audent, ut verecundi vel superbi discipuli, quum a

ludimagistris publice pro suis peccatis plectuntur. Sed hoc ipsum longe melius in canibus observatur, quum diducto rictu graviter irritati minantur morsum dentibus nudatis. Qui plura cupit hac de re scire, consulat Hippocratis Œconomiam in voce σεσηρός. Idyll. vii. 19. καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς, 'et mihi placide dixit ridens.' Idyll. xx. 14. καί τι σεσαρὸς, 'et aliquantum ore diducto.'

σημαίνειν, poet. cum dativo, pro com. ἄρχειν, imperare. Theoc. Idyll. xvii. 89. αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι σημαίνει, 'bellicosis Cilicibus imperat.'

σημαίνοισα, Dor. pro com. σημαίνουσα, significans. Theoc. Idyll. xxii. 22.

σθα, Dorica terminatio primæ personæ pluralis verborum passivorum communiter in θα, sine σ desinentium, cujuscunque modi, temporisque fuerint. Theoc. Idyll. iv. 39. λασεύμεσθα, pro communi λησόμεθα, obliviscemur.

σιγῶντι, Dorice pro communi σιγῶσι, tacent, silent; a σιγάω, ῶ. Theoc. Idyll. ii. 38. σιγῶντι δ' ἀῆται, 'tacentque venti;' vel, 'silentque flatus [ventorum].'

σιδάρειος, ω, ὁ, Dor. pro com. σιδήρεος, οῦς, ου, ὁ, ferreus. Theoc. Idyll. xvii. 31. τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, 'alteri vero ferream clavam.' [I. e. clavam clavis, vel laminis ferreis munitam.] Idyll. xxii. 47. σαρκὶ σιδαρείῃ, 'carne ferrea [i. ferri instar dura].'

σίδαρος, ω, ὁ, Dor. pro com. σίδηρος, ου, ὁ, ferrum. Theoc. Idyll. xxi. 49. πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις, 'quomodo caperem magnum piscem infirmo [hami] ferro.'

σίνεσθαι, com. lædere, nocere, corrumpere, vastare, vorare. Theoc. Idyll. i. 49. σινομένα τὰν τρώξιμον, 'lædens [corrumpens, vorans uvam comestibilem, i.] maturam.' Subauditur enim substantivum nomen σταφυλὴν, vide τρώξιμος.

σίον, σίου, τὸ, vide τ' οἰσία. Theoc. Idyll. v. 125.

σιτάθην, Dor. pro com. ἐσιτήθην, comedi, παρὰ τὸ σιτέομαι, οῦμαι. Theoc. Idyll. ix. 26. οὗ κρέας αὐτὸς σιτάθην, 'cujus carnem ipse comedi.'

σιτίζεσθαι, com. pro quo συνωνύμως dicitur ἔδειν, et ἐσθίειν, edere, comedere, vesci, victitare. Theoc. Idyll. iv. 16. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ; 'num rore vescitur, ut cicada?'

σίττα, vel σίττε, vulgata Græcolatina Lexica, σίττα, ας, ἡ, sitta, pica. Item σίττα, vox pastorum ad gregem. Scribitur σίτθα. Theoc. ἐπιφώνημα αἰξίν. Sed in hujus nominis explicatione peccatum videtur. Dicendum enim communiter σίττα, ης, ἡ, vel Dor. σίττα, ας, ἁ; et paulo post, ὁ λεξικογράφος videtur perperam scripsisse σίτθα, quia apud Theoc. Idyll. iv. 45. legitur, σίτθ' ὁ λέπαργος. At hoc non a σίτθα, sed a σίττα deductum, quod ob sequentem vocalem aspiratam, τὸ α, vel τὸ ε rejecit, et τ tenue in θ asperum de more mutavit. Eustath. longe melius vim hujus vocabuli nobis explicat his verbis, σίττα, ἢ σίττε, ἐπίφθεγμα ποιμενικὸν ἐπισπευστικὸν τῶν θρεμμάτων, ὃ καὶ φίττα λέγεται. Pastores igitur utuntur hac voce quum suos greges accelerare aliquo, vel alicunde celeriter abducere volunt. Idem Theoc. eodem Idyll. iv. 46. σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον, 'ocius abi o Cymætha ad collem.' Idem Idyll. v. 3. οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; 'nonne a fonte heus fugietis agnæ?' 100. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες, 'heus ab oleastro discedite capellæ.' Idyll. viii. 68. σίττα νέμεσθε, νέμεσθε, 'heus pascimini, pascimini.'

σκαίρειν, comm. quod Eustathius interpretatur, σκιρτᾶν, εἴτουν πηδᾶν, καὶ ὀρχηστικῶς κινεῖσθαι, id est, saltare, et saltatorum more moveri, vel agitari. Theocritus vitulis, buculisque tribuit. Idyll. iv. 19. ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον, 'alias vero saltat umbrosum circa Latymnum.'

σκανὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro com. σκηνὴ, ῆς, ἡ, taberna, tentorium. Theoc. Idyll. xv. 16. φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων, 'fucum ex taberna emturus.'

σκαπάνα, ας, ἁ, Dor. pro communi σκαπάνη, ης, ἡ, quod et σκαφεῖον, ου, τὸ, rutrum, id est, ligo, ligonis. Alias alia significat. Suidam, et Pollucem, aliosque Lexicographos consule. Dictum παρὰ τὸ σκάπτειν, fodere, unde σκαφεὺς, et σκαπτὴρ, fossor, σκαφὴ, et σκαφεία, fossio. Theoc. Idyll. iv. 10. κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα, 'et abiit hinc habens ligonem, et viginti oves.'

σκαφὶς, ίδος, ἡ, et in plur. σκαφίδες, ων, αἱ, vasa melli recipiendo, servandoque destinata. Theoc. Idyll. v. 59. ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας, 'octo autem conchas mellis plenos favos habentes;' vel, 'octoque cymbia mellis plenos favos habentia.' Apud Athenæum τῶν Δειπνοσοφιστῶν lib. xi. 246. 14. ἡ σκαφὶς accipitur pro vase pastorali, quo lac excipitur, mulctram, et mulctrale vocant Latini. Consule et Hippocratis Œconomiam.

σκιερὸς, ὰ, ὸν, poet. idem ac τὸ σκιαρὸς, quod ἀπὸ τῆς σκιᾶς κανονικώτερον formatur, unde verso α in ε, deducitur hoc σκιερὸς, umbrosus, opacus. Theoc. Idyll. xii. 8. σκιερὰν δ' ὑπὸ φαγὸν, 'umbrosam vero sub fagum.' Idem Idyll. xviii. 44. σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον, 'umbrosam de-

ponemus ad platanum.' 46. σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον, '[unguentum] stillabimus sub umbrosam platanum.' Hæc autem τοῦ α εἰς ε mutatio familiaris est Æolensibus. Vide α in ε Æolice mutatum. Idyll. xxii. 76. ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστου, 'sub umbrosam platanum.'

σκίλλη, ης, ἡ, comm. scilla, vel (ut quidam scribunt) squilla. Quodnam sit herbæ genus, et quis ejus usus, ac vis, vide apud Suidam, et in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Theoc. Idyll. v. 121. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις, 'scillas profectus vetulæ a sepulcro statim vellas.' Erasmus Adag. Chil. 2. cent. 4. Adag. 42. pag. 428. 'Squillas a sepulcro vellas.' Quid sibi velint hæc, aperte docet. Eum consulas. In vulgatis Græcolatinis Lexicis, in voce Σῆμα fit hujus Theocritei versus mentio: sed sensu longe alio, quam plerique putant, quam sententiam Græcus Theocriti Scholiastes palam tuetur. Vide locum. Crispini codex hæc ita Latine reddita habet, Vade cito, et scillas e vetulæ sepulcro evelle.' Alii vero sic, ut in Steph. cod. legitur, 'vade et scillas veteres ex monumento statim evellito.' Quæ sententiarum varietas observanda. Hanc postremam interpretationem Græcus Interp. confirmat, quum dicit, ἀπελθὼν τίλλε τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σου, ἤγουν τῆς πυγῆς σου, Lat. versionem horum verborum, et alia, quæ huc referri commode possunt, in vulg. Græcol. Lex. leget, qui curiosius hæc scire volet. Quamobrem alii τὸ γραίας accusativum esse statuunt, et cum σκίλλας jungunt. Alii, genitivum singularem, pro τῆς γραίας, τουτέστι τῆς παλαιᾶς γυναικός.

σκιπναῖος, ου, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, lentus, tardus. Qui scipione, baculoque gressum fulcit, atque firmat. Formatum autem est κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ σκιπωναῖος, quod a nomine σκίπων, ωνος, ὁ, deductum; σκίπων vero, vel σκίπον, ου, τὸ, idem ac σκίμπους, σκίμποδος, ὁ, scipio, baculus. Hoc autem a verbo σκίπτω, ψω, figo, σκίπτομαι, nitor, innitor. Theoc. Idyll. xvi. 93. ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν, 'redeuntes tardum urgeant [accelerent] viatorem.'

σκιρτασῆτε, sic apud Theocritum H. Stephani typis excusum legitur Idyll. i. 152. οὐ μὴ σκιρτασῆτε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ, 'ne saltetis, ne hircus vobis insurgat;' vel, 'in vos insurgat, ac impetum faciat.' Ita Virg. Æn. lib. iii. 171. 15. 'Remis insurgere' dicit; et eodem lib. 183. 8. 'Pariterque insurgite remis;' et lib. v. 220. 1. 'Nunc nunc insurgite remis.' Quid autem sit insurgere remis, vulgata Latina Lexica docent aperte. Ea consule. Sed apud Theocritum scribendum potius σκιρτάσητε προπαροξυτόνως, ut sit subjunctivi modi aor. 1. act. a σκιρτάω, ῶ, fut. σκιρτήσω, communiter, at σκιρτασῶ, εἶς, εἶ, Dor. aor. 1. com. ἐσκίρτησα, Dor. ἐσκίρτασα, subjunct. ἐὰν σκιρτάσω, ῃς, ῃ, etc. Hanc lectionem Crispini codex agnoscit, ac sequitur. Alioqui Dorice σκιρτασεῖτε per diphthongum ει scribendum, ut sit secunda persona pluralis futuri, pro communi σκιρτήσετε. Futurum autem pro imperativo sæpe Græci ponunt, ut εἴσεις, λέξεις, ποιήσεις, pro φέρε, λέγε, ποίει. Sic etiam σκιρτασεῖτε, Dor. pro com. σκιρτήσετε, hocque pro σκιρτᾶτε, quod est imperativi præsentis temporis, vel pro σκιρτήσατε, quod est imperat. aor. 1. act.

σκληρῶ, Dor. pro σκληροῦ. Theoc. Idyll. iv. 40. αἶ αἶ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει, 'heu, heu [propter] valde duram sortem, quæ mihi sortito obvenit;' vel, 'heu, heu [ob] valde duram, [et crudelem] sortem, quæ me sortita est.'

σκοπιάζω, et σκοπιάζομαι, poet. pro com. κατασκοπεῖν. Eustath. σκοπιὰ, τόπος φυλακῆς ὑψηλὸς, ἀφ' οὗ ἐστι τὰ κύκλῳ σκοπιᾶσθαι, i.e. 'Specula vocatur excelsus custodiæ locus, unde res circum circa jacentes speculari licet.' Hinc verbum σκοπιάζειν, quod idem interpretatur, ἐκ περιωπῆς τινος κατασκοπεῖν, i. ex aliqua specula speculari. Idem, σκοπιᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ κατασκοπεῖν, i. explorare: formationis autem hæc est series, σκοπιὰ, σκοπιάω, ῶ, (quod inusitatum) σκοπιάζω, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ζ, ut a πιάω, ῶ. τὸ πιάζω, capio, prehendo, σκοπιάομαι, ῶμαι, et inserto ζ σκοπιάζομαι speculor, observor, capiendi caussa speculor, exploro. Theoc. Idyll. iii. 26. ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεὺς, 'ubi thynnos speculatur Olpis piscator.'

σκύμνως, Dor. pro com. σκύμνους, catulos. Theoc. Idyll. xi. 41. καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων, 'et catulos quatuor ursarum.'

σκύταλον, ου, τὸ, poet. pro com. σκυτάλη, et κορύνη, ης, ἡ, clava. Theoc. Idyll. xvii. 31. τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις, 'alteri vero [dedit] ferream [i. laminis, clavisque ferreis munitam] clavam, [et] signatam nodis.'

σκύτος, εος, ους, τὸ, poet. corium, pellis. Mag. Etym. pag. 720. 29. σκύτος, τὸ δέρμα, καὶ σκυτοδέψης. [ὁ τὰ σκύτη, καὶ δέρματα δέφων, εἴτε δέψων, εἴτε δεψῶν, Æ. P.] παρὰ τὸ ξύω, ξύτος, εἶτα διαλύσει τοῦ ξ [εἰς κσ,] καὶ ὑπερθέσει, γίνεται σκύτος, τὸ ξυόμενον. οὐδὲν γὰρ οὕτω ξύεται. ἢ παρὰ τὸ σχίζω, σχίτος, καὶ σκύτος, κατ' ἐναλλαγὴν, καὶ τροπὴν [τοῦ χ εἰς κ, καὶ τοῦ ι εἰς υ]

ἐσχισμένον γάρ ἐστιν ἅπαν, &c. Consule et vulg. Græcol. Lex. Hinc videtur deductum nomen Lat. scutum, pro clypeo, quod ex corio fieri sæpe soleat; hinc etiam scutica. Theoc. Idyll. xxv. 142. *ὃς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος*, 'qui pellem aridam conspicatus fulvos oculos habentis leonis;' vel, 'cæsios oculos habentis leonis.' Quid proprie *χαροπὸς* significet, et varias hujus vocis significationes, vide in nostris notis, *εἰς τὰ ὁμηρόκεντρα. ἐν τῷ χαροπούς.*

σκύφος, εος, ους, τὸ, scyphus, poculum. Eustath. tam masculeo, quam neutro genere dici tradit, quod variis exemplis confirmat. Idem hujus nominis etymologiam docet. Eum consule. Theoc. Idyll. i. 143. *καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό, τε σκύφος*, 'et tu da capram, et poculum.'

σκῶπες, ων, οἱ, aves nocturnæ ex noctuarum genere, de quibus vulgata Lexica consule. Theoc. Idyll. i. 136. *κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο*, 'et ex montibus ululæ [vel, bubones] cum lusciniis cantu certent.'

σμᾶνος, εος, ους, τὸ, Dor. pro com. *σμῆνος, εος, ους, τὸ*, verso *η* in *α* longum. Eustath. ait *σμῆνος* tam ipsam apum multitudinem, et examen vocari quam ipsum vas, in quo mellificant apes, quod a Latinis alveare nominatur. Theoc. Idyll. i. 107. *ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι*, 'hic suave susurrant ad alvearia apes.' Idem Idyll. viii. 46. *ἔνθα μέλισσαι σμάνια πληροῦσιν*, 'illic apes alvearia replent.'

σοβαρὸν, poet. pro com. *σοβαρῶς*, insolenter, arroganter, superbe. Quid *σόβη, ης, ἡ*, quid *σοβεῖν*, in vulg. Lexicis vide. Theoc. Idyll. xx. 15. *καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν*, 'et insolenter me derisit;' vel, 'et superbe me derisit.'

σπείσω, vide *σπένδω*.

σπένδω, μ. σπείσω, de quo verbo sic scribit Eustathius, *σπένδειν ἐκ τοῦ σπείδειν παρῆκται, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν κατὰ γλῶσσαν Ἀργείων, καὶ Κρητῶν, καὶ ταυτὸν ἐπὶ τὸ σπένδειν, καὶ λείβειν.* libo, libas, libare. Theoc. Idyll. i. 144. *σπείσω ταῖς μοίσαις*, 'libem musis.'

σπεύδοντι, Dor. pro com. *σπεύδουσι*, properant, student, cupiunt. Theoc. Idyll. xvi. 15. *αἰνεῖσθαι σπεύδοντι*, 'laudari properant [student, cupiunt].' Sic et Virgil. Æn. vii. 276. 7. 'quem regia conjux Adjungi generum miro properabat amore.'

σπεύδωμες, Dor. pro com. *σπεύδωμεν*, properemus, festinemus. Theoc. Idyll. xv. 59.

σπῆλυγξ, σπήλυγγος, ἡ, poet. idem ac *σπήλαιον*, unde Latina vocabula spelæum, et spelunca. Quid sit *σπῆλυγξ*, cum alii docent, tum Græcus Scholiastes Apollonii, dum versus istos explicat, qui sunt *τῶν Ἀργοναυτικῶν*, lib. ii. pag. 95. *κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον. ὑψόθι δ' ὄχθης λευκὴ καγχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.* In Magno Etymol. pag. 494. lin. 10. in verbo *Καγχλάζω*, versus isti citantur: sed corrupti, et mutilati. Correctio, et supplementum hinc est petendum. Illic etiam pro *καγχλάζοντος*, legitur *καχλάζοντος*. Quid proprie sit *τὸ καχλάζειν*, apud Eustathium, aliosque vide. Theoc. Idyll. xvi. 53. *ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος*, 'vivus, et speluncam cum fugisset perniciosi Cyclopis;' vel, 'vivus, et ex spelunca cum evasisset perniciosi Cyclopis.'

σποδεύνας, α, ὁ, Dor. vocabulum pro communi poet. *σποδεύνης, ου, ὁ. ὁ ἐν τῇ σποδῷ εὐνῶν, εἴτε κείμενος, καὶ κοιμώμενος*, qui in cinere jacet, cubat, atque dormit. In Ara Simmiæ Rhodii, vs. 3.

σπόρω, genit. Dor. pro com. *σπόρου*, sementis. Theoc. Idyll. x. 14. *τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα*, 'itaque ante fores meas, neque sata, neque culta sunt omnia;' alii sic, 'itaque ante fores meas a semente omnia inculta sunt.' Hoc melius.

σσ, geminum *σσ*, Æolice in *ζ*. Vide *ζ* pro gemino *σσ*.

σσ Æol. pro com. *ττ*, ut, *ὄσσω*, pro *ὄπτω*, video, aspicio, intueor. Sic et *λεύσσω*, ab inus. *βλέπτω*, quod ab usitato *βλέπω*. Sed hic rejicitur *β*, et *υ* inseritur, et *ττ* in geminum *σσ* mutatur. Consule M. Etym. et Eustath. in *λεύσσω*.

στᾶθος, εος, ευς, τὸ, Dor. pro com. *στῆθος, εος, ους, τὸ*, pectus. Bion Idyll. i. 5. *καὶ πλατάγησον στάθεα*, 'et plange pectora.' Et 26. *στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο*, 'pectora vero a femoribus cruentabantur.'

στάλα, ας, ἁ, Dor. pro com. *στήλη, ης, ἡ*, columna. Theoc. Idyll. xxii. 207. *στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν*, 'columnam Apharei eminentem.'

σταξεῦμες, Dor. et Æol. pro com. *στάξομεν*, stillabimus. Hoc autem a verbo *στάζω, μ. στάξω*, deducitur, quod Dor. *σταξῶ, εῖς, εῖ*, &c. Theoc. Idyll. xviii. 46. *σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον*, 'stillabimus sub umbrosam platanum.'

στάσῃ, Dorice pro communi *στήσῃ*. Theoc. Idyll. i. 112. *αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα*, '[vide] rursus ut consistas prope Diomedem, [ad eum] profecta;' vel, '[vide] quomodo rursus statura sis prope Diomedem [ad eum] accedens.' Hoc autem *στήσῃ* tam futuri medii, indicativi modi, quam subjunctivi aoristi prioris medii, esse potest. *ὅπως* enim

et subjunctivo, et indicat. futuri ἀδιαφόρως gaudet.

στασῶ, Dor. 1. pers. singul. ind. modi, fut. temp. pro communi στήσω, statuam. Theoc. Idyll. v. 53. et 54. στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς Νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω, 'statuam autem cratera magnum albi lactis Nymphis, statuam autem et suavis alterum olei.' Virgil. Ecloga 5. 15. 4. et 5. Theocriti locum istum videtur imitatus, atque feliciter interpretatus iisdem fere verbis, 'Pocula bina novo spumantia lacte quotannis, Craterasque duos statuam tibi pinguis olivi.'

στείνοντο, poet. pro com. ἐστείνοντο. Theoc. Idyll. xxv. 97. στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. Vulgata versio, 'resonabantque pingues agri mugitu.' Vulgata Lexica, στείνομαι, suspiro, tristor. Hesiodus Theogonia, pag. 85. οὐρανὸς, ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο γαῖα πελώρη στεινομένη, id est, ὀδυνωμένη. Sed Lat. interpres vertit, arctata. Eadem Lexica, στείνω, μ. στενῶ, arcto, in arctum cogo, angusto. Sed hanc ipsam significationem nullius fide digni scriptoris auctoritate confirmant. Frequentius tamen legas στενόω, στενῶ, μ. στενώσω, et poet. inserto ι, στεινόω, ῶ, μ. στεινώσω, i. στενὸν ποιῶ, angustum facio, angusto, arcto, coarcto. Jam (si modo codex mendo caret) στείνεσθαι μυκηθμῷ figurate sumetur pro, mugitu resonare, quemadmodum Latini interpretes verterunt, licet στένειν, εἴτε στείνειν, στένεσθαι, εἴτε στείνεσθαι, ἀντὶ τοῦ στενάζειν, unde τὸ στενάχειν, a quo τὸ στοναχεῖν, καὶ στοναχίζεσθαι, proprie sumatur, ut ex ante dictis, non inepte colligi potest. Unde στόνος, ου, ὁ, et στοναχὴ, ῆς, ἡ, gemitus, suspirium, quæ de animalibus vocem edentibus dicuntur; στείνεσθαι μυκηθμῷ, si verba spectes, significat suspirare, vel gemere mugitu, i. e. propter mugitum resonare. Qui enim gemunt, ac suspirant, illi sonum quendam edunt, quem facile possumus exaudire, nisi remotiores ab illis simus, qui gemunt, et suspirant. Apud Homerum (quod in vulgatis Lexicis non legitur) τῆς 'Οδυσσείας ι. 254. 6. στείνεσθαι cum genitivo ponitur, pro, re aliqua repleri, vel repletum esse, quod a consequenti ductum videtur. Locus enim, qui rebus corporeis repletur, quodammodo coarctatur, et angustior redditur, quam esset, quum nihil præter aerem haberet, quem solidiora corpora propellunt, στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν, ἠδ' ἐρίφων, 'replebantur vero stabula agnis, et hœdis.'

στεῖνος, εος, ους, τὸ, μεταφορικῶς dicuntur animi angustiæ, et anxietas. Hom. in Hymno in Apollinem 778. f. 5. At apud Æschylum in Eumenidibus, pag. 290. 6. τὸ στένος, ἀντὶ τοῦ δέος accipitur: σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. Schol. ὑπὸ δέει, 'præ metu sapere;' vel, 'temperantem esse.' Si μυκηθμῷ nullum ι subscriptum haberet, diceres esse Doricum genitivum, pro communi μυκηθμοῦ. Vel, τὸ στείνειν cum dativo positum hoc loco non solum eandem significationem: sed etiam eandem constructionem habebit, quam interdum τὸ πληροῦν, i. e. implere, licet in vulgatis Lexicis hoc non reperiatur, ut ne sexcenta quidem alia, quæ nos observavimus, et in gratiam studiosæ juventutis in nostris scriptis accurate notavimus. Paulus ad Roman. cap. i. 29. πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, &c. quod alias diceretur, πεπληρωμένους πάσης ἀδικίας, &c. quare verteremus, 'mugitu replebantur.' Et ita τὸ στείνειν ἰσοδυναμήσει τῷ πλήθειν, τῷ πληροῦν δηλονότι, quod in præcedente et sequente versu legitur: sensus uterque bonus. Si tamen aliquid præter codicum fidem, et auctoritatem liceret mutare, fortasse quis conjiceret pro στείνοντο, legendum θείνοντο, pro ἐθείνοντο, a θείνω, τουτέστιν ἐτύπτοντο, ἐπλήττοντο. Mutatio levissima, quæ maximam verisimilitudinis speciem habet. Sic et Virg. Æn. lib. ii. 153. 14. 'ferit aurea sidera clamor.' Idem lib. v. 218. 12. 'ferit æthera clamor.' Idem lib. xi. 414. 15. 'Tum vero immensus surgens ferit aurea clamor sidera.' Verum quia non absurdus, nec nimis coactus sensus ex vulgata lectione potest elici, si rem accipias, ut sumus interpretati, ideo ab hac mutatione temperandum. Satis erit quod hac de re lectorem monuerimus.

στέργοισα, Dor. pro com. στέργουσα. Theoc. Idyll. xvii. 130. ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε, πόσιν τε, 'ex animo diligens fratremque, virumque.'

στεφάνως, Dor. pro com. στεφάνους, coronas. Theoc. Idyll. xviii. 40. στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας, 'coronas decerpturæ suave spirantes.'

στήτη, ης, ἡ, poet. et Theocriteum vocabulum, pro com. γυνὴ, fœmina, mulier. In Fistula, pag. 426. 15. στήτας οἶστρε Λέτας, 'mulieris furor Lydæ.' Consule notas Latinas, pag. 435. et Græcas, pag. 442. Eustath. στήτη, ἡ γυνὴ παρὰ Θεοκρίτῳ, 21. 43. hunc Σύριγγος locum intelligere videtur. Illic etiam Eustathius ait quosdam existimare versum illum Iliados α. pagina 17. 6. qui vulgo sic legitur, Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε, sic esse scribendum vocabulo diviso, Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διὰ στήτην ἐρίσαντο, id est, διὰ γυναῖκα τὴν χρυσηΐδα ἠρίσαντο, id est, 'Ex quo sane primum propter mulierem [inter se] contenderunt.' Sed hoc for-

tasse nimis novum ac audax videatur.

στομάλιμνον. Vide *μάλιμνον*. Et apud Eustath. *στομάλιμον*.

στοναχεῦντι, Dor. et Æol. tertia pers. plur. indicat. modi, temp. præs. pro com. *στοναχοῦσι*; pro quo alias Dorice dicitur etiam *στοναχοῦντι*, ut in dativo singulari participii præs. temp. masc. et n. generis, unde versa *ου* in *ευ* factum Æolice et Dorice *τὸ στοναχεῦντι*. Quamvis autem *στοναχεῖν* proprie significet *στόνον χεῖν*, id est, gemitum fundere, gemere, lugere, lamentari, nunc tamen accipitur *ἀντὶ τοῦ μετὰ στόνου ζητεῖν, καὶ ποθεῖν*, cum gemitu requirere et optare. Sunt etiam qui *στοναχεῖν* non putent verbum compositum *ἐκ τοῦ στόνον χεῖν*: sed per derivationem formatum: *στένω, στενάχει, στοναχέω, ῶ*, unde *στεναχίζω* et *στεναχίζομαι*, et *στοναχίζω* et *στοναχίζομαι*. Alii credunt *παρὰ τὸ στένειν, καὶ τὸ ἰάχειν, τὸ ἠχεῖν, καὶ βρεφικῶς κλαίειν*, hoc vocabulum deductum, i. resonare, strepere, et infantum more flere, ac plorare. Sed et *ἰάχειν*, et *ἰαχεῖν*, et *ἰαχὴ* composita sunt *ἐκ τοῦ ἴαν, τουτέστι φωνὴν, χέειν*, id est, vocem edere. Moschus Idyll. iii. 28. *Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος*, 'Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen.'

στορεσεῦντι, Dor. et Æol. pro communi *στορέσουσι*, sternent, a *στορέω, ῶ*. Theoc. Idyll. vii. 57. Vide formationem *εῦντι*.

στρατιώτας, α, ὁ, Dor. pro com. *στρατιώτης, ου, ὁ*, miles. Theoc. Idyll. xiv. 56. *ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας*, 'æqualis vero quidam [et similis aliis] miles.'

στραφθεὶς, εῖσα, ὲν, com. pro quo frequentius invenitur *στρεφθεὶς, εῖσα, έν*. De qua vocalis mutatione consule Grammaticos. Theoc. Idyll. vii. 132. *στραφθέντες*, conversi.

στωμύλος, ὁ, poet. garrulus, loquax, facundus, eloquens. Nam et in bonam, et in malam partem accipitur. Consule Magnum Etymologicum. Theoc. Idyll. v. 79. *ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα*, 'profecto loquax es Comata.'

Συβαρῖτις, ίτιδος, ἡ, fontis nomen, quod modo substantive ponitur, ut apud Theoc. Idyll. v. 126. *Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι*, 'Fluat et Sybaritis mihi mel;' modo active, addito nomine *κρήνη*, i. fons. 146. *Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας*, 'Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.' Vel *ἔλλειψις* est nominis *κρήνη*, quod dicimus *Συβαρῖτις*, et adjective sumitur.

συβάρτας, α, ὁ, Dorice pro communi *Συβαρίτης, ου, ὁ*. Fit autem *κατὰ συγκοπὴν, καὶ κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η εἰς α* in nominativo, at in genitivo diphthongus communis *ου* in *α* Dorice mutatur. Theoc. Idyll. v. 5. *δῶλε Συβάρτα*, pro *Συβαρῖτα*, 'serve Sybarita.' 72. *τῶ Θουρίου ἐστὶ Συβάρτα*, pro *τοῦ Θουρίου ἐστὶ Συβαρίτου*. Idem repetitur et 74.

συγκοπαὶ Doriensibus familiares. Theoc. Idyll. i. 17. *Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται*, 'Tunc defessus quiescit;' *ἀμπαύεται, κατὰ συγκοπὴν* dictum pro com. *ἀναπαύεται*. Sed *τὸ ν εἰς μ* de more mutatum ob *π* sequens. 88. *ἔγεντο*, pro *ἐγένετο*. Idyll. ii. 115. *πρὰν*, pro *πρώην*, et *η* in *α* versum post factam syncopen. 151. *ἴδμεν*, pro *ἰσάμεν*, hoc vero formatum ab *ἴσημι*. Cujus infinitus communis est *ἰσάναι*, *Ἰωνικῶς καὶ ποιητικῶς ἰσάμεναι*, inserta syllaba *με*, unde per syncopen *ἴσμεναι*, et *κατ' Αἰολικὴν καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν, ἴσμεν*, et rursus Æol. Ion. Dor. verso *σ* in *δ*, fit *ἴδμεν*. *παρκύπτοισα*, pro *παρακύπτουσα*. Idyll. iii. 7. Idyll. iv. 31. *ἀγκρούομαι*, pro *ἀνακρούομαι*. Idyll. v. 5. et 72. et 74. *Συβάρτα*, pro *Συβαρίτα*. Idyll. xiii. 25. *ἀντέλλοντι*, pro *ἀνατέλλοντι*, hoc vero pro *ἀνατέλλουσι*. Idyll. xiv. 45. *ποτίθει*, pro *ποτιτίθει*, pro *προστίθετι*. Idyll. xvi. 108. *καλλείψω*, pro *καταλείψω*, &c.

συλεύμενος, ω, ὁ, Dor. pro communi poet. *συλούμενος, ου, ὁ*, prædans, diripiens. Est autem participium a *συλέομαι, οῦμαι*, pro *συλέω, ῶ*, unde inserto *υ*, *συλεύω*. Dicitur et *συλάω, ῶ, μ. συλήσω*. De quibus vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xix. 2. *Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον*, 'Favos ex alvearibus deprædantem.'

σύμβλητ' ἐστὶ, Theoc. Idyll. v. 92. Sic in omnibus, quos legi, codicibus invenio scriptum, non autem *συμβλήτ' ἐστι*, quemadmodum in vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur. Suidas, *Συμβλητὰ, σύγκρισιν ἐπιδεχόμενα. καὶ τὰ δυνάμενα γνωσθῆναι. καὶ συμβλητῇ. δυναμένῃ ἐπιγνωσθῆναι.* Unde patet *συμβλητὸς* potius *ὀξυτόνως*, quam *σύμβλητος προπαροξυτόνως* dicendum. Quamobrem *συμβλήτ' ἐστι* dictum fuerit, pro integris *συμβλητά ἐστι*: sed ob sequentem vocalem *ε*, *τὸ α* rejectum, et accentus, qui *τὸ α* notabat, in præcedentem syllabam de more jam retractus. Sed si scripturam alteram sequi malis, accentum ob compositionem vocabuli mutatum, et ex ultima sede in primam dices retractum. Quod in permultis observare licet. Theoc. (ut supra dictum) Idyll. v. 92. *Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος, οὐδ' ἀνεμώνα Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει*, 'Sed non conferenda sunt caninus rubus, nec anemone Cum rosis, quarum flores apud sepes nascuntur.'

συμπαίσδεν, Dor. pro communi *συμπαίζειν*, colludere, ludere cum aliquo. Theoc. Idyll. xi. 77. *Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται*, 'Multæ colludere [secum ludere] me puellæ noctu hortantur.'

συμπλήγδην, poet. et Theocriteum adverbium, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur, terribiliter; item, conserte, et contexte. Sed ἐτυμολογία non aperitur, quam pro varia significatione variam esse constat. Nam, si vertas conserte, contexte, dices a verbo συμπλέκω, μ. συμπλέξω, deductum, quod complico, consero, contexo, implico significat, unde συμπλέκτην, et verso ε in η, et κτ in γδ, συμπλήγδην, ut a πέπλεκται, πλέγδην, de quo supra. Si vero vertas, collisim, conflictim (liceat autem nobis jam rei melius declarandæ caussa verbis inusitatis, et a Latini sermonis puritate remotis uti) tunc a συμπλήττω, μ. συμπλήξω deducetur, collido, concutio, simul percutio. A tertia person. perf. pass. συμπέπληκται formabitur τὸ συμπλήκτην, hinc verso κτ in γδ συμπλήγδην. Hinc etiam insulæ Συμπληγάδες, quæ propter mutuum concursum, collisionem, et conflictum sunt appellatæ, de quibus Eustathium, Dionysium de Orbis Situ, Strabonem, aliosque Geographos consule. Theoc. Idyll. xxiv. 55. vocabulum hoc habet, quod a Latinis interpretibus vertitur, constrictim. Illic agitur de serpentibus, quos Hercules infans decimestris manibus comprehensos tenebat, stringebat, atque comprimebat. Haud tamen fortasse fuerit absurdum si reddas, compresse; τὸ συμπλήσσειν εἴτε συμπλήττειν jam idem valebit ac τὸ συνθλίβειν, καὶ συμπιέζειν, ἢ δεινῶς συνθλίβειν: id est, comprimere, vehementer, aut terribiliter, sive terribilem in modum constringere, constrictumque tenere.

σύμβορα, ων, τὰ, apud Theocritum Idyll. xxiii. 16. Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας, interpret. Latini sic ista Latine reddiderunt, 'Tandem non continuit lachrymas Veneris.' Quare pro τὰ σύμφορα, lectionem τὰ δάκρυα sunt sequuti, quam in Crispini codice videmus. Sed, si codex mendo caret, jam τὰ σύμφορα ποιητικώτερον poeta vocat, quas in oratione soluta τὰς συμφορὰς appellaremus, id est, calamitates. Quod μέτρου χάριν factum, et amplificandi caussa pluralem pro singulari positum dicemus: συμφορὰ vero nomen est πολύσημον, et mediæ significationis, ut ex vulgatis Græcolatinis Lexicis facile patet. Vel κατ' ἀντίφρασιν accipies τὰ σύμφορα ἀντὶ τοῦ τὰ μὴ συμφέροντα, τὰ ἀσύμφορα, τὰς συμφορὰς, i. incommoda, calamitates. Nam σύμφορος, ου, ὁ, ὁ συμφέρων, utilis, aptus, commodus; τὸ σύμβορον, utilitas, commodum.

συνάγαγον, Dor. pro comm. συνήγαγον. Theoc. Idyll. vi. 2. Δαμοίτας, καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον Τὰν ἀγέλαν πόκ' Ἄρατε συνάγαγον, 'Damœtas, et Daphnis bubulcus in unum locum Gregem quondam, Arate, compulerant.' Virgil. hunc locum est imitatus Ecloga 7. 'Forte sub arguta consederat ilice Daphnis: Compulerantque greges Corydon et Thyrsis in unum: Thyrsis oves, Corydon distentas lacte capellas: Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo, Et cantare pares, et respondere parati.'

συναγείρειν, com. colligere: refertur interdum ad metum, ex quo quis se recipit, viresque præ metu dispersas ac disjectas recolligit. Sic et Cic. Tuscul. Quæst. 226. B. 'Quid est autem se ipsum colligere, nisi dissipatas animi partes in suum locum cogere?' Theoc. Idyll. xv. 57. κ' αὐτὰ συναγείρομαι ἤδη, 'et me ipsam colligo jam.'

συνάγερθεν, 3. pers. plur. aor. 1. pass. Bœotice formata, pro com. συνηγέρθησαν. Metri vero caussa neglectum est augmentum. Thema est συναγείρω, congrego, μ. συναγερῶ. Theoc. Idyll. xxii. 76. Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστου, 'Illi vero celeriter congregati sunt [convenerunt] sub umbrosam platanum.'

συνάμα, poet. adverbium, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat, sed nullis exemplis confirmatur; simul cum, simul, una, cum. Dativo gaudet, ut et ipsum simplex ἅμα. Theoc. Idyll. xxv. 126. Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο, 'Simul autem cum his trecenti tauri incedebant.'

συνδρομάδες, ων, αἱ, poet. concurrentes. Epithetum est insularum, quæ et συμπληγάδες appellantur, de quibus Geographi. Ovid. τῶν Μεταμορφώσεων, lib. xv. 432. 'Nunc sedet Ortygie: timuit concursibus Argo Undarum sparsas Symplegadas elisarum, Quæ nunc immotæ perstant, ventisque resistunt.' Theoc. Idyll. xiii. 22. Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἅψατο συνδρομάδων ναῦς, 'Quæ navis Cyaneas [insulas] concurrentes non attigit.'

συνέβα, Dor. pro com. συνέβη, contingit, accidit. Theoc. Idyll. x. 8. et 10.

συνέπαξα, Dor. pro com. συνέπηξα, compegi. Theoc. Idyll. viii. 23. Πρώαν νιν συνέπαξα, 'Nuper eam [fistulam] compegi.'

συνηλοίησε, poet. aor. 1. act. pers. 3. singul. a συναλοιάω, ῶ, μ. ήσω, pro comm. συναλοάω, ῶ, contundo. Theoc. Idyll. xxii. 128. Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα, 'Donec contudit genas.'

συννεχὲς, poet. adverbium, quod in vulgatis Lexicis non reperitur per duplex νν. Eustath. ait τὸ συνεχὲς per simplex ν interdum [metri caussa] primam syllabam producere, ut Ὀδυσσείας I. 1615. 58. ἐν τῷ Ἔνθα δύω νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς

αἰεί. Sed fortasse illic etiam συννεχὲς pro duplex νν scribendum. Pro eodem dicitur et συννεχέως, et συνεχῶς, quæ frequentiora; frequenter, ordinatim, continenter, continue, assidue. Theoc. Idyll. xx. 12. Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς εἶδεν, 'Et me a capite ad pedes [usque] continue aspexit.'

συνομάλιξ, κος, ὁ καὶ ἁ, Dor. pro com. poet. συνομήλιξ, κος, ὁ καὶ ἡ, ætate par, ætate æqualis, paris, vel ejusdem ætatis. Neutrum vocabulum in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat. Compositum autem est ex præpos. σὺν, cum, et adverbio ὁμοῦ, simul, vel ὁμῶς, pro ὁμοίως, similiter, pariter, æqualiter, et ex nomine ἧλιξ, κος, ὁ καὶ ἡ, unde ἡλικία. De quibus in vulgatis Lexicis fuse. Theoc. Idyll. xviii. 22. Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἇς δρόμος ὡυτὸς, 'Nos enim omnes [sumus] æquales ætate, quibus [est vitæ] cursus idem.'

σύνοφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, quid hoc proprie significet, docet Jul. Pollux lib. ii. 92. ἐν τῷ περὶ ὀφρύων, et vulgata Græcolatina Lexica. Theocriti interpretes Latini verterunt, juncta supercilia habens. Theoc. Idyll. viii. 72. Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα, 'Et me ex antro juncta supercilia habens puella heri prospectans.'

σύργαστρος, ου, ὁ, poet. pro com. ὄφις, serpens: παρὰ τὸ σύρειν τὴν γαστέρα, quod serpens ventrem eundi caussa trahat. In Ara Simmiæ, vs. 14. Σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας, 'Serpens exuta senectute.' Nomen hoc est substantivum, vel adjectivum: sed si dicas esse adjectivum, subaudietur substantivum ὄφις, vertes autem, serpens ventrem trahens.

συρικτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro com. συρικτὴς, οῦ, ὁ, fistulator, qui fistula ludit. Theoc. Idyll. vii. 28. ἔμμεν συρικτὰν, 'esse fistulatorem.' Idyll. viii. 9. συρικτὰ Μενάλκα, 'fistulator Menalca.'

συρίσδειν, Dor. pro comm. συρίζειν, fistula ludere. Quod fit dissoluto ζ in σδ. Theoc. Idyll. i. 3. Συρίσδες, pro συρίζεις. et 14. et 16. συρίσδεν, pro συρίζειν. Idyll. vi. 9. ἁδέα συρίσδων, 'suaviter fistula ludens.' 44. σύρισδε, 'fistula canebat.' Idyll. xi. 33. Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων.

συρίσδεν, Dor. pro communi συρίζειν, ζ in σδ resoluto, et ι ex ει diphthongo subducta. Theoc. Idyll. viii. 4. Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, 'Ambo fistula ludere docti [periti].' Vide συρίσδειν.

συρίω μύρω, Dor. pro communi συρίου μύρου, Theoc. Idyll. xv. 114.

σύροισα, Doric. pro communi σύρουσα, trahens. Theoc. Idyll. ii. 73.

συστολὴ Doriensibus quoque familiaris, qui metri potissimum causa vocales natura longas corripiunt. Theoc. Idyll. v. 64. βωστρήσομες, pro βωστρήσωμεν. 66. βωστρέομες, pro βωστρέωμεν. Hic τὸ ω μέγα correptum et in ο μικρὸν metri caussa mutatum in subjunctivo. Idyll. xxv. 60. ἀλλ' ἴομεν, pro ἴωμεν. 117. ἔσαν, pro ἦσαν.

σφαιρόω, ῶ, comm. in globi modum facio rotundum. Theoc. Idyll. xxii. 46. Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, 'Pectus autem ingens in globi modum erat rotundum.' Est autem 3. pers. singul. plusquamperf. passiv. ἐσφαιρώμην, ἐσφαίρωσο, ἐσφαίρωτο, ab ἐσφαίρωμαι, quod ab ἐσφαίρωκα, quod a fut. σφαιρώσω, &c.

σφάλλοντι, Dor. pro com. σφάλλουσι. Theoc. Idyll. xxiv. 110. Vide ἑδροστρόφος.

σφὰξ, σφακὸς, ὁ, Dor. pro communi σφὴξ, σφηκὸς, ὁ, vespa, crabro. Theoc. Idyll. v. 29. Σφὰξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον, 'Crabro [vel, vespa] strepens cicadam contra.'

σφὲ, poet. et Dor. in g. neut. plur. pro com. αὐτὰ, ipsa. Theoc. Idyll. xv. 80. ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 'quales [mulieres] lanificæ illa [opera] elaborarunt?' Hic τὸ σφὲ refertur ad præcedens περονάματα.

σφίγγειν, comm. verbum, quod in vulgatis Græcolat. Lexicis legitur, sed nullius scriptoris auctoritate confirmatum, stringere, constringere. Theoc. Idyll. x. 44. Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, 'Stringite messores manipulos.'

σφύσδειν, Dor. pro com. σφύζειν. Proprie dicitur de arteriarum palpitatione, pulsuque; μεταφορικῶς accipitur pro λυπεῖσθαι, dolere; unde σφυγμὸς, de quo consule Hippocratis Œconomiam et Suidam. Theoc. Idyll. xi. 70. et 71. Φασῶ τὰν κεφαλὰν, καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ Σφύσδειν, 'Dicam caput, et pedes ambos meos Dolere.'

σφωΐτερος, ου, ὁ, poet. pro com. ἑὸς, οῦ, ὁ, suus, a, um. Theoc. Idyll. xxv. 55. σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, 'suo cum filio.'

σχαδὼν, όνος, ὁ, et in plurali, σχαδόνες, ων, οἱ, favi. Qua de re consule vulgata Lexica Græcolatina, et Julium Pollucem i. 15. περὶ μελισσῶν, ubi σχαδόνες, τὰ τῶν μελισσῶν ἔγγονα vocantur, pag. 77. 18. Eodem capite dicit, εἰσὶ δὲ καὶ σχαδόνες ἐδώδιμοι, quod pro favis accipitur. Favos autem Latini vocant apum domos, et cellulas, a fovendo nominatas, quod apes in his suam sobolem foveant. Galli patrio sermone vocant, 'un bornal, ou rayon de miel:' vel, 'un coustau de cire ayant des troux, dans lesquels les mouches font le miel.' Idem Poll. vii. 30. 37. σχαδῶνες per ῶ circumflexum usurpat, si modo codex mendo caret. Hæc sunt ejus verba, αἱ καταδύσεις τῶν μελιττῶν καλοῦνται κίτταροι. οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς σκώληκες, ἢ σχαδῶνες, ἢ νύμφαι, ἐπειδάνπερ φυῶσιν. Consule

et Aristotel. περὶ Ζώων Ἱστορίας, v. 21. et 22. περὶ μελιττῶν γενέσεως, καὶ φύσεως. Theoc. Idyll. i. 147. Πλῆρες δὲ σχαδόνων, 'Plenum vero favis [sit tuum os].'

T.

T commune Dorienses in κ sæpe mutant, quod in adverbiis temporis et loci passim observatur. Ut πόκα; pro πότε; quando? vel pro ποτὲ communi, ἐγκλιτικῶς. Ut ὥς ποκα, pro ὥς ποτε, ut olim. Sic ὅκα, pro ὅτε, quando, non interrogative: τόκα, pro τότε, tunc: ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, alias. Quod geminatum, significat modo, modo. Theoc. Idyll. i. 24. ὥς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων, 'ut olim in Libycum Chromin cecinisti certans.' Idem eodem Idyll. 36. et 37. Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα, Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον, 'Modo quidem illum respicit virum ridens, modo vero rursus ad hunc jacit [i. celeriter convertit] animum.' Et 65. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα Νύμφαι; 'Ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? Ubinam Nymphæ?' Hic τὸ πόκα, quia non est interrogantis adverbium, ideo patitur ἔγκλισιν, et ex præcedentis vocis accentu pendet, ac particulæ Latinæ. Nam interrogationibus servienti respondet, ut quidnam? quodnam? quandonam? Alias ἐγκλιτικῶς quidem, sed ἀορίστως accipitur, nec quidquam certi definitur. Sic et apud Latinos sæpe dicitur indefinite, non interrogative, undenam, quisnam, quænam, quodnam, &c.

τ in adverbio temporis ὅτε non semper (si modo codices mendo carent) in κ mutatur. Theoc. Idyll. ix. 116. et 117. ὅτ' ἐγὼν τὺ κατῄλασα. Εὖ ποτε, pro quibus alias diceretur ὅκα, et πόκα.

τ in multis nominibus, verbis, et adverbiis tam orationis solutæ, quam poeseως, in δ versum passim reperitur. Vide δ pro τ. Illic enim tota legitimæ formationis series aperte fuseque demonstratur, et variis exemplis illustrata confirmatur.

τ pro δ, τηΰσιος, pro δηΰσιος, verso δ in τ. Theoc. Idyll. xxv. 230. τηΰσίως, pro δηΰσίας. Vide Magnum Etymolog. 758. 1. Eustath. χάρις, ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν χάριδος, Δωρικῶς δὲ, χάριτος.

τ Dorice pro com. κ. Vide τῆνος, pro κεῖνος, quod κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε formatur, pro ἐκεῖνος, ille. Vide et τηνεὶ, pro ἐκεῖ, illic. Item interdum etiam communiter τὸ τ pro κ reperitur positum, ut Ἀττικὴ in Hortis Adonidis pag. 8. pro Ἀκτική. Nam ab ἀκτὴ deducitur.

τ Dorice pro comm. σ in multis usurpatur. Vide σ commune. Ut τὺ, pro σύ. Ab illo vero τὺ, verso υ in u formatur Latinum tu. Theoc. Idyll. i. 2. et 4. et 11. et 5. τὲ, pro σὲ, te. Sed τὲ Doricum corripitur Latinum te producitur. Τεὸς, τεὰ, τεὸν, tuus, a, um; a com. σὸς, σὴ, σὸν, inserto ε, et σ in τ, mutato. 7. Τοὶ, pro σοὶ, tibi. 25. Vide et Ποτὶ, quod ἐκ τῆς προσὶ κατὰ παραγωγὴν, καὶ τροπὴν τοῦ σ εἰς τ est deductum. 51. φατὶ, pro φησὶ, dicit. 146. τοὶ, pro σοὶ, tibi. Idyll. ii. 126. τεῦ, pro σεῦ, hocque pro σοῦ, tui. Idyll. iii. 10. τοὶ, pro σοὶ, tibi. et 11. et 22. et 34. 48. τίθητι, pro τίθησι. Idyll. iv. 4. ὑφίητι, pro ὑφίησι. 10. εἴκατι, pro εἴκοσι. 52. ἐντὶ, pro εἰσί. Idyll. v. 19. τεῦ, pro σεῦ, i. σοῦ, tui. Οὔ τευ, pro οὔ σου. 28. πλατίον, pro πλησίον, proximum. 38. φάγωντι, pro φάγωσι. 48. λαλαγεῦντι, pro λαλαγοῦσι. 52. ὄσδοντι, pro ὄζουσι. Idyll. xi. 53. προΐητι, pro προΐησι, etc. Vide σ in τ.

τ in compositione passim apud poetas, suavitatis caussa in λ, ob sequens λ, mutatur. Ut, καταλείπω, καὶ συγκοπῇ, κατλείπω, καὶ τροπῇ τοῦτ εἰς λ, καλλείπω. Sic καταλαμβάνω, κατλαμβάνω, καλλαμβάνω. Sic καταληστεύω, κατληστεύω, καλληστεύω. Sic καταλιθόω, ῶ, κατλιθόω, ῶ, καλλιθόω, ῶ. Sic καταλέγω, κατλέγω, καλλέγω. Sic καταλείφω, κατλείφω, καλλείφω. Sic etiam καταλεαίνω, κατλεαίνω, καλλεαίνω, etc.

τ in compositione passim apud poetas in μ, ob sequens μ, suavitatis caussa mutatur. Ut καταμένω, καὶ συγκοπῇ, κατμένω, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς μ, καμμένω. Sic καταμόνας, κατμόνας, καμμόνας. καταμύω, κατμύω, καμμύω, etc.

τ in compositione passim apud poetas, post factam syncopen, in ρ, propter sequens ρ, suavitatis caussa mutari. Ut καταῤῥέζω, συγκοπῇ κατρέζω, τροπῇ τοῦ τ εἰς ρ, καῤῥέζω. Sic καταῤῥῆξαι, κατρῆξαι, καῤῥῆξαι, etc.

τ in β, in compositis apud poetas hoc locum habet. Ut, καταβάλλω, συγκοπῇ κατβάλλω, τροπῇ τοῦ τ εἰς β, καββάλλω, sic καταβαρέω, κατβαρέω, καββαρέω, ῶ, gravo, onero, premo. Sic καταβιβάζω, κατβιβάζω, καββιβάζω, etc.

τ in compositione, propter sequens κ, sæpe mutatur in κ apud poetas. Ut, κατακείοντες, καὶ συγκοπῇ κατκείοντες, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς κ, κακκείοντες. Sic κατακεφαλῆς, κατκεφαλῆς, κακκεφαλῆς. Sic κατακορυφῆς, κατκορυφῆς, κακκορυφῆς. Hoc autem suavitatis caussa fieri videtur, etc.

τ in ν passim apud poetas in compositis, ob sequens ν, suavitatis caussa mutatur. Hoc autem post factam syncopen. Ut, κατανεύω, κατνεύω, καννεύω, annuo. Κατα-

νίφω, κατνίφω, καννίφω. Κατανοῶ, κατνοῶ, καννοῶ. Κατανομιστεύω, κατνομιστεύω, καννομιστεύω. Κατανέμω, κατνέμω, καννέμω, etc.

τ in compositione apud poetas in π, propter sequens π, suavitatis caussa mutatur. Ut, καταπεδίον, καὶ συγκοπῇ κατπεδίον, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς π, καππεδίον. In planitie, sive per planitiem. Sic καταπεσὼν, καὶ συγκοπῇ, κατπεσὼν, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς π, καππεσὼν, delapsus, qui decidit, etc.

τ in δ passim apud poetas in compositis, post factam syncopen ob sequens δ mutari. Ut, κατὰ δύναμιν, κατδύναμιν, καδδύναμιν. Καταδυναστεύω, κατδυναστεύω, καδδυναστεύω. Καταδικάζω, κατδικάζω, καδδικάζω. Καταδοξάζω, κατδοξάζω, καδδοξάζω, etc.

τ in σ sæpissime communiter etiam mutari. Ut, a nomine πλοῦτος, divitiæ, deducitur regulariter πλούτιος, i. dives, quod inusitatum: at pro eo dicitur, πλούσιος. ab ἐνιαυτὸς, i. annus, ἐνιαύσιος, annuus, pro ἐνιαύτιος, ab ἄμβροτος, immortalis, ἀμβρόσιος, idem, pro ἀμβρότιος, etc. De quibus multo fusius agitur in Magno Etymologico, in voce ἀσπάσιος. Item in εὐεργεσία, pro εὐεργετία, quod ab εὐεργέτης. Hoc Ionice factum ibi traditur. Sic ἀπὸ τῆς Μιλήτου πόλεως pro Μιλήτιος dicitur Μιλήσιος, etc.

τ in σ passim apud poetas in σ verti, propter sequens σ. Quod in multis compositis observatur, idque post factam syncopen. Ut, κατασείω, κατσείω, κασσείω, concutio. Κατασημαίνω, κατσημαίνω, κασσημαίνω. Κατασήπω, κατσήπω, κασσήπω. Κατασιτέομαι, οῦμαι, κατσιτέομαι, κασσιτέομαι. Κατασίνεσθαι, κατσίνεσθαι, κασσίνεσθαι. Κατασείρω, κατσείρω, κασσείρω. Κατάσαρκος, κάτσαρκος, κάσσαρκος, etc.

τ Dorice præfixum articulis præpositivis masculei et fœminei generis in nominativo plurali tantum, pro communibus οἱ et αἱ. Theoc. Idyll. i. 9. Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται. Hic ταὶ pro αἱ positum. 80. τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, pro οἱ βοῦται, et οἱ ποιμένες. 136. τοὶ σκῶπες. Idyll. v. 110. τοὶ τέττιγες.

τ Dorice præfixum articulo subjunctivo masculei generis in nominativo plurali. Τοὶ, pro communi οἳ, qui. Theoc. Idyll. i. 118. Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ, 'Et fluvii, qui fluitis pulcram per Thymbridis aquam;' vel in T. a. vel juxta T. a. Quis autem esset Thymbris, docent cum alii, tum vero Dionysius de Situ Orbis, pag. 49. et 50. et Stephanus de Urbibus. Vide Θύμβρις.

τα, pro της in terminatione nominativi singularis primæ declinationis simplicium. Hoc autem fit vocativo in nominativum migrante. Quod alii Macedonibus, alii Atticis, alii Æolensibus proprium esse tradunt. Vide ἱὐκτά. Quanquam alii dicunt Macedones in nominativis, qui desinunt in ης, rejecto σ, mutare η in α breve. Ut, ὁ Κοπαίνης, ὁ Κόπαινα, ὁ Μυρίλλης, ὁ Μύριλλα. Sic ἱππότα Νέστωρ, et νεφεληγερέτα Ζεύς. Negant enim vocativum pro nominativo positum. Quod confirmant allato versiculo quodam, quem Eustath. ex Epigrammate citat, πατὴρ δέ μ' ἔφυσε Κόπαινα.* Ubi cum sit finis versus, nihil impediebat, quominus diceretur Κοπαίνης, si (ut alii putant) metri caussa casus mutatus fuisset. Item Homer. Iliad. B. 59. 4. Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι: ὁ enim cum vocativo nunquam conjungitur. Ergo τὸ Θυέστα non vocativus est pro nominativo, sed nominativus Macedonice formatus.

τὰ, poetice, pro communi τάδε, vel ταῦτα, hæc. Theoc. Idyll. i. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς, 'hæc vero mentem ipsius non tangunt.'

τᾷ, Dorice, pro communi τῇ, dativus articuli præpositivi generis fœminei, numeri singularis. Theoc. Idyll. ii. 12. Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, pro Τῇ χθονίᾳ θ' Ἑκάτῃ. 130. τᾷ Κύπριδι. Idyll. iv. 22. Τᾷ Ἥρᾳ. Idyll. v. 49. Τᾷ παρὰ τὶν, pro τῇ παρὰ σοί. 96. τᾷ παρθένῳ. 105. τᾷ παιδί. Idyll. vi. 29. τᾷ κυνί. Idyll. vii. 3. Τᾷ Δηοῖ. Idyll. viii. 79. τᾷ δρυΐ, et τᾷ μαλίδι. 8. τᾷ βοΐ. Idyll. x. ult. τᾷ ματρὶ, etc.

τᾷ, dativus articuli subjunctivi Dorice formatus, pro quo alias dicitur frequentius ᾇ, communiter ᾗ, cui. Theoc. Idyll. ii. 67. Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν. ἐν δὲ λέαινα, Latin. interp. 'Nemus in Dianæ: cui jam cum multæ aliæ Feræ ibant longo ordine in orbem, tum etiam Leæna;' alter vero sic, 'Ad lucum Dianæ: quo in loco et multæ aliæ Feræ in pompa ducebantur undique: inter quas erat leæna.' Hæc interpretatio fidelior, et melior videtur. Sed hoc verba sonant, 'Lucum in Dianæ, cui jam olim multæ quidem aliæ Feræ ducebantur in pompa. Inter [illas] vero Leæna [erat].' Si τᾷ pro com. ᾗ sumas, idem valebit ac, in cujus honorem, et ad Dianam referetur. Si pro loci adverbio sumatur, ἰσοδυναμήσει τῷ ᾗπερ, καὶ ὅθι, ubi, quo in loco: ἐν δὲ vero, ἐλλειπτικῶς dictum, pro ἐν δὲ τούτοις τοῖς θηρίοις ἦν, 'passim hoc loquendi genus apud poetas occurrit.' Vide suo loco. Idyll. xxviii. 10. σὺν τᾷ, pro σὺν τῇ, hocque pro comm. σὺν ᾗ, cum qua.

τἀγκίστρῳ, Att. et Dor. pro communi τῷ ἀγκίστρῳ. Quod ad similitudinem, τοῦ τἀνδρὶ, pro τῷ ἀνδρὶ, dictum videtur. Hoc

autem κράσεως genus et apud Demosthenem passim lectoribus occurrit. Theoc. Idyll. xxi. 46. χ' ὠ μὲν τἀγκίστρῳ ποτεφύετο, 'ac ille quidem hamo adhærebat.' Factum autem hoc κατ' ἐκβολὴν τοῦ ι ἐκ τῆς δοτικῆς τῷ, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ωα εἰς α; quemadmodum in τἀκινάκῃ, pro τῷ ἀκινάκῃ. Vide Magnum Etymologicum in Κινάκη, 514. 27. Sic ex ὦ Ἄπολλον, ὤπολλον, vel potius ὦ ̓πολλον. 56. scribitur τῶ 'γκίστρῳ, pro eodem: sed hic fortasse quis dixerit ex articulo τῷ sublatum ι subscriptum, et α ex nomine ἀγκίστρῳ, ac tenuem spiritum priscæ vocis indicem remansisse, quem ante γ notatum videmus.

τᾷδε, Dorice pro com. τῇδε, τουτέστιν ἐνταῦθα, hic, hoc loco. Theoc. Idyll. v. 32. Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον, καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας, 'Hic sub oleastro, et nemoribus his sedens.' 50. εἴρεια τᾷδε πατησεῖς, 'lanas hic calcabis.'

τᾷδε, Doricum adverbium, pro com. τῇδε, τουτέστι δεῦρο, huc. Theoc. Idyll. ii. 101. ὑφαγέο τᾷδε, 'duc [eum] huc.'

ταὶ, Doricus articulus fœminei generis, numeri pluralis, nominativi casus, pro communi αἱ, qui nominibus tam adjectivis, quam substantivis præponitur, unde præpositivi nomen apud Grammaticos habet. Theoc. Idyll. i. 9. Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται. Hic ταὶ pro αἱ positum. Idem Idyll. ii. 1. ταὶ δάφναι, pro αἱ δάφναι. Idyll. ii. 35. ταὶ κύνες, pro αἱ κύνες. Idem Idyll. iii. 1. ταὶ δέ μοι αἶγες, pro αἱ δέ. Idyll. iv. 12. ταὶ δαμάλαι, pro αἱ δαμάλαι. 26. ταὶ βόες. 36. ταὶ δὲ γυναῖκες. 52. ταὶ ἀτρακτυλίδες. Idyll. v. 47. ταὶ ὄρνιχες, pro αἱ ὄρνιθες. 51. ταὶ δὲ τραγεῖαι. 52. ταὶ παρὰ τίν. 80. ταὶ μῶσαι. 100. ταὶ μηκάδες. Idyll. vi. 16. ταὶ καπυραὶ χαῖται. 45. ταὶ πόρτιες. Idyll. vii. 7. ταὶ δὲ παρ' αὐτάν. Idyll. viii. 67. ταὶ δ' ὄϊες. 79. ταὶ βάλανοι. Idyll. xi. 3. ταὶ Πιερίδες. 12. ταὶ ὄϊες, etc.

ταὶ, Ion. Dor. Æol. et poet. pro communi αἵ, quæ. Theoc. Idyll. vii. 59. ταί τε μάλιστα Ὀρνίθων ἐφίλαθεν, 'quæque maxime Avium [omnium] caræ sunt,' vel diliguntur.

ταῖσι, dativus pluralis articuli præpositivi fœminei generis a communi ταῖς addito ι formatus Ionice, Dorice, poetice. Sæpe autem accipitur pro ταύταις, i. his, vel αὐταῖς, i. ipsis. Theoc. Idyll. i. 91. μετὰ ταῖσι χορεύεις, 'cum ipsis choream ducis.'

ταῖσιν, Ion. Dor. et poet. pro communi ταῖς, unde addito ι fit ταῖσι, quod plerumque sequente consonante locum habet: hinc addito ν, fit ταῖσιν, quod et ipsum plerumque sequente consonante ponitur. Theoc. Idyll. viii. 38. ταῖσιν ἀηδονίσι.

τάκεαι, secunda persona præsentis, indicativi modi, Dorice formata, pro Ionica τήκεαι, quæ pro com. τήκῃ ponitur, a verbo τήκομαι, τήκῃ, τήκεται. Formatur autem a tertia singulari τήκεται, sublato Ionice, et Dorice τ, et tertia in secundam personam migrante. Illud vero primum η commune in α Dorice, quinetiam Ionice mutatum. Theoc. Idyll. i. 82. τί τὺ τάκεαι; 'quid tu liquescis?' 91. Τάκεαι ὀφθαλμὼς, 'Tabescis oculis.'

τάκω, μ. τάξω, Dorice pro communi τήκω, τήξω, verso η in α, liquefacio, tabefacio, paulatim consumo. Theoc. Idyll. i. 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα Νύμφαι; 'Ubinam eratis quando Daphnis tabescebat? ubinam [eratis] Nymphæ?' 82. τί τὺ τάκεαι; pro communibus τί σὺ τήκῃ; 'quid tu liquescis?' Idem 88. Τάκεται ὀφθαλμὼς, 'Tabescit oculis.' 91. τάκεαι ὀφθαλμὼς, 'tabescis oculis.' Idyll. ii. 18. πυρὶ τάκεται, 'igne absumitur.' Et 28. et 29. ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις, 'ut hanc ceram ego juvante Deo liquefacio, sic liquefiat ab amore Myndius statim Delphis;' vel, liquescat præ amore. 83. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, 'forma vero tabescebat.' Idyll. v. 12. καὶ τότ' ἐτάκευ, pro καὶ τότ' ἐτήκου, 'et tunc tabescebas.' Idyll. vi. 27. καὶ τάκεται, 'et tabescit,' etc.

ταλαεργὸς, οῦ, ὁ, poet. patiens operis, laborum patiens. Theoc. Idyll. xiii. 19. ἵκετο χ' ὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν, 'ivit etiam laborum patiens in opulentam Iolcum.'

ταλάρως, pro ταλάρους, calathos. Theoc. Idyll. v. 86. et Idyll. viii. 69. Idyll. xi. 73.

ταλασίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, poet. patiens operum, tolerans, constans, fortis. Theoc. Idyll. xxiv. 50. Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες, 'Surgite famuli patientes operum.'

τὰ λοίσθια, poetice, pro quo συνωνύμως in oratione soluta dicitur, τὰ τελευταῖα, vel (quod elegantius, et usitatius) τὸ τελευταῖον, et τοτελευταῖον unica voce; postremo, tandem. Dicitur et τέλος. Quod loquendi genus ἐλλειπτικὸν videtur, ut præpositionem κατὰ subaudiri dicamus, sic, κατὰ τὰ λοίσθια. κατὰ τὰ τελευταῖα. κατὰ τέλος. Theoc. Idyll. v. 13. νῦν μετὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας, 'nunc me tandem nudum fecisti.' Idyll. xxiii. 16. poeta per singularem numerum effert, λοίσθιον. Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας, 'Tandem non tulit calamitates Veneris.'

ταμάλιστα, Theocriteum adverbium, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Idem valet ac simplex μάλιστα, maxime, vehementer. Theoc. Idyll. xv. 58. τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω, 'frigidum anguem maxime timeo.'

τᾶματα, poet. Att. et Dor. pro com. sed

poet. τὰ ἤματα, dies. Quod factum vel rejecto α ex articulo τὰ, et τ cum sequenti α, quod ex η com. Dor. versum, conjuncto, et ex duabus partibus unum vocabulum est conflatum, quod ideo spiritum tenuem servat, ut origo simplicium partium melius appareat. Vel est κρᾶσις τοῦ α καὶ τοῦ η εἰς α, ut in βοάητον, ἆτον. Vel prius τὸ η in α mutatum, deinde κρᾶσις facta τοῦ α α εἰς α. Theoc. Idyll. xxi. 23.

τάμισος, ου, ἡ, coagulum. Theoc. Idyll. vii. 16. Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον, 'Albam pellem humeris, recens coagulum redolentem.' Idyll. xi. 66. τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα, 'coagulum acre immittens.'

τᾶμος, Dor. pro com. poet. τῆμος, τότε χᾶμος, ἦμος, ὅτε. Vide suo loco. Theoc. Idyll. xiii. 27. Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος Ἡρώων, 'Tunc navigationis meminit divinus flos Heroum.' Idyll. xiv. 34. Τᾶμος ἐγὼν, 'Tunc ego.' Idyll. xxiv. 13. Τᾶμος ἄρα, 'Tunc vero.'

τὰν, articulus præpositivus generis fœminei, accusativi casus, numeri sing. Dorice pro communi τὴν, verso η in α longum. Theoc. Idyll. i. 9. Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἶϊδα δῶρον ἄγωνται. Idem eodem Idyll., 11. τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. Et 21. τὰν πτελέαν. Idyll. ii. 148. τὰν ῥοδόπηχυν. Idyll. v. 32. τὰν κότινον. 61. τὰν σαυτοῦ. 135. τὰν σύριγγα. 139. τὰν ἀμνίδα. Idyll. vi. 2. τὰν ἀγέλαν, etc.

τὰν, Dor. pro comm. τὴν, hocque poetice pro comm. ταύτην, hanc. Theoc. Idyll. vii. 43. Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, 'hanc tibi, inquit, clavam [i. hoc pedum, quod clavæ quandam speciem habet,] donabo.'

τὰν, accusativus singul. fœminei generis, articuli præpositivi, Dorice positus pro com. τὴν, quod alias συνωνύμως, et frequentius dicitur ἃν Dor. ἣν vero communiter, quam. Theoc. Idyll. i. 47. Τὰν ὀλίγος τὶς κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει, 'Quam parvus quidam puer ad sepes custodit.' Idem Idyll. ii. 12. τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι, 'quam et catuli formidant.' Idyll. ix. 24. τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων, 'quam ne faber quidem reprehendisset.' 29. ᾠδὰν, Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι, 'carmen, Quod olim ego præsens illis cecini pastoribus.'

τᾶν, genitivus plur. articuli præpositivi generis fœminei Dorice pro com. τῶν, verso ω in α. Theoc. Idyll. i. 22. Καὶ τὰν Κρανιάδαν, pro καὶ τῶν Κρηνιάδων.

τᾶν, Dor. articulus fœm. g. genitivi plur. pro comm. sed poetico τῶν, hoc vero pro com. ὧν, quarum. Theoc. Idyll. xviii. 25. Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ, pro, Τῶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμός ἐστιν, ἐπειδὴ κεν Ἑλένῃ παρισωθῇ, 'Quarum [virginum] ne ulla quidem [est] reprehensionis expers, quum confertur cum Helena.'

τανίκα, Dorice pro comm. τηνίκα, τότε, tunc, fit autem verso η in α. Theoc. Idyll. i. 17. Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, 'Tunc defessus quiescit.' Ab hoc autem τηνίκα fortasse deductum est Latinum adverbium tunc, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς υ, κατὰ συγκοπὴν τοῦ ι, καὶ κατ' ἀποκοπὴν τοῦ α. Idyll. vii. 108. Τανίκα μαστίσδοιεν, 'Tunc [te] flagellent.'

τὰ ποθέσπερα, Dor. pro com. τὰ προσέσπερα. Videtur autem ἐλλειπτικῶς dictum, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὰ προσέσπερα, τουτέστι κατὰ τὰ τῆς ἡμέρας προτεσπέρια μέρη, πρὸς τὴν ἑσπέραν, ἢ ὑπὸ τὴν ἑσπέραν, ἑσπέρας, i. circa vespertinas diei partes, circa vesperam, vel sub vesperum, vespere, sive vesperi. Theoc. Idyll. iv. 3. ἦπά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?' Quid autem sit ἕσπερος, et varias hujus vocabuli significationes, in vulgat. Lexicis vide. Idem Idyll. v. 113. Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, 'Semper venientes ad vesperam [vel, sub vespertinum diei tempus, vespere, vites lædunt, et earum] uvas comedunt.' Idyll. viii. 16. τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι, 'oves vero vespere omnes numerant.' Hic obiter observandum articulum τὰ cum nomine ποθέσπερα non positum: sed omissum ob metri legem, nisi forte quis dicat (quod tamen paulo durius videretur) articulum τὰ cum nomine μᾶλα junctum, huc referendum, aut ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetendum. Quanquam non absurdum esset si jam τὸ ποθέσπερα ἐπίθετον τοῦ μᾶλα diceremus: figurate vero ovibus tribuetur, quod proprie tempori convenit, quo recensentur oves.

τᾶς, genitivus articuli præpositivi, g. f. Dorice pro communi τῆς formatus. Theoc. Idyll. i. 20. Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας, pro Καὶ τῆς βουκολικῆς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μούσης. Idem Idyll. ii. 60. Τᾶς τήνω φλιᾶς, pro comm. Τῆς κείνου φλιᾶς, 'Illius limen.' Idyll. v. 3. τᾶς κράνας, pro τῆς κρήνης. 16. τᾶς πέτρας, pro τῆς πέτρας. Idyll. x. 46. τᾶς κόρθυος. Idyll. xi. 8. τᾶς Γαλατείας. Idyll. xv. 33. τᾶς μεγάλας, etc.

τᾶσδε, Dor. pro communi τῆσδε, καὶ ταύτης. Theoc. Idyll. vi. 33. τᾶσδ' ἐπὶ νάσω, pro τῆσδ' ἐπὶ νήσου.

τᾶς, genit. sing. articuli præpositivi fœminei generis, pro communi τῆς. Theoc. Idyll. i. 20. Καὶ τᾶς βωκολικᾶς. Idem Idyll. iv. 36. Τᾶς ὀπλάς. 44. τᾶς γὰρ ἐλαίας. Idyll. v. 97. τᾶς ἀρκεύθω, pro τῆς ἀρκεύθου.

100. *τᾶς κοτίνῳ*, pro *τῆς κοτίνου*. 117. *τᾶς δρυός*. Idyll. vi. 13. *τᾶς παιδός*.

τᾶς, Doric. pro quo alias dicitur Dor. *ἇς*, genitivus singul. articuli præpositivi pro subjunctivo; vel subjunctivo præfixum Dorice *τ*, cujus. Theoc. Idyll. ix. 33. *Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος*, 'Quo [carmine] mihi tota sit plena domus.' Idyll. iv. 59. *τᾶς ποτ᾽ ἐκνίσθη*, 'quam olim deperiit.' Idyll. xviii. 37. *ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ᾽ ὄμμασιν ἵμεροι ἐντὶ*, 'ut Helena, cujus in oculis omnes sunt amores.'

τὰς in accusat. plur. articuli præpos. Dor. correptus sequente vocali. Theoc. Idyll. iii. 3. *βόσκε τὰς αἶγας*. Vide *ας* correptum in accus. plur. 2. declin. *τῶν ἰσοσυλλάβων*. Idyll. v. 64. *ὃς τὰς ἐρείκας*. 109. *Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος. ἐντὶ γὰρ ἆβαι*.

ταὔλιον, ου, Attice, et Dorice, pro com. *τὸ αὔλιον*, quod fit *κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς α*, Theoc. Idyll. xi. 12.

ταυροπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, qui, quæve taurum patrem habet. Ex tauro procreatus. In Syringe, vs. 4. Hoc epithetum apibus ibi tribuitur, quod ex interfecti tauri putrefacto cadavere soleant reparari, quemadmodum patet ex fine lib. 4. *τῶν Γεωργικῶν* Virgil. pag. 96. 97. et 105.

ταυροφόνος, ου, ὁ, poet. pro communi *ταυροκτόνος*. Sed hoc quidem in vulgatis Lexicis reperitur, illud vero nequaquam; tauricida, qui taurum, vel tauros cædit, aut interfecit. Theoc. Idyll. xvii. 20. *Ἀντία δ᾽ Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο ἵδρυται*, 'E regione vero ipsorum Herculis sedes tauricidæ posita est [vel, stat].'

ταύρως, Dor. pro com. *ταύρους*, Theoc. Idyll. ix. 3.

ταῦτα, poet. Att. Ion. et Dor. pro *διὰ ταῦτα*, ob hæc, propterea. Theoc. Idyll. xiv. 3. *ταῦτ᾽ ἄρα λεπτὸς*, 'propterea igitur [es tenuis, et] macer.'

ταύταν, Dor. pro com. *ταύτην*, hanc, istam. Theoc. Idyll. iv. 53. *εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος*, 'in hanc inhians sauciatus sum.'

ταχινὰ, poet. pro *ταχινῶς*, hoc vero pro communi *ταχέως*. Primum in vulgatis Lexicis non exstat; secundum exstat quidem, sed nullis exemplis illustratur. Tertium est tritissimum: statim, celeriter, velociter. Theoc. Idyll. xiv. 40. *ἄψορρον ταχινὰ πέτεται*, 'retro celeriter volat.'

ταχινὸς, οῦ, ὁ, poet. pro communi *ταχὺς, εῖα, ὺ*, celer, velox. Theoc. Idyll. ii. 7. *ταχινὰς φρένας*, 'celeres mentes,' 'celerem mentem.'

ταχυπειθὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, poeticum. *ὁ ταχὺ, τοῦτ᾽ ἔστι ταχέως πειθόμενος, καὶ πιστεύων τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ τυχόντος*, qui celeriter credit ea, quæ a quovis dicuntur; qui celeriter cujusvis verbis fidem adhibet; qui facile credit quicquid a quovis dicitur; facile credulus. Theoc. Idyll. ii. 138. *ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς*, pro *ἡ ταχέως πειθομένη, καὶ πιστεύουσα αὐτῷ*, 'ego vero ipsi celeriter credens;' vel, 'ego vero ipsi facile fidem habens.' Idem Idyll. vii. 38. *ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς*, 'ego vero [sum homo] quidam non celeriter credens;' vel, non facile credulus.

τάων, Æol. et Bœot. pro com. et poet. *τῶν, ἤγουν τούτων*. Theoc. Idyll. xxii. 161. *τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ᾽ ἐθέλητε*, 'harum [puellularum] facile vobis [est] uxores ducere, quascunque volueritis.'

τὲ, Dor. pro com. *σὲ*, verso *σ* in *τ*, hinc Latinum te, quod semper producitur, licet *τὲ* Græce corripiatur. Theoc. Idyll. i. 5. *ἐς τὲ καταῤῥεῖ*, 'ad te defluit.'

τεθλασμένος, ου, ὁ, participium præteriti perf. et plusq. perf. pass. a *θλάω, ῶ, μ. θλάσω*, frango. Theoc. Idyll. xxii. 40. *σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς*, 'duris pugnis fractus aures.' [Id est, qui duris cæstuum ictibus in pugilatu aures habebat dilaceratas.]

τεθνάκαμες, Dorice, pro communi *τεθνήκαμεν*, mortui sumus, obiimus. Est autem prima persona pluralis perfecti activi. Sed *η* in *α*, et *ν* in *ς* Dorice vertitur in prima pers. plur. communiter in *μεν* desinente. Theoc. Idyll. ii. 5. *οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνήκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς*, 'neque cognovit utrum mortui, an vivi simus.'

τείροντι, Dor. pro com. *τείρουσι*, vexant, infestant. Bion Idyll. i. 22. *αἱ δὲ βάτοι νιν ἐρχομέναν τείροντι*, 'et rubi ipsam incedentem infestant.'

τελεῦντι, Dor. pro com. *τελοῦσι*, faciunt, perficiunt, instruunt, parant. Theoc. Idyll. vii. 32. *δαῖτα τελεῦντι*, 'convivium parant.'

τέλος, adverbialiter sæpe reperitur et apud poetas, et orationis solutæ scriptores, pro tandem. Sed videtur esse defectus præpositionis *κατὰ*, vel *ἐς*, ut legitur apud Theoc. Idyll. ii. 152. *καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων*, 'et tandem abiit fugiens.' Quod barbari dicerent, ad finem, unde Galli suam loquendi formam videntur sumsisse, quum dicunt, 'a la parfin,' 'finalement;' et Itali, 'al fine,' 'a la fine,' 'finalmente.'

τέλος κακὸν, Theocritea locutio, pro qua diceretur communiter *δυστυχία, δυστύχημα*, vel simpliciter *κακόν*. Quoniam autem *τέλος* tam bonum, quam malum rerum finem significat, ideo discriminis aperiendi caussa, vel *ἀγαθὸν*, vel *κακὸν*, *ἐπίθετον* addi solet, malus finis, malum, infortunium. Interp. Latini, malam rem, verterunt. Theoc.

Idyll. iv. 47. ἤξῶ, καὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν, 'veniam per Pana malam rem [id est, infortunium, tibi] daturus.'

τεὸς, ἀ, ὸν, Ion. Dor. et poet. tuus, a, um, ab adjectivo communi σὸς, σὴ, σὸν, inserto ε fit inusitatum quidem, at regulare tamen, σεὸς, et Ion. atque Dor. verso σ in τ, τεὸς, ἀ, ὸν, quod et a poetis usurpatur. Theoc. Idyll. ii. 116. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν, 'in tuam vocans hanc domum, ut ego præsens adessem.' Idyll. iii. 13. ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν, 'in tuum antrum venirem.'

τέρας, τος, τὸ, com. monstrum, portentum, res monstrosa, res prodigiosa, res admiranda propter novitatem suam, et excellentiam. Theoc. Idyll. i. 56. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, alter interpres hæc ita, 'monstrum plane animum tuum percellat:' alter vero sic, 'quod operis miraculo animum tuum obstupefaciat.' Sed hæc ita sunt accipienda, τέρας, ἀντὶ τοῦ τερατῶδες, καὶ παράδοξον ἔργον, ὅπερ σὲ κατὰ θυμὸν ἀτύξαι, τουτέστι τὸν θυμόν σου ἐκπλῆξαι, i. e. opus monstrosum, et admirandum, ac omnem omnium opinionem, fidemque sua præstantia superans, quod te in animo percellat, quod animum tuum percellat.

τέρσει, poet. verbum futuri prioris activi Æolice formati. Nam ut a φθείρω formatur commune fut. φθερῶ, et Æolice φθέρσω, sic a τείρω formatur com. fut. τερῶ, et Æolice τέρσω, vexo, crucio. Theoc. Idyll. xxii. 63. χείλεα τέρσει, 'labra cruciabit.'

τετεύχατο, Ion. 3. pers. plur. plusquamperfecti passivi, pro com. τετευγμένα ἦσαν. Vide nostrum Ion. Lex. in terminatione χατο, ibi formationis rationem disces. Moschus Idyll. ii. 43. ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα, 'in quo artificiosa multa erant fabrefacta resplendentia.'

τέτμειν, poet. τὸ ἐν ἐπιτόμῳ, καὶ συντόμως καταλαβεῖν. παρὰ τὸ τέμνω, τμῶ, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, τέτμω, via compendiaria nancisci, deprehendere. Dictum hoc verbum a τέμνω, seco. Qui enim viarum compendio utuntur, illi quodammodo vias secare videntur, dum non per rectam itineris lineam eo contendunt, quo pervenire cupiunt: sed per transversas semitas iter faciunt. Theoc. Idyll. xxv. 61. ἵνα τέτμοιμεν ἄνακτα, 'ut nanciscamur [vel, inveniamus] regem.'

τέτορα, ων, τὰ, poet. et Dor. pro com. τέσσαρα, quatuor. Theoc. Idyll. xiv. 16. τετόρων ἐτέων [οἶνον], 'quatuor annorum [i. quadrimum vinum].' Hoc autem ita formatur, primum quidem ex com. τέσσαρα, alterum σ tollitur, deinde vero alterum σ, in τ, et α in ο mutatur.

τετραένης, ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ τετράενες. Theocriteum atque poeticum vocabulum, quod in vulg. Græcolatinis Lexicis ὀξυτονεῖται, τετραενής. Sed nullius auctoris auctoritate confirmatur. Idem autem valet ac ὁ τέτταρας ἔνους, τουτέστι τέσσαρας ἐνιαυτοὺς, δ. ἔτη ἔχων, quatuor annos habens, quadrimus: ἔνος vero dictus (ut docet Eustathius) παρὰ τὸ ἓν, ἢ τὴν ἕνωσιν τῶν ὡρῶν, ἢ παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ, i. annus Græce vocatus ἔνος, vel ab ἓν, quod unum significat, vel a quatuor anni tempestatum unione, vel ab ἔω, quod impleo significat, quia annus in se ipsum semper redit, unde alias ἐνιαυτὸς appellatur, vel quia quatuor anni tempestates unit, et conjungit, vel quia eas implet, et fruges ad justam maturitatem perducit. Theoc. Idyll. vii. 147. τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ, Lat. versio, quam Stephanus in suo codice sequitur, hæc ita Latine reddita habet, 'quadrimum autem a doliorum orificio relinebatur vinum:' Crispini vero codex ita, 'quadrima vero a doliorum orificio relinebatur litura.' Sed jam per ἄλειφαρ poeta nec vinum, nec lituram: at picem ipsam intelligere videtur, qua olim dolia illini solebant, ut in iis vina diutius conservarentur, unde etiam dolia picata dicebantur, quod pice tanquam unguento quodam ungerentur ac illinerentur. At vinum picatum appellabatur, quod injecta pice condiebatur. Quomodo autem hoc fieret, docet Plin. xiv. 20.

τετράπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Epithetum soli quater aratro versi, quater arati. Theoc. Idyll. xxv. 25. τριπόλοις σπόρον ἐν νοοῖσιν ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως, 'ter subactis sementem novalibus Interdum injicientes, et quater aratis similiter.' Eustat. τρίπολος γῆ ἐπιθετικῶς, ἡ τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ πολουμένη. καὶ τρίπολος νειὸς, ἡ τρίτον ἐστραμμένη. παρὰ τὸ πωλεῖν, τὸ ἀναστρέφειν, κατὰ συστολὴν τοῦ ω μεγάλου. Ergo τετράπολος νειὸς dicetur ἡ τετράκις, εἴτε τέταρτον πεπολημένη, καὶ ἐστραμμένη.

τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ. Theoc. Idyll. ix. 31.

τέτυγμαι, poetice, pro τέτευγμαι, prima persona perfecti pass. a τεύχω, μ. τεύξω. Vide τέτυκται. Theoc. Idyll. ii. 20. τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; 'tibi ludibrium sum facta? tibi sum ludibrio?' Idyll. xxiv. 38. τέτυκται.

τετυγμένος, η, ον, poet. pro comm. πεποιημένος, factus. Vide τέτυκται. Theoc. Idyll. xvii. 21. τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος, Dor. autem τετυγμένα, pro com. τετυγμένη, '[sedes] facta ex adamante.' Idyll. xxv. 12. χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν

ἑκάστοις, 'separatim vero stabula ipsis extructa sunt singulis:' τὸ δὴ jam pro δὲ, κατ' ἔκτασιν μέτρου χάριν est positum: alias contra, δὲ pro δὴ positum apud poetas potissimum invenitur.

τέτυκται, 3. pers. sing. perf. pass. pro τέτευκται, sublato ε, a verbo τεύχω, μ. τεύξω, ἀόρ. α. ἔτευξα, π. τέτευχα, π. π. τέτευγμαι, ξαι, κται. ἀόρ. α. π. ἐτεύχθην, et ἐτύχθην, ης, η, quæ omnia poetica potius sunt, quam solutæ orationis, in qua communiter dicitur ποιέω, ῶ, cum derivatis: τεύχειν et ποιεῖν, idem, facere, fabricare, elaborare. Theoc. Idyll. i. 32. ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται, 'intus vero mulier, quoddam Deorum excellens opus, facta [sculptaque] est.' Et 39. τοῖσδε μέτα, γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται, 'cum istis autem, piscatorque senex, petraque fabrefacta est.' Sed hic fortasse melius si separatim scribas τοῖς δὲ μέτα. Quam lectionem interpretes Latini videntur sequuti, nisi dicas particulam autem ab illis additam, quod eam ad sententiarum seriem desiderari putarent. Alioqui vertendum simpliciter, Cum istis, etc. Idem verbum τέτυκται legitur et Idyll. iii. 27. Idyll. xxiv. 28.

τεῦ, Dorice, pro quo et σεῦ, communiter vero σοῦ dicitur, tui. Genitivus autem est singularis a recto com. σὺ, Dor. τὺ, Lat. tu. Theoc. Idyll. ii. 126. εὗδον δ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα, 'quievissem autem si tantum pulcrum tui [i. tuum] os osculatus fuissem.' Idyll. v. 39. παρὰ τεῦ μαθὼν, 'a te discens;' vel, 'a te edoctus.' Idyll. vii. 25. τεῦ νεισομένοιο, 'te eunte.' Idyll. x. 36. οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ, 'tui quidem pedes lucidi [sunt].' Idyll. xi. 25. ἠράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ ἁνίκα πρᾶτον, 'amare cœpi ego te puella quum primum.' 52. ὑπὸ τεῦ, 'a te.' Idyll. xviii. 41. πολλὰ τεῦ ὦ Ἑλένα μεμναμέναι, 'multum tui, o Helena, memores.'

τεῦγμα, τος, τὸ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, monumentum. Proprie tamen et γενικῶς significat quodvis opus factum et extructum. Est autem verbale a τεύχω, facio. In Ara Simmiæ, vs. 9. ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀθρήσας, 'meum vero monumentum intuitus [atque considerans].'

τεύχοισα, participium f. g. Dorice, pro communi τεύχουσα, versa diphthongo ου in οι, faciens, moliens, struens. Theoc. Idyll. i. 49. et 50. ἐπὶ πήραν πάντα δόλον τεύχοισα, 'in peram omnem dolum struens.'

τῆδε, poeticum, Ion. et Dor. pro communi ἐνταῦθα, hic. Theoc. Idyll. v. 118. τῆδε τὺ δάσας, 'hic te vinctum.'

τῆδε, Ion. Dor. et poet. pro com. δεῦρο, huc. Theoc. Idyll. iv. 67. τῆδ' ἐνθὼν, pro, δεῦρ' ἐλθὼν, 'huc profectus;' vel, 'huc veniens.'

τῆδε, poet. pro com. δεῦρο, vel ἐκεῖσε, huc, illuc. Vide εὐάνεμος. Theoc. Idyll. xxviii. 5. τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς, 'illuc enim navigationem secundam petimus a Jove.'

τηλέφιλον, ου, τὸ, commune; quid autem hoc sit, pluribus docetur apud Rhodiginum Lect. Antiq. lib. x. cap. 44. pag. 530. Item apud Œconomiam Hippocratis in voce τηλέφιον. Item apud Suidam ἐν τῷ Πλαταγώνιον, et ἐν τῷ Πλατυγίζειν. Item apud Jul. Pollucem, lib. ix. 498. 20. et deinceps. Consule et vulgata Græcolatina Lexica, unde cognosces quomodo nomen hoc a Theoc. Idyll. iii. 29. sit usurpatum, οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα. Vide ποτεμάξατο.

τηλόθι, poet. pro τηλόθεν, ἤγουν πόῤῥωθεν, eminus, e longinquo, ex remoto loco, Gallice, 'de loin.' Theoc. Idyll. xxiv. 114. τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων θαρσαλέως τὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι, 'quem ne eminus quidem conspiciens audacter quis exspectasset pugnantem in certamine.'

τημόσδε, poeticum adverbium temporis, pro communi τότε, tunc. Observandum autem apud Eustathium quidem τῆμοσδε cum circumflexo supra syllabam τῆ scriptum legi, apud Theoc. vero, Idyll. x. 49 παροξυτονεῖσθαι. Consule Eustat. in τῆμοσδε, et τοῖσδεσσι.

τηνεὶ, Dor. pro com. ἐκεῖ, illic, ibi. Theoc. Idyll. i. 106. τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος, 'illic [sunt] quercus, hic cyperus.' Idem Idyll. ii. 98. τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι, 'illic vero ei gratum [est] sedere.' Idyll. iv. 35. τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας, 'illic et taurum a monte duxit prehendens.' Idyll. v. 33. ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται, 'gelida aqua illic defluit.' 97. τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει, 'illic enim incubat.'

τηνεὶ, Dor. pro comm. ἐκεῖ, τουτέστιν ἐκεῖσε, illuc. Theoc. Idyll. ii. 98. τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, 'illuc enim itat.' Idyll. v. 45. οὐχ ἑρψῶ τηνεὶ, 'non veniam illuc.'

τηνόθι, poet. et Theocriteum adverbium, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Communiter vero dicitur ἐκεῖ, illic, ibi. Theoc. Idyll. viii. 44. χ' ὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, 'et pastor aridus [fit, arescit] ibi.'

τῆνος, τήνα, τῆνο, Dor. pro poet. κεῖνος, κείνη, κεῖνο, hocque pro com. ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ille, illa, illud. Sic autem formatur. Primum quidem ε, quod est in hujus vocis initio, tollitur, deinde vero κ in τ, et ει diphthongus in monophthongum η mutatur. Theoc. Idyll. i. 4. αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. Et 5. αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ κατ-

ἀῤῥεῖ. In his duobus versibus τῆνος Dorice pro communi ἐκεῖνος positum. Idem eodem Idyll., 1. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα. Hic τήνα, pro κείνη, et κείνη, pro ἐκείνη, positum. Quoniam autem α nunc ex η conversum est longum, ideo syllaba τή acuitur. Longa enim ante longam non circumflectitur. Idem eodem Idyll., 8. τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. Hic vocabulum integrum est τῆνο; sed ob sequentem vocalem τὸ ο est sublatum. Et 11. τήναις ἄρνα λαβεῖν. τήναις, pro ἐκείναις dictum. Et 23. τῆνος ὁ πῳμενικὸς, pro ἐκεῖνος ὁ ποιμενικός. Lascaris lib. iii. 583. τῆνος, τήνα, τῆνο, per diphthongum η censet scribendum. Ait enim Δωρικῶς τὴν ει δίφθογγον εἰς η mutari. Quod et ab Atticis fieri solet, ut quum ἱππῆς, βασιλῆς dicunt, pro communibus ἱππεῖς, βασιλεῖς. Consule et Eustath. in verbo ᾔδη, pro εἴδει. Plerique tamen ι non subscribunt. Hoc autem et Attici faciunt in multis. Vide Dialectos 605. et 733. Idem Theoc. eodem Idyll., 23. τῆνος ὁ πῳμενικός. 71. et 72. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο, τῆνον. 120. τῆνος. 125. τῆνο. Idyll. ii. 17. τῆνον. 40. τήνῳ. 60. τήνω, pro ἐκείνου. 144. τῆνος. 145. τήνω. Sic scribitur in omnibus codicibus, quos vidi. Sed, cum sit dativi casus, ut ex præcedenti pronomine ἐμὶν, pro ἐμοὶ, patet, ι subscribendum videtur, hoc modo, τήνῳ. Nam hic dativus ab illo ἐπεμέμψατο regitur. Alioqui Δωρικῶς τὸ ι, nunc sublatum dices. 153. τὰ δώματα τῆνα. Idyll. iii. 25. κύματα τῆνα, etc.

τήνω, Dorice, pro communi ἐκείνου, illius, vide τῆνος. Theoc. Idyll. ii. 60. τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ' illius limen supra.' Idyll. v. 43. τήνω πυγίσματος, ' illa natium percussione.' 56. οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι, ' nihil ego illius indigeo ;' vel, ' nequaquam ego illo indigeo.' Idyll. xi. 29. ἐκ τήνω, ' ex illo.'

τηνῶθε, Doricum adverbium pro communi poetico κεῖθεν, illinc, ex eo loco. ⚹ ὧ, pro ὅθεν, unde. Theoc. Idyll. iii. 10. τηνῶθε καθεῖλον, ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὺ, ' illinc decerpsi, unde me jussisti decerpere tu.' Sic autem hoc formatur, a poetico κεῖνος, pro communi ἐκεῖνος, Dorice τῆνος deducitur, in genitivo communi poetico κείνου, Dor. τήνω, et addita θε particula, fit τηνῶθε, quod sequente consonante locum habet, ut τηνῶθεν, sequente vocali.

τηΰσίως, poet. adverbium, quod in vulgatis Lex. non exstat, com. μάτην, ματαίως, temere, frustra, irrito conatu. Theoc. Idyll. xxv. 230. Vide Eustathium in τηΰσίη ὁδός. Et Mag. Etymologicum pag. 171. 10. ἐν τῷ αὔσιον. Idem 758. 1. τηΰσίη, ἡ ματαία. τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς η. δευσίη γάρ ἐστιν, ἡ ἔκλυτος, παρὰ τὸ δεύω, [τὸ ἄρδω] τὸ ὑγρὸν, καὶ ἔκλυτον νοεῖται. Apud Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. iii. pag. 147. vs. 651. τηΰσιοι πόδες vocantur, qui temere modo huc, modo illuc feruntur. Sic autem ille, τηΰσιοι πόδες φέρον ἔνθα, καὶ ἔνθα.

τί; Elliptice dictum, pro διὰ τί; vel, διὰ τί πρᾶγμα; ob quid? ob quam rem? quam ob rem? qua de causa? cur? Theoc. Idyll. ii. 55. τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἐμφῦσ' ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Sic enim legendum videtur, non autem, ut scriptum exstat in vulgatis codicibus. ἐμφὺς, ὡς, etc. Vide ἐμφύς. Facilis typographi lapsus. ' Cur meo nigrum ex corpore sanguinem omnem ut palustris hirudo inhærens exsuxisti ?'

τίθητι, Dor. pro com. τίθησι, ponit. Theoc. Idyll. iii. 48. ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι; ' ita ut ne mortuum quidem ipsum seorsum a [sua] mamma [i. procul a suo sinu, vel amplexu] ponat? [ab amplexu suo dimittat?]'

τῖλαι, commune. Est autem infinitivus aor. 1. act. a verbo τίλλω, μ. τιλῶ, ἀόρ. α. ἔτιλα, vello, vellico, carpo, decerpo, discerpo. Hinc verbum Gallicum formatum, ' tiller,' quod de cannabe dicitur, quum a suo calamo, stipulaque, manu vellitur, et detrahitur quicquid ad filum, telaque faciendum est aptum. Theoc. Idyll. iii. 21. τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς, ' coronam discerpere me confestim in minuta frusta facies.'

τίλλοισα, Dor. pro communi τίλλουσα, vellens: παρὰ τὸ τίλλειν, unde Doricum τίλλεν, et verso ν in ρ cognatam, Gallicum verbum formatur ' tiller,' quod significat vellere, vel vellendo detrahere, ut faciunt qui linum, vel cannabin, sive cannabum vellunt, suisque calamis corticem teneriorem detrahunt, ut filum, telasque conficiant.

τιμᾶντα, poet. et Dor. vocabulum, pro communi poetico τιμήεντα, unde verso η in α, Dor. factum τιμάεντα, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α, καὶ τοῦ ε, τιμᾶντα, ut ex βόαε, τὸ βόα. Deducitur autem a singulari τιμήεις, τιμήεσσα, τιμῆεν, honoratus, honore dignus, honorem merens. Theoc. Idyll. xxviii. ult. πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων, ' omnia autem [sunt] honore digna, quæ ab amicis [veniunt, atque donantur].'

τιμασεῦντι, Dor. et Æol. 3. pers. plur. fut. 1. act. pro com. τιμήσουσι, unde Dor. τιμάσοντι, et τιμασοῦντι, et rursus hinc Æol. et Dor. τιμασεῦντι, colent, honorabunt. Deducitur autem a verbo τιμάω, ῶ, μ. τιμήσω, εις, ει, Dor. vero, τιμασῶ, εῖς, εῖ, tertia plur. τιμασοῦντι, et versa ου in ευ,

τιμασεῦντι. Theoc. in Epig. xiv. 3. τὸν δὲ πολῖται τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ, 'illum vero cives honorabunt, patris memores utpote boni.'

τὶν, Dorice, pro communi σοὶ, tibi. Theoc. Idyll. ii. 11. τὶν γὰρ ποταείσομαι, 'tibi enim canam (carmina).' 20. τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; 'tibi ludibrium sum facta?' 'tibi ludibrio sum?' Idyll. iii. 33. τὶν ὅλος ἔγκειμαι, 'tibi totus incumbo.' 52. τὶν δ' οὐ μέλει, 'tibi vero non est curæ.' Idyll. v. 8. τὶν δὲ τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα, 'tibi vero quam Lacon furatus olim abiit pellem? dic Comata.' 49. τᾷ παρὰ τὶν, pro τῇ παρὰ σοὶ, 'illi, qui est apud te.' 52. ταὶ παρὰ τὶν, 'quæ sunt apud te.' 57. τῶν παρὰ τὶν, 'illis, qui sunt apud te.' 65. τήνας τὰς παρὰ τὶν, 'illas, quæ [sunt] apud te.' 138. τὶν δὲ Κομάτα, 'tibi vero Comata.' Idyll. x. 31. ἐπὶ τὶν μεμάνημαι, 'propter te insanio,' etc. Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν, Theoc. Idyll. xvii. 11. 'Quid primum narrabo? quia adsunt sexcenta dicenda.'

τῖφος, εος, ους, τὸ, poet. locus palustris, palus. Apud Suidam τίφος παροξυτόνως scriptum legitur, et vertitur κάθυγρος τόπος, i. e. locus humidus. Theoc. Idyll. xxv. 15. Μηνίου ἂν μέγα τῖφος, 'Menii circa magnam paludem.' Apollonius Rhod. τῶν 'Αργοναυτικῶν, lib. i. pag. 7. vs. 127. unica voce scriptum habet ἀμμέγα. ἐρυμάνθιον ἀμμέγα τῖφος. Schol. τῖφος. ὁ κάθυγρος τόπος. Idem lib. ii. pag. 106. vs. 824. οἷος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος. Schol. τῖφος. ὁ ἑλώδης τόπος. Ab aliis etiam ἕλος, i. paludem, ita vocari legimus, ut et in vulgatis Græcol. Lex. habemus.

τμῆσις, Doriensibus etiam familiaris, ut, Theoc. Idyll. i. 59. dicit, ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, pro ποτίθιγεν, hocque pro communi προσέθιγεν, attigit. 96. ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα, pro θυμὸν ἀνέχουσα, iram sustinens, irata. Idem Idyll. ii. 54. κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω, pro καταβάλλω εἰς ἄγριον πῦρ. 56. ἐκ βδέλλα πέπωκας, pro ἐκπέπωκας. Idyll. vi. 14. κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ, pro καταμύξῃ. Idyll. vii. 135. ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο, pro κατεδονέοντο ὕπερθε κρατὸς, i. supra caput quatiebantur;' vel, nisi τμῆσιν esse concedas, dices τὸ ὕπερθεν absolute sumendum pro superne, vel in alto, vel ex alto, illud vero κατὰ, pro supra ponetur, et genitivum κρατὸς reget. Idyll. xxv. 46. διά τε κρίνησι, pro διακρίνησί τε. τουτέστι διακρίνῃ. Idyll. xxv. 146. κατὰ δ' αὐχένα κλάσσε, pro κατέκλασεν αὐχένα. 213. περὶ δ' ἔβησα, pro περιέβησα δὲ, etc.

τόθι, poet. pro comm. ὅθι, ὅπου, ubi. Theoc. Idyll. xxii. 199. τόθι καρτερὸς Ἴδας κεκλιμένος θαεῖτο μάχην, 'ubi fortis Idas reclinatus spectabat pugnam.' Idyll. xxiv. 28. δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται, 'correpto [compressoque] gutture, ubi mala venena sunt.'

τ' οἰσία, sic in Stephani codicibus apud Theoc. Idyll. v. 125. scriptum legitur: sed vitiose: scribendum enim potius δέ τοι σία, quemadmodum in Crispini ed. recte scriptum videmus; alter Interpres vertit, junci; alter, sia palustria. Consule vulgata Lexica Græcolat. in voce Σίον, ου, τό. Sic appellatur herba quædam aquatica, quæ sium, et laver a Latinis, a Gallis 'berle' nominatur. De qua Dioscorides ii. 116.

τοὶ, Dor. pro com. articulo præpositivo οἱ. Theoc. Idyll. i. 80. τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, pro οἱ βοῦται, οἱ ποιμένες. 136. τοὶ σκῶπες. Idyll. iii. 53. τοὶ λύκοι. Idyll. vii. 138. τοὶ τέττιγες. 145. τοὶ δ' ἐκέχυντο ὄρπακες.

τοὶ, Ionice, Dorice, poetice, pro communi οἳ, qui. Est autem articulus subjunctivus, cui τ præfigitur. Theoc. Idyll. i. 118. καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ, 'et fluvii, qui fluitis pulcram per Thymbridis aquam;' vel juxta p. T. a. vel in p. T. a. Per Θύμβριν autem intelligitur Tyberis, sive Tybris. Ovid. Fast. lib. ii. 'Albula, quem Tyberim mersus Tyberinus in undis Reddidit, hybernis forte tumebat aquis.' Dionysius de Situ Orbis, pag. 49. et 50. Dionys. Halic. Antiq. Rom. lib. ii. pag. 58. et Eustath. Nonnulli tamen putant Θύμβριν Siciliæ fluvium esse, non autem illum, qui Tyberis appellatur, et qui per mediam urbem Romam transit. Consule comm. Dionys. de Situ Orbis. Item Steph. de Urbibus, Strab. Plin. aliosque Geographos, apud quos varias variorum sententias videbis.

τοὶ, Dor. pro com. σοὶ, tibi. Theoc. Idyll. i. 146. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο, 'plenum tibi melle pulcrum os Thyrsi fiat [vel, sit, i. impleatur].' Vide τ pro σ. Idyll. v. 7. ἀρκεῖ τοι, 'sufficit tibi.'

τοιαῦτα ✕ ὁκοῖα, talia ✕ qualia. Dor. pro com. ὡς, vel ὥσπερ ✕ οὕτω, ut ✕ sic. Theoc. Idyll. xv. 32. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι, 'ut Diis placuit, ita lota sum.'

τοῖς, Ion. Dor. et poet. pro comm. τούτοις, his. Theoc. Idyll. ii. 78. τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς, 'his autem erat flavior quidem helichryso barba.'

τοίως, poet. pro com. οὕτω, sic, ita, q. d. taliter, i. tali modo. Theoc. Idyll. xxiv. 71. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως, 'ille vero respondit ita.'

τόκα, Dorice, pro communi τότε, Latinum adverbium, tunc, videtur hinc deductum. Theoc. Idyll. vii. 154. οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε Νύμφαι, 'quale [dolii]

tunc operculum aperuistis, o Nymphæ.' Vide *διακρανοῦν*. Idyll. xxiv. 64. *Τειρεσίαν τόκα μάντιν*, 'Tiresiam tunc vatem.'

τὸ καλὸν, καλῶς, σφόδρα, πάνυ, præclare, vehementer, admodum. Theoc. Idyll. iii. 3. *Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε*, 'Tityre mihi vehementer dilecte.'

τὸ καλὸν, pro *καλῶς*, formosum, pro formose. Theoc. Idyll. iii. 18. *ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα*, 'o [puella] formosum aspiciens,' i. oculis formosis prædita; vel, jucundo aspectu prædita.

τὸ καρτερὸν, poet. pro com. *καρτερῶς*, valide, vehementer. Theoc. Idyll. i. 41. *ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς*, 'ille senex, laboranti vehementer viro similis.'

τοκὰς, άδος, ἡ, poet. idem valens ac *ἡ τετοκυῖα*, quæ peperit. Non solum autem mulieribus, sed et pecudibus, ferisque tribuitur. Theoc. Idyll. viii. 63. *φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ*, Lat. int. 'parce lupe fœto meo pecori.' Sed fœti vox apud Latinos est ambigua. Nam ovis fœta dicitur tam ea, quæ fœtum in utero fovet, quam ea, quæ fœtum ex utero progressum fovet, ac educat, ut bonæ matres facere solent. Qua de re pluribus in vulgatis Lex. Lat. Suidas, *τοκάς. ἡ γεννῶσα*. Theoc. Idyll. xxvi. 21. *ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης*, 'quantus est mugitus [i. rugitus] leænæ, quæ recens peperit;' vel simpliciter, quæ peperit.

τολμασεῖς, Dor. pro comm. *τολμήσεις*, audebis, a *τολμάω, ῶ*. Theoc. Idyll. xiv. 67. *τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν*, 'audebis irruentem audacem [hostem] scutatum sustinere.'

τολμῆς, 2. pers. sing. temp. præs. indic. modi Dorice formata, pro communi *τολμᾷς*, a *τολμάω, ῶ*, audeo. Verso *α* in *η*, et neglecto *ι*, quod communiter esset subscribendum. Theoc. Idyll. v. 35. *εἰ τύ με τολμῆς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν*, 'si tu me audes oculis rectis aspicere [vel, intueri].'

τομὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro com. *τομὴ, ῆς, ἡ*, sectio. Theoc. Idyll. x. 46. *ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν, ἢ ζέφυρον βλεπέτω*, 'ad boream ventum acervi sectio vobis, aut zephyrum spectet.'

τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον, pro *τὸν μεσαμβρινὸν ὕπνον*, ut *τὸ ν μέτρου χάριν* jam præter morem sublatum dicas, vel (quod longe verisimilius) hoc accipiendum pro *κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν, ἤγουν κατὰ τὸν μεσαμβρινὸν χρόνον*. Theoc. Idyll. x. 48. *σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον*, verba sonant, 'frumentum triturantes fugite meridiano [tempore] somnum;' pro, fugite meridianum somnum. Huc illud tritissimum carmen commode referri potest, 'si vis te sanum fuge somnum meridianum.' Eodem modo et Idyll. i. 15. *τὸ μεσαμβρινὸν* poeta dicit, pro *κατὰ τὸν μεσαμβρινὸν χρόνον*. Vide.

τὸν, vocali sequente productum. Theoc. Idyll. v. 144. *ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν. ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.* Et 149. *ταῖς Νύμφαις τὸν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν. ἀλλὰ γενοίμαν.*

τὸν, Ion. et poet. pro com. *ὃν*, quem, quod fit præfixo *τ* articulo subjunctivo *ὃν*, vel articulus præpositivus pro subjunctivo ponitur. Theoc. Idyll. xiv. 34. *τὸν ἴσης τὺ Θυώνιχε*, 'quem nosti tu Thyoniche.'

τὸ πᾶν, pro *παντελῶς*, omnino. Theoc. Idyll. iii. 18. *τὸ πᾶν λίθος*, 'omnino lapis;' vel, 'omnino saxum,' i. o puella tota saxea.

τοσσῆνον, adverbium Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro communi *τόσον*, vel poetice, metri caussa, *τόσσον*⁜*ὅσον*, tantum⁜quantum. Adeo, ut Theoc. Idyll. i. 54. *οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ*, 'nec plantas tantum [curat], quantum gaudet opere, quod nectit.'

τουτὶ, Doricum adverbium ab Attico pronomine *τουτοῒ*, *κατὰ συγκοπὴν* formatum, addito *ι* ad commune *τοῦτο*, et accentu mutato. Qua de re consule vulgatas Grammaticas in pronominibus, ubi prolixius hic Atticismus declaratur, et exemplis illustratur. Sed quum *τουτὶ*, adverbialiter, pro communi *ἐνταῦθα* sumitur, *ἔλλειψις* videtur esse. Nam integra locutio fuerit, si dicas *κατὰ τουτὶ τὸ χωρίον, ἀντὶ τοῦ, ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ*, in hoc loco, hic. Theoc. Idyll. v. 103. *τουτὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς*; 'hic pascemini ad orientem?' Hanc hujus vocis significationem in vulgatis Lexicis non reperies. Quare nunc monitus mature nota.

τουτόθε, Doricum adverbium, quod in vulgatis Lexicis non legitur, pro communi *ἐντεῦθεν*, hinc. Formatur autem a genitivo singulari *τούτου*, rejecto *ο*, et addita particula *θε*, quæ motum e loco significat. Ponitur vero sequente consonante, ut *τὸ τουτόθεν* sequente vocali. Theoc. Idyll. iv. 10. *κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν, καὶ εἴκατι τουτόθε μάλα*, 'et abiit hinc habens ligonem, et viginti oves.'

τούτω, Dorice pro communi *τούτου*, hujus. Theoc. Idyll. xiv. 26.

τούτῳ, Dorice positum vel *ἐλλειπτικῶς*, pro *ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ*, in hoc loco. Vel adverbialiter, pro *ἐνταῦθα*, hic. Theoc. Idyll. v. 45. *τούτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος*, 'hic quercus, hic cyperus.'

τουτῶθεν, adverbium Theocriteum, et Doricum, quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro quo communiter dicitur *ἐντεῦθεν*, et *ἔνθεν* apud poetas, hinc, isthinc, ex

hoc loco. Idem enim valet, ac si Dorice diceres: ἐκ τούτω τῶ τόπω, pro communibus ἐκ τούτου τοῦ τόπου. Est enim formatum hoc adverbium a singul. genitivo pronominis οὗτος, cujus genitivus masculeus communis habet τούτου, Dorice vero versa posteriore diphthongo ου in ω, et addita particula θε, vel θεν, fit τουτῶθε, sequente consonante, et τουτῶθεν, sequente vocali. Theoc. Idyll. iv. 48. εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἇδε ποθέρπει, 'nisi abeas istinc. Vide, iterum denuo eo accedit.'

τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα. Theoc. Idyll. xiv. 26. Quod Dor. dictum, pro communi, τούτου τὸν κεκλυμένον, καὶ περιβόητον κατετήκετο κεῖνον ἔρωτα, 'hujus illo celebri amore contabescebat.'

τραγεία, ας, ἡ, commune; quod vel substantivum nomen, vel adjectivum subaudito substantivo δορὰ, hircina pellis; ut κυνέη, ἡ. Eustathium consule. Theoc. Idyll. v. 51. ταὶ δὲ τραγεῖαι ταὶ παρὰ τὶν, ὄσδοντι κακώτερον, ἤ τύ περ ὄσδεις, 'hæ vero pelles hircinæ, quæ [sunt] apud te, olent pejus, quam tu oles.'

τριακοντάζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, navis epithetum, quæ habet triginta transtra. Theoc. Idyll. xiii. 74. τριακοντάζυγον Ἀργὼ, 'triginta habentem transtra Argo.'

τρίβωμες, Dorice, pro communi τρίβωμεν, teramus. Theoc. Idyll. vii. 123. μηδὲ πόδας τρίβωμες, 'neque pedes teramus.'

τρίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Tam autem de viro dicitur, qui tres habuit uxores, quam de fœmina, quæ ter nupsit. Theoc. Idyll. xii. 5. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς, 'quanto virgo præstantior est ter nupta muliere.'

τρίοπος κολώνα, Theoc. Idyll. xvii. 68. Consule Stephanum in τριόπιον. Thucydides lib. viii. 274. 5. ἔστι δὲ τὸ Τριόπιον ἄκρα τῆς Κνιδίας προὔχουσα, Ἀπόλλωνος ἱερόν.

τριπόθατος, ω, ὁ καὶ ἁ, Dor. et poet. pro quo com. etiam dicitur τριπόθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ τρὶς ποθητὸς, ter optatus, optatissimus. Componitur ex adverbio τρὶς, ter, et nomine verbali ποθητὸς, quod in compositione accentum in antepenultimam retrahit. Hoc vero deducitur a themate ποθέω, ποθῶ, unde, facta literarum trajectione, et aspirata in tenuem mutata, deductum est Latinum, opto, quod cupio et desidero significat. Metri vero caussa τὸ σ extritum, quod etiam in oratione soluta postea neglectum. Nec enim in omnibus vocabulis compositis ex hoc adverbio τρὶς, et aliis nominibus, quorum initium habet aliquam consonantem, τὸ σ tollitur: sed in sexcentis retinetur, ut in τρισμύριοι, τρισχίλιοι, τρισκακοδαίμων, etc. quorum maximam copiam Lexica tibi suppeditabunt. Moschus Idyll. iii. 52. ὦ τριπόθατε, 'o desideratissime.' Bion Idyll. i. 58. θνάσκεις ὦ τριπόθατε, 'moreris o desideratissime.' Idem Idyll. v. 15. εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη, 'ver mihi ter exoptatum toto anno adsit.'

τρίπορθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ter captus, ac direptus fuit: παρὰ τὸ τρὶς πέρθειν, i. e. ter diripere; πέρθω, hinc Latinum, perdo, verso θ in d, diripio, corrumpo, vasto. Medium perfectum, πέπορθα. Ab hoc medio sexcenta vocabula composita derivantur, de quibus Lexica. Cur autem τευκρὶς τρίπορθος in Ara Simmiæ, vs. ult. vocetur, vide Lat. not. p. 447.

τρισκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ, com. nomen, quod in vulg. Lex. non reperitur. Qui longus est 13 cubitorum magnitudine: μεταφορικῶς vero dici videtur de homine fatuo, stulto, et amente. Nam plerumque tales sunt, qui justam ceterorum hominum bene formatorum magnitudinem superant, idque non parvo intervallo. De quibus illud commode dici potest, Non est in tanto corpore mica salis. Nostram hanc sententiam confirmat et tritum adagium Lat. amens longus; ἄνους ὁ μακρὸς, qui longus est, is etiam est amens. Consule Eras. Adag. Chil. 3. cent. 4. Adag. 58. p. 705. Theoc. Idyll. xv. 17. ἀνὴρ τρικαιδεκάπηχυς, 'homo tredecim cubitorum;' vel, 'homo 13 cubitorum longitudine.'

τριφίλατος, ω, ὁ, Dor. pro com. sed poet. τριφίλητος, neutrum in vulg. Lex. reperitur, ter amatus, ter amandus, maxime amabilis. Theoc. Idyll. xv. 86. ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται, 'ille maxime amabilis Adonis, qui vel apud Acherontem amatur.'

τρομέοντι, Dor. pro com. τρομέουσι, quod facta contractione dicitur Attice τρομοῦσι, i. φοβοῦνται, metuunt, timent, formidant. Theoc. Idyll. ii. 12. τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι, 'quam et catuli formidant.'

τρομέω, ῶ, poeticum, non neutraliter, at active sumtum pro com. φοβεῖσθαι, metuere, formidare, timere, cum accusativo. Theoc. Idyll. xxvii. 26. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας, 'profecto tamen aiunt mulieres metuere suos maritos.' 27. τίνα τρομέουσι γυναῖκες; 'quem [enim] metuunt mulieres?' Hoc autem τρομέω formatur a primitivo τρέμω (unde Latinum, tremo, trepido, formido) cujus perfectum medium est τέτρομα. Hinc τρόμος, ου, ὁ, tremor, metus. Hinc τρομέω, ῶ, μ. τρομήσω, etc.

τρομέω, ῶ, cum infinitivo. Theoc. Idyll. xxvii. 28. ὠδίνειν τρομέω, 'parere metuo;'

vel, 'partus dolores metuo.' 30. ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, 'sed parere formido.'

τρυπάω, ῶ, commune, μεταφορικῶς interdum ad Venereum congressum καθ' ὁμοιότητα quandam actionis a poetis adaptatur. Theoc. Idyll. v. 42. ὁ τραγὸς αὐτὰς ἐτρύπη, 'hircus ipsas terebrabat [premebat, inibat].'

τρυφερὸν λαλεῖν, poet. loquendi genus, pro τρυφερῶς λαλεῖν, delicatum, delicate loqui. Theoc. Idyll. xx. 7. ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις, 'quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!' Idyll. xxi. 18. τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα, 'delicate adnatabat mare.' Vide προσέναχε.

τρύχνος, ου, ὁ, Theoc. vocabulum. Idem ac μαλακὸς, mollis. Vide Græcol. Lex. Theoc. Idyll. x. 37. ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα, 'vox vero mollis.'

τρωγοῖσας, Dor. pro com. τρωγούσας, comedentes, rodentes. Theoc. Idyll. ix. 11. τρωγοῖσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε, 'rodentes a specula dejecit.'

τρώγοντι, Dor. pro com. τρώγουσι, comedunt, rodunt. Theoc. Idyll. iv. 45. τᾶς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι, 'nam oleæ ramum rodunt.'

τρώξιμος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, com. pro quo dicitur et τρωκτὸς, ἡ, ὸν, παρὰ τὸ τρώγω, μ. τρώξω, edo, comedo. De quo vulgata Græcolatina Lexica: σταφυλὴ τρώξιμος, uva comestibilis (ut vulgus diceret) i. matura, ac ad edendum bona. Theoc. Idyll. i. 49. σινομένα τὰν τρώξιμον, 'lædens comestibilem [i. e. vorans maturam, ac ad edendum bonam uvam].' Subauditur enim nomen substantivum σταφυλήν.

τὺ, Dorice pro com. σὺ, unde σ in τ, et υ in u mutato, Latinum tu formatum. Theoc. Idyll. i. 2. ἁδὺ δὲ καὶ τύ. Et 4. αἶγα τὺ λαψῇ. Et 10. ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. Et 11. τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. Sed τὺ plerunque correptum legitur: tu vero semper producitur apud Lat. et 19. ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες. 62. τὺ φίλος, 'tu amice.' 82. τί τὺ τάκεαι; 'quid tu liquescis?' 90. καὶ τὺ, 'et tu.' 97. τύ θην; tune? 124. τύ γ' ἀμφιπολεῖς, 'tu obambulas.' 143. καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, 'et tu da capram.' 148. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις, 'cicada quoniam tu suavius canis.' 151. τὺ δ' ἄμελγέ νιν, 'tu vero mulge ipsam [capram].' Idyll. ii. 17. ἶυξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, 'motacilla trahe tu illum virum ad meam domum.' 33. τὺ δ' Ἄρτεμι, 'tu vero Diana,' etc.

τὺ, Dorice pro communi σὲ, unde Latinum te, verso σ in τ. Est enim τὺ non solum nominativi casus, ut suo loco docetur: sed etiam accusativi. Theoc. Idyll. i. 56. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. Vide τέρας. Hic autem est totum, et pars. Totum est, τὺ, te, pars, θυμόν. Sed est et ἔλλειψις Attica præpositionis κατά. Vide τέρας. Quam et Iones, et Dores frequenter usurpant. Idem eodem Idyll., 60. κῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, pro σὲ μ. π. ἀρεσαίμην, 'quo te valde promtus placabo;' vel, 'quo valde lubens tuam gratiam mihi conciliabo.' Idem eod. Idyll., 78. τίς τύ καταρύχει; 'quis te conficit?' Idem Idyll. ii. 101. κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, 'et dic quod Simætha te vocat.' Idem Idyll. iii. 5. φυλάσσεο, μὴ τὺ κορύψη, 'cave, ne te cornu feriat.' 19. ὡς τὺ φιλάσω, 'ut te osculer.' Idyll. iv. 49. ὥς τυ πατάξω, 'ut te percuterem.' Idyll. v. 38. ὥς τυ φάγοντι, 'ut te comedant.' 41. ἐπύγιζόν τυ. Vide suo loco. 74. μὴ τύ τις ἠρώτα; 'num quis te rogabat?' 116. ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα, 'quum ego te percussi;' vel, verberavi, vel, verberans abegi. 118. τῇδε τὺ δάσας, 'hic te vinctum.' 148. φλασῶ τὺ, 'percutiam te.' 149. τὺ φλάσαιμι, 'te percutiam.' Idyll. vii. 27. φαντὶ τὺ πάντες, 'aiunt te omnes.' 94. ᾧ τὺ γεραίρεν, 'quo te honorare.' 106. μή τυ τι παῖδες, 'ne te pueri [cædant].' Idyll. viii. 7. φαμὶ τὺ νικασεῖν, 'aio fore ut te vincam.' 55. ἀγκὰς ἔχων τὺ, 'in ulnis [in amplexu] tenens te.' 65. οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; 'adeo profundus somnus tenet te?' Idyll. x. 15. τίς δὲ τὺ τῶν παίδων λυμαίνεται; 'quæ vero puella te cruciat?' etc.

τύγα, Dorice, pro communi σύγε, tu. Theoc. Idyll. v. 69. μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσσῃς, 'neque etiam tu istum juveris.' 71. μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίζῃ, 'neque etiam tu isti gratificeris.'

τυλίσσειν, sive τυλίττειν, com. unde compositum ἐντυλίσσειν, volvere, involvere. Apud Theoc. Idyll. xxiii. 54. μετωνυμικῶς accipitur pro animum delinire, vel miseratione commovere, et passivum τυλίσσεσθαι, deliniri animo, misericordia moveri. Quod loquendi genus sumtum est ab illis, qui morientibus amicis astant, quique præ dolore caput aliquo velo, vel pallio, vestibusque suis solent velare, ne flentium, et lacrymantium, ac ingemiscentium vultus gestusque parum decori spectentur ab aliis, qui morientes circumstant. A consequentibus igitur, et ab effectis efficiens caussa, et antecedens μετωνυμικῶς intelligendum ἡ ἐντύλιξις, i. capitis involutio, est consequens, et effectum, animi vero dolor, et commiseratio, est antecedens, et efficiens caussa. Quoniam autem in vulgatis Lexicis nullam hujusmodi significationem reperies, ideo pluribus hic hujus rationem τῷ φιλομαθεῖ, lectori censui reddendam. Poetæ verba sunt hæc, τὸν νεκρὸν εἶδεν Αὐλᾶς

ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. οὐδ' ἐτυλίχθη Τὰν ψυχὰν, 'mortuum vidit Atrio ex suo suspensum: nec delinitus est [vel, nec misericordia motus est in] Animo,' etc.

τύμβω, genit. Dor. pro communi *τύμβου*, Theoc. Idyll. xxii. 208.

τύμμα, τος, τὸ, commune; sed poeticum, pro quo *πληγὴ, ῆς, ἡ*, frequentius, percussio, plaga, vulnus. Theoc. Idyll. iv. 55. ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει! 'quantula plaga est, et quantum virum domat!' vel, 'quam parvum est vulnus,' etc. Latinus interpres, quem H. Steph. est sequutus, *τὸ τύμμα* vertit spina. Sed hoc non spinam, at ipsam percussionem, sauciationem, plagam, vulnusque significat, ut ante declaratum. Consule Hippocratis Œconomiam.

τυννὸν, poet. et Atticum, idem ac *τὸ τυννοῦτον*, i. *μικρὸν*, parvum. Theoc. Idyll. xxiv. penult. τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον, 'parvam sine igne sumebat cœnam;' pro, tenuem sine lucerna sumebat cœnam. Vide *πῦρ*.

Τυρία, ας, ἡ, ἡ Εὐρώπη, cur? Vide notas in Syringem Theocriteam, pag. 433. vs. 10. et 11.

τυρόεις, όεντος, ὁ, nomen Theocriteum, quod proprie quidem *ἐπιθετικῶς* accipitur pro caseaceo, et dicitur de cibo, qui ex caseo totus est confectus. Interdum tamen substantive sumitur pro communi *τυρὸς, οῦ, ὁ*, caseus. *Τυρὸς* vero (ut docet Eustathius) dicitur *παρὰ τὸ τηρῶ, τροπῇ τοῦ η εἰς υ, ἢ παρὰ τὸ τέρσειν τὸ ξηραίνειν.* Alii *παρὰ τὸ τυρέω, ῶ, τὸ συνίστημι, καὶ συμπήγνυμι* deductum tradunt, quam sententiam in Græcolatinis Lexicis invenies quod caseus coagulo cogatur, sive coaguletur. At *οἱ τῶν λεξικογράφων* nullam *περὶ τοῦ τυρόεντος* mentionem faciunt. Theoc. Idyll. i. 58. τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος, 'caseum magnum albi lactis.' Alii tamen *τυρόεντα* putant appellatam placentam, cui caseus esset immixtus, et Hesychium laudant auctorem. Quam sententiam si probes, dices hæc *λευκοῖο γάλακτος* addita, ut indicetur caseum ex albo lacte confectum, vel etiam aquæ loco, placentæ lac additum.

τυρῶ, Dor. pro comm. *τυροῦ*, casei, Theoc. Idyll. v. 87.

τυτθὸν ὅσσον, Theocritea locutio, pro communi *πάνυ μικρὸν*, valde parum. Theoc. Idyll. i. 45. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος, alter interpres, 'Paululum autem quantum longe a mari exeso sene;' alter, 'non procul inde ab isto marino sene.' Sed hoc verba sonant, 'Parum autem valde procul a sene, qui in mari exesus,' vel attritus erat; pro, Valde a. p. procul a marino sene, i. non admodum autem procul a marino sene. Vide *Τυτθὸς*, et *ὅσσον*.

τυτθὸς, ἡ, ὸν, poeticum, pro comm. *μικρὸς, ά, ὸν*, Eustath. *τυτθὸν* (inquit) *τὸ μικρὸν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτθίων βρεφῶν, τροπῇ τοῦ ι εἰς υ· καὶ τυτθὸν βρέφος, τὸ ἐπιτίτθιον.* Theocriti Græcus interpres, *Τυτθὸν κυρίως τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος, παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν.* Sic enim scribendum in vulgatis Græcolatinis Lexicis, non autem, ut vitiose scribitur, *ἐπιτύτθιον*, et *τὸν τύτθὸν, ἢ σημαίνει.* Quid autem sit *τιτθὸς*, quid *τιτθὴ* et *τιτθὶς*, et etymologiam horum Eustathius, et alii docent aperte. Theoc. Idyll. i. 45. *Τυτθὸν* adverbialiter posuit, pro *μικρῶς*; *τυτθῶς* enim inusitatum. Vide *τυτθὸν ὅσσον*. Idyll. xix. 5. ὅττιγε τυτθὸν Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ, 'quia parva Bestiola est melissa, et tanta vulnera facit.' Et ult. χ' ὡ τυτθὸς μὲν ἦς, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς, pro *καὶ ὁ τυτθὸς μὲν ἦς*, etc. ἤγουν καὶ σὺ μὲν μικρὸς εἶς, εἴτε ὑπάρχεις, 'et tu quidem parvus es, tamen vulnera tanta facis.' Vide nostros in Theocritum commentarios, ubi totum hunc locum explicamus.

τυφλοφόρος, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ πηροφόρος, ου, ὁ, peram gestans. Epithetum pastorum. Qua de re consule notas Latinas Viti Winsemii, pag. 433. et 434. in Theocriti Syringem, sive fistulam scriptas.

τῶ, genitivus sing. articuli præpositivi Dorice formati, pro communi *τοῦ*, versa diphthongo *ου* in *ω*. Theoc. Idyll. iv. 21. *τῶ Λαμπριάδα*, pro *τοῦ Λαμπριάδου*. 40. *τῶ σκληρῶ δαίμονος*, pro *τοῦ σκληροῦ δαίμονος*. 50. *τῶ Διὸς*, pro *τοῦ Διός*. Idyll. v. 74. *ποττῶ Διὸς*, pro *πρὸς τοῦ Διός*. Vide *ποττῶ*. 143. *Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος*, pro *Κατὰ τοῦ Λάκ. τοῦ ποιμ.* Idyll. vii. 11. *τῶ Βρασίλα*, pro *τοῦ Βρασίλου*. Idyll. viii. 7. *τῶ ἄντρω*, pro *τοῦ ἄντρου*. Idyll. x. 40. *τῶ πώγωνος*, pro *τοῦ πώγωνος*. 41. *τῶ θείω*, pro *τοῦ θείου*. Idyll. xiii. 7. *Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος.* Hic *τῶ* bis pro *τοῦ* positum. Idyll. xiv. 24. *τῶ γείτονος υἱὸς*, 'vicini filius.' Idyll. xv. 12. *Τῶ μικκῶ*, pro *τοῦ μικροῦ*. 22. *τῶ βασιλῆος*, pro *τοῦ βασιλέος*, etc.

τῶ Dorice, pro communi *τοῦ*. *τοῦ* vero poetice, pro communi *οὗ*, cujus. Theoc. Idyll. i. 29. Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, 'Cujus circum labra volvitur superne hedera.' Idyll. xi. 53. τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδὲν, 'quo [oculo] mihi jucundius nihil [est].'

τῷ, Dorice, Ionice, et poetice, pro communi *ᾧ*, in dativo sing. masculei, et neutrius generis, quo. Sic autem formatur, articulo subjunctivo *ᾧ*, *τ* præfigitur; vel articulus præpositivus pro subjunctivo po-

nitur. Quidam vero (ut et Eustathius) hoc ab inusitato τὸς, τὴ, τὸ, pro com. ὃς, ἥ, ὃ, deductum tradunt. Theoc. Idyll. i. 60. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, hoc verba sonant, 'quo te valde promtus placabo.' Alter Latinus interpres hæc ita vertit, 'quo valde lubens tuam inibo gratiam;' alter vero, sic, 'quo tibi valde lubens gratificabor.' Æ. P. 'quo valde lubens tuam gratiam mihi conciliabo.' Idem est sensus.

τῷ, poet. pro com. οὕτω, sic. Theoc. Idyll. xxix. 11. Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις, 'Sic et melius tu ipse habens, me laudares,' pro, sic enim et tu ipse me laudares, quia melius haberes, melius tecum ageretur, tua conditio melior esset.

τῷ, poet. pro com. διὸ, quare, ideo. Theoc. Idyll. xvii. 28. τῷ καὶ, 'quamobrem etiam.' et 38. τῷ, ideo.

τὤγαλμα, τος, τὸ, Dor. pro com. τὸ ἄγαλμα, Theoc. Idyll. xxiii. 60. simulacrum.

τὤγκιστρα, Dor. pro com. τὰ ἄγκιστρα, hami. Sed κρᾶσις facta præter morem ex duobus α α in ω, vel (quod longe probabilius videtur) a singul. Dor. τὤγκιστρον, ω, τὸ, (pro com. τὸ ἄγκιστρον, ου, facta κρᾶσις εἰς ω ἐκ τοῦ ο, καὶ α, ut in Λητόα, ὢ, videmus) pluralis iste formatus, eandem κρᾶσιν servans. Quod profecto dignum observatione, quia παραδοξότερον, si communes Grammaticorum regulas consulere velis. Theoc. Idyll. xxi. 10. Τοὶ κάλαμοι, τὤγκιστρα. 57. τὠγκίστρια, pro τὰ ἀγκίστρια, hami. Sed 46. τἀγκίστρῳ videtur Ἀττικώτερον, ἢ Δωρικώτερον a poeta dictum, pro τῷ ἀγκίστρῳ; ut τἀνδρὶ, pro τῷ ἀνδρὶ, quod apud Demosthenem passim occurrit. 56. τῶ 'γκίστρῳ scribitur, pro τῷ ἀγκίστρῳ. Vide τἀγκίστρῳ. 56. τῶ 'γκίστρω, pro τῶ ἀγκίστρω, hocque Dor. pro com. τοῦ ἀγκίστρου.

τῶδε μὲν ἅματος, Dor. et poet. pro com. sed poet. τοῦδε μὲν ἥματος, com. vero, ταύτης μὲν ἡμέρας, 'hoc quidem die.' Hodie quidem ✕ αὔριον δὲ, cras vero. Theoc. Idyll. xxix. 14.

τωθάσδοισαι, Dor. pro com. τωθάζουσαι, conviciis insectantes. Theoc. Idyll. xvi. 9. Πολλά με τωθάσδοισαι, 'Multis me conviciis insectantes.' Consule Suidam ἐν τῷ τωθάζειν, quod cum accusativo jungi tradit, et vertit, σκώπτειν, χλευάζειν, λοιδορεῖν, i. cavillis, dictis mordacioribus, subsannationibus, et conviciis insectari. Magnum Etymologicum 773. 8. deducit ἀπὸ τοῦ θὼψ, θωπὸς, quod assentatorem, ac impostorem significat, verbum θωπάζω, et π in τ versa, factaque literarum trajectione, τωθάζω· vel ab ὤθω, ὠθάζω, τωθάζω.

τὤλγεος, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ου, καὶ τοῦ α εἰς ω, pro comm. τοῦ ἄλγεος. Theoc. Idyll. xx. 16. ὑπὸ τὤλγεος, 'a [vel, præ] dolore.' Vel ex diphthongo ου prius τὸ υ tollitur, deinde τὸ ο, καὶ τὸ α in ω contrahitur, ut in Λητόα, ὤ.

τὠμπέχονον, Dor. pro com. τὸ ἀμπέχονον, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ τοῦ α εἰς ω. Ἀμπέχονον vero (ut docet Eustathius) et ἀμπεχόνη dicuntur ab ἀμπέχω, quod formatum ab ἀμφιέχω, sublato ι, et verso φ in π. Quod tamen in futuro non servatur. Nam non ἀμπέξω, sed ἀμφέξω dicitur. At Magnum Etymologicum pag. 85. 48. in voce ἀμπεχόνη tradit ab Æolensibus τὴν ἀμφὶ communem præpositionem, ἀμπὶ verso φ in π dici. Idem confirmat et pag. 94. 19. Hinc et ἀμπεχόνιον, ου, τό. Sic autem explicat, ἀμπεχόνη, περιβολὴ ἱματίου, ἤγουν παλίον. ἱμάτιον λεπτὸν, περίβλημα, id est, circumjectio vestis, pallium; tenuis vestis, amiculum. Sed quia Pallium est vox Latina, fortasse illic scribendum potius πάλλιον. Theoc. Idyll. xv. 21. Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον, καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ, 'Sed age amiculum, et peplum fibulatum [vel, fibula succinctum] cape.' Idem eodem Idyll., 39. Τὠμπέχονον φέρε μοι, 'Amiculum fer mihi.' 71. τὠμπέχονόν μευ, 'amiculum meum.' Idyll. xxvii. 58. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος, 'Amiculum meum fecisti lacerum [i. lacerasti].' 59. ἀμπεχόνη pro ἀμπέχονον συνωνύμως a poeta dicitur. Ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ, 'Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.'

τῶ 'μῶ, Dor. pro com. τοῦ 'μοῦ, τουτέστι, τοῦ ἐμοῦ, mei. Theoc. Idyll. xxi. 30. Οὔ σε θέλω τῶ 'μῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον, 'Non volo te meæ visionis esse expertem:' ἦμεν vero, pro εἶναι positum Dorice; formatione suo loco vide.

τὠνείρατα, Dor. pro com. sed poet. τὰ ὀνείρατα, οἱ ὄνειροι, somnia, insomnia. Theoc. Idyll. xxi. 31. τὠνείρατα πάντα μερίζεν, 'insomnia omnia dividere.' Crasis autem facta ex α et ο in ω, ut in Λητόα, ὢ, videmus.

τὤντρῳ, Dor. pro comm. τῷ ἄντρῳ, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ω μεγάλου, καὶ τοῦ α εἰς ω μέγα. τὸ δὲ ι non solum Dorice, sed et Ionice, et Æol. neglectum in priore syllaba. Nam alioqui post factam contractionem scribendum fuisset τῴντρῳ, quod prius ι erat in articulo præpositivo τῷ. Theoc. Idyll. xi. 44. Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς, 'Suavius in antro apud me noctem transiges.'

τὤρνεον, Dor. pro comm. τὸ ὄρνεον, avis, facta κρᾶσις τῶν δύο οο in ω. Bion Idyll. ii. 12.

τὤροτρον, Dor. pro comm. τὸ ἄρατρον, aratrum. Theoc. Idyll. x. 31.

τὼς, accusativus pluralis articuli præpositivi, masculei generis, pro communi τοὺς, hoc vero sæpe pro τούτους, vel αὐτοὺς, Dorice dictum; hos, vel ipsos. Theoc. Idyll. i. 92. Τὼς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος, 'Hos vero non allocutus est bubulcus;' vel, 'His vero nihil respondit bubulcus.' Alter Latinus interpres, quasi legerit οὐδέν ποτε λέξαθ' ὁ β. vertit, 'His autem nihil unquam respondit bubulcus;' alter, nihil quidquam. Sed vulgata lectio est optima, nec quidquam mutandum: ποτιλέξατο enim est Dorice dictum, pro communi προσελέξατο, unde accusativus ille τὼς pendet; ποτιλέξασθαι, προσφωνήσασθαι, προσειπεῖν, alloqui. 121. τὼς ταύρως, pro τοὺς ταύρους, tauros. 135. τὼς κύνας, canes. Idyll. iii. 26. τὼς θύννως, pro τοὺς θύννους. Idyll. v. 111. τὼς καλαμευτάς. 114. τὼς κανθάρος. Idyll. ix. ult. τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα, 'hos profecto nequaquam [sua] potione læsit Circe.' Idyll. x. 54. τὼς φακὸς ἕψειν, 'lentes coquere,' &c.

τὼς, poet. adverbium, pro comm. οὕτω, unde κατ' ἀφαίρεσιν est formatum. Theoc. Idyll. xxiv. 71. Τὼς ἔλεγεν βασίλεια, 'Sic loquebatur regina.'

τὼς, Dor. et poet. pro com. ὅθι, καὶ ὅπου, ubi, quo in loco. Quam significationem in vulgatis Lex. non reperies. Quamobrem est observatu digna. Theoc. in Epig. iv. 1. Τήναν τὰν λαύραν, τὼς αἱ δρύες, αἰπόλε κάμψας, Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον, 'Per illum vicum, ubi [sunt] quercus, [o] caprarie, deflectens, Ficulneam invenies recens sculptam statuam.'

τὠστέα, Dorice κατὰ κρᾶσιν τοῦ α, καὶ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, pro communibus vocibus separatim scriptis τὰ ὀστέα, ossa. Theoc. Idyll. iv. 16. Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται Τὠστέα, 'Illius certe vitulæ jam ipsa [tantum] relicta sunt Ossa.'

τὼς φακὸς ἕψειν, Dor. pro com. τοὺς φακοὺς ἕψειν, lentes coquere, Theoc. Idyll. x. 54.

τῶ 'Υβούλοιο, Dorice dictum pro Ionico integro τοῦ Εὐβούλοιο, hocque pro communi τοῦ Εὐβούλου. Rejecta autem est ε ex propria diphthongo ευ, ut ex ω præcedente, et υ sequenti diphthongus impropria metri caussa κατὰ κρᾶσιν nunc formaretur, ῳυ. In vulgatis codicibus scribitur τῶ' 'υβούλοιο. Sed hac tenuis spiritus repetitione quid opus? Si tamen codices mendo carent, priorem quidem notam dices esse apostropham, vocalis rejectæ signum, τοῦ ε scilicet, posteriorem vero, tenuis spiritus indicem, quo τὸ υ insignitur. Sic autem nominis origo melius apparebit. Theoc. Idyll. ii. 66. ἦνθ' ἁ τῶ' ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν 'Αναξὼ, 'venit Eubuli [filia] canistrifera [canistra ferens] nobis Anaxo.'

τῶ χρυσῶ βασιλεύειν, quid hæc sibi velint, vide Βασιλεύειν τῶ χρυσῶ, pro τοῦ χρυσοῦ, Theoc. Idyll. xxi. 60.

Υ

Υ pro η, Magnum Etymolog. 69. 19, et 20. ἅλμη, ἁλμηρὸς, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς υ, ἁλμυρός. τηρὸς, τυρός. 72. 10. idem. Ἄτρητα, ἄτρυτα. 167. 16. Eustathius tamen aliter hoc ἄτρυτον format. Eum consule. Sic ex μέση, et γῆ, fit μεσηγὺ poet. adverbium, de quo suo loco. Vide η in υ.

υ in η. Vide ὑφήφασται, pro ὑφύφασται, in Hortis Adonidis.

υ pro ι com. Æol. et Dor. Magnum Etymologicum pag. 6. 28. γαῦρος, pro γαῖρος, quod a γαίω, τὸ γαυριῶ. Illic scribitur τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, ὡς δίφρος, δύφρος, Ad hoc exemplum huc non referendum, Nam contra constat δίφρον ἐκ τοῦ δύφρου deductum, παρὰ τὸ δύο φέρειν, κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι. Item 517. 5. κλαύσω, καύσω, pro κλαίσω, καίσω. Nam a κλαίω, et καίω derivantur. Item 642. 41. Οὐσία, pro οἰσία. Item Οὖσα, τὰ σχοινία, οἷς φέρεται ἡ ναῦς, παρὰ τὸ οἴσω, τὸ κομίσω, ὄνομα οὐδέτερον οἶσον, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, οὖσον. Vide ι pro υ.

υ in ι sæpe mutatur a Doriensibus in diphthongo ου, tam in nominibus, quam verbis, et participiis. Quinetiam in aliis multis, quæ diphthongum ου non habent, sed υ simplex, sive vocalem, sive consonantem præcedentem habeant. Exemplis res fiet clara. Quod et in multis poeticis, et communibus vocabulis etiam observatur. Ut μοῖσα pro μοῦσα; τύπτοισι, λέγοισι pro τύπτουσι, λέγουσι; τύπτοισα, λέγοισα pro τύπτουσα, λέγουσα. Theoc. Idyll. i. 26. ἔχοισα, pro ἔχουσα, habens. Vide ου in οι, et οι pro ου. ὑπάκοισον, et ὑπακοίσω, pro ὑπάκουσον, et ὑπακούσω. Item ὠδὶς, ῖνος, ἡ, pro ὠδὺν, ῦνος, ἡ. Nam ab ὀδύνη formatum. Magnum Etymologicum 821. 5. Sic 'Αφροδίτη, pro 'Αφροδύτη. Sic δίφρος, pro δύφρος. Vide suo loco. Sic εἶθαρ, pro εὖθαρ, ex εὐθύς. Eustathius. Sic ἴφθιμος, pro ἴφθυμος. Nam κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἰφίθυμος, καὶ τὸ υ εἰς ι ἐτράπη. Quanquam alii ἀπὸ τοῦ ἶφι, τὸ ἰσχυρῶς, κατὰ παραγωγὴν, ἴφιμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἴφθιμος, consule Magnum Etymologicum, et Eustathium. Item εἰνάτηρ, pro εὐνάτηρ, ab εὐνή. Mag. Etym.

υ non solum Ionice et poetice metri caussa passim, sed etiam Dorice in quibusdam nominibus inseritur, ut, commu-

niter ὄρος, εος, ους, τὸ, Ionice, poetice, et Dorice οὖρος, εος, ους, τὸ, mons. Theoc. Idyll. i. 77. ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος, 'venit Mercurius primus ex monte.' Idyll. ii. 64. μούνη, pro μόνη, sola. Idyll. vi. 36. κώρα, Dor. et Ion. κούρη, quod ex comm. κόρη, oculi pupilla. Idyll. xviii. 18. Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις. Idyll. xx. 38. οὐλύμπω, pro ὀλύμπου. Magnum Etymolog. pag. 6. 26. nos docet Æolice τὸ υ sæpe inseri πλεοναστικῶς, ut ναυὸς, pro ναὸς, ἀγαυὸς, pro ἀγαός. Vide 315. 56. 362. 30. 607. 34.

υ et ο interdum in ω κατὰ κρᾶσιν coalescit. Ut ex δύο, duo, et δέκα, decem, fit δυόδεκα, duodecim, unde δώδεκα, idem, et nomina hinc derivata. Theoc. Idyll. xviii. 4. Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, 'Duodecim primariæ civitatis [virgines].'

υ Dorice, et poetice quædam verba intrinsecus assumunt, metri caussa. Ut δεύομαι, pro communi δέομαι, egeo, indigeo. Theoc. Idyll. v. 63. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι, 'Nihil ego illius indigeo.'

υ Æolice pro ο communi. Ut ὄνυμα, et ὀνυμαίνω, etc. pro, ὄνομα, et ὀνομαίνω.

Ὑάκινθος, ου, ὁ, vulgata Lexica Græcolatina, Hyacinthus puer memoratus in fabulis, unde et ὑάκινθος, ὁ vel ἡ, hyacinthus flos. Ovid. ii. Metamorph. 'Flosque novus scripto gemitus imitabere nostros.' Ibidem, 'Ipse suos gemitus foliis inscribit, et αἶ αἶ Flos habet inscriptum, funestaque littera dicta est.' Sed hi versus exstant non secundo, at τῶν Μεταμορφώσεων, x. pag. cum Latinis commentariis 233. ubi scribitur in vs. 2. 'inscribit et hya,' et in 3. 'funestaque littera ducta est.' Consule comment. qui docebunt te quomodo, et cur ita hi versus sint scribendi et intelligendi. Theoc. Idyll. x. 28. ἁ γραπτὰ ὑάκινθος, 'notis inscriptus hyacinthus.' Idyll. xviii. 2. Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι, 'Virgines virentem comis hyacinthum habentes.'

ὑβὸς, οῦ, ὁ, comm. gibbosus. Theoc. Idyll. v. 43. ὑβὲ ταφείης, '[o] gibbose sepeliaris.' Quinam proprie dicantur ὑβοὶ, vide in Hippocratis Œconomia.

ὑβρίσδειν, Dor. pro comm. ὑβρίζειν, contumelia afficere. Theoc. Idyll. xiv. 9. ὑβρίσδει, '[me] contumelia afficit.'

ὑγρὸς, ὰ, ὸν, com. humidus, a, um, μεταφορικῶς vero mollis, et e. Theoc. Idyll. i. 55. Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, 'Undique vero circa poculum circumvolat mollis acanthus.'

ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο, Theoc. Idyll. xiii. 43.

ὑδατόεις, όεντος, ὁ, poet. aquosus, pluviosus. Theoc. Idyll. xxv. 89. ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα, 'ut nubes pluviosæ.'

ὕλα, ας, ἁ, Dor. pro com. ὕλη, ης, ἡ, sylva. Theoc. Idyll. xiv. 43. ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν, 'abiit et taurus in sylvam.' Consule Erasmum de hoc Adag. Chil. 1. Cent. 1. pag. 38. Adag. 43.

ὑλαῖος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis ita explicatur, sylvius, luxurians in materia. Sed nullis exemplis res illustrata confirmatur. Theoc. vero ὑλαῖον θῆρα, feram sylvestrem, et in sylvis degentem vocat. Idyll. xxiii. 10. Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς, 'Ut autem fera sylvestris suspectos habet venatores.'

ὑλακτεῖν, com. latrare, cum dativo. Theoc. Idyll. viii. 27. Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ, 'Cui prope hœdos canis ille albus adlatrat;' ὑλακτεῖν autem ita formatur, ὑλάω, ῶ, latro, μ. ὑλάσω. Hinc præsens poetice deductum ὑλάσσω, geminato σσ, μ. ὑλάξω, ἀόρ. α. ὕλαξα, π. ὕλαχα, π. π. ὕλαγμαι, ὅθεν ὕλαγμα, τος, τὸ, latratus, ὑλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem. Idyll. xxv. 75. ὕλαξαι, ὅθεν ὕλαξις, idem, ὕλακται, ὅθεν ὑλακτὸς, q. d. latrabilis, vel latrandi vim habens. Hinc τὸ ὑλακτέω, ῶ, idem ac ejus πρωτότυπον.

ὑλάω, ῶ, poet. pro communi ὑλακτέω, ῶ, cujus formationem videas ἐν τῷ ὑλακτεῖν, latro. Theoc. Idyll. xxv. 70. Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος, 'Vehementer autem latrantes incurrerunt aliunde alius.'

ὑλητόμος, ου, ὁ, poet. nomen, quod in vulgatis Lexicis non reperitur, pro quo com. dicitur ξυλοτόμος, sylvicida, lignicida, lignator. Theoc. Idyll. xvii. 9. Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν, 'Idam in nemorosam vir sylvicida profectus.'

ὑμεναιόω, ῶ, μ. ὑμεναιώσω, poet. pro comm. γαμέω, ῶ, uxorem duco. Theoc. Idyll. xxii. 179. ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας, 'puellas vero docent uxores;' vel, 'virgines vero ducent uxores.'

ὔμμε, accusativus pluralis Æolicus, pro communi ὑμᾶς. Theoc. Idyll. v. 145. αὔριον ὔμμε Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας, 'cras vos Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.' Idyll. xvi. 108. Καλλείψω οὐδ' ὔμμε, 'Relinquam vero neque vos.'

ὔμμες, Æolice, pro communi ὑμεῖς, vos, in nominativo. Theoc. Idyll. i. 111. Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς, 'Sic et vos diu irritastis messores;' pro οὕτω καὶ ὑμεῖς πολὺν χρόνον ἠρεθίζετε, τουτέστιν ἠρεθίσατε τοὺς καλαμευτὰς, εἴτε θεριστάς. Erit autem imperfectum metri caussa neglecto incremento, hocque κατὰ

χρόνου ἐναλλαγὴν, ἀντὶ τοῦ ἀορίστου τοῦ προτέρου. Vel est præsentis, ac vertendum, irritatis. Sunt qui et imperativi esse putent, ut alter Latinus interpres, qui vertit, irritate. Bonus est sensus, qui ex omnibus his interpretationibus elicitur. Idem Idyll. vii. 115. ὔμμες δ' Ὑετίδος. Idyll. viii. 67. μηδ' ὔμμες ὀκνεῖτε, 'neque vos pigeat.' Idyll. xxii. 163. Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι, 'Vos enim inter omnes heroes [estis] excellentes.' Idyll. xxiii. ult. Στέργετε δ' ὔμμες αἶτας, 'Vos vero amicos amate,' etc.

ὔμμιν, Æolice, pro com. ὑμῖν, vobis. Tenui notatur, et μμ geminatur. Hoc autem sequente vocali locum habet. Theoc. Idyll. i. 116. χαίρεθ'. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν, 'valete. bubulcus vobis ego Daphnis non amplius in sylva.' 145. χαίρετ'. ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ, 'valete. Ego vero vobis et in posterum dulcius canam.' 152. μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ, 'ne hircus in vos insurgat.' Idem Idyll. v. 144. ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι, 'in cœlum vobis saltabo.' Idyll. x. 46. τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν, 'acervi sectio vobis.' Idyll. xi. 62. τὸν βυθὸν ὔμμιν. Idyll. xv. 4. ὔμμιν ἐσώθην. Idyll. xviii. 50. κουροτρόφος ὔμμιν Εὐτεκνίην. Idyll. xxii. 152. ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν, 'vobis coram ambobus.' 161. Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε, 'Harum [puellarum] facile vobis [est] uxores ducere, quascunque volueritis,' &c.

ὑμνέομες, Dor. pro com. ὑμνέομεν, οὖμεν, hymno celebramus. Theoc. Idyll. xxii. 1. Ὑμνέομες Λήδας τε, καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ, 'Hymno celebramus Ledæque, et Ægiochi Jovis filios.' Idem verbum repetitur eod. Idyll., 4.

ὑμνοθέτης, ου, ὁ, poet. atque Theocriteum vocabulum, pro com. ποιητὴς, οῦ, ὁ, poeta; ὁ τοὺς ὕμνους τιθεὶς, τουτέστι ποιῶν, qui hymnos facit, componit, scribit. Τιθέναι vero passim apud poetas ἀντὶ τοῦ ποιεῖν invenitur. Theoc. in Epig. xi. 4. Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν, 'Et poeta ipsis mire gratus erat.'

ὑπαὶ, poet. pro com. ὑπό. Videtur autem formatum ex ὑπὸ, verso ο in α, et addito ι metri caussa. Quod a Doriensibus non raro fit, ut εἴκατι, pro εἴκοσι. Item μαλακαίποδες, pro μαλακόποδες. De quibus suo loco. Vide ο μικρὸν in α Dorice mutatum. Item αἴτερος, et αἴτατος, comparativorum, et superlativorum terminationes, apud Eustath. Item αι pro ο, verso ο in α, et assumto ι. Theoc. Idyll. xvii. 72. ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων, 'ter sub nubibus.' Idyll. xxiv. 60. ὑπαὶ δείους, 'præ metu.' Idyll. xxv. 246. ὑπαὶ λαγόνας, 'sub latera.'

ὑπάκοισον, Dor. pro com. ὑπάκουσον, audi, ausculta; quod ab ὑπακούω deductum. Theoc. Idyll. vii. 95. ἄρξευμ', ἀλλ' ὑπάκοισον, 'incipiam: sed ausculta.'

ὑπακοίσω, Dor. pro communi ὑπακούσω, quod est 1. person. singul. subjunct. aorist. 1. act. ab ὑπακούω. Theoc. Idyll. xi. 78. ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω, 'quum ipsis ausculto [moremque gero].'

ὑπαλλαγὴ Doriensibus familiaris. Theoc. Idyll. i. 128. et 129. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν, Ἐκ κηρῶ σύριγγα. Hoc καθ' ὑπαλλαγὴν dictum videtur, pro εὔπακτον μελίπνουν ἐκ κηρῶ σύριγγα. Sed partim ob ipsam metri legem, et necessitatem, partim etiam ne duplex epithetum eidem nomini sine copula tributum injucunde concurreret hac ὑπαλλαγῇ poeta non dubitavit uti: 'hanc fer bene compactam suaviter sonantem, ex cera fistulam;' pro, fistulam hanc ex cera bene compactam, ac suaviter sonantem fer. Theocritus autem fistulam ex cera compactam dicit, quam ex variis calamis conjunctis, et cera compactis aliter vocaremus. Sic et apud Virgil. Ecloga ii. 5. 'Est mihi disparibus septem compacta cicutis Fistula, Damœtas dono mihi quam dedit olim.' Idyll. vii. 21. πᾷ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; 'quo jam meridie trahis pedes?' pro, πᾷ δὴ τὸ μεσαμέριόν σε πόδες ἕλκουσι; 'quo jam meridie te pedes trahunt?' Sic et Virg. Ecloga ix. 1. 'Quo te Mœri pedes?' sub. trahunt, vel ferunt. Si nullam ὑπαλλαγὴν in hoc Theocriteo loco esse statuas, hæc locutio, πόδας ἕλκειν, dicetur de iis, qui lente, magnaque cum difficultate faciant iter, ut pedes trahere, non movere, ac promovere videantur. Sic Virg. Æn. v. 10. de Darete canit, 'Ast illum fidi æquales, genua ægra trahentem, Jactantemque utroque caput, crassumque cruorem Ore rejectantem mistosque in sanguine dentes Ducunt ad naves.' Idyll. xiv. 8. Παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων, pro Παίσδων ὦ 'γάθ' ἔχεις, ἤγουν παίσδων ὑπάρχεις, παίζεις.

ὑπαντᾶν, commune, pro quo frequentius ἀπαντᾶν, obviam ire, occurrere. Consule vulg. Lexica Græcol. Theoc. Idyll. v. 90. Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν Ἐκμαίνει, 'Et me Cratidas pastorem imberbis occurrens insanire facit.'

ὑπαρκτικὰ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων, substantiva pro adjectivis. Attici (quod olim et doctissimus Caninius in suo Hellenismo, pag. 155. 2. notavit) sæpe substantiva pro adjectivis usurpant, ut μάγος τέχνη, pro μαγική. Ἕλλην στρατὸς, pro Ἑλληνικὸς, ἄνθρωπον ἦθος, pro ἀνθρώπειον, Ἑλλὰς διάλεκτος, pro Ἑλληνική, Σκύθης οἶμος, pro Σκυθικὸς, γυναῖκα μαζὸν, pro γυναικεῖον.

Sed hæc apud poetas frequentius occurrunt. Sic illi dicunt, πατρίδα γαῖαν, pro πατρικὴν, et μαλλὸς τράγος, pro μαλλωτός. Vide μαλὸς, οῦ, ὁ. Pind. Nem. Ode 6. 129. M. ἑδὸν ἁμαξιτὸν, ἀντὶ τοῦ ἁμαξιαίαν, sive ἁμαξήλατον vocat viam plaustralem, atque latam, per quam aguntur plaustra. Idem Nem. Ode 11. 150. P. τελευτὰν γᾶν, pro τελευταίαν, finem, pro finalem i. postremam terram, quanquam hoc exemplum potest et aliter accipi. Vide nostras notas. Sophocles in Ajace Μαστιγοφόρῳ, 48. M. ἑσπέρους ἀγκῶνας vocat τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν τὰς ἑσπερίους, εἴτε ἑσπερινὰς, καὶ πρὸς δύσιν τετραμμένας. Idem pag. 52. 6. πλευρὸν ἕσπερον νεῶν, pro ἑσπέριον, εἴτε ἑσπερινόν. Sic apud Pythagoram pag. 795. τετρακτὺν παγὰν legimus, pro τέσσαρας πηγὰς, 5. 'quaternionem fontem,' pro, quaternum fontem, i. quatuor fontes. Pind. Olymp. Ode 10. pag. 101. vs. 12. πενταετηρίδα ἑορτὰν dixit, pro πενταετηρικὴν, &c.

ὑπεκφεύγοντι, Dor. pro com. ὑπεκφεύγουσι, subterfugiunt, clam fugiunt, refugiunt. Bion Idyll. iv. 4. Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, 'Illum refugiunt.'

ὑπείροχος, ου, ὁ, poet. pro com. ὑπέροχος, καὶ ὑπερέχων. Sed metri caussa ι est insertum. Supereminens, supra ceteros eminens, excellens, eximius. Theoc. Idyll. vii. 28. μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν, 'valde eximium est inter pastores.'

ὑπεραχθὴς, ὁ καὶ ἡ. τοῦ ὑπεραχθέος, οῦς, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Supra modum gravatus, valde onustus. Theoc. Idyll. xi. 37. ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεὶ, 'fiscellæ valde onustæ [sunt] semper.'

ὑπὲρ κεφαλᾶς τὸν ἀμολγέα πληροῦν. Idem ac τὸ ἐπιστέφειν, mulctram supra caput replere, vel implere, pro, ad summum usque, ad summa usque labra complere. Quod Homerus ἐπιστέφειν dicit. Iliados A. ex H. Steph. typis, pag. 36. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, 'Juvenes vero crateras coronarunt vino [verba sonant, potu].' Sic et Virgil. Æn. i. lib. 135. 10. 'Crateras magnos statuunt, et vina coronant.' Theoc. Idyll. viii. 87. de capra loquens, ait, Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. Vide ἀμολγεύς.

ὑπεροπλίη, ης, ἡ, Ion. et poet. vocabulum, quod et ὑπεροπλεία per diphthongum ει, et per α alias effertur, pro com. ὑπερηφανία. Superbia, animi elatio, arrogantia. Eustath. hoc nomen, et ipsius ἐτυμολογίαν ita declarat; ὑπέροπλος ὁ αὐθάδης, καὶ ὑπὲρ τὸ δέον θρασυνόμενος, καὶ τοῖς ὅπλοις χρώμενος. καὶ ὑπεροπλία ἡ τοιαύτη κακία. 70. 11. 86. 28. 389. 28. καὶ ὑπέροπλον ἔργον, καὶ ἔπος τὸ θρασὺ, καὶ ὑπὲρ δύναμιν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασιν ὅπλων, ἀλλ' ὑπερβαινόντων τῷ μεγέθει, i. ὑπέροπλος dicitur arrogans, et qui præter modum [ac decorum] sese effert audacter, et armis utitur. Et ὑπεροπλία vocatur hujusmodi vitium. Et ὑπέροπλον ἔργον, ἢ ἔπος appellatur factum, aut verbum audax, et quod [nostras] vires superat. Hoc autem sumtum est ex metaphora armorum, quæ corporibus apte non conveniunt, sed magnitudine corpora superant. Theoc. Idyll. xxv. 139.

ὑπερόπτης, ου, ὁ, poet. idem ac ὑπερήφανος, ου, ὁ, superbus. Theoc. Idyll. xxii. 58. παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης, 'iracundus, et superbus.'

ὑπερπαδῆτε, Dor. pro com. ὑπερπηδᾶτε, κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ὑπερπηδάετε, supersaltatis, saltu superatis, transilitis. Theoc. Idyll. v. 108. Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμὸν, 'Locustæ, quæ sepem supersaltatis nostram;' vel, 'quæ sepem nostram saltu superare soletis.'

ὑπεσσεῖται, Dor. pro com. ὑπέσεται, et poet. ὑπέσσεται, quod per syncopen alias dicitur ὑπέσται, suberit, vel suberunt; sub-sternetur, vel substernentur. Theoc. Idyll. v. 58. ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν Δέρματα, 'suberunt autem [vel substernentur autem] capellarum Pelles.' Geminatum σσ μέτρου χάριν. Vide εἰμὶ in vulgatis Grammaticis.

ὑπέσταν, Dorice pro com. ὑπέστην, subjeci, suscepi, aor. 2. act. 1. person. sing. ab ὑφίστημι. Theoc. Idyll. ii. 164. ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν, 'ego vero feram meum laborem [i. gravem dolorem], quemadmodum [eum] suscepi.'

ὑπηνέμιος, ου, ὁ, com. qui est sub vento positus, vento patens, et expositus; qui in ventum, et aerem sublimis fertur; sublimis. Alias hujus nominis significationes in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. v. 115. de scarabeis verba faciens, dicit, Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται, 'Ficus absumentes, in aerem sublimes feruntur.'

ὕπνω, genit. sing. Dor. pro com. ὕπνου, versa ου in ω. Theoc. Idyll. v. 51. ὕπνω μαλακώτερα, 'somno molliores [lanæ].'

ὑπνώω, poet. verbum κατὰ παραγωγὴν formatum ab ὑπνόω, ὑπνῶ, ut a ζάω, ζῶ, ζώω, a πλέω, πλῶ, πλώω. Idem autem valet ac ejus πρωτότυπον ὑπνῶ, unde et ὑπνώσσω, et ὑπνώττω, dormio. Bion Idyll. iii. 1. ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα, 'magna mihi Venus adhuc dormienti adstitit.'

ὑπὸ præpositio interdum in quibusdam verbis idem valet ac ἀπὸ, ut ὑπαντᾶν, pro ἀπαντᾶν. Theoc. Idyll. v. 90. ὑποκρίνεσθαι, pro ἀποκρίνεσθαι. Theoc. Idyll. xxiv. 66.

ὑπόδροσος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. subroscidus, roscidus. Theoc. Idyll. xxv. 16. *Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι,* 'Prataque ferunt roscida.'

ὑποκάρδιος, ου, ὁ, poet. pro communi *ὁ ὑπὸ τῇ καρδίᾳ ὤν,* qui est sub corde, qui sub, vel in pectore latet. Theoc. Idyll. xi. 15. de amore verba faciens canit, *ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,* 'gravissimum habens sub corde vulnus;' vel, 'acerbissimum gerens sub pectore vulnus.' Hunc locum aliquo modo Virgilius Æn. iv. statim in ipso initio videtur imitatus, 'At Regina gravi jamdudum saucia cura Vulnus alit venis, et cæco carpitur igni.' Pro eodem dicitur et poetice *ποτικάρδιον ἕλκος,* ut apud Bionem, Idyll. i. 17. *Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος,* 'Majus vero Venus fert in corde,' vel, sub corde vulnus. Theoc. Idyll. xx. 17. *φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,* 'fero autem sub corde latentem iram [vel, in corde, vel, in pectore].'

ὑποκόλπιος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Græcolat. imo nec in aliis Lexicis reperitur; *ὁ ὑπὸ τῷ κόλπῳ, ἢ ὁ ἐν τῷ κόλπῳ ὤν,* qui est sub, vel in sinu, vel in amplexu. Theoc. Idyll. xiv. 37. *Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος,* 'Alius [est] tibi dulcior sub sinu [gratior in sinu, vel amplexu].'

ὑποκρίνεσθαι, poet. pro com. *ἀποκρίνεσθαι,* respondere. Theoc. Idyll. ix. 6. *ὑποκρίνοιτο Μενάλκας,* 'respondeat Menalcas.' Idyll. xxiv. 6. *Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, Ἠνώγει,* 'Et ipsum respondere quomodo [res] peragenda esset, [id est, quid eventurum esset,] Jubebat.'

ὑπομαζοὶ, ῶν, οἱ, poeticum nomen, quod in vulgatis Lex. non exstat, *οἱ ὑπὸ τοῖς μαζοῖς τόποι,* loca quæ sunt sub mammis, ut patet ex nomine *ὑπομάζιος, ου, ὁ,* de quo Lexica. Interpres tamen Latinus sic vertit Bionis illum locum, qui est Idyll. i. 26. *οἱ δ' ὑπομαζοὶ Χιόνεοι τοπάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο,* 'costarum autem loca Nivea prius Adonidi rubebant.' Sed et ita non male res accipi potest.

ὑπόμαξον, imperat. aor. 1. act. ab *ὑπομάσσω,* vel *ὑπομάττω.* Vide *ὑπομάσσω.* Theoc. Idyll. ii. 59.

ὑπομάσσω, vel Attice *ὑπομάττω, μ. ὑπομάξω,* subigo, agito, commisceo, illino. Simplex est *μάσσω,* sive *μάττω,* quod in vulgatis etiam Lexicis reperitur, at compositum hoc nec in Græcis, nec in Græcolatinis Lexicis legitur. Apud Suidam tamen participium perfecti et plusquamperf. pass. legitur, *ὑπομεμαγμένη,* et vertitur, *ἀναπεφυρμένη,* i. commixta. Apud Theocritum Idyll. ii. 59. accipitur pro allino, vel illino; *Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον,* 'Thestyli, nunc capiens tu venena hæc illine Illius limen superne:' hæc ita Latin. interpres, quem Stephanus est secutus in sua editione. Alter vero, hæc ita reddidit, 'Thestyli, nunc cape hæc venena, atque illine Limini illius, ad quod limen etiam nunc Animo alligata sum.' Uterque particulam *δὲ* silentio præteriit. Sed hoc verba sonant, 'Thestyli, nunc igitur capiens tu venena hæc, illine [ea] Illius limen supra, [ex] quo etiam nunc Ex animo pendeo ligata.' Sensus vero hic est, Hæc venena sumas, et allinas limini januæ domus, ubi ille habitat, ex quo limine nunc etiam animo ligata pendeo. Vide *ἐκ θυμῶ.*

ὑπομιμνάσκω, Dor. pro com. *ὑπομιμνήσκω,* in memoriam revoco. Theoc. Idyll. xxi. 50. *Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος,* 'Deinde revocans [mihi] in memoriam vulnus;' vel (ut interpretes verterunt), 'Deinde de vulnere cogitans.' Hic autem vel subauditur accusativus personæ, *ἐμὲ,* q. d. ut barbari loquerentur, faciens me recordari vulneris, pro, ut Latine reddidi, 'in memoriam mihi revocans vulnus.' Nam *τὸ ὑπομιμνήσκειν* cum accusativo personæ, et genitivo rei construitur, ut *ὑπομιμνήσκω σε τῆς ἀρετῆς,* 'tibi virtutem in memoriam revoco.' Sic apud Homerum Ὀδυσσ. Ο. *υἱὸν νόστου ὑπομνήσουσα,* 'filium reditus admonitura;' filio reditum in memoriam revocatura. Nisi sic rem accipias, dices Attice positum activum pro passivo *ὑπομιμνησκόμενος,* recordatus.

ὑποπτεύησι, poet. et Theocriteum verbum pro com. *ὑποπτεύει,* suspicatur, suspectum habet. Sic autem formatur, *ὑποπτεύω,* hinc deducitur Attice *τὸ ὑποπτευέω, ῶ,* ut a *τύπτω, τὸ τυπτέω, ῶ.* Ab hoc vero circumflexo formatum verbum in *μι ὑποπτεύημι, ὑποπτεύης, ὑποπτεύητι.* Ut a *τιθέω, ῶ, τίθημι.* Vel est 3. person. singular. subjunctivi modi *κατ' ἐναλλαγὴν* modi, pro indicativo. Sic autem formabitur, a secunda person. comm. *ὑποπτεύῃς,* addito *ι* fiet *ὑποπτεύησι,* et secunda in tertiam personam poetice migrabit; *τὸ δὲ ι* Ionic. et Dor. sublatum dices. At prior formatio simplicior ac probabilior videtur. Theoc. Idyll. xxiii. 10. *Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,* 'Ut autem fera sylvestris suspectos habet venatores.'

ὑπότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. nomen, quod ab Eustathio sic explicatur; *ὑπότροπος, ὁ οἴκαδε ὑποστραφεὶς, εἴτουν ὑποστρέψας, καὶ παλιννοστήσας. ἀπότροπος δὲ, ὁ κεχωρισμένος, καὶ οἷον ἐξόριστος. καὶ*

ὑπότροπα νοσήματα τὰ φιλοῦντα ὑποστρέφειν, id est, *ὑπότροπος* dicitur, qui domum est reversus. Qui domum alicunde rediit. At *ἀπότροπος*, qui a sua domo separatus est, et qui quodammodo est exul. Et *ὑπότροπα νοσήματα* vocantur morbi, qui certis quibusdam temporibus ad aliquos redire solent. At apud Theoc. Idyll. xxv. 263. dicitur de eo, qui ex animi deliquio ad se redit, et vires dissipatas recolligit. Sic autem ille verba faciens de Leone, quem Hercules gravissimis vulneribus sauciarat, ait, *πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι*, 'priusquam iterum ad se reversus respiraret.'

ὑποτροχάειν, ᾶν, poet. pro com. *ὑποτρέχειν*, infra currere, currere sub. Moschus Idyll. viii. 5. *τὴν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτροχάει*, verba sonant, 'ipsum vero mare Inferius sub currit;' pro, sub ipso vero mari Inferne currit.

ὑποφήτης, ου, ὁ, poet. pro com. *ὑπηρέτης*. Quasi dicas, *ὁ ὑπὸ τῷ προφήτῃ ὤν*, qui est sub propheta, qui est prophetæ minister. Nam (ut docet Eustathius) *ὑποφήτης τοῦ προφήτου λέγεται*. Secundarius vates. Interdum idem ac *προφήτης*, quod *ὑπὸ* Ionice, et Attice, in compositis sæpe ponatur pro *πρὸ*, quemadmodum in nostro Ionico Lexico pluribus demonstratur. Consule discrimen *τοῦ προφήτου, καὶ ὑποφήτου* apud Suidam. *Μουσῶν ὑποφῆται*, Musarum ministri, poetæ. Theoc. Idyll. xvi. 28. *Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας*, 'Musarum vero sacros ministros maxime honora.' Idem Idyll. xvii. 115. *Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον*, 'Musarum autem ministri canunt Ptolemæum.' Idyll. xxii. 110. *ἑτέρων ὑποφήτης*, 'aliorum minister [ac interpres].' Varias hujus nominis significationes in vulgatis Græcolatinis Lexicis habemus.

ὑπωλένιος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur; *ὁ ὑπὸ ταῖς ὠλέναις, ὁ ὑπὸ τῇ μάλῃ, εἴτε ὑπὸ τῇ μασχάλῃ* (quod *Ἀττικώτερον*) *φορεῖσθαι φιλῶν*, qui sub ulnis, sub ala, sub axilla gestari solet. Theoc. Idyll. xvii. 30. *ὑπωλένιόν τε φαρέτραν*, 'subulnalemque pharetram [i. quæ sub ulnis, sub axillis geri solet].'

ὑπωρόφιος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod *κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο οο εἰς ω μέγα* formatum *ἐκ τοῦ ὑποορόφιος*. Hoc vero idem valet ac *ὑπόστεγος, ὁ ὑπὸ τῷ αὐτῷ ὀρόφῳ, ὑπὸ τῇ ὀροφῇ, καὶ στέγῃ ὤν*, qui est sub eodem recto. Consule vulgata Lexica. Hoc a Theoc. Idyll. xiv. 39. pullis hirundinum tribuitur; *μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν*, 'cibum autem ut [suis] pullis sub tecto exsistentibus hirundo, [quæ jam tulit, sic illa] cucurrit,' &c.

ὕσπλαγξ, Dor. pro com. *ὕσπληγξ, γος, ἡ*, laquei genus, quo capiuntur aves. Alias hujus vocabuli significationes in vulgatis Lexicis vide. Theoc. Idyll. viii. 58. *ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ [φοβερὸν κακὸν]*, 'avibus vero laqueus [est malum formidabile].'

ὕστερα, pro *ὕστατα*, utrumque pro inusitatis *ὑστέρως*, et *ὑστάτως*, pro quibus alias dicitur *συνωνύμως ὕστατον*, et *τὸ ὕστατον*, quæ sunt usitata, ut et *τελευταῖον*, et *τὸ τελευταῖον*. Consule vulgata Græcolatina Lexica; ultimum, postremo, postremum, Gall. 'pour la derniere fois.' Theoc. Idyll. v. 44. *ὕστερα βωκολιαξεῖς*. Æ. P. 'postremum bucolice cantabis;' vel, 'postremum bucolicum carmen cantabis.'

ὑφάγεο, Doricus imperativus ab *ὑφηγοῦ* communi formatus, quod per Atticam *κρᾶσιν*, sive *συναίρεσιν*, ex *ὑφηγέου* factum. Ab hoc *ὑφηγοῦ*, verso *η* in *α*, et dissoluta *ου* in *εο*, ac retracto accentu in præcedentem syllabam, *ὑφάγεο* deductum. Quæ retrahendi accentus ratio Æolensibus est familiaris. Consule vulgatas Dialectos. Alioqui *παροξυτόνως* scribendum esset *ὑφαγέο*. Vide quæ in nostro Ionico Græcolat. Lexico traduntur in *έο παροξυτόνως*. Ab hoc *έο* apud poetas interdum metri caussa inserto *ι* fit *ειο*. Ut *ποιοῦ, ποιέο, ποιεῖο*, sic *αἰδοῦ, αἰδέο, αἰδεῖο*. Homerus Odyss. i. 256. M. *ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς*, 'at reverere, [vir] optime, deos.' Sic enim scribendum, non autem ut vitiose scriptum legitur in Steph. editione, *αἰδοῖο*. Qua de re Eustath. in voce *αἰδοῖο*. Theoc. Idyll. ii. 101. *καὶ ὑφάγεο τᾷδε*, 'et clam duc [eum] huc.' Vel simpliciter, duc eum huc. Quid *τὸ ὑφηγεῖσθαι* significet, in vulgatis Lexicis fuse docetur.

ὑφίητι, Dor. pro communi *ὑφίησι*. Theoc. Idyll. iv. 4. *ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει*, 'at senex summittit vitulos, et me observat.' Deducitur autem ab *ὑφίημι*, summitto. De quo vulg. Lex.

ὑφορβὸς, οῦ, ὁ, poet. et Theocriteum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat: sed sine ulla auctoritate. Idem valet ac *συφορβὸς*, et *συβώτης, ὁ τοὺς ὗς, εἴτε σῦς φέρβων, βόσκων*, subulcus, qui sues pascit. Theoc. Idyll. xvi. 54. *ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς*, 'silentio quoque præteritus fuisset subulcus.'

Φ

Φ in β Macedonice conversum. Consule β pro φ.

φ Attice, pro communi θ. Ut φλῶ, ἀντὶ τοῦ θλῶ. Vide suo loco.

φαγὸς, ῶ, ἁ, fagus arbor, pro com. φηγὸς, οῦ, ἡ. Theoc. Idyll. xii. 8. σκιερὰν δ' ὑπὸ φαγὸν, 'umbrosam vero sub fagum.'

φάγωντι, Dorica tertia plur. subjunctivi modi aorist. 2. act. pro com. φάγωσι, comedant, vorent, devorent. Theoc. Idyll. v. 38. ὥς τυ φάγωντι, 'ut te comedant.' Vide Grammaticas in verbo τρώγω.

φάλαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, poet. pro com. λευκὸς, albus. Theoc. Idyll. viii. 27. ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ, 'ille canis albus adlatrat;' φάλαρος autem (ut docet Eustathius) παρὰ τὸ φάλιον, τὸ λευκὸν, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ φάειν ἅλις λέγεται, id est, splendere satis. At in Magno Etymologico deducitur παρὰ τὸ φαλὸν, τὸ λαμπρὸν, ὃ παρὰ τὸ φάω, φῶ, τὸ λάμπω, [καὶ τὸ ἀρηρέναι, ἤγουν ἁρμόζειν, aptum esse, convenire, congruere, decere. Unde et τὰ φάλαρα, phaleræ, equorum ornamenta, quæ propter ipsorum splendorem sic appellata. Quod profecto generosis equis convenit, eosque reddit superbiores, et insigniores. Consule M. Etym. in φαλὰ, et φαλός.] Idem vocabulum exstat apud Theoc. Idyll. v. 103. Sed illic vel hirci, vel arietis proprium nomen videtur esse; poetæ verba hæc sunt, οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα, τουτὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος. Ideo etiam per majusculum Φ scribitur, ut inter hoc et nomen adjectivum statueretur discrimen.

φάμα, ας, ἁ, Dorice, unde Latinum totidem literis servatis, fama. Communiter vero dicitur φήμη, ης, ἡ. Theoc. Idyll. vii. 93. τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα, 'quæ forte vel Jovis ad solium detulit fama.'

φαμὶ, Dorice, pro communi φημὶ, dico. Theoc. Idyll. vi. 26. φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν, 'dico [me] mulierem habere.' Idyll. viii. 7. φαμὶ τὺ νικασεῖν, 'aio fore ut te vincam.'

Φανοπεὺς, έως, Attice, Φανοπῆος, Ionice, dictus autem Φανοπεὺς, verso π in φ, pro communi Πανοπεύς. Hoc enim ab urbe Πανόπη, ης, ἡ, deductum, de qua Stephanus, aliique Geographi. Theoc. Idyll. xxiv. 114. Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ, 'Harpalyco Phanopeo.'

φαντὶ, Dorice, pro communi φασὶ, dicunt, aiunt. Theoc. Idyll. ii. 45. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ, 'tantum habeat oblivionis, quantum quondam Theseum aiunt.' Idem Idyll. iv. 8. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν, 'aiunt eum cum Hercule viribus et robore certare.' Idyll. vii. 121. φαντὶ Φιλῖνε. Idyll. viii. 2. ὡς φαντί. Idyll. x. 32. φαντὶ πεπάσθαι. Idyll. xiv. et 51, &c.

φαρμακόεις, όεντος, ὁ, poeticum vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat, pro communi φαρμακώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, venenatus. Moschus Idyll. iv. 30. φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα, 'venenatam in jecore sagittam habens.'

φάρυξ, φάρυγος, ἡ, poetice, unde et φάρυγξ, γγος, inserto ν, guttur, fauces. Theoc. Idyll. xxiv. 28. δραξάμενος φάρυγος, 'comprehenso [compressoque] gutture.'

φασεῖς, Dorice, pro communi φήσεις, dices, diceres. Theoc. Idyll. xv. 79.

φασῶ, Dorice, pro communi φήσω, dicam. Theoc. Idyll. xi. 70. φασῶ τὰν κεφαλὰν, καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύσδειν, 'dicam caput, et pedes ambos meos dolere.'

φατὶ, Dorice pro communi φησὶ, verso η in α, et σ in τ, dicit, ait. Theoc. Idyll. i. 51. φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθιξῇ, ubi legendum videtur vel καθιξεῖ, pro καθίξει, vel (ut in Crispini codice) καθίξοι, vel καθίξῃ, ut sit 3. pers. sing. aor. 1. act. Nisi forte τὸ iota jam δωρικῶς neglectum dicas, et καθίξῃ scribas: 'ait, priusquam sine jentaculo [jentaculo privatum,] in arido [solo, vel in sicco] collocarit [ipsum].' Vide ξηρὸς, et καθίζειν ἐπὶ ξηροῖσι.

φέρβειν, poet. alere, nutrire, pascere, q. d. ferre vitam. Animalibus enim vitam ferunt, dant, et largiuntur alimenta; παρὰ τὸ φέρειν βίον. Theoc. Idyll. v. 131. φέρβεσθαι, vesci, nutriri, ali. Idyll. vii. 8. ὥστε νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι, 'utque ipsum [apes] simæ ex prato pascebant profectæ.' 85. κηρία φερβόμενος, 'favis pastus;' vel, nutritus.

φέροισα, ας, ἁ, Dor. pro com. φέρουσα, ης, ἡ, ferens, vehens, portans. Theoc. Idyll. xxii. 29. θεῶν φίλα τέκνα φέροισα, 'deorum caros liberos vehens.'

φέροισαι, Dorice, pro communi φέρουσαι, ferentes. Theoc. Idyll. ii. 148. Ἀῶ τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι, 'Auroram roseam ab Oceano ferentes.' Illic agitur de Auroræ equis, qui dominam ferre consueverunt. Sic et Tibullus lib. i. Eleg. 3. 106. 'Hoc precor, hunc illum nobis aurora nitentem Luciferum roseis candida portet equis.'

φέροντι, Dor. pro communi φέρουσι, ferunt. Theoc. Idyll. xv. 112. ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι, 'quæcunque arborum summitates [i. summi rami] ferunt.'

φεύγοντι, Dor. pro comm. φεύγουσι, fugiunt. Vide ὑπεκφεύγοντι, Bion Idyll. iv. 4.

φευξῇ, Dor. 2. pers. futuri singul. verbi φεύγω. Consule Grammaticos. Theoc. Idyll. xv. 54. Εὐνόα οὐ φευξῇ; 'Eunoa nonne fugies?'

φθεγξεῖται, Dor. pro com. *φθέγξεται*, dicet, loquetur, canet, cantabit. Theoc. Idyll. xv. 99.

φθεγξῇ, Dor. pro com. *φθέγξῃ*, loqueris. Theoc. Idyll. xiv. 22. *οὐ φθεγξῇς*; 'non loqueris?'

φθίμενος, η, ον, com. deficiens, occidens, moriens, mortuus, tabefactus, tabe consumtus, absumtus. Eustathius ait hoc participium præsentis esse temporis, et κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ φθιόμενος formatum. Quod a *φθίω* deductum. Hoc a *φάω*, *φῶ*. Unde φθίω κατ' ἐπένθεσιν τοῦ θ, καὶ τοῦ ι. Ab eodem *φῶ*, quod significat interficio, deducitur poeticum at inusitatum *φένω*, cædo, cujus perfectum medium regulariter formatum facit *πέφονα*, unde *φόνος*, et *φονὴ*, cædes, et verbum *φονεύω*, τὸ *κτείνω*, hinc formatur. A *φένω*, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, *φεφένω*, κατὰ τροπὴν τοῦ φ εἰς π, εὐφωνίας χάριν, *πεφένω*, κατὰ συγκοπὴν, *πέφνω*, ταὐτὸν τῷ *φονεύω*. Alii vero putant hoc *φθίμενος* esse participium Æolice formatum, augmento syllabico sublato, et accentu in præcedentem syllabam retracto, pro communi *ἐφθιμένος*, quod est præteriti perfecti, et plusquamperfecti passivi. Sed utraque formatio verisimilis est. Quare non aspernanda. Eodem modo passim apud poetas legitur scriptum *βλήμενος*, pro *βεβλημένος*. Theoc. Idyll. iii. 48. ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;' 'ita ut ne mortuum quidem ipsum procul a [sua] mamma ponat?' [Vel, ab amplexu suo dimittat?] Hoc enim figurate dictum.

φθόρος ἀργυρίου, pernicies argenti. Theoc. Idyll. xv. 18. hoc Dioclidæ cuidam tribuit. Quod quandam proverbii speciem habet, videturque dici commode posse in eum, qui propter suam prodigalitatem, nimiosque sumtus pecuniam ita profundit, ut eam perdat. Illic inducitur Gorgo mulier, quæ de suo marito Dioclide, deque ejus temerariis sumtibus ita conqueritur, χ' ὡμὸς ταὖτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας, 'et meus [maritus] Dioclides hæc [vitia] profecto habet [his vitiis laborat].'

φιαρὸς, ὰ, ὸν, poet. acerbus, a, um, si vulgatas Theocriti Latinas interpretationes sequaris. At vertendum potius, splendidior, vel, nitidior, uva matura. Majorem nitorem, ac splendorem habens, quam uva immatura, quæ ad maturitatem accedens, pellucida solet esse, et splendorem, ac nitorem quendam, et venustatem habere. Vide *φιαρὸς* in M. Etym. 793. 23. Consule nostros comment. Theoc. Idyll. xi. 21. φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς, 'acerbior uva immatura.'

φιλαθεὶς, Dor. pro com. *φιληθεὶς*, amatus. Theoc. Idyll. xii. 16.

φιλαίτατος, Ion. Dor. et poet. pro communi sed inusitato *φιλώτατος*, vel (ut Eustathius scribit) *φιλότατος*. Vide *αἴτατος*, Ionica, Dor. et poet. terminatio, pro communi *ώτατος*, aut *ότατος*. Idyll. vii. 98. ὥ᾽ρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ, 'Aratus vero ille omnium carissimus illi viro.'

φίλαμα, ατος, τὸ, Dor. pro communi *φίλημα, φιλήματος*, osculum, a *φιλέω, ῶ*, osculor. Theoc. Idyll. iii. 20. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις, 'est etiam in inanibus osculis suavis voluptas.' Idyll. xii. 31. κοῦροι ἐριδμαίνοντι φιλάματος ἄκρα φέρεσθαι, 'pueri certant [vel, contendunt] osculi victoriam reportare.' Idyll. xv. 130. οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά, 'non pungit osculum; adhuc ejus circa labra rufa [vel, rosea].' Idyll. xxiii. 9. φίλαμα τὸ κουφίζον ἔρωτα, 'osculum quod lenit amorem.' Idyll. xxvii. 3. et 40. K. κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν. Δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις, 'P. inane osculum [esse] dicunt. D. Est etiam in inanibus osculis dulcis voluptas.' V. 5. ἀποπτύω τὸ φίλαμα, 'despuo osculum,' &c.

φιλᾶσαι, Dor. pro com. *φιλῆσαι*, osculari. Theoc. Idyll. xx. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλᾶσαι, 'Eunice me derisit volentem [i. quum vellem] ipsam suaviter osculari.'

φίλασε, Dor. pro com. *ἐφίλησε*. Theoc. Idyll. xx. 36. ἐν δρυμοῖσι φίλασε, 'in sylvis amavit.' 38. βουκολέοντα φίλασεν, 'boves pascentem amavit.'

φιλασεῖ, Dor. pro com. *φιλήσει*. Theoc. Idyll. xvii. 74. ὅν κε φιλασεῖ, 'quemcunque dilexerit.'

φιλάσεις, Dor. pro com. *φιλήσεις*, amabis. Theoc. Idyll. xxiii. 33. καὶ τὺ φιλάσεις, 'et tu amabis.' 42. μὲ φιλάσεις, 'me osculaberis.'

φίλασον, Dor. pro com. *φίλησον*, 2. pers. singul. imperat. aor. 1. act. a *φιλέω, ῶ*, μ. *φιλήσω*, osculor. Theoc. Idyll. xxiii. 40. πύματόν με φίλασον, 'postremum me osculare.'

φιλάσω, Dor. pro com. *φιλήσω*, osculabor, vel osculer. Nam potest et futuri et subjunctivi aor. 1. act. esse. Theoc. Idyll. iii. 19. ὡς τὺ φιλάσω, 'ut te osculer.' Idyll. xxvii. 6. δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω, 'da [mihi te, vel, tuum os mihi da] rursus, ut [id] osculer;' vel, 'da [mihi] ut iterum [te] osculer.'

φιλέοντι, Dor. pro *φιλοῦσι*, amant. Theoc. Idyll. xvi. 101.

φιλέοντι, Dor. pro comm. *φιλέουσι, φιλοῦσι*, amant. Bion Idyll. iv. 1, et 2. ταὶ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα τὸν ἄγριον ἢ φοβέονται, ἢ θυμῷ φιλέοντι. Sic Henrici Stephani co-

dex, et versio Latina, sic, 'Musæ amorem non metuunt crudelem, Quin amant ex animo.' Sed si sequaris hanc lectionem, vertendum potius, 'Musæ amorem agrestem [sævum, et crudelem] aut metuunt, Aut ex animo amant.' Hanc interpretationem sequentia videntur confirmare. Vel (quod longe probabilius) τὸ ἢ jam non est disjunctiva particula: sed idem valet ac τὸ καὶ, id est, et, ut apud Aristot. Rhet. lib. i. pag. ex Morellianis typis, 28. 5. et sæpius ibidem, et pag. 34. P. et 57. F. 2. et lib. ii. 94. 95. 96. Sic etiam apud Thucyd. et Xenophontem non raro particulam ἢ pro καὶ reperies positam. Consule nostros Græcolatinos Indices in illos scriptores. Quare vertes, 'Musæ crudelem amorem et metuunt, Et ex animo amant.' At quærat quis quomodo metus, et amor in amantibus simul inesse potest? Responde, Res est solliciti plena timoris amor. Vel etiam Musæ dicuntur amorem metuere, ne scilicet eum offendant, ac a se alienent eum, sine quo nihil diutius duraret. Amor enim est ille, qui omne genus animalium creat, fovet, conservat. Quod pulcerrimis carminibus ab Ovidio descriptum habemus, Fastor. lib. iv. 231. 'Aprilem memorant ab aperto tempore dictum, Quem Venus injecta vendicat alma manu. Illa quidem totum dignissima temperat orbem, Illa tenet nullo regna minora Deo. Juraque dat cœlo, terræ, et natalibus undis, Perque suos coitus continet omne genus. Illa Deos omnes (longum est numerare) creavit. Illa satis caussas, arboribusque dedit. Illa rudes animos hominum contraxit in unum, Et docuit jungi cum pare quemque sua. Quid genus omne creat volucrum, nisi blanda voluptas? Nec coeunt pecudes, si levis absit amor,' etc. Quid mirum igitur si vel ipsæ Musæ, quas amor procreavit, amorem, ut dominum potentissimum et ament, et metuant? Ideo poeta subjicit, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται, 'et ipsius vestigia sequuntur.' In Crispini codice legitur, οὐ φοβέοισαι, et ἐκ θυμῶ φιλέοντι. Quæ lectio bona, si rem sic accipias, οὐ φοβούμεναι, ἐκ θυμοῦ φιλέουσιν. Attice vero vocem activam pro passiva positam dices, et ita vertes, 'Musæ crudelem amorem non metuentes, Ex animo amant.' Crudelem autem amorem vocabit, non quod se talem omnibus, at nonnullis tantum præstet. Sed de amoris immensa vi consule Sophoclis Antigonem pag. 245. et 246. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν, etc. Item Aristot. Ἠθικῶν Νικομαχείων, lib. viii. cap. 1. περὶ Φιλίας, ubi Euripidis versus afferuntur, qui sic legendi sunt, ut apud Athenæum scribuntur lib. xiii. 296. 47.

φιλέριθος, ου, ἡ, colus epithetum, lanificii amica. Theoc. Idyll. xxviii. 1. γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας, pro, γλαυκῆς ὦ φιλέριθ' ἠλακάτη δῶρον Ἀθηναίης, ἢ Ἀθήνης, 'glaucæ o amica lanificii colus, donum Minervæ.' Compositum autem est hoc nomen ex nomine φίλος, η, ον, amicus, a, um; et altero nomine, ἔριθος, ου, ἡ, id est, mulier lanifica, sive lanificio se exercens. Eustathius, ἔριθοι, ἐριουργοὶ γυναῖκες, παρὰ τὸ ἔριον. καὶ ἔριθοι, οἱ ἀμητῆρες, παρὰ τὴν ἔραν. ἀλλαχοῦ δὲ, ἔριθος, παρὰ τὴν ἔριδα.

φιλεῦντι, Dor. pro φιλοῦσι, communi, amant. Theoc. Idyll. v. 80. ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι, 'musæ me amant.' Idyll. xx. 31. καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι, 'et omnes me amant.'

φιλεῦσα, Dor. pro communi φιλοῦσα, osculans, quæ osculatur. Theoc. Idyll. xxvii. 2.

φιλεχθῆς, ὁ καὶ ἡ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Idem autem valet ac φίλεχθρος, καὶ φίλος τῆς ἔχθρας, amans inimicitiarum; qui gerendarum inimicitiarum quasvis occasiones captat, et arripit facile, ac proinde qui omnibus est odiosus, simpliciter odiosum significat; ἔχθος, εος, ους, τὸ, poeticum est ἔχθρα, ας, ἡ, com. inimicitia; odium. Theoc. Idyll. v. 137. τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθῆς, 'tu vero o miser es odiosus.'

φιλοίφας, α, ὁ, Doricum, et poeticum vocabulum, pro quo communiter diceretur φιλοίφας, ου, ὁ, vel φίλοιφος, ου, ὁ, Eustath. φιλοίφας, παρὰ τὸ οἴφειν, ὃ δηλοῖ τὸ συνουσιάζειν, λέγεται. Magnum Etymologicum, φίλοιφος, ὁ φιλοσυνουσιαστής. Idem in voce κόρσοιφος. οἰφεῖν, τὸ συνουσιάζειν. ὅθεν καὶ Θεόκριτός φησιν [ἐν τῷ τετάρτῳ εἴδει, 62.] εὖγ' ὦ 'νθρωπε φιλοῖφα, etc. deinde subjicitur, ἢ τὸν ὥς κόρην οἰφώμενον, τουτέστιν ὀρχευόμενον, etc. Consule Eustath. in οἴφειν. Sic autem vocatur homo libidinosus, et Veneris appetens.

φιλοθρηνὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, poet. vocabulum, quod in vulg. Lexicis non exstat. Idem ac τὸ φιλόθρηνος, quod in iis exstat; amans luctus, lugendi cupidus. Moschus Idyll. iv. 66. φιλοθρηνὴς κέ τις εἴη, 'lugendi cupidus quidam esset.'

φιλοκέρτομος, ὁ καὶ ἡ, poeticum atque Theocriteum nomen, quod in Græcolatinis Lexicis reperitur quidem, sed nullis exemplis illustratur; amans conviciorum, mordax, cavillator, irrisor. ὁ φιλῶν κερτομεῖν, τουτέστι κέαρ, εἴτε ψυχὴν τέμνειν τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις, qui amat cor secare suis verbis, qui suorum verborum acumine, tanquam gladii mucrone pectus, et animum secare, dividere, cruciare, pungere

solet, atque delectatur. Vide apud Eustathium *κέρτομος*, *κερτομεῖν*, et *ἔπη κερτόμια*. Theoc. Idyll. v. 77. *τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσὶ*, 'tu vero valde mordax es;' vel, 'tu vero nimium es conviciorum amans, nimium es mordax.'

φιλόμωσος, ω, ὁ, Dor. pro com. *φιλόμουσος*, ου, ὁ, musarum studiosus. Theoc. Idyll. xiv. 61. *εὐγνώμων, φιλόμωσος*, 'benignus, musarum studiosus.'

φιλοποίμνιος, ου, ὁ, nomen Theocriteum, quod in vulgatis Lexicis non exstat. Pastoris gregem amantis epithetum, amans gregis. Theoc. Idyll. v. 106. *χ' ἁμὶν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος*, 'et nobis est canis amans gregis.'

φίλυπνος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod nulla auctoritate confirmatum habemus in vulg. Græcolatinis Lexicis, amans somni, somniculosus. Theoc. Idyll. xviii. 10.

Φιλώνδα, *τῶ*, Dor. pro com. *Φιλώνδου*, *τοῦ*, Philondæ. Theoc. Idyll. iv. 1. et Idyll. v. 114. Vide *ου* in *α* in genit. 1. decl. *τῶν ἰσοσυλλάβων*. Vide et *α* longum pro *ου*.

φλᾶν, Eustath. *φλᾶν ἀντὶ τοῦ θλᾶν, Ἀττικῶς. καὶ φλᾶσθαι Ἀττικῶς, τὸ κοινῶς θλᾶσθαι.* Magnum Etym. *φλᾶν, τύπτειν, ἢ μαλάττειν*, ferire, percutere, verberare, mollire, tundendo mollem reddere. Theoc. Idyll. v. 148. *φλασῶ τυ*, 'percutiam te.' 150. *αἰ μή τυ φλάσαιμι*, 'nisi te percutiam.' Consule Œcon. Hippocratis, in verbo *φλᾶν*.

φλασῶ, Dor. pro communi *φλάσω*, *τουτέστι θλήσω, τύψω*, feriam, percutiam, verberabo. Theoc. Idyll. v. 148. vide *φλᾶν*.

φοβαθῇς, Dor. pro com. *φοβηθῇς*. Theoc. Idyll. xxiii. 41. *μή με φοβαθῇς*, 'ne me metuas.' Est autem 2. pers. singul. aor. 1. pass. subjunct. a *φοβέομαι, οῦμαι, μ. φοβήσομαι*.

φοιβάω, ῶ, poet. pro com. *καθαίρω*, purgo, lustro. Theoc. Idyll. xvii. 134. *χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις*, 'Iris adhuc virgo, purgatis unguento manibus.'

φοινικόλοφος, ου, ὁ, poet. vocabulum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis exstat, sed sine auctoritate alicujus laudati scriptoris. Est autem galli gallinacci epithetum. Rubram cristam habens. Theoc. Idyll. xxii. 72. *ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοὶ*, 'avium rubram cristam habentium [sunt] hujusmodi prælia.'

φοινίχθην, poet. metri caussa neglectum augmentum, pro com. *ἐφοινίχθην*. Est autem prima pers. sing. aor. 1. pass. a *φοινίσσω, μ. ξω*, cruento, rubefacio. Theoc. Idyll. xx. 16. *καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ*, pro *καὶ κατὰ χρόα, εἴτε χροῦν ἐφοινίχθην, ὡς ῥόδον ἔρσῃ*, 'et corpore rubefactus sum præ dolore, ut rosa rore [solet rubefieri].' Quomodo ruborem hunc rosis ros conciliet, in nostris in Theocritum commentariis aperte docetur.

φοιτάω, ῶ, commune. Eustathius *παρὰ τὸ προϊέναι* verbum hoc deductum tradit. Sed ipsam formationem non indicat, quam nos in gratiam *τῶν φιλελλήνων, καὶ φιλομαθῶν* accuratius aperiemus. Ab *ἔω*, (unde Latinum eo, is, it,) Ionice verso *ε* in *ι* fit *ἴω*, idem. Hinc verbale *ἰτὸς, ἡ, ὸν*, meabilis, et e, quod parum usitatum in simplici, hinc etiam *ἰτέον*, eundum est. Ab *ἰτὸς* vero deducitur verbum frequentativum *ἰτάω, ἰτῶ*, Lat. ito, itas, itare. Addita præpos. *πρὸ*, fit *προϊτάω, ῶ, κατὰ συναίρεσιν, προϊτάω, ῶ. κατὰ τροπὴν τοῦ π εἰς φ, καὶ κατ' ἐκβολὴν τοῦ ρ, φοιτάω, ῶ*, ito, vado, frequento. De quo consule vulg. Græcolat. Lex. ubi et derivata cum variis eorum significationibus videbis. Theoc. Idyll. i. 49. *φοιτᾷ, σινομένα τὰν τρώξιμον*, 'vadit, lædens [comedens uvam] maturam [et bonam ad edendum].' Idem Idyll. ii. 98. *τηνεὶ γὰρ φοιτῇ*, 'illuc enim itat.' 155. *ἄλλοτ' ἐφοίτη*, 'alias veniebat.'

φοιτῇ, Dor. pro com. *φοιτᾷ*, verso *α* in *η*, a *φοιτάω, ῶ*, vide suo loco. Theoc. Idyll. ii. 98. *τηνεὶ γὰρ φοιτῇ*, 'illuc enim frequenter it,' vel, 'illuc enim itat.' Idem tamen Theoc. Idyll. i. 49. dicit *ἀδιαφόρως φοιτᾷ*.

φοιτῇς, Dor. pro com. *φοιτᾷς*, venis, venis crebro, venire soles, Theoc. Idyll. xi. 22.

φορέεσθαι, *εἶσθαι*, com. pro quo frequentius *φέρεσθαι* dicitur. Theoc. Idyll. v. 115. *σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται*, 'ficus absumentes, in aërem sublimes feruntur.'

φορέοισι, Dor. pro com. *φορέουσι*. Theoc. Idyll. xxviii. 11. *πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη*, 'multas etiam braccas aquatiles, quales gestant mulieres.' Aquatiles autem braccas poeta videtur vocare braccas aquei, i. e. cœrulei coloris, vel etiam molles. Corpus enim aquæ non durum: at molle, tactuique facile cedit. Hujusmodi autem braccis delicatioribus non paucæ de matronis honoratioribus nunc etiam variis in regionibus uti consueverunt non solum hyeme, frigoris arcendi caussa, sed et æstate: partim munditiei, partim frigoris captandi caussa. Sed hyeme quidem braccas sibi calidiores comparant, æstate vero, frigidiores. Quod ipsa materiæ varietas, ex qua conficiuntur, facile præstat. Interpretationes vulgatæ Græcis verbis non satis apte videntur respondere. Si quis tamen eas sequi malit, per me licet. Vide *βράκη* in voce *βράκος*.

φορεῦντος, Dor. pro com. *φοροῦντος*, fe-

rentis, a φορέω, ῶ, quod Attice, et poet. a φέρω formatum. Theoc. Idyll. xiii. 7. τὰν πλοκαφεῖδα φορεῦντος, 'qui cæsariem ferebat.'

φοροῖσαι, Dor. pro Attico, et com. φοροῦσαι, ferentes, afferentes, a φέρω communi formatur Atticum φορέω, ῶ. Theoc. Idyll. xv. 105. πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι, 'omnibus mortalibus semper aliquid ferentes.'

φράσδειν, Dorice, pro communi φράζειν, dicere, declarare, indicare. Theoc. Idyll. i. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι, 'jam enim dicit, [declarat, prodit, indicat] omnia Sol nobis.' Vide δεδύκει. Idem Idyll. xx. 7. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις; 'quam blanda verba fundis?'

φριμάσσεο, 2. pers. singul. imperat. præs. temp. Ion. quinetiam Dor. pro communi φριμάσσου, præ gaudio fremas; παρὰ τὸ φριμάσσομαι, quod a φριμάσσω. De quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. v. 141. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων νῦν ἀγέλα, 'præ gaudio fremas universe hircorum nunc grex.' Interpretes Latini sensum, non verba sequuti, verterunt, 'fremat præ gaudio totus hircorum nunc grex.'

φρουρῶμες, Dor. pro com. φρουρῶμεν, excubemus, excubias agamus. Theoc. Idyll. vii. 122. μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε, 'ne amplius ad fores excubemus o Arate.'

φρύγω, comm. unde Lat. frigo, torreo. Theoc. Idyll. ix. 12. τοῦ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, 'æstatem vero torrentem ego tantum curo.'

φρυξεῖ, Dor. pro com. φρύξει, torrebit, a verbo φρύγω, unde Latinum frigo, torreo. Hinc etiam Gallicum frire, et fricasser. Theoc. Idyll. vii. 66. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ, 'fabam vero aliquis in igne torrebit.' Hinc fabas Græci prisci φρυκτοὺς vocabant. Mag. Etym. 271. διαφρυκτοῦν, τὸ διαψηφίζειν, ἢ διακληροῦν. εἴρηται ἀπὸ τῶν κυάμων, δι' ὧν τὸ παλαιὸν ἐψηφίζοντο. ὕστερον γὰρ ταῖς ψήφοις ἐχρήσαντο. τοὺς δὲ κυάμους φρυκτοὺς ἐκάλουν, καὶ τοὺς θαλλοὺς, δι' ὧν ἱκέτευον. Vide Suidam in φρυκτός.

φρύττειν, idem ac φρύγειν, torrere. Theoc. Idyll. xii. 9. Ἀελίου φρύττοντος, 'Sole torrente.'

φυῇ, com. 3. pers. singul. subjunct. aor. 2. pass. ἐὰν φυῶ, φυῇς, φυῇ, nascatur, oriatur; φύω, μ. φύσω, aor. 1. act. ἔφυσα, 2. ἔφυον, pass. ἐφύην, ης, η. Theoc. Idyll. xv. 94. μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη, 'ne nascatur [o] dulcis [Proserpina] qui nobis imperet.' Vide μελιτῶδες, et καρτερὸς εἴη.

φυκιόεις, όεσσα, εν, ὁ, ἡ, τὸ, algosus, a, um, alga abundans, a nomine τὸ φῦκος, εος, ους, alga. Hinc et Latinum fucus. Qua de re pluribus in vulgatis Lexicis. Theoc. Idyll. xi. 14. ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσης, 'in littore consumebatur algoso.'

φῦκος, εος, ους, τὸ, com. Hinc Latinum fucus, quo mulieres uti consueverunt, ut faciem formosiorem aspectu reddant. Eodem et capillos ornant, ut testatur Tibullus lib. i. 118. Elegia 8. 'Quid tibi nunc molles prodest coluisse capillos, Sæpeque mutatas disposuisse comas? Quid fuco splendente comas ornasse? quid ungues Artificis docta subsecuisse manu?' Consule vulgata Græcolatina Lexica.

φύλλινος, ου, ὁ, poet. et com. foliaceus, ex foliis factus. Theoc. Idyll. xxi. 8. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ, 'inclinati ad parietem ex foliis factum.'

φυλλοστρὼς, ῶτος, ὁ, poet. pro quo frequentius reperitur, ὁ καὶ ἡ φυλλόστρωτος, ὁ τοῖς φύλλοις στρωτὸς, καὶ ἐστρωμένος, foliis constratus. Theoc. in Epig. iii. 1. Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, 'Dormis [in] foliis constrato solo.' Hoc vocabulum in vulgatis Græcolatinis Lexicis non exstat: sed alterum, quod Euripidi tribuitur, nullo tamen exemplo res confirmatur.

φύοντι, Dorice pro communi φύουσι, nascuntur. Hoc autem vel neutraliter accipiendum, vel activum pro passivo φύονται positum Attice. Nam φύειν et gignere, sive procreare, et gigni, sive procreari significat. Quod et in vulgatis Græcolatinis Lexicis declaratur, ubi ceteras τοῦ φύειν significationes lector φιλομαθὴς videbit. Theoc. Idyll. iv. 24. ὅπα καλὰ πάντα φύοντι, 'ubi pulcra omnia nascuntur.' Item Moschus Idyll. iii. 24.

φυσαθεὶς, εῖσα, ὲν, ὁ, ἡ, τὸ, Dor. pro com. φυσηθεὶς, εῖσα, ὲν, inflatus, a, um, particip. aor. 1. pass. παρὰ τὸ φυσάω, ῶ, μ. φυσήσω, inflo. De quo vulgata Lexica. Theoc. Idyll. xxii. 77. κόχλω φυσαθέντος, pro κόχλου φυσηθέντος, 'concha inflata.' Hoc loquendi genus Virgil. Æn. lib. vi. 171. sic expressit, 'Sed tum, forte cava dum personat æquora concha:' φυσᾶν κόχλον, inflare concham, nihil aliud significat, quam concha sonare, buccis inflatis, et spiritu per ipsius conchæ foramen summum immisso, qui deinde per imum emittitur, ac sonum egrediens edit. Olim autem tubarum loco, multi, præcipue de maritimis gentibus, conchis utebantur, ut in nonnullis regionibus nunc etiam hæ, et cornua sunt in usu, quum belli, pugnæque signum militibus est dandum. Sæpe tamen concha pro tuba sumitur, ut et apud Virgil. vi. 164. ubi de Miseno Æolide verba fiunt, 'Quo non præstantior alter Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.'

Tritones autem potissimum, qui Neptuni tubicines erant, hac uti solebant. Quod apparet ex Ovidii carminibus, quæ leguntur τῶν μεταμορφώσεων, lib. i. 333. ubi Neptunus 'Cæruleum Tritona vocat, conchaque sonanti Inspirare jubet, fluctusque, et flumina signo Jam revocare dato. Cava buccina sumitur illi Tortilis, in latum quæ turbine crescit ab imo: Buccina, quæ in medio concepit ubi aera ponto, Littora voce replet sub utroque jacentia Phæbo. Tum quoque ut ora Dei madida rorantia barba Contigit, et cecinit jussos inflata recessus, Omnibus audita est telluris, et æquoris undis.' Hic videmus concham, et buccinam pro eodem συνωνύμως ab Ovidio positum, utrumque vero pro tuba, cujus elegantem descriptionem pluribus poeta persequitur. Sed hæc propter quandam similitudinem, et usus affinitatem ita sumuntur. Verum hac de re fusius in nostris Theocriteis commentariis. Eos consule.

Φύσκω, Dor. pro com. Φύσκου. Theoc. Idyll. iv. 23. ἔς τε τὰ Φύσκω [sub. χωρία] 'adque Physci [loca, i. e. ad Physcum].' Quid autem sit Φύσκος, cum alii, tum Stephanus de Urbibus fuse docet. Eum consule.

φυτοσκάφος, ου, ὁ, Theocriteum nomen, agricola, rusticus fossor, plantarum fossor. Qui terram circa plantas fodit, ut plantæ facilius crescant. Dictus παρὰ τὸ φυτὸν, quod plantam significat, et σκάπτω, fodio. Theoc. Idyll. xxiv. 136. ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι, 'facile plantarum fossorem satiare posset.' Idyll. xxv. 27. ἴσασι φυτοσκάφοι, 'sciunt plantarum fossores.'

φωλάδες ἄρκτοι, ursi in lustris degentes. Theoc. Idyll. i. 115. ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι, 'in montibus lustra habentes ursi.' Consule Suidam, et Eustathium.

φωλέω, ῶ, comm. (unde inserto υ, φωλεύω.) Theoc. Idyll. xxiv. 83. Arist. Hist. Animal. lib. ii. cap. 11. 447. Δ. lib. v. cap. 9. Λ. ter. lib. viii. cap. 13. 14. 15. etc. passim idem verbum usurpat.

φωνᾶσαι, Dor. pro com. φωνῆσαι, infinit. aor. 1. act. a φωνέω, ῶ, μ. φωνήσω. Theoc. Idyll. ii. 108. οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, 'nec quidquam loqui poteram.'

φωνεῦντα, Dor. pro com. φωνοῦντα, in n. g. plur. numeri. Theoc. Idyll. ii. 109. κνύζωνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα, 'ganniunt clamantes dilectam ad matrem filii.'

φωνεῦντες, Dor. pro com. φωνοῦντες. Theoc. Idyll. xiv. 20. ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, 'nos quidem vociferantes bibebamus.'

φωράω, φωρῶ, poet. furor. Mosch. Idyll. vii. 6. οὐκ ἐπὶ φωρᾶν ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω, 'non ad furandum eo, nec ut noctu iter facientem molestia afficiam.'

φώριος εὐνὴ, sic apud Theoc. Idyll. xxvii. 67. vocatur ἡ λαθραία συνουσία, i. furtivus, occultus, clandestinus lectus, et congressus Venereus. Quid sit φὼρ, φωρὸς, ὁ, et nomina, verbaque hinc derivata, docetur in vulgatis Lexicis. Ea consule. Vide et χλοερὸς infra.

Χ

Χ pro θ Dorienses in quibusdam usurpant. Ut, ὄρνιχος, χι, χα, et plur. ὄρνιχες, ὀρνίχων, χας, pro communibus ὄρνιθος, θι, θα, et plur. ὄρνιθες, θων, θας, a recto singul. ὄρνιξ, pro ὄρνις, avis. Theoc. Idyll. v. 48. ὄρνιχες λαλαγεῦντι, 'aves garriunt.'

χ' ἁ, Dorice, pro communi καὶ ἡ, rejecta diphthongo, et ob sequentem aspiratam tenui κ in γ, asperum mutato, et η in α. Theoc. Idyll. iv. 28. χ' ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, 'et fistula situ fœdatur.' Idyll. xx. 17. χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα, pro καὶ ἡ μὲν ἔβη, ἀπέβη, με λιποῦσα, 'et illa quidem abiit me relicto.' Idyll. xxvi. 1. χ' ἁ μαλοπάρῃος 'Αγαύα, 'et malis similes genas habens Agave.'

χαίρην, Dor. pro com. χαίρειν. Theoc. Idyll. xiv. 1. χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον, 'salvere multum [jubeo] virum Thyonichum.'

χαίροισα, Dor. pro com. χαίρουσα, gaudens, læta, valetudine prospera fruens, valens. Theoc. Idyll. ii. 163. ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ' 'Ωκεανὸν τρέπε πόλους, 'sed tu quidem valens, vel læta, ad Oceanum converte equos;' vel, 'vale, et flecte equos ad Oceanum.'

χαλὰ, ᾶς, ᾶ, Dor. pro com. χηλὴ, ῆς, ῆ. M. Etym. 811. 14. χηλὴ, ὁ ὄνυξ. ὧρος δὲ λέγει κυρίως τὴν χηλὴν ἐπὶ τῶν διονύχων ζώων. σχηλή τις οὖσα, παρὰ τὸ διεσχίσθαι. ὡς ὁπλὴ, ἐπὶ τῶν μονονύχων. Sed in M. E. scribendum fortasse σχιλή τις οὖσα, si spectes ἔτυμον, vel dices τὸ ι in η, ut alias τὸ η in ι mutatum. Qua de re suo loco. χηλὴ proprie significat ungulam bisulcam, et bipartitam, qualem in ovibus, capris, et bobus videmus; ὁπλὴ vero, solidam, et integram, ut equinam; ὄνυξ, et ὄνυχες vocantur ungues distincti, et separati, qualis in hominibus, aut etiam in felibus, ursis, et leonibus, aliisque multis brutis observamus. Sed hoc discrimen non semper servatur. Ne longius abeamus, en Theocritum, qui in Epig. vi. 4. χηλὰς lupo tribuit, qui potius ὄνυχας habet. Hæc sunt poetæ

verba, Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος, 'Asper enim unguibus [capellam] comprehendit lupus.'

χαλεπὸς, οῦ, ὁ, com. pro κινδυνώδης, periculosus. Theoc. Idyll. x. 11. χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, 'periculosum [est] canem intestina gustare.' De hoc Adag. consule Eras. Chil. 2. cent. 4. pag. 458. Adag. 22. 'Periculosum est canem intestina gustasse.'

χαλκεοκάρδιος, οῦ, ὁ, poet. et Theoc. vocabulum, quod in vulg. Lex. non exstat, qui æneum, qui ferreum cor, vel pectus, habet. Epithetum, quod viro fortissimo tribuitur, cujus animus, pectusque nullis laboribus mollitur, ac frangitur. Qui durum habet animum, qui nec minis, nec metu, nec periculis, nec laboribus flectitur, fatigatur, domatur. Theoc. Idyll. xiii. 5. ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς, ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδός. 'Sed et Amphitruonis ille ferreo pectore præditus filius, qui leonem sustinuit illum sylvestrem [ferocem, et sævum] amavit puerum.'

χαμεύνα, ας, ἁ, Dor. pro com. poet. χαμεύνη, ης, ἡ. Quod κατὰ συγκοπὴν formatum ex χαμαιεύνη, quod τὴν χαμαὶ οὖσαν εὐνὴν, καὶ ταπεινὴν κλίνην significat, i. humi jacens cubile, lectum humilem. Consule Eustath. in χαμαιευνάδες σύες. Theoc. Idyll. xiii. 33. μίαν στορέσαντο χαμεύναν, 'unum straverunt humilem torum.'

χαμευνὶς, ίδος, ἡ, poet. humilis lectus, torus; lectus ex gramine, vel arborum foliis, vel ex paleis humi stratis confectus; χαμαὶ, adverbium est, quod humi significat; εὐνὶς, ίδος, ἡ, diminutivum est nominis εὐνὴ, lectus, cubile. Theoc. Idyll. vii. 133. ἔν τε βαθείαις ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες, 'inque profundis suavis junci toris recubuimus:' χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως, 'et nobis hoc in aurem fuerat olim insusurratum clam ita.' Theoc. Idyll. xiv. 27. Quod Dor. dictum, pro com. καὶ ἡμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγένετο ἥσυχα οὕτω. Sed hic, ut alibi sæpe factum, videtur non com. ἥσυχα, verum Dor. ἅσυχα dicendum. Sic vs. 10. ἅσυχος, non ἥσυχος. Hoc autem a typographorum, vel librariorum, aut correctorum negligentia videtur manasse. Qua de re et in nostris in Euripidem notis fuse a nobis actum.

χαὸς, οῦ, ὁ, poeticum; quidam (ut est in vulgatis Græcolatinis Lexicis) hoc nomen Lacedæmoniis peculiare esse tradunt. Suidas, χαὸν τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον, id est, nobile, vel antiquum. Æschyli Græcus Scholiastes, dum explicat vocem βαθυχαῖος, quæ exstat ἐν Ἱκέτισι pag. 335. ult. vs. hæc scribit, βαθυχαῖος, ἡ μεγάλως εὐγενής. χαοὶ γὰρ οἱ εὐγενεῖς. Theoc. Idyll. vii. 5. χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν, 'ex generosis illis nobilibus antiquis.'

χαρείης, 2. pers. singul. optat. aor. 2. pass. verbi χαίρω, μ. χαρῶ, (et χαιρήσω, a χαιρέω, ῶ, unde reliqua tempora legitime formata non raro lectoribus apud varios auctores occurrunt) aor. 2. act. parum, vel potius nullo modo usitatus, ἔχαρον, ες, ε. Hinc tamen satis frequens aor. 2. pass. ἐχάρην, ης, η, unde optat. χαρείην, είης, είη. Cetera te Grammatici docebunt ἐν τῷ χαίρω. Theoc. Idyll. xviii. ult. γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης, 'nuptiis his læteris [vel, ob has nuptias læteris] vel (ut quidam) lætus his nuptiis adsis.'

χαρίξῃ, 2. pers. singul. subjunct. modi, aor. 1. med. Dor. formata, pro com. χαρίσῃ, quod a χαρίζομαι, com. fut. χαρίσομαι, Dor. χαριξοῦμαι, et χαριξεῦμαι, aor. 1. med. ἐχαρισάμην, com. ἐχαριξάμαν. Dor. subjunct. com. χαρίσωμαι, ῃ, ηται, Dorice vero, χαρίξωμαι, ῃ, ηται. Theoc. Idyll. v. 71. μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ, 'neque etiam tu huic gratificeris.'

χάρις. ἐν χάριτι κρίνειν τινά. Vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 69.

χασμεύμενος, participium præsentis Ionice, et Dorice formatum a χασμέομαι, οῦμαι, pro quo magis usitata sunt τὸ χασμάω, ῶ, et χασμάομαι, ῶμαι, hians, inhians. Theoc. Idyll. iv. 53. εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος, 'in hanc inhians sauciatus sum;' χασμεῖν vero, vel potius χασμᾶν, et χασμεῖσθαι, vel potius χασμᾶσθαι, deducuntur a nomine verbali χάσματος, τὸ, hiatus. Hoc a χαίνω, hio, fut. χανῶ, perfectum act. κέχαγγα, γας, γε, perf. pas. regulare quidem, inusitatum tamen, κέχαμμαι, κέχανσαι, κέχανται. Quod communiter formatur, Attice vero, κέχασμαι, σαι, σται. Sublato ι ex prima persona, fit χάσμα. Sic a φαίνω, fut. φανῶ, perf. πέφαγκα, perf. pass. com. πέφαμμαι, σαι, πέφανται. Att. πέφασμαι, unde φάσμα, τος, τὸ, q. d. apparitio, res, quæ nobis apparet; πέφασαι, unde φάσις, idem ac φάσμα.

χείλευς, Dorice, pro communi χείλους, labri, vel labrorum. Theoc. Idyll. vii. 20. γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς, 'risus enim ejus hærebat labris.'

χειροῖν, ταῖν, genitivus dualis, manuum. Theoc. Idyll. xxi. 9. κεῖντο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι, 'posita erant manuum exercitia, calathisci.'

χελιδὼν, τὸ ι μακρὸν. Theoc. Idyll. xiv. 39. ὑπωροφίοισι χελιδών.

χερείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, poet. pro com. χείρων, pejor, deterior, inferior. Theoc. Idyll. ii. 15. Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης, 'Pharmaca hæc effi-

ciens inferiora neque Circes [pharmacis, et venenis].' Idyll. xxvii. 42. οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων, 'non te sûm deterior.'

χερύδριον, ου, τὸ, poet. diminutivum a nomine χεὶρ, χειρὸς, q. d. manula, i. parva manus. Moschus Idyll. i. 13. Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει, 'Parvulæ quidem illius [sunt] manus, Longe tamen jaculantur.'

χέῤῥες, αἱ, et χέῤῥας, τὰς, Dor. pro comm. χεῖρες, et χεῖρας, manus. Theoc. Idyll. xxviii. 8. Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν, pro Εἰς τὰς Νικιέας ἀλόχου χεῖρας δῶρον ὀπάσομεν, 'Munus in Niciæ conjugis manus tradamus.' Νικιέαν ἄλοχον autem poeta vocat τὴν Νικιείαν, τουτέστι τὴν τοῦ Νικίου γυναῖκα. De quo Nicia consule Græca Theocriti Epig. pag. 254.

χθαμαλὸς Αἴγυπτος, dictum Attice, pro χθαμαλὴ Αἴγυπτος, humilis Ægyptus. Theoc. Idyll. xvii. 79.

χιλιὰς, ἄδος, ἡ, comm. numerus mille continens, Gallice melius, 'un millier.' Theoc. Idyll. xvi. 91. Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι, 'Ovium [sexcenta] millia herbis pinguefacta.' Idyll. xvii. 83. Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες, 'Tria insuper millia.'

χίμαρος, ου, ἡ, capella annicula, quæ nullum adhuc fœtum tulit, quæ ad partum usque sic vocatur, postea vero αἶξ, vel χίμαιρα nominatur. Theoc. Idyll. i. 6. Ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς ἔστε κ' ἀμέλξῃς, 'Capellæ vero suavis [est] caro, donec eam mulseris,' i. ad id usque tempus, quo primum parere, lac habere, mulgerique ceperit. Nam q. d. post partum, ejus caro durior est, ac insuavior. Si legatur χιμάρῳ cum ι subscripto, erit dativus, si sine ι subscripto scribatur, erit genitivus Doricus, ου diphthongo in ω mutata.

χιμάρως, Dor. pro comm. χιμάρους, capellas. Theoc. Idyll. v. 81.

χλαμυδηφόρος, ου, ὁ, com. vocabulum quod in vulgatis Lexicis non exstat, pro quo diceretur alias χλαμυδοφόρος, qui chlamydem fert, chlamydatus, Theoc. Idyll. xv. 6.

χλοερὸς, οῦ, ὁ, poeticum nomen, unde κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς ω μέγα, formatum commune χλωρὸς, οῦ, ὁ, herbaceus (χλόη enim herbam significat) herbæ virentis instar virens, viridis, pubescens, florens. Theoc. Idyll. xxvii. 66. Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν, Ἀλλήλοις ψιθύριζον, ἀνίστατο φώριος εὐνὴ, 'Sic igitur illi florentibus se exhilarantes membris, Inter se [blande] susurrabant, [et] surrexit furtivum cubile.' Subauditur enim copula καὶ ante verbum ἀνίστατο. Alioqui legitima orationis constructio talem lectionem flagitaret, si versus eam ferre posset, Ὡς τῶν μὲν χλοεροῖσιν ἰαινομένων μελέεσσιν, Ἀλλήλοις τε ψιθυριζόντων, ἀνίστατο φώριος εὐνή. Sensus, Cum igitur illi Venereis verborum, atque rerum illecebris jam satis indulsissent, votique compotes ambo facti fuissent, ex cubili, in quo clandestinas nuptias celebrarant, furtim consurrexerunt, et in diversas partes abierunt. Quod ex sequentibus poetæ verbis aperte patet, χ' ἡ μὲν ἀνεγρομένη, etc.

χνοάω, ῶ, poeticum, unde τὸ χνοάζω. χνοῦν ἔχω, ἡβῶ, lanuginem habeo, lanuginosus sum, pubesco. Theoc. Idyll. xxvii. 49. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω, 'Mala tua primum hæc pubescentia cognoscam.' Vide δαίω, ubi τὸ τοῦ Διδάσκω ἔτυμον, καὶ σημασία δηλοῦται.

χοιρὰς, άδος, ἡ, saxum in mari nigrum, aliquantulum eminens, porco notanti simile, unde nomen etiam traxit. Theocritus γενικῶς pro quovis saxo videtur accepisse, quum de Symplegadibus verba facit, Idyll. xiii. 24. τότε χοιράδες ἔσταν, 'tunc [illa] saxa constiterunt.'

χολὰ, ᾶς, ἁ, Dorice pro com. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis; μετωνυμικῶς vero sæpe sumitur pro ira, quæ a bile excitatur. Theoc. Idyll. i. 17. ἐντί γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται, 'est autem acerbus, Et ei semper acris bilis ad nares sedet,' i. est iracundus. Quod alias dicitur unica voce πικρόχολος, et ἀκρόχολος. De quibus vocabulis consule vulgata Lexica, quæ te discrimen horum docebunt.

χορία, τὰ, sic in iis Theocriti codicibus, quos vidi, vocabulum hoc παροξυτόνως scribitur, et ab interpretibus Latinis vertitur, exta. Theoc. Idyll. ix. 19. ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, 'in igne vero querno [i. ex lignis quernis accenso] exta bulliunt.' Vulgata Græcolatina Lexica προπαροξυτονοῦσι vocem istam, ac eam sic interpretantur, χόρια, intestina, edulia ex melle, et lacte; Athenæus, lib. xiv. 320. 42. Quod vero χορίον in Græcolatin. Lex. παροξυτόνως legitur, id ab Aristotele περὶ Ζώων Γενέσεως, lib. ii. cap. 4. 363. E. χόριον, et χόρια προπαροξυτόνως scribitur, et pro secundis accipitur, id est, pro membranis, quæ partum involvunt, pro secundariis fœtuum involucris. Sic et eodem lib. cap. 8. 367. E. sic et lib. iii. cap. 2. 373. B. et Γ. In Œconomia Hippocratis scribitur χόριον, et χορίον, et χωρίον. Quid autem hoc significet, ibi pluribus, et aperte docetur. Eam consule. Idem Idyll. x. 11. χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, 'periculosum [est] canem exta gustare.' De hoc proverbio consule Erasmi Adagia Chil. 2. cent. 4.

Adag. 22. 'Periculosum est canem intestina gustasse;' pag. 458.

χρειὼ, όος, οῦς, ἡ, poet. pro comm. *χρεία, ας, ἡ,* indigentia, egestas, inopia, penuria, opus, necessitas. Theoc. Idyll. xxv. 44. *τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειὼ,* 'ejus enim me huc etiam adduxit indigentia.'

χρέος, έεος, ους, τὸ, poet. pro quo *συνωνύμως* et *χρῆμα,* et *τὸ συμβὰν,* res, casus; id, quod accidit. Theoc. Idyll. xxiv. 65. *χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,* 'casum narravit novum.' Idyll. xxv. 53. *ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται,* 'quia tibi omne negotium [i. quidquid] vis, statim confectum est.'

χρήζοντι, Dor. pro com. poet. *χρήζουσι,* volunt. Theoc. Idyll. xv. 28. *αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην,* 'feles molliter volunt dormire.'

χρῆμα, τος, τὸ, com. vocabulum, ut res apud Latinos. Theoc. Idyll. xv. 23. *ἀκούω χρῆμα καλόν τι Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν,* 'audio rem pulcram quandam Instruere reginam.' [I. audio præclarum quoddam spectaculum, vel quandam egregiam pompam a Regina parari.] 83. *σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος,* 'sapiens quædam res [est] homo.' 145. *τὸ χρῆμα σοφώτερον,* 'hæc res [est] sapientior [i. sapiens, vel, sapientiæ plena].' Idyll. xviii. 4. *Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,* 'Duodecim primariæ civitatis [virgines] magna res [magnum decus] Lacænarum.' Idyll. xxi. 25. *τί τὸ χρῆμα;* 'quænam [est] hæc res? [quid hoc rei est?]'

χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων, Theoc. Idyll. xvi. 59. 'fortunas vero mortuorum consumunt vivi.'

χρήσδειν, Dor. pro communi, sed poet. *χρῄζειν,* cujus verbi formationem in Magno Etymolog. sic habemus descriptum; *ὡς ἀπὸ τοῦ κλέος, κλεΐζω, κληΐζω, καὶ κλῄζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χρέος, χρεΐζω, χρηΐζω, καὶ χρῄζω.* Vide ibidem *τὸ καλῄζω,* pag. 485. Idem pag. 815. 4. *χρῄζω, ἡνίκα σημαίνει τὸ δέομαι, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον, ἀπὸ γὰρ τοῦ χρέος γίνεται χρεΐζω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, χρηΐζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν χρῄζω. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ χρησμῳδῶ, ἔστιν ἄνευ τοῦ ι. καίπερ τῆς ἐτυμολογίας ἀπαιτούσης σὺν τῷ ι γράφεσθαι. παρὰ γὰρ τὴν χρείαν ἐστί. τοῖς γὰρ χρείαν ἔχουσι τἀληθῆ μαθεῖν, χρησμῳδεῖ ὁ θεός. ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ σημαίνοντος τὸ δέομαι, οὐκ ἔχει τὸ ι.* Quum igitur *τὸ χρῄζω* significat, indigeo, tunc habet ι subscriptum, quia deductum a nomine *χρέος,* quod opus, penuriam, et indigentiam significat, (alias tamen alia) et idem valet ac *τὸ χρεία,* quemadmodum docet Eustath. *ἐν τῷ χρέος.* Vel, quod longe probabilius, quia formatum a nomine *χρεία,* cujus varias significationes vulgata Lexica Græcolatina tibi suppeditabunt. Hinc vero *τὸ χρεΐζω,* unde *τὸ χρηΐζω,* a quo *τὸ χρῄζω,* indigeo, opus habeo, careo, penuria laboro, rogo, oro, peto, obsecro. Quum vero significat oraculum reddo, tunc sine ι subscripto scribitur. Quanquam etymologiæ ratio postularet ut tunc etiam cum ι subscripto scriberetur. Deus enim illis, qui suo auxilio indigent, et qui rerum veritatem scire cupiunt, responsum dat. Sed discriminis statuendi caussa inter hæc duo verba diversam habentia significationem; ideo in eo quidem, quod significat, indigeo, vel peto, *τὸ ι* subscribitur; in altero vero, nequaquam. Fortasse tamen verisimilius fuerit, si dicas in hoc *τὸ ι* non subscribi, quod *παρὰ τὸ χράω, ῶ, μ. χρήσω,* deducatur, quod oraculum reddo significat, et *τὸ ᾠδεῖν,* i. canere, quod in simplici non reperitur: sed in compositione, *παρὰ τὴν ᾠδὴν,* quod *παρὰ τὴν ἀοιδὴν,* ὃ *παρὰ τὸ ἀείδω.* Olim enim pleraque oracula carminibus comprehensa Deum consulentibus reddebantur. Ab hoc autem communi poetico *χρῄζω,* (quod sæpe, ut hic, sumitur pro *βούλομαι,* volo, alias pro *ἐπιθυμῶ,* cupio, expeto) Dor. deducitur *χρήσδω,* neglecto ι subscripto, et dissoluto ζ in σδ. Theoc. Idyll. viii. 11. et 12. *Μεν. Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; Δάφ. Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον,* 'Men. Visne igitur [hoc] videre? [Vis hujus rei facere periculum?] vis deponere præmium? Daph. Volo hoc videre [volo hujus rei facere periculum] volo deponere præmium.' Vide *χρήσδειν* in nostro Ionico Lexico.

χρησμὼς, Dor. pro com. *χρησμοὺς,* oracula. Theoc. Idyll. xv. 63. *Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα,* 'Oracula [mera] hæc anus abiit [nobis] vaticinata.'

χροΐζεσθαι, poeticum verbum, quod in vulgatis Græcolatinis Lexicis vertitur, cutim tangere. Sed nullius scriptoris auctoritate res confirmatur. Interpretes Latini, qui Theocritum verterunt, hoc explicant per accubare. Sic enim interpretantur illum Theocriti versum, qui exstat Idyll. x. 18. *Μάντις τοὶ τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαία,* 'Vates tibi nocte accubabit cicada;' alter vero, 'Vates tibi de nocte accubabit in stipulis habitans locusta.' Sed *χροΐζειν* proprie significat *τὸν χρόα, εἶτα χροῦν παρὰ τῷ χροῒ ἵζειν,* cutim ad cutim collocare, corpus prope corpus collocare, corpus corpori admovere, corpus corpore premere, ut apud Euripidem in Heraclidis, vs. 915. *Ἥβας τ' ἐρατὸν χροΐζει λέχος χρυσέαν κατ' αὐλὰν,* 'Hebesque amabilem corpore premit Lectum aurea in aula;' *χροΐζεσθαι* ve-

ro cum dativo junctum, ut in Theocriti versu videmus, accipitur pro, juxta cutem alicujus cubare, alicui accubare, ita ut corpus admoveatur corpori, corpusque tangat, et quodammodo ei adhæreat. Quod illis accidit, qui Veneris imperata faciunt, et corpora corporibus conjungunt.

χρόνιος, ου, ὁ, com. serus, qui sero venit, qui sero facit. Theoc. Idyll. xiv. 2. bis. *ὡς χρόνιος!* 'quam serus [venisti! quam sero venisti]!'

χρονοῦ ἐναλλαγὴ, Doriensibus familiaris. Theoc. Idyll. i. 43. *ᾠδήκαντι*, pro *οἰδοῦσι*, tumuerunt, pro tument. Idyll. xii. 24. *ἀναφυσῶ*, pro *ἀναφυσήσω*, efflo, pro efflabo. Idyll. xiv. 21. *ἔχεν. ἤγουν σχεῖν*, habere, pro habuisse. Idyll. xv. 16. *ἀγοράσδων*, pro *ἀγοράσων*. 82. *ἑστήκαντι*, pro com. *ἑστήκασι*, hoc vero pro *ἵστανται*, stant. Idyll. xviii. 56. *νεύμεθα*, pro *νευσόμεθα*, a *νέομαι*, τὸ *πορεύομαι*.

χρόνῳ, com. *ἀντὶ τοῦ ὀψέ*. Videtur autem *ἐλλειπτικῶς* dictum *ἀντὶ τοῦ σὺν χρόνῳ, καὶ μετὰ πολὺν χρόνον, ἢ χρονίως*, tempore, cum tempore, multo post tempore, sero. Theoc. Idyll. xv. 1. *ὡς χρόνῳ*, 'quam sero [venisti!].'

χροῦς, ὁ, τοῦ χροὸς, τῷ χροῒ, τὸν χρόα, cutis, corpus. Quid proprie *χροῦς* significet, apud Eustathium vide. Theoc. Idyll. ii. 110. *Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα*, 'Sed obrigui pulcro corpore undique monili similis.' Vide *ἐπάγην*, ubi versus hujus variæ scribuntur interpretationes. Idyll. vi. 14. *κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ*, 'et corpus pulcrum laceret.' Idyll. xx. 16. *Καὶ χρόα φοινίχθην*, 'et corpore rubefactus sum.' Idyll. xxv. 253. *Μαιμώων χροὸς ἆσαι*, 'Cupiens corpore satiari.' 279. *Ἕρκος Ἐνυαλίου ταμεσίχροος*, 'Munimentum adversus Martem corpora secantem.' [I. adversus arma, quorum acies corpus secando penetrat, et penetrando interficit.] Idyll. xxvii. 30. *μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω*, 'ne et cutem [i. cutis formam] pulcram amittam.'

χρὼς, ὁ, τοῦ χρωτὸς, τῷ χρωτὶ, τὸν χρῶτα, cutis, corporis superficies, corpus ipsum. A *χρόος, κατὰ κρᾶσιν* formatur *χροῦς*, ut a *νόος, νοῦς*, a *χροῦς* Dorice versa diphthongo *ου* in *ω*, fit *χρὼς*, quod *ὀξυτονεῖται*, et declinatur, ut ante demonstratur. Theoc. Idyll. ii. 140. *Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο*, 'Et celeriter corpus ad corpus [admotum, et corpus cum corpore conjunctum] calefiebat [calefieri cœpit].'

χ' ὠ, Dorice pro communi *καὶ ὁ*, quod ita formatum; primum quidem ex copula *καὶ*, diphthongus *αι* tollitur, ejusque sublatæ nota, *ἀπόστροφος* scilicet, post *χ* ex *κ* ob asperum spiritum sequentis vocalis mutatum, relinquitur hoc modo, *χ'*. Deinde vero τὸ *ο* articuli præpositivi *ὁ, κατ' ἔκτασιν εἰς ω*, conversum, atque suum pristinum spiritum retinet. Theoc. Idyll. i. 100. *Τὰν δ' ἄρα χ' ὠ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα*, 'Huic vero et Daphnis respondit, [o] Venus gravis [i. infesta, vel graviter mihi molesta].' 138. *χ' ὠ μὲν*, pro *καὶ ὁ μέν*. 140. *χ' ὠ Δάφνις*, pro *καὶ ὁ Δ*. Idem Idyll. iii. 43. *χῶ μάντις*. Sic in Steph. codicibus: at melius in Crisp. *χ' ὠ μάντις*, pro *καὶ ὁ μάντις*. Idyll. iv. 20. *χῶ ταῦρος*, in Steph. cod. at melius in Crisp. *χ' ὠ ταῦρος*. 37. in Steph. cod. *χῶ βωκόλος*, in Crisp. cod. *χ' ὠ βωκόλος*. 42. in St. cod. *χῶ Ζεὺς*, in Crispin. cod. *χ' ὠ Ζεύς*. Idyll. vi. 43. *χῶ μὲν*, sic in Steph. cod. at in Crisp. *χ' ὠ μέν*. Idyll. vii. 90. *χῶ μὲν*, Steph. cod. vel *χ' ὠ μὲν*, Crisp. cod. et 130, etc.

χ' ὢδωνις, Dorice pro communi *καὶ ὁ Ἄδωνις*. Theoc. Idyll. i. 109. Sic autem hæc formantur, ex copula *καὶ*, diphthongus *αι* rejicitur, *κ* ob sequentis vocalis asperum in *χ* vertitur, et rejectæ diphthongi nota post *χ'* notatur; *ο* vero, et *α*, in *ω* coalescit *κατὰ κρᾶσιν*, et spiritus tenuis, et acutus accentus nominis *Ἄδωνις* retinetur, justo tamen spatio relicto inter *ω*, et *δωνις*, ut syllabarum prisca vestigia melius appareant. Vel (quod verisimilius) *ο* articuli præpositivi *ὁ, κατ' ἔκτασιν Δωρικὴν*, metri caussa, in *ω* vertitur, et *α* nominis *Ἄδωνις, κατ' ἀφαίρεσιν* tollitur, et spiritus tenuis, et accentus acutus notatur, ut nominis origo sit manifestior. Vide *ω κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α*, ut in *Λητόα, ὠ*.

χ' ὠ 'κ, Dorice pro communi *καὶ ὁ ἐκ*, quod ita formatur; primum quidem diphthongus *αι* rejicitur, cujus rejecta nota, quam vocamus *ἀπόστροφον*, ita notatur, *χ'*, quod ex *κ* in *χ* mutato factum, ob sequentis vocalis spiritum asperum. Deinde vero fit *κρᾶσις* ex *ο*, et *ε*, in *ω*. Sed *ω* servat suum spiritum asperum, tenuis vero, qui supra præpositionis *ε* erat, post *κρᾶσιν* factam remanet notatus, ut originis vestigia melius appareant. Theoc. Idyll. i. 72. *Τῆνον χ' ὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα*, 'Illum et in sylva leo deflevit mortuum;' sed verba hoc sonant, 'Illum et ille ex querceto leo deflevit mortuum;' i. Illum et leo, qui in querceto, sylvaque degit, leo sylvestris deflevit mortuum.

χὡμὸς, sic in H. Steph. cod. vel (quod melius) *χ' ὡμὸς*, Dor. pro com. *καὶ ὁ ἐμὸς, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς ω μέγα*, post *αι* diphthongum ex copula *καὶ* rejectam. Posteriorem lectionem Crispini codex agnoscit. Theoc. Idyll. xv. 18. *χ' ὡμὸς ταῦτά γ' ἔχει*, 'et meus [maritus] hæc [vitia] profecto habet.'

χωρεῖν, com. succedere. Theoc. Idyll. xiv. 57. ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεόν, ὧν ἐπεθύμεις, 'utinam vero ex animi tui sententia succedant quæ cupis.'

χ' ὡς, Dorice, quinetiam communiter, at poetice, metri caussa, elisa diphthongo αι ex copula καὶ, et tenui κ in aspiratam χ, ob sequentis vocalis asperum spiritum mutata. Apostrophi vero nota post χ' notatur, ut diphthongi rejectæ maneant vestigia. Theoc. Idyll. ii. 24. χ' ὡς αὐτὰ λακέει, 'et ut ipsa crepat.' 30. χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, 'et ut volvitur hic turbo æneus.' 142. χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα, 'et ut tibi ne longum narrando faciam dilecta Luna;' vel, 'ac ne tibi diu garriam dilecta Luna.'

χ' ὤταν, Dor. pro comm. καὶ ὅταν, et quando. Sic autem formatur, diphthongus αι ex conjunctione καὶ rejicitur, et rejectæ nota post χ notatur; χ vero ex κ factum ob sequentem aspirationem. At ο μικρὸν metri caussa in ω μέγα mutatum κατ' ἔκτασιν. Theoc. Idyll. vii. 53. χ' ὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις Νότος ὑγρὰ διώκῃ, 'et quum propter occidentes hœdos Notus humidas urget [undas].' Idyll. xxix. 7. scribitur χὤταν, pro καὶ ὅταν. Quare primum quidem ex copula καὶ τὸ ι rejectum, deinde vero ex α, et ο facta κρᾶσις in ω μέγα, ut ex βοάομαι, τὸ βοῶμαι, et τὸ κ ob sequentem vocalem aspiratam in χ mutatum, et idem spiritus, et accentus servatur in vocabulo ex duobus in unum conflato, qui prius in adverbio ὅταν erat.

χὤ, τι, Dor. pro com. καὶ ὅ, τι, hoc vero, pro καὶ ὅπερ, καὶ ὅ, et quod. Theoc. Idyll. xiv. 52. χὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος, 'et quod remedium sit perplexi amoris.' [I. quodnam autem remedium adversus amorem, unde quis non facile se expedire potest, excogitari possit, ignoro.]

Ψ

Ψὲ, Doricum pronomen pro communi αὐτὰς, ipsas. Theoc. Idyll. iv. 3. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; 'an alicubi ipsas clam vespere omnes mulges?' In vulgatis Græcolat. Lexicis scribitur, ψὲ, pro σφᾶς, ipsas, Dorice. Sed nullius auctoritate hæc significatio confirmatur. Huc adde quod τὸ σφᾶς ἐκ τοῦ σφέας contractum, pro αὐτὰς, est poeticum potius, quam orationis solutæ, qua interpretes poeticorum vocabulorum uti decet. Hoc autem ψὲ est encliticum, ideoque ab accentu præcedentis vocis regi solet, quæ (si forte et ipsa sit enclitica) propter sequentem encliticam, assumit accentum acutum, ut in hoc versu factum videmus. Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφυσῶ, Theoc. Idyll. xii. 24. 'Mendacia naso super raro [latoque] non efflo [non efflabo, non proferam, non dicam, i. nihil falsi cum tui derisione dicam].' Videtur Theocritus alludere ad proverbium, 'Naso suspendere,' de quo consule Erasmum Chil. 1. Cent. 8. 264. Adag. 22. Sensus autem horum verborum hic est, Nihil falsi proferam, te patente, suspensoque naso deridens. Ideo quidam hunc locum ita verterunt, 'Mendacii signa nulla super patentem nasum edam.' Qui aliquem falsis laudum præconiis ornant, sæpe solent manifesta derisionis signa suspenso naso, naribusque diductis dare. Quod non faciunt, qui veris meritisque laudibus aliquem exornant. Hic autem τὸ ἀναφυσῶ κατὰ χρόνον ἐναλλαγὴν positum pro futuro ἀναφυσήσω. Ἀναφυσᾶν, efflare, emittere, edere, proferre. Quamvis autem τὸ ἀναφυσῶ non extet in vulgatis Lexicis, ejus tamen verbalia, ἀναφύσημα, et ἀναφύσησις leguntur, et explicantur. Ea suo loco vide. Simplex φυσῶ passim occurrit, et pro ἀναφυσῶ non raro sumitur. Sophocles ἐν Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ pag. 54. Οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας Πληγῆς, μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς. Et pag. 77. σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος. Quamvis autem locus hic non male videatur explicatus, eum tamen et aliter possumus interpretari simplicius, ita scilicet, 'mendacia naso super raro non proferam;' i. nihil falsi dicam: sed tuam formam, qualis est, talem ingenue, sincereque describam, et pro dignitate celebrabo. Hoc autem ideo dictum, quia non desunt multi, qui suos amores non debitis laudibus canunt, et extollunt. Quod faciunt vel per assentationem, ad benevolentiam sibi conciliandam eorum, quos amant, vel per quandam animi corporisque cæcitatem; ὁ γὰρ ἐρῶν περὶ τὸ ἐρώμενον τυφλοῦται. Huc et illud tritum carmen opportune referri potest, 'Quisquis amat ranam, ranam putat esse Dianam;' συνεκδοχικῶς vero a corporis eminentissima parte, tota totius corporis forma intelligitur. Qua de re fusius in nostris commentariis in hunc locum accurate scriptis agitur: ὕπερθεν vero dicitur a Theocrito, ut a Virgilio, qui Græcos passim imitatur, super, pro, de; Æn. lib. i. 136. 6. 'Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.' Galli dicunt, 'de,' et 'touchant;' ut, 'de ceci,' 'touchant ceci,' i. de hoc, hac de re.

ψιθυρίσδειν vel ψιθυρίσδεν, Dorice pro communi ψιθυρίζειν, susurrare. Etymon hujus verbi docet interpres Theocriti, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, τουτέστιν ἐν ταῖς

ἀκοαῖς λεπτύνειν, ἤγουν φωνῇ τῇ λεπτῇ, καὶ ἠρέμα εἰς τὸ οὖς διαλέγεσθαι, id est, 'in [auditus] foribus [vocem] tenuem proferre. Tenui, demissaque voce in aurem susurrare, et disserere, colloqui demissa voce, ore ad aures admoto.' Theoc. Idyll. ii. 141. ἐψιθυρίσδομες ἁδὺ, 'susurrabamus suaviter.'

ψυχρῶ, Dor. pro ψυχροῦ com. Theoc. Idyll. v. 47. ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο, 'hic aquæ gelidæ fontes duo.'

Ω

Ω in uno, eodemque vocabulo, sequenti vocali correptum. Theoc. Idyll. v. 4. Τόν μεν τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν. Hic τὸ πρώαν ω μέγα correptum habet ob sequentem vocalem, metri caussa.

ω in α Dorice mutatum in principio quorumdam vocabulorum. Theoc. Idyll. i. 77. πράτιστος, pro πρώτιστος, primus. Vide πρᾶτος. Idyll. xv. 22. βᾶμες, pro βῶμεν, eamus; a verbo βαίνω, cujus aor. 2. act. in subjunct. habet βῶ, βῇς, βῇ, etc.

ω in α in participio verborum contractorum secundæ conjugationis Dorice mutatum post contractionem factam ex αο in ω, ut βοάοντι, βοῶντι, βοᾶντι. Sic apud Theoc. Idyll. xv. 148. πεινᾶντι, pro πεινῶντι, esurienti.

ω in multis ab ὀκτὼ derivatis vocabulis in α breve mutatur. Vide A breve non solum poetice, sed, etc.

ω Dorienses non raro pro communi α usurpant; ut, ὠυτὸς, ipse, pro αὐτός. Vide α commune Dorienses interdum in ω mutant. Theoc. Idyll. iv. 5. ὠυτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν; Æ. P. 'ipse vero bubulcus in quam regionem abiit invisus?' i. non visus, at ex hominum oculis, conspectuque sublatus, ita ut nusquam gentium amplius appareat? Idyll. xi. 34. Ἀλλ' ὠυτὸς τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω, 'Sed [tamen ego] ipse talis quamvis sim, oves mille pasco.'

ω commune in α Dorice mutatur in genitivo plurali articuli præpositivi. Theoc. Idyll. i. 12. λῇς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, pro ἐθέλεις πρὸς τῶν Νυμφῶν. Idem eod. Idyll. 22. Καὶ τᾶν Κρανιάδαν, pro Καὶ τῶν Κρηνιάδων. 140. μοιρᾶν, pro μοιρῶν. 150. ὡρᾶν, pro ὡρῶν.

ω μέγα pro η in multis reperitur, ῥώσσω pro ῥήσσω, ῥωγαλέος pro ῥηγαλέος. Vide Eustathium in ῥῶγες, ῥωγμὸς pro ῥηγμὸς, πτώσσω pro πτήσσω, ἀνώγω pro ἀνήγω. Vide ἠνώγει. Δμὼς, pro δμής. Consule Magnum Etymologicum in Δμῶνς, 281. 10. Μέμβλωκα, pro μέμβληκα, 578. 36. et 611. 45. Ἐῤῥώγει, pro ἐῤῥήγει, a ῥήσσω. Πωρὸς, a πηρὸς, quod a futuro πήσω deductum, hoc a πήθω. Ἀρωγὸς, pro ἀρηγὸς, ab ἀρήγω. Vide η in ω μέγα, vel pro ω μέγα.

ω κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ οη. ὀγδώκοντα, pro ὀγδοήκοντα. Theoc. Idyll. iv. 34. Idyll. v. 64. βωστρήσομες. et 66. βωστρέομες, a βωστρέω, ῶ, quod a βοήσω fut. κατὰ κρᾶσιν τοῦ οη εἰς ω formatum. Idyll. xvii. 60. ἐβώσατο, ἐκ τοῦ ἐβοήσατο. Idyll. xxv. 263. νωσάμενος, pro νοησάμενος, a νοέω, ῶ, μ. νοήσω.

ω κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α, ὠ 'πολλων. Vide suo loco. Theoc. Idyll. v. 82. Vide οα κατὰ κρᾶσιν εἰς ω, ut in Λητόα, ώ. Idyll. x. 20. ὠ 'φρόντιστος, pro ὁ ἀφρόντιστος. 31. τὤροτρον, pro τὸ ἄροτρον. Idyll. xi. 8. ὠ 'ρχαῖος, pro ὁ ἀρχαῖος. Idyll. xiv. 12. ὠ 'ργεῖος, pro ὁ ἀργεῖος, etc.

ω κατὰ κρᾶσιν τῆς ου διφθόγγου, καὶ τοῦ α, ut τὤλγεος, pro τοῦ ἄλγεος. Theoc. Idyll. xx. 16. Vel ex diphthongo ου prius τὸ υ tollitur, deinde fit κρᾶσις τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω, ut patet ex Λητόα, ώ.

ω κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε, ὠ ῎ριφος, pro ὁ ἔριφος, hœdus. Theoc. Idyll. v. 24. Vide ὠ ῎ριφος. Idyll. xi. 32. θὤτερον, pro τὸ ἕτερον. Idyll. xv. 18. χ' ὠμὸς, pro καὶ ὁ ἐμός.

ω Dorice pro ου in genitivo singul. tam neutrius, quam masc. gen. articuli subjunctivi, ὧ Dor. pro comm. οὗ, cujus. Theoc. Idyll. ii. 4. ἀφ' ὧ, pro ἀφ' οὗ, sub. χρόνου. Sic et Latine, ex quo, sub. tempore, et 157. idem. Idyll. xiv. 46. ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων [sub. διακεχωρίσμεθα], 'ex quo alter ab altero [disjuncti, separatique sumus].' Idyll. xv. 47. Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, 'Ex quo inter [Deos] immortales [est] pater [tuus].'

ω Dorice pro ου in articulo præpositivo tam neutrius, quam masculei generis in genitivo singulari. Theoc. Idyll. i. 21. τῶτε Πριήπω, pro τοῦ τε Πριήπου. Idyll. iv. 21. τῶ Λαμπριάδα, pro communi τοῦ Λαμπριάδου. Idyll. x. 41. τῶ θείω, pro τοῦ θείου.

ω Dorice, pro communi ου in genitivo singulari tertiæ declinationis parisyllabicorum nominum communiter in ου desinentium. Quod tam in adjectivis, quam substantivis nominibus locum habet. Idem et ab Atticis in 4. declin. fit, ut patet ex vulgatis illis exemplis Ἀνδρόγεως, ω, et Μενέλεως, ῶ, etc. Theoc. Idyll. i. 21. τῶ τε Πριήπω, pro τοῦτε Πριήπου. 67. Πηνειῶ, et Πίνδω, pro Πηνειοῦ, et Πίνδου. 68. Ἀνάπω, pro Ἀνάπου. 98. ἀργαλέω, pro ἀργαλέου. 147. Αἰγίλω, pro Αἰγίλου. Idyll. ii. 61. θυμῶ, pro θυμοῦ. 65. νόσω, pro νόσου. 106. μετώπω, pro μετώπου. 152. ἀκράτω, pro ἀκράτου. 162. Ἀσσυρίω, pro Ἀσσυρίου

Idyll. iv. 23. *φύσκω*, pro *φύσκου*. 31. *Πύῤῥω*, pro *Πύῤῥου*. 40. *τῶ σκληρῶ*, pro *τοῦ σκληροῦ*. Idyll. v. 47. *ψυχρῶ*, pro *ψυχροῦ*. 51. *ὕπνω*, pro *ὕπνου*. 54. *ἐλαίω*, pro *ἐλαίου*, &c.

ω commune in *α* Dorice mutatur in genitivo plurali nominum tam adjectivorum, quam substantivorum, idque non solum in prima, et secunda nominum *ἰσοσυλλάβων* declinatione: sed et in tertia, et in quinta *τῶν περιττοσυλλάβων*. Vide *α* Dorice, pro communi *ω*. Et *αν*, vel *ᾶν*, pro *ων*, vel *ῶν*.

ω κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ α, καὶ τοῦ ο μικροῦ factam Dorienses non raro usurpant. Theoc. Idyll. iv. 16. *τὠστέα*, pro *τὰ ὀστέα*, ossa.

ω κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ υ, καὶ ο εἰς ω, ut *δώδεκα* ex *δύο*, et *δέκα*, duodecim. Theoc. Idyll. xviii. 4. *Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος*, 'Duodecim primariæ civitatis [virgines].'

ω Dorice pro *ου* in accusativo plural. masc. gen. articuli præpos. communiter in *ους* desinentis. *τὼς*, pro *τούς*. Theoc. Idyll. i. 26. *τὼς θύννως*, pro *τοὺς θύννους*. Idyll. iv. 11. *τὼς λύκος*, pro *τοὺς λύκους*. Idyll. x. 54. *τὼς φακὼς*, pro *τοὺς φακούς*. Idyll. xi. 9. *τὼς κροτάφως*, pro *τοὺς κροτάφους*. 40. *νεβρὼς*, pro *νεβρούς*. et 41. *ἀμνοφόρως*, et *σκύμνως*, pro *ἀμνοφόρους*, et *σκύμνους*, &c.

ω Dorice pro *ου* in accus. plur. articuli subjunctivi masc. gen. in *ους* communiter desinentis, *ὧς*, pro *οὓς*, quos.

ω Dorice pro *ου* in nominibus tam adjectivis, quam substantivis. Theoc. Idyll. i. 20. *Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας*, pro *Καὶ τῆς βουκολικῆς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μούσης*. Et 21. *τῶτε Πριήπω*, pro *τοῦτε Πριήπου*. Et 47. *κῶρος*, pro *κοῦρος*. Et 64. *Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς*. Idem versus in eod. Idyll. sæpius repetitur, ut et alter, *Λήγετε βωκολικᾶς μῶσας, ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς*. Et 80. *τοὶ βῶται*, pro *οἱ βοῦται*. Et 82. *κώρα*, pro *κούρη*. 98. *ἀργαλέω*, pro *ἀργαλέου*. 92. et 105. *βωκόλος*, pro *βουκόλος*. 115. *ὤρεα*, pro *οὔρεα*, hocque pro *ὄρεα, η*, montes. Idyll. iii. 28. *μεμναμένω*, pro *μεμνημένου*. Idyll. v. 5. *δῶλος*, pro *δοῦλος*. Idyll. vi. 36. *κώρα*, pro *κούρη*, hocque pro *κόρη*, oculi pupilla. Idyll. vii. 13. *ὤνομα*, pro Ionico *οὔνομα*, quod pro communi *ὄνομα*, nomen. Idyll. x. 15. *πολυβῶτα*, pro *πολυβούτου*. 38. *βῶκος*, pro *βοῦκος*, &c.

ω Dorice pro *ου* in ultima syllaba nominum in *ους* communiter desinentium in accusativo plurali tertiæ declinationis parisyllaborum nominum. Quod in masculeis, fœmineis, et communibus, idque tam adjectivis, quam substantivis locum habet. Theoc. Idyll. i. 26. *ἐρίφως*, pro communi *ἐρίφους*. 48. *ὄρχως*, pro *ὄρχους*. 121. *τὼς ταύρως* pro *τοὺς ταύρους*. Vide *ως* pro *ους*. Item *ου* in *ω*.

ω Dorice pro communi *ου* in multis verbis. Theoc. Idyll. v. 44. *βωκολιαξεῖς*, pro *βουκολιάσεις*.

ω Dor. pro *ου* in infinitivis verborum 3. conjugationis contractorum communiter in *ουν* desinentium. Ut *χρυσῶν*, pro *χρυσοῦν*, deaurare, inaurare, auro tegere; Gallice, 'dorer.' Sic apud Theoc. Idyll. xxix. 9. *διδῶν*, pro *διδοῦν*, *εἴτε διδόναι*, dare, tradere.

ὦ admirantis adverbium. Theoc. Idyll. xv. 123. *Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος*, 'O ebenum, o aurum, o ex albo ebore.

ῶ, Doricum adverbium a communi *οὗ* formatum, hoc vero pro *ὅθεν*, unde, ex quo loco, ⨯ *τηνῶθε*, illinc, ex eo loco. Quod in vulgatis Græcolat. Lexicis non reperitur. Theoc. Idyll. iii. 11. *τηνῶθε καθεῖλον, ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὺ*, 'illinc decerpsi, unde me jussisti decerpere tu.'

ωα, vel *ῳα* in *α κατὰ κρᾶσιν*. Ut *τῷ ἀνδρὶ, τἀνδρὶ, τῷ ἀνθρώπῳ, τἀνθρώπῳ*, quæ non solum Dorica, sed et Attica, quemadmodum apud Demosthenem passim legas. Consule Magnum Etymologicum pag. 514. 27. in voce *Κινάκη*, ubi docemur *τἀκινάκῃ*, pro *τῷ ἀκινάκῃ* dictum *κατὰ κρᾶσιν τοῦ ωα εἰς α*, ut *ὤπολλον*, pro *ὦ Ἄπολλον*. Sic etiam apud Theoc. Idyll. xxi. 46. *τἀγκίστρῳ*, pro *τῷ ἀγκίστρῳ*, hamo. Sed in hac formatione *τὸ ι* subscriptum ex articulo *τῷ* prius tollitur, deinde *τὸ ω, καὶ τὸ α εἰς α* contrahitur.

ὦ 'γαθὲ, Dorice et poetice, *κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α*, pro *ὦ ἀγαθὲ*, 'o bone [vir].' Est enim *ἔλλειψις τοῦ ἄνερ*. Theoc. Idyll. i. 62. et 78. Idyll. v. 17. Idyll. xiv. 8. *ὦ 'γάθ' ἔχων*, pro *ὦ ἀγαθὲ ἔχων*. Hic post *ω*, *τὸ α* sublatum, et ante participium *ἔχων*, *τὸ ε*, et accentus in præcedentem syllabam retractus, quæ propter *ἀφαίρεσιν τοῦ α*, et *ἀποκοπὴν τοῦ ε*, sola remansit.

ὢ 'γὼ, Dorice *κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε εἰς ω*, pro communi *ὃ ἐγὼ*, quod ego, quia ego. Theoc. Idyll. ii. 53. *τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις, Ὢ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω*, pro *Ὃ ἐγὼ*, et *καταβάλλω*, 'fimbriam amisit Delphis, Quam ego vellens sævum in ignem conjicio.'

ῳ diphthongus impropria, Dorice non raro ponitur pro com. propriaque diphthongo *οι*, ut *πῳμενικὸς*, pro *ποιμενικὸς*, pastoralis. Theoc. Idyll. i. 23. *Τῆνος ὁ πῳμενικός*.

ὧδε, poeticum pro communi *ἐνταῦθα*, hic. Theoc. Idyll. i. 106. *τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος, ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι*, 'illic quercus, hic cype-

τισ, hic suave susurrant ad alvearia apes.' 120. ὧδε νομεύων, 'hic pascens.' 121. ὧδε ποτίσδων, 'hic potum præbens;' Gallice melius, 'abbreuvant ici.' Idyll. iii. 53. ὧδέ μ' ἔδοντι, 'hic me vorabunt.' Idyll. iv. 51. ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξε, 'modo me hic sauciavit.' Idyll. v. 34. ὧδε πεφύκει Ποία, χ' ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι, 'hic est nata Herba, et torus hic, et locustæ hic loquuntur;' vel aviculæ hic canunt. Sic enim Stephani vulgata versio. Quam si probes, dicendum, καταχρηστικῶς, et poetica, pastoraliquе licentia, jam τὰς ἀκρίδας, ἀντὶ τῶν ὀρνίθων, εἴτε ὀρνιθίων, esse positas. Alter interpres vertit, 'hic locustæ murmurant.' Quod et ipsum fortasse Critici reprehendant. Sed murmur locustis tributum, quia non garriunt, nec loquuntur, ut aliæ multæ aviculæ, quæ, si doctæ fuerint, humanas voces suis adeo feliciter imitantur, et exprimunt, et non garrire : sed loqui prudenter videantur. Hoc ipsa quotidiana experientia facile demonstrat. 45. ὧδε κύπειρος, 'hic cyperus.' 46. ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. Jam supra Latine redditum. 55. ὧδε πατησεῖς, 'hic calcabis.' 100. ὧδε νέμεσθε, 'hic pascimini.' Idyll. xxv. 11. καὶ ὧδε, 'et hic.' 14. Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι, 'Omnibus pascua hic virentia semper sunt.'

ὧδε, poeticum, pro communi δεῦρο, huc. Theoc. Idyll. i. 151. ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, 'huc veni Cissætha.' Idyll. v. 44. ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, 'sed enim veni huc, veni.' 62. αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας, 'utinam ille bubulcus Lycopas huc veniat.' Hic τὸ ποτὲ (quod ob sequentem vocalem aspiratam ε rejecit, et τ in θ mutavit) vel redundat, vel tandem significat, vel (quod parum probabile) jam. Sic enim alter Latinus interpres hoc vertit. Vel hæc ἔνθοι ποθ' ὁ βωκ. sunt pro integris ἔνθοι ποτὶ ὁ βωκ. hocque pro ποτένθοι, τουτέστι προσέλθοι, accedat, adveniat. Quod metri caussa factum dicemus. Sed fortasse nimis audax videbitur hæc vocabulorum ita trajectorum ratio. Nam τὸ ποτὶ ἐγκλιτικῶς poni non recordor, licet verborum trajectione metri caussa non raro liceat uti. Vel πόθ' ὁ scribendum, et τοῦ πόθ' ο μικρὸν acuendum, ut in Crispiniano codice scriptum legitur. Quoniam autem rejecta est vocalis ex integro ποτὶ, ideo accentus in præcedentem syllabam est retractus, ut in his factum videmus, δείν' ἔπη. μάκρ' ὀνείδη. αἶσχρ' ἔργα, pro integris, δεινὰ ἔπη. μακρὰ ὀνείδη. αἰσχρὰ ἔργα. In Stephani codice τὸ ποθ' ἐγκλιτικῶς poni videtur. Nam nullo notatur accentu; quod si bene habet, pro integro ποτὲ sumetur. Lector libere sequatur eam lectionem, quam voluerit. Ex omnibus enim his lectionibus sensus commodissimus elicitur, si rem accipiamus, ut ante monuimus. Idyll. xi. 61. ὧδ' ἀφίκηται, 'huc veniat.' Idyll. xv. 33. ὧδε φέρ' αὐτὰν, 'huc fer ipsam.' 78. πόταγ' ὧδε, 'accede huc [huc ades].' Idyll. xxv. 35. οὕτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας, 'cujus [rei] indigens huc venisti.'

ᾠδήκαντι, est 3. pers. plur. perfect. activi Dorice formati, pro communi ᾠδήκασι, ab οἰδέω, ῶ, μ. οἰδήσω, ἀόρ. α. ᾤδησα, π. ᾤδηκα, ας, ε, οἰδεῖν, tumere, inflatum esse. Theoc. Idyll. i. 43. Αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες, 'Nam ei tument in cervice undique venæ.' Steph. versio sic ista, 'Adeo ei tument,' &c. Unde colligitur interpretem pro particulis αἱ et δὲ, vocem unicam legisse, ὧδε, quod idem valet ac οὕτως, adeo. Quod ἐπιφωνηματικῶς efferretur. Sed nihil mutandum. Nam αἱ præpositivus est articulus, qui cum ἶνες est conjungendus. Illud vero δὲ, jam pro γὰρ positum.

ὠδὶν, ῖνος, ἡ, vel ὠδὶς, ῖνος, ἡ, poeticum vocabulum, quinetiam orationis solutæ, partus dolor. Magnum Etymologicum pagin. 821. 5. ὠδὶς, παρὰ τὸ ὠθῶ, ὠθίς τις οὖσα, δι' ἧς ὠθεῖται τὸ βρέφος. ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύνη, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ο εἰς ω, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς τὸ ι. Duplex igitur est hujus nominis etymologia. Prior, dicta ὠδὶς, quasi ὠθὶς, ab ὠθέω, ῶ, pello, propello, quasi vis quædam propellens, quod per hanc infans in lucem ex utero materno propellatur. Posterior vero, dicta ὠδὶς, vel ὠδὶν, a poetico nomine ὀδύνη, ης, ἡ, pro com. λύπη, ης, ἡ. Sed τὸ ο in ω mutatum κατ' ἔκτασιν, et τὸ υ in ι versum. Theoc. Idyll. xvii. 61. Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν, 'Antigonæ filia gravata partus doloribus.'

ὦ῎δωνις, Dorice pro communi ὁ Ἄδωνις. κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω τραπέντος, et metri caussa sublato α, quod erat in principio nominis Ἄδωνις. Hæc autem ἀφαίρεσις et vocalium, et consonantium, atque syllabarum integrarum Doriensibus etiam est familiaris; vel est κρᾶσις τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω. Ut autem antiqua simplicium partium vestigia melius appareant, articulus suum asperum spiritum, et nomen substantivum eodem modo retinet suum spiritum tenuem, et accentum acutum in principio. Theoc. Idyll. i. 109. et Idyll. iii. 47. Οὐχ οὕτως ὦ ῎δωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας; 'Nonne sic Adonidis ad magnam adegit rabiem [ipsam Venerem]?' Vide χ' ὦ ῎δωνις.

ῶ, εῖς, εῖ, Dorica terminatio futuri tam prioris, quam posterioris activi; ut τυψῶ, τυψεῖς, τυψεῖ, &c. quemadmodum τυπῶ

τυπεῖς, τυπεῖ, pro communi τύψω, τύψεις, τύψει, &c. Sic ἀξῶ, ἀξεῖς, ἀξεῖ, &c. pro communi ἄξω, ἄξεις, ἄξει, ducam, duces, ducet, abducam, es, et. Theoc. Idyll. i. 11. τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς, 'tu vero ovem postea abduces.' Idem eod. Idyll. 14. ἐν τῷδε νομευσῶ, pro νομεύσω. Et 25. δωσῶ, pro δώσω. 63. φυλαξεῖς, pro φυλάξεις. 145. ᾀσῶ, pro ᾄσω. 150. δοκασεῖς, pro δοκήσεις. Vide suo loco. Idyll. ii. 33. θυσῶ, pro θύσω. 58. οἰσῶ, pro οἴσω, ab οἴω, pro quo φέρω magis usitatum. 64. δακρυσῶ, pro δακρύσω. 160. ἀραξεῖ, pro ἀράξει, ab ἀράσσω. 164. οἰσῶ pro οἴσω, ab οἴω, τὸ φέρω. Idyll. iii. 9. ποιησεῖς, pro ποιήσεις. 11. οἰσῶ, pro οἴσω. 36. δωσῶ, pro δώσω. 37. ἰδησῶ, pro ἰδήσω, ab ἰδέω, ῶ. Idyll. iv. 47. ἡξῶ, pro ἥξω. Idyll. v. 44. βωκολιαξεῖς, pro βουκολιάσεις. 45. ἑρψῶ, pro ἕρψω. 50. πατησεῖς, pro πατήσεις. 53. et 54. στασῶ, pro στήσω. 96. δωσῶ, pro δώσω. 98. πεξῶ, pro πέξω, a πέκω. 140. πεμψῶ, pro πέμψω. 142. καχαξῶ, pro καχάξω, &c.

ὦ 'ζυρὲ, Dor. pro com. ὦ ὀϊζυρὲ, o miser. Theoc. Idyll. x. 1. τί νῦν ὦ 'ζυρὲ πεπόνθεις; 'quid nunc o miser passus es?' 'quid tibi nunc accidit?'

ὤϊξε, poet. pro com. ᾦξε, quod est aor. 1. act. ab οἴγω, μ. οἴξω, aor. 1. ᾦξα, et dissoluta diphthongo ὤϊξα, aperui. Theoc. Idyll. xxiii. 53. ὤϊξε θύρας, 'aperuit fores.'

ὠκυβόας, ᾶ, ὁ. Vide κοᾶν.

ὥ 'λαφος, Dorice pro com. ὁ ἔλαφος, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω: sed tenuis spiritus, et acutus accentus, qui erat in ε, post factam contractionem servatur, ut verborum simplicium origo sit manifestior. Theoc. Idyll. i. 135. τὼς κύνας ὥ 'λαφος ἕλκοι, 'canes cervus trahat.'

ὦ 'λεύθερε, Dor. κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, pro integro, ὦ ἐλεύθερε, o liber, o ingenue. Theoc. Idyll. v. 8.

ὠθεῦνθ' ὥστε ὕες: integrum verbum est ὠθεῦνται: sed ob sequentem vocalem aspiratam diphthongus αι sublata, et τ in θ mutatum; truduntur ut sues, i. se mutuo tanquam sues trudunt. Theoc. Idyll. xv. 73.

ὡ 'κ, Dorice κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε dictum, pro communi ὁ ἐκ. Theoc. Idyll. i. 72. Τῆνον χ' ὡ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα, 'illum et ex querceto leo [i. in querceto, sylvaque degens, sylvestris] deflevit mortuum.'

ὤλλοι, Dor. κατὰ κρᾶσιν τῆς οι διφθόγγου, καὶ τοῦ α εἰς ω, ἀντὶ τῶν κοινῶν οἱ ἄλλοι, vel (quod verisimilius) prius quidem ι ex articulo οἱ tollitur, deinde vero τὸ ο, καὶ τὸ α in ω coalescit, ut in Λητόα, ώ. Sic autem in Stephani, et Crispini codicibus hoc vocabulum scriptum legitur, ut hic scriptum παροξυτόνως habemus: at apud Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. i. pag. 52. vs. 1081. προπερισπωμένως scriptum legitur, ὦ 'λλοι. Græcus Scholiastes ibi notat, ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστι. διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ, εἰπόντι, ὦ 'λλοι μέν ῥα θεοί τε. In Magno Etymol. 821. 39. ὦλλοι scribitur, et jure damnatur in Zenodoto, quod hoc vocabulum Homericum esse contenderit, cum Homerum Ionica recentiore lingua non usum constet. Hæc igitur scribendi varietas est observanda. Vide ω κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α. Idyll. xxii. 178. in omnibus editionibus scriptum exstat ὤλλοι, pro οἱ ἄλλοι.

ὡμάρτευν, Ionice, et Dorice, pro communi ὡμάρτουν, versa ου in ευ, ab ὁμαρτέω, ῶ, sequor. De quo consule Eustathium. Theoc. Idyll. ii. 72. et 73. ἐγώ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος ὡμάρτευν, 'ego vero ipsam valde misera sequebar.'

ὦμες, Dor. pro comm. ὦμεν, simus. Theoc. Idyll. xv. 9. ὅπως μὴ γείτονες ὦμες ἀλλάλαις, 'ut non, [ne] vicinæ simus inter nos.'

ὤμοι, vel ὤιμοι, vel ᾤμοι, Dor. pro com. οἴμοι. Sed in primo τὸ ι Dorice sublatum, in secundo, propter Ω majusculum, more prisco ad latus est adscriptum, quod alias post mutatum ο in ω subscribi solet. Consule Eustathium in ὤμοι ἐγὼν, et Magnum Etymologicum. Theoc. Idyll. xv. 69. ὤμοι δειλαία, 'o me miseram.'

ᾤμοι, Dor. pro com. οἴμοι, κατὰ τροπὴν τῆς διφθόγγου οι εἰς ῳ, Theoc. Idyll. x. 40. hei mihi, dolentis interjectio.

ὦν, Dorice pro communi οὖν, conjunctio est, quæ varias habet significationes in vulgatis Lexicis fusius declaratas. Theoc. Idyll. v. 69. μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσσῃς, 'neque etiam tu hunc juves.' 71. μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ, 'neque etiam tu huic gratificeris.' Idyll. viii. 5. et 30. πρᾶτος δ' ὦν, 'primus igitur.'

ῶν, οῦντος, Dorica terminatio tam prioris, quam posterioris futuri activi, in participio generis masculei, in singulari numero. Sed communiter hæc in secundo futuro tantum locum habet. Ut communiter τύψων, οντος, ὁ, in fut. 1. act. τυπῶν, οῦντος, ὁ, in 2. fut. Dorice vero τυψῶν, οῦντος, ut τυπῶν, οῦντος. Sic etiam apud Theoc. Idyll. iv. 47. ἡξῶ ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν. Hic τὸ δωσῶν Dorice positum pro comm. δώσων, quod παροξυτονεῖται.

ὠνάθην, Dor. pro com. ὠνήθην, quod ab ὀνάω, ῶ, juvo, prosum. Theoc. Idyll. xv. 55. ὠνάθην μεγάλως, ὅτι, 'magnum cepi fructum, quod;' vel, 'valde bene mecum actum est, quod.'

ὦ 'ναξ, poetice, pro communi ὦ ἄνα, vel Attice ὦ ἄναξ. Attici enim eodem modo vocativum, quo nominativum non raro ef-

ferunt. Theoc. Idyll. i. 128. ἔνθ' ὦ 'ναξ, pro ἐλθὲ ὦ ἄναξ, 'veni o rex.' Hoc autem poetice fit κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α, metri caussa.

ὤνασαν, Dor. pro com. ὤνησαν. Theoc. Idyll. xvi. 57. εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν 'Ιάονος ἀνδρὸς ἀοιδαὶ, 'nisi ipsos juvissent Ionii viri [Homeri sc.] carmina.'

ὤνασας, Dor. pro com. ὤνησας, juvisti. Theoc. Idyll. xii. 26. Quod ab ὀνάω, ῶ, ὄνημι, deducitur, μ. ὀνήσω, ἀορ. α. ὤνησα, ας, ε.

ὥνεκα, Dor. adverbium, pro communi, sed poetico οὕνεκα, τουτέστιν οὗ ἕνεκα, cujus rei caussa, quamobrem, quia, nam. Moschus Idyll. vii. 5. ὥνεκα τήνα, quia illa. Bion Idyll. ii. 4. χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ, 'gaudens quia tunc magna videbatur [esse] avis ipsi.'

ὤνεμος, Dor. pro com. ὁ ἄνεμος: sed facta κρᾶσις τοῦ ο καὶ τοῦ α, εἰς ω, ut in Λητόα, ώ. Moschus Idyll. v. 1. τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ, 'mare cœruleum quum ventus leniter ferit.' Et 8. ἔνθα καὶ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει, 'hic etiam si spiret magnus ventus, pinus canit.'

ὠ 'νὴρ, Dor. pro com. ὁ ἀνὴρ, quod factum vel κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ τοῦ α εἰς ω, ut in Λητόα, Λητῶ, vel κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω τραπέντος, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α ἐκ τοῦ ἀνὴρ, Theoc. Idyll. xv. 148.

ὦ 'νθρωπε, Dorice vel κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α ἐκ τοῦ ἄνθρωπε, vel κατὰ κρᾶσιν τοῦ ω μεγάλου, καὶ του α, εἰς ω μέγα. Sed ut singularum vocum vestigia prisca melius agnoscerentur, tenuis spiritus, et accentus acutus servatur, quem nomen ἄνθρωπε prius habebat. Theoc. Idyll. iv. 62. εὖγ' ὦ 'νθρωπε φιλοῖφα, 'euge o homo lascive,' vel salax. In Magno Etymologico, in voce κόρσοιφος, ubi Theocriteus iste locus explicatur, κατὰ κρᾶσιν unica voce legitur ὤνθρωπε. Sic etiam Idyll. v. 16. et Idyll. xv. 71. 83. et 89. ὠ 'νθρωπος, pro ὁ ἄνθρωπος.

ὤνομα, ὠνόματος, τὸ, Dorice pro communi ὄνομα, ὀνόματος. Hoc autem videtur factum vel κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα τραπέντος, metri caussa; vel, (quod verisimilius) κατὰ τροπὴν τῆς διφθόγγου ου in ω μέγα, a nomine Ionico οὔνομα. Quod ex ὄνομα κατ' ἐπένθεσιν τοῦ υ formatum. Theoc. Idyll. vii. 13. ὤνομα μὲν Λυκίδαν, 'nomine quidem Lycidam.'

ὦνος, ου, ὁ, commune, quod τιμὴ συνωνύμως dicitur, rei, quæ venditur, ac emitur, precium. Theoc. Idyll. i. 58. ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος, 'precium, et caseum magnum albi lactis.'

ωντι, Dorica terminatio tertiæ personæ plur. subjunctivi modi verborum non contractorum, sed gravitonorum, in ωσι προπαροξύτονον communiter desinentium. Ut τύπτωσι, τύπωσι, λέγωσι, comm. τύπτωντι, τύπωντι, λέγωντι Dorice, verberent, verberaverint, dicant. Sic et apud Theoc. Idyll. v. 38. φάγωντι, pro φάγωσι, ab ἔφαγον, quod ab inusitato φήγω, pro quo τρώγω. Vide Grammaticas vulgatas. Idyll. viii. 69. ἔχωντι, pro ἔχωσι, habeant. Idyll. xvi. 12. ἵκωντι, pro ἵκωσι.

ῶντι, Dorica terminatio verborum contractorum secundæ conjugationis, quæ tertiam pluralem personam præsentis temporis, et indicativi modi communiter per ῶσι προπερισπωμένον formant, contractione facta ex αου, in ῶ, ut βοῶντι, pro βοῶσι, ex βοάουσι. Quamobrem hæc tertia persona eodem modo effertur, quo et dativus singularis masculei, vel neutrius generis, ut βοάοντι, βοῶντι. Theoc. Idyll. i. 90. καὶ τὺ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι, 'et tu quoque quum aspicis virgines, ut rident.' Hic γελῶντι, pro γελῶσι positum. Idem Idyll. ii. 38. dicit σιγῶντι, pro σιγῶσι, tacent, silent. Idyll. iv. 57. κομόωντι, pro κομῶσι. Idyll. xxvi. 14. ὀρόωντι, pro ὁρῶντι, hocque pro ὁρῶσι, vident, aspiciunt.

ὡ 'ξ, Dorice κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε εἰς ω, pro communi ὁ ἐξ. Theoc. Idyll. i. 65. θύρσις ὅδ' ὡ 'ξ Αἴτνας, pro θύρσις ὅδ' ὁ ἐξ Αἴτνης, ἤγουν ὁ Αἰτναῖος. Idyll. xxviii. 17. ὡ 'ξ 'Εφύρας, pro ὁ ἐξ 'Εφύρας.

ὧπερ Doricum adverbium loci, pro communi οὗπερ, ὅθι, ubi. Theoc. Idyll. iii. 26. ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται 'Ολπις ὁ γριπεὺς, 'ubi thynnos speculatur Olpis piscator.'

ὠ 'πιμελητὰ, Dor. κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, pro communi ὦ ἐπιμελητὰ, o curator. Theoc. Idyll. x. 54. κάλλιον ὦ 'πιμελητά.

ὡ 'πόλοι, Dorice κατὰ κρᾶσιν dictum, pro communi οἱ αἰπόλοι. Qua de re sic Adonidis Horti, ὡπόλος ἀπὸ τοῦ ὁ αἰπόλος γίνεται κατὰ κρᾶσιν του ο, καὶ τοῦ α εἰς τὸ ω, καὶ συναιρέσει πάλιν του ω, καὶ τοῦ ι, εἰς τὴν δίφθογγον ῳ, ᾡπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. τὸ δὲ ὡπόλοι, ἀπὸ τοῦ οἱ αἰπόλοι, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι τοῦ οἱ ἄρθρου, καὶ κράσει τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω, καὶ συναιρέσει τοῦ ω, καὶ ι εἰς τὴν ῳ δίφθογγον. Sed obiter illud hic observandum in his Adonidis Hortis ex articulo præpositivo ὁ, et nomine substantivo αἰπόλος unicum vocabulum esse conflatum, ὠπόλος, et tenui notari, cum in Theocriti codicibus separatim legatur, et ὡ 'πόλος, et ὡ 'πόλοι, et spiritus asper articuli retineatur, ut originis vestigia facilius agnoscantur. Hanc igitur scripturæ varietatem, et sententiarum diversitatem diligenter observare oportet.

Quot enim capita, tot sensus, tot sententiæ. Theoc. Idyll. i. 80. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ᾽πόλοι ἦνθον, 'venerunt bubulci, upiliones, caprarii venerunt.' Si scripturam istam probemus, τὸ ι Δωρικῶς jam neglectum dicemus, quod et Ionibus, et Atticis familiare. Vel scribendum ᾠ 'πόλοι, vel ᾠπόλοι, ut ex præcedentibus colligitur, pro οἱ αἰπόλοι. Αἰπόλος vero κατὰ συγκοπὴν formatum, ἐκ τοῦ αἰγοπόλος, ὁ περὶ τὰς αἶγας πολῶν, εἴτε πολούμενος, καὶ στρεφόμενος, ἤγουν τῶν αἰγῶν ἐπιμελούμενος, i. qui circa capras versatur, qui caprarum curam gerit, caprarius. Sic autem ipsum caprarii munus, et officium melius indicatur. Theoc. Idyll. i. 87. ὡ 'πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, 'caprarius quum videt capras, quomodo ineuntur;' id est, dum videt quomodo capræ ab hircis ineuntur.

'Ωπόλλων, Dorice pro communi ὁ 'Απόλλων. Sic in Stephani codicibus scriptum legitur. Quam scripturam si probes, dicendum factam esse κρᾶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ α, εἰς ω μέγα, idque metri caussa. In Crispini vero codicibus scribitur ὠ 'πόλλων non unica voce ex duabus conflata, ut superiore scriptura vides: at duabus separatis. Quod factum eadem de caussa, ut metro serviretur, ο μικρὸν, quod natura breve, jam κατ' ἔκτασιν in ω μέγα mutatum, ut producatur, et κατ' ἀφαίρεσιν (de qua suo loco) τὸ α ex nomine 'Απόλλων est sublatum. Ut autem priscum vocabuli vestigium melius appareret, spiritus tenuis, qui erat supra rejectum α, nunc ante π notatum servatur. Theoc. Idyll. v. 82. καὶ γὰρ ἔμ' 'Ωπόλλων φιλέει μέγα, 'etenim me Apollo diligit valde.'

ὥρα, ας, ἡ, poet. ἡ φροντὶς, com. cura, solicitudo. Tenui notatur, ut ab ὥρα differat, quod horam, aliasque significationes habet, de quibus in vulgatis Græcolat. Lex. fuse. Theoc. Idyll. ix. 20. ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν χείματος, hoc ista verba sonant, 'habeo vero ne tantum quidem curam;' pro, ne tantillam quidem curam hyemis, i. sed ne tantillum quidem hyemem curo.

ὦρα, cum tenui, et circumflexo supra ω μέγα, vel ὧρα, cum aspero, et circumflexo supra idem ω μέγα, sæpe legitur apud poetas, ut syllaba ρα, quæ plerumque produci solet, corripiatur. Ut, communiter quidem χώρα, κώρα, ὤρα, et ὥρα, poetice vero, metri caussa, χῶρα, κῶρα, ὦρα, vel ὧρα, i. regio, puella, hora, cura. Theoc. Idyll. xxvii. 51. θάρσει κῶρα φίλα.

ὥρα, commune vocabulum varie sumtum. Theoc. Idyll. xviii. 12. καθ' ὥραν, mature, Gallice melius, 'de bonne heure.' Quod Idyll. xxi. 40. ἐν ὥρᾳ. Quamquam hoc loco Latini interpretes vertunt, sero.

ὡρᾶν, genitivus plur. 2. declinat. τῶν ἰσοσυλλάβων Dorice formatus, pro communi ὡρῶν. Theoc. Idyll. i. 150. ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς, 'horarum lotum fuisse ipsum in fontibus putares.'

ὡ᾽ρατος, Dorice pro communi ὁ 'Αρατος, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ in ω mutati, metri caussa, et sublato Α ex principio nominis 'Αρατος. Post ἀφαίρεσιν vero servatus est idem spiritus, et accentus, ut in ὦ᾽ναξ, pro ὦ ἄναξ, 'o rex.' Theoc. Idyll. vii. 98. ὡ᾽ρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ, 'Aratus autem, qui rebus in omnibus carissimus [est] illi viro.' Hic τὰ πάντα positum ἐλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ, κατὰ πάντα τὰ πράγματα, vel, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τὰ πάντα, vel, παρὰ πάντα τὰ πράγματα, 'super omnes res,' 'præter omnes res,' i. maxime; vel est ἐναλλαγὴ, καὶ ἀντίπτωσις, pro πάντων τῶν ἀνθρώπων, 'omnium hominum.'

ὡ 'ργεῖος, Dor. pro com. ὁ 'Αργεῖος, Theoc. Idyll. xiv. 12. hoc autem factum κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ τοῦ α εἰς ω μέγα.

ὠριγνᾶτο, poet. 3. pers. singul. imperf. ab ὀριγνάω, ῶ, unde ὀριγνάομαι, ῶμαι. De quo verbo cum alii, tum Eustathius agit: sed nec apud eum, nec apud alios, quod saltem a me lectum recorder, eam legimus significationem, quam apud Theocritum videmus. Is enim Idyll. xxiv. 44. τὸ ὀριγνᾶσθαι sumit pro, ὀριγνώμενον, ἢ τῆς χειρὸς ὀρεγομένης, καὶ ἐκτεινομένης λαμβάνειν τι, i. aliquid exporrecta, sive extensa manu capere. Sic autem habent ipsa poetæ verba, ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεωκλώστου τελαμῶνος, 'profecto hic exporrecta [sive extensa] manu petebat [capiebat] recens contextum lorum.' Hoc autem ὀριγνάω, ῶ, sic formatur, ὀρέγω, ὀρέγνω, ὀρίγνω, ὀριγνάω, ῶ. Sed qui plura scire cupit de proprietate et vi hujus verbi, meos in Theocritum commentarios consulat. Illic enim (nisi fallor) inveniet quod ejus discendi studio probabiliter satisfaciat.

ὥριος, α, ον, com. tempestivus, tempestive factus, maturus, ac proinde bonus, utilis, commodus, prosper, felix. Theoc. Idyll. vii. 61. et 62. 'Αγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτιλάναν 'Ωρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο, 'Ageanacti navigationem quærenti ad Mitylenen Tempestiva [i. prospera, felicia] omnia sint, [fiant, contingant,] et tutum [in] portum perveniat.' 85. ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας, Hen. Steph. versio sic, 'trimestre tempus exegisti;' Crispini versio sic, 'totum annum exegisti.' Quamvis autem has interpretationes ut commodas probare possimus, tamen hoc loco fortasse ἔτος ὥριον vocat poeta annum, qui certis, statisque tempo-

ribus res ad suam maturitatem perducit. Vel, ἔτος ὥριον appellat vernum anni tempus, quod est trimestre: κατ' ἐξοχὴν enim ὥρα significat τὸ ἔαρ, i. ver, quod Homerus ὥρην εἰαρινὴν passim vocat. Hoc ex ipsius Theocriti præcedentibus verbis colligi potest. Nam vere potissimum omnia florum genera florent, quibus apes delectantur, et quos legunt, ut iis vescantur, atque mel odoratum faciant. Idyll. xv. 112. πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι, 'juxta enim eum matura jacent, quæcunque arborum summitates [i. summi rami] ferunt. Idyll. xxv. 28. ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ, 'quum æstas tempestiva venit.'

ὥρια, ων, τὰ, poet. autumnales fructus; quamobrem ὥρα κατ' ἐξοχὴν interdum accipitur pro autumno. Bion Idyll. vi. 13. οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει, 'non volo autumnum, quia fructus autumnales pariunt morbos.'

ὥ'ριφος, Dorice κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ ε εἰς ω μέγα, formatum, pro communibus ὁ ἔριφος, hœdus. Ut autem simplicium vocum, ex quibus hoc vocabulum est conflatum, vestigia melius appareant, spiritus asper articuli præpositivi ὁ, supra τὸ ω μέγα retinetur, et spiritus tenuis, et acutus accentus, qui supra ε erat in voce ἔριφος, eodem modo, eademque de caussa servatus. Theoc. Idyll. v. 24. Vel, τὸ ο μικρὸν in ω μέγα κατ' ἔκτασιν est mutatum, et ε ex nomine ἔριφος κατ' ἀφαίρεσιν est sublatum. 30. ὥ'ριφος ἰσοπαλὴς, 'hœdus par.'

ὡρμάθη, Dorice pro communi ὡρμήθη, cum impetu cœpit. Theoc. Idyll. xxii. 199. ὡρμάθη [φεύγειν], 'cum impetu fugere cœpit.' Est autem 3 pers. singul. aor. 1. pass. ab ὁρμάομαι, ῶμαι.

ὥ'ρνες, οἱ, Dor. pro comm. οἱ ἄρνες, agni. Quod ita formatum. Ex articulo præpositivo οἱ, τὸ ι sublatum, et ο μικρὸν in ω μέγα κατ' ἔκτασιν metri caussa mutatum, et α ἐκ τοῦ ἄρνες κατ' ἀφαίρεσιν sublatum. Ut autem manifesta originis vestigia apparerent, tenuis spiritus, et acutus accentus ante 'ρ servatus. Theoc. Idyll. viii. 69. ὡς τὸ μὲν ὥ'ρνες ἔχοντι, 'ut partem quidem agni habeant.'

ὦρος, εος, ους, τὸ, Dorice pro Ionico οὖρος, εος, ους, τὸ, hoc vero pro communi ὄρος, unde inserto υ fit οὖρος, mons, montis. Theoc. Idyll. i. 115. ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι, 'in montibus lustra habentes ursi.' 77. οὖρος dicitur, quod Ἰωνικώτερον. 123. κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίου, 'in montibus longis Lycæi,' pro, in longo Lycæi monte; in longo Lycæo. Idyll. ii. 49. ἀν' ὤρεα. Idyll. iv. 35. ἀπ' ὤρεος. Idyll. vii. 87. ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας, 'quia tibi ego pascerem in montibus pulcras capras.' 92. ἀν' ὤρεα βουκολέοντα, 'in montibus pascentem.' 152. ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε, 'qui montibus saxa jaculabatur,' i. saxa montium instar magna; ὑπερβολή. Idyll. viii. 2. κατ' ὤρεα μακρὰ, 'in montibus altis.' Idyll. xiii. 62. ἐν ὤρεσιν, 'in montibus.' 67. ὤρεα, καὶ δρυμὼς, sub. κατὰ, '[per] montes, et sylvas,' &c.

ὠρύεσθαι, Dorice tributum lupis, qui proprie ὀλολύζειν dicuntur, unde Latinum ululare. Theoc. Idyll. i. 71. τῆνον λύκοι ὠρύσαντο, 'illum lupi ulularunt,' i. ululantes defleverunt.

ὠρύεσθαι canibus tributum, pro ὑλακτεῖν, latrare. Theoc. Idyll. ii. 35. Θέστυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται, 'Thestyli canes nobis per urbem latrant.'

ὤρυες, ων, αἱ, in Ovo Simmiæ Rhodii, pag. 388. f. 1. et 399. feræ dicuntur, quarum clamor est horribilis; παρὰ τὸ ὠρύεσθαι, ululare, rugire, canum, luporum, leonum, aliarumque ferarum vocem auribus injucundam edere. Quod verbum apud Theoc. Idyll. i. legitur, τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Pro eodem dicitur et per ο, ὄρυες, ων, αἱ. Sed apud Herod. lib. iv. pag. 179. lin. 19. quædam fera Africæ animalia sic appellantur, quorum descriptionem lector ibi per otium videbit.

ὥ'ρχαῖος, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο, καὶ τοῦ α εἰς ω, pro communi ὁ ἀρχαῖος, ille antiquus. Theoc. Idyll. xi. 8. ὥ'ρχαῖος Πολύφαμος, 'ille antiquus Polyphemus.'

ὠρχεῦντο, Dor. pro com. ὠρχοῦντο, saltabant. Theoc. Idyll. vi. 45. ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ, 'saltabant in molli vitulæ statim herba.' Quid autem sit ὀρχεῖσθαι patet ex vulg. Lex.

ως terminatio Dorica pluralis accusativi communiter in ους desinentis. Quod tam in articulis, quam nominibus substantivis, et adjectivis locum habet. Ut τὼς καθαρὼς λόγως Dor. pro com. τοὺς καθαροὺς λόγους. Theoc. Idyll. i. 26. ἐρίφως, pro com. ἐρίφους, dicit. Et 48. ὄρχως, pro ὄρχους. 88. ὀφθαλμὼς, pro ὀφθαλμούς. 91. idem 92. τὼς, pro τούς. 117. δρυμὼς, pro δρυμούς. Idyll. v. 58. γαυλὼς, pro γαυλούς. 81. χιμάρως, pro χιμάρους. 86. ταλάρως, pro ταλάρους. Idyll. ix. 3. μόσχως, et ταύρως, pro μόσχους et ταύρους. Idyll. x. 54. τὼς φακὸς ἕψειν, pro, τοὺς φακούς. Idyll. xi. 9. κροτάφως, pro κροτάφους. 40. νεβρὼς, pro νεβρούς. 41. ἀμνοφόρως, et σκύμνως, pro ἀμνοφόρους, et σκύμνους, &c.

ὡς, vel ὥσπερ adverbia similitudinis interdum subaudiri videntur. Ut apud Theocritum Idyll. xiv. 38. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μάλα ῥέοντι, 'illi tuæ lacrymæ [tanquam] mala fluunt [vel, quasi poma devolvuntur].' Idyll. xv. 11. Διώνα, pro ὡς Διώνη, vel τῇ

Διώνῃ ὁμοία, Dione, i. e. ut Dione, vel, Dionæ similis. 88. τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, pro ὡς τρυγόνες, ' turtures [i. ut turtures] odiose strident.' Sic Virgil. Æn. iv. 196. 11. 'Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu,' pro, ille Paridi similis. Idyll. xviii. 26. Ἀὼς ἀντέλλοισα, pro, ὡς Ἀὼς, de Helena dictum, '[Sicut] Aurora exoriens.' Idyll. xx. 9. χείλεά τοι νοσέοντι [ἐντὶ] ' labra tibi [sunt velut] ægroto.' Subaudiendum enim ὡς. Vide νοσέοντι. Sic etiam Pind. Pyth. Ode 4. p. 80. M. θεράπων οἱ ὀπαδεῖ, pro ὥσπερ θεράπων ἀκολουθεῖ αὐτῷ. Ibid. Ἄτλας προσπαλαίει οὐρανῷ, pro, ὥσπερ Ἄτλας. Sic et Sophocles in Ajace pag. ex Henr. Steph. typis 34. 1. πυλωρὸν φύλακα vocat Teucrum, pro, ὡς πυλωρὸν, Pin. Pyth. Ode v. 278. 22. αἰετὸς, pro, ὡς αἰετός. Pyth. Od. 9. 303. 9. Ζῆνα dixit, pro ὡς Ζῆνα, &c.

ὡς, ut; causam finalem significans, ut Grammatici loquuntur. Cum indicativo aoristi activi junctum, loco subjunctivi. Theoc. Idyll. xi. 55. Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα, ἀντὶ τοῦ, Ὡς καταδύσω, καὶ φιλήσω, ' Ut descenderem ad te, et manum tuam oscularer.'

ὣς, poetice pro com. οὕτως, ita, sic. Theoc. Idyll. ii. 31. ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρῃσι θύρῃσιν, ' sic ille volvatur ad nostras fores.'

ὦς, ὠτὸς, τὸ, Dor. a com. οὖς, versa diphthongo ου in ω, οὖς vero κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ οὖας, τος, auris. Theoc. Idyll. xi. 32. ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὦς, μία μακρὰ, ' ex [altera] aure protenditur ad alteram aurem, unum longum [supercilium].' In H. Stephan. codice versus iste sic Latine redditus, ' ex altera ad alteram panditur aurem, quasi unica linea.' Latinus interpres fortasse codicem nactus est, in quo scribebatur, ποτὶ θὤτερον, ὡς μία μακρά. Et putavit præterea subaudiendum γραμμή. Quare vertendum fuisset, quasi, vel tanquam unica longa linea. Sed nihil mutandum. Nam vulgata lectio est optima, unde commodissimus sensus elicitur. Illud vero μακρὰ, ad præcedens ὀφρῦς (vel potius ὀφρὺς) est referendum.

ὦσδεν, Dor. pro com. ὦζεν, redolebat, vel, redolebant. Theoc. Idyll. vii. 143. Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης, ' Omnia redolebant æstatem valde pinguem [i. uberrimam], redolebant et autumnum.'

ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα, Theoc. Idyll. iii. 42. Idem Idyll. ii. 82. ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη Δειλαίας. Homer. Iliados ξ. 546. ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν.

ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, Theocriteum loquendi genus, quod exstat Idyll. vi. 37. quod sonat, 'ut apud me judicatum est,' i. ut meum fert judicium.

ὡς τάχος, ellipticum loquendi genus. Videtur enim subaudiri vel verbum ἔχεις, si secundam personam alloquaris (nam pro personarum varietate verbum quoque variandum) vel aliquid hujusmodi, quod sit ἰσοδυναμοῦν, ut locutio sit integra, q. d. ut celeritatem habes, vel, quam celeritatem habes, vel, quantam celeritatem habes, pro, quanta maxima celeritate potes, quam celerrime, quamprimum. Theoc. Idyll. ii. 36. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, 'vas æneum quamprimum pulsa.' Pro eodem alias dicitur συνωνύμως ὅσον τάχος, ubi vel ἔχεις, ut supra, subauditur, vel ἐστὶν, i. quanta celeritas est tibi, vel aliis, de quibus verba fiunt; quam celerrime. Sic etiam ὅσον σθένος intelligendum, quantum robur habes, quantum robur adest, quam fortissime, totis viribus. Hoc modo sumitur apud Theoc. Idyll. i. 42. Quum autem legimus ὅτι τάχος, tunc τὸ ὅτι idem valet ac τὸ ὡς, et phrasis ita sumenda, ut ὡς τάχος. Alioqui scribendum esset ὅ, τι, quod et ὅπερ dicitur, et hoc saltem loco ἰσοδυναμεῖ τῷ ὅσον, et ὅ, τι τάχος, τῷ ὅσον τάχος. Quoniam autem hæc ab aliis vel silentio prætereuntur, vel paucis, et nimis obscure docentur, ideo nos in gratiam τῶν φιλελλήνων hæc ipsa pluribus persequi non dubitavimus, ut omnes, qui solidiorem Græcæ linguæ notitiam habere cupiunt, verborum, et integrarum locutionum vim melius percipiant.

ὥστοργος, Dorice κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ὁ ἄστοργος, crudelis, inhumanus. Proprie vero sic appellatur, qui erga liberos, vel consanguineos, aut uxorem nullo naturali tangitur affectu. Vide στέργειν, et στοργὴ in vulgatis Græcolatinis Lexicis. Theoc. Idyll. ii. 112. Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, 'Et me intuitus ille crudelis.' Vel est ἔκτασις τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα τραπέντος, καὶ ἀφαίρεσις τοῦ α ἐκ τοῦ ἄστοργος. Ideo suus cuique particulæ spiritus, et accentus naturalis est servatus, ut melius ipsa vocum origo nobis appareat.

ὦτα, ὤτων, τὰ, comm. formatur autem ab οὔατα, κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπὴν τῆς ου διφθόγγου εἰς ω. Theoc. Idyll. v. 133. τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκά οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα, ' auribus ad se attrahens, quum ei palumbum dedi.' Canterus Nov. Lect. vi. 25. ex Polluce; χύτραν quoddam osculationis genus fuisse tradit, quod auribus prehensis fiebat. Idem hoc affert carmen, ut rem probet, Λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν, i. Ollam prehensis osculator auribus.

ὤτερος, Dor. κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ ε εἰς ω μέγα, pro communi ὁ ἕτερος, alter. Theoc. Idyll. vii. 36. ὤτερος ἄλλον ὀνασεῖ, 'alter alterum juvabit.' Idem Idyll. viii. 91. ὤτερος, οὕτω καί.

ὠυτὸς, Dorice, pro comm. αὐτὸς, ipse. Quod fit verso α in ω. Vide α commune Dor. et ω Dorienses non raro. Theoc. Idyll. iv. 5. ὠυτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν; Æ. P. 'ipse vero bubulcus in quam regionem abiit invisus?' i. non visus: at ex hominum oculis, conspectuque, sublatus, ita ut nusquam gentium amplius appareat? Idyll. xi. 34. ἀλλ' ὠυτὸς τοιοῦτος ἐὼν, 'sed ipse talis quamvis sim.'

ὠυτὸς, Dor. et Æol. ac Ion. pro Ion. Doric. ὠυτὸς, hoc vero pro com. ὁ αὐτός. Idem Theoc. Idyll. xviii. 22. ἧς δρόμος ὠυτὸς, 'quibus [est vitæ] cursus idem.' Sed fortasse scribendum ὡὑτὸς, ut recte scriptum exstat Idyll. xxvi. 23.

ὠ 'φρόντιστος, Dor. pro comm. ὁ ἀφρόντιστος, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο μικροῦ, καὶ τοῦ α εἰς ω μέγα. ὁ ἄνευ φροντίδος. ὁ ἀμέριμνος, qui est curarum expers, securus. Theoc. Idyll. x. 20. ὠ 'φρόντιστος ἔρως, 'amor sine curis [amor securus].' At Henrici Stephani versio habet, curarum auctor cupido. Quæ versio nequaquam damnanda. Dicemus enim jam τὸ α ἐπιτατικὸν esse, et idem hoc valere ac τὸ πολυφρόντιστος, i. multis curis abundans. Quod amori aptissime conveniet, qui facit ut homines variis curis, tanquam fluctibus agitentur, ut rebus amatis fruantur, et, dum fruuntur, ne iis priventur, metuant. περὶ δὲ τοῦ α τοῦ ἐπιτατικοῦ consule Magnum Etymologicum in α. Vide οα in ω Dor. κατὰ κρᾶσιν, in nostro Lex.

ὤψ, ὠπὸς, ὁ, poet. oculus, et in plur. ὦπες, ὠπῶν, οἱ, παρὰ τὸ ὄπτω (μ. ὄψω, π. π. ὦμμαι, ὦψαι, ὦπται,) τὸ ὁρῶ, video, aspicio. Oculorum enim beneficio videmus, quæ videmus. Theoc. in Epig. vi. 1. εἰ καταταξεῖς Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος; 'si contabefacias Lacrymis geminas pupillas habentes [i. geminos] oculos?' Vide καταταξεῖς, et δίγληνος.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS HABET LAUDEM, META CORONAT OPUS.

AT

Πᾶν ἀγαθὸν, καλόν τε, Θεοῦ δόσις ἔπλετο, κῦδος
Οὕνεκεν αὐτὸς ἔχοι.

Æ. P.

Londini: Excudebat A. J. Valpy, A.M.